

سازمان امور طہور و نام رہا

ترجمہ: الملا احمد الفتن

گردآوری از: سید بن طاووس رحمۃ اللہ علیہ

ترجمہ تحقیق و اعراب گذاری از: سید محمد بیت لہی

نشانہ ہر ظہور کا مہر (عج)

ترجمہ: الملائم وافتن

از: سید بن طاووس

ترجمہ و تحقیق و اعراب گذاری

از: سید محمدی آیت للہی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تقدیم به

پیشگاه خورشید منظومه انسانی

حضرت مهدی (عج)

ای امید ناامیدان جهان و ای پناهگاه
مظلومان تاریخ و ای رهبر آزادگان که جهان
بخاطر تو برپاست و عاشقان دلباخته
دیدارت و شیفتگان حکومت عدل آفرینت
همه به عشق تو در انتظارند.

خدمتگزار آستان - سید مهدی آیت اللهی

قم - ۸۳/۲/۱۵

فهرست مطالب

- حدیث ۱: پیامبر (ص) از همه‌ی رویدادها تا قیامت آگاه است. ۲۹
- حدیث ۲: علی (ع) از همه‌ی رویدادها تا قیامت آگاه است. ۲۹
- حدیث ۳: علی (ع) فرمود: خداوند برای این امت پنج فتنه قرار داده است. ۳۱
- حدیث ۴: فتنه‌ای به وجود خواهد آمد که اندیشه‌ها را از کار خواهد انداخت. ۳۱
- حدیث ۵: رسول خدا فرمود: شما را از هفت فتنه پس از خود می‌ترسانم. ۳۳
- حدیث ۶: رسول خدا فرمود: پس از من چهار فتنه واقع خواهد شد. ۳۵
- حدیث ۷: رسول خدا فرمود: در امت من چهار فتنه خواهد آمد. ۳۷
- حدیث ۸: علی (ع) فرمود: چهار فتنه به وقوع خواهد پیوست. ۳۷
- حدیث ۹: رسول خدا فرمود: پس از من فتنه‌هایی خواهد بود. ۳۹
- حدیث ۱۰: رسول خدا فرمود: فتنه‌ای واقع خواهد شد که اندیشه‌ها را از کار خواهد انداخت. ۳۹
- حدیث ۱۱: رسول خدا فرمود: هرج و مرج و کشتار بین مردم حاکم خواهد شد. ۴۱
- حدیث ۱۲: علی (ع) فرمود: در آخرالزمان مردم مانند حیوانات خواهند شد. ۴۱
- حدیث ۱۳: در آخرالزمان مردم آرزوی مرگ می‌کنند. ۴۳
- حدیث ۱۴: در آخرالزمان مردم در آرزوی نجات‌اند. ۴۳
- حدیث ۱۵: حضرت علی (ع) به حوادث بعد از خود اشاره دارد. ۴۵

- حدیث ۱۶: پیرامون خلافت امام حسین (ع) و پیامدهای آن. ۴۹
- حدیث ۱۷: رسول خدا فرمود: روز قیامت گروهی از مردم مقام والایی دارند. ۴۹
- حدیث ۱۸: سرزنش پیامبر از عایشه از شرکت در جنگ با علی (ع). ۵۱
- حدیث ۱۹: دستور پیامبر به عایشه برای بازگشت از جنگ. ۵۱
- حدیث ۲۰: سخن پیامبر در ظهور حضرت مهدی (عج). ۵۳
- حدیث ۲۱: بعد از مروان خلافتی نخواهد بود تا آنکه مهدی ظهور کند. ۵۳
- حدیث ۲۲: منادی آسمان سخنی راجع به امیرالعصب دارد. ۵۵
- حدیث ۲۳: علی (ع) فرمود: من برای اقامه‌ی حق می‌جنگم. ۵۵
- حدیث ۲۴: علی (ع) فرمود: بزودی معاویه بر شما حکومت خواهد کرد. ۵۷
- حدیث ۲۵: حکومت بنی‌امیه صد سال طول خواهد کشید سپس حکومت آن‌ها پایان می‌پذیرد. ۵۷
- حدیث ۲۶: سخن پیامبر پیرامون مروان و هلاک امت، به دست او ۶۵
- حدیث ۲۷: لعن پیامبر نسبت به مروان و فرزندان او ۶۵
- حدیث ۲۸: سخن پیامبر راجع به مروان ۶۵
- حدیث ۲۹: سخن پیامبر راجع به بنی‌امیه ۶۷
- حدیث ۳۰: سخن علی (ع) راجع به بنی‌امیه بدوام حکومت آن‌ها به خاطر حفظ وحدت. ۶۷
- حدیث ۳۱: سخن علی (ع) پیرامون نابودی بنی‌امیه به خاطر اختلاف بین آن‌ها ۶۹
- حدیث ۳۲: سخن ابن عباس راجع به نابودی بنی‌امیه ۶۹
- حدیث ۳۳: برافراشته شدن پرچم‌های سیاه از خراسان ۶۹
- حدیث ۳۴: کلام رسول خدا پیرامون مرگ اسلام با ظهور پرچم‌های بنی‌العباس ۷۱
- حدیث ۳۵: کلام پیامبر به اینکه خلفای بعد از من به تعداد نقباء موسی هستند. ۷۱
- حدیث ۳۶: کلام رسول خدا به ادامه‌ی حکومت تا آن که دوازده نفر از قریش حکومت کنند. ۷۱
- حدیث ۳۷: عبدالله بن عمر گفت: پس از رسول خدا تا قیامت، حکومت پایدار نخواهد ماند. ۷۳
- حدیث ۳۸: عبدالله بن عمر گفت: از من لقب دوازده خلیفه به وجود خواهد آمد. ۷۳
- حدیث ۳۹: ابن عباس به گروهی که نزد او بودند گفت: به خدا سوگند که از ما خلفایی خواهد بود. ۷۳
- حدیث ۴۰: بیان ترس و خوف بین حکومت‌ها. ۷۳
- حدیث ۴۱: سخن راهب مسیحی راجع به حاکمان، در تورات. ۷۵

- حدیث ۴۲: کلام ابن عباس در احترام به مردم فارس و ایران. ۷۵
- حدیث ۴۳: کلام رسول خدا پیرامون پوشیدن لباس سیاه. ۷۷
- حدیث ۴۴: کلام رسول خدا در مذمت از بنی العباس. ۷۷
- حدیث ۴۵: مذمت از شیعیان بنی امیه و بنی العباس. ۷۷
- حدیث ۴۶: پیرامون عدم کمک و یاری به بنی العباس. ۷۹
- حدیث ۴۷: کلام علی (ع) در دوری از اصحاب درد و بلا. ۷۹
- حدیث ۴۸: کلام رسول خدا پیرامون هجوم مردمی از مشرق. ۸۱
- حدیث ۴۹: پیرامون حکومت بعد از بنی امیه. ۸۱
- حدیث ۵۰: ظهور مردمی از مشرق. ۸۳
- حدیث ۵۱: برافراشته شدن پرچمی از خراسان. ۸۳
- حدیث ۵۲: کلام علی (ع) در باره ی هلاکت آن مردم. ۸۳
- حدیث ۵۳: بنی العباس کلید هر شر و زشتی اند. ۸۵
- حدیث ۵۴: ظهور فتنه ای مرگبار. ۸۵
- حدیث ۵۵: کلام رسول خدا پیرامون فتنه ای از مشرق و مغرب. ۸۷
- حدیث ۵۶: کلام رسول خدا پیرامون برتری زنان بر بر مردانشان. ۸۷
- حدیث ۵۷: ظهور پرچم های زرد و فرار از دست آنها. ۸۷
- حدیث ۵۸: رفتار زشت یهودیان با مسلمانان. ۸۹
- حدیث ۵۹: سفارش رسول خدا پیرامون امر به معروف و نهی از منکر. ۸۹
- حدیث ۶۰: ظهور پرچم های سیاه از مشرق و زرد از مغرب. ۹۱
- حدیث ۶۱: ظهور فتنه ای از مشرق و فتنه ای مغرب. ۹۱
- حدیث ۶۲: راحتی مردم پس از انقراض دولت بنی العباس. ۹۳
- حدیث ۶۳: شدت و سختی در زمان خلافت بنی العباس. ۹۳
- حدیث ۶۴: کلام رسول خدا پیرامون ظهور فتنه تا قیام قائم. ۹۵
- حدیث ۶۵: ظلم و ستم خلفای عباسی و فریاد منادی آسمان. ۹۵
- حدیث ۶۶: ورود ترک به جزیره العرب و مرگ آنها با طاعون. ۹۷
- حدیث ۶۷: ورود ترک ها به دجله و فرات و نابودی آنها. ۹۷
- حدیث ۶۸: خروج دوباره ی ترک ها و نابودی آنها. ۹۹
- حدیث ۶۹: کلام رسول خدا درباره ی قیام ترک ها از آذربایجان و سپس ورود به کنار فرات. ۹۹
- حدیث ۷۰: جنگ سفیانی با ترک ها. ۱۰۱

- حدیث ۷۱: تجاوز ترک‌ها به حریم مردم و قیام آن‌ها علیه ترک‌ها. ۱۰۱
- حدیث ۷۲: ظهور صبحه‌ی آسمانی در رمضان و جنگ و خونریزی در ماه شوال ۶۷
- حدیث ۷۳: وقوع زلزله در دمشق و هلاکت مردم. ۱۰۳
- حدیث ۷۴: ظهور سرخی در آسمان و طلوع ستاره‌ای از مشرق که نشانه‌ی انقراض بنی‌العبّاس است.. ۱۰۷
- حدیث ۷۵: پس از رؤیت ستاره‌ای از مشرق و رسیدن بنی‌العبّاس به خراسان به خدا پناه برید.. ۱۰۷
- حدیث ۷۶: پیدایش ستاره‌ی دنباله‌دار در ماه صفر. ۱۰۹
- حدیث ۷۷: پیدایش علامتی در ماه رمضان و وقوع جنگ در ذیقعد. ۱۰۹
- حدیث ۷۸: ظهور عمودی از نور در ماه رمضان و جنگ و فتنه در ذیقعد. ۱۱۱
- حدیث ۷۹: ظهور علامتی در رمضان و غارت حاجی‌ها در ذیحجه. ۱۱۱
- حدیث ۸۰: ظهور صدایی در رمضان و فریاد منادی آسمان. ۱۱۳
- حدیث ۸۱: ظهور عمودی از آتش از طرف مشرق. ۱۱۳
- حدیث ۸۲: ظهور علامتی در رمضان و اختلاف بین مردم. ۱۱۵
- حدیث ۸۳: سلطنت سفیانی دوم و پیدایش علامتی در آسمان. ۱۱۵
- حدیث ۸۴: وقوع دو حادثه در ماه رمضان. ۱۱۵
- حدیث ۸۵: ظهور ستاره‌ی دنباله‌دار پیش از ظهور مهدی (عج). ۱۱۷
- حدیث ۸۶: آفتاب گرفتگی در رمضان پیش از ظهور مهدی (عج). ۱۱۷
- حدیث ۸۷: هلاکت بنی‌العبّاس و پرتاب ستاره‌ها و سقوط یکی از آن‌ها. ۱۱۹
- حدیث ۸۸: ظهور صدای شدید و وحشتناکی در ماه رمضان. ۱۱۹
- حدیث ۸۹: در هم کوبیده شدن شام و نابودی مردم توسط دشمن. ۱۲۱
- حدیث ۹۰: وقوع فتنه‌ای در شام که پایانی ندارد آنگاه مهدی (عج) ظهور خواهد کرد. ۱۲۱
- حدیث ۹۱: پس از وقوع فتنه در مغرب به سوی یمن کوچ کنید. ۱۲۳
- حدیث ۹۲: وقوع آشوب در بنی‌اسرائیل و پناه بردن به کوه ابراهیم. ۱۲۳
- حدیث ۹۳: بین مشرق و مغرب فتنه‌ای واقع خواهد شد که تمامی مسلمانان را در بر می‌گیرد. ۱۲۳
- حدیث ۹۴: اهل حجاز از فتنه و آشوب مصون خواهند بود. ۱۲۵
- حدیث ۹۵: دور بودن از فتنه تنها راه نجات است. ۱۲۵
- حدیث ۹۶: سکوت، تنها راه نجات از شر و فتنه است. ۱۲۵

- حدیث ۹۷: ظهور مهدی در مکه و نابودن شدن دشمنان او. ۱۲۷
- حدیث ۹۸: ظهور بیرق‌های سیاه از خراسان و خروج مهدی (عج). ۱۲۷
- حدیث ۹۹: ظهور مردی از بنی هاشم و نابودی بنی امیه به دست او. ۱۲۹
- حدیث ۱۰۰: با سر و صدا در شام سفیانی از بین خواهد رفت. ۱۲۹
- حدیث ۱۰۱: بلند شدن صدای مهیبی در فضا و نابود شدن سفیانی دوم. ۱۲۹
- حدیث ۱۰۲: خروج سفیانی. ۱۲۹
- حدیث ۱۰۳: حکومت سفیانی. ۱۳۱
- حدیث ۱۰۴: سفیانی و کشتار مردم مصر. ۱۳۳
- حدیث ۱۰۵: مصر مانند بصره نابود خواهد شد. ۱۳۳
- حدیث ۱۰۶: جنگ بنی العباس در زوراء. ۱۳۵
- حدیث ۱۰۷: خروج سفیانی و کشتار مردم. ۱۳۵
- حدیث ۱۰۸: اسارت زنان بنی العباس. ۱۳۷
- حدیث ۱۰۹: کشتار مردم کوفه توسط سفیانی. ۱۳۷
- حدیث ۱۱۰: شکست سفیانی توسط بنی العباس. ۱۳۹
- حدیث ۱۱۱: ظهور پرچم‌های سیاه از مشرق. ۱۳۹
- حدیث ۱۱۲: ظهور بیرق‌های سیاه از خراسان به همراه مهدی (عج). ۱۴۱
- حدیث ۱۱۳: ظهور شعیب بن صالح قبل از خروج مهدی (عج). ۱۴۱
- حدیث ۱۱۴: شعیب بن صالح طرفدار حضرت مهدی (ع) است. ۱۴۳
- حدیث ۱۱۵: ظهور حضرت مهدی (عج) و جنگ او با سفیانی. ۱۴۳
- حدیث ۱۱۶: خروج نوجوانی زردرنگ با پرچم حضرت مهدی (عج). ۱۴۳
- حدیث ۱۱۷: اطاعت حاکم شام از حضرت مهدی (عج). ۱۴۵
- حدیث ۱۱۸: قیام حضرت مهدی (عج) و پیروزی او. ۱۴۵
- حدیث ۱۱۹: شکست گروه اول به دست پرچمداران سیاه. ۱۴۷
- حدیث ۱۲۰: شکست سپاه مشرق به دست حضرت مهدی (عج). ۱۴۹
- حدیث ۱۲۱: همراهی شعیب بن صالح با حضرت مهدی (عج). ۱۴۹
- حدیث ۱۲۲: بیعت مردم با حضرت مهدی (عج). ۱۵۱
- حدیث ۱۲۳: نابودی بنی العباس. ۱۵۱
- حدیث ۱۲۴: خروج گروهی از مشرق. ۱۵۳
- حدیث ۱۲۵: کشتار مردم مدینه به دست سفیانی. ۱۵۳
- حدیث ۱۲۶: کشتار بنی هاشم به دست لشکر سفیانی. ۱۵۵

- حدیث ۱۲۷: قتل نفس زکیّه. ۱۵۵
- حدیث ۱۲۸: علامتی برای قتل مردم مدینه. ۱۵۵
- حدیث ۱۲۹: کشتار مردم مدینه به دست سفیانی. ۱۵۵.
- حدیث ۱۳۰: قتل بنی‌هاشم در مدینه به دست سفیانی. ۱۵۷
- حدیث ۱۳۱: گروهی مرکب‌های خود را به درخت خرما می‌بندند. ۱۵۷.
- حدیث ۱۳۲: جنگ شدید در مدینه پس از بیعت با حضرت مهدی (عج). ۱۵۹
- حدیث ۱۳۳: ظهور حضرت مهدی (عج). ۱۵۹.
- حدیث ۱۳۴: خروج حضرت مهدی (عج) پس از بازگشت ترک به شمال. ۱۶۱.
- حدیث ۱۳۵: فروش دختران در برابر خدا. ۱۶۱
- حدیث ۱۳۶: فریاد منادی از آسمان که حق با آل محمد (ص) است. ۱۶۳.
- حدیث ۱۳۷: خروج مهدی پس از نابودی صاحب منضبان. ۱۶۳
- حدیث ۱۳۸: مرگ بنی‌امیه به دست مردی از بنی‌هاشم. ۱۶۳.
- حدیث ۱۳۹: فریاد منادی آسمان که امیرش فلانی است. ۱۶۵
- حدیث ۱۴۰: فریاد منادی آسمانی و فریادی دیگر از زمین. ۱۶۵
- حدیث ۱۴۱: ظهور فتنه و هلاکت مردم. ۱۶۷
- حدیث ۱۴۲: ظهور فتنه‌ای در شام. ۱۶۷
- حدیث ۱۴۳: منادی می‌گوید امیرش فلانی است. ۱۶۷
- حدیث ۱۴۴: سخن عبدالملک مروان. ۱۶۷
- حدیث ۱۴۵: فریاد منادی در محرم که برگزیده خدا فلانی است. ۱۶۹.
- حدیث ۱۴۶: قتل نفس زکیّه. ۱۶۹
- حدیث ۱۴۷: ظهور کف دستی از آسمان. ۱۷۱
- حدیث ۱۴۸: فریاد منادی آسمانی که حق با آل محمد است. ۱۷۱.
- حدیث ۱۴۹: فریاد منادی آسمانی که اولیاء خدا اصحاب مهدی‌اند. ۱۷۳.
- حدیث ۱۵۰: حمله‌ور شدن مردم در منی و کشتار یکدیگر سپس ظهور حضرت مهدی (عج). ۱۷۳
- حدیث ۱۵۱: حضرت مهدی از اولاد فاطمه است. ۱۷۵.
- حدیث ۱۵۲: جنگ قبایل در ماه ذیقعد. ۱۷۵
- حدیث ۱۵۳: ظهور حضرت مهدی پس از مایوس شدن مردم. ۱۷۵
- حدیث ۱۵۴: بیعت مردم عراق و شام با حضرت مهدی (عج). ۱۷۷
- حدیث ۱۵۵: بیعت مردم با حضرت مهدی بین رکن و مقام. ۱۷۷

- حدیث ۱۵۶: پس از خروج سفیانی مردم در آرزوی حضرت مهدی اند. ۱۷۷
- حدیث ۱۵۷: ظهور حضرت مهدی در مکه بوقت عشاء. ۱۷۹
- حدیث ۱۵۸: ظهور حضرت مهدی با دوازده هزار نفر. ۱۸۱
- حدیث ۱۵۹: متفرق شدن مردم شام و ظهور حضرت مهدی (عج). ۱۸۱
- حدیث ۱۶۰: ظهور حضرت مهدی با نه بیرق. ۱۸۳
- حدیث ۱۶۱: به زمین فرورفتن لشکریان سفیانی. ۱۸۳
- حدیث ۱۶۲: به زمین فرورفتن لشکریان سفیانی در شام. ۱۸۵
- حدیث ۱۶۳: قتل بنی امیه و بنی العباس به دست حضرت مهدی. ۱۸۵
- حدیث ۱۶۴: حضرت مهدی از مکه به تعداد اصحاب بدر که ۳۱۴ نفرند ظهور می کند. ۱۸۷
- حدیث ۱۶۵: سرانجام سفیانی خلافت را به حضرت مهدی واگذار می کند. ۱۸۷
- حدیث ۱۶۶: جنگ حضرت مهدی با مردم. ۱۸۹
- حدیث ۱۶۷: چرا مهدی را مهدی می گویند؟ ۱۸۹
- حدیث ۱۶۸: بیرون آوردن تورات و انجیل از انطاکیه. ۱۸۹
- حدیث ۱۶۹: باز پس گرفتن اموال غصبی توسط حضرت مهدی. ۱۹۱
- حدیث ۱۷۰: بیرق رسول خدا با حضرت مهدی است. ۱۹۱
- حدیث ۱۷۱: بر بیرق مهدی نوشته شده است بیعت برای خداست. ۱۹۱
- حدیث ۱۷۲: بذل و بخشش به مستمندان از طرف حضرت مهدی (عج). ۱۹۳
- حدیث ۱۷۳: بهترین مردم، حضرت مهدی است. ۱۹۳
- حدیث ۱۷۴: چرا مهدی را مهدی نامیده اند؟ ۱۹۵
- حدیث ۱۷۵: رضایت ساکنین آسمان و زمین از حکومت حضرت مهدی ۱۹۵
- حدیث ۱۷۶: حضرت مهدی گنج ها را استخراج می کند و تقسیم می نماید. ۱۹۷
- حدیث ۱۷۷: حضرت مهدی جهان را پر از عدل و داد خواهد کرد. ۱۹۷
- حدیث ۱۷۸: مردم به دور حضرت جمع شده و مطیع او می شوند. ۱۹۷
- حدیث ۱۷۹: حضرت مهدی زمین را پر از عدل و داد خواهد کرد. ۱۹۹
- حدیث ۱۸۰: حضرت مهدی به نیکوکاران پاداش می دهد. ۱۹۹
- حدیث ۱۸۱: در زمان مهدی صغیر آرزو دارد کبیر باشد. ۱۹۹
- حدیث ۱۸۲: مردم در زمان حضرت مهدی (عج) متنعم به نعمت ها هستند. ۲۰۱
- حدیث ۱۸۳: ایمان عده ای از یهودیان به مهدی. ۲۰۱
- حدیث ۱۸۴: بی نیازی مردم در زمان حضرت مهدی. ۲۰۳

- حدیث ۱۸۵: خداوند کار مهدی را در یک شب اصلاح می‌نماید. ۲۰۳
- حدیث ۱۸۶: حضرت مهدی مالک گنج‌های نهفته در کعبه می‌شود. ۲۰۵
- حدیث ۱۸۷: شکست ترکان به دست حضرت مهدی. ۲۰۵
- حدیث ۱۸۸: جنگ نوجوانی در زیر لوای حضرت مهدی. ۲۰۵
- حدیث ۱۸۹: پیشانی و صورت حضرت مهدی نورانی است. ۲۰۷
- حدیث ۱۹۰: چهره‌ی حضرت نورانی است. ۲۰۷
- حدیث ۱۹۱: حضرت مهدی تسلیم دستورات خداوند است. ۲۰۷
- حدیث ۱۹۲: حضرت مهدی از اهل بیت پیامبر است. ۲۰۹
- حدیث ۱۹۳: حضرت مهدی جوانی از قریش است. ۲۰۹
- حدیث ۱۹۴: حضرت مهدی شصت ساله به نظر می‌رسد. ۲۱۱
- حدیث ۱۹۵: ابروهای حضرت مهدی باریک با قامتی موزون و چشمانی درشت است. ۲۱۱
- حدیث ۱۹۶: پیامبر فرمود: اسم مهدی اسم من است. ۲۱۱
- حدیث ۱۹۷: پیامبر فرمود: اسم حضرت مهدی اسم من است. ۲۱۱
- حدیث ۱۹۸: معصوم فرمود: نام مهدی نام محمد است. ۲۱۳
- حدیث ۱۹۹: پیامبر فرمود: اسم مهدی اسم من است. ۲۱۳
- حدیث ۲۰۰: پیامبر فرمود: نام مهدی نام پدر من است. ۲۱۳
- حدیث ۲۰۱: حضرت مهدی مردی است از قریش. ۲۱۳
- حدیث ۲۰۲: مهدی از فرزندان فاطمه است. ۲۱۵
- حدیث ۲۰۳: حضرت علی فرمود: مهدی مردی است از ما. ۲۱۵
- حدیث ۲۰۴: سفیانی مکه را مانند واقعه حرّه خراب می‌کند. ۲۱۵
- حدیث ۲۰۵: فرورفتن لشکر شام به زمین. ۲۱۷
- حدیث ۲۰۶: زنده به گور شدن لشکر شام نشانه‌ی ظهور حضرت مهدی است. ۲۱۷
- حدیث ۲۰۷: فرورفتن لشکر اعزامی به مکه و به زمین فرورفتن. ۲۱۷
- حدیث ۲۰۸: قتل نفس زکیّه. ۲۱۹
- حدیث ۲۰۹: زنده به گور شدن لشکر دوازده هزار نفری. ۲۱۹
- حدیث ۲۱۰: زنده به گور شدن لشکر در بیداء نشانه‌ی ظهور حضرت مهدی است. ۲۲۱
- حدیث ۲۱۱: ظهور امام زمان با علامتی همراه خورشید. ۲۲۱
- حدیث ۲۱۲: خروج حضرت مهدی با ظهور علامتی از طرف مغرب. ۲۲۳
- حدیث ۲۱۳: خروج حضرت مهدی همراه با خروج سفیانی. ۲۲۳
- حدیث ۲۱۴: خروج حضرت مهدی پس از پر شدن جهان از ظلم و ستم. ۲۲۳

- حدیث ۲۱۵: خروج حضرت مهدی پس از کفر مردم. ۲۲۵
- حدیث ۲۱۶: خروج حضرت مهدی پس از یک کشتار وحشتناک. ۲۲۵
- حدیث ۲۱۷: حضرت مهدی پس از ظهور چهل سال می ماند. ۲۲۵
- حدیث ۲۱۸: عمر حضرت مهدی سی سال خواهد بود. ۲۲۵
- حدیث ۲۱۹: حکومت هشت یا نه ساله ی حضرت مهدی. ۲۲۷
- حدیث ۲۲۰: مدّت حکومت مهدی هشت یا نه سال خواهد بود. ۲۲۷
- حدیث ۲۲۱: حکومت حضرت مهدی هفت سال خواهد بود. ۲۲۷
- حدیث ۲۲۲: عمر حکومت حضرت مهدی هفت یا نه سال خواهد بود. ۲۲۹
- حدیث ۲۲۳: روایاتی که عمر حکومت حضرت مهدی هفت سال می داند. ۲۲۹
- حدیث ۲۲۴: عمر حکومت حضرت مهدی هفت یا نه سال خواهد بود. ۲۲۹
- حدیث ۲۲۵: روایتی که عمر حکومت حضرت مهدی هفت سال و چند ماه می داند. ۲۲۹
- حدیث ۲۲۶: مدّت حکومت حضرت مهدی چهارده سال خواهد بود. ۲۳۱
- حدیث ۲۲۷: روایتی که مدّت حکومت حضرت مهدی را چهل سال می داند. ۲۳۱
- حدیث ۲۲۸: صدای آسمانی که مردم به بیعت با حضرت فرا می خواند. ۲۳۱
- حدیث ۲۲۹: قبل از ظهور حضرت مهدی کسی نام خدا را نمی برد. ۲۳۳
- حدیث ۲۳۰: حضرت مهدی بیت المقدّس را تعمیر می کند و چهل سال حکومت می نماید. ۲۳۳
- حدیث ۲۳۱: حاکم بیت المقدّس هند را فتح می کند. ۲۳۵
- حدیث ۲۳۲: پادشاه بیت المقدّس مالک تمام جواهرات هند می شود. ۲۳۵
- حدیث ۲۳۳: فتح شهرها و قسطنطنیه و غنائم آنها. ۲۳۷
- حدیث ۲۳۴: خروج دجال قبل از حضرت مهدی (عج). ۲۳۹
- حدیث ۲۳۵: ظهور حضرت عیسی از دروازه دمشق. ۲۴۱
- حدیث ۲۳۶: ظهور حضرت عیسی از جانب آسمان. ۲۴۳
- حدیث ۲۳۷: حضرت مهدی از فرزندان فاطمه است. ۲۴۳
- حدیث ۲۳۸: علی (ع) فرمود: مهدی امّت از ماست. ۲۴۳
- حدیث ۲۳۹: ابن عبّاس می گوید: حضرت مهدی از خانواده ی ما است. ۲۴۵
- حدیث ۲۴۰: حضرت علی (ع) می فرماید: مهدی از ما است. ۲۴۵
- حدیث ۲۴۱: رسول خدا فرمود: مهدی از عترت من است. ۲۴۷
- حدیث ۲۴۲: مهدی از ماست و طبق سنّت من می جنگد. ۲۴۷
- حدیث ۲۴۳: رسول خدا فرمود: مهدی از عترت من است. ۲۴۷

- ۲۴۹ حدیث ۲۴۴: ظهور حضرت مهدی از طرف مشرق.
- ۲۴۹ حدیث ۲۴۵: عیسی بن مریم در پشت سر حضرت مهدی نماز می‌خواند.
- ۲۴۹ حدیث ۲۴۶: رسول خدا فرمود: مهدی مردی است از من.
- ۲۵۱ حدیث ۲۴۷: رسول خدا فرمود: مهدی از ما اهل بیت است.
- ۲۵۱ حدیث ۲۴۸: حضرت مهدی پس از ظهور پنج فتنه خروج می‌کند.
- ۲۵۱ حدیث ۲۴۹: حضرت مهدی پس از ظهور سه فتنه خروج می‌کند.
- ۲۵۳ حدیث ۲۵۰: دجال با هشتاد هزار نفر خروج می‌کند.
- ۲۵۳ حدیث ۲۵۱: خروج ترک‌ها که قربانی اعظم در میان آن‌هاست.
- ۲۵۳ حدیث ۲۵۲: ملت ترک شما را از کوفه می‌رانند.
- ۲۵۵ حدیث ۲۵۳: قوم ترک مردم عراق را بیرون می‌رانند.
- ۲۵۵ حدیث ۲۵۴: جنگ با قوم ترک بر شما لازم است.
- ۲۵۷ حدیث ۲۵۵: قوم ترک اولین گروهی هستند که وارد مدینه می‌شوند.
- ۲۵۷ حدیث ۲۵۶: عمر به مسلمین می‌گفت: قوم ترک را رها سازید.
- ۲۵۷ حدیث ۲۵۷: با بیرق‌های زرد وارد مصر می‌شوند.
- ۲۵۷ حدیث ۲۵۸: آتشی که در آخر الزمان مشاهده می‌شود.
- ۲۵۹ حدیث ۲۵۹: شعله ور شدن آتش فتنه در یمن.
- ۲۵۹ حدیث ۲۶۰: آتشی از حجاز روشن می‌شود.
- ۲۶۱ حدیث ۲۶۱: آتشی از عدن برخاسته می‌شود.
- ۲۶۱ حدیث ۲۶۲: چهل شب در مشرق آتش و دود خواهد بود.
- ۲۶۱ حدیث ۲۶۳: دستور به هجرت مردم از یمن.
- ۲۶۳ حدیث ۲۶۴: در آخر الزمان ملت ترک یا سودان شورش می‌کنند.
- ۲۶۵ حدیث ۲۶۵: قوم ترک وارد دجله و فرات می‌شوند.
- ۲۶۵ حدیث ۲۶۶: ملت ترک وارد جزیره العرب می‌شوند.
- ۲۶۵ حدیث ۲۶۷: مردم عراق قوم ترک را نابود می‌کنند.
- ۲۶۷ حدیث ۲۶۸: برای قوم ترک دو حمله است.
- ۲۶۷ حدیث ۲۶۹: بزودی قوم ترک و سودان، اهل سیستان و خراسان می‌رانند.
- ۲۶۷ حدیث ۲۷۰: قوم ترک در سرزمین بصره فرود می‌آیند.
- ۲۶۹ حدیث ۲۷۱: اهل بصره به سه گروه تقسیم می‌شوند.
- ۲۶۹ حدیث ۲۷۲: چشمان قوم ترک مثل قورباغه و صورتشان مانند زره‌پهن است.
- ۲۶۹ حدیث ۲۷۳: قوم ترک چشمانی کوچک و صورتی چرمین دارند.

- حدیث ۲۷۴: به زودی قوم ترک، شما را از خاک عراق می رانند. ۲۷۱
- حدیث ۲۷۵: قوم ترک به محلی که گیاهی خوش بو دارد خواهند رفت. ۲۷۱
- حدیث ۲۷۶: برای قوم ترک دو شورش است. ۲۷۱
- حدیث ۲۷۷: قوم ترک با سرعت وارد شهر فرات می شوند. ۲۷۳
- حدیث ۲۷۸: قوم ترک از بین خواهند رفت. ۲۷۳
- حدیث ۲۷۹: قوم ترک اسب های خود را کنار شط العرب می بندند. ۲۷۳
- حدیث ۲۸۰: قوم ترک بر مردم عراق می شورند. ۲۷۳
- حدیث ۲۸۱: یکی از علائم نزدیکی قیامت جنگ با قوم ترک است. ۲۷۵
- حدیث ۲۸۲: عجم از رسیدن آذوقه به مردم عراق جلوگیری می کنند. ۲۷۵
- حدیث ۲۸۳: قیامت زمانی خواهد بود که شما با قوم ترک بجنگید. ۲۷۵
- حدیث ۲۸۴: قیامت برپا نمی شود تا آنکه شما با ملت ترک بجنگید. ۲۷۷
- حدیث ۲۸۵: در زمان حمله ی ترکها گرانی زیاد خواهد شد. ۲۷۷
- حدیث ۲۸۶: در آخر الزمان زنا و سگته شایع خواهد شد. ۲۷۹
- حدیث ۲۸۷: در دوره ی آخر الزمان هرج و مرج زیاد خواهد شد. ۲۸۱
- حدیث ۲۸۸: خلافت بنی امیه صد سال طول خواهد کشید. ۲۸۳
- حدیث ۲۸۹: امت مسلمان همچون امت های گذشته گرفتار خواهند شد. ۲۸۳
- حدیث ۲۹۰: عیسی بن مریم از دروازه ی دمشق ظاهر می شود. ۲۸۵
- حدیث ۲۹۱: عیسی بن مریم از آسمان فرود می آید و دجال را می کشد. ۲۸۷
- حدیث ۲۹۲: مردی باریک پا که جلوی سرش بی مواست کعبه را خراب می کند. ۲۸۷
- حدیث ۲۹۳: مردی از حبشه با ساق پای باریک کعبه را خراب می کند. ۲۸۹
- حدیث ۲۹۴: تخریب کعبه توسط مردم حبشه. ۲۸۹
- حدیث ۲۹۵: مردی اصلع با گلنگ به جان کعبه افتاده است. ۲۸۹
- حدیث ۲۹۶: کعبه دو بار ویران می شود. ۲۸۹
- حدیث ۲۹۷: مردم حبشه گنج های فرعون را استخراج می کنند. ۲۹۱
- حدیث ۲۹۸: مردی حبشی به ویران کردن کعبه می پردازد. ۲۹۱
- حدیث ۲۹۹: تخریب کعبه به دست مردی حبشی. ۲۹۱
- حدیث ۳۰۰: برای دابه سه خروج است. ۲۹۳
- حدیث ۳۰۱: برای دابه سه خروج است. ۲۹۵
- حدیث ۳۰۲: همراه دابه عصای موسی و انگشتر سلیمان خواهد بود. ۲۹۷
- حدیث ۳۰۳: دابه دارای موی انبوه و چهار پا می باشد. ۲۹۷

- حدیث ۳۰۴: دابّه حیوانی است که سر او به آسمان می‌رسد. ۲۹۷
- حدیث ۳۰۵: دابّه از شکافی که در صفا است بیرون می‌آید. ۲۹۷
- حدیث ۳۰۶: اشرار صد و بیست سال سلطنت و حکومت می‌کنند. ۲۹۹
- حدیث ۳۰۷: بعد از طلوع آفتاب از مغرب ۱۲۰ سال باقی می‌ماند. ۳۰۱
- حدیث ۳۰۸: خروج دابّه بعد از طلوع آفتاب خواهد بود. ۳۰۱
- حدیث ۳۰۹: دنیا مجموعه‌ای است از مجموعه‌ی آخرت. ۳۰۷
- حدیث ۳۱۰: دنیا شش هزار سال خواهد بود. ۳۰۷
- حدیث ۳۱۱: وهب نقل می‌کند دنیا شش هزار سال است. ۳۰۷
- حدیث ۳۱۲: نقل شده که رسول خدا فرمود: دنیا هفت هزار سال است. ۳۰۷
- حدیث ۳۱۳: رسول خدا فرمود: اسلام با غربت آغاز شده و دوباره به غربت باز خواهد گشت. ۳۰۹
- حدیث ۳۱۴: رسول خدا فرمود: علم را دریابید پیش از آن که از دست بدهید. ۳۰۹
- حدیث ۳۱۵: رسول خدا فرمود: خداوند به عقل دستور داد عقب برو عقب رفت. ۳۱۱
- حدیث ۳۱۶: روزی مردم اندیشه خود را از دست می‌دهند. ۳۱۱
- حدیث ۳۱۷: دو قبری که گرفتار عذاب بودند. ۳۱۳
- حدیث ۳۱۸: انکار مرگ پیامبر توسط عدّه‌ای از صحابه. ۳۱۳
- حدیث ۳۱۹: علی (ع) فرمود: این مردم بودم که ریشه‌ی فتنه را کندم. ۳۱۵
- حدیث ۳۲۰: جنگ با ناکسین و قاسطین و مارقین به دستور رسول خدا بود. ۳۱۷
- حدیث ۳۲۱: علی علیه السلام فرمود: رسول خدا به من گفت به زودی امت با تویی وفایی می‌کنند. ۳۱۷
- حدیث ۳۲۲: رسول خدا به زنان خود فرمود: کدام یک از شما لشکرکشی می‌کنید؟ ۳۱۹
- حدیث ۳۲۳: مرگ طلحه به دست برون در جمل. ۳۱۹
- حدیث ۳۲۴: کلام امیر به زبیر. ۳۱۹
- حدیث ۳۲۵: خطبه‌ی معاویه در کوفه. ۳۲۱
- حدیث ۳۲۶: سخن رسول خدا به عمّار. ۳۲۱
- حدیث ۳۲۷: بیعت صحابه با علی (ع). ۳۲۳
- حدیث ۳۲۸: بیعت یاران پیامبر با علی (ع). ۳۲۳
- حدیث ۳۲۹: اویس قرن در صفّین با علی بود. ۳۲۳
- حدیث ۳۳۰: اعتراض مردی به پیامبر و پاسخ حضرت به او. ۳۲۳
- حدیث ۳۳۱: پیرامون صلح امام حسن با معاویه. ۳۲۵

- حدیث ۳۳۲: اعتراض بعضی از صحابه به امام حسن.
- حدیث ۳۳۳: خبر مرگ معاویه به علی و انکار حضرت.
- حدیث ۳۳۴: سخن پیامبر در بدر به معاویه.
- حدیث ۳۳۵: پیامبر فرمود: هرگاه معاویه را بر منبر من دیدید او را بکشید.
- حدیث ۳۳۶: علی علیه السلام فرمود: معاویه فرعون عصر خود و عمرو عاص هامان اوست.
- حدیث ۳۳۷: سلمان می گوید: رسول خدا فرمود: امت من سه گروه می شوند.
- حدیث ۳۳۸: رسول خدا به علی فرمود: امت بعد از من با تو بی وفائی می کنند.
- حدیث ۳۳۹: پیامبر به علی فرمود: باغ بهشت تو از همه زیباتر است.
- حدیث ۳۴۰: سخن حضرت علی به یاران خود.
- حدیث ۳۴۱: سخن حضرت علی پیرامون عرفه.
- حدیث ۳۴۲: کلام رسول خدا درباره ی امام حسین (ع).
- حدیث ۳۴۳: کلام حضرت علی پیرامون شهادت فرزندش حسین (ع).
- حدیث ۳۴۴: کلام حضرت علی علیه السلام به فرزندش حسین علیه السلام.
- حدیث ۳۴۵: کلام معاویه در باره ی جمع نبودن خلافت با نبوت.
- حدیث ۳۴۶: کلام ابن عباس به معاویه.
- حدیث ۳۴۷: کعب می گوید: نام حضرت مهدی در تورات است.
- حدیث ۳۴۸: سؤال از حضرت باقر در باره ی عمر بن عبدالعزیز.
- حدیث ۳۴۹: کلام امام باقر در باره ی عمر بن عبدالعزیز.
- حدیث ۳۵۰: امام باقر فرمود: عمر بن عبدالعزیز نجیب بنی امیه است.
- حدیث ۳۵۱: عمر بن عبدالعزیز درآمد فدک را بین فرزندان فاطمه تقسیم کرد.
- حدیث ۳۵۲: درآمد فدک فقط مربوط به فرزندان فاطمه است.
- حدیث ۳۵۳: پاسخ عمر بن عبدالعزیز به سهل.
- حدیث ۳۵۴: سخن راهب به عبدالعزیز.
- حدیث ۳۵۵: سخن حضرت پیرامون حوادثی که بر زید خواهد گذشت.
- حدیث ۳۵۶: هشام بن عبدالملک زید را به دار آویخت.
- حدیث ۳۵۷: عبدالله بن عمر گفت: به زودی فتنه ای برپا خواهد شد.
- حدیث ۳۵۸: رسول خدا فرمود: بدترین قبایل بنی امیه اند.
- حدیث ۳۵۹: حضرت علی (ع) فرمود: بدترین مردم بنی مغیره و بنی امیه اند.
- حدیث ۳۶۰: حکومت بنی امیه پس از هشتاد و نه سال به دست مردم مشرق زمین نابود می شود.

- حدیث ۳۶۱: هر دوازده امام از قریش اند. ۳۵۷
- حدیث ۳۶۲: حضرت علی (ع) فرمود: از دو دجال از فرزندان حضرت فاطمه بر حذر باشید. ۳۵۹
- حدیث ۳۶۳: حضرت علی (ع) به فرزندان خود فرمود: هیچ کدام از شما در طلب حکومت مبادید. ۳۶۱
- حدیث ۳۶۴: عثمان بن عفان گفت: خلافت به اولاد علی نخواهد رسید. ۳۶۱
- حدیث ۳۶۵: از رسول خدا نقل شده که فرمود: سلطنت نصیب فرزندان حضرت علی نخواهد شد. ۳۶۱
- حدیث ۳۶۶: از رسول خدا روایت شده که به علی فرمود: سلطنت به فرزندان تو نخواهد رسید. ۳۶۱
- حدیث ۳۶۷: ام سلمه از رسول خدا نقل می‌کند که فرمود: فرزندان فاطمه به حکومت نخواهند رسید. ۳۶۳
- حدیث ۳۶۸: پس از شهادت زید حضرت علی (ع) فرمود: شنیدم که رسول خدا فرموده خلافت نصیب فرزندان حضرت فاطمه نخواهد شد. ۳۶۳
- حدیث ۳۶۹: کلام ابن عباس پیرامون پرچم‌های سیاه. ۳۶۳
- حدیث ۳۷۰: کلام ابن عباس در تسلط قوم ترک. ۳۶۵
- حدیث ۳۷۱: از رسول خدا روایت شده که فرمود: در بصره نمانید. ۳۶۷
- حدیث ۳۷۲: حوادثی که بر بصره خواهد گذشت. ۳۶۹
- حدیث ۳۷۳: حمله‌ی ترک‌ها به بصره. ۳۷۱
- حدیث ۳۷۴: حوادثی که توسط ترک‌ها به بصره خواهد گذشت. ۳۷۳
- حدیث ۳۷۵: خروج طایم و کشتار مسلمانان. ۳۷۳
- حدیث ۳۷۶: به زودی ترک‌ها بر عراق مسلط می‌شوند. ۳۷۵
- حدیث ۳۷۷: هلاکت قوم عرب. ۳۷۷
- حدیث ۳۷۸: حوادثی که در گرو رفتار مسلمانان است. ۳۷۹
- حدیث ۳۷۹: تخریب مسجدی در عراق. ۳۸۱
- حدیث ۳۸۰: کلام رسول خدا در گرفتار امتش. ۳۸۳
- حدیث ۳۸۱: کلام رسول خدا در اطاعت امت خود از گذشتگان. ۳۸۳
- حدیث ۳۸۲: حوادثی که در بصره پیش خواهد آمد. ۳۸۵
- حدیث ۳۸۳: فتنه بزرگی که بر مردم بصره خواهد گذشت. ۳۸۵
- حدیث ۳۸۴: فتنه‌ی بزرگی به اسلام خواهد رسید. ۳۸۷

- حدیث ۳۸۵: همانطور که مردم دسته‌دسته به دین خدا وارد شدند دسته‌دسته خارج خواهند شد. ۳۸۹
- حدیث ۳۸۶: بر مردم بصره مصیبت بزرگی خواهد رسید. ۳۸۹
- حدیث ۳۸۷: جنگ مسلمانان با قوم ترک. ۳۹۱
- حدیث ۳۸۸: جنگ مسلمانان با ملت ترک. ۳۹۳
- حدیث ۳۸۹: از رسول خدا نقل شده که فرمود به زودی شما با قوم ترک می‌جنگید. ۳۹۳
- حدیث ۳۹۰: از رسول خدا نقل شده که فرمود به زودی عرب در برابر عجم قرار می‌گیرد. ۳۹۳
- حدیث ۳۹۱: تسلط عجم بر عراق. ۳۹۵
- حدیث ۳۹۲: برای ظهور حضرت مهدی علائمی است. ۳۹۵
- حدیث ۳۹۳: حضرت علی (ع) در بصره فرمود: هرچه می‌خواهید از من بپرسید. ۳۹۷
- حدیث ۳۹۴: از رسول خدا نقل شده که فرمود: در بغداد فتنه‌ای برپا خواهد شد. ۳۹۹
- حدیث ۳۹۵: شعیب می‌گوید: می‌توانم صفات حضرت مهدی برایت بگویم. ۴۰۱
- حدیث ۳۹۶: از رسول خدا نقل شده که فرمود: ظهور مهدی پس از فراگیری ظلم و ستم است. ۴۰۱
- حدیث ۳۹۷: از رسول خدا نقل شده که فرمود: فرزند من جهان را پر از عدل و داد خواهد کرد. ۴۰۱
- حدیث ۳۹۸: در عصر حضرت مهدی مردم مانند انگشتان در کنار هم‌اند. ۴۰۳
- حدیث ۳۹۹: ظهور حضرت مهدی پس از کشته شدن نفس زکیه است. ۴۰۳
- حدیث ۴۰۰: از رسول خدا نقل شده که فرمود: مردی از عترت من خروج می‌کند که نامش نام من است. ۴۰۵
- حدیث ۴۰۱: اگر دنیا بیش از یک روز باقی نمانده باشد آن روز طولانی خواهد شد تا مهدی ظهور کند. ۴۰۵
- حدیث ۴۰۲: در باره‌ی ندای آسمانی. ۴۰۷
- حدیث ۴۰۳: صدای آسمانی در ماه رمضان. ۴۰۷
- حدیث ۴۰۴: ظهور حضرت مهدی از کرخه. ۴۰۹
- حدیث ۴۰۵: عمر حضرت مهدی هفت یا هشت یا نه سال است. ۴۰۹
- حدیث ۴۰۶: از رسول خدا نقل شده که فرمود: فرزند من جهان را پر از عدل و داد خواهد کرد. ۴۱۱
- حدیث ۴۰۷: پیرامون فتوحات حضرت مهدی. ۴۱۱

- ۴۱۳ حدیث ۴۰۸: فتح انطاکیه به دست حضرت مهدی.
- ۴۱۵ حدیث ۴۰۹: ذلت و خواری برای دشمنان خدا به دست حضرت مهدی.
- ۴۱۵ حدیث ۴۱۰: پیرامون ویرانی بغداد.
- ۴۱۷ حدیث ۴۱۱: صیحه‌ی آسمانی در ماه رمضان.
- ۴۱۹ حدیث ۴۱۲: صدای وحشتناکی در ماه رمضان.
- ۴۱۹ حدیث ۴۱۳: گفتار حضرت علی (ع) پیرامون مهدی.
- ۴۲۱ حدیث ۴۱۴: گفتار حضرت علی پیرامون صفات یاران مهدی.
- ۴۲۱ حدیث ۴۱۵: کلام رسول خدا پیرامون فرزندان مهدی.
- ۴۲۳ حدیث ۴۱۶: قیام سفیانی و ندای آسمانی.
- ۴۲۳ حدیث ۴۱۷: کلام حضرت علی (ع) پیرامون تعداد یاران مهدی.
- ۴۳۷ حدیث ۴۱۸: کلام رسول خدا پیرامون حکومت مهدی.
- ۴۳۷ حدیث ۴۱۹: کلام رسول خدا پیرامون ظهور فتنه و خروج دجال.
- ۴۳۹ حدیث ۴۲۰: کلام رسول خدا در باره‌ی دجال.
- ۴۴۳ حدیث ۴۲۱: خروج دجال از سمت مشرق.
- ۴۴۳ حدیث ۴۲۲: عیسی پشت سر حضرت مهدی نماز می‌خواند.
- ۴۴۵ حدیث ۴۲۳: پیرامون ظهور آتشی از حجاز.
- ۴۴۹ حدیث ۴۲۴: خبر از وقایع و حوادث آینده توسط پیامبر.
- ۴۴۹ حدیث ۴۲۵: کلام رسول خدا در این که در آن روز بهترین فرزندان دخترانند.
- ۴۵۱ حدیث ۴۲۶: ظهور فتنه‌ای که مردم یکدیگر را می‌کشند.
- ۴۵۱ حدیث ۴۲۷: کلام حضرت علی (ع) در این که خداوند در این امت پنج فتنه قرار داده است.
- ۴۵۳ حدیث ۴۲۸: به زودی کلیه‌ی امت‌ها شما را محاصره می‌کنند.
- ۴۵۳ حدیث ۴۲۹: دوری از اصحاب رأی.
- ۴۵۵ حدیث ۴۳۰: تقسیم امت اسلامی به فرق مختلف.
- ۴۵۵ حدیث ۴۳۱: رسول خدا فرمود: هر کس در راه من باشد از آتش جهنم دور خواهد بود.
- ۴۵۵ حدیث ۴۳۲: به زودی آتشی ظاهر خواهد شد.
- ۴۵۷ حدیث ۴۳۳: قبل از قیامت آتشی در حجاز برپا می‌شود.
- ۴۵۷ حدیث ۴۳۴: قبل از قیامت آتشی از جانب مردم ظاهر می‌شود.
- ۴۵۷ حدیث ۴۳۵: سر و صدایی در رمضان و بیدار شدن خفتگان.

- حدیث ۴۳۶: ظهور فتنه و انقلاب در ماه رمضان. ۴۵۷
- حدیث ۴۳۷: رمضان قلب سال است. ۴۵۹
- حدیث ۴۳۸: برای حادثه‌ی ماه رمضان علامتی خواهد بود. ۴۵۹
- حدیث ۴۳۹: از علامت قیامت بلندشدن ماه در تمام ایام است. ۴۵۹
- حدیث ۴۴۰: از علائم نزدیکی قیامت بلندبودن ماه است. ۴۵۹
- حدیث ۴۴۱: حضرت علی (ع) فرمود: مرد حبشی را می‌بینم که کعبه را خراب می‌کند. ۴۶۱
- حدیث ۴۴۲: رسول خدا فرمود: مردی از اهل بیت من قیام خواهد کرد. ۴۶۱
- حدیث ۴۴۳: دنیا به پایان نمی‌رسد تا این که فرزندی از من قیام کند. ۴۶۱
- حدیث ۴۴۴: گمراهی امت اسلام. ۴۶۳
- حدیث ۴۴۵: ظهور پرچم‌های سیاه. ۴۶۳
- حدیث ۴۴۶: کلام رسول به گسترش ظلم و ستم بعد از او. ۴۶۵
- حدیث ۴۴۷: رسول خدا فرمود: به زودی بعد از من ستم فراگیر خواهد شد. ۴۶۵
- حدیث ۴۴۸: رسول خدا فرمود: به زودی عجم‌ها بر عرب‌ها مسلط خواهند شد. ۴۶۷
- حدیث ۴۴۹: رسول خدا فرمود: به زودی عجم‌ها همچون شیر بر شما مسلط می‌شوند. ۴۶۷
- حدیث ۴۵۰: پیامبر فرمود: اوّل کسی که سنّث مرا تغییر خواهد داد مردی از بنی امیه است. ۴۶۷
- حدیث ۴۵۱: رسول خدا فرمود: هر دین آفتی دارد و آفت اسلام بنی امیه است. ۴۶۷
- حدیث ۴۵۲: رسول خدا فرمود: دنیا تمام نمی‌شود تا این که فرزند من ظاهر شود. ۴۶۹
- حدیث ۴۵۳: رسول خدا فرمود: مردی از عترت من قیام خواهد کرد. ۴۶۹
- حدیث ۴۵۴: رسول خدا فرمود: دنیا به آخر نمی‌رسد تا این که فرزند من قیام کند. ۴۶۹
- حدیث ۴۵۵: پیامبر فرمود: همانطور که دین با ما شروع شد به ما هم ختم خواهد گردید. ۴۶۹
- حدیث ۴۵۶: رسول خدا فرمود: مهدی من به هنگام اختلاف امت ظهور خواهد کرد. ۴۷۱
- حدیث ۴۵۷: حضرت علی (ع) فرمود: مهدی از ما اهل بیت است. ۴۷۱
- حدیث ۴۵۸: پیامبر فرمود: مهدی از ما اهل بیت است. ۴۷۳
- حدیث ۴۵۹: حضرت علی (ع) فرمود: مهدی از عترت پیامبر است. ۴۷۳
- حدیث ۴۶۰: ابن عباس گفت: مهدی از قریش است. ۴۷۳

- حدیث ۴۶۱: رسول خدا فرمود: مهدی سیمای بسیار زیبایی دارد. ۴۷۳
- حدیث ۴۶۲: گفته شده که بر پرچم مهدی نوشته شده است بیعت برای خداست. ۴۷۵
- حدیث ۴۶۳: رسول خدا فرمود: کار دین با ما آغاز شد و با ما هم به پایان خواهد رسید. ۴۷۵
- حدیث ۴۶۴: رسول خدا فرمود: مهدی در میان امت من است. ۴۷۷
- حدیث ۴۶۵: رسول خدا فرمود: مهدی به هنگام اختلاف امت من ظاهر خواهد شد. ۴۷۷
- حدیث ۴۶۶: از رسول خدا نقل شده که فرمود: مهدی در میان امت من است. ۴۷۹
- حدیث ۴۶۷: از رسول خدا نقل شده که فرمود: طول عمر مهدی ده سال خواهد بود. ۴۷۹
- حدیث ۴۶۸: از رسول خدا نقل شده که فرمود: طول عمر مهدی هشت یا نه سال می‌باشد. ۴۷۹
- حدیث ۴۶۹: از رسول خدا نقل شده که فرمود: طول عمر حضرت مهدی هفت سال می‌باشد. ۴۸۱
- حدیث ۴۷۰: پیرامون صفت بخشش‌های حضرت مهدی. ۴۸۱
- حدیث ۴۷۱: حضرت مهدی مال را می‌بخشد و در خرج آن سختگیری می‌کند. ۴۸۱
- حدیث ۴۷۲: نقل شده که خروج حضرت مهدی با علامتی از خورشید همراه است. ۴۸۳
- حدیث ۴۷۳: عیسی پشت سر مهدی نماز می‌خواند. ۴۸۳
- حدیث ۴۷۴: حضرت علی (ع) فرمود: هر کس بمیرد و امام زمان خود را نشناخته باشد به مرگ جاهلیت مرده است. ۴۸۵
- حدیث ۴۷۵: از رسول خدا نقل شده که فرمود: هر کس بدون شناخت امام بمیرد به مرگ جاهلیت مرده است. ۴۸۵
- حدیث ۴۷۶: حضرت علی فرمود: به دستور پیامبر با ناکثین و قاسطین و مارقین جنگیدم. ۴۸۵
- حدیث ۴۷۷: رسول خدا فرمود: هر وقت معاویه را در منبر من دیدید گردن او را بزنید. ۴۸۷
- حدیث ۴۷۸: رسول خدا فرمود: هرگاه معاویه را بالای منبر من دیدید او را بکشید. ۴۸۷
- حدیث ۴۷۹: رسول خدا فرمود: هرگاه معاویه را بر منبر من دیدید او را به قتل برسانید. ۴۸۷
- حدیث ۴۸۰: فرمان پیامبر به علی در باره‌ی جنگ با منافقان مسلمان. ۴۸۹
- حدیث ۴۸۱: ورود ترک‌ها به بصره و هلاکت آن‌ها. ۴۹۱
- حدیث ۴۸۲: ترک‌ها حکومت عرب را از بین می‌برند. ۴۹۳

- حدیث ۴۸۳: سخن پیامبر به ام اسلمه پیرامون تربیت حسین (ع). ۴۹۳
- حدیث ۴۸۴: کلام حضرت علی در صفین پیرامون شهادت فرزندش حسین ۴۹۵
- حدیث ۴۸۵: حضرت علی فرمود: یکی از فرزندان کعب با حسین کشته می شود. ۴۹۵
- حدیث ۴۸۶: گفته شده است که هنگام شهادت حسین آسمان خون گریست. ۴۹۵
- حدیث ۴۸۷: ابن عباس گفت: رسول خدا را در خواب دیدم که خون حسینش را در شیشه دارد. ۴۹۷
- حدیث ۴۸۸: نقل شده که حضرت علی در صفین خاک کربلا را گرفت و بوسید و گریست. ۴۹۷
- حدیث ۴۸۹: آتشی که در عصر عبیدالله زیاد اتفاق افتاد. ۴۹۹
- حدیث ۴۹۰: عماره می گوید: سر عبیدالله زیاد را در بالای نیزه دیدم. ۴۹۹
- حدیث ۴۹۱: ابن زیاد می گفت: در دارالاماره دیدم از سر حسین خون می آمد ۵۰۱
- حدیث ۴۹۲: به عبدالملک مروان گفته شده روز شهادت حسین زیر سنگ های بیت المقدس خون بود. ۵۰۱
- حدیث ۴۹۳: زهری می گفت: روز شهادت حسین زیر سنگ های بیت المقدس خون بود. ۵۰۱
- حدیث ۴۹۴: ابن شهاب می گوید: روز شهادت حسین زیر هر سنگی خون می جوشید. ۵۰۱
- حدیث ۴۹۵: به عبدالملک مروان نوشته شده روز شهادت حسین زیر هر سنگی خون بود. ۵۰۳
- حدیث ۴۹۶: رسول خدا از منبر به زیر آمد و فرزندانش حسن و حسین را در آغوش گرفت. ۵۰۳
- حدیث ۴۹۷: جابر نقل می کند که از رسول خدا شنیدم که می گفت در آخر الزمان مردم دسته دسته از اسلام خارج می شوند. ۵۰۳
- حدیث ۴۹۸: از رسول خدا نقل شده که فرمود: به زودی مردم مکه اخراج می شوند. ۵۰۵
- حدیث ۴۹۹: خداوند قومی را از مشرق می فرستد تا بنی امیه را بکشند. ۵۰۵
- حدیث ۵۰۰: از حضرت علی نقل شده که فرمود: در آینده وضع به گونه ای خواهد شد که شهادت به بیگانگی خداوند نتوان داد. ۵۰۷
- حدیث ۵۰۱: از رسول خدا نقل شده که فرمود: زندگی در مدینه تلخ خواهد شد. ۵۰۹
- حدیث ۵۰۲: از رسول خدا نقل شده که فرمود: مردم مدینه شهر را ترک می کنند. ۵۰۹
- حدیث ۵۰۳: از رسول خدا نقل شده که فرمود: مردم مدینه به خاطر گشایش زندگی

- شهر را ترک می‌کنند. ۵۰۹
- حدیث ۵۰۴: خرابی مصر در زمان ظهور حضرت مهدی. ۵۱۱
- حدیث ۵۰۵: اخراج مردم کوفه و رنج از بی غذایی. ۵۱۱
- حدیث ۵۰۶: امکان ظهور مهدی از سمت مشرق یا مغرب. ۵۱۱
- حدیث ۵۰۷: سخن ابن عباس از آمدن مهدی. ۵۱۳
- حدیث ۵۰۸: مهدی از فرزندان فاطمه است. ۵۱۳
- حدیث ۵۰۹: سخن ابن عباس پیرامون آمدن حضرت مهدی. ۵۱۵
- حدیث ۵۱۰: از رسول خدا نقل شده که فرمود: پس از من دوازده خلیفه از قریش می‌آیند. ۵۱۵
- حدیث ۵۱۱: از رسول خدا نقل شده که فرمود: بعد از من دوازده خلیفه از قریش می‌آیند. ۵۱۵
- حدیث ۵۱۲: از رسول خدا به آمدن دوازده خلیفه از قریش روایت شده است. ۵۱۷
- حدیث ۵۱۳: خروج مهدی پس از قتل نفس زکیه است. ۵۱۷
- حدیث ۵۱۴: اهل کوفه در زمان مهدی با سعادت‌ترین مردمند. ۵۱۹
- حدیث ۵۱۵: پیرامون فرار ابوسفیان به خاطر بالای طبیعی. ۵۱۹
- حدیث ۵۱۶: خواندن دعا به هنگام گرفتاری. ۵۲۱

سید بن طاووس کیست؟

در شبی از سال ۵۸۹ هجری قمری آسمان حله ستاره باران بود و صفای دیگری داشت و در خانه سعد الدین ابو ابراهیم سر و صدایی بود گویا در این شب نوزادی از دختر ورام بن ابی فراس دانشمند معروف حله و مؤلف کتاب مجموعه ورام دیده به جهان می‌گشود و خانه آل طاووس را شاد می‌ساخت پدرش نام او را علی و کنیه‌اش ابو القاسم و لقبش رضی الدین گذاشت وی از طرف پدر نسبش به شیخ طوسی می‌رسید زیرا ابو ابراهیم دختر زاده شیخ بود هر چند که بعضی از مورخین این نظر را قبول ندارند به هر حال دیری نگذشت که ورام دانشمند حله و خورشید فروزان عراق دیده از جهان فرو بست و همه شیعیان را داغدار ساخت و علت آنکه این خاندان به طاووس معروف شدند آن بود که جد نخست آنها محمد بن اسحاق چون مانند طاووس از نظر سیما و چهره زیبا ولی از نظر پا ناموزون بود به این لقب شهرت یافت.

سید رضی الدین پس از آنکه دوران کودکی را پشت سر گذاشت در خدمت اساتیدی همچون پدر و علی بن یحیی و حسین بن احمد و دانشمندان دیگر به تحصیل پرداخت. او در حله مدارج گوناگون علمی را بسرعت پشت سر گذاشت و فقیه شهر حله شد پدر او ابو ابراهیم که خود را در برابر این ستاره فروزان حله مسئول می‌دانست با هماهنگی با همسرش مقدمات ازدواج او را با دختری بنام زهرا خاتون فرزند ناصر بن مهدی وزیر

شیعی آن دوران فراهم آورد و با این ازدواج آل طاووس در شادمانی فرو رفت ولی متأسفانه این شادمانی دوام نداشت و در سال ۶۲۰ ابوابراهیم جهان را بدرود گفت و آل طاووس را در غم و اندوه فرو برد و در حریم پیشوای مؤمنان علی علیه السلام بخاک سپرده شد.

بتدریج آوازه شهرت علمی رضی الدین سراسر عراق را در بر گرفت و نامه‌های فراوانی از بغداد بسوی حله سرازیر شد و از وی دعوت بعمل آمد تا در مرکز حکومت بخدمات پردازد هرچند که او تمایلی به نزدیک شدن به دربار خلفای عباسی را نداشت ولی دعوت دوستان و احساس مسئولیت وی را به آنسوی کشاند.

پس از آنکه سید در بغداد مستقر شد المستنصر خلیفه عباسی از او خواست تا مقام فتوای دارالخلافه را بعهده بگیرد اما سید ابن منصب را نپذیرفت و این سرپیچی برای او گران تمام شد ولی سرانجام لطف خداوند وی را از گزند خلیفه مصون نگه داشت کشمکش بین خلیفه و سید همچنان ادامه داشت تا آنکه خلیفه مجدداً از وی خواست که سرپرستی علویان را بعهده بگیرد و امور آنها را حل و فصل کند و چون سید می‌دانست که در زیر این مقام، نقشه‌ای در کار است این بار باز پاسخ منفی داد و وقتی وزیر او محمد بن احمد بن علقمی که دوستدار اهل بیت بود از او خواست که این مقام را بپذیرد و به آنچه که خداوند می‌پسندد عمل کند در پاسخ او گفت: تو چرا خودت به آنچه که پروردگارت را خوشنود می‌سازد عمل نمی‌کنی؟ بیقین اگر چنین کاری ممکن بود تو به کار می‌بستی مدتی گذشت باز خلیفه دست از پافشاری خود برنداشت و به سید پارسای حله پیشنهاد پست وزارت را داد ولی این بار هم نپذیرفت و در پاسخ او گفت: اگر مانند وزرای گذشته بدون توجه به رضایت خداوند و پیامبرش حکم برانم در راه فساد گام برداشته‌ام و اگر بخواهم بکتاب خدا و سنت پیامبر عمل کنم خوشایند شما و اطرافیان شما نخواهد بود و منجر به قتل من خواهد شد پس بهتر است که از این مقام بگذرم و به راهی که رضایت خداوند در آن است

گام بردارم.

وی در سال ۶۴۱ به حله بازگشت و پس از مدتی راه نجف را در پیش گرفت و مدت سه سال در آنجا بتدریس پرداخت سپس به کربلا آمد و در آنجا رحل اقامت افکند. از مرحوم سید بن طاووس کتابهای فراوانی به یادگار مانده که از جمله آن همین کتاب است و سایر آثار ایشان در اینجا جای بحث آنها نیست.

هنگامی که مغولان به بغداد حمله کردند و آنجا را تسخیر نمودند سید به بغداد بازگشت تا در کنار مردم ستمدیده باشد و بتواند به آنها کمکی نماید فرمانروای مغول در سال ۶۵۶ هجری قمری از سید رضی الدین طاووس خواست که مقام نقابت علویان را بپذیرد ولی وی به فرستاده خان مغول جواب منفی داد و هنگامی که خواجه نصیر الدین طوسی از ماجرا آگاه شد پیک از اطلاع رساندن به خان بازداشت و به او گفت درنگ کن که من سید را راضی می‌کنم سرانجام خواجه با گفتگو با سید رضی الدین، وی را بقبول درخواست خان راضی کرد و از پیک خواست که پاسخ مثبت فقیه بزرگ حله را به خان مغول برساند.

سید پس از قبول این مقام از جایگاه ویژه‌ای برخوردار شد و مردم گروه گروه سیاه که شعار عباسیان بود از تن خارج کردند و جامه‌های سبز که شعار علویان بود پوشیدند و بسوی خانه سید سرازیر شدند.

شاعران و قصیده سرایان در مجلس سید حضور می‌یافتند و وی را ستایش می‌کردند و به تدبیر او آفرین می‌گفتند.

ولی افسوس که این منصب زود گذر بود و پس از سه سال در بامداد دوشنبه پنجم ذی‌قعدة سال ۶۶۴ چشمانش از این جهان فرو بست و به دیار باقی شتافت و شیعیان از هر سو به پایتخت سرازیر شدند و پس از انجام مراسم جسدش را با احترام ویژه به خاک نجف سپردند.

قم - سید مهدی آیت اللهی

۸۱/۱۰/۵

الباب ١

فِيمَا نَذَرَهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِنَعِيمِ بْنِ حَمَّادٍ

أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ عَلِمَ بِمَا هُوَ كَائِنٌ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ.

١. قَالَ: حَدَّثَنَا الْحَكَمُ بْنُ نَافِعٍ عَنْ سَعِيدِ بْنِ سَنَانٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو الزَّاهِرِيَّةَ عَنْ كَثِيرِ

ابْنِ مُرَّةٍ أَبِي شَجَرَةَ الْحَضْرَمِيِّ عَنْ ابْنِ عُمَرَ، قَالَ:

قَالَ: رَسُولُ اللَّهِ (ص): «إِنَّ اللَّهَ رَفَعَ لِي الدُّنْيَا فَأَنَا أَنْظُرُ إِلَيْهَا وَإِلَى مَا

هُوَ كَائِنٌ فِيهَا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ كَمَا أَنْظُرُ إِلَى كَفِّي هَذِهِ»

(كنز العمال ج ١١ / ص ٣٧٨ / حديث (٣١٨١٠).

الباب ٢

فِيمَا نَذَرَهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِنَعِيمِ بْنِ حَمَّادٍ

مِنْ مَعْرِفَةِ مَوْلَانَا عَلِيِّ ؑ بِالْفِتَنِ إِلَى قِيَامِ السَّاعَةِ.

٢. قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو هَارُونَ الْكُوفِيُّ عَنْ عَمْرِو بْنِ قَيْسِ الْمُلَائِيِّ عَنِ الْمُنْهَالِ بْنِ عَمْرٍو

عَنْ زُرَّ بْنِ حُبَيْشٍ سَمِعَ عَلِيًّا يَقُولُ:

«سَلُونِي فَوَاللَّهِ لَا تَسْأَلُونِي عَنْ فِتْنَةٍ خَرَجَتْ تُقَاتِلُ مِائَةَ أَوْ تَهْدِي مِائَةَ

إِلَّا أَنْبَأْتُكُمْ بِسَائِقِهَا وَقَائِدِهَا وَنَاقِعِهَا مَا بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ السَّاعَةِ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٤٠ - ٤٥).

باب اول

آنچه که نعیم در کتاب فتن ذکر می کند که پیامبر ﷺ به آنچه که تا قیامت اتفاق می افتد آگاه است

۱. ابن عباس از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: خداوند، عالم دنیا را به من نمایاند و من به او نگریستم و در آن دیدم آنچه را که روز قیامت واقع خواهد شد همانند آن که به کف دست خود بنگرم.

باب دوم

آنچه که نعیم در کتاب فتن ذکر می کند که علی ﷺ به آنچه که تا قیامت واقع خواهد شد آگاه است.

۲. زر بن حبیش می گوید: از امیرالمؤمنین علی ﷺ شنیدم که می فرمود: (هر چه می خواهید) از من پرسید بخدا سوگند نمی رسد از گروهی که خروج کند و با صد (نفر) جنگ کند یا صد (نفر) را هدایت نماید مگر اینکه من به شما خبر می دهم از رهبر و سر دسته آن و فریاد زن آن به آنچه که تا قیامت بین شما واقع خواهد شد.

الباب ٢

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفَتَنِ لِنَعِيمِ بْنِ حَمَّادٍ
عَنْ عَلِيٍّ عليه السلام فِي خَمْسِ فِتَنِ يَصِيرُ النَّاسُ فِي
الْخَامِسَةِ كَالْبَهَائِمِ.

٣. قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو أُسَامَةَ، حَدَّثَنَا الْأَعْمَشُ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُنْذِرُ الثَّوْرِيِّ عَنْ عَاصِمِ بْنِ
ضُمْرَةَ عَنْ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ عليه السلام قَالَ:
«جَعَلَ اللَّهُ فِي هَذِهِ الْأُمَّةِ خَمْسَ فِتَنِ: فِتْنَةٌ عَامَّةٌ ثُمَّ فِتْنَةٌ خَاصَّةٌ ثُمَّ فِتْنَةٌ
عَامَّةٌ ثُمَّ فِتْنَةٌ خَاصَّةٌ ثُمَّ الْفِتْنَةُ السَّودَاءُ الْمُظْلِمَةُ الَّتِي يَصِيرُ النَّاسُ فِيهَا
كَالْبَهَائِمِ»
(مستدرک حاکم ج ٤ / ص ٤٣٧).

الباب ٤

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفَتَنِ لِنَعِيمِ بْنِ حَمَّادٍ
عَنِ النَّبِيِّ صلى الله عليه وسلم، أَنَّهُ تَكُونُ فِتْنَةٌ يَعْرُجُ فِيهَا بِعُقُولِ الرِّجَالِ.

٤. قَالَ: حَدَّثَنَا جَرِيرُ بْنُ عَبْدِ الْحَمِيدِ عَنْ لَيْثِ بْنِ أَبِي سُلَيْمٍ، قَالَ: حَدَّثَنِي الثَّقَفَةُ عَنْ
زَيْدِ بْنِ وَهَبٍ عَنْ حُذَيْفَةَ بْنِ الْيَمَانِ، قَالَ:
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص): «تَكُونُ فِتْنَةٌ ثُمَّ تَكُونُ جَمَاعَةٌ ثُمَّ تَكُونُ فِتْنَةٌ ثُمَّ
تَكُونُ جَمَاعَةٌ ثُمَّ فِتْنَةٌ يَعْرُجُ فِيهَا عُقُولُ الرِّجَالِ»

(كنز العمال ج ١١ / ص ١٧٩ / حديث ٣١١٢٦).

باب سوم

نعیم در کتاب فتن خود ذکر می‌کند که علی (علیه السلام) فرمود: پنج فتنه برای مردم واقع خواهد شد که در پنجمین آن، مردم (از نظر خلق و خوی) مانند حیوانات خواهند شد.

۳. عاصم بن ضمره از علی (علیه السلام) روایت کرده است که فرمود: خدا در این امت پنج فتنه قرار داده:

۱- فتنه عمومی ۲- سپس فتنه خصوصی ۳- سپس فتنه عمومی ۴- سپس فتنه خصوصی ۵- سپس فتنه سیاه و تاریکی که مردم را از نظر رفتار مانند حیوانات می‌سازد.

باب چهارم

آنچه که نعیم در کتاب فتن خود ذکر کرده که پیامبر فرمود: فتنه‌ای بوقوع خواهد پیوست که اندیشه بزرگان، از حل آن ناتوان خواهد بود

۴. حذیفه بن یمان از رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) روایت کرده که فرمود: فتنه‌ای بر پا خواهد شد آنگاه گروهی ظاهر خواهند شد سپس فتنه دیگری پیدا خواهد شد، آنگاه گروه دیگری ظاهر می‌شوند سپس فتنه‌ای دیگر برپا خواهد شد که اندیشه‌ها در آن رشد خواهد کرد.

الباب ٥

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِنَعِيمِ بْنِ حَمَّادٍ
يَتَضَمَّنُ سَبْعَ فِتَنِ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ .

٥. قَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ الْغَطَّارُ، قَالَ: حَدَّثَنَا الْحَجَّاجُ رَجُلٌ مِّنَّا عَنِ الْوَلِيدِ بْنِ عَيَّاشٍ، قَالَ: قَالَ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَسْعُودٍ: قَالَ لَنَا رَسُولُ اللَّهِ (ص):
«أَحْذَرُكُمْ سَبْعَ فِتَنِ تَكُونُ بَعْدِي: فِتْنَةٌ تُقْبَلُ مِنَ الْمَدِينَةِ وَفِتْنَةٌ بِمَكَّةَ وَفِتْنَةٌ تُقْبَلُ مِنَ الْيَمَنِ وَفِتْنَةٌ تُقْبَلُ مِنَ شَامٍ وَفِتْنَةٌ تُقْبَلُ مِنَ الْمَشْرِقِ، وَفِتْنَةٌ مِنْ قِبَلِ الْمَغْرِبِ، وَفِتْنَةٌ مِنْ بَطْنِ الشَّامِ، وَهِيَ فِتْنَةُ السُّفْيَانِيِّ».
قَالَ ابْنُ مَسْعُودٍ: مِنْكُمْ مَنْ يُدْرِكُ أَوَّلَهَا، وَمِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ مَنْ يُدْرِكُ آخِرَهَا.

قَالَ الْوَلِيدُ بْنُ عَيَّاشٍ: فَكَانَتْ فِتْنَةُ الْمَدِينَةِ مِنْ قِبَلِ طَلْحَةَ وَالزُّبَيْرِ، وَفِتْنَةُ مَكَّةَ فِتْنَةُ ابْنِ الزُّبَيْرِ، وَفِتْنَةُ الْيَمَنِ مِنْ قِبَلِ نَجْدَةَ، وَفِتْنَةُ الشَّامِ مِنْ قِبَلِ بَنِي أُمَيَّةَ، وَفِتْنَةُ الْمَشْرِقِ مِنْ قِبَلِ هَوَّلَاءَ.

(كنز العمال ج ١١ / ص ١١٦ / حديث ٣٠٨٤٠).

قُلْتُ أَنَا: لَعَلَّهُ يَعْنِي الْعَبَّاسَ ؛ لِأَنَّ وَلَا يَتَّهِمُ كَانَتْ مِنْ قِبَلِ الْمَشْرِقِ.

باب پنجم

نعیم در کتاب فتن خود بیان می‌کند که پیامبر فرمود: که هفت فتنه میان مردم بوقوع خواهد پیوست

۵. عبدالله بن مسعود می‌گوید: رسول خدا ﷺ به ما فرمود: من شما را از آن هفت فتنه‌ای که بعد از من برپا می‌شود می‌ترسانم:
 - ۱ - فتنه‌ای که از مدینه آغاز می‌شود.
 - ۲ - فتنه‌ای که از شام برپا می‌شود.
 - ۳ - فتنه‌ای که در مکه برپا می‌شود.
 - ۴ - فتنه‌ای که از یمن برپا می‌شود.
 - ۵ - فتنه‌ای که از مشرق پیدا می‌شود.
 - ۶ - فتنه‌ای که از طرف مغرب آشکار می‌شود.
 - ۷ - فتنه‌ای که از مرکز شام برپا می‌شود و آن فتنه سفیانی است.
- ابن مسعود می‌گوید: بعضی از شما نخست آن فتنه را درک می‌کنید و عده‌ای از این امت آخر آن را درک خواهند کرد.
- ابن عباس می‌گوید: فتنه مدینه، همان بود که از طرف طلحه و زبیر اتفاق افتاد و فتنه مکه، همان فتنه ابن زبیر بود. و فتنه یمن از طرف نجده که مربوط به نجده بن عامر حنفی بود. و فتنه شام از طرف بنی امیه پیدا شد. و فتنه مشرق از طرف این گروه است.
- (ولید بن عیاش می‌گوید:) شاید منظور از این گروه، بنی عباس باشد زیرا که سلطنت آنها از طرف مشرق بوده.

الباب ٦

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِنَعِيمِ بْنِ حَمَّادٍ
عَنِ النَّبِيِّ ﷺ فِي ذِكْرِ أَرْبَعِ فِتَنٍ يَصِفُ شِدَّةَ الرَّابِعَةِ مِنْهَا.

٦. فَقَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ الْعَطَّارُ عَنْ ضَرَّارِ بْنِ عَمْرٍو، عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ
ابْنِ أَبِي فَرْوَةَ عَمَّنْ حَدَّثَ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«لَتَأْتِيَكُمْ بَعْدِي أَرْبَعُ فِتَنٍ:

الْأُولَى: يُسْتَحَلُّ فِيهَا الدِّمَاءُ،

وَالثَّانِيَةِ: يُسْتَحَلُّ فِيهَا الدِّمَاءُ وَالْأَمْوَالُ،

وَالثَّالِثَةِ: يُسْتَحَلُّ فِيهَا الدِّمَاءُ وَالْأَمْوَالُ وَالْفُرُوجُ،

وَالرَّابِعَةِ: صَمَاءُ عَمِيَاءُ (التي لا سبيل إلى تسكينها) مُطْبِقَةٌ تَمُورُ مَوْرُ
الْمَوْجِ فِي الْبَحْرِ حَتَّى لَا يَجِدُ أَحَدٌ مِنَ النَّاسِ مِنْهَا مَلْجَأً، تَطِيفُ بِالشَّامِ،
وَتَغْشَى الْعِرَاقَ، وَتَخْبِطُ الْجَزِيرَةَ بِيَدِهَا وَرِجْلُهَا، تُعْرِكُ الْأُمَّةَ فِيهَا بِالْبَلَاءِ
عَرَكِ الْأَدِيمِ، لَا يَسْتَطِيعُ أَحَدٌ مِنَ النَّاسِ يَقُولُ فِيهَا:

مَهْ مَهْ، (اكفف) لَا يَرْفَعُونَهَا مِنْ نَاحِيَةٍ إِلَّا انْفَتَقَتْ مِنْ نَاحِيَةٍ أُخْرَى»

(كنز العمال ج ١١ / ص ١٦٣ / حديث ٣١٠٤٧).

باب ششم

نعیم در کتاب فتن خود ذکر می‌کند که چهار فتنه بین مردم واقع خواهد شد که چهارمی آن از همه آنها سخت‌تر است.

۶. ابوهریره از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: بعد از من چهار فتنه برای شما پیدا خواهد شد.

در فتنه اول: (ریختن) خونها، حلال خواهد شد.
و در فتنه دوم: (ریختن) خونها و (غصب) اموال حلال می‌شود.
و در فتنه سوم: (ریختن) خونها و (غصب) اموال و ناموس مردم حلال خواهد شد.

فتنه چهارم: فتنه‌ای است شدید و تاریک که حرکت آن نظیر حرکت کشتی است در دریا، بطوری که برای هیچکس از شر آن گریزی نیست. از شام شروع می‌شود و عراق را فراخواهد گرفت و جزیره العرب را درهم خواهد کوبید. در آن فتنه مردم نظیر پوستی که دباغی شود دچار بلا می‌شوند و در آن موقع هیچ فردی توان ندارد به فتنه انگیزان بگوید: بس است و دست نگهدارید، از هر ناحیه‌ای که آن فتنه را رفع کنند از ناحیه دیگری سر درمی‌آورد.

الباب ٧

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لَنَعِمْ بِنِ حَمَّادٍ أَيْضاً
عَنِ النَّبِيِّ ﷺ فِي ذِكْرِ أَرْبَعِ فِتَنٍ وَتَعْظِيمِ الْفِتْنَةِ الرَّابِعَةِ.
٧. قَالَ: حَدَّثَنَا الْحَكَمُ بْنُ نَافِعٍ عَنْ جَرَّاحٍ عَنْ أَرْطَاقِ بْنِ الْمُنْذَرِ، قَالَ: بَلَّغْنَا أَنَّ
رَسُولَ اللَّهِ (ص)، قَالَ:

«يَكُونُ فِي أُمَّتِي أَرْبَعُ فِتَنٍ: فَأَلَوُلَى يُصِيبُهُمْ فِيهَا بَلَاءٌ حَتَّى يَقُولَ
الْمُؤْمِنُ: هَذِهِ مُهْلِكَتِي، ثُمَّ تَنْكَشِفُ، وَالثَّانِيَةُ حَتَّى يَقُولَ الْمُؤْمِنُ: هَذِهِ
مُهْلِكَتِي، وَالثَّالِثَةُ كُلَّمَا قِيلَ: انْقَطَعَتْ، تَمَادَتِ الْفِتْنَةُ، وَالرَّابِعَةُ يَصِيرُونَ
فِيهَا إِلَى الْكُفْرِ، إِذَا كَانَتْ الْإِمَّةُ مَعَ هَذَا مَرَّةً وَمَعَ هَذَا مَرَّةً بَلَاءٌ لِإِمَامٍ وَلَا
جَمَاعَةٍ».
(كنز العمال ج ١١ / ص ١٦٤ - ١٦٤ / حديث ٣١٠٥٠)

الباب ٨

فِيمَا ذَكَرُهُ نَعِمْ بِنِ حَمَّادٍ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ وَذَكَرَ الْأَرْبَعَ فِتَنَ،
وَحَدِيثَ الْمَهْدِيِّ وَلَمْ يَسْمُهُ، رَوَاهُ عَنْ عَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ.
٨. قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ وَهَبٍ عَنْ ابْنِ لَهْيَعَةَ عَنِ الْحَارِثِ بْنِ يَزِيدَ، قَالَ: سَمِعْتُ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ
زُرَيْرٍ الْغَافِقِيَّ يَقُولُ: سَمِعْتُ عَلِيًّا يَقُولُ:
«الْفِتَنُ أَرْبَعُ: فِتْنَةُ السَّرَّاءِ، وَفِتْنَةُ الضَّرَّاءِ، وَفِتْنَةُ كَذَا - فَذَكَرَ مَعْدَنَ
الذَّهَبِ - ثُمَّ يَخْرُجُ رَجُلٌ مِنْ عِتْرَةِ النَّبِيِّ (ص)، يُصْلِحُ اللَّهُ عَلَى يَدَيْهِ
أَمْرَهُمْ»
(كتاب الفتن ج ١ / ص ٥٧ / ٩٤).

باب هفتم

حماد در کتاب فتن خود ذکر می‌کند که چهار فتنه در میان مردم واقع خواهد شد که چهارمی آنها از همه بزرگتر است.

۷. ارطاة بن منذر می‌گوید: به ما چنین رسیده که پیامبر ﷺ فرمود: در امت من چهار فتنه پیدا خواهد شد. در فتنه اول: بلائی به آنها می‌رسد که مؤمن می‌گوید این فتنه سبب نابودی من خواهد شد و سپس آن فتنه ظاهر می‌شود. و در فتنه دوم نیز، مؤمن می‌گوید: این فتنه سبب نابودی من می‌شود. و در فتنه سوم: هر چه می‌گویند این فتنه قطع نخواهد شد و همچنان ادامه خواهد یافت. فتنه چهارم: موقعی آنها را در برمی‌گیرد که این امت بدون داشتن امام و سرپرست، گاهی با این (شخص) و گاهی با (شخص) دیگری خواهد بود.

باب هشتم

نعیم در کتاب فتن خود ذکر می‌کند که علی ﷺ فرمود: چهار فتنه انجام خواهد گرفت و در پایان، کار مردم بدست مهدی (عج) اصلاح خواهد شد

۸. ابن زریر غافقی می‌گوید: از علی بن ابیطالب ﷺ شنیدم که می‌فرمود: فتنه‌ها چهار نوع‌اند اول: فتنه نيزه و عصا، دوم: فتنه کذا (آنگاه) معدن طلا را ذکر کرد تا اینکه مردی از عترت پیامبر ﷺ خروج کند و خدا کار این امت را به دست او اصلاح فرماید.

الباب ٩

فِيَا نَذْكُرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِنَعِيمِ بْنِ حَمَّادٍ
عَنِ النَّبِيِّ ﷺ فِي ذِكْرِ الْفِتَنِ إِلَى أَنْ يَخْرُجَ رَجُلٌ مِنْ عِثْرَتِهِ.
٩. قَالَ: حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ بْنُ مُسْلِمٍ عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ رَافِعٍ عَنْ حَدَّثَهُ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ
الْحُدْرِيِّ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«سَتَكُونُ بَعْدِي فِتْنٌ، مِنْهَا: فِتْنَةُ الْأَخْلَاسِ (جمع حلس وهو الكساء الذى
يلى ظهر البعير) يَكُونُ فِيهَا حَرْبٌ (الغضب) وَهَرَبٌ ثُمَّ بَعْدَهَا فِتْنٌ أَشَدُّ مِنْهَا، ثُمَّ
تَكُونُ فِتْنَةٌ كُلُّهَا قِيلَ: انْقَطَعَتْ تَمَادَتْ حَتَّى لَا يَبْقَى بَيْتٌ إِلَّا دَخَلَتْهُ وَلَا مُسْلِمٌ
إِلَّا صَكَّتْهُ (ضربتته) حَتَّى يَخْرُجَ رَجُلٌ مِنْ عِثْرَتِي»

(كنز العمال ج ١٤ / ص ٢٦٩ / حديث (٣٨٦٨٥).

الباب ١٠

فِيَا نَذْكُرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِنَعِيمِ
أَنَّ فِي الْفِتْنَةِ الثَّلَاثَةِ لَا تَكَادُ تَرَى عَاقِلًا.
١٠. قَالَ: حَدَّثَنَا جَرِيرُ بْنُ عَبْدِ الْحَمِيدِ عَنْ لَيْثِ بْنِ أَبِي سَلِيمٍ، قَالَ: حَدَّثَنِي الثَّقَفِيُّ عَنْ
زَيْدِ بْنِ وَهَبٍ عَنْ حُذَيْفَةَ بْنِ الْيَمَانِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):
«تَكُونُ فِتْنَةٌ يَعْرِجُ فِيهَا عَقُولُ الرِّجَالِ حَتَّى لَا تَكَادُ تَرَى رَجُلًا
عَاقِلًا» وَذَكَرَ ذَلِكَ فِي الْفِتْنَةِ الثَّلَاثَةِ (كنز العمال ج ١١ / ص ١٧٩ / حديث (٣١١٢٦).

باب نهم

نعیم بن حماد در کتاب فتن خود بیان می‌کند که پیامبر فرمود: فتنه‌ای بوقوع خواهد پیوست تا اینکه مردی مصلح از عترت او ظاهر خواهد شد

۹. ابوسعید خدری از حضرت محمد بن عبدالله ﷺ روایت کرده که فرمود: بعد از من فتنه‌هایی به وجود می‌آید از جمله فتنه بزرگان است که در آن جنگ و گریزی خواهد بود و بعد از آن فتنه‌هایی است که از آنها شدیدتر خواهد بود. آنگاه فتنه‌ای پیدا می‌شود که هر چه می‌گویند قطع نمی‌شود و همچنان ادامه پیدا می‌کند تا اینکه هیچ خانه‌ای بدون فتنه باقی نمی‌ماند و هیچ مسلمانی نیست جز اینکه او را می‌کشند تا آنکه مردی از عترت من خروج کند.

باب دهم

نعیم بن حماد در کتاب فتن خود بیان می‌کند که در فتنه سوم دیگر عاقلی وجود نخواهد داشت.

۱۰. حذیفه بن یمان از رسول خدا ﷺ روایت کرد که فرمود: فتنه‌ای برپا خواهد شد که اندیشه‌اندیشمندان بگونه‌ای متوقف می‌شود که بعید به نظر می‌رسد عاقلی دیده شود و فرمود: این موضوع در فتنه سوم اتفاق خواهد افتاد.

الباب ١١

فِيَا نَذْكُرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِنَعِيمَ
فِي هَرَجٍ يَكُونُ بَيْنَ يَدَيِ السَّاعَةِ.

١١. قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَهَّابِ الثَّقَفِيُّ عَنْ يُونُسَ عَنِ الْحَسَنِ عَنْ أَبِي مُوسَى
الْأَشْعَرِيِّ، قَالَ: ذَكَرَ رَسُولُ اللَّهِ (ص) هَرَجًا بَيْنَ يَدَيِ السَّاعَةِ حَتَّى يَقْتُلَ الرَّجُلُ جَارَهُ وَأَخَاهُ
وَابْنَ عَمِّهِ، قَالُوا: وَمَعَنَا عُقُولُنَا؟ قَالَ:

«تُنَزَعُ عُقُولُ أَكْثَرِ أَهْلِ ذَلِكَ الزَّمَانِ، وَيُخْلَفُ لَهُمْ هَبَاءُ» (الشئ الذي تراه
فى ضوء الشمس) مِنَ النَّاسِ يَحْسِبُ أَحَدُهُمْ أَنَّهُ عَلَى شَيْءٍ وَلَيْسَ عَلَى شَيْءٍ».
(كنز العمال ج ١١ / ص ١٣٠ / حديث ٣٠٩٠٩).

الباب ١٢

فِيَا نَذْكُرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِنَعِيمَ
أَنَّ الْفِتْنَةَ الْخَامِسَةَ يَكُونُ النَّاسُ فِيهَا كَالْبَهَائِمِ.
وَقَدْ تَقَدَّمَ الْحَدِيثُ، وَهَذَا فِيهِ زِيَادَةٌ وَبَطْرِيْقٌ أُخْرَى.

١٢. قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو ثَوْرٍ وَعَبْدُ الرَّزَّاقِ عَنْ مَعْمَرٍ عَنْ طَارِقٍ عَنْ مُنْذِرِ الثُّوْرِيِّ عَنْ
عَاصِمِ بْنِ ضَمْرَةَ عَنْ عَلِيٍّ (ع)، قَالَ:
«فِي الْفِتْنَةِ الْخَامِسَةِ الْعُمَيَّا الصَّمَاءُ الْمُطْبِقَةُ يَصِيرُ النَّاسُ فِيهَا
كَالْبَهَائِمِ»
(كتاب الفتن ج ١ / ص ٥٢ - ٧٨).

باب یازدهم

نعیم بن حماد ذکر می‌کند که پیامبر فرمود: هرج و مرجی میان مردم واقع خواهد شد

۱۱. یونس از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: بین مردم فتنه‌ای واقع می‌شود که مرد همسایه و برادر و پسر عموی خود را می‌کشد، از آنحضرت پرسیدند: آیا مردم آن زمان عاقل‌اند فرمود: عقل بیشتر آنان گرفته می‌شود و بجای آنها افراد ناباب و بی‌ارزشی جایگزین می‌شوند و هریک از آنها گمان می‌کند که برای خود ارزش و شخصیتی دارد. در حالیکه هیچ چیز نیست.

باب دوازدهم

نعیم بن حماد در کتاب فتن خود بیان می‌کند که علی ﷺ فرمود: در فتنه پنجم، مردم مانند حیوانات خواهند بود

۱۲. عاصم بن ضمره از حضرت علی بن ابیطالب ﷺ رایت کرده که فرمود: در پنجمین فتنه که کور و تاریک است، مردم مانند چهار پایان (مطیع و بی‌عقل) می‌شوند.

الباب ١٣

فِيمَا نُشِيرُ إِلَيْهِ مِنْ أَنَّهُ تَأْتِي فِتْنٌ يُمِرُّ الْإِنْسَانُ بِالْقَبْرِ
فَيَتَمَعُّكَ عَلَيْهِ، مِثْلُ الدَّابَّةِ، وَيَقُولُ: يَا لَيْتَنِي كُنْتُ مَكَانَكَ.

١٣. وَذَكَرَ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ أَحَادِيثُ كَثِيرَةٌ مَعْنَاهَا أَنَّهُ يَأْتِي فِي الْفِتَنِ
زَمَانٌ يَتَمَعُّ الْإِنْسَانُ الْمَوْتَ، وَيَأْتِي الْقَبْرَ فَيَتَمَعُّكَ عَلَيْهِ (فيدلكه)، كَالدَّابَّةِ، وَيَقُولُ:
يَا لَيْتَنِي كُنْتُ مَكَانَكَ (كتاب الفتن ج ١ / ص ٧١ - ٧٢).

١٤. وَفِي بَعْضِهَا: نَجَوْتَ نَجَوْتَ يَا لَيْتَنِي كُنْتُ مَكَانَكَ، رُوِيَ بَعْضُهَا
عَنِ النَّبِيِّ (ص)، وَرُوِيَ بَعْضُهَا مُرْسَلَةً، وَمَعْنَاهَا عَنْهُ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ
وَأَلِهِ. (كتاب الفتن ج ١ / ص ٧٢ - ٧٣ - ١٤٩ - ١٥٠).

باب سیزدهم

نعیم بن حماد می‌گوید: فتنه انسان را آنچنان در بر می‌گیرد که خود را مثل چهارپایان به قبر می‌مالد و می‌گوید: ای کاش مثل تو بودم

۱۳. نعیم بن حماد ذکر کرده که: زمانی می‌آید که در فتنه‌های آن، انسان آرزوی مرگ دارد و چون چهارپایان خود را به قبر می‌مالد و می‌گوید: ای کاش من به جای تو مرده بودم.

۱۴. و در بعضی روایات دارد که می‌گوید: نجات یافتی نجات یافتی ای کاش بجای تو بودم بعضی این روایات را از رسول خدا نقل شده و بعضی از آنها مرسله نقل شده.

الباب ١٦

فِيمَا احْتَجَّ بِهِ الْحَسَنُ بْنُ عَلِيٍّ عَلَيْهِمَا السَّلَام
 فِي صَلَاحِ مُعَاوِيَةَ عِنْدَ فِتْنَةٍ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِنَعِيمِ بْنِ حَمَّادٍ.
 ١٥. قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ فَضِيلٍ عَنِ السَّرِيِّ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنِ الشَّعْبِيِّ عَنْ سُفْيَانَ بْنِ
 اللَّيْلِ، قَالَ: أَتَيْتُ حَسَنَ بْنَ عَلِيٍّ بَعْدَ رُجُوعِهِ مِنَ الْكُوفَةِ إِلَى الْمَدِينَةِ، فَقُلْتُ لَهُ: يَا مُذِلَّ
 الْمُؤْمِنِينَ، فَكَانَ يَمَّا احْتَجَّ عَلَيُّ أَنْ قَالَ: «سَمِعْتُ عَلِيًّا يَقُولُ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ (ص) يَقُولُ:
 لَا تَذْهَبُ اللَّيَالِي وَالْأَيَّامُ حَتَّى يَجْتَمَعَ أَمْرُ هَذِهِ الْأُمَّةِ عَلَى رَجُلٍ وَاسِعِ
 السَّرْمِ (واسع الدبر) ضَخْمِ الْبُلْعَمِ (مُسْرِفٍ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَمْوَالِ) يَأْكُلُ وَلَا يَشْبَعُ
 وَهُوَ مُعَاوِيَةُ، فَعَلِمْتُ أَنَّ أَمْرَ اللَّهِ وَاقِعٌ، وَخِفْتُ أَنْ تَجْرِيَ بَيْنِي وَبَيْنَهُ
 الدِّمَاءُ، وَاللَّهُ مَا يَسُرَّنِي بَعْدَ إِذْ سَمِعْتُ هَذَا الْحَدِيثَ أَنَّ لِي الدُّنْيَا وَمَا طَلَعَتْ
 عَلَيْهِ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَإِنِّي لَقَيْتُ تَعَالَى بِمُحْجَمَةٍ دَمِ امْرِئٍ مُسْلِمٍ».

(كنز العمال ج ١١ / ص ٣٤٨ / حديث ٣١٧٠٨).

وَرَوَى نَعِيمٌ حَدِيثُ اجْتِمَاعِ الْأُمَّةِ عَلَى مُعَاوِيَةَ مِنْ ثَلَاثِ طُرُقٍ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.
 أَقُولُ:

فَإِنْ قَالَ قَائِلٌ: فَقَدْ عَلِمَ مَوْلَانَا عَلِيٌّ (ع) مَا عَلِمَهُ الْحَسَنُ ﷺ، فَلَا يَشِيءُ حَارِبَ مُعَاوِيَةَ وَ سَفِكَتَ بَيْنَهُمَا الدِّمَاءُ؟ فَالْجَوَابُ مِنْ وَجْهٍ:
 مِنْهَا: أَنَّ مَوْلَانَا عَلِيًّا ﷺ كَانَ مَأْمُورًا بِمُحَارَبَةِ النَّاكِثِينَ، وَهُمْ: طَلْحَةُ
 وَالزُّبَيْرُ وَعَائِشَةُ، وَالْقَاسِطِينَ وَ [هُمْ] مُعَاوِيَةُ وَأَصْحَابُهُ، وَالْمَارِقِينَ وَهُمْ
 أَهْلُ النَّهْرَوَانِ، فَفَعَلَ مَوْلَانَا عَلِيٌّ ﷺ مَا أَمَرَهُ بِهِ.
 وَمِنْهَا: أَنَّ مَوْلَانَا عَلِيًّا ﷺ لَمَّا أَخْبَرَ أَنَّ الْأَمْرَ يَنْتَهِي إِلَى مُعَاوِيَةَ وَبَنِي
 أُمَيَّةَ سُئِلَ عَنْ مُحَارَبَتِهِ لَهُ مَعَ الْعِلْمِ بِذَلِكَ، فَقَالَ: أَبْلَى عُذْرًا فِيمَا بَيْنِي وَبَيْنَ اللَّهِ

باب چهاردهم

نعیم بن حماد می‌گوید: آنچه را که حسن بن علی (علیه السلام) پیرامون فتنه‌ای که پیامد آن، صلح با معاویه بود بیان فرموده است

۱۵. سفیان بن لیل می‌گوید: خدمت حسن بن علی (علیه السلام) آمدم وقتی که از کوفه به مدینه بازگشته بود به حضرت عرض کردم: ای ذلیل کننده مؤمنین (چرا با معاویه صلح کردی؟) حضرت فرمود: از پدرم شنیدم که او از رسول خدا روایت می‌کرد که حضرت فرمود: چهل روز دیگر نمی‌گذرد که این امت به دور مردی جمع می‌شوند که روده‌ئی دراز و گلویی گشاد دارد می‌خورد ولی سیر نمی‌شود و آن معاویه خواهد بود، پس من دانستم که امر خدا واقع شدنی است، (لذا) ترسیدم که بین من و او خونهایی ریخته شود، بخدا سوگند پس از آنکه این حدیث را از رسول خدا شنیدم دوست نمی‌دارم که همه دنیا و آنچه که آفتاب و ماه بر آن می‌تابد برای من باشد و من خدای را ملاقات کنم در حالی که به اندازه حجامت خون مسلمانی بوسیله من ریخته شده باشد.

ابو نعیم حدیث اجتماع امت را به دور معاویه، از رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) به سه طریق روایت کرده است:

من می‌گویم اگر کسی اشکال کند و بگوید حضرت علی (علیه السلام) این مطلبی را که از رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) در ترک جنگ نقل کرده و امام حسن (علیه السلام) به آن استناد کرده می‌دانسته که بالاخره مردم دور معاویه را خواهند گرفت پس برای چه آن حضرت با معاویه جنگ کرد و آن همه خونها در بین آنها ریخته شد؟! در پاسخ چند وجه است، اول: اینکه مولای ما علی (علیه السلام) مأمور بوده با سه دسته جنگ کند: ۱- ناکثین که طلحه و زبیر و عایشه باشند. ۲- قاسطین که معاویه باشد. ۳- مارقین که اهل نهروان باشند. پس آن حضرت مأموریت خود را انجام داد.

دوم: وقتی که مولای ما علی (علیه السلام) خبر داد که سلطنت به معاویه و بنی امیه خواهد رسید از آن حضرت پرسیده شد، پس چرا شما با معاویه جنگ نمی‌کنی در حالیکه می‌دانی سلطنت به او منتهی می‌شود؟ فرمود: من بین

عَزَّوَجَلَّ، وَسَيَأْتِي الْحَدِيثُ بِذَلِكَ فِيمَا أَخْبَرَنَا عَنْ نَعِيمِ بْنِ حَمَادٍ، وَمِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَلِيلِيِّ.

وَمِنْهَا: أَنَّ مَوْلَانَا عَلِيًّا عليه السلام كَانَ يَعْلَمُ أَنَّهُ مَتَى لَمْ يُحَارِبْ مُعَاوِيَةَ اشْتَبَهَ الْأَمْرُ فِيمَا يَقَعُ مِنْ مُعَاوِيَةَ وَبَنِي أُمَيَّةَ، وَيَحْسِبُ كَثِيرٌ مِنَ النَّاسِ أَنَّهُ قَدْ رَضِيَ بِوِلَايَتِهِ.

وَمِنْهَا: أَنَّ الْحَسَنَ بْنَ عَلِيٍّ ... مِنْ طُرُقِهِمْ وَطُرُقَنَا كَالْتَوَاتُرِ، وَنُورُهَا هُنَا مِنْهَا ... الَّذِي لِنَعِيمِ بْنِ حَمَادٍ الثِّقَّةِ الَّذِي أَثْنَوْا عَلَيْهِ، فَقَالَ: حَدَّثَنَا هَشِيمٌ عَنْ يُونُسَ عَنِ الْحَسَنِ قَالَ، قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص) لِلْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ: «إِبْنِي هَذَا سَيِّدٌ، وَسَيُصْلِحُ اللَّهُ عَلَى يَدَيْهِ بَيْنَ فِئَتَيْنِ مِنَ الْمُسْلِمِينَ عَظِيمَتَيْنِ»
(صحيح بخاری ج ٨ ص ١٢٦ حديث ٧١٠٩)

وَمِنْهَا: أَنَّ صُلْحَ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ لِمُعَاوِيَةَ كَانَ مَنُشُوبًا فِي الْحَدِيثِ إِلَى اللَّهِ جَلَّ جَلَالُهُ حَيْثُ قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «يُصْلِحُ اللَّهُ» فَإِذَا كَانَ اللَّهُ جَلَّ جَلَالُهُ هُوَ الَّذِي يُصْلِحُ عَلِيَّ يَدَيْهِ فَأَيَّ دَرْكِ يَبْقَى عَلَيْهِ؟

خود و خدای خویش عذری دارم که موجه است و بزودی حدیث در این باره از ابن حماد و از کتاب فتن سلیلی خواهد آمد.

سوم: اینکه علی (علیه السلام) می‌دانست که اگر با معاویه نجنگد امر بر مردم درباره اعمال معاویه و بنی امیه مشتبه می‌شود و بسیاری از مردم گمان می‌کنند که حضرت علی نسبت به خلافت معاویه راضی بوده است.

چهارم: اینکه حسن بن علی (علیه السلام) مأمور به صلح بود و در این باره روایاتی از طریق اهل سنت) وارد شده که ما آنها را در اینجا وارد می‌کنیم: از آن جمله در کتاب (نعیم بن حماد) که مورد توجه آنهاست از هشیم از یونس از امام حسن (علیه السلام) از رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) روایت کرده که فرمود: این فرزند من حسن بن علی (علیه السلام) بزرگوار است و خداکار دو دسته بزرگ از مسلمین به دست او اصلاح می‌کند.

و از جمله علل صلح امام حسن (علیه السلام) با معاویه حدیثی است که رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) از جانب خداوند فرموده است «خداوند اصلاح می‌کند» در اینصورت وقتی خداوند کار را بدست امام حسن (علیه السلام) اصلاح فرماید دیگر آنحضرت نیازی به صلح نداشته است. (بلکه از جانب خدا مأمور به صلح بوده است). ولی برای حضرت علی (علیه السلام) چنین چیزی که منسوب بخدا باشد نیامده تا حضرت جنگ نکند.

الباب ١٥

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِنَعِيمِ بْنِ حَمَّادٍ
 فِي أَنَّ مَوْلَانَا الْحَسَنَ بْنَ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَالْأَئِمَّةَ مِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ عَلَيْهِمُ
 السَّلَامُ كَانُوا يُرِيدُونَ الْخِلَافَةَ كَمَا أَمَرَهُمُ اللَّهُ جَلَّ جَلَالُهُ وَعَلَى الْوَجْهِ
 الَّذِي يَخْتَارُهَا لَهُمْ، وَمُعَاوِيَةَ وَزِيَادَ كَانُوا يُرِيدُونَهَا بِالْمُغَالَبَةِ.
 ١٦. قَالَ: حَدَّثَنَا صَدَقَةُ الصَّنْعَانِيِّ عَنْ رِبَاحِ بْنِ زَيْدٍ عَنْ مَعْمَرٍ عَنْ ابْنِ طَاوُوسٍ عَنْ
 أَبِيهِ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ:

لَمَّا أُصِيبَ عَلِيٌّ وَبَايَعَ النَّاسُ الْحَسَنَ، قَالَ: قَالَ لِي زِيَادٌ: أَتُرِيدُ أَنْ
 يَسْتَقِيمَ لَكُمْ الْأَمْرُ؟ قَالَ: قُلْتُ: نَعَمْ، قَالَ: فَاقْتُلْ فَلَانًا وَفُلَانًا وَفُلَانًا ثَلَاثَةً
 مِنْ أَصْحَابِهِ، قَالَ: قُلْتُ: أَلَيْسَ قَدْ صَلَّوْا صَلَاةَ الْغَدَاةِ؟ قَالَ: بَلَى، قَالَ:
 قُلْتُ: فَلَا وَاللَّهِ مَا إِلَى ذَلِكَ سَبِيلٌ (كتاب الفتن ج ١ / ص ١٧٠ و ٤٤٣).

الباب ١٦

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِنَعِيمِ بْنِ حَمَّادٍ
 مِنْ قَوْلِ النَّبِيِّ ﷺ: «لَيَرَفَعَنَّ لَهُ رِجَالٌ مِنْ أَصْحَابِهِ يَوْمَ
 الْقِيَامَةِ، وَيُقَالُ لَهُ: إِنَّكَ لَا تَدْرِي مَا أَحَدُثُوا بَعْدَكَ».
 ١٧. قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو خَالِدٍ الْأَحْمَرُ عَنْ أَبِي مَالِكٍ الْأَشْجَعِيِّ عَنْ أَبِي حَازِمٍ عَنْ أَبِي
 هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:

«لَيَرَفَعَنَّ لِي رِجَالٌ وَأَنَا عَلَى الْحَوْضِ حَتَّى إِذَا عَرَفُونِي وَعَرَفْتُهُمْ،
 اخْتَلَجُوا دُونِي، فَأَقُولُ: يَا رَبِّ أَصْحَابِي، فَيُجِيبُنِي مُجِيبٌ إِنَّكَ لَا تَدْرِي

باب پانزدهم

آنچه نعیم بن حماد در کتاب فتن خود بیان می‌کند درباره خلافت امام حسن و اهل بیت علیهم السلام که آنها خلافت را براساس دستورات خداوند می‌خواستند ولی معاویه و زیاد با جنگ و خونریزی

۱۶. ابن عباس می‌گوید: موقعی که علی (علیه السلام) را شهید کردند و مردم با امام حسن (علیه السلام) بیعت نمودند زیاد به من گفت: می‌خواهی که امر (خلافت) برای امام حسن (علیه السلام) دوام پیدا کند؟ گفتم آری گفت: پس سه نفر از اصحاب او را به قتل برسان گفتم مگر آنها امروز نماز صبح را نمی‌خواندند؟ گفت آری گفت: در اینصورت من راهی برای کشتن آنها را نمی‌یابم.

باب شانزدهم

آنچه نعیم بن حماد در کتاب فتن خود بیان می‌کند در اینکه پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: «روز قیامت مردانی از یاران او قیام والایی دارند. و به او گفته شد نمی‌دانی که چه حوادثی بعد از تو رخ خواهد داد»

۱۷. ابوهریره می‌گوید: رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: که من نزد حوض (کوثر) می‌باشم مردانی بلند می‌شوند که آنها مرا می‌شناسند و من هم آنها را می‌شناسم آنگاه آنها را از نزد من می‌برند و من می‌گویم: خدایا! یاران مرا

مَا أَحَدْتُوا بَعْدَكَ» (صحيح بخارى ج ٨ ص ١١١ حديث ٧٠٤٩)

وَرَوَاهُ أَيْضاً بِإِسْتِنَادٍ آخَرَ عَنْ حُذَيْفَةَ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ

(كتاب الفتن ج ١ / ص ٨٧ و ٢٠٠).

وَرَوَاهُ أَيْضاً بِإِسْتِنَادٍ آخَرَ عَنْ الْحَسَنِ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ

(كتاب الفتن ج ١ / ص ٩٤ / ٢٢٢).

الباب ١٧

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِنَعِيمِ

فِي تَحْذِيرِ النَّبِيِّ ﷺ لِعَائِشَةَ بِمَا خَالَفَتْهُ فِيهِ.

١٨. قَالَ: حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ هَارُونَ عَنْ أَبِي خَالِدٍ عَنْ قَيْسِ بْنِ أَبِي حَازِمٍ عَنْ عَائِشَةَ

عَنِ النَّبِيِّ (ص)، وَالْعَوَامِ بْنِ حَوْشَبٍ عَنْ إِبْرَاهِيمَ التَّيْمِيِّ عَنِ النَّبِيِّ (ص): أَنَّهُ قَالَ لِأَزْوَاجِهِ:

«أَيُّكُنَّ اللَّيِّ تَبَّحُّهَا كِلَابُ الْحَوَابِ؟» فَلَمَّا مَرَّتْ عَائِشَةُ نَبَحَتِ

الْكِلَابُ، فَسَأَلَتْ عَنْهُ، فَقِيلَ لَهَا: هَذَا مَاءُ الْحَوَائِبِ (موضع فى طريق البصرة)،

قَالَتْ: مَا أَظُنُّنِي إِلَّا رَاجِعَةً، قِيلَ لَهَا: يَا أُمَّ الْمُؤْمِنِينَ إِنَّمَا تَصْلَحِينَ بَيْنَ النَّاسِ.

(مسند أحمد ج ٧ / ص ١٤٠ / حديث ٢٤١٣٣).

١٩. وَحَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ عَنْ مَعْمَرٍ عَنْ إِبْنِ طَاوُوسٍ عَنْ أَبِيهِ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (ص)

قَالَ لِنِسَائِهِ:

«أَيُّكُنَّ تَبَّحُّهَا كِلَابُ مَاءِ كَذَا وَكَذَا؟ إِيَّاكَ يَا حُمَيْرَاءُ» يَعْنِي عَائِشَةَ.

(كنز العمال ج ١١ / ص ٣٣٤ / حديث ٣١٦٧١).

کجا می‌برند؟ پس گوینده‌ای به من می‌گوید: نمی‌دانی که اینها بعد از تو چه گناہانی انجام داده‌اند.
و باز به طریق دیگری از حذیفه از پیامبر روایت کرده است و باز به طریق دیگری از امام حسن از پیامبر روایت کرده است.

باب هفدهم

آنچه نعیم بن حماد در کتاب فتن خود از سرزنش پیامبر به عایشه سخن گفته است.

۱۸. عایشه می‌گوید: رسول خدا ﷺ به زنان خود می‌فرمود: کدام یک از شما آن زنی خواهد بود که سگهای (حوثب) بر او پارس می‌کنند؟ از این رو وقتی عایشه گذارش به سرزمین حوثب افتاد (مکانی در راه بصره) که سگها پارس می‌کردند پرسید اینجا کجاست؟ گفتند: اینجا حوثب است، گفت چاره‌ای جز بازگشت نیست به عائشه گفته شد: یا ام‌المؤمنین تو (با ادامه سفر) میان مردم اصلاح می‌کنی.

۱۹. معمر بن طاووس از پدرش و او از رسول خدا ﷺ روایت کرده که حضرت به زنان خود فرمود:
کدامیک از شماهاست که سگهای حوثب بر او پارس می‌کنند؟ ای حمیراء و ای عائشه تو از این کار پرهیز کن.

الباب ١٨

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ نَعِيمِ بْنِ حَمَّادٍ
مِنْ أَمْرِ الْمَهْدِيِّ عَلَيْهِ السَّلَامُ.

٢٠. فَقَالَ: حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ بْنُ مُسْلِمٍ عَنْ ابْنِ هُيَعَةَ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ قَيْسِ بْنِ جَابِرِ الصَّدَقِيِّ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):
«يَكُونُ بَعْدِي خُلَفَاءُ، وَبَعْدَ الْخُلَفَاءِ أُمَرَاءُ، وَبَعْدَ الْأُمَرَاءِ مُلُوكُ، وَبَعْدَ الْمُلُوكِ جَبَابِرَةٌ، وَبَعْدَ الْجَبَابِرَةِ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي يَمْلَأُ الْأَرْضَ عَدْلًا، وَمِنْ بَعْدِهِ الْقَحْطَانِي، وَالَّذِي بَعَثَنِي بِالْحَقِّ مَا هُوَ دُونَهُ»
(كنز العمال ج ١٤ / ص ٢٧٤ / حديث ٣٨٧٠٤).

الباب ١٩

فِيمَا رَوَاهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ
فِي أَنَّهُ لَا خِلَافَةَ بَعْدَ حِمَارِ بَنِي أُمَيَّةَ حَتَّى يَخْرُجَ الْمَهْدِيُّ.

٢١. قَالَ: حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ وَرَشْدِينَ عَنْ ابْنِ هُيَعَةَ عَنْ زُرْعَةَ عَنْ صَبَاحٍ، قَالَ: لَا خِلَافَةَ بَعْدَ حِمَارِ بَنِي أُمَيَّةَ حَتَّى يَخْرُجَ الْمَهْدِيُّ
(كتاب الفتن ج ١ / ص ١٠٤ و ٢٥١).

باب هجدهم

آنچه که نعیم بن حماد در کتاب فتن خود درباره ظهور مهدی (عج) سخن گفته است

۲۰. قیس بن جابر صیدانی از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: بعد از من جانشینانی خواهد بود و بعد از آنها حاکمانی خواهند آمد و بعد پادشاهانی می آیند و پس از آنها فرمانروایانی ستمگر و خود خواهانی می آیند آنگاه مردی از اهل بیت من خواهد آمد که زمین را پر از عدل و داد خواهد کرد و بعد از آن حضرت، مردی از قحطان و یمن ظهور خواهد کرد سوگند به آن خدایی که مرا به حق فرستاده که کسی غیر از او نیست.

باب نوزدهم

آنچه نعیم بن حماد در کتاب فتن خود گفته به اینکه خلافتی برای بنی امیه نخواهد بود تا مهدی ظهور کند.

۲۱. صباح می گوید: بعد از خلافت حمار بنی امیه (مروان) خلافتی نیست تا اینکه مهدی خروج کند.
توضیح: مراد از حمار در اینجا الاغ نیست بلکه به معنی قرن است یعنی پس از گذشت یک قرن از خلافت بنی امیه (مروان) دیگر برای آنها حکومتی نخواهد بود تا آنکه فرزندان مهدی ظهور کنند چون مروان تنها خلیفه اموی است که زیاد عمر کرده است.
(سفینه البحار قمی - کلمه مروان)

الباب ٢٠

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ عَنْ مُنَادِي السَّمَاءِ.

٢٢. قَالَ: حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ بْنُ مُسْلِمٍ عَنْ جَرَّاحٍ عَنْ أَرْطَاةٍ، قَالَ:

أَمِيرُ الْعُصْبِ (الْعُصْبُ جَمْعُ عَصَبِهِ بِمَعْنَى الْعَصَابَةِ) لَيْسَ مِنْ ذِي وَلَا ذَهْ وَلَكِنَّهُمْ يَسْمَعُونَ صَوْتًا مَا قَالَهُ إِنْسٌ وَلَا جَانٌ: بَايَعُوا فُلَانًا بِاسْمِهِ لَيْسَ مِنْ ذِي وَلَا ذَهْ وَلَكِنَّهُ خَلِيفَةُ يَمَانِي، قَالَ الْوَلِيدُ: وَفِي عِلْمٍ كَغَبٍّ أَنَّهُ يَمَانِي قُرْشِي، وَهُوَ أَمِيرُ الْعُصْبِ، وَالْعُصْبُ: أَهْلُ الْيَمَنِ وَمَنْ تَبِعَهُمْ مِنْ سَائِرِ الَّذِينَ أَخْرَجُوا مِنْ بَيْتِ الْمُقَدَّسِ (كتاب الفتن ج ١ / ص ١٢١).

الباب ٢١

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ مِنْ تَعْرِيفِ مَوْلَانَا عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ لِمَا يَجْرِي حَالُهُ مَعَ مُعَاوِيَةَ.

٢٣. فَقَالَ: حَدَّثَنَا إِبْنُ وَهْبٍ عَنْ حَرْمَلَةَ بْنِ عُمَرَ عَنْ سَعِيدِ بْنِ سَالِمٍ [عَنْ أَبِي

سَالِمٍ] الْجَيْشَانِي، قَالَ: سَمِعْتُ عَلِيًّا بِالْكُوفَةِ يَقُولُ:

«إِنِّي أَقَاتِلُ عَلَى حَقٍّ لِيَقُومَ وَلَنْ يَقُومَ وَالْأَمْرُ لَهُمْ» قَالَ: فَقُلْتُ لِأَصْحَابِي: مَا الْمَقَامُ هَاهُنَا وَقَدْ أَخْبَرْنَا أَنَّ الْأَمْرَ لَيْسَ لَهُمْ، فَاسْتَأْذَنَاهُ إِلَى مِصْرَ، فَأَذِنَ لِمَنْ شَاءَ مِنَّا، وَأَعْطَى كُلَّ رَجُلٍ مِائَةَ دِرْهَمٍ، وَأَقَامَ مَعَهُ طَائِفَةٌ مِنَّا (كتاب الفتن ج ١ / ص ١٢٧ حديث ٣٠٤).

باب بیستم

آنچه که نعیم در کتاب فتن خود از منادی آسمان سخن می‌گوید

۲۲. ارطاة می‌گوید: امیرالعُصَب از مرد است نه از زن و لکن آنها صدایی می‌شنوند که آنرا نه انس گفته و نه جن، آنها می‌گویند با فلانی بیعت کنند در حالی که او از امیرالعُصَب نیست و لکن خلیفهٔ یمانی است. ولید می‌گوید: کعب می‌داند که یمانی قرشی است و او امیرالعُصَب است و آن کسی که تابع آنها می‌شود و او از کسانی است که از بیت المقدس خروج می‌کنند.

باب بیست و یکم

آنچه که نعیم بن حماد پیرامون جریان برخورد علی (علیه السلام) با معاویه بیان می‌کند

۲۳. اُبی سالم جیشانی می‌گوید در کوفه از امیرالمؤمنین علی (علیه السلام) شنیدم که می‌فرمود: من برای حق می‌جنگم تا پا برجا بماند و هرگز اقامه نخواهد شد و امر (خلافت) با آنهاست به یاران خود گفتم: اینجا جای ماندن نیست و حال آنکه این (علی (علیه السلام)) خبر می‌دهد که امر (خلافت) با اینها (علی (علیه السلام)) نیست، ما از آن حضرت اجازه خواستیم که به مصر برویم و آن حضرت هم به هر یک از ما که می‌خواست اجازه داد و به هر کدام از ما هزار درهم عطا کرد و طایفه‌ای از ما با او روانه کرد.

الباب ٢٢

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ أَيْضاً مِنْ تَعْرِيفِ
مَوْلَانَا عَلِيِّ بْنِ هُثَيْمٍ بِمُؤَلَايَةِ مُعَاوِيَةَ.

٢٤. قَالَ: حَدَّثَنَا هُثَيْمٌ عَنِ النُّعْمَانِ بْنِ حَوْشَبٍ عَنْ أَبِي صَادِقٍ عَنْ عَلِيٍّ، قَالَ:
«إِنَّ مُعَاوِيَةَ سَيُظْهِرُ عَلَيْكُمْ» قَالُوا فَلِمَ تُقَاتِلُ إِذَا؟ قَالَ: «لَا بُدَّ
لِلنَّاسِ مِنْ أَمِيرٍ بَرٍّ أَوْ فَاجِرٍ» (كنز العمال ج ٥ / ص ٧٧٩ / حديث ١٤٣٦٦).

الباب ٢٣

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ أَنَّ بَنِي أُمَيَّةَ يُفْتَسِحُونَ بِمِمْ
وَيُخْتَمُونَ بِمِمْ.

٢٥. قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَرْوَانَ عَنْ أَرْطَاةِ بْنِ الْمُنْذَرِ، قَالَ:
حَدَّثَنِي تَبِيعُ بْنُ إِمْرَأَةَ كَعْبٍ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ: مُلْكُ بَنِي أُمَيَّةَ مِائَةٌ عَامٍ، لِبَنِي
مَرْوَانَ مِنْ ذَلِكَ نَيْفٌ وَسِتُّونَ عَاماً لَا يَذْهَبُ مُلْكُهُمْ حَتَّى يَنْزَعُوهُ بِأَيْدِيهِمْ
ثُمَّ يُرِيدُونَ سَدَّهُ فَلَا يَسْتَطِيعُونَهُ كُلَّمَا سَدُّوهُ حَتَّى مِنْ نَاحِيَةٍ إِنْ هَدَمَ مِنْ
نَاحِيَةٍ، يُفْتَسِحُونَ بِمِمْ (وَهُوَ مُعَاوِيَةُ) وَيُخْتَمُونَ بِمِمْ، (وَهُوَ مَرْوَانَ بْنُ مُحَمَّدٍ) وَلَا
يَذْهَبُ مُلْكُهُمْ حَتَّى يَخْلَعَ خَلِيفَةً مِنْهُمْ فَيُقْتَلُ وَيُقْتَلُ جَمَلَاهُ، وَ يُقْتَلُ جَمَارُ
الْجَزِيرَةِ (لَجَرَّتْهُ فِي الْحُرُوبِ) الْأَصْهَبُ مَرْوَانَ ثُمَّ يَنْقَطِعُ مُلْكُهُمْ وَعَلَى يَدَيْهِ
هَدَمَ الْأَكْلِيلِ (كتاب الفتن ج ١ / ص ١٩٤ و ٥٢٥).

باب بیست و دوم

آنچه که نعیم بن حماد پیرامون سخنان علی (علیه السلام) درباره حکومت معاویه بیان می‌کند

۲۴. ابی صادق از حضرت امیرالمؤمنین روایت کرده که فرمود: معاویه به همین زودی بر شما مسلط خواهد شد، گفتند پس برای چه می‌جنگیم؟ فرمود: «مردم ناچارند که امیری داشته باشند چه خوب باشد و چه بد.» توضیح: شاید توجه به حکومت معاویه برای این باشد که او اولین پایه‌گذار حکومت اموی است).

باب بیست و سوم

آنچه که نعیم بن حماد در کتاب فتن خود دارد از اینکه آغاز حکومت بنی امیه به میم و پایان کارشان هم به میم خواهد بود

۲۵. کعب می‌گوید: خلافت بنی امیه صد سال است که شصت سال و اندی از آن مربوط به بنی مروان است خلافت بنی امیه از بین نمی‌رود تا اینکه خودشان آن را ریشه کن کنند و برای استواری آن موفق نخواهند شد زیرا از هر طرف که آن را محکم و استوار کنند از طرف دیگر ویران خواهد شد خلافت بنی امیه به میم آغاز شده و به میم هم ختم خواهد شد. (چون اولین خلیفه بنی امیه معاویه و آخرین آنها هم مروان بوده است) خلافت بنی امیه از بین نمی‌رود تا اینکه آخرین نفر آنها به همراه اطرافیانش کشته شوند و مروان نیز کشته شود و بعد از آن خلافت آنها از بین می‌رود و تاج خلافت به دست مروان نابود می‌شود.

الباب ٢٦

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ حَالِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ سَلَامٍ وَكَعْبِ الْأَحْبَارِ:
أَنَّهَا مِنْ خَوَاصِّ مَوْلَانَا عَلِيٍّ عليه السلام.

اعْلَمَ أَنِّي وَجَدْتُ مَنْ أَدْرَكَتْهُ مِنَ الْمَنْسُوبِينَ إِلَى الْعِلْمِ مِنْ شِيعَةِ
أَهْلِ الْبَيْتِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ يَعْتَقِدُونَ أَنَّ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ سَلَامٍ وَكَعْبَ الْأَحْبَارِ
مِنَ الْمُخَالِفِينَ لِأَهْلِ بَيْتِ النَّبُوَّةِ، وَرُبَّمَا تَوَقَّفُوا عَنْ أَخْبَارِهِمَا لِأَجْلِ هَذَا
الِإِعْتِقَادِ، فَرَأَيْتُ أَنِّي أَذْكَرُ فِي هَذَا الْكِتَابِ بَعْضَ مَا عَرَفْتُهُ فِي تَحْقِيقِ هَذَا
الْبَابِ، وَأَنَّ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ سَلَامٍ وَكَعْبَ الْأَحْبَارِ كَانَا مِنْ خَوَاصِّ مَوْلَانَا عَلِيٍّ
عَلَيْهِ أَفْضَلُ السَّلَامِ.

وَلَعَلَّ بَعْضَ مَا يَذْكُرُونَهُ عَنْهُمَا مِنَ الْمَلَا حِمِ الَّتِي يَحْتَمِلُ أَنَّهَا عَنْ
مَوْلَانَا عَلِيٍّ عليه السلام وَلَمْ يَسْنِدُوهَا إِلَيْهِ تَقِيَّةً وَيَكُونُ عَنْهُ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ.
فَمِنْ ذَلِكَ مَا رَأَيْتُ فِي الْمَجْلَدَةِ الْأُولَى مِنْ كِتَابِ «أَنْبَاءِ النُّحَاةِ» تَأْلِيفِ
عَلِيِّ بْنِ يُونُسَ الشَّيْبَانِيِّ إِجْمَاعٍ مِنْ أَشَارٍ إِلَيْهِ أَنَّ مَوْلَانَا عَلِيًّا عليه السلام هُوَ
الْمُبْتَدِئُ بِعِلْمِ النَّحْوِ وَشَرَحَ ذَلِكَ.

ثُمَّ ذَكَرَ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ سَلَامٍ، فَقَالَ: لَمَّا وُلِّيَ عَلِيٌّ الْخِلَافَةَ بَعْدَ عُثْمَانَ أَرَادَ
الْإِنْحِدَارَ إِلَى الْعِرَاقِ، قَالَ لَهُ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ سَلَامٍ: أَقِمْ عِنْدَ مَنْبَرِ رَسُولِ
اللَّهِ (ص)، وَلَا أَرَاهُ يَحْزُزُكَ، وَلَا تَنْحَدِرْ إِلَى الْعِرَاقِ، فَإِنَّكَ إِنْ انْحَدَرْتَ لَمْ
تَرْجِعْ، فَهَمَّ بِهِ نَاسٌ مِنْ أَصْحَابِ عَلِيٍّ، قَالَ: «دَعَوْهُ أَنَّهُ مِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ»
فَانْحَدَرَ إِلَى الْعِرَاقِ، فَكَانَ مِنْ أَمْرِهِ مَا كَانَ، فَلَمَّا قُتِلَ قَالَ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ سَلَامٍ:
هَذِهِ رَأْسُ الْأَرْبَعِينَ، وَسَيَكُونُ صُلْحٌ، وَمَا قَتَلْتُ أُمَّةَ نَبِيِّهَا إِلَّا قَتَلَ اللَّهُ مِنْهُمْ
سَبْعِينَ أَلْفًا، وَلَا قَتَلُوا خَلِيفَةً - أَوْ قَالَ: خَلِيفَتَهُمْ - إِلَّا قَتَلَ اللَّهُ بِهِ مِنْهُمْ خَمْسًا
وِثْلَاثِينَ أَلْفًا

(إنباه الرواة على أنباء النحاة ج ١ / ص ٣٩-٤٦ و ٤٧).

باب بیست و چهارم

بیان نعیم بن حماد درباره کعب الاحبار و عبدالله بن سلام به اینکه هر دو از یاران نزدیک حضرت علی (علیه السلام) بودند

من با هر یک از علماء شیعه اهل بیت (علیهم السلام) تماس گرفتم فهمیدم معتقدند که عبدالله بن سلام و کعب الاحبار از مخالفین اهل بیت بوده‌اند و چه بسا که بخاطر همین اعتقاد از (استدلال به) اخبار و روایاتی که از این دو نفر نقل شده خودداری می‌نمایند پس من لازم دانستم آنچه را که در این باره تحقیق کرده‌ام در این کتاب بیاورم.

عبدالله بن سلام و کعب الاحبار از یاران خاص مولای ما علی (علیه السلام) بوده‌اند و شاید آن روایاتی که از این دو نفر درباره ملاحم وقتی نقل شده و به طور احتمال می‌گویند که آن روایات از مولای ما علی (علیه السلام) است و شاید علت آنکه سند آنها به حضرت منتهی نمی‌شود از باب تقیه باشد و آن روایات از آن حضرت باشند.

یکی (از دلیلهائی که این دو نفر از خواص آن حضرت بوده‌اند) این است که در جلد اول کتاب (ابناء النحاة) تألیف یوسف شیبانی دیدم که مولای ما علی (علیه السلام) اول کسی است که علم نحو و شرح آنرا بنیان‌گذاری کرد، بعد از آن می‌گوید: وقتی که علی (علیه السلام) بعد از عثمان متولی خلافت شد و اراده حرکت به سوی عراق کرد عبدالله بن سلام به آن حضرت عرض کرد: نزد منبر رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) باش (درمدینه بمان) هر چند که نمی‌بینم حافظ تو باشی و بطرف عراق مرو که اگر بروی باز نخواهی گشت، عده‌ای از یاران علی (علیه السلام) به او حمله کردند، امیرالمؤمنین (علیه السلام) فرمود: او را واگذارید که او از ما اهل بیت است، پس علی (علیه السلام) به سوی عراق رفت و کار او آنطور شد که عبدالله پیش‌بینی کرده بود پس از شهادت حضرت، عبدالله بن سلام گفت: این اول چله است و به زودی بعد از این صلح خواهد شد، هیچ امتی پیامبر خود را نمی‌کشد مگر اینکه خدا هفتاد هزار از آنها را بکشد و خلیفه او را نمی‌کشد مگر اینکه خدا به جهت آن، سی و پنج هزار نفر از آنها را بکشد.

أَقُول: وَهَذَا يَقْتَضِي أَنَّ إِعْتِقَادَ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ سَلَامٍ أَنَّ الْخَلِيفَةَ عِنْدَهُ بَعْدَ النَّبِيِّ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَآلِهِ مَوْلَانَا عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ؛ لِأَنَّهُ ذَكَرَ هَذَا الْحَدِيثَ فِي قَتْلِ الْخَلِيفَةِ عِنْدَ قَتْلِ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَلَمْ يَتِمَّ هَذَا الْحَبْرُ [مَنْ] ذَكَرَهُ لِقَتْلِ أَبِي بَكْرٍ بِالسَّمِّ وَلَا قَتْلَ عُمَرَ وَلَا عُثْمَانَ.

مؤلف گوید: قول عبدالله بن سلام، اقتضاء می‌کند که او بر این عقیده است که بعد از رسول خدا (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) مولا و خلیفه ما علی است، زیرا که او حدیث قتل خلیفه را موقع قتل علی (عَلِیُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ) ذکر کرده و بهنگام قتل ابوبکر با سم و قتل عمر و عثمان از آن نام نبرده است

فصل

وَأَمَّا أَنْ كَعْبَ الْأَخْبَارِ كَانَ مِنْ خَوَاصِّ مَوْلَانَا عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَإِنِّي وَجَدْتُ ذَلِكَ فِي مُجَلَّدِ عَتِيقِ اسْمِهِ مَنَاقِبِ الْإِمَامِ الْهَاشِمِيِّ أَبِي الْحَسَنِ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ رَوَايَةَ أَبِي عُمَرَ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الْوَاحِدِ اللَّغَوِيِّ صَاحِبِ تَعْلَبَ، وَرَبَّمَا كَانَتْ النُّسخَةُ فِي حَيَاةِ أَبِي عُمَرَ الرَّاهِدِ الرَّاوِي لَهَا، فَقَالَ مَا هَذَا لَفْظُهُ: وَمِنْهُ عَبْدُ خَيْرٍ، قَالَ: أَخْبَرَنِي كَعْبٌ، قَالَ:

كُنْتُ عِنْدَ عَلِيٍّ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ ذَاتَ يَوْمٍ، فَقَامَ زَائِرًا لِعُمَرَ رَحِمَهُ اللَّهُ، قَالَ: وَكُنْتُ بَعْدُ مَا أَسْلَمْتُ، قَالَ: فَقَالَ لِي عَلِيٌّ: «أَسْلِمَ تُسَلِّمُ» قَالَ: فَأَسْلَمْتُ، قَالَ فَرَفَعَ عُمَرَ الدَّرَّةَ عَلَيَّ، قَالَ: فَقَالَ لَهُ عَلِيٌّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: «مَا تُرِيدُ مِنْهُ أَلَيْسَ قَدْ أَسْلَمَ؟» قَالَ: فَقَالَ لَهُ عُمَرُ: وَأَنْتَ يَا سَيِّدِي عَلِيٌّ مَعَهُ؟! قَالَ: فَقَالَ: «مَا فَعَلَ حَتَّى تَعْلُوهُ بِالدرَّة؟» قَالَ: نَعَمْ هَذَا رَأْيِي الْمُصْطَفَى (ص)، وَلَوْ كَانَ مُوسَى فِي أَيَّامِ مُحَمَّدٍ (ص)، لَمَا وَسَّعَهُ أَنْ يَتَخَلَّفَ عَنْهُ حَتَّى يُعِينَهُ عَلَى الْكُفَّارِ، وَمَنْ جَحَدَ التَّوْحِيدَ ثُمَّ أَدْرَكَ بَعْدَ النَّبِيِّ (ص) خَلِيفَةَ رَسُولِ اللَّهِ فَمَا أَسْلَمَ عَلَى يَدِهِ، ثُمَّ أَسْلَمَ عَلَى يَدِي أَنَا، قَالَ: فَقَالَ: صَدَقْتَ ... عَلَى كَعْبٍ، فَقَالَ: قَدْ قَطَعَكَ، فَقَالَ كَعْبٌ، إِنَّمَا تَرَبَّصْتُ حَتَّى أَتَبَيَّنَ ... التَّوْرَةَ، قَالَ: قَرَأْتُ فِي التَّوْرَةِ ... ذِكْرَ مُحَمَّدٍ (ص) وَذِكْرَ مَنْ مَعَهُ ... فَقَالَ: نَعَمْ قَرَأْتُ فِي التَّوْرَةِ أُمَّةَ مُحَمَّدٍ (ص) ... يَكُونُونَ صُفُوفًا فِي الْحُرُوبِ وَصُفُوفًا فِي الصَّلَاةِ، يَذْكُرُونَ الْجَبَّارَ عَزَّ وَجَلَّ فِي كُلِّ وَقْتٍ، وَرَأَيْتُ فِي التَّوْرَةِ - وَإِلَّا فَعَمِيَّتَا، يَعْنِي عَيْنِيهِ - سَطْرًا مَكْتُوبًا مُحَمَّدٌ مِيدٌ، وَبَعْدَهُ عَلَوَانَا عَلَوَانَا، وَبَعْدَهُ فَطَمُ فَطَمُ، وَبَعْدَهُ شَبْرٌ شَبْرٌ، وَبَعْدَهُ شَبِيرًا شَبِيرًا، فَأَسْلَمْتُ.

فصل

اما کعب الاحبار نیز از خواص مولای ما علی (علیه السلام) بود، زیرا که من در کتابی قدیمی به نام (مناقب الامام الباقی ابی الحسن علی بن ابیطالب) روایت از محمد بن عبدالواحد لغوی دیدم که گفت: کعب به من خبر داد که روزی در خدمت علی (علیه السلام) بودم، شخصی به زیارت عمر بلند شد، کعب گوید: پس از آنکه من اسلام آورده بودم علی (علیه السلام) به من فرمود: اسلام اختیار کن تا در امان باشی! من اسلام آوردم که ناگاه عمر تازیانه‌اش را برای من بلند کرد، علی (علیه السلام) به عمر فرمود: از او چه می‌خواهی مگر اسلام نیاورده؟ عمر به علی (علیه السلام) گفت: ای سید من تو با او بودی (که او را عفو کردم) امیرالمؤمنین فرمود: گناه او چه بود که تازیانه برای او بلند کردی؟ عمر گفت: بلی این شخص، رسول خدا (صلی الله علیه و آله) را دیده است (و اسلام اختیار نکرده) و اگر حضرت موسی هم در زمان حضرت محمد می‌بود نمی‌توانست از (دین) آن حضرت تخلف نماید تا اینکه معین او باشد و علیه کفار اقدام نماید و کسی که منکر توحید شود و بعد از رسول خدا (صلی الله علیه و آله) خلیفه او درک کند و به دست او اسلام نیاورد، پس به دست من اسلام می‌آورد؟ فرمود: راست گفתי پس آن حضرت به کعب توجهی کرده فرمود: عمر برایت دلیل دندان‌شکنی اقامه کرد.

کعب در جواب گفت: من صبر کردم تا تورات را بررسی کنم تا ببینم در آن راجع به حضرت محمد (صلی الله علیه و آله) چیزی هست؟ عمر گفت: آیا تو در تورات خوانده‌ای که از حضرت محمد (صلی الله علیه و آله) و آنهایی که با او هستند ذکری شده باشد؟ گفت: آری در تورات خوانده‌ام که صفهایی از امت محمد (صلی الله علیه و آله) مشغول جنگند و صفهایی هم در نمازند، در همه اوقات ذکر خدای جبار را می‌گویند. و در تورات دیدم که این سطر نوشته شده بود که محمد می‌آید و بعد از او علی و سپس فاطمه و آنگاه حسن و حسین از این رو من اسلام اختیار کردم و گرنه کور باشد آن چشمی که آن را ندیده باشد.

الباب ٢٥

فِيَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ
مِنْ أَنَّ هَلَاكَ عَامَّةِ أُمَّةٍ عَلَى يَدِ بَنِي أُمَيَّةٍ.

٢٦. قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَرْوَانَ الْمَرْوَانِيُّ عَنْ أَبِي بَكْرٍ بْنِ أَبِي مَرْيَمَ عَنْ رَاشِدِ بْنِ

سَعْدٍ أَنَّ مَرْوَانَ بْنَ الْحَكَمِ

لَمَّا وُلِدَ رُفِعَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ (ص) لِيَدْعُو لَهُ فَأَبَى أَنْ يَفْعَلَ، ثُمَّ قَالَ:
«إِبْنُ الزَّرْقَاءِ - هَلَاكَ عَامَّةِ أُمَّتِي عَلَى يَدَيْهِ وَيَدِي ذُرِّيَّتِهِ»

(كتاب الفتن ج ١ / ص ١٢٩ حديث ٣١٠).

الباب ٢٦

فِيَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مِنْ لَعْنِ النَّبِيِّ ﷺ
لِبَنِي أُمَيَّةٍ.

٢٧. قَالَ: [حَدَّثَنَا] أَبُو الْمُغِيرَةِ عَنْ إِبْنِ عِيَّاشٍ عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ عُبَيْدِ الْكَلَّاعِيِّ،

حَدَّثَنِي، بَعْضُ أَشْيَاخِنَا أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (ص) لَمَّا نَظَرَ إِلَيْهِ لِيَدْعُو لَهُ، قَالَ:

«لَعَنَ اللَّهُ هَذَا وَمَا فِي صُلْبِهِ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ

وَقَلِيلٌ مَأْهُمٌ» (كتاب الفتن ج ١ / ص ١٢٩ حديث ٣١١).

٢٨. وَقَالَ نَعِيمُ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ عَنْ أَبِيهِ عَنْ مِينَاءَ مَوْلَى عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ عَوْفٍ،

قَالَ: كَانَ لَا يُؤَلَّدُ لِأَحَدٍ مُؤَلَّدٌ إِلَّا أَتَى بِهِ النَّبِيُّ (ص)، فَدَعَا لَهُ، فَادْخَلَ عَلَيْهِ مَرْوَانَ بْنَ الْحَكَمِ،

فَقَالَ:

«هُوَ الْوَزْعُ ابْنُ الْوَزْعِ، الْمَلْعُونُ بْنُ الْمَلْعُونِ»

(كتاب الفتن ج ١ / ص ١٣١ حديث ٣١٧).

باب بیست و پنجم

آنچه که نعیم بن حماد در کتاب فتن خود پیرامون هلاکت عموم امت بدست بنی امیه آورده است.

۲۶. ابوبکر بن ابی مریم از راشد بن سعد می‌گوید: وقتی که مروان حکم متولد شد او را نزد رسول خدا آوردند که در حق او دعاء کند حضرت از دعا کردن خودداری کرد و فرمود: مرگ امت من بدست همین ابن زرقا (کبود چشم) و فرزندان او خواهد بود.

باب بیست و ششم

آنچه که نعیم بن حماد در کتاب خود از لعن پیامبر درباره بنی امیه آورده است

۲۷. ابومغیره عبیداله بن عبید از بزرگان خود نقل کرده است که روزی پیامبر به چهره مروان نگریست تا برایش دعا بخواند ناگهان فرمود: خدا او و فرزندان او را لعنت کند مگر آنهاییکه اهل ایمان و عمل صالح‌اند. و آنان افراد کمی هستند.

۲۸. نعیم گفت: عبدالرزاق از پدرش و او از میناء نقل می‌کند که هیچ نوزادی متولد نمی‌شد جز اینکه او را برای دعا خدمت رسول خدا می‌بردند تا آنکه مروان حکم را نزد آنحضرت آوردند حضرت نگاهی به او کرد و فرمود:

او وزغ بن وزع و ملعون پسر ملعون است.

الباب ٢٧

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ

مِنْ شَهَادَةِ النَّبِيِّ ﷺ بِعَدَاوَةِ بَنِي أُمَيَّةَ لِأَهْلِ بَيْتِهِ.

٢٩. قَالَ: حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ بْنُ مُسْلِمٍ عَنْ أَبِي رَافِعٍ إِسْمَاعِيلَ بْنِ رَافِعٍ، قَالَ: أَبُو سَعِيدٍ

الْحُدْرِيُّ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«إِنَّ أَهْلَ بَيْتِي سَيَلْقَوْنَ مِنْ بَعْدِي مِنْ أُمَّتِي قِتْلًا (وَتَشْرِيدًا) وَإِنَّ أَشَدَّ

قَوْمٍ لَنَا عَدَاوَةً بَنُو أُمَيَّةَ وَبَنُو الْمُغِيرَةِ وَبَنُو مُحْزُومٍ»

(كنز العمال ج ١١ / ص ١٦٩ / حديث ٣١٠٧٤).

وَذَكَرَ نَعِيمٌ أَحَادِيثَ عَظِيمَةً فِي ذَمِّ بَنِي أُمَيَّةَ بَعْضُهَا جُمْلَةً وَبَعْضُهَا

(كتاب الفتن ج ٢ / ص ١٢٩ - ١٣٣ حديث ٣١٠ و ٣٢٨).

بِأَسْمَائِهِمْ

الباب ٢٨

فِيمَا نَذَرَهُ مِنَ الْأَحَادِيثِ الَّتِي رَوَاهَا

نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي زَوَالِ مُلْكِ بَنِي أُمَيَّةَ.

٣٠. قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ وَهَبٍ عَنْ حَزْمَلَةَ بْنِ عِمْرَانَ عَنْ سَعِيدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ أَبِي سَالِمٍ

الْجَيْشَانِيِّ أَنَّهُ سَمِعَ عَلِيًّا يَقُولُ:

«الْأَمْرُ لَهُمْ حَتَّى يَقْتُلُوا قَتْلَهُمْ وَيَتَنَافَسُوا بَيْنَهُمْ، فَإِذَا كَانَ ذَلِكَ، بَعَثَ

اللَّهُ عَلَيْهِمْ أَقْوَامًا مِنَ الْمَشْرِقِ فَقَتَلُوهُمْ بَدَدًا (واحدًا بعد واحد) وَأَحْصَوْهُمْ

عَدَدًا، وَاللَّهُ لَا يَمْلِكُونَ سَنَةً إِلَّا مَلَكَنَا سَتَيْنِ، وَلَا يَمْلِكُونَ سَتَيْنِ إِلَّا مَلَكَنَا

أَرْبَعًا»

(كنز العمال ج ١١ / ص ٣٦٤ / حديث ٣١٧٥٦).

باب بیست و هفتم

آنچه که نعیم بن حماد در کتاب فتن خود پیرامون شهادت پیامبر در دشمنی بنی امیه با اهل بیت او آورده است

۲۹. ابوسعید خدری از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: پس از من اهل بیت به سبب ظلم و ستم و امت، گرفتار قتل و تفرقه خواهند شد و شدیدترین دشمنان ما بنی امیه و بین مغیره و بنی مخزوم خواهند بود. و ابونعیم احادیث زیادی در مذمت بنی امیه نقل کرده که بعضی شامل همه آنهاست و بعضی از آنها با نام از ایشان یاد کرده‌اند.

باب بیست و هشتم

آنچه که نعیم بن حماد پیرامون زوال حکومت بنی امیه آورده است

۳۰. ابوسلام جیشانی می‌گوید از علی ﷺ شنیدم می‌فرمود: کار خلافت برای آنها (یعنی بنی امیه) تا زمانی که کشنده خود را بکشند و همچون مسابقه گزاران در پی قتل یکدیگرند در چنین شرایطی خداوند گروهی را (یعنی ابومسلم خراسانی را) از طرف مشرق می‌فرستد تا آنها را یکی یکی بکشد و به خدا سوگند که آنها یک سال خلافت نخواهند کرد جز اینکه ما دو سال خلافت خواهیم کرد و آنها دو سال خلافت نمی‌کنند جز اینکه ما چهار سال خلافت خواهیم کرد.

٣١. وَقَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ عَنْ مَعْمَرٍ عَنْ أَيُّوبَ عَنْ إِبْنِ سِيرِينَ عَنْ عُبَيْدَةَ، قَالَ: سَمِعْتُ عَلِيًّا يَقُولُ:

«لَا يَزَالُ هَؤُلَاءِ آخِذِينَ بِشَبَجِ (الوسط) هَذَا الْأَمْرِ مَا لَمْ يَخْتَلِفُوا بَيْنَهُمْ، فَإِذَا اخْتَلَفُوا خَرَجَتْ مِنْهُمْ فَلَمْ تَعُدْ إِلَيْهِمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ» يَعْنِي بَنِي أُمَيَّةَ هَذَا لَفْظُ الْحَدِيثِ. (كنز العمال ج ١١ / ص ٣٦٤ / ٣١٧٥٧).

٣٢. وَرَوَاهُ أَيْضاً بِإِسْنَادِهِ عَنْ هِنْدِ بِنْتِ الْمُهَلَّبِ أَنَّ عَكْرَمَةَ مَوْلَى ابْنِ عَبَّاسٍ أَخْبَرَهَا - وَكَانَ يَدْخُلُ عَلَيْهَا كَثِيرًا وَيُحَدِّثُهَا - قَالَ: قَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ: لَا يَزَالُ هَذَا الْأَمْرُ فِي بَنِي أُمَيَّةَ مَا لَمْ يَخْتَلَفْ بَيْنَهُمْ رُفْحَانِ، فَإِذَا اخْتَلَفَ بَيْنَهُمْ رُفْحَانِ، خَرَجَتْ مِنْهُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ

(كنز العمال ج ١٤ / ص ٨٧ / حديث ٣٨٠١٢).

الباب ٢٩

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ فِي خُرُوجِ بَنِي الْعَبَّاسِ.

٣٣. قَالَ: حَدَّثَنَا ضَمْرَةُ بْنُ رَبِيعَةَ عَنْ عَبْدِ الْوَاحِدِ عَنِ الزُّهْرِيِّ، قَالَ:

بَلَغَنِي أَنَّ الرَّاياتِ السُّودَ تَخْرُجُ مِنْ خِرَاسَانَ، فَإِذَا هَبَطَتْ مِنْ عَقَبَةِ خُرَاسَانَ هَبَطَتْ بِنَعْيِ الْإِسْلَامِ، فَلَا تَرُدُّهَا إِلَّا رَاياتُ الْأَعَاجِمِ مِنْ أَهْلِ الْمَغْرِبِ. (كنز العمال ج ١١ / ص ٢٦١ / حديث ٣١٤٦١)

أَقُولُ أَنَا: وَذَكَرَ أَبُو نَعِيمٍ الْحَافِظُ فِي الْمَجْلَدِ الْخَامِسِ مِنْ كِتَابِ حِلْيَةِ الْأَوْلِيَاءِ فِي تَرْجُمَةِ مَكْحُولٍ بِإِسْنَادِهِ عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْمُسَيَّبِ:

۳۱. عبیده می‌گوید: از علی (ع) شنیدم که می‌فرمود؟ بنی امیه تا زمانی که بین آنها اختلافی به وجود نیاید خلافت می‌کنند و زمانی که بین آنها اختلافی به وجود آمد خلافت و حکومت از دست می‌دهند و تا ابد به آنها باز نخواهد گشت.

۳۲. هند دختر مهلب از ابن عباس روایت کرده که گفت: همیشه خلافت با بنی امیه خواهد بود و تا زمانی که بین آنها اختلافی به وجود نیاید حکومت تا قیامت از آن ایشان خواهد بود و وقتی که بین آنها اختلافی بوجود آید خلافت از دست آنها خارج خواهد شد.

باب بیست و نهم

آنچه که نعیم بن حماد در کتاب فتن خود پیرامون
خروج بنی العباس آورده است

۳۳. زهری می‌گوید: به من خبر رسیده که بیرقهای سیاهی از طرف خراسان برافراشته خواهد شد، وقتی که آن بیرقها از گردنه خراسان سرازیر شدند خبر مرگ اسلام را آورده‌اند و آن بیرقها را بر نمی‌گردانند مگر بیرقهای عجم‌هایی که از اهل مغرب باشند.

من می‌گویم: که حافظ ابونعیم در جلد پنجم کتاب حلیۃ الاولیاء چنین حدیثی را از سعید بن مسیب نقل کرده است که متن آن این است:

٣٤. قَالَ: لَمَّا فُتِحَتْ أَدَانِي خُرَاسَانَ بَكَى عُمَرُ بْنُ الْخَطَّابِ، فَدَخَلَ عَلَيْهِ عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ عَوْفٍ، فَقَالَ:

مَا يَبْكِيكَ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ؟! وَقَدْ فَتَحَ عَلَيْكَ هَذَا الْفَتْحَ، فَقَالَ: وَمَالِي لَا أَبْكِي لَوَدِدْتُ أَنَّ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ بَحْرًا مِنْ نَارٍ، سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ (ص) يَقُولُ: «إِذَا أَقْبَلْتَ رَايَاتٍ وَلَدَ الْعَبَّاسُ مِنْ عَقَبَاتِ خُرَاسَانَ جَاؤُوا بِنَعْيِ الْإِسْلَامِ، فَمَنْ سَارَ تَحْتَ لَوَائِهِمْ لَمْ تَنْلِهِ شَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ» (كنز العمال ج ١١ / ص ٢٦٩ / حديث ٣١٤٨٦).

الباب ٣٠

فِيمَا نَذَرَهُ مِنْ عَدَدِ الْخُلَفَاءِ بَعْدَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ.

فَقَالَ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مَا هَذَا لَفْظُهُ:

بَابُ عِدَّةِ مَا يُذَكَّرُ مِنَ الْخُلَفَاءِ بَعْدَ رَسُولِ اللَّهِ (ص) فِي هَذِهِ الْأُمَّةِ.

٣٥. حَدَّثَنَا عِيسَى بْنُ يُونُسَ، حَدَّثَنَا مُجَالِدُ بْنُ سَعِيدٍ عَنِ الشُّعْبِيِّ عَنْ مَسْرُوقٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص): «يَكُونُ بَعْدِي مِنَ الْخُلَفَاءِ عِدَّةٌ وَنُقَبَاءُ مُوسَى» (كنز العمال، ج ١٢، ص ٣٣، حديث ٣٣٨٥٩).

٣٦. وَقَالَ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ أَيْضًا: حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ عَنْ دَاوُدَ بْنِ أَبِي هِنْدٍ عَنِ

الشُّعْبِيِّ عَنْ جَابِرِ بْنِ سَمُرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«لَا يَزَالُ هَذَا الْأَمْرُ عَزِيزًا إِلَى اثْنَيْ عَشَرَ خَلِيفَةً كُلُّهُمْ مِنْ قُرَيْشٍ»

(كتاب الفتن لابن حماد، ج ١ / ص ٢٢٥/٩٥).

۳۴. سعید بن مسیب می‌گوید: وقتی که خراسان را فتح کردند عمر بن خطاب گریه کرد: عبدالرحمن بن عوف نزد عمر آمد و گفت: یا امیرالمؤمنین چرا گریه می‌کنی در صورتی که چنین پیروزی نصیب شده است؟ عمر گفت: چرا گریه نکنم و حال آنکه دوست داشتم بین ما و آنها دریای آتشی باشد، شنیدم از رسول خدا ﷺ که می‌فرمود: موقعی که بیرق‌های بنی عباس از گردنه‌های خراسان نمایان شود خبر مرگ اسلام را می‌آورند، پس آن اشخاصی که زیر بیرق آنها بروند شفاعت من به آنها نخواهد رسید.

باب سی‌ام

آنچه که نعیم بن حماد درباره تعداد خلفای بعد از پیامبر آورده است

نعیم بن حماد در کتاب فتن خود سخنی دارد که این بیان اوست بابتی که در آن از تعداد خلفای بعد از رسول خدا ﷺ در این امت بیان شده است.

۳۵. ابن مسعود از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: عدد خلفاء بعد از من به تعداد نقباء مولى هستند.

۳۶. نعیم در کتاب فتن خود از جابر بن سمره از رسول خدا ﷺ چنین نقل کرده است که رسول خدا فرمود: پیوسته خلافت ادامه پیدا می‌کند تا آنکه دوازده نفر خلیفه حکومت کنند که همگی آنها از قریش‌اند.

٣٧. وَقَالَ نَعِيمٌ أَيْضاً: حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ سَلِيمٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُثْمَانَ بْنِ خُثَيْمٍ عَنْ أَبِي الطُّفَيْلِ، قَالَ: أَخَذَ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عُمَرَ بِيَدِي، فَقَالَ:

يَا عَامِرُ بْنُ وَاثِلَةَ! إِنَّا عَشْرُ خَلِيفَةٍ مِنْ كَعْبِ بْنِ لُؤْيٍ، ثُمَّ النَّشْفُ وَالنِّقَافُ، (القتل والقتال) لَنْ يَجْتَمَعَ أَمْرُ النَّاسِ عَلَى إِمَامٍ حَتَّى تَقُومَ السَّاعَةُ
(كنز العمال ج ١١ / ص ٢٥٢ / حديث ٣١٤٢٠).

٣٨. وَقَالَ نَعِيمٌ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ أَيْضاً: حَدَّثَنَا إِثْنُ وَهَبٌ عَنْ ابْنِ لُحَيْعَةَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ زَيْدِ بْنِ مُهَاجِرٍ، قَالَ: أَخْبَرَنِي طَلْحَةُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَوْفٍ، قَالَ:

سَمِعْتُ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عُمَرَ يَقُولُ وَنَحْنُ عِنْدَهُ نَقْرُؤُ مِنْ قُرَيْشٍ كُلُّنَا مِنْ بَنِي كَعْبِ ابْنِ لُؤْيٍ، فَقَالَ: سَيَكُونُ مِنْكُمْ يَا بَنِي كَعْبِ إِنَّا عَشْرُ خَلِيفَةٍ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٩٥ / ٢٢٧).

٣٩. وَقَالَ نَعِيمٌ بْنُ حَمَّادٍ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ: حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ بْنُ مُسْلِمٍ عَنْ عَبْدِ الْمَلِكِ ابْنِ أَبِي غُنَيْيَةَ، حَدَّثَنَا الْمِنْهَالُ عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ،

أَنَّهُمْ ذَكَرُوا عِنْدَهُ إِثْنَيْ عَشَرَ خَلِيفَةً ثُمَّ الْأَمِيرُ، فَقَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ: وَاللَّهِ إِنْ مَتَا بَعْدَ ذَلِكَ السَّفَاحِ وَالْمَنْصُورِ وَالْمَهْدِيِّ يَدْفَعُهَا إِلَى عِيسَى بْنِ مَرْيَمَ
(كنز العمال ج ١١ / ص ٢٤٦ / حديث ٣١٣٩٨).

٤٠. وَقَالَ نَعِيمٌ بْنُ حَمَّادٍ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الصَّمَدِ بْنُ عَبْدِ الْوَارِثِ عَنْ حَمَّادِ ابْنِ سَلَمَةَ عَنْ يَعْلَى بْنِ عَطَاءٍ عَنْ بُخَيْرِ بْنِ أَبِي عُبَيْدَةَ عَنْ سَرِجِ الْيَرْمُوكِيِّ، قَالَ:

أَجِدُ فِي التَّوْرَةِ أَنَّ لِهَذِهِ الْأُمَّةِ إِثْنَيْ عَشَرَ رَبِيًّا (ملكا) أَحَدُهُمْ نَسِيْهُمْ، فَإِذَا وَفَّتِ الْعِدَّةُ طَغَوْا وَبَغَوْا، وَوَقَعَ بِأَسْمِهِمْ بَيْنَهُمْ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٩٦ و ٢٣٠).

۳۷. ابوطفیل گوید: عبدالله بن عمرو دست مرا گرفت و گفت: ای عامر بن واثله دوازده خلیفه از نسل کعب بن لوی به وجود خواهد آمد آنگاه بین آنها جنگ و خونریزی ادامه خواهد داشت و هرگز حکومت پایداری بین مردم تا قیامت انجام نخواهد گرفت.

۳۸. محمد بن زید بن مهاجر نقل می‌کند که طلحه بن عبدالله بن عوف برایم چنین گفت: من و چند نفر از قریش از بنی کعب بن لوی نزد عبدالله بن عمر بودیم، پس عبدالله ابن عمر گفت: ای بنی کعب به زودی از شما دوازده خلیفه به وجود خواهد آمد.

۳۹. ابن عباس به گروهی که نزد او بودند و سخن از خلفاء دوازده گانه و امیر آنها میراندند - گفت: به خدا سوگند بعد از این، از ما سفاح و منصور و مهدی به وجود می‌آیند تا آنکه منتهی به ظهور عیسی بن مریم شود.

۴۰. سرج یرموکی می‌گوید:
من در تورات یافتم که برای امت دوازده نفر تربیت یافته‌اند که یکی از آنها نبی آنهاست، پس وقتی که آن عده از بین رفتند بقیه طغیان و ستم می‌کنند و خوف و ترس میان آنها حکومت خواهد کرد.

٤١. وَقَالَ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ: حَدَّثَنَا أَبُو الْمُغِيرَةِ عَنْ إِبْنِ عِيَّاشٍ، حَدَّثَنَا الثَّقَاتُ عَنْ

مَشَايِخِنَا

أَنَّ (نَشُوعًا سَأَلَ) كَعْبَ عَنْ عِدَّةٍ مُلُوكٍ هَذِهِ الْأُمَّةُ، فَقَالَ: أَجِدُ فِي
التَّوْرَةِ اثْنَيْ عَشَرَ رَبِيًّا (كتاب الفتن لابن حماد ج ٢ / ص ٦٩٦ / حديث ١٩٧٥).

الباب ٢١

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مِنْ ذِمِّ الرَّاياتِ السُّودِ.
٤٢. قَالَ: حَدَّثَنَا دَاوُدُ بْنُ عَبْدِ الْجَبَّارِ الْكُوفِيُّ عَنْ سَلَمَةَ بْنِ مَجْثُونٍ، قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا
هُرَيْرَةَ يَقُولُ: كُنْتُ فِي بَيْتِ ابْنِ عَبَّاسٍ، فَقَالَ:

إِغْلِقُوا الْبَابَ، ثُمَّ قَالَ: هَا هُنَا مِنْ غَيْرِنَا أَحَدٌ؟ قَالُوا: لَا، وَكُنْتُ فِي
نَاحِيَةِ مِنَ الْقَوْمِ، فَقَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ: إِذَا رَأَيْتُمُ الرَّاياتِ السُّودَ تَجِيءُ مِنْ
قِبَلِ الْمَشْرِقِ فَأَكْرِمُوا الْفُرْسَ؛ فَإِنَّ دَوْلَتَنَا فِيهِمْ.

قَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ: فَقُلْتُ لِابْنِ عَبَّاسٍ: أَفَلَا أُحَدِّثُكَ مَا سَمِعْتُ مِنْ
رَسُولِ اللَّهِ (ص)؟ قَالَ: وَإِنَّكَ لَهَا هُنَا، قُلْتُ: نَعَمْ، قَالَ: حَدَّثْتُ، فَقُلْتُ: سَمِعْتُ
رَسُولَ اللَّهِ (ص) يَقُولُ: «إِذَا خَرَجَتِ الرَّاياتِ السُّودُ فَإِنَّ أَوَّلَهَا فِتْنَةٌ
وَأَوْسَطُهَا ضَلَالَةٌ وَأَخْرَهَا كُفْرٌ» (كنز العمال ج ١٤ / ص ٨٩ / حديث ٣٨٠١٩).

۴۱. ابن عیاش می‌گوید:

بزرگان ما نقل کرده‌اند که نشوعا (راهب و عالم مسیحی) از کعب از تعداد پادشاهان این امت و حاکمان آنها پرسید و او در پاسخ گفت: من در تورات دوازده نفر تربیت یافته را دیدم.

باب سی و یکم

آنچه که نعیم بن حماد در کتاب فتن خود از مذمت پرچمهای سیاه آورده است

۴۲. سلمة بن مجنون می‌گوید: از ابوهریره شنیدم که می‌گفت: در خانه ابن عباس بودم او دستور داد که دربها را ببندید آنگاه گفت: آیا غیر از ما شخص دیگری است؟ گفتند: خیر. آنگاه گفت: وقتی پرچمهای سیاه را دیدید که از ناحیه مشرق برافراشته شده است مردم فارس (ایرانیان) را گرامی دارید زیرا دولت ما در میان آنهاست. آنگاه ابوهریره گفت: پس آنچه را که از رسول خدا شنیدم به ابن عباس گفتم: آیا می‌خواهی برایت بازگو کنم؟

گفت: آیا تو هم بودی؟

گفتم: آری گفت: بگو، گفتم: از رسول خدا ﷺ شنیدم که فرمود: وقتی که بیرقهای سیاه خارج شوند اول آنها فتنه و نیمه آنها ضلالت و گمراهی و آخر آنها کفر خواهد بود.

الباب ٢٢

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مِنْ ذَمِّ بَنِي الْعَبَّاسِ.
٤٣. قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْخَالِقِ بْنُ زَيْدٍ الدِمَشْقِيُّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ مَكْحُولٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«مَالِي وَلِبْنِي الْعَبَّاسُ شَيَّعُوا أُمَّتِي، وَالْبَسُوهُمْ ثِيَابَ السَّوْدَاءِ،
الْبَسَهُمُ اللَّهُ ثِيَابَ النَّارِ» (كتاب الفتن لابن حماد، ج ١، ص ٢٠٣ / ٥٥٢).

الباب ٢٣

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مِنْ ذَمِّ بَنِي الْعَبَّاسِ.
٤٤. قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَرْوَانَ عَنْ رَاشِدِ بْنِ دَاوُدَ الصَّنْعَانِيِّ عَنْ أَبِي أَسْمَاءَ عَنْ ثَوْبَانَ عَنِ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ:

«مَالِي وَلِبْنِي الْعَبَّاسُ شَيَّعُوا أُمَّتِي، وَسَفَكُوا دِمَاءَهُمْ، وَالْبَسُوهُمْ
ثِيَابَ السَّوَادِ، أَلْبَسَهُمُ اللَّهُ ثِيَابَ النَّارِ» (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٠٥ و ٥٥٨).

الباب ٢٤

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ أَيْضاً
مِنْ ذَمِّ بَنِي أُمَيَّةَ وَبَنِي الْعَبَّاسِ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.
٤٥. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَرْوَانَ، حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ سَوَّارٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْوَلِيدِ
عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«وَيْلٌ لِأُمَّتِي مِنَ الشَّيْعَتَيْنِ: شَيْعَةُ بَنِي أُمَيَّةَ وَشَيْعَةُ بَنِي الْعَبَّاسِ،
وَرَايَةُ ضَلَالَةٍ» (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٠٦ و ٥٦١).

باب سی و دوم

آنچه که نعیم بن حماد در کتاب فتن خود از مذمت
خلفای بنی‌العباس آورده است

۴۳. مکحول از رسول خدا (ص) روایت کرده که فرمود: من با بنی‌عباس
چه کرده‌ام که امت مرا تعقیب نموده و به آنها لباس سیاه می‌پوشانند؟ خدا
لباس آتشین به آنها (بنی‌عباس) بپوشاند.

باب سی و سوم

آنچه که نعیم بن حماد در کتاب فتن خود از مذمت بنی‌العباس
آورده است

۴۴. راشد بن داوود از رسول گرامی اسلام ﷺ روایت کرده که
فرمود: با بنی‌عباس چه کرده‌ام که امت مرا تعقیب می‌کنند و خون آنها را
می‌ریزند و لباس سیاه به آنها می‌پوشانند؟ خدا لباس آتشین به آنها بپوشاند.

باب سی و چهارم

آنچه که نعیم بن حماد در کتاب فتن خود از مذمت بنی‌امیه و بنی
العباس از پیامبر نقل کرده است

۴۵. محمد بن علی از پیامبر اکرم ﷺ روایت کرده که فرمود: وای بر
دو فرقه از شیعیان امتم: شیعه بنی‌امیه و شیعه بنی‌العباس و پرچم گمراهی که
با آنهاست.

الباب ٣٥

فِيَا ذِكْرُهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ أَيْضاً
مِنَ النَّهْيِ عَنِ نَصْرِ رَايَةِ بَنِي الْعَبَّاسِ الْأُولَى وَالثَّانِيَةِ.

٤٦. قَالَ نَعِيمُ عَنْ عَبْدِ الْقُدُّوسِ عَنْ إِبْنِ عِيَّاشٍ عَنْ ثَعْلَبَةَ بْنِ مُسْلِمٍ الْخَثْعَمِيِّ عَنْ
عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي الْأَشْعَثِ، قَالَ:

تَخْرُجُ لِبَنِي الْعَبَّاسِ رَايَتَانِ، إِحْدَاهُمَا أَوَّلُهَا نَصْرٌ، وَآخِرُهَا وَزْرٌ، لَا
تَنْصُرُوهَا لَا نَصَرَهَا اللَّهُ، وَالْآخَرَى أَوَّلُهَا وَزْرٌ، وَآخِرُهَا كُفْرٌ، لَا تَنْصُرُوهَا
لَا نَصَرَهَا اللَّهُ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٠٩ / حديث (٥٧١).

الباب ٣٦

فِيَا ذِكْرُهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ مِنْ حَدِيثِ التُّرْكِ وَالزُّنَجِ.

٤٧. حَدَّثَنَا نَعِيمُ عَنْ وَلِيدِ بْنِ مُسْلِمٍ وَرِشْدِينَ عَنْ ابْنِ لُحَيْعَةَ عَنْ أَبِي قُبَيْلٍ عَنْ أَبِي
رُومَانَ عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ، قَالَ:

«إِذَا رَأَيْتُمُ الرَّايَاتِ السُّودَ فَالْزِمُوا الْأَرْضَ، فَلَا تَحَرَّكُوا أَيْدِيَكُمْ
وَلَا أَرْجُلَكُمْ، ثُمَّ يَظْهَرُ قَوْمٌ صِغَارٌ لَا يُؤْبَهُ لَهُمْ، قُلُوبُهُمْ كَزُبْرِ الْحَدِيدِ،
أَصْحَابُ الدَّوْلَةِ، لَا يَفُونُ بِعَهْدٍ وَلَا مِيثَاقٍ يَدْعُونَ إِلَى الْحَقِّ وَلَيْسُوا مِنْ
أَهْلِهِ، أَسْمَاؤُهُمُ الْكُنَى، وَنَسَبَتُهُمُ الْقُرَى، شُعُورُهُمْ مُرَخَاةٌ كَشُعُورِ النِّسَاءِ
حَتَّى يَخْتَلِفُوا فِيمَا بَيْنَهُمْ، ثُمَّ يُؤْتِي اللَّهُ الْحَقَّ مَنْ يَشَاءُ»

(كنز العمال، ج ١١، ص ٢٥٣، حديث (٢١٥٣٠).

باب سی و پنجم

آنچه که نعیم بن حماد در کتاب فتن پیرامون دوری از پرچمهای بنی العباس نقل کرده است

۴۶. عبدالله ابی اشعث گوید:

از بنی عباس دو بیرق برافراشته می‌شود که نخستین آنها پیروز و دیگری وزر و بال خواهد بود، آنان را یاری نکنید خدا هم یاریشان نخواهد کرد. و دیگری اولش و زر و بال و آخرش کفر خواهد بود آنها را یاری نکنید و خدا هم آنها را یاری نخواهد کرد.

باب سی و ششم

آنچه که نعیم بن حماد از حدیث ترک و زنجی نقل کرده است

۴۷. ابورومان از علی بن ابیطالب (علیه السلام) روایت کرده که فرمود:

وقتی که بیرقهای سیاهی را دیدید از زمین جدا نشوید و دست و پای خود را حرکت ندهید (کنایه از آن است که آماده جنگ نشوید) پس گروهی کوچک آشکار می‌شوند که به آنها توجهی نمی‌شود، دلهای آنها چون آهن است، اصحاب درد و بلاء هستند، به عهد و پیمانی وفادار نیستند، مردم را به سوی حق فرا می‌خوانند ولی خود اهل حق نیستند، اسامی آنها با کنایه و رمز است و نسب آنها پوشیده و نامعلوم می‌باشد موهای آنها نظیر موی زنها نرم و سست است، تا اینکه بین آنها اختلاف به وجود می‌آید پس از آن، خداوند حق را به هر کس که بخواهد می‌دهد.

الباب ٢٧

فِيما ذِكرُهُ نَعِيمٌ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ: إِذَا سَمِعْتُمْ بَناسَ
يَأْتُونَ مِنَ الْمَشْرِقِ أَوْ كُورِها، فَقَدْ أَظَلَّتْكُمْ السَّاعَةُ.

٤٨. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ وَهَبٍ عَنْ حَمَزَةَ بْنِ عَبْدِ الْوَاحِدِ، حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ
عَمْرِو بْنِ حَلْحَلَةَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَمْرِو بْنِ عَطَاءٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ صَفْوَانَ ابْنِ أُمَيَّةَ عَنْ حَفْصَةَ
زَوْجِ النَّبِيِّ عَنِ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ:

«إِذَا سَمِعْتُمْ بَناسَ يَأْتُونَ مِنْ قِبَلِ الْمَشْرِقِ أَوْ كُورِها يَعْجُبُ النَّاسُ
مِنْ زِيَّهِمْ، فَقَدْ أَظَلَّتْكُمْ السَّاعَةُ» (كنز العمال، ج ١٤، ص ٢٢٨، حديث ٣٨٥٠٧).

الباب ٢٨

فِيما ذِكرُهُ نَعِيمٌ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ

فِي مَجِيءِ جَالِبِ الْوَحْشِ يُعَذِّبُ اللَّهُ بِهِ الْأُمَّةَ.

٤٩. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ عَنْ عُثْمَانَ بْنِ كَثِيرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مُهَاجِرٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا عِيسَى بْنُ
عَطِيَّةٍ الْخَوْلَانِيُّ عَنْ رَاشِدِ بْنِ دَاوُدَ، رَفَعَ الْحَدِيثَ.

قَالَ: بَعْدَ هَلَاكِ بَنِي أُمَيَّةَ يَجِيءُ جَالِبُ الْوَحْشِ يَجْتَمِعُ إِلَيْهِ أَهْلُ
الْأَرْضِ مِنْ زَوَايَاها الْأَرْبَعِ يُعَذِّبُ اللَّهُ بِهِمْ هَذِهِ الْأُمَّةَ.

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١/ ص ٢١١ حديث ٥٧٨).

باب سی و هفتم

آنچه که نعیم بن حماد در کتاب فتن خود پیرامون کوچ کنندگان از مشرق می‌گوید

۴۸. حفصه زوجه رسول خدا ﷺ از آن حضرت روایت کرده که فرمود:

وقتی که شنیدند مردمی از طرف مشرق می‌آیند که دارای رأی نیکی هستند و مردم از هیکل آنها شگفت زده می‌شوند قیامت شما فرا رسیده است.

باب سی و هشتم

آنچه که نعیم بن حماد در کتاب فتن خود راجع به آمدن وحشی نقل می‌کند

۴۹. عیسی بن عطیه از راشد بن داود روایت نقل کرده که گفت: پس از نابودی بنی امیه «جالب وحش» می‌آید و خدا از چهار گوشه جهان، اهل زمین را به سوی او می‌فرستد که این امت را بوسیله آنها کیفر کند.

الباب ٣٩

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مِنَ الْفِتْنَةِ الْحَالِقَةِ تَحْلِقُ الدِّينَ.
 ٥٠. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ عَنْ عَبْدِ الْقُدُّوسِ عَنْ سَعِيدِ بْنِ سَنَانَ عَنْ أَبِي الزَّاهِرِيَّةِ عَنْ حُذَيْفَةَ
 بْنِ الْيَمَانِ، قَالَ:

يَخْرُجُ رَجُلٌ مِنْ قِبَلِ الْمَشْرِقِ يَدْعُو إِلَى آلِ مُحَمَّدٍ، وَهُوَ أَبْعَدُ النَّاسِ
 مِنْهُمْ، يَنْصِبُ عَلَامَاتَ سَوْدَاءَ، أَوْ لَهَا نَصْرًا، وَآخِرُهَا كُفْرًا، يَتَّبَعُهُ خُشَارَةٌ
 الْعَرَبِ وَسَفَلَةٌ الْمَوَالِي وَالْعَبِيدُ الْأَبَاقُ وَمُرَاقُ الْآفَاقِ، سِيَاهُ السَّوَادِ،
 وَدِينُهُمُ الشِّرْكَ، وَأَكْثَرُهُمُ الْجُدْعُ؛ قُلْتُ: وَمَا الْجُدْعُ؟ قَالَ: الْقُلْفُ. ثُمَّ قَالَ
 حُذَيْفَةُ لِابْنِ عُمَرَ: لَسْتُ مُدْرِكَهُ يَا أَبَا عَبْدِ الرَّحْمَنِ، فَقَالَ عَبْدُ اللَّهِ: وَلَكِنْ
 أَحَدْتُ بِهِ مِنْ بَعْدِي، قَالَ: فِتْنَةٌ تُدْعَى الْحَالِقَةُ تَحْلِقُ الدِّينَ، يَهْلِكُ فِيهَا
 صَرِيحُ الْعَرَبِ وَصَالِحُ الْمَوَالِي وَأَصْحَابُ الْكُنُوزِ وَالْفُقَهَاءُ، وَتَنْجَلِي عَنْ
 أَقَلِّ مِنَ الْقَلِيلِ (كنز العمال / ج ١١ / ص ٢١٩ / حديث (٣١٢٩٧).

الباب ٤٠

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مِنْ أَنَّ هَلَكَ بَنِي الْعَبَّاسِ
 مِنْ حَيْثُ بَدَأَ مُلْكُهُمْ.

٥١. رَوَاهُ بِإِسْنَادِهِ عَنِ الْحَسَنِ وَابْنِ سِيرِينَ قَالَا:
 تَخْرُجُ رَايَةٌ [سَوْدَاءَ] مِنْ قِبَلِ خُرَاسَانَ، فَلَا تَزَالُ ظَاهِرَةً حَتَّى يَكُونَ
 هَلَاقُهُمْ مِنْ حَيْثُ بَدَأَ مِنْ خُرَاسَانَ (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢١٢ و ٢١٣).
 ٥٢. وَرَوَى بِإِسْنَادِهِ عَنْ عَلِيٍّ، قَالَ:
 «هَلَاقُهُمْ مِنْ حَيْثُ بَدَأَ» (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢١٣ و ٥٨٣).

باب سی و نهم

آنچه که نعیم بن حماد در کتاب فتن خود از آشوب و ویرانگری بیان می‌کند

۵۰. «حَذِيفَةُ بْنُ يَمَانَ» می‌گوید:

مردی از طرف مشرق خروج می‌کند و مردم را به سوی آل محمد ﷺ فرا می‌خواند در صورتی که دورترین مردم به آل محمد ﷺ است علامت‌های سیاهی نصب می‌کند که اول آنها پیروزی و آخر آنها کفر است: پست‌ترین افراد عرب و غلام‌های زر خریدی که از اطراف جهان گرد آمده‌اند تابع او خواهند شد علامت آنها سیاهی است و دین آنها شرک است و بیشتر آنها «جُدَع» خواهند بود. گفتم: جدع یعنی چه؟ گفت: یعنی ختنه نشده. آنگاه حذیفه به ابن عمر گفت: تو زمان آن مرد را درک نخواهی کرد، عبدالله ابن عمر گفت: ولی به شما خبر می‌دهم که بعد از من فتنه‌ای برپا خواهد شد و سال خطرناکی خواهد آمد که عرب خالص و مردم نیکوکار و صاحب گنجها و فقها در آن نابود می‌شوند. و این حادثه به زودی به وقوع خواهد پیوست.

باب چهلیم

آنچه که نعیم بن حماد در کتاب فتن خود از هلاکت

بنی العباس می‌گوید

۵۱. حسن و ابن سیرین روایت می‌کنند:

بیرقی از طرف خراسان برافراشته می‌شود که پیوسته چیره و پیروزند تا اینکه نابودی آنها از همان مکانی که ظاهر شده بودند آغاز می‌شود.

۵۲. و نیز از علی ﷺ روایت کرده است که هلاکت آنها در همان

مکانی است که ظاهر شده بودند. (خراسان)

الباب ٤١

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ ذِهَابِ مُلْكِ بَنِي الْعَبَّاسِ.

٥٣. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَرْوَانَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ:
إِذَا مَلَكَ رَجُلٌ مِنْ بَنِي الْعَبَّاسِ يُقَالُ لَهُ: عَبْدُ اللَّهِ، وَهُوَ ذُو الْعَيْنِ
الْآخِرَةِ مِنْهُمْ، بِهَا أُفْتُحُوا وَبِهَا يُخْتَمُونَ، فَهُوَ مِفْتَاحُ الْبَلَاءِ وَسَيْفُ الْفَنَاءِ،
(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٦١ حديث (٧٤٢).

الباب ٤٢

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنَ الْفِتْنَةِ الْعَمِيَاءِ
الَّتِي تَدُوسُ الْأَرْضَ كَدُوسِ الْبَقَرِ.

٥٤. قَالَ: حَدَّثَنَا: نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ عَنْ عَبْدِ الْجُبَّارِ بْنِ رَشِيدِ الْأَزْدِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ
رَبِيعَةَ الْقَصِيرِ عَنْ تَبِيعٍ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ:
الْغَرِيبَةُ هِيَ الْعَمِيَاءُ، وَإِنَّ أَهْلَهَا الْخُفَاةَ الْعُرَاةَ، لَا يُدِينُونَ لِلَّهِ دِينَاً،
يَدُوسُونَ الْأَرْضَ كَمَا يَدُوسُ الْبَقَرُ الْبِيدَرَ، فَتَعَوِّذُوا بِاللَّهِ أَنْ تُدْرِكُوهَا.
(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٦٤ / حديث (٧٥٥).

باب چهل و یکم

آنچه که نعیم بن حماد از نابودی حکومت بنی العباس بیان می‌کند

۵۳. کعب می‌گوید:

مردی از بنی عباس، خلافت می‌کند که او را عبداللّه می‌گویند و او آخرین نفر آنهاست که ذوالعین است (یعنی اسم او عین است) بنی عباس با عین شروع شدند و با عین پایان می‌پذیرند پس آن کلیدهای بلاء و شمشیر فناء خواهد بود.

توضیح: شاید مراد از بنی العباس یکی از بازماندگان این نسل باشد و شاید کسی باشد که خوی و رفتار عباسیان داشته باشد که حکومت آنها با ظلم و ستم همراه بوده است.

باب چهل و دوم

آنچه که نعیم بن حماد از فتنه کور سخن می‌گوید که زمین را مانند

گاو لگدکوب می‌کند

۵۴. کعب می‌گوید:

(فتنه) غریبه‌ای است و اهل آن پابرنه و لخت خواهند بود و هیچ دینی را بخاطر خداوند نمی‌پذیرند، زمین را با پا می‌کوبند همانطور که گاو، خرمن را می‌کوبد، اگر آنها را درک کردید به خدا پناه ببرید.

الباب ٤٢

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِّنْ تَعَوُّذِ النَّبِيِّ ﷺ
مِنْ فِتْنَةِ الْمَشْرِقِ ثُمَّ الْمَغْرِبِ.

٥٥. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا بَقِيَّةٌ عَنْ صَفْوَانَ عَنْ أَبِي الْوَلِيدِ الْأَزْهَرِيِّ ابْنِ عَبْدِ اللَّهِ

الْمُوزَنِيِّ عَنْ عِصْمَةَ بْنِ قَيْسٍ

صَاحِبِ النَّبِيِّ (ص)، أَنَّهُ كَانَ يَتَعَوَّذُ بِاللَّهِ مِنْ فِتْنَةِ الْمَشْرِقِ ثُمَّ فِتْنَةِ
الْمَغْرِبِ فِي صَلَاتِهِ
(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٦٥ / حديث (٧٥٨).

الباب ٤٣

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِّنْ مَّدْحِ نِسَاءِ الْبَرَبْرِ.

٥٦. قَالَ بِإِسْنَادِهِ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«نِسَاءُ الْبَرَبْرِ خَيْرٌ مِنْ رِجَالِهِمْ، بُعِثَ فِيهِمْ نَبِيٌّ فَقَتَلُوهُ فَتَوَلَّى النِّسَاءُ

دَفْنَهُ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٦٥ / حديث (٧٦١).

الباب ٤٤

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِّنِ التَّحْذِيرِ مِنَ الرَّايَاتِ الصَّفَرَاءِ إِذَا بَلَغَتْ

مِصْرَ.

٥٧. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا ضُمْرَةُ عَنِ الْأَوْزَاعِيِّ عَنْ حَسَّانٍ أَوْ غَيْرِهِ، قَالَ:

يُقَالُ: إِذَا بَلَغَتْ الرَّايَاتُ الصَّفَرِ مِصْرَ، فَاهْرَبْ فِي الْأَرْضِ جَهْدَكَ

هَرْبًا، وَإِذَا بَلَغَكَ أَنَّهُمْ نَزَلُوا الشَّامَ وَهِيَ السُّرَّةُ فَإِنْ اسْتَطَعْتَ أَنْ تَلْتَمِسَ
سَلْمًا فِي السَّمَاءِ أَوْ نَفَقًا فِي الْأَرْضِ فَافْعَلْ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٧١ / حديث (٧٧٧).

باب چهل و سوم

آنچه که نعیم بن حماد از فتنه مشرق و مغرب سخن گفته که پیامبر به خدا پناه می‌برد.

۵۵. عصمة بن قیس از رسول خدا ﷺ روایت کرده که حضرت در نماز خود فرمود: از فتنه مشرق و مغرب بخداوند پناه می‌برم.

باب چهل و چهارم

آنچه که نعیم بن حماد از ستایش زنان بربر ذکر می‌کند

۵۶. نعیم از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: زنان بربر از مردان آنها بهترند، زیرا پیامبری در میانشان برانگیخته شد مردان آنها او را کشتند و زنان متصدی دفن او شدند.

باب چهل و پنجم

آنچه که نعیم بن حماد در رسیدن پرچمهای زرد به مصر ذکر می‌کند

۵۷. حسان می‌گوید:

چنین رسیده که وقتی بیرقهای زرد به مصر رسیدند فرار کن وقتی آنها به وسط شهر شام رسیدند اگر بتوانی لازم است که نردبانی را تهیه کنی و به آسمان بالا روی و یا به زمین فرو روی (حاکمی از شدت ظلم و ستم طاقت فرساست)

الباب ٤٦

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ مِنْ أَنَّ أَشَدَّ الْبَلَايَا وَالْفِتَنِ الشَّرْقِيَّةَ.

٥٨. قَالَ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مَا هَذَا لَفْظُهُ:

قَالَ ابْنُ عِيَّاشٍ: وَأَخْبَرَنِي الْأَزْهَرِيُّ بْنُ رَاشِدٍ، عَنْ أَبِي الزَّاهِرِيَّةِ، قَالَ: لَيْسَ مِنْ أَهْلِ ذِمَّتِكُمْ قَوْمٌ أَشَدُّ عَلَيْكُمْ فِي تِلْكَ الْبَلَايَا مِنْ أَهْلِ الشَّرْقِيَّةِ أَصْحَابِ الْمِلْحِ وَالْغُسُولِ، إِنَّ الْمَرْأَةَ مِنْ نِسَائِهِمْ لَتَطْعَنَ بِإِصْبَعِهَا فِي بَطْنِ الْمَرْأَةِ مِنْ نِسَاءِ الْمُسْلِمِينَ وَتَقُولُ: جَزِيَانَا، شِمَاتَةً بِهَا، تَقُولُ: أُعْطُوا الْجَزِيَّةَ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٤٢ / ٦٨٣).

الباب ٤٧

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ مِنْ إِدَالَةِ الْعَجَمِ عَلَى الْعَرَبِ.

٥٩. حَدَّثَنَا نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ وَهَبٍ عَنْ يَحْيَى بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ عَنِ الْحَسَنِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

«لَتَأْمُرَنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَلَتَنْهَيْنَّ عَنِ الْمُنْكَرِ أَوْ لَيَبْعَثَنَّ اللَّهُ عَلَيْكُمْ الْعَجَمُ فَلَيَضْرِبَنَّ رِقَابَكُمْ وَلْيَأْكُلَنَّ فِئَتَكُمْ وَلَيَكُونَنَّ أَسَدًا لَا يَفْرُونَ».

باب چهل و ششم

آنچه که نعیم بن حماد پیرامون شدیدترین مصیبت و بلاهای شرقی ذکر می‌کند

۵۸. ابو زاهر از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: بعضی از اهل ذمه (یهودیانی که در پناه حکومت اسلامی زندگی می‌کردند و مالیات می‌پرداختند) رفتارشان نسبت به شما سخت‌تر از اصحاب شرق نیست زنی از زنان آنها با انگشت خود به شکم زنی از زنان مسلمان می‌زند و با تحقیر و سرزنش به او می‌گوید: جزیه دهید.

باب چهل و هفتم

آنچه که نعیم بن حماد از تسلط عجم بر عرب ذکر می‌کند

۵۹. عبدالله بن سالم از عبدالله بن عمر و او از حسن بن علی نقل می‌کند که رسول خدا ﷺ فرمود: امر به معروف و نهی از منکر کنید و گرنه خدا عجم را بر شما مسلط می‌کند که گردن شما را بزنند و غنیمت و خراج شما را بخورند و چون شیر (در مقابل شما استقامت نموده) و فرار نمی‌کنند.

الباب ٢٨

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنَ التَّحْذِيرِ
مِنَ الرَّايَاتِ السُّودِ وَالصَّفْرِ إِذَا التَّقْيَا فِي سُرَّةِ الشَّامِ.

٦٠. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَرْوَانَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَمْرِو بْنِ شُعَيْبٍ عَنْ أَبِيهِ، قَالَ: دَخَلْتُ عَلَى عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ حِينَ نَزَلَ الْحُجَّاجُ بِالْكَعْبَةِ، فَسَمِعْتُهُ يَقُولُ: إِذَا أَقْبَلَتِ الرَّايَاتُ السُّودُ مِنَ الْمَشْرِقِ وَالرَّايَاتُ الصَّفَرُ مِنَ الْمَغْرِبِ حَتَّى يَلْتَقُوا فِي سُرَّةِ الشَّامِ - يَعْنِي دِمَشْقَ - فَهُنَالِكَ الْبَلَاءُ، هُنَالِكَ الْبَلَاءُ (كنز العمال / ج ١١ / ص ٢٥٢ / حديث ٣١٤٢٢).

الباب ٢٩

فِيمَا رَوَاهُ نَعِيمٌ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ مِنْ شِدَّةِ فِتْنَةِ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ.

٦١. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا يَمِيُّ بْنُ سَعِيدٍ الْعَطَّارُ، حَدَّثَنَا الْحُجَّاجُ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ طَاوُوسٍ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ عَنِ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ: «إِذَا أَقْبَلَتِ فِتْنَةٌ مِنَ الْمَشْرِقِ وَفِتْنَةٌ مِنَ الْمَغْرِبِ وَالتَّقَا بِبَطْنِ الشَّامِ، فَبَطْنُ الْأَرْضِ يَوْمَئِذٍ خَيْرٌ مِنْ ظَهْرِهَا»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٧٣ / حديث ٧٨٨).

باب چهل و هشتم

آنچه که نعیم بن حماد از برخورد پرچمهای سیاه و زرد در دمشق اعلام خطر می‌کند

۶۰. عمر و بن شعیب از پدرش روایت کرده که گفت: زمانی که حاجیان در کعبه حضور داشتند بر عبدالله بن عمر وارد شدم، شنیدم که می‌گفت: وقتی که بیرقهای سیاهی که از طرف مشرق و بیرقهای زردی که از طرف مغرب ظاهر می‌شوند و در وسط شهر شام یعنی دمشق با یکدیگر برخورد می‌نمایند وقت فرا رسیدن بلا و مصیبت است.

باب چهل و نهم

آنچه که نعیم بن حماد از رسول خدا پیرامون شدت فتنه مشرق و مغرب بیان می‌کند

۶۱. ابن عباس از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: موقعی که فتنه‌ای از طرف مشرق و فتنه‌ای از طرف مغرب برپا شود و با هم در دمشق برخورد نمایند. زندگی زیر خاک و زمین بهتر از روی زمین است. (یعنی مرگ بهتر از زندگی است).

الباب ٥٠

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ
مِنْ أَنَّ النَّاسَ لَا يَزَالُونَ فِي فِتْنٍ حَتَّى يَقُومَ الْمَهْدِيُّ.

٦٢. حَدَّثَنَا نَعِيمُ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ التَّاهِرِيُّ عَنْ عَبْدِ السَّلَامِ بْنِ مُسْلِمَةَ، عَنْ أَبِي

قَتِيلٍ، قَالَ:

لَا يَزَالُ النَّاسُ بِخَيْرٍ فِي رَخَاءٍ مَا لَمْ يَنْقُضْ مُلْكُ بَنِي الْعَبَّاسِ، فَإِذَا
انْقَضَى مُلْكُهُمْ لَمْ يَزَالُوا فِي فِتْنٍ حَتَّى يَقُومَ الْمَهْدِيُّ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢١٤ / حديث ٥٨٧).

الباب ٥١

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ
مِنْ شَرِّ دَوْلَةِ بَنِي الْعَبَّاسِ وَبَعْدَهَا الْمَهْدِيُّ.

٦٣. حَدَّثَنَا نَعِيمُ عَنْ أَبِي يُوسُفَ الْمُقَدِّسِيِّ، وَكَانَ أَضْلُهُ كُوفِيًّا،

حَدَّثَنَا فَطْرِبْنُ خَلِيفَةَ عَنْ مُنْذِرِ الثَّوْرِيِّ عَنْ ابْنِ الْحَنْفِيَّةِ، قَالَ: يَمْلِكُ بَنُو
الْعَبَّاسِ حَتَّى يَبْئَسَ النَّاسُ مِنَ الْخَيْرِ، ثُمَّ يَتَشَعَّبُ أَمْرُهُمْ، فَإِنْ لَمْ تَجِدُوا إِلَّا
جُحْرَ عَقْرَبٍ فَادْخُلُوا فِيهِ، فَإِنَّهُ يَكُونُ فِي النَّاسِ شَرٌّ طَوِيلٌ حَتَّى يَزُولَ
مُلْكُهُمْ وَيَقُومَ الْمَهْدِيُّ (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢١٧ / حديث ٥٩٩).

باب پنجاهم

آنچه که نعیم بن حماد در کتاب فتن خود درباره ناراحتی و رنج مردم بیان می‌کند تا اینکه مهدی موعود قیام کند

۶۲. ابوقتیل می‌گوید:

مادامی که خلافت بنی عباس منقرض شده باشد زندگی خوش مردم برقرار خواهد بود و وقتی که خلافت آنها منقرض شد مردم همیشه دچار فتنه خواهند بود تا مهدی (عج) قیام کند.

باب پنجاه و یکم

آنچه که نعیم بن حماد از شر دولت بنی العباس و قیام حضرت مهدی سخن می‌گوید

۶۳. ابن حنفیه می‌گوید:

بنی عباس همچنان خلافت می‌کنند تا این که مردم از خیر و خوبی مأیوس شوند، پس از آن، میان آنها تفرقه می‌افتد، اگر در آن موقع سوراخ عقرب یافتید خود را در آن مخفی کنید (نموداری از شدت سختی و رنج) زیرا مردم گرفتار شر و فتنه طولانی می‌شوند تا اینکه خلافت آنها از بین برود و مهدی (عج) قیام کند.

الباب ٥٢

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ مِنَ الْهَرَجِ
 بَعْدَ الْخَامِسِ وَالسَّابِعِ مِنْ بَنِي الْعَبَّاسِ حَتَّى يَقُومَ الْمَهْدِيُّ.
 ٦٤. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ عَنْ ابْنِ أَبِي هُرَيْرَةَ الشَّامِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَلْحَةَ عَنْ
 ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:

«إِذَا مَاتَ الْخَامِسُ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي فَاهْرَجُ الْهَرَجَ حَتَّى يَمُوتَ السَّابِعُ
 ثُمَّ كَذَلِكَ حَتَّى يَقُومَ الْمَهْدِيُّ». (كنز العمال، ج ١١، ص ٢٤٧، حديث ٣١٤٠٠)
 قَالَ نَعِيمٌ: بَلَغَنِي عَنْ شَرِيكَ أَنَّهُ قَالَ: هُوَ ابْنُ الْعَفْرِ - يَعْنِي هَارُونَ -
 وَكَانَ الْخَامِسُ، وَنَحْنُ نَقُولُ: هَذَا السَّابِعُ، وَاللَّهُ أَعْلَمُ أَقُولُ أَنَا: إِنَّهُ السَّابِعُ
 بَعْدَ الثَّلَاثِينَ. (كتاب الفتن لابن حماد، ج ١، ص ٢١٧ / حديث ٦٠٠).

الباب ٥٣

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ فِيمَا يَجْرِي بَعْدَ السَّابِعِ
 مِنْ بَنِي الْعَبَّاسِ حَتَّى يُنَادِيَ مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ.
 ٦٥. حَدَّثَنَا إِدْرِيسُ الْخَوْلَانِيُّ عَنِ الْوَلِيدِ بْنِ يَزِيدَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ شُعْبَةَ الْأَصْبَحِيِّ، قَالَ:
 يَلِي خَمْسَةً مِنْ وَلَدِ الْعَبَّاسِ (مُلُوكُ) جَبَابِرَةٌ، وَيَلُ الْأَرْضِ مِنْهُمْ عِنْدَ
 مَوْتِ السَّابِعِ مِنْهُمْ، يَثْبُ عَلَيْهَا وَاثِبُ شَبَهُ الْأَسَدِ، يَأْكُلُ بِفَمِهِ وَيَفْسُدُ
 بِيَدِهِ، وَالسَّمَاوَاتِ تَضْجُ إِلَى اللَّهِ مِمَّا يَهْرَاقُ عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الدَّمَاءِ، يَمْلِكُ
 غَدَاتَيْنِ أَوْ ثَلَاثَةً، ثُمَّ يَلِي وَالِي مِنْ بَعْضِ إِخْوَةِ الْهَالِكِ يَأْخُذُ الْمُلْكَ قَهْرًا، لَا
 يُقَسِّمُ مَالَ اللَّهِ بَيْنَ عِبَادِهِ بِالسَّوِيَّةِ حَتَّى يُنَادِيَ مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ: الْأَرْضُ
 أَرْضُ اللَّهِ، وَالْعَبِيدُ عِبِيدُ اللَّهِ، مَالُ اللَّهِ بَيْنَ عَبِيدِهِ بِالسَّوِيَّةِ، يَمْلِكُ فِي هَذِهِ
 الْوَلَايَةِ عَشْرَ سِنِينَ (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢١٨ / حديث ٦٠٦).

باب پنجاه و دوم

آنچه که نعیم بن حماد از هرج و مرج در خلافت بنی العباس و قیام حضرت مهدی سخن می‌گوید

۶۴. ابن عباس از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: وقتی که پنجمین نفر از اهل بیت من بمیرد فتنه (برپا می‌شود) تا اینکه هفتمی بمیرد، پس از آن همین‌طور خواهد بود تا مهدی (عج) قیام کند. نعیم گفت: از شریک به من چنین رسید که آن پسر عفر یعنی هارون پنجمین خلیفه عباسی است و ما می‌گوئیم هفتمی آنهاست و خدا بهتر می‌داند.

باب پنجاه و سوم

آنچه که نعیم بن حماد از ماجراهائی که در حکومت هفتمین حاکم عباسی رخ داده سخن می‌گوید

۶۵. اصبحی می‌گوید: پنج نفر از فرزندان عباس همانند پادشاهان ستمکار، حکومت می‌کنند، وای بر مردم از آن وقتی که هفتمی آنها بمیرد، (زیرا) شخصی بر مردم مسلط می‌شود که شبیه شیر خواهد بود، با دهان خود می‌خورد و با دست خود فساد خواهد کرد بخاطر خونریزیهای زیادی که انجام می‌گیرد. چند روزی خلافت خواهد نمود (آنگاه نابود می‌شود) سپس یکی از برادران او خلافت را به زور می‌گیرد و مال خدا را به طور مساوی بین بندگان خدا تقسیم نخواهد کرد تا اینکه منادی از آسمان فریاد زند: زمین مال خدا و مردم بندگان خداوند و مال خدا به طور مساوی بین بندگان او تقسیم می‌شود و بدین طریق ده سال خلافت می‌کند.

الباب ٥٤

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي التُّرْكِ وَالطَّاعُونَ الْمُفْنِي.

٦٦. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا عَبْدُ الْقُدُّوسِ عَنْ ابْنِ عِيَّاشٍ، قَالَ: أَخْبَرَنِي عُتْبَةُ بْنُ تَمِيمٍ

التَّنُوخِي عَنْ الْوَلِيدِ بْنِ عَامِرٍ الْيَزَنِيِّ عَنْ يَزِيدِ بْنِ حُمَيْرٍ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ:

تَرَدُّ التُّرْكُ الْجَزِيرَةَ حَتَّى يَسْتَقُوا خَيْلَهُمْ مِنَ الْفُرَاتِ، فَيَبْعَثَ اللَّهُ عَلَيْهِمُ

الطَّاعُونَ، فَيَقْتُلُهُمْ، فَلَا يَفْلِتُ مِنْهُمْ إِلَّا رَجُلٌ وَاحِدٌ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٢٠ / حديث (٦١٢).

الباب ٥٥

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ عَنْ مَنْ يَنْزِلُ «آمِد» وَكَيْفَ يُهْلِكُونَ

بِالرَّيْحِ وَالتَّلْجِ.

قَالَ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مَا هَذَا لَفْظُهُ:

٦٧. قَالَ ابْنُ عِيَّاشٍ: وَأَخْبَرَنِي عَبْدُ اللَّهِ بْنُ دِينَارٍ الْبَهْرَوَانِيُّ عَنْ كَعْبٍ،

قَالَ: يَنْزِلُونَ «آمِد» (هِيَ اعْظَمُ مَدَنٍ دِيَارِ بَكْرٍ) وَيَشْرِبُونَ مِنَ الدِّجْلَةِ وَالْفُرَاتِ

يَسْعَوْنَ فِي الْجَزِيرَةِ وَأَهْلَ الْإِسْلَامِ فِي تِلْكَ الْجَزِيرَةِ لَا يَسْتَطِيعُونَ لَهُمْ شَيْئًا

فَيَبْعَثُ اللَّهُ عَلَيْهِمْ ثَلْجًا فِيهِ صَرٌّ وَرِيحٌ، وَجَلِيدٌ، فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ، فَيَرْجِعُ

الْمُسْلِمُونَ إِلَى أَصْحَابِهِمْ فَيَقُولُونَ: إِنَّ اللَّهَ قَدْ أَهْلَكَهُمْ وَكَفَاكُمُ الْعَدُوَّ، وَلَمْ

يَبْقَ مِنْهُمْ أَحَدٌ قَدْ هَلَكُوا عَنْ آخِرِهِمْ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٢٠ / ذيل حديث (٦١٢).

باب پنجاه و چهارم

آنچه که نعیم بن حماد درباره ترک و طاعون بیان کرده است

۶۶. کعب می‌گوید:

(جمعیت) ترک وارد جزیره العرب خواهند شد مرکبهای سواری خود را از فرات آب می‌دهند، آنگاه خدا طاعون را بر آنها مسلط می‌کند تا آنها را بکشد و کسی از آنها جز یک مرد نجات نمی‌یابد.

باب پنجاه و پنجم

آنچه که نعیم بن حماد درباره کسانی که به آمد وارد می‌شوند

و توسط طوفان و برف هلاک می‌شوند

در کتاب فتن خود بیان کرده است

۶۷. «کعب» می‌گوید:

یک کشتی پر از ترکها وارد شهر آمد می‌شوند و از دجله و فرات آب می‌آشامند و به جزیره می‌روند و مسلمانان که در جزیره هستند توان رویارویی با آنها را ندارند آنگاه خداوند برف و بوران و برق و باد و سرمای شدید را بر آنها مسلط می‌کند تا آنها را نابود سازد سپس مسلمانان به طرف یاران خود برمی‌گردند و می‌گویند: خدا آنها را نابود کرد واحدی از آنها را باقی نگذاشت.

الباب ٥٦

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ بْنُ حَمَّادٍ فِيمَا يَحْدُثُ لِلتُّرْكِ بَعْدَ رَبْطِ خُيُوهُمْ
بِالْفُرَاتِ.

٦٨. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا عَبْدُ الْخَالِقِ بْنُ زَيْدِ بْنِ وَاقِدٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ مَكْحُولٍ عَنِ
النَّبِيِّ (ص) قَالَ:

«يَكُونُ لِلتُّرْكِ خَرَجَتَانِ: خَرَجَةٌ يَخْرُجُونَ مِنْ آذَرَبَيْجَانِ، وَالثَّانِيَةِ
يَرْبِطُونَ خُيُوهُمْ بِالْفُرَاتِ لَا تُرْكُ بَعْدَهَا»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٢٠ - ٢٢١ / حديث ٦١٣).

أَقُولُ: لَعَلَّ مَعْنَاهُ لَا تُرْكُ غَيْرِهِمْ يُدْخِلُ إِلَى الْفُرَاتِ، بَلْ هُمْ الَّذِينَ
يَكُونُ الْمُلْكُ لَهُمْ.

الباب ٥٧

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ بْنُ حَمَّادٍ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ فِيمَا يَنْتَهِي حَالُ مَنْ
ذَكَرَهُ إِلَيْهِ.

٦٩. حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ يَزِيدِ بْنِ جَابِرٍ وَغَيْرِهِ عَنْ مَكْحُولٍ قَالَ: قَالَ
رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«لِلتُّرْكِ خَرَجَتَانِ: إِحْدَاهُمَا يَخْرِبُونَ آذَرَبَيْجَانِ، وَالثَّانِيَةَ يَشْرَعُونَ
عَلَى ثِنِّي الْفُرَاتِ».

قَالَ عَبْدُ الرَّحْمَنِ فِي حَدِيثِهِ عَنِ النَّبِيِّ (ص): «فَيَكُونُ فِيهِمْ ذِبْحُ اللَّهِ
الْأَعْظَمُ لَا تُرْكُ بَعْدَهَا» ﴿١﴾ (مختار العمال ج ١١ / ص ٢٧٦ - ٢٧٧ حديث ٣١٥١٠).
أَقُولُ: لَعَلَّ الْمُرَادَ تُرْكُ بَنِي الْعَبَّاسِ الْمُسْلِمُونَ الَّذِينَ لَا يَكُونُ تُرْكُ
مِثْلَهُمْ بَعْدَهُمْ، وَكَانَ فِيهِمْ ذِبْحُ اللَّهِ الْأَعْظَمُ عَلَى يَدِ هَذِهِ الدَّوْلَةِ الْقَاهِرَةِ.

باب پنجاه و ششم

آنچه که نعیم بن حماد پیرامون ترکها و بستن اسبهای خود در کنار فرات بیان می‌کند

۶۸. «مکحول» از حضرت محمد بن عبدالله (علیه السلام) روایت کرده که فرمود: طایفه ترک دوبار خروج می‌کنند، مرتبه اول: از آذربایجان و بار دوم پس از خروج مرکبهای سواری خود را نزدیک فرات می‌بندند و پس از آن ترکی نخواهد بود. سید بن طاووس می‌گوید: شاید معنای حدیث این باشد که غیر از آن ترکها ترک دیگری داخل فرات نشده و خلافت نخواهد کرد بلکه همان طایفه ترک‌اند که حکومت را به دست می‌گیرند.

توضیح: از روایات بدست می‌آید که مزمت و سرزندی که از ترکها در عصر ظهور حضرت مهدی شده است ترکهای عصر عباسیان هستند که پایه حکومت آنها بر دوش ایشان بود. مثل زمان متوکل و وزیرش خاقان ترک و آنها مردمی بیرحم و فاسد و از دشمنان اهل بیت (علیهم السلام) بوده‌اند زیرا ترکهای آذربایجان مردمی با غیرت و از دوستان و یاران اهل بیت (علیهم السلام) بوده و هستند.

باب پنجاه و هفتم

آنچه که نعیم بن حماد در کتاب فتن خود پیرامون پایان زندگی گروهی از انسانها دارد

۶۹. «یزید بن جابر» و دیگران از رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) روایت کرده‌اند که فرمود: برای طایفه ترک دو قیام است. نخست آذربایجان را خراب و ویران می‌کنند سپس در کنار فرات فرود می‌آیند عبدالرحمن در حدیث خود از پیامبر نقل می‌کند که حضرت فرمود: قربانی بزرگ خدا در میان قوم ترک است و بعد از آنها ترکی نخواهد بود. (شاید مراد از ذبح الله الاعظم همان نفس زکیه باشد که قبل از ظهور حضرت مهدی کشته می‌شود). سید بن طاووس می‌گوید: شاید منظور، ترک بنی عباس باشد که مسلمان بودند، و نظیر آنها ترکی نبود و انسانهای زیادی به دست آن دولت ستمکار قربانی شد.

الباب ٥٨

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ بْنُ حَمَّادٍ فِي مَحَارِبَةِ السُّفْيَانِيِّ لِمَنْ ذَكَرَهُ،
وَحَدِيثَ الْمَهْدِيِّ.

٧٠. نَعِيمٌ عَنِ الْحَكَمِ عَنْ جَرَّاحٍ عَنْ أَرْطَاةٍ، قَالَ:

يُقَاتِلُ السُّفْيَانِيُّ التُّرُكَ ثُمَّ يَكُونُ اسْتِصْصَاهُمْ عَلَى يَدَيِ الْمَهْدِيِّ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٢١ / حديث ٦١٤).

الباب ٥٩

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ بْنُ حَمَّادٍ فِي عِلَامَةِ انْتِقَاضِ مُلْكٍ مِنْ سَمَاءٍ.

٧١. نَعِيمٌ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ (عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ زِيَادٍ بْنِ أَنْعَمٍ) عَنْ مَكْحُولٍ عَنْ

حُذَيْفَةَ بْنِ الْيَمَانِ، قَالَ:

إِذَا رَأَيْتُمْ أَوَّلَ التُّرُكِ بِالْجَزِيرَةِ فَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى تَهْزِمُوهُمْ أَوْ يَكْفِيَكُمْ
اللَّهُ مَوْنَتَهُمْ فَإِنَّهُمْ يَنْضَحُونَ الْحُرْمَ، وَهُوَ عِلَامَةُ خُرُوجِ أَهْلِ الْمَغْرِبِ
وَإِنْتِقَاضِ مُلْكِهِمْ يَوْمَئِذٍ

(كنز العمال ج ١١ / ص ٢٢٠).

باب پنجاه و هشتم

آنچه که نعیم بن حماد در جنگ با سفیانی سپس خروج مهدی بیان می‌کند

۷۰. نعیم از ارطاة نقل می‌کند که گفت:

سفیانی با قوم ترک می‌جنگد سپس همه آنها بدست حضرت مهدی اسیر و یا کشته می‌شوند.

توضیح: مراد از سفیانی عثمان بن عنبسه است که از فرزندان یزید می‌باشد که مردی بد صورت و آبله‌رو و چهارشانه و ازرق چشم بوده که از وادی یابس و بی آب و علف که بین مکه و شام است ظهور می‌کند و پنج شهر بزرگ که عبارت از دمشق و حمص و فلسطین و اردن و قنسرین اند تصرف می‌کند آنگاه بسوی کوفه و بغداد و نجف می‌رود و قتل عام می‌کند.

باب پنجاه و نهم

آنچه که نعیم بن حماد در کتاب فتن خود پیرامون شکست در حکومت بیان می‌کند

۷۱. «حذیفه بن یمان» گوید:

وقتی که اولین (طائفه) ترک را در (جزیره العرب) دیدید با آنها جنگ کنید تا آنها را شکست دهید یا اینکه خدا شر آنها را دفع کند زیرا آنها به نوامیس و حریم مردم تجاوز می‌کنند و آن علامت خروج اهل مغرب و از بین رفتن قدرت و سلطه آنهاست.

الباب ٤٠

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مِنَ الصَّيْحَةِ
فِي شَهْرِ رَمَضَانَ، غَيْرُ مَا رَوَاهُ مَقَاتِلٌ وَبِشْرَحٍ كَامِلٌ.

٧٢. قَالَ نَعِيمٌ: حَدَّثَنَا صَاحِبُ لَنَا يُكْنَى أَبُو عَمْرٍ عَنْ ابْنِ لَهْيَعَةَ، حَدَّثَنِي عَبْدُ الْوَهَّابِ
عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ ثَابِتٍ عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَارِثِ عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ عَنِ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ:
«إِذَا كَانَتْ صَيْحَةُ فِي رَمَضَانَ فَإِنَّهَا تَكُونُ مَعْمَعَةً (وهي الحروب و
الفتن) فِي شَوَّالٍ، وَتَمِيزُ الْقَبَائِلَ فِي ذِي الْقَعْدَةِ، وَتُسْفِكُ الدِّمَاءَ فِي ذِي الْحِجَّةِ
وَالْمَحْرَمِ وَمَا الْمَحْرَمُ؟» يَقُولُهَا ثَلَاثًا «هَيْهَاتُ هَيْهَاتُ يُقْتَلُ النَّاسُ فِيهَا هَرَجًا
هَرَجًا»

قَالَ: قُلْنَا: وَمَا الصَّيْحَةُ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟

قَالَ: «هَذِهِ فِي النِّصْفِ مِنْ رَمَضَانَ يَوْمَ جُمُعَةٍ ضَحَى، وَذَلِكَ إِذَا
وَأَفَقَ شَهْرُ رَمَضَانَ لَيْلَةَ الْجُمُعَةِ، فَتَكُونُ هَذِهِ (حركة) تُوقِظُ النَّائِمَ، وَتَقْعُدُ
الْقَائِمَ، وَتَخْرِجُ الْعَوَاتِقَ مِنْ خُدُورِهِنَّ فِي لَيْلَةِ جُمُعَةٍ، فَإِذَا صَلَّيْتُمُ الْفَجْرَ مِنْ
يَوْمِ الْجُمُعَةِ، فَأَدْخُلُوا بُيُوتَكُمْ، وَأَغْلِقُوا أَبْوَابَكُمْ، وَسَدُّوا كَوَاكِمَكُمْ وَدَثَرُوا
أَنْفُسَكُمْ، وَسَدُّوا آذَانَكُمْ، فَإِذَا أَحْسَسْتُمْ بِالصَّيْحَةِ، فَخَرُّوا لِلَّهِ سُجَّدًا،
وَقُولُوا: سُبْحَانَ الْقُدُّوسِ رَبَّنَا الْقُدُّوسِ، فَإِنَّهُ مَنْ فَعَلَ ذَلِكَ نَجَا، وَمَنْ لَمْ
يَفْعَلْ هَلَكَ» (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٢٨ حديث ٦٣٨).

باب شصتم

آنچه که نعیم در کتاب فتن خود از فریاد در ماه رمضان خبر داده از
آنچه که کتاب مقاتل و شرح کامل بیان کرده‌اند

۷۲. «ابن مسعود» از حضرت محمد بن عبدالله صلی الله علیه و آله روایت کرده که
فرمود:

وقتی که در ماه رمضان (صیحه‌ای) یعنی صدای شدیدی واقع شد در ماه
شوال جنگ و خونریزی و فتنه‌هایی برپا خواهد شد و در ذیقعدہ قبیلہ‌ها
متفرق می‌شوند و در ماه ذیحجه و محرم خونها ریخته می‌شود، آن‌گاه سه
مرتبه فرمود: چه حرمتی؟ هیئات، هیئات در آن موقع مردم کشته می‌شوند.
«ابن مسعود» می‌گوید: از آن حضرت پرسیدیم: آن صیحه در چه وقتی
خواهد بود؟ فرمود: آن صیحه در نیمه ماه رمضان در ظهر روز جمعه خواهد
بود و این حادثه وقتی پیش می‌آید که شب (اول) ماه رمضان جمعه باشد،
این فتنه است که شخص خواب را، بیدار می‌کند و شخص ایستاده را به ستوه
می‌آورد،

در آن شب جمعه، زنان عفیفة توالث کرده از خانه‌های خود خارج
می‌شوند، پس موقعی که نماز صبح روز جمعه را خواندید وارد خانه‌های
خود شوید و درهای خانه خود را قفل کنید و پنجره (اطاق) خود را ببندید و
خود را بپوشانید و گوشه‌های خود را ببندید، موقعی که آن صیحه را احساس
کردید خدا را سجده کنید و بگوئید:

(سبحان القدوس، ربنا القدوس) کسی که این دستور را انجام دهد نجات
می‌یابد و کسی که ترک نماید هلاک خواهد شد.

الباب ٦١

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مِنْ حُدُوثِ رَجْفَةِ فِي
شَهْرِ رَمَضَانَ وَطُلُوعِ نُجُومِ كَالْآيَاتِ فِيمَا مَضَى مِنَ الْأَزْمَانِ.
٧٣. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ، قَالَ:

كَانَتْ رَجْفَةٌ أَصَابَتْ أَهْلَ دِمَشْقَ فِي أَيَّامِ مَضِيِّينَ مِنْ رَمَضَانَ، فَهَلَكَ
نَاسٌ كَثِيرٌ فِي شَهْرِ رَمَضَانَ سَنَةِ سَبْعٍ وَثَلَاثِينَ وَمِائَةٍ وَلَمْ نَرِ مَا ذَكَرَ مِنْ
الدَّاهِيَةِ، وَهِيَ الْخَسْفُ الَّذِي يُذَكَّرُ فِي قَرْيَةٍ يُقَالُ لَهَا:

«حَرَسْتَا» (قَرْيَةٌ كَبِيرَةٌ عَامِرَةٌ وَسَطُ بَسَاطِينِ دِمَشْقَ عَلَى طَرِيقِ حِمَصٍ) وَرَأَيْتُ
نَجْمًا ذَنْبَ طَلَعَ فِي الْمُحَرَّمِ سَنَةِ خَمْسٍ وَأَرْبَعِينَ وَمِائَةٍ مَعَ الْفَجْرِ مِنْ
الْمَشْرِقِ، وَكُنَّا نَرَاهُ بَيْنَ يَدَيِ الْفَجْرِ بَقِيَّةَ الْمُحَرَّمِ، ثُمَّ خَفِيَ، ثُمَّ رَأَيْنَاهُ بَعْدَ
مَعِيبِ الشَّمْسِ فِي الشَّفَقِ وَبَعْدَهُ فِيمَا بَيْنَ الْجُوفِ وَالْفُرَاتِ شَهْرَيْنِ أَوْ
ثَلَاثَةً، ثُمَّ خَفِيَ فِي سَنَتَيْنِ أَوْ ثَلَاثًا، ثُمَّ رَأَيْنَا نَجْمًا خَفِيًّا لَهُ شُعْلَةٌ قَدَرُ الذِّرَاعِ
رَأَى الْعَيْنُ قَرِيبًا مِنَ الْجُدِيِّ يَسْتَدِيرُ حَوْلَهُ بِدَوْرَانِ الْفَلَكَ فِي جَمَادَيْنِ
وَأَيَّامِ رَجَبٍ، ثُمَّ خَفِيَ، ثُمَّ رَأَيْنَا نَجْمًا لَيْسَ بِالْأَزْهَرِ طَلَعَ عَنْ يَمِينِ قِبْلَةِ الشَّامِ
مَادًّا شُعْلَتَهُ مِنَ الْقِبْلَةِ إِلَى الْجُوفِ إِلَى «أَرْمِينِيَّةٍ» فَذَكَرْتُ ذَلِكَ لِشَيْخٍ قَدِيمٍ
عِنْدَنَا مِنَ السَّكَّاسِكِ (قَبِيلَةٌ مِنَ الْيَمَنِ)، فَقَالَ: لَيْسَ هَذَا النَّجْمُ الْمُنْتَظَرُ.

قَالَ الْوَلِيدُ: وَرَأَيْتُ نَجْمًا فِي سَنِيَّاتِ بَقِينِ سَنَى أَبِي جَعْفَرٍ، ثُمَّ انْعَقَفَ
حَتَّى التَّقَى طَرَفَاهُ، فَصَارَ كَطُوقٍ سَاعَةً مِنَ اللَّيْلِ

(كِتَابُ الْفِتَنِ لِابْنِ حَمَّادٍ ج ١/ ص ٢٢٩/ حَدِيثُ ٦٣٩).

باب شصت و یکم

آنچه که نعیم بن حماد در کتاب فتن از پیدایش زمین لرزه در ماه رمضان و طلوع ستارگان بیان می‌کند همانند نشانه‌هایی که در زمانهای گذشته واقع شده است

۷۳. «ولید» گوید:

چند روزی از ماه رمضان گذشت که زلزله‌ای دمشق را لرزاند و جمعیت زیادی از مردم در ماه رمضان سنه (۱۳۷) هلاک شدند، چنین بلائی دیده نشده بود و آن همان زلزله‌ای بود که در قریه (خرسنا) اتفاق افتاد و ستاره دنباله‌داری را در محرم سنه (۱۴۵) از طرف مشرق دیدم و در تمامی آن ماه آن را در موقع فجر می‌دیدم، بعد از آن مخفی شد، آن‌گاه آن را بعد از غروب آفتاب در سرخی خورشید دیدم سپس آن را در مدت دو یا سه ماه در بین مشرق و مغرب دیدم، آن‌گاه در مدت دو یا سه ماه مخفی شد، در مرتبه چهارم ستاره‌ای بود پنهان در نزدیکی جدی (نام ستاره‌ای است) به چشم می‌خورد که در دو ماه جمادی و روزهای رجب به دور جدی دور می‌زد آن هم مخفی شد، پس از آن ستاره‌ای که صاف و روشن نبود از طرف راست قبله شام طلوع کرد که شعله آن از طرف قبله تا ارمینه ادامه می‌یافت من شرح آن ستاره را برای استاد قدیمی خود که نزد ما بود بیان کردم و او گفت: این ستاره‌ای نیست که در انتظارش هستید.

ولید گفت: در چند سال اخیری که از عمر ابوجعفر باقی بود ستاره را دیدم که در مدت یک ساعت از شب به طوری دو طرف آن به هم رسید که به شکل طوقی درآمد.

الباب ٦٢

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ مِنَ الْعَلَامَاتِ لِانْقِطَاعِ مُلْكِ
وَلَدِ الْعَبَّاسِ.

٧٤. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ بْنُ مُسْلِمٍ، حَدَّثَنِي شَيْخٌ عَنْ يَزِيدِ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ
كَعْبِ الْأَحْبَارِ، قَالَ:

عَلَامَةٌ انْقِطَاعِ مُلْكِ وَلَدِ الْعَبَّاسِ حُمْرَةٌ تَظْهَرُ فِي جَوْفِ السَّمَاءِ، وَنَجْمٌ
يَطْلُعُ مِنَ الْمَشْرِقِ يُضِيءُ كَمَا يُضِيءُ الْقَمَرُ لَيْلَةَ الْبَدْرِ ثُمَّ يَنْعَقِفُ.
قَالَ الْوَلِيدُ: بَلَغَنِي عَنْ كَعْبٍ أَنَّهُ قَالَ: قَحْطُ فِي الْمَشْرِقِ، وَدَاهِيَةٌ فِي
الْمَغْرِبِ، وَحُمْرَةٌ فِي الْجَوِّ، وَمَوْتُ فَاشٍ فِي الْقِبْلَةِ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٢٤ حديث ٦٢٢).

الباب ٦٣

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ مِنَ عِلَامَةِ تَطْلُعِ مِنَ الْمَشْرِقِ كَالْقَرْنِ.

٧٥. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ عَنْ سَعِيدِ أَبِي عُثْمَانَ عَنْ جَابِرِ الْجُعْفِيِّ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ، قَالَ:

«إِذَا بَلَغَ الْعَبَّاسِيُّ خُرَاسَانَ طَلَعَ مِنَ الْمَشْرِقِ الْقَرْنُ ذُو الشَّفَا، وَكَانَ
أَوَّلُ مَا طَلَعَ أَمْرُ اللَّهِ بِهَلَاكِ قَوْمِ نُوحٍ حِينَ غَرَقَهُمُ اللَّهُ، وَطَلَعَ فِي زَمَنِ
إِبْرَاهِيمَ حَيْثُ اتَّقَوْهُ فِي النَّارِ، وَحِينَ أَهْلَكَ اللَّهُ فِرْعَوْنَ وَمَنْ مَعَهُ، وَحِينَ
قُتِلَ يَحْيَى بْنُ زَكَرِيَّا، فَإِذَا رَأَيْتُمْ ذَلِكَ فَاسْتَعِذُوا بِاللَّهِ مِنْ شَرِّ الْفِتَنِ،
وَيَكُونُ طُلُوعُهُ بَعْدَ انْكِسَافِ الشَّمْسِ وَالْقَمَرِ ثُمَّ لَا يَلْبِثُونَ حَتَّى يَظْهَرَ
الْأَبْقَعُ (مَا خَالَطَ بَيَاضُهُ لَوْنَ آخِرٍ بِمِصْرٍ)»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٢٤ / حديث ٦٢٣).

باب شصت و دوم

آنچه که نعیم بن حماد در گسستگی حکومت عباسیان بیان کرده است

۷۴. «کعب الاحبار» می‌گوید:

علامت انقطاع خلافت بنی عباس آن سرخی است که در وسط آسمان آشکار می‌شود و ستاره‌ای که از طرف مشرق طلوع می‌کند و چون ماه شب چهارده نورانی خواهد بود سپس آن سرخی بر طرف خواهد شد. «ولید» می‌گوید: از کعب به من رسیده که گفت: قحطی در مشرق و بلائی در مغرب و سرخی در جوّ و نشانه مرگ از طرف قبله پیدا می‌شود.

باب شصت و سوم

آنچه که نعیم بن حماد از علامت سقوط بنی العباس ذکر کرده است
طلوع ستاره‌ای از مشرق به شکل شاخ می‌باشد.

۵۷. جابر جُعی از ابوجعفر روایت کرده که گفت: موقعی که بنی عباس به خراسان رسیدند ستاره‌ای از مشرق در نزدیکی (ذوشفا) طلوع کرد و آن اول ستاره‌ای بود که طلوع می‌کرد و خدا به غرق و هلاکت قوم نوح امر کرد. و در آن وقتی که حضرت ابراهیم را در آتش انداختند آن ستاره نیز طلوع کرد و آن وقتی بود که خداوند فرعون و یاران او را هلاک کرد و نیز هنگام کشته شدن یحیی بن زکریا دوباره طلوع نمود. پس هرگاه این ستاره را دیدید از شر فتنه‌ها به خدا پناه ببرید و طلوع آن ستاره بعد از گرفتن آفتاب و ماه خواهد بود و زمانی نخواهد گذشت که (مردی پیس) در مصر ظهور خواهد کرد.

الباب ٦٤

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ بْنُ حَمَّادٍ مِنْ عَلَامَةٍ فِي صَفَرٍ يَنْجُمُ لَهُ ذَنَابٌ.
 ٧٦. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا رَشْدِينَ عَنْ ابْنِ هُبَيْرَةَ عَنْ عَبْدِ الْعَزِيزِ بْنِ صَالِحٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ
 رَبِيعٍ عَنْ ابْنِ مَعُودٍ، قَالَ:

تَكُونُ عَلَامَةٌ فِي صَفَرٍ، وَيَبْدَأُ نَجْمٌ لَهُ ذَنَابٌ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٢٥ / حديث ٦٢٥).

الباب ٦٥

فِيمَا يَحْدُثُ أَوْ حَدَّثَ مِنَ الْآيَاتِ فِي شَهْرِ رَمَضَانَ وَالْمُحَرَّمِ.
 ذَكَرَ نَعِيمٌ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مَا هَذَا لَفْظُهُ:

٧٧. قَالَ ابْنُ هُبَيْرَةَ: أَخْبَرَنِي عَبْدُ الْوَهَّابِ بْنُ بُهْتُ عَنْ مَكْحُولٍ، قَالَ: قَالَ
 رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«يُظْهِرُ فِي السَّمَاءِ آيَةٌ لِلَّيْلَتَيْنِ تَخْلُوانِ مِنْ شَهْرِ رَمَضَانَ، وَفِي شَوَّالِ
 الْمُهِمَّةِ، وَفِي ذِي الْقَعْدَةِ الْمُعَمَّةِ، وَفِي ذِي الْحِجَّةِ (يُنْتَهَبُ الْحَاجُّ) وَفِي
 الْمُحَرَّمِ وَمَا الْمُحَرَّمِ»
 (كنز العمال ج ١١ ص ٢٧٥ - ٢٧٦ حديث ٣١٥٠٥).

باب شصت و چهارم

آنچه که نعیم بن حماد از نشانه‌های سقوط بنی العباس در ماه صفر بیان کرده است

۷۶. ابن مسعود گوید:

در ماه صفر علامتی خواهد بود که ابتداء ستاره دنباله داری پیدا می شود.

باب شصت و پنجم

نعیم بن حماد از نشانه‌هایی که در ماه رمضان و محرم ظاهر می شوند سخن گفته است

۷۷. مکحول از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرموده:

دو شب که از ماه رمضان که گذشت در آسمان علامتی ظاهر می شود، در ماه شوال نجات یافتن دور خواهد بود، در ماه ذیقعه فتنه و جنگهایی خواهد شد، در ماه ذی الحجه حاجی ها را غارت می شوند و در ماه محرم... چه محرمی خواهد بود؟!

الباب ٦٦

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي آيَةِ
 فِي شَهْرِ رَمَضَانَ فِي السَّمَاءِ كَعُمُودٍ سَاطِعٍ.
 قَالَ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مَا هَذَا لَفْظُهُ:
 ٧٨. قَالَ عَبْدُ الْوَهَّابِ بْنُ بَحْتٍ: وَبَلَغَنِي أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (ص) قَالَ:
 «فِي رَمَضَانَ آيَةٌ فِي السَّمَاءِ كَعُمُودٍ سَاطِعٍ، وَفِي شَوَّالِ الْبَلَاءِ، وَفِي ذِي
 الْقَعْدَةِ الْمَعْمَعَةِ، وَفِي ذِي الْحِجَّةِ يُنْهَبُ الْحَاجُّ، وَالْمُحَرَّمُ وَمَا الْمُحَرَّمُ»
 (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٢٥ ذيل حديث (٦٢٦).

الباب ٦٧

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ مِنَ الْآيَةِ فِي شَهْرِ رَمَضَانَ.
 ٧٩. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ وَهَبٍ عَنْ مُسْلِمَةَ بْنِ عَلِيٍّ عَنْ قَتَادَةَ عَنْ سَعِيدِ بْنِ
 الْمُسَيَّبِ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ عَنِ النَّبِيِّ (ص) قَالَ:
 «تَكُونُ آيَةٌ فِي رَمَضَانَ، ثُمَّ تَظْهَرُ عِصَابَةٌ فِي شَوَّالٍ، ثُمَّ تَكُونُ مَعْمَعَةٌ
 فِي ذِي الْقَعْدَةِ، ثُمَّ يُسَلَبُ الْحَاجُّ فِي ذِي الْحِجَّةِ، ثُمَّ تُنْتَهَكُ الْحَارِمُ فِي الْمُحَرَّمِ،
 ثُمَّ يَكُونُ الصَّوْتُ فِي صَفَرٍ، ثُمَّ تَنَازَعُ الْقَبَائِلُ فِي شَهْرِ رَبِيعٍ، ثُمَّ الْعَجَبُ
 كُلُّ الْعَجَبِ بَيْنَ جَمَادَى وَرَجَبٍ، ثُمَّ نَاقَةٌ مُقْتَبَةٌ (جهاز) خَيْرٌ مِنْ دَسْكَرَةٍ
 (القرية) تُغَلُّ مِائَةَ أَلْفٍ» (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٢٥ - ٢٢٦ حديث (٦٢٨).

باب شصت و ششم

نعیم بن حماد از نشانه‌ای که در ماه رمضان بصورت ستونی از نور ظاهر می‌شود سخن گفته است

۷۸. عبدالوهاب بن بخت می‌گوید:

از رسول خدا ﷺ به من خبر رسیده که فرمود: در ماه رمضان در آسمان علامتی چون عمود درخشان ظاهر می‌شود و در ماه شوال بلا و در ماه ذیقعد جنگ و فتنه و در ماه ذی الحجة حاجی‌ها را غارت می‌کنند و محرم چه محرمی خواهد بود؟!

باب شصت و هفتم

آنچه که نعیم بن حماد از علامتی که در ماه رمضان ظاهر می‌شود سخن گفته است

۷۹. «ابوهریره» از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود:

در ماه رمضان علامتی پیدا می‌شود و در ماه شوال گروهی آشکار می‌شوند آن گاه در ماه ذیقعد جنگ و فتنه‌هایی به وجود خواهد آمد و در ماه ذی الحجة حاجی‌ها را غارت می‌کنند، در ماه محرم حرام‌هایی حلال می‌شوند، در ماه صفر زرد و خورده‌هایی خواهد شد، بعد از آن در دو ماه ربیع قبیله‌ها به نزاع و جنگ می‌پردازند، بعد از آن شتری چهاردار که انسان را برد بهتر است. از قریه‌ای که بیش از صد هزار نفر در آن سکونت دارند. (یعنی فرار از آنجا بهتر از ماندن است)

الباب ٦٨

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ

فِي الصَّوْتِ فِي شَهْرِ رَمَضَانَ وَ مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ بِاسْمِ فُلَانٍ.

٨٠. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ عَنْ الْوَلِيدِ عَنْ عَنبَسَةَ الْقُرَشِيِّ عَنْ بِنِ أَبِي سَلَمَةَ عَنْ شَهْرِ بْنِ

حُوشَبٍ، قَالَ: بَلَغَنِي أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (ص) قَالَ:

«يَكُونُ فِي رَمَضَانَ صَوْتٌ، وَفِي شَوَّالٍ مَهْمَةٌ، وَفِي ذِي الْقَعْدَةِ

تَتَحَارَبُ الْقَبَائِلُ، وَفِي ذِي الْحِجَّةِ يُنْتَهَبُ الْحَاجُّ، وَفِي الْمُحَرَّمِ يُنَادِي مُنَادٍ

مِنَ السَّمَاءِ: أَلَا إِنَّ صَفْوَةَ اللَّهِ مِنْ خَلْقِهِ فُلَانٌ، فَاسْمَعُوا لَهُ

وَأَطِيعُوا»

(كنز العمال ج ١٤ ص ٢٧٤ حديث ٣٨٧٠٥).

الباب ٦٩

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي الْعُمُودِ

مِنْ نَارٍ مِنْ قِبَلِ الْمَشْرِقِ وَإِعْدَادِ طَعَامِ سَنَةٍ.

٨١. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ عَنْ عِيْسَى بْنِ يُونُسَ وَالْوَلِيدِ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ ثُورِ بْنِ

يَزِيدٍ عَنْ خَالِدِ بْنِ مَعْدَانَ قَالَ: سَتَبْدُو آيَةَ عَمُودٍ مِنْ نَارٍ تَطْلُعُ مِنْ قِبَلِ

الْمَشْرِقِ يَرَاهَا أَهْلُ الْأَرْضِ كُلُّهُمْ، فَمَنْ أَدْرَكَ ذَلِكَ فَلْيُعِدْ لِأَهْلِهِ طَعَامَ سَنَةٍ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٢٧ / ٦٢٣).

باب شصت و هشتم

آنچه که نعیم بن حماد از صدایی که در ماه رمضان پیدا می‌شود سخن گفته و نیز منادی از آسمان بنام کسی فریاد می‌زند

۸۰. «شهر بن حوشب» می‌گوید: به من چنین رسیده که رسول خدا ﷺ فرمود:

در ماه رمضانی صدایی بلند می‌شود و در ماه شوال بلا و در ماه ذیقعد قبیله‌ها به جنگ خواهند پرداخت و در ماه ذی الحجة حجاج غارت می‌شوند و در ماه محرم منادی از آسمان فریاد می‌زند: «آگاه باشید که برگزیدهٔ خلق خدا فلانی است، پس به سخنان او گوش دهید و او را اطاعت کنید».

باب شصت و نهم

آنچه که نعیم بن حماد نقل می‌کند باینکه ستونی از آتش از طرف مشرق ظاهر می‌شود که در اینصورت باید غذای یکساله را فراهم کرد

۸۱. «خالد بن معدان» می‌گوید:

به زودی عمودی از آتش از طرف مشرق آشکار می‌شود که همه مردم آن را می‌بینند هر کس آن را دید باید غذای یک ساله خانواده خود را فراهم نماید. یعنی در آنجا قحطی و کمبود مواد غذایی اتفاق خواهد افتاد.

الباب ٧٠

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ بْنُ حَمَّادٍ فِي الْعَلَامَةِ
فِي شَهْرِ رَمَضَانَ وَإِعْدَادُ الطَّعَامِ أَيْضاً.
فَقَالَ نَعِيمٌ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مَا هَذَا لَفْظُهُ:
٨٢. قَالَ: وَقَالَ الْوَلِيدُ:

وَأَخْبَرَنَا صَفْوَانُ بْنُ عَمْرٍو، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ جُبَيْرِ بْنِ نَفِيرٍ عَنْ
كَثِيرِ بْنِ مُرَّةٍ الْحَضْرَمِيِّ، قَالَ: آيَةُ الْحَدَّثَانِ فِي رَمَضَانَ عَلَامَةٌ فِي السَّمَاءِ
يَكُونُ بَعْدَهَا اخْتِلَافُ النَّاسِ، فَإِنْ أَدْرَكَتْهَا فَأَكْثَرُ مِنَ الطَّعَامِ مَا اسْتَطَعَتْ
(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٢٧ / حديث (٦٣٤).

الباب ٧١

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ بْنُ حَمَّادٍ مِنْ آيَةِ فِي زَمَانِ السُّفْيَانِيِّ الثَّانِي.
فَقَالَ نَعِيمٌ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مَا هَذَا لَفْظُهُ:
٨٣. قَالَ الْوَلِيدُ:

وَأَخْبَرَنِي شَيْخٌ عَنْ الزُّهْرِيِّ، قَالَ: فِي وِلَايَةِ السُّفْيَانِيِّ الثَّانِي
وَخُرُوجِهِ عَلَامَةٌ تَرَى فِي السَّمَاءِ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٢٧ / حديث (٦٣٥).

٨٤. وَرَوَى عَنْ كَثِيرِ بْنِ مُرَّةٍ فِي حَدِيثَيْنِ مَعْنَاهُمَا وَاحِدٌ، قَالَ:
إِنِّي لَأَنْتَظِرُ آيَةَ الْحَدَّثَانِ فِي رَمَضَانَ مِنْذُ سَبْعِينَ سَنَةً.

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٢٧-٢٢٨ / حديث (٦٣٦).

باب هفتم

آنچه که نعیم بن حماد از علامتی که در ماه رمضان ظاهر می‌شود سخن گفته در این وقت مردم باید غذای یکساله خود را فراهم نمایند

۸۲. «کثیر بن مرّه حضرمی» می‌گوید:

نشانی حادثه و سختی روزگار آن است که در رمضان علامتی در آسمان پیدا می‌شود و بعد از آن اختلاف میان مردم شروع می‌شود، اگر آن زمان رادرک کردی هر چه در توان داری غذا تهیه کن.

باب هفتم و یکم

آنچه که نعیم بن حماد از نشانه زمان سفیانی دوم بیان می‌کند

۸۳. زهری می‌گوید:

از زمان خروج و سلطنت سفیانی دوم، علامتی در آسمان دیده می‌شود. و کثیر بن مرّه به دو طریق روایت می‌کند که معنای هر دو یکی است و آن اینکه من هفتاد سال است منتظر حادثه‌ای هستم که در ماه رمضان اتفاق خواهد افتاد.

۸۴. از کثیر بن مرّه دو حدیث نقل شده که معنی واحدی را دارند او

گفت:

من مدت هفتاد سال است که منتظر وقوع دو حادثه در ماه رمضان هستم.

الباب ٧٢

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مِنْ نَجْمِ الْآيَاتِ.

٨٥. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ عَنْ الْوَلِيدِ، قَالَ:

بَلَغَنِي أَنَّهُ قَالَ: يَطْلُعُ نَجْمٌ مِنَ الْمَشْرِقِ قَبْلَ خُرُوجِ الْمَهْدِيِّ لَهُ ذِنَابٌ يُضِيءُ لِأَهْلِ الْأَرْضِ كَأِضَاءَةِ الْقَمَرِ لَيْلَةَ الْبَدْرِ.

قَالَ الْوَلِيدُ: وَالْحُمْرَةُ وَالنُّجُومُ الَّتِي رَأَيْنَاهَا لَيْسَتْ بِالْآيَاتِ، إِنَّمَا نَجْمُ الْآيَاتِ نَجْمٌ يَتَقَلَّبُ فِي الْآفَاقِ فِي صَفَرٍ أَوْ فِي رَبِيعَيْنِ أَوْ فِي رَجَبٍ، وَعِنْدَ ذَلِكَ يَسِيرُ خَاقَانٌ بِالْأَتْرَاكِ، تَتَّبِعُهُ رُومُ الظُّوَاهِرِ بِالرَّايَاتِ وَالصُّلْبِ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٢٩ / حديث ٦٤٠).

الباب ٧٣

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ أَيْضاً
مِنْ انْكِسَافِ الشَّمْسِ مَرَّتَيْنِ فِي شَهْرِ رَمَضَانَ قَبْلَ الْمَهْدِيِّ.
٨٦. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثْتُ عَنْ شَرِيكِ، قَالَ:

بَلَغَنِي أَنَّهُ تَنَكَّسِفُ الشَّمْسُ قَبْلَ خُرُوجِ الْمَهْدِيِّ فِي شَهْرِ رَمَضَانَ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٢٩-٢٣٠ ذيل حديث ٦٤٢).

مَرَّتَيْنِ

باب هفتاد و دوم

آنچه که نعیم بن حماد در کتاب فتن خود از نشانه‌های یک ستاره
حرف می‌زند

۸۵. ولید می‌گوید:

قبل از خروج مهدی (عج) ستاره دنباله‌داری از مشرق طلوع می‌کند که
مثل شب چهارده برای مردم نور می‌دهد.

ولید می‌گوید: هیچکدام از آن قرمزی و ستاره‌هائیکه ما دیدیم آن
علامت نیستند، ستاره آن علامتها، ستاره‌ای است که در ماه صفر یا در ماه
ربیع‌الاول یا ربیع‌الثانی یا ماه رجب در جهان به گردش می‌پردازد و پادشاه
آن زمان خاقان با ترکها حرکت می‌کند و دولت روم با بیرقها و اسلحه‌های
پولادین از او حمایت خواهند کرد.

باب هفتاد و سوم

آنچه که نعیم بن حماد در کتاب فتن خود از نشانه‌های یک ستاره
حرف می‌زند

۸۶. شریک می‌گوید:

به من چنین خبر رسیده که در ماه رمضان قبل از خروج مهدی (عج)
آفتاب دو بار خواهد گرفت.

الباب ٧٤

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ مِنْ عِلَامَةِ هَلَاكِ بَنِي الْعَبَّاسِ وَمَا يَتَّبَعُ ذَلِكَ.

٨٧. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَرْوَانَ عَنْ أَرْطَاةِ بْنِ الْمُنْذَرِ عَنْ تَبِيعٍ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ: هَلَاكَ بَنِي الْعَبَّاسِ عِنْدَ نَجْمٍ يَظْهَرُ فِي الْجَوْفِ، وَهَدَّةٌ وَوَاهِيَةٌ (وهي الحائط المشرف بالسقوط)، يَكُونُ ذَلِكَ أَجْمَعَ فِي شَهْرِ رَمَضَانَ [تَكُونُ الْحُمْرَةُ] مَا بَيْنَ الْخَمْسِ إِلَى الْعِشْرِينَ [وَالْهَدَّةُ فِيمَا بَيْنَ النِّصْفِ إِلَى الْعِشْرِينَ] وَالْوَاهِيَةُ مَا بَيْنَ الْعِشْرِينَ إِلَى أَرْبَعٍ وَعِشْرِينَ، وَنَجْمٌ يُرْمَى بِهِ يُضِيءُ كَمَا يُضِيءُ الْقَمَرُ، ثُمَّ يَلْتَوِي الْحَيَّةَ حَتَّى يَكَادُ رَأْسُهَا يَلْتَقِيَانِ، وَالرَّجْفَتَانِ فِي لَيْلَةِ الْفُسْحَيْنِ، وَالنَّجْمُ الَّذِي يُرْمَى بِهِ شَهَابٌ يَنْقُضُ مِنَ السَّمَاءِ مَعَهُ صَوْتُ شَدِيدٍ حَتَّى يَقَعَ فِي الْمَشْرِقِ ثُمَّ يَصِيبُ النَّاسَ مِنْهُ بَلَاءٌ شَدِيدٌ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٣٠ / حديث ٦٤٣).

الباب ٧٥

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ مِنْ دَلَائِلِ انْقِطَاعِ مُلْكِ بَنِي الْعَبَّاسِ.

٨٨. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنِي شَيْخٌ مِنَ الْكُوفِيِّينَ عَنْ لَيْثِ بْنِ أَبِي سَلِيمٍ عَنْ شَهْرِ بْنِ حُوشَبٍ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: فِي رَمَضَانَ هَدَّةٌ تُوقِظُ النَّائِمَ، وَتَخْرُجُ الْعَوَاتِقُ مِنْ خُدُورِهَا، وَفِي سُؤَالٍ مَهْمَةٌ، وَفِي ذِي الْقَعْدَةِ تَمُشِي الْقَبَائِلُ بَعْضُهَا إِلَى بَعْضٍ، وَفِي ذِي الْحِجَّةِ تُهْرَقُ الدِّمَاءُ، وَفِي الْمُحَرَّمِ وَمَا الْمُحَرَّمُ؟! يَقُولُهَا ثَلَاثًا، وَهُوَ عِنْدَ انْقِطَاعِ مُلْكِهِ هَوْلَاءُ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٣٠ / حديث ٦٤٥).

وَذَكَرَ عِدَّةُ أَحَادِيثُ فِي الْحَادِثَةِ فِي شَهْرِ رَمَضَانَ، وَنَحْوِ مَا قَدَّمَ مِنْهَا مِنَ التَّجَدُّدَاتِ فِي سُؤَالِ ذِي الْقَعْدَةِ وَذِي الْحِجَّةِ.

باب هفتاد و چهارم

آنچه که نعیم بن حماد در کتاب فتن خود از گرفتگی دوباره خورشید در ماه رمضان قبل از قیام مهدی سخن می‌گوید

۸۷. کعب می‌گوید:

هلاکت بنی عباس در نزد شما با ترس و ناراحتی واقع می‌شود، ما بین بیست الی بیست و پنج ستاره است که همه آنها ستاره‌های نورانی را که مانند ماه است پرتاب می‌شوند، و آن ستاره‌ای است که با صدای شدیدی سقوط کرده و در مشرق فرود می‌آید آنگاه مثل مار بخود می‌پیچد که تصور می‌شود دو طرف آن به هم می‌رسد و در یک شب زلزله نحسی اتفاق می‌افتد و سپس به مردم بلای سختی می‌رسد.

باب هفتاد و پنجم

آنچه که نعیم بن حماد از نابودی حکومت بنی العباس و همراهان آنها بیان کرده است

۸۸. «ابوهریره» می‌گوید:

در رمضان صدای شدیدی شنیده می‌شود که خفتگان را بیدار می‌کند زنان آرایش کرده و از منزلهای خود بیرون می‌روند و در ماه ذیقعدہ بعضی از قبیله‌ها به سوی یکدیگر حرکت می‌کنند و در ماه ذی‌حجه خونها ریخته خواهد شد و سه مرتبه گفت: محرم چه محرمی؟! آن محرم پایان حکومت آن گروه است.

الباب ٧٦

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ

فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مِنَ الْمَلَا حِمِّ عِنْدَ خَرَابِ الشَّامِ.

٨٩. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ عَنْ إِبْنِ وَهْبٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ، عَنْ أَبِي النَّظْرِ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ:

لَا يَزَالُ النَّاسُ فِي مُدَّةٍ حَتَّى يَنْقَرَعَ الرَّأْسُ، فَإِذَا أَقْرَعَ الرَّأْسُ - يَعْنِي:

الشَّامُ - هَلَكَ النَّاسُ، قِيلَ لِكَعْبٍ، وَمَا قَرَعَ الرَّأْسُ؟ قَالَ: الشَّامُ

تُخْرَبُ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٣٧ حديث ٦٦٨).

الباب ٧٧

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مِنْ إِسْتِمْرَارِ فِتْنَةِ الشَّامِ

حَتَّى يُنَادِيَ مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ: إِنَّ أَمِيرَكُمْ فُلَانٌ.

٩٠. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ عَنْ إِبْنِ الْمُبَارَكِ وَعَبْدُ الرَّزَّاقِ عَنْ مُعْمَرٍ عَنْ رَجُلٍ

عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْمُسَيَّبِ، قَالَ: تَكُونُ بِالشَّامِ فِتْنَةٌ كُلَّمَا سَكَنْتُ مِنْ جَانِبٍ

طَمَتُ مِنْ جَانِبٍ، فَلَا تَتَنَاهَى حَتَّى يُنَادِيَ مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ: إِنَّ أَمِيرَكُمْ فُلَانٌ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٣٧ - ٢٣٨ حديث ٦٧٢).

أَقُولُ أَنَا وَقَدْ رَوَى أَحْمَدُ بْنُ الْهَمْدَانِيِّ فِي كِتَابِ الْمَلَا حِمِّ هَذَا

الْحَدِيثَ أَتَمَّ مِنْ هَذَا.

باب هفتاد و ششم

آنچه که نعیم بن حماد در کتاب فتن خود از حوادث و رویدادها بهنگام ویرانی شام خبر داده است

۸۹. عبدالله بن عمر از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: مردم در امنیت‌اند. تا اینکه (سر) یعنی شهر شام درهم کوبیده شود پس وقتی که شهر در هم کوبیده شد مردم نابود می‌شوند از کعب پرسیدند: کوبیدن سر یعنی چه؟ گفت: ویرانی شهر شام توسط دشمن.

باب هفتاد و هفتم

آنچه نعیم بن حماد در کتاب فتن پیرامون ادامه فتنه در شام بیان کرده تا آنکه منادی ندا کند حکمران شما فلانی است

۹۰. «سعید بن مسیب» می‌گوید: در شام فتنه‌ای بوقوع خواهد پیوست که از هر ناحیه‌ای که آن را سرکوب کنند از ناحیه دیگری سربلند خواهد کرد برای آن فتنه بزرگ، پایانی نیست تا اینکه منادی از آسمان ندا کند که امیر شما فلان خواهد بود. (یعنی حضرت مهدی (عج))

الباب ٧٨

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي الْمَعْقَلِ مِنَ الْفِتَنِ، مِنْهَا: الْيَمَنُ.

٩١. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ حُمَيْرٍ عَنِ السَّقَرِيِّ بْنِ رُسْتَمٍ، قَالَ: سَمِعْتُ سَعِيدَ بْنَ

مُهَاجِرٍ الْوَصَّابِيِّ، يَقُولُ:

إِذَا كَانَتْ فِتْنَةُ الْمَغْرِبِ، فَشَدُّوا قَبْلَ نِعَالِكُمْ إِلَى الْيَمَنِ، فَإِنَّهُ لَا يُنْجِيكُمْ

مِنْهَا أَرْضٌ غَيْرُهَا

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٤٦ حديث ٧٠٠).

الباب ٧٩

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ أَنَّ جَبَلَ الْخَلِيلِ ﷺ مَعْقَلٌ.

٩٢. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ حُمَيْرٍ عَنِ الْوَضِيِّ بْنِ عَطَاءٍ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (ص)، قَالَ:

«جَبَلُ الْخَلِيلِ جَبَلٌ مُقَدَّسٌ، وَإِنَّ الْفِتْنَةَ لَمَّا ظَهَرَتْ فِي بَنِي إِسْرَائِيلَ

أَوْحَى اللَّهُ إِلَى أَنْبِيَائِهِمْ أَنْ يَفِرُّوا بِدِينِهِمْ إِلَى جَبَلِ الْخَلِيلِ»

(كنز العمال ج ١٢ ص ٢٨٦ حديث ٣٥٠٦٣)

الباب ٨٠

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ أَنَّ سَاحِلَ الْبَحْرِ مَعْقَلٌ.

٩٣. قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْقُدُّوسِ عَنْ صَفْوَانَ عَنْ سَعِيدِ بْنِ خَالِدٍ عَنْ

مَطَرِ مَوْلَى أُمِّ حَكِيمٍ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ: أَفْلَثَكُمْ فِتْنَةُ كَقَطْعِ اللَّيْلِ الْمُظْلِمِ لَا

يَبْقَى بَيْتٌ مِنْ بُيُوتِ الْمُسْلِمِينَ بَيْنَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ إِلَّا دَخَلَتْهُ، قِيلَ: هَا

يَخْلُصُ مِنْهَا أَحَدٌ؟ قَالَ: يَخْلُصُ مَنْ اسْتَنْظَلَ بِظُلِّ أَفْنَانٍ فِيهَا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْبَحْرِ

فَهُوَ أَسْلَمَ النَّاسُ مِنْ تِلْكَ الْفِتْنَةِ، فَإِذَا كَانَ مِائَةً وَاثْنَانِ وَعِشْرُونَ سَنَةً

اخْتَرَقَتْ دَارِي هَذِهِ، فَاخْتَرَقَتْ دَارَهُ حِينِيذٍ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٥١ / حديث ٧١١).

باب هفتاد و هشتم

آنچه که نعیم در کتاب فتن خود پیرامون فتنه یمن بیان کرده است
 ۹۱. «مهاجر و صابی» می‌گوید: موقعی که فتنه مغرب بر پاشد به سوی
 یمن حرکت کنید، زیرا هیچ سرزمینی غیر از آن، شما را نجات نخواهد داد.

باب هفتاد و نهم:

آنچه که نعیم در کتاب فتن خود پیرامون کوه ابراهیم که پناهگاه
 مناسبی است بیان کرده است

۹۲. «وضین بن عطاء» می‌گوید: رسول خدا فرمود:
 کوه ابراهیم کوه مقدسی است وقتی که فتنه و آشوب در بنی اسرائیل رخ
 می‌داد خداوند به پیامبر خود وحی می‌کرد که به کوه ابراهیم پناه برد.

باب هشتادم

آنچه که نعیم درباره ساحل دریا که جای مناسبی برای پناهگاه است
 بیان کرده است

۹۳. «کعب» می‌گوید:
 فتنه‌ای چون شب تاریک شما را فرا خواهد گرفت که بین مشرق و مغرب
 خانه‌ای از مسلمین باقی نمی‌ماند مگر اینکه آن فتنه داخل آن شود. پرسیدند:
 آیا کسی از آن فتنه رهائی نخواهد یافت؟ گفت: کسی نجات خواهد یافت
 که زیر شاخه‌های درختی که بین او و دریاست بنشیند و آن از سالمترین
 کسانی است که از این فتنه خود را نجات داده است وقتی سال ۱۲۲۲ فرا
 رسید خانه من و خانه او دچار طعمه آتش خواهد شد.

الباب ٨١

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّ أَنْجَى النَّاسِ مِنْ فِتْنَةِ الصَّيْلَمِ
أَهْلُ السَّاحِلِ وَأَهْلُ الْحِجَازِ.

٩٤. قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْقُدُّوسِ عَنْ أَرْطَاقِ بْنِ الْمُنْذَرِ عَنْ ضَمْرَةَ بْنِ حَبِيبٍ، قَالَ:

أَنْجَى النَّاسِ مِنْ فِتْنَةِ الصَّيْلَمِ أَهْلُ السَّاحِلِ وَأَهْلُ الْحِجَازِ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٥٤ / حديث (٧١٥).

الباب ٨٢

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّهُ يَنْجُو مِنَ الْفِتْنَةِ كُلِّ مُؤْمِنٍ نُومَةٍ.

٩٥. قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ الْمُبَارَكِ وَحَدَّثَنَا عَوْفٌ عَنْ رَجُلٍ مِنْ أَهْلِ الْكُوفَةِ أَحْسَبَهُ قَالَ:

إِسْمُهُ مُسَافِرٌ، عَنْ عَلِيٍّ، قَالَ: «يَنْجُو فِي ذَلِكَ الزَّمَانِ كُلِّ مُؤْمِنٍ نُومَةٍ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٥٩ / حديث (٧٣٦).

٩٦. وَفِي حَدِيثٍ: وَسُئِلَ عَنِ النُّومَةِ؟ فَقَالَ:

«السَّائِكُ فِي الْفِتْنَةِ، فَلَا يَبْدُو مِنْهُ شَيْءٌ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٥٩ / حديث (٧٣٥).

باب هشتاد و یکم

آنچه که نعیم ذکر کرده و گفته است پیروزمندترین مردم از فتنه شمشیر و بلاء، مردم ساحل و حجازند

۹۴. «ضمرة بن حبیب» می‌گوید:

رستگارترین مردم از فتنه شمشیر و بلاء، مردم ساحل و اهل حجازند.

باب هشتاد و دوم

آنچه نعیم ذکر کرده که شخصی خواب و ساکت از فتنه نجات می‌یابد

۹۵. شخص کوفی بنام (مسافر) از علی (علیه السلام) روایت کرده که فرمود: مؤمنی که خواب باشد از آن فتنه نجات می‌یابد.

۹۶. و حدیثی دیگری است که پرسیدند:

منظور از خواب چیست فرمود: کسی که در آن فتنه سکوت کند و حرفی نزنند.

الباب ٨٣

فِيمَا ذَكَرَهُ مِنْ عَلَامَةِ ظُهُورِ الْمَهْدِيِّ...

٩٧. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْحَكَمُ بْنُ نَافِعٍ عَنْ جَرَّاحٍ عَنْ أَرْطَاةِ بْنِ الْمُنْذَرِ، يَقُولُ فِي

آخِرِهِ:

ثُمَّ يَدْخُلُ [جُنُود] الصَّخْرِيِّ إِلَى الْكُوفَةِ فَيَسُومُ أَهْلَهَا [الْخَسْفَ، وَيُوجِّهُ جُنْدًا مِنْ أَهْلِ الْمَغْرِبِ إِلَى مَنْ بَارِزَيْهِ مِنْ جُنُودِ الْمَشْرِقِ] فَيَأْتُونَهُ بِسَبْيِهِمْ، وَإِنَّهُ لَعَلَى ذَلِكَ إِذْ يَأْتِيهِ خَبَرُ ظُهُورِ الْمَهْدِيِّ بِمَكَّةَ فَيَقْطَعُ إِلَيْهِ مِنَ الْكُوفَةِ بَعْثًا يُخَسِفُ بِهِ (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٧٥-٢٧٦ حديث ٧٩٦).

الباب ٨٤

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ أَنَّ بَيْنَ خُرُوجِ الرَّايَةِ السَّودَاءِ وَشُعَيْبِ

ابْنِ صَالِحٍ وَبَيْنَ أَنْ يُسَلَّمَ الْأَمْرُ لِلْمَهْدِيِّ اثْنَانِ وَسَبْعُونَ شَهْرًا.

٩٨. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَنْ عَبْدِ الْكَرِيمِ عَنْ إِبْنِ

الْحَنْفِيَّةِ، قَالَ:

بَيْنَ خُرُوجِ الرَّايَةِ السَّودَاءِ مِنْ خُرَاسَانَ وَشُعَيْبِ بْنِ صَالِحٍ وَخُرُوجِ الْمَهْدِيِّ وَبَيْنَ أَنْ يُسَلَّمَ الْأَمْرُ لِلْمَهْدِيِّ اثْنَانِ وَسَبْعُونَ شَهْرًا

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٧٨ حديث ٨٠٤).

باب هشتاد و سوم

آنچه نعیم از علائم ظهور حضرت مهدی ذکر کرده است

۹۷. «ارطاة بن منذر» می‌گوید:

لشکر صخری به سوی کوفه می‌آید و سواران خود را آنجا جایگزین می‌کند و اسیرها را نزد او می‌آورند و در همان موقع به او خبر می‌دهند که مهدی (عج) در مکه ظهور کرده آنگاه صخری گروهی را از کوفه به سوی او می‌فرستد که زلزله آنها را در برگرفته و در زمین فرو می‌روند و همگی زنده بگور می‌شوند.

باب هشتاد و چهارم

آنچه که نعیم ذکر کرده از اینکه فاصله بین خروج پرچم سیاه و شعیب بن صالح و خروج مهدی هفتاد و دو ماه است

۹۸. «ابن حنفیه» می‌گوید:

خروج بیرق سیاه از خراسان و سعید بن صالح و خروج مهدی (عج) و واگذاری حکومت به او در مدت هفتاد و دو ماه خواهد بود.

الباب ٨٥

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ خُرُوجِ السُّفْيَانِيِّ ثُمَّ الْمَهْدِيِّ.

٩٩. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ وَرُشْدِينَ عَنْ ابْنِ لَهْيَعَةَ عَنْ أَبِي قَبِيلٍ، قَالَ: يَمْلِكُ رَجُلٌ مِنْ بَنِي هَاشِمٍ فَيَقْتُلُ بَنِي أُمَيَّةَ، فَلَا يَبْقَى مِنْهُمْ إِلَّا الْيَسِيرَ لَا يَقْتُلُ غَيْرَهُمْ، ثُمَّ يَخْرُجُ رَجُلٌ مِنْ بَنِي أُمَيَّةَ، فَيَقْتُلُ بِكُلِّ رَجُلٍ رَجُلَيْنِ حَتَّى لَا يَبْقَى إِلَّا النِّسَاءُ ثُمَّ يَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٨٢ حديث ٨٢١).

الباب ٨٦

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: إِذَا كَانَتْ هُدَّةٌ بِالشَّامِ
قَبْلَ الْبَيْدَاءِ فَلَا سُفْيَانِي وَلَا بَيْدَاءَ.

١٠٠. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا رُشْدِينَ عَنْ لَيْثٍ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ تَبِيعٍ، قَالَ: إِذَا كَانَتْ هُدَّةٌ بِالشَّامِ قَبْلَ الْبَيْدَاءِ فَلَا بَيْدَاءَ وَلَا سُفْيَانِي - قَالَ اللَّيْثُ: كَانَتْ الْهُدَّةُ بِطَبْرِيَّةَ، (بَلِيدَةٌ مِنَ الْأُرْدُنِّ) فَاسْتَيْقِظَتْ لَهَا بِالْقُسْطَاطِ (المصر و البصرة) - وَتُخْلَعُ لَهَا أَجْنَحَةٌ، فَإِذَا هِيَ لَيْلَةٌ طَبْرِيَّةَ (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٨٣ / ٢٨٤ حديث ٨٢٩).

الباب ٨٧

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّ الْهُدَّةَ فِي زَمَانِ السُّفْيَانِيِّ الثَّانِي.

١٠١. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْحَكَمُ بْنُ نَافِعٍ عَنْ جَرَّاحٍ عَنْ أَرْطَاةَ، قَالَ: فِي زَمَانِ السُّفْيَانِيِّ الثَّانِي تَكُونُ الْهُدَّةُ حَتَّى يَظُنَّ كُلُّ قَوْمٍ أَنَّهُ قَدْ خَرِبَ مَا يَلِيهِمْ (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٨٤ / حديث ٨٣٢).

باب هشتاد و پنجم

آنچه که نعیم پیرامون خروج سفیانی و سپس ظهور حضرت مهدی آورده است

۹۹. «ابی قبیل» می‌گوید:

مردی از بنی هاشم مالک خلافت می‌شود و عده کمی از بنی امیه را می‌کشد آنگاه مردی از بنی امیه خروج می‌کند و بشماره هر مردی که (از بنی امیه کشته شده) دو مرد را می‌کشد تا اینکه غیر از زنهای کسی باقی نمی‌ماند. بعد از آن مهدی (عج) ظهور می‌کند.

باب هشتاد و ششم

آنچه که نعیم ذکر کرده در وقتی که سر و صدائی از بیابان شام بر می‌خیزد و آن وقت نه از بیابان خبری است و نه از سفیانی

۱۰۰. «تبیع» می‌گوید:

موقعی که سر و صدایی از طرف بیابان شام بلند شد نه بیابانی خواهد ماند و نه سفیانی، لیث می‌گوید: این هیاهو در طبریه (قصبه‌ای در اردن) بر پا می‌شود و اهل خیمه را بیدار کرده (اهل مصر و بصره) و پر و بالهایی ریشه کن می‌شود، این است حال (مردم) طبریه در آن شب.

باب هشتاد و هفتم

آنچه که نعیم گفته است در زمان سفیانی دوم صدایی بر می‌خیزد

۱۰۱. «أرطاه» می‌گوید:

در زمان سفیانی دوم صدای شدیدی بلند می‌شود که هر گروهی تصور می‌کند چیزی که نزدیک آنهاست خراب و ویران گردید.

الباب ٨٨

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي السُّفْيَانِي قَدْ سَبَقَ ظُهُورُهُ
فِي سَنَةِ سَبْعٍ وَثَلَاثِينَ أَوْ تِسْعٍ وَثَلَاثِينَ.

١٠٢. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا رُشْدِينَ عَنْ ابْنِ هَمِيصَةَ عَنْ يَزِيدَ بْنِ أَبِي حَبِيبٍ، قَالَ:
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«خُرُوجُ السُّفْيَانِي بَعْدَ تِسْعٍ وَثَلَاثِينَ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٨٤ / حديث ٨٣٠).

١٠٣. قَالَ ابْنُ هَمِيصَةَ: وَأَخْبَرَنِي عَبْدُ الْعَزِيزِ بْنُ صَالِحٍ عَنْ عَكْرَمَةَ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ،
قَالَ:

إِنْ كَانَ خُرُوجُ السُّفْيَانِي فِي سَنَةِ سَبْعٍ وَثَلَاثِينَ، كَانَ مُلْكُهُ ثَمَانِيَةَ
وَعِشْرِينَ شَهْرًا، وَإِنْ خَرَجَ فِي تِسْعٍ وَثَلَاثِينَ، كَانَ مُلْكُهُ تِسْعَةَ
أَشْهُرٍ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٨٤ / حديث ٨٣١).

باب هشتاد و هشتم

آنچه نعیم درباره سبقت ظهور سفیانی بنی سالیهای ۳۷ و یا ۳۹ گفته است

۱۰۲. «یزید بن ابی حبیب» از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود:
خروج سفیانی بعد از سی و سه سال است

۱۰۳. «ابن لهیعه» از ابن عباس روایت کرده که گفت:
اگر خروج سفیانی در سال ۳۷ باشد سلطنت او ۲۸ ماه ادامه خواهد داشت. و اگر خروج سفیانی در سال ۳۹ باشد سلطنت او ۹ ماه ادامه خواهد داشت.

الباب ٨٩

فِيمَا ذَكَرَهُ مِنْ حَدِيثِ السُّفْيَانِيِّ الَّذِي يَدْخُلُ أَرْضَ مِصْرَ.

١٠٤. قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَرْوَانَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ الْعُمَرِيِّ عَنْ الْقَاسِمِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ حُذَيْفَةَ، قَالَ:

إِذَا دَخَلَ السُّفْيَانِيُّ أَرْضَ مِصْرَ، أَقَامَ فِيهَا أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ يَتَّقِلُ وَيَسْبِي أَهْلَهَا، فَيَوْمَئِذٍ تَقُومُ النَّائِحَاتُ: بِأَكِيَّةِ تَبْكِي عَلَى إِسْتِحْلَالِ فُرُوجِهَا، وَبَأَكِيَّةِ تَبْكِي عَلَى قَتْلِ أَوْلَادِهَا، وَبَأَكِيَّةِ تَبْكِي عَلَى ذُلِّهَا بَعْدَ عِزِّهَا، وَبَأَكِيَّةِ تَبْكِي شَوْقًا إِلَى قُبُورِهَا (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٩٠ / حديث ٨٤٧).

الباب ٩٠

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي أَنَّ «مِصْرَ» تَفَتَّ كَمَا تَفَتَّ الْبَعْرَةُ.

١٠٥. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، قَالَ: قَالَ إِبْنُ وَهْبٍ: حَدَّثَنَا ابْنُ هُرَيْثٍ عَنْ يَزِيدَ عَنْ أَبِي الْخَيْرِ عَنِ الصَّنَاجِيِّ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ:

لِتَفْتَنَّ «مِصْرَ» كَمَا تَفَتَّتِ الْبَعْرَةُ (فتى الشئ - كسره)

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٩٢ / حديث ٨٥٤).

باب هشتاد و نهم

آنچه که نعیم پیرامون ورود سفیانی در سرزمین مصر گفته است

۱۰۴. حذیفه می‌گوید:

وقتی که سفیانی در سرزمین مصر وارد شد مدت چهار ماه در آن سرزمین می‌ماند و اهل مصر را می‌کشد و اسیر می‌کند در آن روز است که کار زنان، گریه خواهد بود زنی به خاطر برهنگی خود گریه می‌کند و زنی برای فرزندان خود می‌گرید و زنی بخاطر ذلت و زبونی می‌گرید و زنی بخاطر علاقه به مرگ می‌گرید.

باب نودم

آنچه که نعیم بیان کرده که کشور مصر مانند کشور بصره درهم شکسته خواهد شد همانطور که سرگین خرد و له می‌شود

۱۰۵. کعب می‌گوید:

مصر همانند بصره خرد و نابود خواهد شد.

الباب ٩١

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ حَدِيثِ الزُّورَاءِ وَبَيْتِ الْعَبَّاسِ
وَمَا عَدَدَ عَلَيْهِمْ.

١٠٦. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا نُوحُ بْنُ أَبِي مَرْيَمَ عَنْ مَقَاتِلِ بْنِ سُلَيْمَانَ عَنْ عَطَاءٍ عَنْ
عُبَيْدِ بْنِ عُمَيْرٍ عَنْ حُذَيْفَةَ أَنَّهُ سُئِلَ عَنْ (حَمِّ عَسَقٍ) وَعُمَرُ وَعَلِيٌّ وَابْنُ مَسْعُودٍ وَأَبِي بِنِ كَعْبٍ
وَابْنُ عَبَّاسٍ - رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ - وَعِدَّةٌ مِنْ أَصْحَابِ رَسُولِ اللَّهِ (ص) حُضُورٌ، فَقَالَ حُذَيْفَةُ:
الْعَيْنُ عَذَابٌ، وَالسِّينُ: السُّنَّةُ وَالْجَمَاعَةُ، وَالْقَافُ: قَوْمٌ يَقْذِفُونَ فِي
آخِرِ الزَّمَانِ، فَقَالَ لَهُ عُمَرُ: مِمَّنْ هُمْ؟ قَالَ: مِنْ وَلَدِ الْعَبَّاسِ فِي مَدِينَةِ يُقَالُ
لَهَا: الزُّورَاءُ، يُقْتَلُ فِيهَا مَقْتَلَةٌ عَظِيمَةٌ، وَعَلَيْهِمْ تَقُومُ السَّاعَةُ، فَقَالَ ابْنُ
عَبَّاسٍ: لَيْسَ ذَلِكَ، وَلَكِنَّ الْقَافَ: قَذْفٌ وَخَسْفٌ يَكُونُ، قَالَ عُمَرُ لِحُذَيْفَةَ:
أَمَّا أَنْتَ فَقَدْ أَصَبْتَ التَّفْسِيرَ وَأَصَابَ ابْنُ عَبَّاسٍ الْمَعْنَى، فَأَصَابَتْ ابْنُ
عَبَّاسٍ الْحَمَى - حَتَّى عَادَهُ عُمَرُ وَعِدَّةٌ مِنْ أَصْحَابِ رَسُولِ اللَّهِ (ص) - مِمَّا
سَمِعَ مِنْ حُذَيْفَةَ (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٠٥ - ٣٠٦ / حديث ٨٨٨).

فصل

وَذَكَرَ عَقِيبَ هَذَا الْحَدِيثِ فَقَالَ:

١٠٧. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَنْ الْوَلِيدِ هِشَامِ
الْمُعِيطِيِّ عَنْ أَبَانَ بْنِ الْوَلِيدِ بْنِ عَقَبَةَ بْنِ أَبِي مُعَيْطٍ سَمِعَ ابْنَ عَبَّاسٍ يَقُولُ:
ثُمَّ يَخْرُجُ السُّفْيَانِيُّ فَيُقَاتِلُ حَتَّى يَبْتَقِرُ بَطُونُ النِّسَاءِ وَيُغْلِي الْأَطْفَالُ فِي
الْمَرَاجِلِ (المراجل جمع مرجل وهو قدر من الناس)

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٠٦ / حديث ٨٨٩).

باب نود و یکم

آنچه که نعیم از حدیث زوراء و خانه عباس و تعداد آنها ذکر کرده است

۱۰۶. «عبیده بن عمیر» می‌گوید: در مجلسی که علی (علیه السلام)، عمر، ابن مسعود، ابن عباس و عده‌ای از اصحاب رسول خدا (صلی الله علیه و آله) حضور داشتند راجع به تفسیر (حمعسق) از حدیفه پرسش شد؟ حدیفه گفت: عذاب (س) قحطی و خشکسالی (ق) گروهی هستند در آخر الزمان که ظهور می‌کنند.

عمر گفت: آنها چه کسانی هستند؟ گفت: از بنی عباسند در شهری که آن را (زوراء) می‌گویند که جنگ بزرگی در آن اتفاق می‌افتد و بر ایشان قیامتی بر پا می‌گردد.

ابن عباس گفت: این طور نیست که تو می‌گوئی بلکه (ق) رمز فرو رفتن به زمین است عمر به حدیفه گفت: تو خوب تفسیر کردی و ابن عباس خوب معنا کرد. تا آنکه ابن عباس دچار تب شد و عمر به همراه عده‌ای از یاران رسول خدا (ص) وقتی از بیماری او آگاهی یافتند بحضورش بازگشتند تا از آنچه که از حدیفه شنیده بودند آگاه شوند.

فصل

۱۰۷. ابان بن ولید از ابن عباس شنید که می‌گفت:

سفیانی خروج می‌کند و می‌جنگد و جنگ طوری سخت می‌شود که شکم زنهای شکافته می‌شود و اطفال در دیگهای مسی جوشانده می‌شوند.

فصل

وَذَكَرَ عَقِيبَ ذَلِكَ حَدِيثًا آخَرَ، فَقَالَ:

١٠٨. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَرْوَانَ عَنْ أَرْطَاةَ عَنْ تَبِيعٍ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ:

تُسَبَّى نِسَاءُ بَنِي الْعَبَّاسِ حَتَّى يُورِدُهُنَّ قُرَى دِمَشْقَ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٠٦ - ٣٠٧ / حديث ٨٩٠).

الباب ٩٢

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ دُخُولِ السُّفْيَانِي الكُوفَةَ،

وَإِقَامَتَهُ بِهَا ثَمَانِي عَشْرَةَ لَيْلَةً، وَيَقْتُلُ مِنْهَا سِتِّينَ أَلْفًا.

١٠٩. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْحَكَمُ بْنُ نَافِعٍ عَنْ جَرَّاحٍ عَنْ

أَرْطَاةَ، قَالَ: يَدْخُلُ السُّفْيَانِي الكُوفَةَ فَيَسْبِيهَا ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ، وَيَقْتُلُ مِنْ

أَهْلِهَا سِتِّينَ أَلْفًا، وَيَمْكُثُ فِيهَا ثَمَانِي عَشْرَةَ لَيْلَةً يُقَسِّمُ أَمْوَالَهَا، وَدُخُولُهُ

الْكُوفَةَ ثُمَّ ذَكَرَ تَمَامَ الْحَدِيثِ ... إِلَى أَنْ تَبَعَثَ الرَّاياتِ السُّودَ بِالْبَيْعَةِ إِلَى

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٠٨ حديث ٨٩٣).

المهدي

فصل

و بدنبال آن حدیث دیگری ذکر می‌کند که چنین است:

۱۰۸. کعب حدیث را چنین نقل می‌کند:

زنان بنی عباس در لباس اسارت به روستاهای دمشق فرستاده می‌شوند.

باب نود و دوم

آنچه که نعیم از جریان ورود سفیانی به کوفه خبر داده به اینکه او

مدت ۱۶ شبانه روز می‌ماند و شصت هزار نفر را می‌کشد

۱۰۹. أرطاة می‌گوید:

سفیانی داخل کوفه خواهد شد و سه روز اهل کوفه را اسیر خواهد کرد و شصت هزار نفر از آنها را خواهد کشت و هجده شب در کوفه خواهد ماند تا اموال آنها را تقسیم کند سپس تمام حدیث را نقل می‌کند آنگاه برافراشته می‌شود، سپس تمام حدیث را نقل می‌کند، آنگاه پرچمهای سیاهی برای بیعت به سوی مهدی (عج) برافراشته می‌شود.

الباب ٩٣

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ حَدِيثِ الرَّايَاتِ السُّودِ لِلْمَهْدِيِّ بَعْدَ رَايَاتِ

بَنِي الْعَبَّاسِ، وَبَيْنَهَا وَبَيْنَ الْمَهْدِيِّ اثْنَانِ وَسَبْعُونَ شَهْرًا.

١١٠. فَقَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ بْنُ مُسْلِمٍ عَنْ [أَبِي] عَبْدِ اللَّهِ

عَنْ عَبْدِ الْكَرِيمِ أَبِي أُمَيَّةَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَنْفِيَّةِ، قَالَ: تَخْرُجُ رَايَةُ سَوْدَاءَ

لِبَنِي الْعَبَّاسِ، ثُمَّ تَخْرُجُ مِنْ خُرَاسَانَ أُخْرَى سَوْدَاءَ، فَلَا نِسْهَمَ سَوْدَ،

وَرِثِيَابَهُمْ بَيْضَ، عَلَى مُقَدِّمَتِهِمْ رَجُلٌ يُقَالُ لَهُ: شُعَيْبُ بْنُ صَالِحٍ، أَوْ: صَالِحُ

بْنِ شُعَيْبٍ مِنْ قَيْمٍ، يُهْزَمُونَ أَصْحَابَ السُّفْيَانِي حَتَّى يَنْزِلَ بَيْتَ الْمُقَدَّسِ،

يُوطَأُ لِلْمَهْدِيِّ سُلْطَانُهُ، وَيُمَدُّ إِلَيْهِ ثَلَاثُمِائَةٍ مِنَ الشَّامِ يَكُونُ بَيْنَ خُرُوجِهِ

وَبَيْنَ أَنْ يُسَلَّمَ الْأَمْرَ الْمَهْدِيِّ اثْنَانِ وَسَبْعُونَ شَهْرًا.

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣١٠ حديث ٨٩٤).

الباب ٩٤

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ حَدِيثِ الْمَهْدِيِّ

وَنُصْرَتُهُ بِمَنْ يَخْرُجُ مِنْ خُرَاسَانَ.

١١١. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ فُضَيْلٍ وَعَبْدُ اللَّهِ بْنُ إِدْرِيسَ وَجَرِيرٌ عَنْ

يَزِيدِ بْنِ أَبِي زِيَادٍ عَنْ إِبْرَاهِيمَ عَنْ عَلْقَمَةَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ:

بَيْنَمَا نَحْنُ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ (ص)، إِذْ جَاءَ فِتْيَةٌ مِنْ بَنِي هَاشِمٍ، فَتَغَيَّرَ

لَوْنُهُ، فَقُلْنَا: يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا نَزَالَ نَرَى فِي وَجْهِكَ شَيْئًا نَكْرَهُهُ، قَالَ: «إِنَّا

أَهْلُ بَيْتِ اخْتَارَ اللَّهُ لَنَا الْآخِرَةَ عَلَى الدُّنْيَا، وَإِنَّ أَهْلَ بَيْتِي هَؤُلَاءِ سَيُلْقُونَ

باب نود و سوم

آنچه که نعیم از جریان پرچمهای سیاه و پرچمهای بنی العباس و فاصله میان آنها تا قیام مهدی که حدوداً ۷۲ ماه است بیان کرده است

۱۱۰. «محمد بن حنفیه» می‌گوید:

بیرق سیاهی از بنی عباس ظاهر می‌شود آن‌گاه از خراسان با بیرقهای سیاهی به راه می‌افتند که کلاه (صاحب) آنها سیاه و لباسشان سفید خواهد بود. جلو آنها مردی از (بنی) تمیم است که آن را «شعیب بن صالح» یا «صالح بن شعیب» می‌گویند، اصحاب سفیانی را شکست می‌دهد تا اینکه وارد بیت المقدس می‌شود و سلطنت آن را برای مهدی (عج) آماده می‌سازد و سیصد نفر از شام به سوی او می‌روند بین قیام او و تسلیم حکومت به مهدی علیه السلام هفتاد و دو ماه طول خواهد کشید.

باب نود و چهارم

آنچه که نعیم از جریان ظهور مهدی (عج) و اینکه حضرت از طرف مردی که از خراسان خروج می‌کند یاری می‌شود بیان کرده است

۱۱۱. عبدالله گوید:

در آن موقعی که ما در حضور رسول خدا ﷺ بودیم جوانی از بنی هاشم آمد و رنگ آن حضرت تغییر کرد، گفتند: یا رسول الله چه شد که ما چهره شما را ناراحت می‌بینیم؟! فرمود: ما اهل بیتی هستیم که خدا آخرت را برای ما خواسته است و اهل بیت من بعد از من دچار بلا شده و

بَعْدِي بَلَاءٌ وَتَطْرِيدٌ وَتَشْرِيدٌ حَتَّى يَأْتِيَ قَوْمٌ مِنْهَا هُنَا مِنْ نَحْوِ
الْمَشْرِقِ، أَصْحَابُ رَايَاتِ سُودٍ، يَسْأَلُونَ الْحَقَّ فَلَا يَعْطُونَهُ مَرَّتَيْنِ أَوْ
ثَلَاثًا، فَيُقَاتِلُونَ فَيُنْصَرُّونَ، فَيُعْطُونَ مَا سَأَلُوا، فَلَا يَقْبَلُونَهَا حَتَّى يَدْفَعُوهَا
إِلَى رَجُلٍ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي، فَيَمْلَأُهَا عَدْلًا كَمَا مَلَأُوهَا ظُلْمًا، فَمَنْ أَدْرَكَ ذَلِكَ
مِنْكُمْ فَلْيَأْتِهِمْ وَلَوْ حَبْوًا عَلَى الثَّلْجِ فَإِنَّهُ الْمَهْدِيُّ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣١٠ - ٣١١ / حديث ٨٩٥).

الباب ٩٥

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ عَنِ الْمَهْدِيِّ وَنُصْرَتِهِ بِرَايَاتِ خُرَّاسَانَ.
١١٢. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا أَبُو نَصِيرٍ الْخُفَّافُ عَنْ خَالِدٍ عَنْ أَبِي قَلَابَةَ عَنْ
ثُوبَانَ، قَالَ:

إِذَا رَأَيْتُمُ الرَّايَاتِ السُّودَ خَرَجْتُ مِنْ قِبَلِ خُرَّاسَانَ، فَأَتُوها وَلَوْ
حَبْوًا عَلَى الثَّلْجِ، فَإِنَّ فِيهَا خَلِيفَةَ اللَّهِ الْمَهْدِي

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣١١ حديث ٨٩٦).

الباب ٩٦

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ حَدِيثِ صَفَةِ شُعَيْبِ بْنِ صَالِحٍ
وَأَنَّهُ مُقَدِّمَةٌ لِلْمَهْدِيِّ.
١١٣. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ إِسْمَاعِيلَ الْبَصْرِيُّ عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ، قَالَ:
يَخْرُجُ بِالرَّيِّ رَجُلٌ رُبْعَةُ أَشْمَرٍ مَوْلَى لِبَنِي تَمِيمٍ، كُوسَجٌ يُقَالُ لَهُ: شُعَيْبُ
بْنِ صَالِحٍ، فِي أَرْبَعَةِ آلَافٍ، ثِيَابُهُمْ بَيْضٌ، وَرَايَاتُهُمْ سُودٌ، يَكُونُ مُقَدِّمَةٌ
لِلْمَهْدِيِّ لَا يَلْقَاهُ أَحَدٌ إِلَّا فَلَّهُ (أى هزمه)

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣١١ حديث ٨٩٧).

(از حقوق خود) محروم خواهند شد تا اینکه عده‌ای که بیرق‌های سیاهی در دست دارند از طرف مشرق می‌آیند و دو یا سه بار خواستار حق خویشند ولی حق را به آنها نمی‌دهند تا این که جنگ کنند و پیروز شوند، آنگاه حقشان را به آنان بر می‌گردانند ولی قبول نمی‌کنند و حق را به مردی از اهل بیت من رد می‌کنند و او زمین را پر از عدل و داد خواهد کرد بعد از آن که پر از ظلم شده باشد هر کدام از شما آن را درک کردید باید خود را به آن برسانید ولو اینکه با دست و سینه خود، از روی برف بروید زیرا که او مهدی (عج) فرزند من است.

باب نود و پنجم

آنچه که نعیم از مهدی و یاری از او توسط پرچمدارانی که از خراسان می‌آیند بیان کرده است
۱۱۲. ثوبان می‌گوید:

موقعی که دیدید بیرق‌های سیاه از طرف خراسان بیرون آمدند خود را به آنها برسانید و لو اینکه با دست و سینه از روی برف بروید چونکه مهدی خلیفه خدا در میان آنهاست.

باب نود و ششم

آنچه که نعیم از صفت شعیب فرزند صالح نقل می‌کند و آن را بعنوان پیش درآمد برای قیام مهدی ذکر نموده است

۱۱۳. حسن می‌گوید: مرد کوسه گندمگون و متوسط القامتی که شعیب ابن صالح نام دارد و غلام بنی تمیم است با چهار هزار نفر که لباسشان سفید و بیرقهایشان سیاه است از ری قیام می‌کنند، او مقدمه (خروج) مهدی (عج) است، با کسی برخورد نمی‌کنند مگر اینکه آن را خواهند کشت.

الباب ٩٧

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ أَنَّ لَوَاءَ الْمَهْدِيِّ مَعَ شُعَيْبِ بْنِ صَالِحٍ.
 ١١٤. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا رُشْدَيْنَ عَنْ هَيْعَةَ، قَالَ: حَدَّثَنِي أَبُو زُرْعَةَ عَنْ ابْنِ زُرَيْرٍ
 عَنْ عَمَّارِ بْنِ يَاسِرٍ قَالَ:

الْمَهْدِيُّ عَلَى لَوَائِهِ شُعَيْبُ بْنُ صَالِحٍ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣١١ حديث ٨٩٩).

الباب ٩٨

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ صِفَةِ الشَّابِّ الْمَنْصُورِ مِنْ بَنِي هَاشِمٍ
 أَنَّ بِكَفِّهِ الْيُمْنَى خَالًا وَبَيْنَ يَدَيْهِ شُعَيْبُ بْنُ صَالِحٍ.
 ١١٥. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا سَعِيدُ أَبُو عُثْمَانَ عَنْ جَابِرٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ، قَالَ:
 «يَخْرُجُ شَابٌّ مِنْ بَنِي هَاشِمٍ بِكَفِّهِ الْيُمْنَى خَالٌ، مِنْ خُرَّاسَانَ بِرَايَاتِ
 سُودَ بَيْنَ يَدَيْهِ شُعَيْبُ بْنُ صَالِحٍ يُقَاتِلُ أَصْحَابَ السُّفْيَانِيِّ فَيَهْزِمُهُمْ
 (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣١٢ حديث ٩٠١).

الباب ٩٩

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ صِفَةِ أُخْرَى لِمَنْ يَحْمِلُ رَايَةَ الْمَهْدِيِّ.
 ١١٦. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ وَرُشْدَيْنَ عَنْ ابْنِ هَيْعَةَ كَعْبِ ابْنِ عُلْقَمَةَ عَنْ
 سُفْيَانَ الْكَلْبِيِّ، قَالَ:
 يَخْرُجُ عَلَى لَوَاءِ الْمَهْدِيِّ غُلَامٌ حَدِيثُ السِّنِّ، خَفِيفُ اللَّحْيَةِ أَصْفَرٌ،
 وَلَمْ يَذْكُرْ الْوَلِيدُ: أَصْفَرٌ، لَوْ قَاتَلَ الْجَبَالَ لَهَزَّهَا، وَقَالَ الْوَلِيدُ: لَهَذَا حَتَّى
 يَنْزِلَ «إِيلِيَاءَ» (اسم مدينة بيت المقدس)

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣١٢ حديث ٩٠٢).

باب نود و هفتم

آنچه که نعیم ذکر کرده که پرچم مهدی همراه با شعیب بن صالح است

۱۱۴. عمار بن یاسر می‌گوید:

شعیب بن صالح زیر لوای مهدی (عج) خواهد بود.

باب نود و هشتم

آنچه که نعیم بیان کرده که جوانی از بنی هاشم یاری می‌شود

در حالی که خالی در دست راست خود دارد و در کنار او

شعیب بن صالح است

۱۱۵. جابر از حضرت امام محمد باقر علیه السلام روایت کرده که فرمود:

جوانی از بنی هاشم که خالی در کف دست راست خود دارد با بیرقهای

سیاهی از طرف خراسان خروج می‌کند که شعیب بن صالح در جلو او

خواهد بود، با اصحاب سفیانی جنگ کرده و آنها را شکست خواهد داد.

باب نود و نهم

آنچه که نعیم پیرامون صفت دیگری برای کسی که پرچم مهدی را با

خود دارد بیان می‌کند

۱۱۶. «سفیان کلبی» می‌گوید:

تازه جوانی با ریش کوتاه و رنگی زرد با یاران اندکی با پرچم مهدی

(عج) قیام می‌کند که اگر با کوهها بجنگد آنها را ویران می‌کند تا اینکه وارد

بیت المقدس می‌شود.

الباب ١٠٠

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنَ الرَّايَاتِ السُّودِ الصِّغَارِ
مِنَ الْمَشْرِقِ تُؤَدِّي الطَّاعَةَ إِلَى الْمَهْدِيِّ.

١١٧. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا رُشْدَيْنَ عَنْ ابْنِ لُحَيْعَةَ عَنْ أَبِي قَبِيلٍ
عَنْ شَقِيٍّ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ: إِذَا مَلَكَ رَجُلُ الشَّامِ وَآخِرَ مِصْرَ فَاقْتُلَ الشَّامِي
وَالْمِصْرِي وَسَبِيَ أَهْلُ الشَّامِ قَبَائِلَ مِنْ مِصْرَ وَأَقْبَلَ رَجُلٌ مِنَ الْمَشْرِقِ
بِرَايَاتِ سُودِ صِغَارٍ قَبْلَ صَاحِبِ الشَّامِ، فَهُوَ الَّذِي يُؤَدِّي الطَّاعَةَ إِلَى
الْمَهْدِيِّ، قَالَ أَبُو قَبِيلٍ: ثُمَّ يَمْلِكُ رَجُلٌ أَسْمَرَ يَمْلَأُهَا عَدْلًا ثُمَّ يَسِيرُ إِلَى
الْمَهْدِيِّ، فَيُؤَدِّي إِلَيْهِ الطَّاعَةَ وَيُقَاتِلَ عَنْهُ.

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣١٢-٣١٣ حديث ٩٠٣).

الباب ١٠١

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ نَصْرِ الَّذِي اسْمُهُ اسْمُ النَّبِيِّ
عَلَيْهِ السَّلَامُ، بِرَايَةٍ مِنَ الْمَشْرِقِ.

١١٨. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَرْوَانَ عَنْ الْعَلَاءِ بْنِ
عُثْبَةَ عَنِ الْحَسَنِ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (ص)، ذَكَرَ بَلَاءً يَلْقَاهُ أَهْلُ بَيْتِهِ حَتَّى يَبْعَثَ
اللَّهُ رَايَةً مِنَ الْمَشْرِقِ سَوْدَاءَ، مَنْ نَصَرَهَا نَصَرَهُ اللَّهُ، وَمَنْ خَذَلَهَا خَذَلَهُ اللَّهُ
حَتَّى يَأْتُوا رَجُلًا اسْمُهُ كَاسِمِي فَيُؤْلُوهُ أَمْرَهُمْ، فَيُؤَيِّدُهُ اللَّهُ وَيَنْصُرُهُ.

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣١٣ / حديث ٩٠٤).

باب صد

آنچه که نعیم پیرامون پرچمهای سیاه کوچکی که از طرف مشرق برافراشته می‌شوند و مطیع خواهند شد، بیان کرده است

۱۱۷. «کعب» می‌گوید:

وقتی که مردی شهر شام را گرفت و مرد دیگری مصر را تسخیر کرد و با یکدیگر جنگ کردند و اهل شام، اهل مصر را اسیر نمودند و مردی از طرف مشرق با بیرق‌های سیاه کوچکی به سوی حاکم شام آمد، آن مرد مطیع مهدی (عج) می‌شود و از طرف او می‌جنگد.

باب صد و یکم

آنچه که نعیم پیرامون مردی که نامش نام پیامبر است و پرچمدارانی از مشرق او را یاری می‌کنند بیان می‌کند

۱۱۸. امام حسن (علیه السلام) می‌گوید:

رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) از بلایی یاد کرد که اهل بیتش به آن دچار می‌شوند تا اینکه خدا مردی را با بیرق سیاه از طرف مشرق می‌فرستد کسی که صاحب آن بیرق را یاری کند خدا او را یاری خواهد کرد و کسی که یاری او را ترک کند خدا یاری خود را ترک خواهد کرد سپس مرد بزرگی می‌آید که نامش نام من است و او را سرپرست خود می‌کنند و خدا او را یاری و تأیید می‌نماید.

الباب ١٠٢

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ أَنَّ الرَّايَةَ السَّودَاءَ الثَّانِيَةَ

مِنْ خُرَاسَانَ قَاهِرَةٌ لِلرَّايَةِ السَّودَاءِ الْأُولَى وَهَازِمَةٌ لَهَا.

١١٩. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ عَنْ رُوحِ ابْنِ أَبِي الْعِزَّارِ، قَالَ: حَدَّثَنِي عَبْدُ

الرَّحْمَنِ بْنِ آدَمَ الْأَزْدِيُّ، قَالَ: سَمِعْتُ عَبْدَ الرَّحْمَنِ بْنَ الْغَازِ بْنَ رَبِيعَةَ الْجُرَشِيَّ، يَقُولُ: سَمِعْتُ عَمْرُو بْنَ مُرَّةَ الْجُهَنِيَّ صَاحِبَ رَسُولِ اللَّهِ (ص) يَقُولُ:

لَتَخْرُجَنَّ مِنْ خُرَاسَانَ رَايَةٌ سَوْدَاءٌ حَتَّى تَرْبِطَ خِيُولَهَا بِهَذَا الزَّيْتُونِ

الَّذِي بَيْنَ «بَيْتِ لَهْيَا» وَ «حَرَسْتَا» قُلْنَا: مَا نَرَى بَيْنَ هَاتَيْنِ زَيْتُونَةٍ، قَالَ:

سَيَصِيرُ بَيْنَهُمَا زَيْتُونٌ حَتَّى يَنْزِلَهَا أَهْلُ تِلْكَ الرَّايَةِ، فَتَرْبِطَ خِيُولَهَا بِهَا.

قَالَ عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنِ آدَمَ: وَحَدَّثْتُ بِهَذَا الْحَدِيثِ عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنَ

سَلْمَانَ، فَقَالَ: إِنَّمَا يَرْبِطُ بِهَا أَهْلُ الرَّايَةِ السَّودَاءِ الثَّانِيَةِ الَّتِي تَخْرُجُ عَلَى

الْأُولَى، فَإِذَا نَزَلُوهَا خَرَجَ عَلَيْهِمْ خَارِجِي مِنْ أَهْلِ هَذِهِ، فَلَا يَجِدُ مِنْ أَهْلِ

الرَّايَةِ الْأُولَى إِلَّا مُخْتَفِيًا فَيَهْزِمُهُمْ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣١٣ حديث ٩٠٥).

باب صد و دوم

آنچه که نعیم بیان کرده که پرچم سیاه دوم از خراسان
برافراشته می‌شود و بر پرچم سیاه نخستین پیروز می‌شود
و آنها را شکست می‌دهد

۱۱۹. «عمر و بن مره جهنی» می‌گوید:

بیرق سیاهی از خراسان برافراشته می‌شود تا اینکه اسب سوارانی مرکب
خود را به این درخت زیتون که بین دو قریه دمشق بنامهای «لهیا» و «حریستا»
است می‌بندند. گفتیم: ما درختان زیتونی را نمی‌بینیم فرمود: بزودی این
درخت پیدا خواهد شد و رشد خواهد کرد و صاحبان پرچم مرکب‌های خود
را به آن خواهند بست.

عبدالرحمن بن آدم گفت: چنین حدیثی عبدالرحمن بن سلمان برایمان
نقل کرده و او گفته است که صاحب دومین بیرق سیاه بر بیرق اول خروج
می‌کنند و مرکب‌های خود را با آن (درخت) می‌بندند وقتی که وارد شدند
دومی بر اولی خروج می‌کند و از بین برنده بیرق اول، کسی نیست مگر یک
نفر خارجی که پنهان می‌شود و آنها را شکست می‌دهد.

الباب ١٠٣

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ رَايَاتِ لِبْنِي الْعَبَّاسِ
وَمَا يَتَجَدَّدُ بَعْدَهَا مِنَ الرَّايَاتِ الَّتِي تُودِّي الطَّاعَةَ إِلَى الْمَهْدِيِّ.
١٢٠. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ التَّاهِرِيُّ عَنْ عَبْدِ
الرَّحْمَنِ بْنِ زِيَادٍ بْنِ أَنْعَمٍ عَنْ مُسْلِمِ بْنِ يَسَارٍ عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْمُسَيَّبِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ
اللَّهِ (ص):

«تَخْرُجُ مِنَ الْمَشْرِقِ رَايَاتُ سُودِ لِبْنِي الْعَبَّاسِ، ثُمَّ يَمْكُثُونَ مَا شَاءَ اللَّهُ،
ثُمَّ تَخْرُجُ رَايَاتُ سُودِ صِغَارِ تُقَاتِلَ رَجُلًا مِنْ وَلَدِ أَبِي سُفْيَانَ وَأَصْحَابِهِ
مِنْ قِبَلِ الْمَشْرِقِ، وَيُؤَدُّونَ الطَّاعَةَ لِلْمَهْدِيِّ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣١٣ - ٣١٤ حديث ٩٠٦).

الباب ١٠٤

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي أَنَّ مِنْ عَلَامَاتِ الْمَهْدِيِّ
وُصُولُ السُّفْيَانِيِّ الْكُوفَةَ.

١٢١. قَالَ: أَخْبَرَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ وَرُشْدَيْنُ عَنْ ابْنِ هِلْيَةَ،
حَدَّثَنِي أَبُو زَرْعَةَ عَنْ ابْنِ زُرَيْرٍ عَنْ عَمَّارِ بْنِ يَاسِرٍ قَالَ: إِذَا بَلَغَ السُّفْيَانِيُّ
الْكُوفَةَ وَقَتَلَ أَغْوَانَ آلِ مُحَمَّدٍ، خَرَجَ الْمَهْدِيُّ عَلَى لَوَائِهِ شُعَيْبُ بْنُ صَالِحٍ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣١٤ حديث ٩٠٨).

باب صد و سوم

آنچه که نعیم از پرچمهای بنی العباس ذکر می‌کند و پرچمهایی که بعدها به وجود می‌آید که منجر به اطاعت از مهدی می‌شود

۱۲۰. سعید بن مسیب از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: بیرقهای سیاهی از طرف مشرق برافراشته می‌شوند. و تا آن موقعی که خدا بخواهد، خواهند بود بعد از آن بیرقهای کوچک سیاهی از طرف مشرق برافراشته می‌شود و با یکی از فرزندان ابی سفیان و یارانش می‌جنگند و مطیع مهدی (عج) می‌شوند.

باب صد و چهارم

آنچه که نعیم از علائم ظهور مهدی که عبارت از رسیدن سفیانی به کوفه است بیان کرده است

۱۲۱. عمار یاسر می‌گوید: موقعی که سفیانی به کوفه رسید و یاران آل محمد ﷺ را کشت مهدی (عج) خروج می‌کند و «شعیب بن صالح» در زیر پرچم او خواهد بود.

الباب ١٠٥

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ أَنَّ الرَّاياتِ السُّودَ
الْوَارِدَةَ مِنْ خُرَّاسَانَ تُبْعَثُ إِلَى مَكَّةَ بِالطَّاعَةِ وَالْبَيْعَةِ لِلْمَهْدِيِّ.
١٢٢. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا سَعِيدُ أَبُو عُثْمَانَ عَنْ جَابِرٍ
عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ، قَالَ:

«تَنْزِلُ الرَّاياتِ السُّودُ الَّتِي تَخْرُجُ مِنْ خُرَّاسَانَ الْكُوفَةَ، فَإِذَا ظَهَرَ
الْمَهْدِيُّ بِمَكَّةَ بُعِثَتْ إِلَيْهِ بِالْبَيْعَةِ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣١٤ حديث ٩٠٩).

الباب ١٠٦

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ عَلَامَةِ الْمَهْدِيِّ بِهَلَاكِ بَنِي جَعْفَرٍ
وَبَنِي الْعَبَّاسِ.

١٢٣. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَرْوَانَ عَنْ أَرْطَاةَ عَنْ
تَبِيعٍ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ: إِذَا دَارَتْ رَحَابَتُ بَنِي الْعَبَّاسِ، وَرَبَطَ أَصْحَابُ
الرَّاياتِ السُّودِ خِيُولَهُمْ بِزَيْتُونِ الشَّامِ، وَيُهْلِكُ اللَّهُ الْأَصْهَبَ وَيَقْتُلُهُ
وَعَامَّةَ أَهْلِ بَيْتِهِ عَلَى أَيْدِيهِمْ حَتَّى لَا يَبْقَى أُمُوٌّ مِنْهُمْ إِلَّا هَارِبٌ وَمُخْتَفٍ،
وَيَسْقُطُ السَّعْفَتَانِ: بَنُو جَعْفَرٍ وَبَنُو الْعَبَّاسِ، وَيَجْلِسُ ابْنُ آكَلَةِ الْأَكْبَادِ عَلَى
مَنْبَرِ دِمَشْقَ، وَيَخْرُجُ الْبَرْبَرُ إِلَى سُرَّةِ الشَّامِ، فَهُوَ عَلَامَةُ خُرُوجِ الْمَهْدِيِّ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣١٤ - ٣١٥ حديث ٩١٠).

باب صد و پنجم

آنچه که نعیم بیان کرده باینکه پرچمهای سیاهی از خراسان برافراشته می‌شود و خود را به مکه می‌رسانند و با مهدی بیعت می‌کنند

۱۲۲. جابر از امام محمد باقر (علیه السلام) روایت کرده که فرمود: گروهی با بیرقهای سیاهی از خراسان خروج می‌کنند و وارد کوفه می‌شوند، وقتی که مهدی (عج) خروج کرد برای بیعت نزد او خواهند شتافت.

باب صد و ششم

نعیم می‌گوید یکی از علائم ظهور امام زمان هلاکت و نابودی فرزندان جعفر و عباس است

۱۲۳. کعب می‌گوید:

وقتی که سنگ آسیای بنی عباس به گردش افتاد و دارندگان بیرقهای سیاه مرکبهای خود را به درخت زیتون شام بستند خداوند «اصهب» با خانواده‌اش طوری به دست آنها خواهد کشت که حتی یک نفر از امویان باقی نخواهد گذاشت مگر آنکه فراری یا پنهان شوند و سفیانی فرزندان جعفر و عباس را از بین می‌برد و فرزند آکله‌الاکباد (شاید از فرزندان یزید باشد) بر منبر شام می‌نشیند و با مردم شام آماده جنگ می‌شود و این علامت خروج مهدی است.

الباب ١٠٧

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ هَلَاكِ الْمُسَوَّدَةِ الْأُولَى بِالْمُسَوَّدَةِ الثَّانِيَةِ.
 ١٢٤. [حَدَّثَنَا ضَمْرَةُ] عَنْ ابْنِ شَوْذَبٍ، قَالَ: كُنْتُ عِنْدَ الْحَسَنِ،
 فَذَكَرْنَا حَمِصَ، فَقَالَ: هُمْ أَسَعَدُ النَّاسِ بِالْمُسَوَّدَةِ الْأُولَى، وَأَشَقَى النَّاسِ
 بِالْمُسَوَّدَةِ الثَّانِيَةِ، قَالَ: قُلْتُ: وَمَا الْمُسَوَّدَةُ الثَّانِيَةُ يَا أَبَا سَعِيدٍ؟ قَالَ: أَوَّلُ
 الظُّهُورِ يَخْرُجُ مِنْ قِبَلِ الْمَشْرِقِ ثَمَانُونَ أَلْفًا مُحْشُوَةً قُلُوبُهُمْ إِيْمَانًا حَشَوِ
 الرُّمَانَةَ مِنَ الْحَبِّ، يَوَارِ (الهلاك) الْمُسَوَّدَةَ الْأُولَى عَلَى أَيْدِيهِمْ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣١٥ حديث ٩١١).

الباب ١٠٨

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ بْنُ حَمَّادٍ مِنَ الْحَوَادِثِ الْمُتَجَدِّدَةِ
 عَلَى الْمَدِينَةِ مِنَ الْقَتْلِ وَغَيْرِهِ.

وَفِيهِ عِدَّةٌ أَحَادِيثٍ.

١٢٥. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا عَبْدُ الْقُدُّوسِ عَنْ ابْنِ عِيَّاشٍ، قَالَ: حَدَّثَنِي بَعْضُ
 أَهْلِ الْعِلْمِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ جَعْفَرٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ، قَالَ:
 «يَكْتُبُ السُّفْيَانِيُّ إِلَى الَّذِي دَخَلَ الْكُوفَةَ بِخَيْلِهِ بَعْدَ مَا يُعْرِكُهَا عَرَكَ
 الْأَدِيمِ يَأْمُرُهُ بِالْمَسِيرِ إِلَى الْحِجَازِ، فَيَسِيرُ إِلَى الْمَدِينَةِ، فَيَضَعُ السَّيْفَ فِي
 قُرَيْشٍ، فَيَقْتُلُ مِنْهُمْ وَمِنَ الْأَنْصَارِ أَرْبَعِمِائَةَ رَجُلٍ، وَيَبْقُرُ الْبُطُونَ، وَيَقْتُلُ
 الْوِلْدَانَ، وَيَقْتُلُ أَخَوَيْنِ مِنْ قُرَيْشٍ رَجُلٌ وَأَخْتَهُ يُقَالُ لَهَا: مُحَمَّدٌ وَفَاطِمَةُ،
 وَيَصْلُبُهُمَا عَلَى بَابِ الْمَسْجِدِ بِالْمَدِينَةِ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٢٣ حديث ٩٢٢).

باب صد و هفتم

آنچه که نعیم بیان کرده که پرچمداران سیاه، به دست پرچمداران
گروه دوم نابود می‌شوند

۱۲۴. «ابن شوذب» می‌گوید:

من نزد حسن بودم که سخنی از مردم حمص به میان آمد حسن گفت:
مردم حمص در بین جمعیت اول، با سعادت‌ترین مردم خواهند بود و در بین
جمعیت دوم، شقی‌ترین مردم هستند. راوی گوید: گفتم: ای ابا سعید جمعیت
دوم کدام است؟ گفت، هشتاد هزار نفر که دل‌های پری دارند - نظیر (دل)
انار که پر است از حبه - از طرف مشرق خروج می‌کنند که جمعیت اول
بدست آنها نابود می‌شود.

باب صد و هشتم

آنچه که نعیم از رویدادهای جدیدی از کشتار و غیره که بر مردم شهر
می‌گذرد بیان کرده است

۱۲۵. محمد بن جعفر از حضرت علی بن ابیطالب (علیه السلام) روایت کرده که

فرمود:

سفیانی برای آن کسی که وارد کوفه شده و با سواران خود آنجا را
کوبیده نامه‌ای می‌نویسد و به او فرمان می‌دهد که به طرف حجاز رود، پس
به سوی مدینه می‌رود و با شمشیر خود چهار صد نفر از قریش و انصار را
می‌کشد و شکم‌ها را پاره کرده و بچه‌ها هم خواهد کشت و یک برادر و
خواهر را که نام آنها محمد و فاطمه است، درب مسجد مدینه را به دار
می‌آویزد.

١٢٦. وَقَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ وَرُشْدَيْنَ عَنْ ابْنِ هُيَّعَةَ عَنْ أَبِي قَبِيلٍ عَنْ أَبِي رُومَانَ عَنْ عَلِيٍّ، قَالَ:

«يَبْعَثُ السُّفْيَانِيُّ بِجَيْشٍ إِلَى الْمَدِينَةِ فَيَأْخُذُونَ مَنْ قَدَرُوا عَلَيْهِ مِنْ آلِ مُحَمَّدٍ (ص)، وَيَقْتُلُ مِنْ بَنِي هَاشِمٍ رَجُلًا وَنِسَاءً أَفْعَدَ ذَلِكَ يَهْرُبُ الْمَهْدِيُّ وَالْمَبِيزُ مِنَ الْمَدِينَةِ إِلَى مَكَّةَ فَيَبْعَثُ فِي طَلَبِهَا وَقَدْ لَحِقًا بِحَرَمِ اللَّهِ وَأَمْنَةٍ»
(كنز العمال ج ١٤ / ص ٥٨٨ / حديث ٣٩٦٦٨).

١٢٧. وَقَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَرْوَانَ عَنْ أَرْطَاةَ عَنْ تَبِيعٍ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ:

تُسَبَّحُ الْمَدِينَةُ حِينَئِذٍ، وَتُقْتَلُ النَّفْسُ الزَّكِيَّةُ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٢٤ حديث ٩٢٥).

١٢٨. وَرَوَى حَدِيثًا آخَرَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ ابْنِ عُمَرَ، قَالَ:

عَلَامَةُ وَقِيعَةِ الْمَدِينَةِ إِذَا أَقْبَلَ أَمِيرُ مِصْرَ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٢٥-٣٢٦ حديث ٩٣٠).

١٢٩. وَرَوَى فِي حَدِيثٍ آخَرَ، قَالَ:

إِذَا أَتَوْا الْمَدِينَةَ قَتَلُوا أَهْلَهَا ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٢٥ حديث ٩٢٨).

۱۲۶. ابورومان از علی بن ابیطالب علیه السلام روایت کرده که فرمود:
سفیانی لشکری به مدینه می‌فرستد که اگر بر هر یک از آل محمد علیهم السلام دست پیدا کنند آنها را بگیرند و بکشند و زنان و مردان بنی هاشم را نابود سازند. در این موقع مهدی و مبیض از مکه به مدینه فرار می‌کنند، پس آنها را تعقیب می‌کنند در حالی که آنها به حرم امن خداوند پناهنده شده‌اند.

۱۲۷. کعب می‌گوید: در این زمان خون اهل مدینه مباح می‌گردد و نفس زکیه کشته می‌شود.
توضیح: نفس زکیه مراد پسری است از آل محمد علیهم السلام که بین رکن و مقام شهید می‌شود

۱۲۸. و نیز روایت شده است که فرزند عمر گفت: علامت واقعه مدینه وقتی است که امیر مصر بیاید.

۱۲۹. و در حدیثی دیگر است که وقتی سفیانی با لشکریانش به مدینه بیایند بمدت سه روز مردم آنجا را می‌کشند.

الباب ١٠٩

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي سَبَبِ قَصْدِ السُّفْيَانِي
لِلْمَدِينَةِ وَاجْتِمَاعِهِمْ بِالْمَهْدِي.

١٣٠. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ التَّاهِرِيُّ عَنْ عَبْدِ السَّلَامِ ابْنِ مُسْلِمَةَ

سَمِعَ أَبَا قَبِيلٍ:

يَبْعَثُ السُّفْيَانِي جَيْشًا إِلَى الْمَدِينَةِ، فَيَأْمُرُ بِقَتْلِ كُلِّ مَنْ كَانَ فِيهَا مِنْ
بَنِي هَاشِمٍ حَتَّى الْحَبَالِي، وَذَلِكَ لِمَا يَصْنَعُ الْهَاشِمِيُّ الَّذِي يَخْرُجُ عَلَى أَصْحَابِهِ
مِنَ الْمَشْرِقِ،

يَقُولُ: مَا هَذَا الْبَلَاءُ كُلُّهُ وَقَتْلُ أَصْحَابِي إِلَّا مِنْ قَبْلِهِمْ، فَيَأْمُرُ بِقَتْلِهِمْ،
فَيَقْتُلُونَ حَتَّى لَا يَعْرِفَ [مِنْهُمْ] بِالْمَدِينَةِ أَحَدٌ وَيَفْتَرِقُوا مِنْهَا هَارِبِينَ إِلَى
الْبَوَادِي وَالْجِبَالِ وَإِلَى مَكَّةَ حَتَّى نِسَاوَهُمْ وَ يَضَعُ جَنْبَهُ فِيهِمُ السَّيْفِ
أَيَّامًا ثُمَّ يَكْفُ عَنْهُمْ وَلَا يَظْهَرُ إِلَّا بَيْنَهُمْ خَائِفٌ حَتَّى يَظْهَرَ أَمْرُ الْمَهْدِيِّ
بِمَكَّةَ، فَإِذَا ظَهَرَ بِمَكَّةَ، اجْتَمَعَ كُلُّ مَنْ شَذَّ مِنْهُمْ إِلَيْهِ بِمَكَّةَ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٢٦ حديث ٩٣١).

فصل

١٣١. وَرَأَيْتُ حَدِيثًا فِي مُجَلَّدِ عَتِيقٍ أَوَّلُهُ فِيهِ مِنْ بَعْضِ أَمَالِي إِبْنِ ... مِنْ حَدِيثِ

أَحْمَدَ بْنِ يَحْيَى بْنِ زَكَرِيَا الصُّوفِيِّ فِي ثَانِي قَائِمَةٍ مِنْهُ بِإِسْنَادِهِ الْمُتَّصِلِ إِلَى ...

«... قَوْمٌ صَغَارَ الْأَعْيُنُ، عِرَاضُ الْوُجُوهِ، كَأَنَّ وَجُوهُهُمْ الْمَجَانُّ

الْمُطْرَقَةُ ... الشَّعْرُ حَتَّى يَرِبُطُوا خِيُولَهُمْ بِالنَّخْلِ»

(كنز العمال ج ١٤ / ص ٢٠٥-٢٠٦ / حديث ٣٨٤٠٤).

باب صد و نهم

آنچه که نعیم پیرامون علت قصد سفیانی در حمله به مدینه و اجتماع مردم در کنار مهدی سخن گفته است

۱۳۰. عبدالسلام بن مسلمه (گوید):

از ابوقبیل شنیدم: که سفیانی به مدینه لشکرکشی می‌کند و دستور می‌دهد هر کسی را که از بنی هاشم در آنجا باشد حتی زنان آبستن بکشند این کار به این خاطر است که یک نفر هاشمی با اصحاب خود از طرف مشرق خروج می‌کند (سفیانی) می‌گوید: این چه بلائی است که اصحاب من غیر از آن افرادی که قبل از آنها بودند کشته شدند پس به قتل آنها فرمان می‌دهد به طوری که احدی در مدینه شناخته نمی‌شود و از مدینه به طرف بیابانها و کوهپا حتی زنانشان می‌گریزند.

چند روزی لشکر او (سفیانی) در میان آنها شمشیر می‌کشند و بعد از آن خودداری می‌نمایند، در بین آن مردم، کسی ظاهر نمی‌شود مگر با ترس و وحشت، تا اینکه مهدی (عج) در مکه ظهور می‌کند، موقعی که آن حضرت در مکه ظهور کرد باقیمانده (بنی هاشم) در مکه به دور او جمع می‌شوند.

فصل

۱۳۱. احمد بن یحیی بن زکریای صوفی نقل می‌کند: گروهی که چشم‌های آنها کوچک و صورتشان پهن مانند سپرهای آهنین است مرکبهای خود را به درخت خرما می‌بندند.

الباب ١١٠

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ أَنَّ وَقْعَةَ الْمَدِينَةِ بِالسُّفْيَانِي
عِنْدَ وَقْعَةِ الْحَرَّةِ كَضَرْبَةِ سُوطٍ ثُمَّ يُبَايِعُ لِلْمَهْدِيِّ.

١٣٢. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا أَبُو يُوسُفَ عَنْ فَطْرِ بْنِ خَلِيفَةَ عَنْ حَنْشِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ
الْعَكْلِيِّ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ:

تَكُونُ بِالْمَدِينَةِ وَقْعَةٌ تَغْرِقُ فِيهَا أَحْجَارُ الزَّيْتِ، مَا الْحَرَّةُ عِنْدَهَا إِلَّا
كَضَرْبَةِ سُوطٍ، فَيَنْتَحِي عَنِ الْمَدِينَةِ قَدْرَ بَرِيدَيْنِ ثُمَّ يُبَايِعُ [إِلَى] الْمَهْدِيِّ
(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٢٦ حديث ٩٣٢).

الباب ١١١

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: لَا يَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ
حَتَّى يَقْتُلَ ثُلْثًا وَيَمُوتَ ثُلْثًا وَيَبْقَى ثُلْثًا.

١٣٣. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ: حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ الْيَمَانِ عَنْ كَيْسَانَ الرَّقَاشِيِّ الْقَصَّارِ وَكَانَ ثَقَّةً،
قَالَ: حَدَّثَنِي مَوْلَايَ قَالَ:

سَمِعْتُ عَلِيًّا يَقُولُ: «لَا يَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ حَتَّى يَقْتُلَ ثُلْثًا وَيَمُوتَ ثُلْثًا
وَيَبْقَى ثُلْثًا»
(كنز العمال ج ١٤ / ص ٥٨٧ / حديث ٣٩٦٦٣).

باب صد و دهم

آنچه که نعیم از حادثه‌ای که توسط سفیانی در مدینه واقع می‌شود مانند واقعه حره مثل ضربه شلاقی است بر مردم آنگاه با مهدی بیعت می‌کند

۱۳۲. ابوهریره می‌گوید:

در مدینه جنگ و جدالی است که سنگهای آن محل در آن غرق می‌شوند و وقعه حره (که واقعه‌ای بود که عده زیادی از مردم مدینه بدست لشکریان یزید کشته شدند) در مقابل آن، چون ضربت تازیانه است، آن واقعه به طور تقریب به قدر ۲۴ میل دور از مدینه اتفاق می‌افتد و بعد با مهدی (عج) بیعت می‌شود.

باب صد و یازدهم

آنچه که نعیم ذکر کرده که مهدی خروج و قیام نمی‌کند تا آنکه $\frac{۱}{۳}$ کشته شوند و $\frac{۱}{۳}$ بمیرند و $\frac{۱}{۳}$ باقی بمانند

۱۳۳. کیسان قصار از مولای خود روایت کرده که گفت:

از علی بن ابیطالب (علیه السلام) شنیدم که فرمود: مهدی (عج) خروج نمی‌کند تا اینکه $\frac{۱}{۳}$ کشته شوند و $\frac{۱}{۳}$ بمیرند و $\frac{۱}{۳}$ باقی بمانند.

الباب ١١٢

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ أَنَّهُ لَا يَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ حَتَّى تُبَاعَ الْمَرْأَةُ
بِوزْنِهَا طَعَامًا، وَأَنَّ مِنْ عَلَامَةِ خُرُوجِ الْمَهْدِيِّ انْسِيَابُ التُّرْكِ عَلَى
الْمُسْلِمِينَ.

١٣٤. حدثنا نعيم، حدثنا رشيد بن عن ابن أبي لهيعة حدثنا ابو ذرعة عن ابن زريق
عَنْ عَمَّارِ بْنِ يَاسِرٍ، قَالَ:

عَلَامَةُ الْمَهْدِيِّ إِذَا انْسَابَ (جَرَى) عَلَيْكُمْ التُّرْكِ، وَمَاتَ خَلِيفَتُكُمْ
الَّذِي يَجْمَعُ الْأَمْوَالَ، وَيَسْتَخْلِفُ صَغِيرًا، فَيَخْلَعُ بَعْدَ سَنَتَيْنِ مِنْ بَيْعَتِهِ،
وَيَخْسِفُ بَغْرِي مَسْجِدَ دِمَشْقَ، وَخُرُوجَ ثَلَاثَةِ نَفَرٍ بِالشَّامِ، وَخُرُوجَ أَهْلِ
الْمَغْرِبِ إِلَى مِصْرَ، وَتِلْكَ إِمَارَةُ السُّفْيَانِي

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٣٤ حديث ٩٦٣).

١٣٥. قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ نَعِيمٌ: وَأُخْبِرْتُ عَنْ إِبْنِ عِيَّاشٍ عَنْ سَالِمِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِي
مُحَمَّدٍ عَنْ رَجُلٍ مِنْ أَهْلِ الْمَغْرِبِ، قَالَ:

لَا يَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ حَتَّى يَخْرُجَ الرَّجُلُ بِالْجَارِيَةِ الْحَسَنَاءِ الْجَمِيلَةِ
وَيَقُولَ: مَنْ يَشْتَرِي هَذِهِ بِوزْنِهَا طَعَامًا؟ ثُمَّ يَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٣٤ حديث ٩٦٤).

باب صد و دوازدهم

آنچه که نعیم ذکر کرده از اینکه مهدی قیام نمی‌کند تا آنکه زن به وزن خودش با طعام فروخته شود و از علامت دیگر آن یورش ترکان بر مسلمین است

۱۳۴. عمار یاسر می‌گوید:

علامت خروج مهدی (عجله الله تعالی فرجه) آن موقعی است که ملت ترک به سوی شمال برگردد و آن خلیفه شما که اموال را جمع می‌کند بمیرد و (شخص) کوچکی را خلیفه خود کند و بعد از دو سال از خلافت خلع شود و طرف غربی مسجد دمشق فرو رود و سه نفر در شام خروج کنند و اهل مغرب به سوی مصر حرکت کنند که همان امارت و سلطنت سفیانی خواهد بود.

۱۳۵. شخصی از اهل مغرب گوید:

مهدی (عج) خروج نمی‌کند تا اینکه مردی، دختر خوشگل و زیبایی را برای فروش عرضه می‌کند و می‌گوید: چه کسی هم وزن این دختر غذا می‌دهد و آن را می‌خرد؟ بعد از آن مهدی (عج) خروج خواهد کرد.

الباب ١١٣

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ مُنَادِي السَّمَاءِ وَخُرُوجِ الْمَهْدِيِّ.
 ١٣٦. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ وَرُشْدَيْنَ عَنْ ابْنِ لَهْيَعَةَ أَبِي قَبِيلٍ عَنْ أَبِي رُومَانَ
 عَنْ عَلِيٍّ، قَالَ:

«إِذَا نَادَى مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ أَنَّ الْحَقَّ فِي آلِ مُحَمَّدٍ، فَعِنْدَ ذَلِكَ يَظْهَرُ
 الْمَهْدِيُّ عَلَى أَفْوَاهِ النَّاسِ، وَيَشْرِبُونَ حَبَّهُ، فَلَا يَكُونُ لَهُمْ ذِكْرُ غَيْرِهِ»
 (كنز العمال ج ١٤ / ص ٥٨٨ / حديث ٣٩٦٦٥).

الباب ١١٤

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: لَا يَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ حَتَّى لَا يَبْقَى قَيْلٌ وَلَا ابْنٌ قَيْلٍ.
 ١٣٧. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ: حَدَّثَنَا ضُمُرَةُ عَنْ ابْنِ شَوْذَبٍ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِهِ، قَالَ:
 لَا يَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ حَتَّى لَا يَبْقَى قَيْلٌ وَلَا ابْنُ قَيْلٍ إِلَّا هَلَكَ،
 وَالْقَيْلُ: الرَّأْسُ
 (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٣٥ حديث ٩٦٧).

الباب ١١٥

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ عَنْ مُلْكِ بَنِي أُمَيَّةَ وَبَنِي الْعَبَّاسِ
 وَخُرُوجِ الْمَهْدِيِّ.
 ١٣٨. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا رُشْدَيْنَ عَنْ ابْنِ لَهْيَعَةَ عَنْ أَبِي قَبِيلٍ، قَالَ:
 يَمْلِكُ رَجُلٌ مِنْ بَنِي هَاشِمٍ، فَيَقْتُلُ بَنِي أُمَيَّةَ لَا يَبْقَى مِنْهُمْ إِلَّا الْيَسِيرَ لَا
 يَقْتُلُ غَيْرَهُمْ، ثُمَّ يَخْرُجُ رَجُلٌ مِنْ بَنِي أُمَيَّةَ يَقْتُلُ بِكُلِّ رَجُلٍ اثْنَيْنِ حَتَّى لَا
 يَبْقَى إِلَّا النِّسَاءُ ثُمَّ يَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٣٥ حديث ٩٦٨).

باب صد و سیزدهم

آنچه که نعیم پیرامون خروج مهدی و فریاد منادی از آسمان به بشارت قیام مهدی سخن گفته است

۱۳۶. ابورومان از علی بن ابیطالب (ع) روایت کرده که فرمود: موقعی که منادی از آسمان ندا کرد: حقا که حق با آل محمد (ص) خواهد بود در اینصورت نام حضرت بر زبانهای مردم است آنها در حالیکه نامی غیر از نام و یاد حضرت ندارند.

باب صد و چهاردهم

آنچه که نعیم ذکر کرده که ظهور حضرت زمانی است که نه رئیسی است و نه فرزند رئیس.

۱۳۷. ابن شوذب از بعضی از اصحاب خود نقل کرده که: مهدی (عج) خروج نمی‌کند مگر اینکه نه رئیسی باقی باشد و نه فرزند رئیس.

باب صد و پانزدهم

آنچه که نعیم ذکر کرده از حکومت بنی امیه و بنی العباس و خروج مهدی.

۱۳۸. «ابوقبیل» می‌گوید:

مردی از بنی هاشم حاکم خواهد شد که بنی امیه را می‌کشد و از آنها تعداد کمی باقی نخواهد گذاشت و غیر از بنی امیه کسی را نمی‌کشد. بعد از آن مردی از بنی امیه خروج خواهد کرد که بجای هر نفری از بنی امیه دو نفر از بنی هاشم خواهد کشت تا اینکه غیر از زن‌ها کسی باقی نمی‌ماند، پس از آن مهدی (عج) ظهور خواهد کرد.

الباب ١١٦

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي بَابِ آخِرِ

بِعَلَامَةٍ أُخْرَى عِنْدَ خُرُوجِ الْمَهْدِيِّ وَمُنَادِي السَّمَاءِ.

١٣٩. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا ابْنُ الْمُبَارَكِ وَعَبْدُ الرَّزَّاقِ عَنْ مَعْمَرٍ عَنْ رَجُلٍ عَنْ

سَعِيدِ بْنِ الْمُسَيَّبِ، قَالَ:

تَكُونُ فِتْنَةٌ بِالشَّامِ، كَأَنَّ أَوَّلَهَا لَعَبُ الصَّبِيَّانِ، كُلَّمَا سَكَتَتْ مِنْ جَانِبِ

طَمَّتْ مِنْ جَانِبٍ فَلَا تَتَنَاهَى حَتَّى يُنَادِيَ مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ: أَلَا إِنَّ الْأَمِيرَ

فُلَانٌ وَقُتِلَ ابْنُ الْمُسَيَّبِ بِيَدَيْهِ فَقَالَ: ذَلِكَ الْأَمِيرُ حَقًّا ثَلَاثَ مَرَّاتٍ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ج ٣٣٧ حديث ٩٧٣).

الباب ١١٧

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي مُنَادِي السَّمَاءِ: إِنَّ الْحَقَّ فِي آلِ مُحَمَّدٍ.

١٤٠. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا سَعِيدُ أَبُو عُمَانَ عَنْ جَابِرٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ، قَالَ:

«يُنَادِي مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ: أَلَا إِنَّ الْحَقَّ فِي آلِ مُحَمَّدٍ (ص)، وَيُنَادِي

مُنَادٍ مِنَ الْأَرْضِ: أَلَا إِنَّ الْحَقَّ فِي آلِ عِيسَى - أَوْ قَالَ: الْعَبَّاسِ، أَنَا أَشْكُ فِيهِ

وَإِنَّمَا الصَّوْتُ الْأَسْفَلُ مِنَ الشَّيْطَانِ يَلْبِسُ عَلَى النَّاسِ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٣٧ حديث ٩٧٤).

باب صد و شانزدهم

آنچه که نعیم در باب آخر با علامت دیگری از خروج
مهدی ذکر کرده است

۱۳۹. سعید بن مسیب می‌گوید:

فتنه‌ای بر پا خواهد شد که اول آن بچه‌بازی است هر نقطه‌ای که آرام
شود نقطه دیگری آشوب برپا می‌گردد به همین صورت ادامه خواهد یافت
تا اینکه منادی آسمان فریاد می‌زند، آگاه باشید که امیر شما فلانی خواهد
بود. آنگاه مسیب به دست آشوبگر کشته و منادی آسمان سه بار حرف
خود را تکرار می‌کند.

باب صد و هفدهم

آنچه که نعیم ذکر کرده که منادی از آسمان صدا می‌زند که حق با آل
محمد است

۱۴۰. جابر از حضرت امام محمد باقر (علیه السلام) روایت کرده که فرمود:
منادی از آسمان فریاد می‌زند آگاه باشید که حق با آل محمد (صلی الله علیه و آله و سلم)
است و منادی دیگر از زمین فریاد می‌زند آگاه باشید که حق با عیسی است یا
از آل عباس است من درباره آن منادی زمین شک دارم، جز این نیست که
صدای برخاسته از زمین از شیطان است او می‌خواهد امر را بر مردم مشتبه
نماید.

الباب ١١٨

فِيمَا ذَكَرَهُ فِي مُنَادِي السَّمَاءِ: عَلَيْكُمْ بِفُلَانٍ.

١٤١. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا ابْنُ وَهَبٍ عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ يَحْيَى التَّيْمِيِّ عَنْ الْمُغِيرَةِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ عَنْ أُمِّهِ وَكَانَتْ قَدِيمَةً، قَالَ:

قُلْتُ لَهَا فِي فِتْنَةِ ابْنِ الزُّبَيْرِ: إِنَّ هَذِهِ الْفِتْنَةُ تَهْلِكُ النَّاسَ؟ فَقَالَتْ: كَلَّا يَا بُنَيَّ وَلَكِنْ بَعْدَهَا فِتْنَةٌ تَهْلِكُ النَّاسَ لَا يَسْتَقِيمُ أَمْرُهُمْ حَتَّى يُنَادِيَ مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ: عَلَيْكَ بِفُلَانٍ (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٣٨ حديث ٩٧٦).

الباب ١١٩

مِنْ مُنَادِي السَّمَاءِ: عَلَيْكُمْ بِفُلَانٍ، وَتَطْلُعُ كَفُّ تُشِيرُ.

١٤٢. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا ابْنُ وَهَبٍ عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ يَحْيَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ بَشْرِ بْنِ هِشَامٍ عَنْ ابْنِ الْمُسَيَّبِ، قَالَ:

تَكُونُ فِتْنَةٌ بِالشَّامِ كَأَنَّ أَوَّلَهَا لَعْبُ الصِّبْيَانِ، ثُمَّ لَا يَسْتَقِيمُ أَمْرُ النَّاسِ عَلَى شَيْءٍ، وَلَا تَكُونُ لَهُمْ جَمَاعَةٌ حَتَّى يُنَادِيَ مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ: عَلَيْكُمْ بِفُلَانٍ، وَتَطْلُعُ كَفُّ تُشِيرُ (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٣٨ حديث ٩٧٧).

١٤٣. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا ابْنُ وَهَبٍ عَنْ عِيَاضِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الْفَهْرِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ زَيْدِ بْنِ الْمُهَاجِرِ عَنْ ابْنِ الْمُسَيَّبِ نَحْوَهُ، إِلَّا أَنَّهُ قَالَ:

يُنَادِي مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ: أَمِيرُكُمْ فُلَانٌ

(كنز العمال ج ١١ / ص ٢٥٨ / حديث ٣١٤٤٤).

١٤٤. قَالَ عِيَاضُ: وَأَخْبَرَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُنَكِّدِ سَمِعَ عَبْدُ الْمَلِكِ بْنَ

مَرْوَانَ يَذْكُرُ عَنْ رَجُلٍ مِنْ عُلَمَائِهِمْ نَحْوَهُ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٣٨ حديث ٩٧٩).

باب صد و هجدهم

آنچه که نعیم درباره منادی آسمان ذکر کرده که می‌گوید
بر شما باد به فلانی

۱۴۱. مغیره بن عبدالرحمن می‌گوید:

راجع به فتنه ابن زبیر به مادرم که پیر و قدیمی بود گفتم: این فتنه‌ای است که مردم را هلاک خواهد کرد؟ گفت: نه ای پسرک من، ولی بعد از آن فتنه‌ای برپا خواهد شد که مردم هلاک می‌شوند و کار آنها دوام پیدا نمی‌کند تا اینکه منادی از آسمان ندا کند: بر شما لازم است که از فلانی پیروی کنید.

باب صد و نوزدهم

منادی آسمان فریاد می‌زند: «بر شما باد بفلانی»
و دستی ظاهر می‌شود که به او اشاره دارد

۱۴۲. ابن مسیب می‌گوید:

فتنه‌ای در شام برپا می‌شود که اول بچه بازی خواهد بود، پس از آن، کار مردم دوام ندارد و پایه آن بجایی بند نخواهد بود و مردم باهم هماهنگ نیستند تا آنکه منادی از آسمان ندا کند: بر شما لازم است که از فلانی پیروی کنید و کف دستی پیدا می‌شود که به او اشاره دارد.

۱۴۳. و در روایت دیگر است که آن منادی می‌گوید: امیر شما فلانی است.

۱۴۴. و باز عیاض خبر می‌دهد از محمد منکدر که او شنید خلیفه عبدالملک مروان هم چنین مطلبی را بیان می‌کند.

الباب ١٢٠

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ عَنِ الْمُنَادِي فِي مُحَرَّمٍ: إِنَّ صَفْوَةَ اللَّهِ مِنْ خَلْقِهِ فُلَانٌ.
 ١٤٥. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ بْنُ مُسْلِمٍ عَنْ عَنبَسَةَ الْقُرَشِيِّ عَنْ سَلَمَةَ بْنِ
 أَبِي سَلَمَةَ عَنْ شَهْرِ بْنِ حَوْشَبٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):
 «فِي الْمُحَرَّمِ يُنَادِي مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ: أَلَا إِنَّ صَفْوَةَ اللَّهِ مِنْ خَلْقِهِ فُلَانٌ،
 فَاسْمَعُوا لَهُ وَأَطِيعُوا، فِي سَنَةِ الصَّوْتِ وَالْمَعْمَعَةِ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٣٨ حديث ٩٨٠).

الباب ١٢١

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ قَتْلِ النَّفْسِ الزَّكِيَّةِ وَأَخِيهِ
 وَالْمُنَادِي مِنَ السَّمَاءِ: أَمِيرُكُمْ فُلَانٌ، وَأَنَّهُ الْمَهْدِيُّ.
 ١٤٦. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا رَشْدِينَ عَنْ ابْنِ هَلِيعَةَ، حَدَّثَنِي أَبُو زُرْعَةَ عَنْ
 عَبْدِ اللَّهِ بْنِ زُرَيْرٍ عَنْ عَمَّارِ بْنِ يَاسِرٍ، قَالَ:
 إِذَا قُتِلَ النَّفْسُ الزَّكِيَّةُ وَأَخُوهُ يُقْتَلُ بِمَكَّةَ ضَيْعَةً، يُنَادِي مُنَادٍ مِنَ
 السَّمَاءِ: أَمِيرُكُمْ فُلَانٌ، وَذَلِكَ الْمَهْدِيُّ الَّذِي يَمْلَأُ الْأَرْضَ حَقًّا وَعَدْلًا

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٣٩ حديث ٩٨١).

باب صد و بیستم

آنچه که نعیم ذکر کرده که در محرم منادی ندا سر می‌دهد که برگزیده خلق خدا فلانی است

۱۴۵. «شهر بن حوشب» از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: در محرم آن سالی که سر و صدا و جنگ می‌شود منادی از آسمان فریاد می‌زند آگاه باشید که برگزیده خلق خدا فلانی است به حرف او گوش کنید و او را اطاعت نمایید.

باب صد و بیست و یکم

آنچه که نعیم از قتل نفس زکیه به‌مراه برادرش سخن گفته و اینکه منادی آسمانی فریاد می‌زند که امیر شما فلانی می‌باشد و او مهدی این امت است

۱۴۶. عمار یاسر می‌گوید: موقعی که نفس زکیه کشته و برادرش نیز به طور مرموزی کشته می‌شود منادی از آسمان فریاد می‌زند: امیر شما فلانی است و آن مهدی (عج) است که زمین را پر از عدل و داد خواهد کرد.

الباب ١٢٢

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ عَنْ مُنَادِيٍّ مِنَ السَّمَاءِ
وَالْكَفِّ الَّذِي تُشِيرُ، بِطَرِيقٍ آخَرَ.

١٤٧. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا أَبُو إِسْحَاقَ الْأَقْرَعُ، حَدَّثَنِي أَبُو الْحَكَمِ الْمَدَنِي،
حَدَّثَنِي يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْمُسَيَّبِ، قَالَ:

تَكُونُ فُرْقَةٌ وَاخْتِلَافٌ حَتَّى تَطْلُعَ كَفٌّ مِنَ السَّمَاءِ، وَيُنَادِي مُنَادٍ مِنَ
السَّمَاءِ: إِنَّ أَمِيرَكُمْ فُلَانٌ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٣٩ حديث ٩٨٢).

الباب ١٢٣

فِيمَا ذَكَرَهُ مِنَ الْمُنَادِيِّ بَعْدَ الْخُسْفِ: إِنَّ الْحَقَّ فِي آلِ مُحَمَّدٍ.

١٤٨. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ وَرُشْدَيْنَ عَنْ ابْنِ لَهْيَعَةَ عَنْ أَبِي قَبِيلٍ عَنْ أَبِي
رُومَانَ عَنْ عَلِيٍّ، قَالَ:

«بَعْدَ الْخُسْفِ يُنَادِي مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ: إِنَّ الْحَقَّ فِي آلِ مُحَمَّدٍ، فِي أَوَّلِ
النَّهَارِ، ثُمَّ يُنَادِي مُنَادٍ فِي آخِرِ النَّهَارِ: إِنَّ الْحَقَّ فِي وَلَدِ عِيسَى، وَذَلِكَ نَحْوَةُ
(الكبر) مِنَ الشَّيْطَانِ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٣٩ حديث ٩٨٣).

باب صد و بیست و دوم

آنچه که نعیم درباره منادی آسمان ذکر کرده که پس از آن کف دستی از آسمان ظاهر می‌شود

۱۴۷. سعید بن مسیب می‌گوید:

بعد از این بین مردم جدایی و اختلاف خواهد بود تا اینکه کف دستی از آسمان ظاهر می‌شود و منادی از آسمان صدا می‌زند امیر شما فلانی است.

باب صد و بیست و سوم

آنچه که نعیم ذکر کرده که بعد از فرو رفتن زمین منادی ندا کند که حق از آن آل محمد است

۱۴۸. ابن رومان از حضرت علی بن ابیطالب (ع) روایت کرده که فرمود:

بعد از خسف (فرو رفتن زمین) منادی در اول روز صدا می‌کند که حق با آل محمد (ص) است، بعد از آن منادی در آخر روز صدا می‌زند که حق با اولاد عیسی است و آن نشان تکبری است از شیطان.

الباب ١٢٤

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنَ التِّقَاءِ الْمَهْدِيِّ وَالسُّفْيَانِي
وَالْمُنَادِي عِنْدَ ذَلِكَ مِنَ السَّمَاءِ.

١٤٩. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَرْوَانَ عَنْ سَعِيدِ بْنِ يَزِيدَ التَّنُوخِيِّ عَنْ

الرُّهْرِيِّ، قَالَ:

إِذَا تَقَى السُّفْيَانِي وَالْمَهْدِي لِلْقِتَالِ يَوْمَئِذٍ يُسْمَعُ صَوْتُ مِنَ
السَّمَاءِ: أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ أَصْحَابُ فُلَانٍ، يَعْنِي: الْمَهْدِي. هَذَا لَفْظُ الْحَدِيثِ.
قَالَ الرُّهْرِيُّ: قَالَتْ أَسْمَاءُ بِنْتُ عُمَيْسٍ: إِنَّ إِمَارَةَ ذَلِكَ أَنَّ كَفًّا مِنَ
السَّمَاءِ مُدْلَاةٌ (النزول من العلو) يَنْظُرُ إِلَيْهَا النَّاسُ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٣٩ حديث ٩٨٤).

الباب ١٢٥

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي صِفَةِ مُبَايَعَةِ الْمَهْدِيِّ.

١٥٠. فَقَالَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ أَبِي يُوسُفَ الْمُقَدَّسِيِّ، حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ

عَمْرِو بْنِ شُعَيْبٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ عَمْرُو، قَالَ:

يَحْجُجُ النَّاسُ مَعًا وَيَعْرِفُونَ مَعًا عَلَى غَيْرِ إِمَامٍ، فَبَيْنَاهُمْ نُزُولُ بِنْتِي إِذْ
أَخَذَهُمْ كَالْكَلْبِ (شبه الجنون)، فَتَارَتْ الْقَبَائِلُ بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ [فَاقْتَسَلُوا]
حَتَّى تَسِيلُ الْعَقَبَةُ دَمًا فَيَفْزَعُونَ إِلَى خَيْرِهِمْ، فَيَأْتُونَهُ وَهُوَ مُلْصِقٌ وَجْهَهُ
إِلَى الْكَعْبَةِ يَبْكِي كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى دُمُوعِهِ تَسِيلُ، فَيَقُولُونَ: هَلُمَّ وَلَّيْنَاكَ،
فَيَقُولُ: وَيَحْكُمُ كَمَنْ مِنْ عَهْدٍ قَدْ نَقَضْتُمُوهُ وَكَمَنْ مِنْ دَمٍ قَدْ سَفَكْتُمُوهُ، فَيُبَايِعُ
كُرْهًا، فَإِنْ أَدْرَكَتُمُوهُ فَبَايَعُوهُ، فَإِنَّهُ الْمَهْدِيُّ فِي الْأَرْضِ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٤١ حديث ٩٨٧).

وَالْمَهْدِيُّ فِي السَّمَاءِ

باب صد و بیست و چهارم

آنچه که نعیم از برخورد مهدی با سفیانی ذکر کرده و در این وقت منادی از آسمان فریاد برآورد که حق از آن آل محمد است

۱۴۹. زهری می‌گوید:

موقعی که سفیانی و مهدی (عج) برای جنگ با یکدیگر برخورد کردند در آن روز صدایی از آسمان شنیده می‌شود که می‌گوید: آگاه باشید که اولیاء خدا اصحاب فلانند یعنی مهدی (عج) این عین لفظ حدیث است. اسماء بنت عمیس می‌گوید: علامت آن این است که کف دستی از آسمان ظاهر می‌شود که اشاره به او دارد و مردم به آن می‌نگرند.

باب صد و بیست و پنجم

آنچه که نعیم در صفت کسانی که با مهدی بیعت می‌کنند سخن گفته است

۱۵۰. عبدالله بن عمر می‌گوید:

مردم اعمال حج و عرفات را با یکدیگر بدون امام بجا می‌آورند و در آن موقعی که به منا وارد می‌شوند دیوانه‌وار به یکدیگر حمله می‌کنند و می‌کشند تا آنکه خون همه جا را فرا می‌گیرد. بعد از آن به شخصی که بهترین آنهاست پناه می‌برند وقتی نزد او می‌آیند که او صورت خود را به طرف کعبه کرده و گریه می‌کند گویا من اشک‌های جاری او را می‌بینم به او خواهند گفت: بیا تا ما تو را ولی و رئیس خود قرار دهیم او می‌گوید: وای بر شما چه عهد و پیمان‌هایی که شما شکستید و چه خون‌هایی که ریختید؟ پس با اکراه با او بیعت می‌شود. چنانچه او را ملاقات کردید با او بیعت کنید زیرا که او مهدی در زمین و آسمان است.

١٥١. وَقَالَ فِي حَدِيثٍ آخَرَ:

لَيَسْتَخْرِجَ الْمَهْدِي كَارَهَا، مِنْ وَلَدِ فَاطِمَةَ فَيُبَايِعُ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٤٥ حديث ٩٩٨).

الباب ١٢٦

فِيمَا ذَكَرَهُ عَنْ مُنَادِي السَّمَاءِ فِي مُحَرَّمٍ.

١٥٢. بِإِسْنَادِهِ إِلَى الْوَلِيدِ، قَالَ: أَخْبَرَنِي عَنبَسَةُ الْقُرَشِيِّ عَنْ سَلَمَةَ ابْنِ أَبِي سَلَمَةَ

عَنْ شَهْرِ بْنِ حَوْشَبٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«فِي ذِي الْقَعْدَةِ تُحَارِبُ الْقَبَائِلُ، وَفِي ذِي الْحِجَّةِ يُنْتَهَبُ الْحَاجُّ، وَفِي

الْمُحَرَّمِ يُنَادِي مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٤٢ حديث ٩٨٩).

الباب ١٢٧

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ ظُهُورِ الْمَهْدِيِّ بَعْدَ الْيَأْسِ مِنْهُ

وَأَنَّ أَصْحَابَهُ مِنْ أَهْلِ الشَّامِ وَأَهْلِ الْعِرَاقِ.

١٥٣. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ بْنُ مُسْلِمٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَنْ الْوَلِيدِ بْنِ هِشَامٍ

الْمُعِيطِيِّ عَنْ أَبَانَ بْنِ الْوَلِيدِ بْنِ عَقَبَةَ بْنِ أَبِي مَعِيْطٍ سَمِعَ ابْنَ عَبَّاسٍ يَقُولُ:

يَبْعَثُ اللَّهُ الْمَهْدِيَّ بَعْدَ الْيَأْسِ وَحَتَّى يَقُولَ النَّاسُ: لَا مَهْدِيَّ،

وَأَنْصَارُهُ مِنْ أَهْلِ الشَّامِ، عِدَّتُهُمْ ثَلَاثُمِائَةٍ وَخَمْسَةَ عَشَرَ رَجُلًا عِدَّةُ

أَصْحَابِ بَدْرٍ، يَسِيرُونَ إِلَيْهِ مِنَ الشَّامِ حَتَّى يَسْتَخْرِجُوهُ مِنْ بَطْنِ مَكَّةَ مِنْ

دَارِ عِنْدِ الصَّفَا، فَيَبَايَعُونَهُ كُرْهَاً، فَيُصَلِّي بِهِنَّ رَكَعَتَيْنِ صَلَاةَ الْمُسَافِرِ عِنْدَ

الْمَقَامِ ثُمَّ يَصْعَدُ الْمَنْبَرَ (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٤٢ حديث ٩٩٠).

۱۵۱. و در حدیث دیگر است که:

مهدی (عج) از فرزندان فاطمه (علیها السلام) با اکراه خروج می‌کند و با او بیعت می‌شود.

باب صد و بیست و ششم

آنچه که نعیم گفته از اینکه در ماه محرم منادی از آسمان فریاد می‌زند

۱۵۲. «شهر بن حوشب» از رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) روایت کرده که فرمود:
در ماه ذیقعد قبیله‌ها با هم جنگ می‌کنند و در ذی الحجة حاجی‌ها غارت می‌شوند و در ماه محرم منادی از آسمان فریاد می‌زند.

باب صد و بیست و هفتم

آنچه که نعیم از ظهور مهدی سخن گفته پس از آنکه مردم دچار یأس و ناامیدی شده‌اند و بیشتر یاران او از اهل شام و کوفه‌اند

۱۵۳. ابان بن ولید از ابی معیط نقل می‌کند و می‌گوید: از ابن عباس شنیدم که می‌گفت: خداوند مهدی (عج) را بعد از آنکه (مردم) مایوس و ناامید شوند برانگیخته خواهد کرد حتی اینکه مردم می‌گویند: مهدی وجود ندارد، انصار او از اهل شام هستند، شماره یاران او سیصد و سیزده نفرند که مساوی با عدد اصحاب بدر است از شام به سوی او می‌روند تا اینکه او را از خانه‌ای در مکه که نزدیک صفا است بیرون می‌آورند و با اکراه با او بیعت می‌نمایند پس به آن حضرت اقتداء می‌کنند و با او نزدیک مقام ابراهیم دو رکعت نماز مسافر می‌خوانند بعد از آن، حضرت به منبر می‌رود و سخن می‌گوید:

١٥٤. وَرَوَى حَدِيثًا آخَرَ عَنْ أَبِي ثَوْرٍ وَعَبْدُ الرَّزَّاقِ وَابْنُ مَعَاذٍ عَنْ مَعْمَرٍ عَنْ قُتَادَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«تَأْتِيهِ عَصَائِبُ الْعِرَاقِ وَأَبْدَالِ الشَّامِ، فَيُبَايِعُونَهُ بَيْنَ

الرُّكْنِ وَالْمَقَامِ» (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٤٦ حديث ١٠٠).

الباب ١٢٨

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ أَنَّ الْمَهْدِيَّ لَا يُوقِظُ نَائِمًا وَلَا يُهْرِقُ دَمًا.

١٥٥. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا أَبُو يُوسُفَ عَنْ فَطْرِ بْنِ خَلِيفَةَ عَنْ الْحَسَنِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْعِكْلِيِّ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ:

يُبَايِعُ الْمَهْدِيَّ بَيْنَ الرُّكْنِ وَالْمَقَامِ لَا يُوقِظُ نَائِمًا وَلَا يُهْرِقُ دَمًا»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٤٢ - ٣٤٣ حديث ٩٩١).

الباب ١٢٩

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ خُرُوجِ الْمَهْدِيِّ

بِرَأْيَةِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ.

١٥٦. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ وَرَشْدُ بْنُ عَنِ بْنِ هُبَيْعَةَ عَنْ أَبِي قَبِيلٍ عَنْ أَبِي

رُومَانَ عَنْ عَلِيٍّ، قَالَ:

«إِذَا هَزَمَتِ الرَّايَاتُ السُّودَ حَيْلَ السُّفْيَانِيِّ الَّتِي فِيهَا شُعَيْبُ بْنُ

صَالِحٍ تَمَنَّى النَّاسُ الْمَهْدِيَّ فَيَطْلُبُونَهُ، فَيَخْرُجُ مِنْ مَكَّةَ وَمَعَهُ رَأْيَةُ رَسُولِ

اللَّهِ (ص)، فَيُصَلِّي رَكَعَتَيْنِ بَعْدَ أَنْ يَيَّاسَ النَّاسُ مِنْ خُرُوجِهِ لِمَا طَالَ عَلَيْهِمِ

مِنَ الْبَلَاءِ، فَإِذَا فَرَّغَ مِنْ صَلَاتِهِ انْصَرَفَ، فَقَالَ: أَيُّهَا النَّاسُ أَلْحَ الْبَلَاءِ بِأُمَّةِ

مُحَمَّدٍ (ص)، وَبِأَهْلِ بَيْتِهِ خَاصَّةً، فَهَرْنَا وَبُغِي عَلَيْنَا»

(كنز العمال ج ١٤ / ص ٥٩٠ / حديث ٣٩٦٧٣).

۱۵۴. قتاده از رسول خدا (ص) روایت کرده که فرمود:
جمعیت‌های عراق و پهلوانان شام نزد مهدی می آیند و بین رکن و مقام با
او بیعت می کنند.

باب صد و بیست و هشتم

آنچه که نعیم ذکر کرده که قیام مهدی در صبحگاه وقتی
است که هنوز کسی را بیدار نساخته و خونی را نریخته

۱۵۵. ابوهریره می گوید:
با مهدی (عج) بین رکن و مقام بیعت می کنند. و این در زمانی است که
هنوز کسی را از خواب بیدار نساخته و خونی را نریخته است.

باب صد و بیست و نهم

آنچه که نعیم از قیام مهدی ذکر کرده باینکه حضرت با پرچم رسول
خدا قیام خواهد کرد

۱۵۶. «ابورومان» از علی ابن ابیطالب (ع) روایت کرده که فرمود:
موقعی که بیرقهای سیاه سپاه سفیانی که شعیب بن صالح در میان آنهاست
به اهتزاز درمی آید مردم آرزوی مهدی (عج) را کرده و خواهان اویند پس
از آن، حضرت با بیرق رسول خدا ﷺ از مکه خروج کرده و دو رکعت
نماز می خواند سپس به خاطر بلاهای طولانی از خروج او ناامید می شوند
وقتی که از نماز فارغ شد بر می گردد و می گوید: ایها الناس بخاطر بلائی که
به امت محمد ﷺ رسیده مخصوصاً بلائی که به اهل بیت آن حضرت
رسیده می گیریم، ما در تاریخ مقهور و مظلوم واقع شده ایم

الباب ١٣٠

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ خُرُوجِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 بِرَأْيَةِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ وَقَمِيصِهِ وَسَيْفِهِ وَعَلَامَاتٍ
 عِنْدَ الْعِشَاءِ.

١٥٧. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا سَعِيدُ أَبُو عُثْمَانَ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ، قَالَ:

«ثُمَّ يَظْهَرُ الْمَهْدِيُّ بِمَكَّةَ عِنْدَ الْعِشَاءِ، وَمَعَهُ رَأْيَةُ رَسُولِ اللَّهِ (ص)،
 وَقَمِيصُهُ وَسَيْفُهُ وَعَلَامَاتٌ وَنُورٌ وَبَيَانٌ، فَإِذَا صَلَّى الْعِشَاءَ نَادَى بِأَعْلَى
 صَوْتِهِ يَقُولُ: أَذْكُرْكُمْ اللَّهُ أَيُّهَا النَّاسُ وَمَقَامُكُمْ بَيْنَ يَدَي رَبِّكُمْ، فَقَدْ اتَّخَذَ
 الْحُجَّةَ، وَبَعَثَ الْأَنْبِيَاءَ، وَأَنْزَلَ الْكِتَابَ، يَا مُرُكُم أَنْ لَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا،
 وَأَنْ تُحَافِظُوا عَلَى طَاعَتِهِ وَطَاعَةِ رَسُولِهِ (ص)، وَأَنْ تُحْيُوا مَا أَحْيَى
 الْقُرْآنَ، وَتُمِيتُوا مَا أَمَاتَ، وَتَكُونُوا أَعْوَانًا عَلَى الْهُدَى وَوِزْرًا عَلَى
 التَّقْوَى، فَإِنَّ الدُّنْيَا قَدْ دَنَا فَنَاوُهَا وَزَوَاهَا، وَأَذِنْتُ بِالْوِدَاعِ، وَإِنِّي أَدْعُوكُمْ
 إِلَى اللَّهِ وَإِلَى رَسُولِهِ (ص)، وَالْعَمَلِ بِكِتَابِهِ، وَإِمَاتَةِ الْبَاطِلِ، وَإِحْيَاءِ سُنَّةِ،
 فَيُظْهِرُ فِي ثَلَاثِمِائَةٍ وَثَلَاثَةِ عَشَرَ رَجُلًا عِدَّةَ أَهْلِ بَدْرٍ عَلَى غَيْرِ مِيعَادٍ قَزَعًا
 كَقَزَعِ الْخَرِيفِ (كقطع السحاب المتفرقة)، رُهْبَانٍ بِاللَّيْلِ، أَسَدٌ بِالنَّهَارِ، فَيَفْتَحُ اللَّهُ
 [الْمَهْدِي] أَرْضَ الْحِجَازِ، وَيَسْتَخْرِجُ مَنْ كَانَ فِي السِّجْنِ مِنْ بَنِي هَاشِمٍ،
 وَتَنْزِلُ الرَّاياتُ السُّودُ الْكُوفَةَ، فَيَبْعَثُ بِالْبَيْعَةِ إِلَى الْمَهْدِيِّ، وَيَبْعَثُ
 الْمَهْدِيُّ جُنُودَهُ إِلَى الْآفَاقِ، وَيُمِيتُ الْجُورَ وَأَهْلَهُ، وَتَسْتَقِيمُ لَهُ الْبُلْدَانُ،
 وَيَفْتَحُ اللَّهُ عَلَى يَدَيْهِ الْقُسْطَنْطِينِيَّةَ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٤٥ حديث ٩٩٩).

باب صد و سی‌ام

آنچه که نعیم از خروج مهدی با پرچم رسول خدا و پیراهن و شمشیر او با علامات دیگر بهنگام عشاء سخن بمیان آورده است

۱۵۷. «جابر» از امام محمد باقر (علیه السلام) روایت کرده که فرمود:

مهدی (عج) در مکه موقع عشاء ظهور می‌کند و بیرق و پیراهن و شمشیر رسول خدا (صلی الله علیه و آله) با او خواهد بود و علامتها و نور و بیان با آن حضرت باشد پس از آنکه نماز عشاء را خواند با صدای بلند می‌گوید: ایها الناس من شما را به یاد خدا می‌اندازم خدایی که با شما اتمام حجت کرده و انبیاء و کتاب فرستاده و به شما دستور داده که برای او چیزی را شریک قرار ندهید و از او و پیامبرش فرمان برید و آنچه را قرآن احیاء کرده احیاء کنید و آنچه را که قرآن از بین برده از بین ببرید و (راه) هدایت را یاری کنید و برای تقوا و پرهیزگاری یار هم باشید، زیرا که نابودی دنیا نزدیک است من شما را به سوی خدا و رسول او فرا می‌خوانم تا به کتاب خدا عمل کنید و باطل را نابود ساخته و سنت و شریعت را احیاء نمائید.

سپس با سیصد و سیزده نفر که تعداد اهل بدر بودند بدون اینکه از یکدیگر وعده بگیرند نظیر یک قطعه ابر پائیزی ظاهر می‌شوند و در شب از خدا ترسان و در روز همچون شیرند، پس خدا (بوسیله او) زمین حجاز را فتح می‌کند و افرادی از بنی هاشم که در زندانند آزاد می‌سازد.

گروهی با پرچمهای سیاه وارد کوفه می‌شوند و لشکریایی برای بیعت با مهدی (عج) با اطراف جهان می‌فرستند، ستم و ستمکار را از بین می‌برد و در شهرها عدالت برپا خواهد نمود و خدا قسطنطنیه را به دست او فتح خواهد کرد.

الباب ١٣١

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّ جَيْشَ الْمَهْدِيِّ
فِي اثْنِي عَشَرَ أَلْفًا أَوْ خَمْسَةَ عَشَرَ أَلْفًا.

١٥٨. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا ابْنُ وَهَبٍ عَنْ ابْنِ لُحَيْعَةَ عَنِ الْحَارِثِ بْنِ يَزِيدٍ سَمِعَ ابْنَ
زُرَيْرٍ الْعَافِقِيَّ سَمِعَ عَلِيًّا يَقُولُ:

«يَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ فِي اثْنِي عَشَرَ أَلْفًا إِنْ قَلُّوا، وَخَمْسَةَ عَشَرَ أَلْفًا إِنْ
كَثَرُوا، وَيَسِيرُ الرُّعْبَ بَيْنَ يَدَيْهِ، لَا يَلْقَاهُ عَدُوٌّ إِلَّا هَزَمَهُمْ بِإِذْنِ اللَّهِ،
شِعَارُهُمْ: أَمْتُ أُمْتُ، لَا يُبَالُونَ فِي اللَّهِ لَوْمَةً لَا إِمَّ، فَيَخْرُجُ إِلَيْهِمْ سَبْعَ
رَايَاتٍ مِنَ الشَّامِ فَيَهْزِمُهُمْ وَيَمْلِكُ، فَتَرْجِعُ إِلَى النَّاسِ مُحَبَّتُهُمْ وَنِعْمَتُهُمْ
وَفَاصَتُهُمْ وَبَزَارَتُهُمْ، وَلَا يَكُونُ بَعْدَهُمْ إِلَّا الدَّجَالُ» قُلْنَا: وَمَا الْفَاصَةُ
وَالْبَزَارَةُ؟ قَالَ: «يُفِيضُ الْأَمْرَ حَتَّى يَتَكَلَّمَ الرَّجُلُ بِمَا شَاءَ، لَا يَخْشَى شَيْئًا»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٤٨ / حديث ١٠٠٥).

الباب ١٣٢

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ بْنُ حَمَّادٍ مِنْ اتِّصَالِ أَخَذِ الشَّامِ
بِظُهُورِ مَا وَعَدَ بِهِ النَّبِيُّ ﷺ.

١٥٩. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا رُشْدَيْنٌ عَنْ ابْنِ لُحَيْعَةَ عَنْ عِيَّاشِ بْنِ عَبَّاسٍ الزُّرْقِيِّ عَنْ
ابْنِ زُرَيْرٍ عَنْ عَلِيٍّ، قَالَ:

«يُرْسِلُ اللَّهُ عَلَى أَهْلِ الشَّامِ مَنْ يُفَرِّقُ جَمَاعَتَهُمْ حَتَّى لَوْ قَاتَلَتْهُمْ
الْتَّعَالِبُ غَلَبَتْهُمْ، وَعِنْدَ ذَلِكَ يَخْرُجُ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي فِي ثَلَاثَ رَايَاتٍ،

باب صد و سی و یکم

آنچه که نعیم بیان کرده و گفته است که تعداد سپاه مهدی بین دوازده هزار یا پانزده هزار نفرند.

۱۵۸. «ابن زریر غافقی» می‌گوید:

از علی (ع) شنیدم که می‌فرمود: مهدی (ع) با دوازده هزار نفر که کمترین عدد آنهاست یا پانزده هزار نفر که بیشترین عدد آنهاست ظهور می‌کند که همگی در جلو او در حرکت‌اند هیچ دشمنی او را ملاقات نمی‌کند مگر اینکه آنها را به اذن خدا شکست می‌دهد، شعار آنها بمیر بمیر است از ملامت و سرزنش در راه خدا باکی ندارند، هفت بیرق از طرف شام علیه آنها برافراشته می‌شود، آن حضرت آنها را شکست می‌دهد و مالک آنها می‌شود. سپس محبت و دوستی و نعمت و امنیت و شجاعت را بمردم بر می‌گرداند آنگاه دجال ظهور می‌کند که به شکست او می‌انجامد. آنگاه گفتیم فاصله و بزار، یعنی چه؟ گفت: یعنی در حکومت او شخص بدون ترس هر چه می‌خواهد می‌گوید.

باب صد و سی و دوم

آنچه که نعیم ذکر کرده باینکه از شام کسی ظهور خواهد کرد که پیامبر (ص) وعده آمدنش را داده است

۱۵۹. «ابن زریر» از علی بن ابیطالب (ع) نقل می‌کند که فرمود:

خدا کسی را بر اهل شام مسلط می‌کند تا جمعیت آنها را طوری متفرق کند که اگر روباه‌ها با اهل شام بجنگند بر آنها پیروز خواهند شد. در آن موقع مردی از اهل بیت من با سه بیرق خروج می‌کند تعداد آنها به

الْمُكَثِّرُ يَقُولُ: خَمْسَةَ عَشَرَ أَلْفًا، وَالْمُقَلِّلُ يَقُولُ:
إِثْنَيْ عَشَرَ أَلْفًا، إِمَارَتَهُمْ: أَمِتْ أَمِتْ، عَلَى رَايَةٍ مِنْهَا رَجُلٌ يَطْلُبُ
الْمُلْكَ، أَوْ يَبْتَغِي لَهُ الْمُلْكَ، فَيَقْتُلُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا، وَيَرُدُّ اللَّهُ عَلَى
الْمُسْلِمِينَ الْفِتْنَةَ وَفَاصَتَهُمْ وَبَزَارَتَهُمْ

(كنز العمال ج ١٤ / ص ٥٨٦ / حديث (٣٩٦٦١).

١٦٠. قَالَ إِبْنُ لَهْيَعَةَ:

وَأَخْبَرَنِي إِسْرَائِيلُ بْنُ عِبَادٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ مِثْلَهُ، إِلَّا أَنَّهُ قَالَ: تِسْعَ
رَايَاتٍ سَوْدٍ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٤٩ حديث (١٠٠٧).

الباب ١٣٣

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي الْحَسَفِ بِالْجَيْشِ الَّذِي يَنْفُذُهُ السُّفْيَانِيُّ
إِلَى الْمَهْدِيِّ.

١٦١. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ مَرْوَانُ عَنْ الْهَيْثَمِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ، حَدَّثَنِي مَنْ سَمِعَ

عَلِيًّا يَقُولُ:

«إِذَا بَعَثَ السُّفْيَانِيُّ إِلَى الْمَهْدِيِّ جَيْشًا فَخَسَفَ بِهِمْ بِالْبَيْدَاءِ، وَبَلَغَ
ذَلِكَ أَهْلَ الشَّامِ، قَالُوا لِلْخَلِيفَةِ: قَدْ خَرَجَ الْمَهْدِيُّ فَبَايَعَهُ وَادْخُلْ فِي
طَاعَتِهِ وَإِلَّا قَتَلْنَاكَ، فَيُرْسَلُ إِلَيْهِ بِالْبَيْعَةِ، وَيَسِيرُ الْمَهْدِيُّ حَتَّى يَنْزِلَ بَيْتَ
الْمُقَدَّسِ، وَتَنْقُلُ إِلَيْهِ الْخَزَائِنُ، وَتَدْخُلُ الْعَرَبُ وَالْعَجَمُ وَأَهْلُ الْحَرْبِ
وَالرُّومُ وَغَيْرُهُمْ فِي طَاعَتِهِ مِنْ غَيْرِ قِتَالٍ حَتَّى تُبْنَى الْمَسَاجِدُ
بِالْقُسْطَنْطِينِيَّةِ وَمَا دُونَهَا، وَيَخْرُجَ قَبْلَهُ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ بَيْتِهِ بِأَهْلِ الشَّرْقِ،
وَيَحْمِلُ السَّيْفَ، عَلَى عَاتِقِهِ ثَمَانِيَةَ يَوْمَاتٍ وَيُقْتَلُ وَيُثَلُّ وَيَتَوَجَّهُ إِلَى بَيْتِ الْمُقَدَّسِ
فَلَا يَبْلُغُهُ حَتَّى يَمُوتَ»

(كنز العمال ج ١٤ / ص ٥٨٩ / حديث (٣٩٦٦٩).

نظر عده‌ای پانزده هزار و به نظر عده‌ای دیگر دوازده هزار نفر است شعار آنها بمیر بمیر است و بر پرچم آنها نوشته شده است «مردمی که خواهان حکومت‌اند». پس خداوند همه آنها را می‌کشد، آنگاه خدا الفت و امنیت و دوستی به مسلمین باز خواهد گرداند.

۱۶۰. و این حدیث طرز دیگری هم روایت شده الا اینکه می‌گوید با نه بیرق سیاه خروج می‌کند.

باب صد و سی و سوم

آنچه که نعیم ذکر کرده باینکه لشکر سفیانی که برای جنگ با آن حضرت حرکت کرده در زمین فرو می‌روند و زنده به گور می‌شوند

۱۶۱. «هیثم بن عبدالرحمن» می‌گوید:

آن کسی که از علی (علیه السلام) شنیده بود برای من گفت: موقعی که سفیانی لشکری به سوی مهدی می‌فرستد در سرزمین بیداء فرو می‌رود این خبر به اهل شام می‌رسد به خلیفه خود می‌گویند: مهدی (عج) خروج کرده تو باید با او بیعت نموده و او را اطاعت کنی! و الا تو را می‌کشیم، خلیفه شام بیعت خود را برای آن حضرت می‌فرستد. بعد از آن مهدی (عج) حرکت می‌کند تا داخل بیت المقدس می‌شود و در آنجا خزینه‌ها در اختیار آن حضرت قرار خواهد گرفت و عرب و عجم و اهل حرب و روم و غیر آنها بدون جنگ تسلیم آن حضرت می‌شوند تا اینکه در قسطنطنیه و پائین آن مسجدهایی ساخته می‌شود. و مردی از اهل بیت آن حضرت به اهل شرق خروج کرده در مدت هشت ماه شمشیر را به دوش خود گرفته عده‌ای را می‌کشد و از برخی انتقام می‌گیرد و متوجه بیت المقدس می‌شود و قبل از اینکه به بیت المقدس برسد می‌میرد.

الباب ١٣٤

فِي أَنَّهُ إِذَا كَانَتْ بِالشَّامِ هُدَّةٌ قَبْلَ الْبَيْدَاءِ فَلَا بَيْدَاءَ وَلَا سُفْيَانِي.
 ١٦٢. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا رَشْدِينَ عَنْ ابْنِ لُحَيْعَةَ عَنْ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ تَبِيعٍ، قَالَ:
 إِذَا كَانَتْ هُدَّةٌ بِالشَّامِ قَبْلَ الْبَيْدَاءِ فَلَا بَيْدَاءَ وَلَا سُفْيَانِي - قَالَ لَيْثٌ:
 قَدْ كَانَتْ الْهُدَّةُ بِطَبْرِيَّةَ، فَاسْتَيْقِظَتْ لَهَا بِالْفُسْطَاطِ - وَتَخَلَّعَ لَهَا أَجْنَحَةٌ، فَإِذَا
 هِيَ لَيْلَةُ طَبْرِيَّةَ. (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٨٣ - ٢٨٤ حديث ٨٢٩).

الباب ١٣٥

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّ الْفِتْنَ تَفْرُجُ بَرَجُلٍ مِنْ وَلَدِ فَاطِمَةَ.
 ١٦٣. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا أَبُو هَارُونَ عَنْ عَمْرِو بْنِ قَيْسِ الْمَلَائِي عَنْ الْمِنْهَالِ عَنْ
 زَرِّ بْنِ حَبِيشٍ سَمِعَ عَلِيًّا يَقُولُ:
 «يُفْرِجُ اللَّهُ الْفِتْنَ بَرَجُلٍ مِنَّا، يَسُومُهُمْ خَسْفًا، لَا يُعْطِيهِمْ إِلَّا السَّيْفَ،
 يَضَعُ السَّيْفَ عَلَى عَاتِقِهِ ثَمَانِيَةَ أَشْهُرٍ هَرَجًا حَتَّى يَقُولُوا: وَاللَّهِ مَا هَذَا مِنْ
 وَلَدِ فَاطِمَةَ، لَوْ كَانَ مِنْ وَلَدِهَا لَرَحِمْنَا، يُغْرِيهِ [اللَّهُ] بَنِي الْعَبَّاسِ
 وَبَنِي أُمَيَّةَ» (كنز العمال ج ١٤ / ص ٥٨٩ / حديث ٣٩٦٧٠).

باب صد و سی و چهارم

وقتی ویرانی قبل از سرزمین بیداء در شام پیدا شود بیداء و سفیانی
هیچکدام باقی نخواهند ماند

۱۶۲. «تبیع» می‌گوید:

موقعیکه در شهر شام خرابی و سر و صدایی از طرف بیداء (نام بیابانی
است در اطراف شام) ایجاد شود بیداء و سفیانی باقی نمی‌مانند. لیث
می‌گوید: این خرابی و سر و صدا در طبریه خواهد بود که (اهل) خیمه‌اند و
عشایر بخاطر آن سر و صدا، بیدار می‌شوند و تسلیم می‌گردند، این است حال
شب طبریه.

باب صد و سی و پنجم

آنچه که نعیم می‌گوید باینکه فتنه و جنگ از طرف مردی از فرزندان
فاطمه به وقوع خواهد پیوست

۱۶۳. «زرّ بن حبیش» می‌گوید:

از علی (علیه السلام) شنیدم که می‌فرمود: خدا فتنه‌ها را که سبب ذلت مردم شده
به وسیله مردی از خانواده ما برطرف می‌سازد و جز شمشیر و قدرت چیزی
در دست ندارد مدت هشت ماه شمشیر را بر دوش گذاشته و آماده جنگ و
مبارزه است و فاسدان و منحرفانی که جز مرگ درمانی ندارند؛ می‌کشد تا
اینکه مردم می‌گویند: به خدا قسم این از فرزند فاطمه (علیه السلام) نیست. اگر از
فرزندان او بود به ما رحم می‌کرد، آن حضرت کار بنی عباس و بنی امیه را
می‌سازد و نابودشان می‌کند.

الباب ١٣٦

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي الْمَهْدِيِّ وَمُنَادِي السَّمَاءِ
وَبَيْعَةِ السُّفْيَانِيِّ لِلْمَهْدِيِّ.

١٦٤. حَدَّثَنِي نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَرْوَانَ عَنْ سَعِيدِ بْنِ يَزِيدَ عَنِ الزُّهْرِيِّ، قَالَ:
يَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ مِنْ مَكَّةَ بَعْدَ الْخُسْفِ فِي ثَلَاثِمِائَةٍ وَأَرْبَعَةِ عَشَرَ
رَجُلًا عَدَّةَ أَهْلِ بَدْرٍ، فَيَلْتَقِي هُوَ وَصَاحِبُ جَيْشِ السُّفْيَانِيِّ وَأَصْحَابُ
الْمَهْدِيِّ يَوْمَئِذٍ جُنَّتُهُمْ (ما يستتر به من السلاح) البراذع (جمع برذع = كساء رقيق)،
وَقَالَ: إِنَّهُ يَسْمَعُ يَوْمَئِذٍ صَوْتًا مِنَ السَّمَاءِ، مُنَادِيًا يُنَادِي: أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ
أَصْحَابَ فُلَانٍ - يَعْنِي الْمَهْدِي - فَتَكُونُ الدَّبْرَةُ (الهزيمة في القتال) عَلَى
أَصْحَابِ السُّفْيَانِيِّ فَيَقْتُلُونَ، لَا يَبْقَى مِنْهُمْ إِلَّا الشَّرِيدُ، فَيَهْرَبُونَ إِلَى
السُّفْيَانِيِّ فَيُخْبِرُونَهُ، وَيَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ إِلَى الشَّامِ، وَيَتَلَقَّى السُّفْيَانِيُّ
الْمَهْدِي بِبَيْعَتِهِ، وَيَتَسَارِعُ النَّاسُ إِلَيْهِ مِنْ كُلِّ وَجْهِ، وَيَمْلَأُ الْأَرْضَ عَدْلًا
(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٥١ / حديث ١٠١٥).

الباب ١٣٧

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي أَنَّ السُّفْيَانِيَّ يَدْفَعُ الْخِلَافَةَ إِلَى الْمَهْدِيِّ.

١٦٥. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا عَبْدُ الْقُدُّوسِ عَنْ أَبِي بَكْرٍ، حَدَّثَنِي أَشْيَاخُنَا، قَالَ:
السُّفْيَانِيُّ هُوَ الَّذِي يَدْفَعُ الْخِلَافَةَ إِلَى الْمَهْدِيِّ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٥٢ / حديث ١٠١٩).

باب صد و سی و ششم

آنچه که نعیم درباره مهدی و منادی آسمان و بیعت سفیانی با مهدی ذکر کرده است

۱۶۴. «زهری» می‌گوید:

مهدی (عج) از مکه با سیصد و چهارده نفر که شماره اهل بدرند قیام می‌کند اصحاب مهدی پوشش رقیقی دارند و با فرمانده سفیانی ملاقات می‌نمایند زهری می‌گوید: در آن روز صدائی از آسمان شنیده می‌شود که می‌گوید: آگاه باشید که اولیاء خدا اصحاب فلانند. یعنی مهدی و یاران سفیانی بجنگ می‌پردازند که سرانجام شکست خورده و فرار می‌کنند وعده‌ای به سوی سفیانی می‌آیند و از آمدن مهدی او را خبر می‌دهند در اینجا سفیانی با مهدی بیعت می‌کند و مردم از هر طرف به سوی حضرت می‌شتابند و آن بزرگوار زمین را پر از عدل و داد خواهد کرد.

باب صد و سی و هفتم

آنچه که نعیم ذکر کرده این است که سفیانی خلافت را به امام مهدی رد می‌کند

۱۶۵. ابوبکر می‌گوید: بزرگان ما گفته‌اند:

سفیانی آن کسی است که خلافت را به مهدی (عج) واگذار می‌کند.

الباب ١٣٨

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ اسْتِخْرَاجِ الْمَهْدِيِّ
لِتَابُوتِ السَّكِينَةِ وَالتَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ مِنْ غَارِ أَنْطَاكِيَّةِ.
١٦٦. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا أَبُو يُوسُفَ الْمُقَدَّسِيُّ عَنْ صَفْوَانَ بْنِ عَمْرٍو عَنْ عَبْدِ اللَّهِ
ابْنِ بُشَيْرٍ الْحَمَّصِيِّ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ:

الْمَهْدِيُّ يَبْعَثُ بَعَثًا لِقِتَالِ الرُّومِ، يُعْطِي فِيهِ عَشْرَةَ، يَسْتَخْرِجُ
تَابُوتَ السَّكِينَةِ مِنْ غَارِ أَنْطَاكِيَّةِ، فِيهِ التَّوْرَةُ الَّتِي أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَى مُوسَى،
وَالْإِنْجِيلَ الَّذِي أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَى عِيسَى، يَحْكُمُ بَيْنَ أَهْلِ التَّوْرَةِ بِتَوْرَاتِهِمْ
وَبَيْنَ الْإِنْجِيلِ بِالْإِنْجِيلِهِمْ (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٥٥ حديث ١٠٢).

الباب ١٣٩

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ أَنَّ الْمَهْدِيَّ يَهْدِي لِأَمْرِ خَفِيِّ.
١٦٧. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ عَنْ مَعْمَرٍ عَنْ يَطْرِ الْوَرَّاقِ عَنْ حَدَّثَهُ عَنْ
كَعْبٍ، قَالَ:

إِنَّمَا سُمِّيَ الْمَهْدِيُّ ؛ لِأَنَّهُ يَهْدِي لِأَمْرٍ قَدْ خَفِيَ، وَيَسْتَخْرِجُ التَّوْرَةَ
وَالْإِنْجِيلَ مِنْ أَرْضٍ يُقَالُ لَهَا: أَنْطَاكِيَّةُ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٥٥ حديث ١٠٢٣).

١٦٨. وَرَوَى نَعِيمٌ، فِي حَدِيثٍ آخَرَ: أَنَّ التَّوْرَةَ يَخْرِجُهَا عَصَةً - يَعْنِي:
طَرِيَّةً - مِنْ أَنْطَاكِيَّةِ (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٥٦ / حديث ١٠٢٩).

باب صد و سی و هشتم

آنچه که نعیم ذکر کرده عبارت از بیرون ساختن تابوتی که در آن تورات و انجیل است

۱۶۶. «کعب» می‌گوید:

مهدی (عج) مبعوث می‌شود تا با روم بجنگد، آگاهی ده نفر را دارد (این تعبیر حاکی از کثرت و زیادی علم اوست) و تابوت سکینه را که حاوی تورات و انجیلی است که خداوند بر موسی و عیسی نازل کرده از غار انطاکیه بیرون می‌آورد و آن حضرت در بین اهل تورات با توراتشان و در بین اهل انجیل با انجیلشان دآوری می‌کند.

باب صد و سی و نهم

آنچه که نعیم ذکر کرده باینکه مهدی مردم را به کار پنهانی هدایت و راهنمایی می‌کند

۱۶۷. «کعب» می‌گوید:

اینکه مهدی (عج) را مهدی نامیدند، این است که امت را برای کاری که بر مردم مخفی است (و سبب سعادت آنهاست) دعوت و هدایت می‌کند و تورات و انجیل را از سرزمینی که آن را انطاکیه می‌گویند استخراج می‌نماید.

۱۶۸. و در روایت دیگر است که آن حضرت تورات را نو و (سالم) از انطاکیه بیرون می‌آورد.

الباب ١٦٠

فِيَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي أَنَّ عَدَلَ الْمَهْدِي
يَبْلُغُ إِلَى أَنَّهُ لَوْ كَانَ تَحْتَ ضَرْسِ إِنْسَانٍ شَيْءٌ انْتَزَعَهُ وَرَدَّهُ.

١٦٩. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا مُعْتَمِرُ بْنُ سُلَيْمَانَ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ الشَّامِيِّ، قَالَ:

يَبْلُغُ مِنَ رَدِّ الْمَهْدِيِّ الْمَظْلَمِ حَتَّى لَوْ كَانَ تَحْتَ ضَرْسِ إِنْسَانٍ
شَيْءٌ انْتَزَعَهُ حَتَّى يَرُدَّهُ (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٥٥ / ١٠٢٤).

الباب ١٦١

فِيَا ذَكَرَهُ فِي أَنَّ مَعَ الْمَهْدِيِّ رَايَةً رَسُولِ اللَّهِ ﷺ الْمُعَلَّمَةُ.

١٧٠. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ الْيَمَانِ عَنْ قَيْسٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ شَرِيكٍ، قَالَ:

مَعَ الْمَهْدِيِّ رَايَةً رَسُولِ اللَّهِ (ص)، الْمُعَلَّمَةُ (لَهَا عِلَامَةٌ يَعْرِفُهَا)، لَيْسَنِي
أَدْرَكْتُه وَأَنَا جَذَعٌ (شَابٌّ) (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٥٥ / حديث ١٠٢٥).

وَفِي رِوَايَةٍ أُخْرَى عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي النَّضْرِ أَنَّ الْمَهْدِيَّ يُخْرِجُ بِرَايَةِ النَّبِيِّ ﷺ مِنْ
مِرْطٍ مُخْمَلَةٍ

الباب ١٦٢

فِيَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّ رَايَةَ الْمَهْدِيِّ مَكْتُوبٌ عَلَيْهَا: الْبَيْعَةُ لِلَّهِ.

١٧١. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ: حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ الْيَمَانِ عَنْ سُفْيَانَ الثَّوْرِيِّ عَنْ أَبِي إِسْحَاقَ عَنْ

نُوفٍ الْبُكَالِيِّ، قَالَ:

فِي رَايَةِ الْمَهْدِيِّ مَكْتُوبٌ: الْبَيْعَةُ لِلَّهِ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٥٦ / حديث ١٠٢٦).

باب صد و چهل و چهارم

آنچه که نعیم از عدالت مهدی ذکر کرده که اگر مال کسی حتی در زیر دندان کسی باشد آن را بیرون می‌آورد و به صاحبش برمی‌گرداند

۱۶۹. «جعفر بن یسار شامی» می‌گوید:

حضرت مهدی در رد مظالم بجایی می‌رسد که اگر چیز (غصبی) در زیر دندان انسانی باشد آن را گرفته و (به صاحبش) برمی‌گرداند.

باب صد و چهل و یکم

آنچه که نعیم ذکر کرده باینکه به‌مراه مهدی پرچم رسول خداست که برافراشته است

۱۷۰. «عبد الله بن شریک» می‌گوید:

بیرق رسول خدا ﷺ برافراشته با مهدی (عج) خواهد بود و برای آن علائمی است ای کاش من در جوانی حضرت را درک می‌کردم تا بتوانم بخوبی او را یاری نمایم.

باب صد و چهل و دوم

آنچه که نعیم ذکر کرده باینکه بر روی پرچم مهدی نوشته شده است بیعت برای خداوند است

۱۷۱. «نوف بکالی» می‌گوید: بر بیرق مهدی (عج) نوشته شده است:

بیعت (فقط) برای خداست.

الباب ١٤٣

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّ الْمَهْدِيَّ كَأَنَّمَا يُلْعَقُ الْمَسَاكِينُ الزُّبْدَ.
 ١٧٢. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا يَحْيَى عَنْ سَيْفِ بْنِ وَاصِلٍ عَنْ أَبِي يُونُسَ عَنْ رُوْبَةَ، قَالَ:
 الْمَهْدِيُّ كَأَنَّمَا يُلْعَقُ الْمَسَاكِينُ الزُّبْدَ.

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٥٦ / حديث (١٠٢٨).

الباب ١٤٤

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ أَنَّ الْمَهْدِيَّ خَيْرُ النَّاسِ،
 وَأَنَّ مُقَدَّمَةَ جَبْرِئِيلَ، وَسَاقَتَهُ مِيكَائِيلَ.
 ١٧٣. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ عَمَّنْ حَدَّثَهُ وَقَرَأَهُ، عَنْ كَعْبٍ، قَالَ قَتَادَةُ:
 الْمَهْدِيُّ خَيْرُ النَّاسِ، أَهْلُ نُصْرَتِهِ وَيَبِيعَتِهِ مِنْ أَهْلِ كُوفَانٍ وَالْيَمَنِ
 وَأَبْدَالِ الشَّامِ، مُقَدَّمَتُهُ جَبْرِئِيلُ وَ سَاقَتُهُ مِيكَائِيلُ، مَحْبُوبٌ فِي الْخَلَائِقِ،
 يُطْفِئُ اللَّهُ بِهِ الْفِتْنَةَ الْعَمِيَاءَ، وَتَأْمَنُ الْأَرْضُ حَتَّى الْمِرَاهُ لِتَحِجَّ فِي خُمْسِ نِسْوَةٍ
 وَمَا مَعَهُنَّ رَجُلٌ لَا تَتَّقِي شَيْئًا إِلَّا اللَّهَ، تُعْطِي الْأَرْضُ بَرَكَاتِهَا (زَكَاتِهَا)
 وَالسَّمَاءُ بَرَكَاتِهَا.
 (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٥٦ / حديث (١٠٣٠).

باب صد و چهل و سوم

آنچه که نعیم ذکر کرده که حضرت مایل است که
به مساکین کمک نماید.

۱۷۲. راوی می‌گوید:

هدف مهدی (عج) آن است که به مستمندان، بذل و بخشش نماید.

باب صد و چهل و چهارم

آنچه که نعیم ذکر کرده که مهدی بهترین مردم است که در جلو او
جبرئیل و به دنبال او میکائیل است

۱۷۳. «قتاده» می‌گوید:

بهترین مردم مهدی است و یاری دهندگان و بیعت کنندگان با او بیشتر
مردم کوفه و یمن و بزرگان شام‌اند جلو مهدی جبرئیل و پشت سرش
میکائیل در حرکت‌اند. مهدی (عج) محبوب خلایق است و خدا به وسیله او
فتنه را خاموش می‌کند و زمین را به نحوی امن و امان خواهد کرد که یک
زن می‌تواند با پنج زن دیگر حج بجای آورند بدون آنکه مردی با آنها باشد
و آن زن از هیچ چیز باکی نخواهد داشت و خدا برکات زمین و آسمان خود
را بمردم ارزانی می‌دارد.

الباب ١٤٥

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ أَنَّ السَّهْدِيَّ يُهْدِي إِلَى أَسْفَارٍ مِنَ التَّوْرَةِ،
يُسَلِّمُ بِهَا ثَلَاثُونَ أَلْفًا.

١٧٤. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا ضَمْرَةُ عَنْ إِبْنِ شَوْذَبٍ عَنْ مَطْرِ عَنْ كَعْبٍ قَالَ:

إِنَّمَا سُمِّيَ السَّهْدِيُّ؛ لِأَنَّهُ يُهْدِي إِلَى أَسْفَارٍ مِنَ أَسْفَارِ التَّوْرَةِ
يَسْتَخْرِجُهَا مِنْ جِبَالِ الشَّامِ، يَدْعُو إِلَيْهَا الْيَهُودَ، فَيَسْلِمُ عَلَى تِلْكَ الْكُتُبِ
جَمَاعَةٌ كَثِيرَةٌ، ثُمَّ ذَكَرَ نَحْوًا مِنْ ثَلَاثِينَ أَلْفًا

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٥٧-٢٥٨ حديث ١٠٣٥).

الباب ١٤٦

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّهُ يَرْضَى عَنْهُ سَاكِنُ الْأَرْضِ.

١٧٥. قَالَ مُعَمَّرٌ: وَأَخْبَرَنَا أَبُو هَارُونَ عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ قُرَّةٍ عَنْ أَبِي الصَّدِيقِ النَّاجِي

عَنْ أَبِي الْخُدْرِيِّ عَنِ النَّبِيِّ (ص) قَالَ:

«يَرْضَى عَنْهُ سَاكِنُ السَّمَاءِ وَسَاكِنُ الْأَرْضِ، وَلَا تَدْعُ السَّمَاءُ مِنْ

قَطْرِهَا شَيْئًا إِلَّا صَبَّتْهُ وَلَا الْأَرْضُ مِنْ نَبَاتِهَا شَيْئًا إِلَّا أَخْرَجَتْهُ حَتَّى تَتَمَنَّى

الْأَحْيَاءُ الْأَمْوَاتُ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٢٥٨ / ١٠٣٨).

باب صد و چهل و پنجم

آنچه که نعیم ذکر کرده باینکه مهدی به سوی قسمتهائی از تورات راهنمایی می‌شود و بخاطر دسترسی حضرت به آن اسفار، حدود سه هزار نفر به او ایمان می‌آورند

۱۷۴. کعب می‌گوید:

علت اینکه مهدی (عج) را مهدی نامیده‌اند آن است که آن حضرت به سوی اسفاری (یعنی قسمتی) از تورات راهنمایی می‌شود و آنها را از کوههائیکه یهود، (مردم را) به طرف آنها دعوت می‌کنند استخراج خواهد نمود، پس جمعیت زیادی به واسطه آن کتابها، اسلام اختیار می‌نمایند.

باب صد و چهل و ششم

آنچه که نعیم ذکر کرده باینکه مردم روی زمین از او راضی خواهند بود ۱۷۵. «ابو ساعد خدری» از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: ساکنین آسمان و زمین از مهدی (عج) راضی خواهند بود. آسمان قطره‌ای از قطره‌های (باران) خود را وانمی‌گذارد مگر اینکه آن را فرو می‌ریزد و زمین هم گیاهی از گیاهان خود را نگه نمی‌دارد جز آنکه آن را خارج می‌سازد تا آنجا که اموات آرزوی زنده شدن را دارند.

الباب ١٤٧

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّهُ يَسْتَخْرِجُ
الْكُنُوزَ، وَيُقَسِّمُ الْمَالَ، وَيُلْقِي الْإِسْلَامَ بِجِرَانِهِ. (بتامه)
١٧٦. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ عَنْ مُعَمَّرٍ عَنْ قُتَادَةَ، قَالَ:
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«إِنَّهُ يَسْتَخْرِجُ الْكُنُوزَ، وَيُقَسِّمُ الْمَالَ، وَيُلْقِي الْإِسْلَامَ بِجِرَانِهِ» (باطن
عَنْ الْبَعِيرِ) (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٥٨ / حديث ١٠٣٧).

الباب ١٤٨

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ أَنَّهُ يُحْثِي الْمَالَ حَثِيًّا وَيَمْلَأُ الْأَرْضَ عَدْلًا.
١٧٧. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ عَنْ سَعِيدٍ عَنْ قُتَادَةَ عَنْ أَبِي نَضْرَةَ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ
الْحُدْرِيِّ عَنِ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ:
«يُحْثِي الْمَالَ حَثِيًّا» (كناية عن المبالغة في الكثرة) لَا يَعُْدُّهُ عَدًّا، يَمْلَأُ الْأَرْضَ
عَدْلًا كَمَا مِلْتُمْ جَوْرًا وَظُلْمًا»

الباب ١٤٩

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّ الْأُمَّةَ تَأْوِي إِلَيْهِ كَالنَّحْلِ إِلَى يَعْسُوبِهَا.
١٧٨. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ عَنْ أَبِي رَافِعٍ إِسْمَاعِيلَ بْنِ رَافِعٍ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ أَبِي
سَعِيدٍ عَنِ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ:
«تَأْوِي إِلَيْهِ أُمَّتُهُ النَّاسُ عَلَى مِثْلِ أَمْرِهِمُ الْأَوَّلِ، لَا يُوقِظُ نَائِمًا وَلَا
يُهْرِيقُ دَمًا» (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٥٨ - ٣٥٩ / حديث ١٠٤٠).

باب صد و چهل و هفتم

آنچه که نعیم ذکر کرده که مهدی (عج) گنجها را استخراج می‌کند و اموال را تقسیم می‌نماید و اسلام بتمامه در جایگاه خود مستقر خواهد ساخت

۱۷۶. معمر بن قتاده از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: مهدی (عج) گنجها را استخراج نموده و اموال را تقسیم می‌نماید، و اسلام را در جای خود مستقر نموده و مانند گردن که روی زمین قرار می‌گیرد همه مسائل آن انجام می‌پذیرد.

باب صد و چهل و هشتم

آنچه که نعیم ذکر کرده که حضرت اموال را بتدریج می‌دهد و زمین را پر از عدل و داد خواهد کرد

۱۷۷. «ابوسعید خدری» از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: مهدی (عج) مال را به تدریج می‌دهد و آن را شماره نمی‌کند زمین را پر از عدل و داد خواهد کرد همانگونه که پر از ظلم و ستم شده باشد.

باب صد و چهل و نهم

آنچه که نعیم ذکر کرده که مردم مانند تجمع زنبورها به دور ملکه به دور حضرت جمع می‌شوند

۱۷۸. ابوسعید خدری از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: مانند دوره نخست، مردم به دور حضرت جمع می‌شوند و مطیع فرمان اویند نه خوابی را بیدار و نه خونی را می‌ریزد

الباب ١٥٠

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّهُ يَمْلَأُ الْأَرْضَ عَدْلًا وَيَمْلِكُ سَبْعَ سِنِينَ.

١٧٩. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا ابْنُ وَهْبٍ عَنِ الْحَارِثِ بْنِ ثَبَّانٍ عَنْ عَمْرِو بْنِ زِيَادٍ أَبِي نَضْرَةَ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ عَنِ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ:

«يَمْلَأُ الْأَرْضَ عَدْلًا كَمَا مُلِئَتْ قَبْلَهُ ظُلْمًا وَجُورًا، يَمْلِكُ سَبْعَ سِنِينَ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٥٩ / حديث (١٠٤١).

الباب ١٥١

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّ طَاوُوسَ تَمَنَّى أَنْ يُدْرِكَ أَيَّامَ الْمَهْدِيِّ.

١٨٠. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا ابْنُ عُيَيْنَةَ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ مَيْسَرَةَ، قَالَ: قَالَ طَاوُوسُ:

وَدَدْتُ أَنِّي لَا أَمُوتُ حَتَّى أَدْرِكَ الْمَهْدِي، يَزْدَادُ الْمُحْسَنُ فِي إِحْسَانِهِ، وَيُتَابُ فِيهِ عَلَى الْمُسِيءِ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٦٠ / حديث (١٠٤٦).

الباب ١٥٢

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي أَنَّهُ فِي زَمَانِ الْمَهْدِيِّ يَتَمَنَّى

الصَّغِيرُ أَنْ يَكُونَ كَبِيرًا وَالْكَبِيرُ صَغِيرًا

١٨١. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا رَشْدِينَ عَنْ ابْنِ لَهْيَعَةَ عَنْ أَبِي زُرْعَةَ عَنْ صَبَاحٍ، قَالَ:

يَتَمَنَّى فِي زَمَنِ الْمَهْدِيِّ الصَّغِيرُ أَنْ يَكُونَ كَبِيرًا وَالْكَبِيرُ أَنْ يَكُونَ

صَغِيرًا (كتاب الفتن لابن حماد، ج ١: ص ٣٦٠ / حديث (١٠٤٧).

باب صد و پنجاهم

آنچه که نعیم ذکر کرده این است که مهدی زمین را پر از عدل و داد خواهد کرد و هفت سال حکومت می‌نماید.

۱۷۹. ابوسعید خدری از حضرت محمد بن عبدالله (صلی الله علیه و آله) روایت کرده که فرمود: مهدی (عج) زمین را پر از عدل و داد خواهد کرد همان طور که قبل از او پر از ظلم و ستم شده است، و هفت سال حکومت می‌کند.

باب صد و پنجاه و یکم

آنچه که نعیم ذکر کرده این است که طاووس یمانی در آرزوی درک زمان مهدی بود

۱۸۰. «طاووس» می‌گوید:

من دوست دارم که نمیرم تا زمان مهدی (عج) را درک کنم، (زیرا) آن حضرت به پاداش نیکوکاران می‌افزاید و به گهنگار فرصت توبه می‌دهد.

باب صد و پنجاه و دوم

نعیم ذکر کرده که در زمان مهدی کودک در آرزوی بزرگ شدن است و بزرگ در آرزوی کودک شدن

۱۸۱. نعیم: از رشدین و او از ابن لهیعه و آنها از ابی زرعه و صباح نقل کرده‌اند: در زمان مهدی (عج) صغیر آرزو می‌کند که کبیر باشد (تا مسائل را بخوبی درک کند) و کبیر آرزو دارد که صغیر باشد. (تا زمان بیشتری را از عصر مهدی درک کند)

توضیح: ابن حجر عسقلانی که یکی از علمای بزرگ اهل سنت است در کتاب تقریب التهذیب خود می‌نویسد: «رشدین و ابن لهیعه از راویانی هستند که مورد ثقه و اعتماد اهل سنت نیستند و گفتار ایشان مورد توجه و پذیرش نیست» در این صورت شاید نقل حدیث سید از آنها صرفاً توجه به متن حدیث و نقل از آنها بوده بدون اینکه توجهی به ثقه بودن یا نبودن آنها داشته باشد.

الباب ١٥٣

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: أَنَّ
 أُمَّتَهُ تَنْعِمُ فِي زَمَانِ الْمَهْدِيِّ نِعْمَةً لَمْ يَنْعَمُوا مِثْلَهَا قَطُّ.
 ١٨٢. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ مَرْوَانَ عَنْ عِمَارَةَ بْنِ أَبِي حَفْصَةَ عَنْ زَيْدِ الْعَمِيِّ
 عَنْ أَبِي الصِّدِّيقِ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ عَنْ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ:
 «تَنْعَمُ أُمَّتِي فِي زَمَنِ الْمَهْدِيِّ نِعْمَةً لَمْ يَنْعَمُوا مِثْلَهَا قَطُّ، تُرْسِلُ
 السَّمَاءُ عَلَيْهِمْ مِدْرَارًا، وَلَا تَدَعِ الْأَرْضُ شَيْئًا مِنَ النَّبَاتِ إِلَّا أَخْرَجَتْهُ،
 وَالْمَالُ كَدُوسٌ (الكثير أى بعض على بعض)، يَقُومُ الرَّجُلُ يَقُولُ: يَا مَهْدِي
 أَعْطِنِي، فَيَقُولُ: خُذْ»
 (كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٦٠ / حديث ١٠٤٨).

الباب ١٥٤

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي ظُهُورِ تَابُوتِ
 السَّكِينَةِ عَلَى يَدِهِ مِنْ بُحَيْرَةِ طَبْرِيَّةِ.
 ١٨٣. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ الْغَطَّارِ الْبَصْرِيُّ عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ عِيسَى،
 قَالَ:
 بَلَغَنِي أَنَّهُ عَلَى يَدَيِ الْمَهْدِيِّ يَظْهَرُ تَابُوتُ السَّكِينَةِ مِنْ بُحَيْرَةِ
 طَبْرِيَّةٍ حَتَّى يَحْمِلَ فَيُوضَعَ بَيْنَ يَدَيْهِ بَيْتِ الْمَقْدَسِ، فَإِذَا نَظَرَتْ إِلَيْهِ
 الْيَهُودُ أَسْلَمَتْ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ، ثُمَّ يَمُوتُ الْمَهْدِيُّ
 (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٦٠-٣٦١ / حديث ١٠٥٠).

باب صد و پنجاه و سوم

آنچه که نعیم ذکر کرده که پیامبر (ص) فرمود که امت من در زمان مهدی به نعمتی می‌رسد که هیچگاه قبلاً به چنین نعمتی نرسیده است ۱۸۲. ابوسعید خدری از حضرت محمد بن عبدالله (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) روایت کرده که فرمود:

امت من در زمان مهدی (عج) متعین به نعمتهایی می‌شود که هرگز نعمتی به او داده نشده، باران بر آنها می‌بارد و زمین چیزی از گیاهان بجای نمی‌گذارد جز آنکه همه را بیرون می‌ریزد و سبز می‌کند و ثروت مانند خرمن انباشته می‌شود و مال ارزشی ندارد، مردی بلند می‌شود و می‌گوید: یا مهدی به من ببخش. حضرت می‌گوید: بگیر.

باب صد و پنجاه و چهارم

آنچه که نعیم ذکر کرده که تابوت آرامش دهند (که مربوط به یهود بوده) از بحیره طبریه بدست مهدی می‌افتد

۱۸۳. سلیمان بن عیسی می‌گوید:
به من چنین رسیده که تابوت سکینه از بحیره طبریه (روستایی است در اردن) به دست مهدی (عج) آشکار می‌شود و آن را به بیت المقدس می‌آورند و در اختیار حضرت قرار می‌دهند موقعی که یهودیان به تابوت نظر می‌کنند جز تعداد کمی به مهدی (عج) ایمان می‌آورند.

الباب ١٥٥

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّ الْغِنَى يُلْقَى فِي
قُلُوبِ الْعِبَادِ فِي زَمَانِ الْمَهْدِيِّ.

١٨٤. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ: وَحَدَّثَنِي غَيْرُ وَاحِدٍ عَنْ ابْنِ عِيَّاشٍ عَنْ سَالِمِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِي
مُحَمَّدٍ عَنْ رَجُلٍ مِنْ أَهْلِ الْمَغْرِبِ، قَالَ:

إِذَا خَرَجَ الْمَهْدِيُّ أَلْقَى اللَّهُ الْغِنَى فِي قُلُوبِ الْعِبَادِ حَتَّى يَقُولَ
الْمَهْدِيُّ: مَنْ يُزِيدُ الْمَالَ؟ فَلَا يَأْتِيهِ أَحَدٌ إِلَّا وَاحِدٌ يَقُولُ: أَنَا، فَيَقُولُ:
أُحْتُ، فَيَحْتُو، فَيَحْمِلَ عَلَى ظَهْرِهِ حَتَّى إِذَا أَتَى أَقْصَى النَّاسِ قَالَ: أَلَا أَرَانِي
شَرٌّ مِنْ هَاهُنَا؟! فَيَرْجِعَ فَيَرُدُّهُ إِلَيْهِ، فَيَقُولُ: خُذْ مَالَكَ لَا حَاجَةَ لِي فِيهِ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٦١ / حديث (١٠٥١).

الباب ١٥٦

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّ
الْمَهْدِيَّ يُصْلِحُهُ اللَّهُ فِي لَيْلَةٍ

١٨٥. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْقَاسِمُ بْنُ مَالِكِ الْمَزْنِي عَنْ يَاسِينَ بْنِ سَيَّارٍ، قَالَ:
سَمِعْتُ إِبْرَاهِيمَ بْنَ مُحَمَّدٍ بْنِ الْحَنْفِيَّةِ، قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي، حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ، قَالَ:
«قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

الْمَهْدِيُّ يُصْلِحُهُ اللَّهُ فِي لَيْلَةٍ وَاحِدَةٍ» (حلية الاولياء ج ٣ ص ١٧٧).

باب صد و پنجاه و پنجم

آنچه که نعیم ذکر کرده که در زمان مهدی (عج) بی نیازی بگونه‌ای است که کسی خود را نیازمند نمی‌بیند
۱۸۴. ابو محمد می‌گوید:

مردی از اهل مغرب گفت: وقتی که مهدی (عج) خروج کند خداوند طوری مردم را بی‌نیاز می‌سازد که مهدی (عج) می‌گوید: چه کسی خواهان ثروت است؟ هیچ‌کس اظهار نیاز نمی‌کند. جز یک نفر که می‌گوید: من (طالب مال)، پس آن مرد عرض می‌کند مال کمی به من عطا کن و آن حضرت به او می‌دهد آن مرد مال را به دوش خود می‌کشد و به نزد دورترین فرد می‌آید و می‌گوید: صلاح نمی‌دانم که از اینجا بگذرم، پس بر می‌گردد مال را به آن حضرت برمی‌گرداند و می‌گوید: مال خود را بگیر که من به آن احتیاجی ندارم.

باب صد و پنجاه و ششم

آنچه که نعیم ذکر کرده که خداوند کار مهدی (عج) را در یک شب اصلاح می‌نماید

۱۸۵. محمد بن حنفیه از پدر بزرگوارش علی بن ابیطالب و او از رسول خدا (ص) روایت کرده که فرمود:
خدا (کار) مهدی را در یک شب اصلاح می‌نماید.

الباب ١٥٧

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي أَنَّ مَوْلَانَا عَلِيًّا عَرَفَ عُمَرَ بْنَ الْخَطَّابِ
أَنَّ حُلَى الْكَعْبَةِ يُقَسِّمُهُ فِيهِ شَابٌّ مِنْ قُرَيْشٍ فِي آخِرِ الزَّمَانِ
١٨٦. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا ابْنُ وَهَبٍ عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ يَحْيَى بْنِ طَلْحَةَ التَّيْمِيِّ عَنْ
طَاوُوسٍ، قَالَ: وَدَّعَ عُمَرُ بْنُ الْخَطَّابِ الْبَيْتَ، ثُمَّ قَالَ:

وَاللَّهِ مَا أَرَانِي أَدْعُ خَزَائِنَ الْبَيْتِ وَمَا فِيهِ مِنَ السَّلَاحِ وَالْمَالِ أَمْ
أَقْسَمُهُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ؟ فَقَالَ لَهُ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ: «إِمِضْ فَلَسْتَ بِصَاحِبِهِ،
إِنَّمَا صَاحِبُهُ مِنَّا شَابٌّ مِنْ قُرَيْشٍ يُقَسِّمُهُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فِي آخِرِ الزَّمَانِ».
(كنز العمال ج ١٤ / ص ٥٩٠ و ٥٩١ / حديث (٣٩٦٧٤).

الباب ١٥٨

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي أَوَّلِ لَوَاءٍ يَعْقِدُهُ الْمَهْدِيُّ
١٨٧. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْحَكَمُ بْنُ نَافِعٍ عَنْ جَرَّاحٍ عَنْ أَرْطَاقٍ، قَالَ:
أَوَّلُ لَوَاءٍ يَعْقِدُهُ الْمَهْدِيُّ يَبْعَثُهُ إِلَى التُّرُكِ فَيَهْزِمُهُمْ وَيَأْخُذُ مَا مَعَهُمْ
مِنَ السَّبْيِ وَالْأَمْوَالِ، ثُمَّ يَسِيرُ إِلَى الشَّامِ فَيَفْتَحُهَا، ثُمَّ يَعْتَقُ كُلَّ مَمْلُوكٍ مَعَهُ،
وَأَعْطَى أَصْحَابَهُ ثَمَنَهُمْ.
(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٦٣ / حديث (١٠٦٠).

١٨٨. وَقَالَ فِي حَدِيثٍ آخَرَ:
يَخْرُجُ عَلَى لَوَاءٍ الْمَهْدِيُّ حَدِيثُ السِّنِّ، خَفِيفُ اللَّحِيَّةِ، أَصْفَرُ -
وَلَمْ يَذْكُرِ الْوَلِيدُ أَصْفَرُ - لَوْ قَابَلَ الْجِبَالَ لَهَزَّهَا - وَقَالَ: لَهَدَّهَا - حَيْثُ يَنْزِلُ
أَيْلِيَاءَ
(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٦٦ / حديث (١٠٧١).

باب صد و پنجاه و هفتم

آنچه که نعیم ذکر کرده که مولا علی (ع) به عمر بن خطاب گفت:
تقسیم کننده اموال کعبه، جوانی از قریش است
۱۸۶. «طاووس» می‌گوید:

وقتی عمر بن خطاب با کعبه خدا حافظی می‌نمود گفت: به خدا سوگند
نمی‌دانم که خزینه‌ها و اسلحه و مال کعبه را رها کنم یا آنها را در راه خدا
تقسیم نمایم؟ علی ابن ابیطالب (ع) به او فرمود: (از این خیال) در گذر که
تو صاحب کعبه نیستی بلکه صاحب آن، جوانی است از قریش که در آخر
الزمان، آن را در راه خدا خواهد داد.

باب صد و پنجاه و هشتم

آنچه که نعیم پیرامون اولین پرچم مهدی (عج) ذکر کرده است
۱۸۷. «ارطاة» می‌گوید:

مهدی (عج) نخستین بار پرچم را به سوی ملت ترک می‌فرستد و آنها را
شکست می‌دهد و اسراء و اموال آنها را می‌گیرد، بعد از آن، به سوی شام
می‌رود و آن را فتح می‌کند و غلامهای زر خریدی را که با او باشند آزاد
نموده قیمت آنها را به یاران خود می‌دهد،

۱۸۸. و در حدیث دیگر است که نوجوانی با محاسن کم و رنگ زرد در
زیر لوای مهدی (عج) خارج می‌شود که اگر با کوهها بجنگد آنها را خراب
می‌کند و گفت: موقعی که به قدس بیاید آن را خراب خواهد کرد.

الباب ١٥٩

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي صِفَةِ الْمَهْدِيِّ

١٨٩. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ عَنْ سَعِيدِ قَتَادَةَ عَنْ أَبِي نَضْرَةَ عَنْ أَبِي الصِّدِّيقِ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ (ص)، قَالَ: «الْمَهْدِيُّ أَجْلَى الْجَبِينِ أَقْنَى الْأَنْفِ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٢٦٤ / حديث ١٠٦٣).

١٩٠. وَفِي حَدِيثٍ آخَرَ:

«الْمَهْدِيُّ أَقْنَى أَجْلَى» رَوَاهُ عَنْ النَّبِيِّ ﷺ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٢٦٤ / حديث ١٠٦٤).

الباب ١٦٠

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي خُشُوعِ الْمَهْدِيِّ

١٩١. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا أَبُو يُوسُفَ عَنْ صَفْوَانَ بْنِ عَمْرٍو عَنْ عَبْدِ اللَّهِ ابْنِ بُسْرٍ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ:

الْمَهْدِيُّ خَاشِعٌ لِلَّهِ كَخُشُوعِ النَّسْرِ جُنَاحَهُ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٢٦٤ / حديث ١٠٦١).

باب صد و پنجاه و نهم

آنچه که نعیم در صفت مهدی ذکر کرده است

۱۸۹. «ابوسعید خدری» از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود:
صورت و پیشانی حضرت نورانی و بینی او عقابی است.

۱۹۰. در حدیثی دیگر از پیامبر پیرامون چهره صورت مهدی مانند قبل
آمده است به اینکه:
بینی حضرت عقابی و چهره‌اش نورانی است.

باب صد و شصتم

آنچه که نعیم در ابراز کوچکی مهدی در برابر خداوند ذکر کرده است

۱۹۱. «کعب» می‌گوید:
مهدی (عج) در برابر خداوند مانند عقابی است که بالهای خود را بعنوان
تسلیم پهن می‌کند.

الباب ١٦١

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ زِيَادَةِ [فِي] صِفَةِ الْمَهْدِيِّ

١٩٢. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَرْوَانَ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ، قَالَ:

«الْمَهْدِيُّ مَوْلَدُهُ بِالْمَدِينَةِ مِنْ أَهْلِ بَيْتِ النَّبِيِّ (ص)، وَإِسْمُهُ إِسْمُ نَبِيِّ، وَ مُهَاجَرُهُ بَيْتُ الْمُقَدَّسِ، كَثُ اللَّحِيَّةِ، أَكْحَلُ الْعَيْنَيْنِ، بَرَّاقُ الثَّنَائَا، فِي وَجْهِهِ خَالٌ، أَقْنَى، أَجَلَى، فِي كِتْفِهِ عَلَامَةُ النَّبِيِّ، يَخْرُجُ بِرَأْيَةِ النَّبِيِّ (ص)، مِنْ مِرْطٍ مَخْمَلَةٍ، سَوْدَاءٍ مَرَبَّعَةٍ، فِيهَا حِجْرٌ، لَمْ تَنْشُرْ مُنْذُ تَوَفَّى رَسُولُ اللَّهِ (ص)، وَلَا تَنْشُرُ حَتَّى يَخْرُجَ الْمَهْدِيُّ، يُمَدُّهُ اللَّهُ بِثَلَاثَةِ آلَافٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ يَضْرِبُونَ وُجُوهُ مَنْ خَالَفَهُمْ وَأَذْبَارَهُمْ، يُبْعَثُ وَهُوَ مَا بَيْنَ الثَّلَاثِينَ إِلَى الْأَرْبَعِينَ»

(كنز العمال، ج ١٤، ص ٥٨٩ و ٥٩٠، حديث (٣٩٦٧١).

الباب ١٦٢

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّهُ فَتَى مِنْ

قُرَيْشٍ ضَرَبُ مِنَ الرِّجَالِ، وَأَنَّ عُمُرَهُ سِتُّونَ سَنَةً

١٩٣. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا ابْنُ وَهَبٍ عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ يَحْيَى بْنِ طَلْحَةَ التَّيْمِيِّ عَنْ طَاوُوسٍ، قَالَ: قَالَ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ:

«هُوَ فَتَى مِنْ قُرَيْشٍ ضَرَبَ مِنَ الرِّجَالِ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٦٦/ حديث (١٠٧٤).

باب صد و شصت و یکم

آنچه که نعیم از صفات مختلف مهدی ذکر کرده است

۱۹۲. قاسم بن عبدالرحمن از آن کسی که برای او از علی بن ابی طالب (علیه السلام) روایت کرده نقل می‌کند که فرمود:

مهدی (عج) از اهل بیت نبی است و وطنش مدینه و همنام جدش رسول خداست و هجرت او در بیت المقدس خواهد بود، ریش حضرت پر پشت و مشکی و چشمهایش مشکی و سرمه کشیده و دندانهایش سفید و براق است. در صورت مهدی (عج) خال برجسته و روشنی است و در کتف آن حضرت، علامت نبوت است و به همراه خود بیرق رسول خدا را با پارچه مخمل سیاه، چهارگوشه بیرون می‌آورد. از موقعی که رسول خدا (صلی الله علیه و آله) از دنیا رفته تا ظهور مهدی کسی آن بیرق را ندیده است. خدا سه هزار فرشته را به یاری حضرت می‌فرستد که به صورت و پشت مخالفین آن حضرت می‌کوبند، مهدی (عج) وقتی که خروج می‌کند سیمای مبارکش از سی‌الی چهل سال بیشتر نشان نمی‌دهد.

باب صد و شصت و دوم

آنچه که نعیم ذکر کرده باینکه حضرت مهدی جوانی است از قریش که شصت سال عمر می‌کند

۱۹۳. طاووس از علی بن ابیطالب (علیه السلام) روایت کرده که فرمود:
مهدی (عج) جوانی است از قریش.

١٩٤. قَالَ: وَحَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْحَكَمُ بْنُ مَافِعٍ عَنْ جَرَّاحٍ عَنْ أَرْطَاةٍ، قَالَ:
الْمُهْدِيُّ ابْنُ سِتِّينَ سَنَةٍ (كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٦٧/حديث ١٠٧٥).

١٩٥. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ حَزِيمٍ عَنِ السَّقَرِيِّ بْنِ رُسْتَمٍ عَنْ أَبِيهِ، قَالَ:
الْمُهْدِيُّ رَجُلٌ أَزْجٌ أَبْلَجٌ أَعْيُنٌ، يَخْرُجُ مِنَ الْحِجَازِ حَتَّى يَسْتَوِيَ عَلَى
بَيْتِ رُمَيْثٍ، وَهُوَ ابْنُ ثَمَانِي عَشْرَةَ سَنَةً.

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٦٦/حديث ١٠٧٢).
أَقُولُ أَنَا: إِنَّ الْإِخْتِلَافَ فِي عُمُرِهِ لَعَلَّ مَعْنَاهُ أَنَّ صِفَتَهُ عِنْدَ مَنْ يَرَاهُ
تَحْوِي مَا تَضَمَّنَتْهُ الْأَخْبَارُ وَإِنْ كَانَ عُمُرُهُ أَكْثَرَ مِنْ ذَلِكَ.

الباب ١٩٢

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي إِسْمِ
الْمُهْدِيِّ وَ أَنَّهُ مِنْ وَلَدِ فَاطِمَةَ

١٩٦. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا ابْنُ عَشِيْنَةَ عَنْ عَاصِمٍ عَنْ زُرَّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ النَّبِيِّ (ص)
قَالَ:

«الْمُهْدِيُّ يُوَاطِي إِسْمُهُ إِسْمِي وَإِسْمُ أَبِيهِ إِسْمُ أَبِي» وَسَمِعْتُهُ غَيْرَ مَرَّةٍ
لَا يُذَكِّرُ إِسْمُ أَبِيهِ (كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٦٧/حديث ١٠٧٦).

١٩٧. وَقَالَ حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ الْيَمَانِ عَنِ الثَّوْرِيِّ سُفْيَانَ وَ زَائِدَةَ عَنْ
عَاصِمٍ عَنْ أَبِي وَائِلٍ -فَإِنْ حَفِظَ فَهُوَ غَرِيبٌ- عَنْ زُرَّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ النَّبِيِّ قَالَ:
«الْمُهْدِيُّ يُوَاطِي إِسْمُهُ إِسْمِي وَإِسْمُ أَبِيهِ إِسْمُ أَبِي»

(كنز العمال، ج ١٤، ص ٢٦٨، حديث ٣٩٦٧١).

۱۹۴. ارطاة می‌گوید:

مهدی (عج) شخصی شصت ساله است.

۱۹۵. سقر بن رستم نقل کرده که پدرش می‌گفت: ابروهای مهدی (عج) کشیده و باریک با قامتی موزون و چشمانی درشت است از حجاز خود را ظاهر می‌سازد و وقتی در منبر دمشق بالا می‌رود هجده ساله بنظر می‌رسد. من می‌گویم: اختلاف در عمر او شاید بخاطر اختلافی است که در اخبار وجود دارد هر چند که عمر حضرت بیش از این اندازه است.

باب صد و شصت و سوم

آنچه که نعیم پیرامون نام مهدی بیان کرده و اینکه او
فرزند فاطمه است

۱۹۶. عبدالله از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود:

اسم مهدی اسم من است و اسم پدرش هم اسم پدر من است. راوی می‌گوید: مکرراً از آن حضرت شنیدم که نام پدرش (یعنی پدر مهدی) را ذکر نمی‌کرد.

۱۹۷. عبدالله از پیامبر نقل کرده که فرمود:

اسم مهدی (عج) اسم من و اسم پدرش اسم پدر من است، توضیح: این جمله حضرت که پدر او اسم پدر من است، مورد توجه بسیاری از دانشمندان امامیه و اهل سنت قرار گرفته تا آنجا که احمد در مسند و حافظ ابونعیم در حلیة الاولیاء گفته‌اند: که اسم ابیه، اسم ابی، در روایت نبوده، بلکه از طرف راوی حدیث که زرّ و زائد بوده‌اند؛ اضافه شده است و بعضی از علمای امامیه مانند مرحوم مجلسی و دیگران به توجیه این حدیث پرداخته‌اند: بدین صورت که گفته‌اند: نام پدر حضرت مهدی، امام حسن بوده و این حدیث چگونه باید تصحیح کرد؟ هر کدام از دانشمندان به توجیه پرداخته و راههای مختلفی را ارائه داده‌اند که بهترین راه کلام صاحب جنات الخلود است که می‌گوید: نام پدر امام مهدی غیر از حسن، عبدالله هم بوده است، در اینصورت جمله پیامبر که می‌فرماید: نام او نام من، و نام پدرش نام پدر من است، درست می‌باشد. تمامی این مباحث در جلد دوم منتخب الاثر ذکر شده است.

١٩٨. وَقَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ (حَدَّثَنَا مُعْتَمِرُ بْنُ سُلَيْمَانَ عَنْ عُمَرَانَ بْنِ سَمِيطُ) عَنْ كَعْبٍ،

قَالَ:

إِسْمُ الْمَهْدِيِّ إِسْمُ مُحَمَّدٍ، أَوْ قَالَ: إِسْمُ النَّبِيِّ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٦٧/حديث ١٠٧٨).

١٩٩. وَقَالَ حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ عَنْ أَبِي رَافِعٍ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ

الْحُدْرِيِّ عَنِ النَّبِيِّ (ص) قَالَ:

«إِسْمُ الْمَهْدِيِّ إِسْمِي» (كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٦٨/حديث ١٠٨٠).

٢٠٠. وَقَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ وَرُشْدَيْنِ عَنِ ابْنِ لُحَيْعَةَ عَنْ إِسْرَائِيلَ بْنِ

عَبَادٍ عَنْ مَيْمُونِ الْقِدَاحِ عَنْ أَبِي الطُّفَيْلِ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (ص) قَالَ:

«الْمَهْدِيُّ إِسْمُهُ إِسْمِي وَإِسْمُ أَبِيهِ إِسْمُ أَبِي»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٦٨/حديث ١٠٨١).

٢٠١. وَقَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا ابْنُ الْمُبَارَكِ وَابْنُ ثَوْرٍ وَعَبْدُ الرَّزَّاقِ عَنْ مَعْمَرٍ عَنْ

قُتَادَةَ، قَالَ عَبْدُ الرَّزَّاقِ: عَنْ مَعْمَرٍ عَنْ سَعِيدِ بْنِ أَبِي عُرُوبَةَ عَنْ قُتَادَةَ، قَالَ: قُلْتُ لِسَعِيدِ بْنِ

الْمُسَيَّبِ:

الْمَهْدِيُّ حَقٌّ هُوَ؟ قَالَ: حَقٌّ، قُلْتُ: فَمَنْ هُوَ؟ قَالَ: مِنْ قُرَيْشٍ،

قُلْتُ: مِنْ أَيِّ قُرَيْشٍ؟ قَالَ: مِنْ بَنِي هَاشِمٍ، قُلْتُ: مِنْ أَيِّ بَنِي هَاشِمٍ؟ قَالَ:

مِنْ بَنِي عَبْدِ الْمُطَّلِبِ، قُلْتُ: مِنْ أَيِّ بَنِي عَبْدِ الْمُطَّلِبِ؟ قَالَ: مِنْ وَلَدِ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٦٨-٣٦٩/حديث ١٠٨٢).

فَاطِمَةَ

۱۹۸. کعب نقل می‌کند که معصوم فرمود:
نام مهدی نام محمد یا اسم نبی است.

۱۹۹. ابوسعید خدری از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود:
اسم مهدی اسم من است.

۲۰۰. ابوطیفیل روایت کرده که پیامبر خدا ﷺ فرمود:
نام مهدی (عج) نام من و نام پدرش نام پدر من است.

۲۰۱. قتاده می‌گوید:
به سعید بن مسیب گفتم:
مهدی حق است؟
گفت: (آری) از قریش است،
گفتم: از کدام قریش؟
گفت: از بنی هاشم (دوباره)
گفت: از بنی عبدالمطلب،
گفتم: از کدام بنی عبدالمطلب؟
گفت از فرزندان فاطمه ﷺ.

٢٠٢. وَقَالَ: حَدَّثَنَا بَقِيَّةُ بْنُ الْوَلِيدِ عَنْ أَبِي بَكْرِ بْنِ أَبِي مَرْزِيمٍ عَنْ
 ضَمْرَةَ ابْنِ حَبِيبٍ عَنْ أَبِي هَزَانَ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ: الْمَهْدِيُّ مِنْ وَلَدِ فَاطِمَةَ.
 (كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٧٤ / حديث ١١١٢).

٢٠٣. وَقَالَ نَعِيمٌ حَدَّثَنَا أَبُو هَارُونَ عَنْ عَمْرِو بْنِ قَبِيلٍ الْمَلَائِي عَنْ الْمُنْهَالِ بْنِ
 عَمْرٍو عَنْ زُرَّ بْنِ حَبِيشٍ سَمِعَ عَلِيًّا يَقُولُ:
 «الْمَهْدِيُّ رَجُلٌ مِنَّا مِنْ وَلَدِ فَاطِمَةَ».

(كنز العمال، ج ١٤، ص ٥٩١ و ٥٩٠، حديث ٣٩٦٧٥).

الباب ١٦٢

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنَ الْخَسْفِ بِالْجَيْشِ
 الَّذِي يَبْعَثُهُ السُّفْيَانِيُّ إِلَى مَكَّةَ
 ٢٠٤. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا رَشْدِينَ عَنْ ابْنِ لَهْيَعَةَ عَنْ أَبِي قَبِيلٍ عَنْ سَعِيدِ بْنِ
 الْأَسْوَدِ عَنْ ذِي قُرْبَاتٍ، قَالَ:
 إِذَا بَلَغَ السُّفْيَانِيُّ الَّذِي بِمِصْرَ بَعَثَ جَيْشًا إِلَى الَّذِي بِمَكَّةَ فَيَخْرِبُونَ
 الْمَدِينَةَ أَشَدُّ مِنَ الْحُرَّةِ حَتَّى إِذَا بَلَغُوا الْبَيْدَاءَ خَسَفَ بِهِمْ
 (كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٢٨ / حديث ٩٣٨).

۲۰۲. کعب می‌گوید:

مهدی (عج) از فرزندان فاطمه (علیها السلام) خواهد بود.

۲۰۳. زر بن حبیش می‌گوید: از علی (علیه السلام) شنیدم که فرمود: مهدی

(عج) مردی است از ما که از فرزند فاطمه (س) خواهد بود.

باب صد و شصت و چهارم

آنچه که نعیم ذکر کرده که لشکر سفیانی که به سوی مکه رفته به زمین

فرو می‌رود

۲۰۴. ذوقربات می‌گوید: موقعی که سفیانی به مصر رسید لشکری به

سوی آن کسی که در مکه است می‌فرستد و آنها شهر را بیشتر از واقعه حرّه

خراب می‌کنند (حرّه: روستایی است نزدیک مدینه) تا وقتی که به بیداء

(سرزمین نرمی است بین مکه و مدینه) برسند و زمین آنها را در خود فرو

می‌برد و آنها را زنده بگور می‌سازد.

الباب ١٦٥

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّ الْجَيْشَ

الَّذِي يَخْشِفُ بِهِ يَكُونُ مِنْ جِهَةِ الشَّامِ

٢٠٥. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ عَنْ مَعْمَرٍ عَنْ قُتَادَةَ، قَالَ: قَالَ

رَسُولُ اللَّهِ (ص): يَبْعَثُ إِلَى مَكَّةَ بِجَيْشٍ مِنَ الشَّامِ حَتَّى إِذَا كَانُوا بِالْبَيْدَاءِ

خَسَفَ بِهِمْ» (كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٢٩/حديث ٩٣٩).

٢٠٦. وَ ذَكَرَ فِي حَدِيثٍ آخَرَ: أَنَّهُ مِنْ عَلَامَاتِ خُرُوجِ الْمَهْدِيِّ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٢٧/حديث ٩٣٣).

الباب ١٦٦

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنَ الْخَسَفِ

بِالْجَيْشِ الَّذِي يُبْعَثُ إِلَى مَكَّةَ

٢٠٧. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ وَ رَشْدَيْنُ عَنْ ابْنِ هُرَيْثَةَ عَنْ أَبِي

قَبِيلٍ عَنْ أَبِي رُومَانَ عَنْ عَلِيٍّ، قَالَ: «إِذَا نَزَلَ جَيْشٌ فِي طَلَبِ الَّذِينَ

خَرَجُوا إِلَى مَكَّةَ فَنَزَلُوا الْبَيْدَاءَ خَسَفَ بِهِمْ وَيُبَادُ بِهِمْ - وَ هُوَ قَوْلُهُ: (وَلَوْ

تَرَى إِذْ فَرَعُوا فَلَا فَوْتَ وَأُخِذُوا مِنْ مَكَانٍ قَرِيبٍ) (سورة سبأ/ آية ٥١) - مَنْ

تَحْتَ أَقْدَامِهِمْ، وَ يُخْرِجُ رَجُلٌ مِنَ الْجَيْشِ فِي طَلَبِ نَاقَةٍ لَهُ ثُمَّ يَرْجِعُ إِلَى

النَّاسِ فَلَا يَجِدُ مِنْهُمْ أَحَدًا وَ لَا يُحِسُّ بِهِمْ، وَ هُوَ الَّذِي يُحَدِّثُ النَّاسَ

بِخَبَرِهِمْ» (كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٢٩/حديث ٩٤٢).

باب صد و شصت و پنجم

آنچه که نعیم ذکر کرده باینکه

لشکری که به زمین فرو می‌رود از شام است

۲۰۵. قتاده نقل می‌کند که رسول خدا (ص) فرمود:

لشکری از شام به مکه فرستاده می‌شود وقتی که به بیداء می‌رسند به زمین فرو می‌روند و زنده به گور می‌شوند.

۲۰۶. و در حدیث دیگر ذکر کرده: که زنده به گور شدن آنها از نشانه‌های خروج حضرت مهدی (عج) است.

باب صد و شصت و ششم

آنچه که نعیم ذکر کرده باینکه لشکر اعزامی به مکه در زمین فرو

می‌روند

۲۰۷. «ابورومان» از حضرت علی بن ابیطالب (ع) روایت کرده که

فرمود:

زمانی که لشکری بسوی مکه برای سرکوبی انقلابیون اعزام می‌شوند وقتی به بیداء رسیدند به زمین فرو می‌روند و منادی از زیر پای آنها فریاد می‌زند: «اگر آنها را در وقتی که وحشت زده‌اند ببینی که راه فرار ندارند و از مکان نزدیکی گرفته خواهند شد». (سباء / ۵۰)

و مردی از میان لشکر برای طلب ناقه خود خارج می‌شود وقتی که بر می‌گردد احدی از آنها را نمی‌یابد و متوجه نمی‌شود که او همان کسی است که مردم خبرش را می‌دهند.

الباب ١٦٧

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ عَمَّنْ رَوَى أَنَّ
الْخَسْفَ يَكُونُ لِلْجَيْشِ الَّذِي يَنْفِذُ إِلَى الْمَدِينَةِ
٢٠٨. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا رَشْدَيْنُ عَنْ ابْنِ هِيعَةَ عَنْ
عَبْدِ الْعَزِيزِ ابْنِ صَالِحٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ رَبَاحٍ عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ، قَالَ: يُبْعَثُ جَيْشٌ
إِلَى الْمَدِينَةِ فَيُخَسِفُ بِهِمُ بَيْنَ الْجَمَاوَيْنِ، وَ تُقْتَلُ النَّفْسُ الزَّكِيَّةُ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٢٩ / حديث ٩٤٠).

حَدِيثُ آخَرٍ فِي الْخَسْفِ بِالْجَيْشِ الَّذِي يَنْفِذُ إِلَى الْمَدِينَةِ:

٢٠٩. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَرْوَانَ عَنْ أَرْطَاةَ عَنْ تَبِيعٍ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ:
يُوجِّهُ جَيْشٌ إِلَى الْمَدِينَةِ فِي اثْنِي عَشَرَ أَلْفًا، فَيُخَسِفُ بِهِمُ بِالْبَيْدَاءِ
(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٢٩ - ٣٣٠ / حديث ٩٤٣).

يَقُولُ عَلِيُّ بْنُ مُوسَى بْنِ جَعْفَرٍ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنِ مُحَمَّدٍ بْنِ الطَّائِبِ:
وَالَّذِي ظَهَرَ لَنَا مِنَ الْأَخْبَارِ وَالْآثَارِ أَنَّ الْجَيْشَ الَّذِي يُخَسِفُ بِهِ هُوَ
الَّذِي يُبْعَثُ بِهِ إِلَى مَكَّةَ.
وَيُمْكِنُ أَنْ يَكُونَ انْفِذُ الْجَيْشِ إِلَى الْمَدِينَةِ وَ إِلَى مَكَّةَ. وَرَوَيْنَا أَنَّ
الْبَيْدَاءَ الَّتِي يَكُونُ الْخَسْفُ فِيهَا بَيْدَاءَ مَكَّةَ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٢٩ / حديث ٩٣٩).

وَ فِي حَدِيثٍ: أَنَّ الْمُنَادِيَ لِلْبَيْدَاءِ أَنْ تُنْخَسِفَ بِهِمُ اللَّهُ جَلَّ جَلَالُهُ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٣١ / حديث ٩٤٨).

وَ فِي بَعْضِهَا: أَنَّهُ جَبْرِئِيلُ (كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٢٨ / حديث ٩٣٧).

باب صد و شصت و هفتم

آنچه که نعیم ذکر کرده که لشگر اعزامی به مدینه در
زمین فرو می‌روند

۲۰۸. ابن مسعود می‌گوید:

لشکری به سوی مدینه فرستاده می‌شود که بین مکه و مدینه، زمین آنها را
در خود فرو می‌برد و نفس زکیه کشته می‌شود.
و حدیث دیگری است که به بیان لشکری پرداخته که به مدینه می‌رود
و زمین آنها را فرو می‌برد.

۲۰۹. کعب می‌گوید:

لشکر دوازده هزار نفری به سوی مدینه رهسپار می‌شوند و در بیداء به
زمین فرو می‌روند.

سید بن طاووس می‌گوید:

آنچه از اخبار و آثار اهل بیت بدست می‌آید آن است که لشکری که به
زمین فرو می‌روند همان قشونی است که به مکه اعزام شده‌اند.
و ممکن است لشکری باشد که به مکه و مدینه اعزام شده‌اند.
و ما روایت کردیم که بیدایی که در آن خسف و فرورفتگی روی داده
است بیداء مکه است.
و در حدیث است: آن منادی که در بیداء ندا می‌کند که زمین آنها را فرو
برد خداست.
و در بعضی از روایات است که جبرئیل است.

فصل

فِيمَا ذَكَرَهُ يَأْقُوتُ الْحِمَوِيُّ فِي تَرْجُمَةِ «الْبَيْدَاءِ» مِنْ «مُعْجَمِ الْبُلْدَانِ».
 قَالَ: الْبَيْدَاءُ: إِسْمُ الْأَرْضِ مَلَسَاءَ بَيْنَ مَكَّةَ وَالْمَدِينَةِ، وَهِيَ إِلَى
 مَكَّةَ أَقْرَبُ تَعْدُ مِنَ الشَّرْقِ أَمَامَ ذِي الْحُلَيْفَةِ.
 وَفِي الْحَدِيثِ: أَنَّ قَوْمًا كَانُوا يَعُزُّونَ الْبَيْتَ فَزَلُّوا بِالْبَيْدَاءِ، فَبَعَثَ
 اللَّهُ جِبْرَائِيلَ، فَقَالَ: يَا بَيْدَاءُ أَبِيدِيهِمْ
 (كتاب المعجم البلدان ج ١: ص ٥٢٣).

الباب ١٦٨

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ عَلَامَاتِ الْمَهْدِيِّ
 ٢١٠. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ: حَدَّثَنَا ابْنُ وَهْبٍ عَنْ ابْنِ لُحَيْعَةَ عَنْ فُلَانِ الْمَعَاوِرِيِّ سَمِعَ
 أَبَا فَرَّاسٍ سَمِعَ عَبْدُ اللَّهِ بْنَ عُمَرَ يَقُولُ:
 إِذَا خَسَفَ بِجَيْشِ الْبَيْدَاءِ فَهُوَ عَلَامَةٌ خُرُوجِ الْمَهْدِيِّ
 (كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٣٢/حديث ٩٥٠).

الباب ١٦٩

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّ مِنْ
 عَلَامَةِ ظُهُورِهِ خُرُوجُ آيَةِ مَعَ الشَّمْسِ
 ٢١١. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا ابْنُ الْمُبَارَكِ وَابْنُ ثَوْرٍ وَعَبْدُ الرَّزَّاقِ عَنْ مَعْمَرٍ عَنْ ابْنِ
 طَاوُوسٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ:
 لَا يُخْرَجُ الْمَهْدِيُّ حَتَّى تَطْلُعَ مَعَ الشَّمْسِ آيَةٌ
 (كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٣٢/حديث ٩٥١).

فصل

«یا قوت حموی» در معجم البلدان می‌گوید: بیداء اسم زمین نرمی است بین مکه و مدینه و به مکه نزدیکتر است و از طرف شرق در جلو ذوالحلیفه قرار گرفته.

و در حدیث است که قومی برای جنگ کعبه آمدند و در بیداء پیاده شدند و خدا جبرئیل را فرستاد، جبرئیل گفت: یا بیداء آنها را در کام خود فرو بر.

باب صد و شصت و هشتم

آنچه که نعیم از نشانه‌های ظهور مهدی ذکر کرده است
۲۱۰. عبدالله بن عمر می‌گوید: وقتی که لشکر در بیداء به زمین فرو می‌روند. علامت و نشانه خروج مهدی (عج) خواهد بود.

باب صد و شصت و نهم

آنچه که نعیم از نشانه ظهور مهدی ذکر کرده که آن طلوع خورشید با علامت و نشانه است

۲۱۱. علی بن عبدالله بن عباس می‌گوید:
مهدی (عج) خروج نمی‌کند تا اینکه با آفتاب علامتی طلوع کند.

الباب ١٧٠

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ عَلَامَةٍ

خُرُوجِ الْمَهْدِيِّ أَلْوِيَةِ مِنَ الْمَغْرِبِ عَلَيْهَا رَجُلٌ أُعْرِجُ

٢١٢. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا أَبُو يُوسُفَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ يَزِيدَ بْنِ السِّنْدِيِّ

عَنْ كَعْبٍ، قَالَ:

عَلَامَةُ خُرُوجِ الْمَهْدِيِّ أَلْوِيَةٌ تَقْبِلُ مِنَ الْمَغْرِبِ عَلَيْهَا رَجُلٌ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٣٢ / حديث ٩٥٢).

أُعْرِجٌ مِنْ كِنْدَةٍ

الباب ١٧١

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ عَلَامَةٍ

الْمَهْدِيِّ بِقِيَامِ السُّفْيَانِيِّ عَلَى أَعْوَادِهَا

٢١٣. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ أَيْمَانَ عَنْ يَحْيَى بْنِ سَلَمَةَ عَنْ أَبِيهِ أَبِي صَادِقٍ،

قَالَ:

لَا يَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ حَتَّى يَقُومَ السُّفْيَانِيُّ عَلَى أَعْوَادِهَا

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٣٣ / حديث ٩٥٥).

الباب ١٧٢

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّهُ

لَا يَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ حَتَّى تَرْقِيَ الظُّلْمَةُ

٢١٤. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ أَيْمَانَ عَنْ هَارُونَ بْنِ هَلَالٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ، قَالَ:

«لَا يَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ حَتَّى تَرْقِيَ الظُّلْمَةُ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٣٣ / حديث ٩٥٦).

باب صد و هفتادم

آنچه که نعیم از نشانه خروج مهدی ذکر کرده باینکه پرچمهایی از طرف مغرب توسط مردی شل برافراشته می‌گردد
 ۲۱۲. «کعب» می‌گوید:
 علامت خروج مهدی (عج) آنستکه بیرقهایی که مردی اعرج (یعنی شل و لنگ) از کنده با آنهاست از طرف مغرب ظاهر می‌شود.

باب صد و هفتاد و یکم

آنچه که نعیم از نشانه‌های ظهور مهدی ذکر کرده قیام سفیانی با تکیه بر پشتیبانان خویش است
 ۲۱۳. «ابو صادق» گوید:
 مهدی (عج) خروج نمی‌کند، تا وقتی که سفیانی به حامیان خود تکیه زند و پشتیبانی داشته باشد.

باب صد و هفتاد و دوم

آنچه که نعیم ذکر کرده که ظهور مهدی با گسترش ظلم همراه است
 ۲۱۴. «هارون بن هلال» از امام محمد باقر (علیه السلام) روایت کرده که فرمود:
 مهدی (عج) خروج نمی‌کند تا وقتی که تاریکی و ظلم و ستم (دنیا را) فرا گیرد و همه را به ستوه آورد.

الباب ١٧٣

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّهُ

لَا يَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ حَتَّى يَكْفُرَ بِاللَّهِ جَهْرَةً

٢١٥. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ أَلِيَّانَ عَنْ الْمُنْهَالِ بْنِ خَلِيفَةَ عَنْ مَطَرِ الْوَرَّاقِ،

قَالَ: لَا يَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ حَتَّى يَكْفُرَ بِاللَّهِ جَهْرَةً

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٣٣/ حديث ٩٥٧).

الباب ١٧٤

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: لَا يَخْرُجُ

الْمَهْدِيُّ حَتَّى يَقْتُلَ مِنْ كُلِّ تِسْعَةٍ سَبْعَةٌ

٢١٦. حَدَّثَنَا ضَمْرَةُ عَنْ ابْنِ شَوْذَبٍ عَنْ ابْنِ سِيرِينَ، قَالَ:

لَا يَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ حَتَّى يَقْتُلَ مِنْ كُلِّ تِسْعَةٍ سَبْعَةٌ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٣٣/ حديث ٩٥٨).

الباب ١٧٥

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّ

مُدَّةَ مُلْكِ الْمَهْدِيِّ أَرْبَعُونَ عَامًا

٢١٧. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْحَكَمُ بْنُ نَافِعٍ عَنْ جَرَّاحٍ عَنْ أَرْطَاةَ، قَالَ:

يَبْقَى الْمَهْدِيُّ أَرْبَعِينَ عَامًا

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٧٦/ حديث ١١٢٩).

٢١٨. وَرَوَى نَعِيمٌ فِي حَدِيثٍ آخَرَ عَنْ ضَمْرَةَ بْنِ حَبِيبٍ:

أَنَّ حَيَاةَ الْمَهْدِيِّ ثَلَاثُونَ سَنَةً

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٧٨/ حديث ١١٢٠).

باب صد و هفتاد و سوم

آنچه که نعیم ذکر کرده که مهدی ظاهر نمی‌شود مگر آنکه مردم
آشکارا بخدا کافر شوند

۲۱۵. «مطر الوراق» می‌گوید:

مهدی (عج) خروج نمی‌کند تا اینکه (مردم) بطور علنی بخدا کافر شوند.

باب صد و هفتاد و چهارم

آنچه که نعیم ذکر کرده که مهدی خروج نمی‌کند جز آنکه از نه نفر
هشت نفر کشته شوند

۲۱۶. «ابن سیرین» می‌گوید: مهدی (عج) خروج نخواهد کرد تا اینکه از
هر نه نفری هفت نفر کشته شوند.

باب صد و هفتاد و پنجم

آنچه که نعیم ذکر کرده که مدت حکومت حضرت
چهل سال خواهد بود

۲۱۷. «ارطاة» می‌گوید:

مهدی (عج) (پس از خروج) چهل سال باقی می‌ماند.

۲۱۸. و در روایت دیگر است که «ضمرة بن حبیب» می‌گوید:
عمر مهدی سی سال خواهد بود.

الباب ١٧٦

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّ مُلْكَ
 الْمَهْدِي سَبْعَ سِنِينَ أَوْ ثَمَانٍ أَوْ تِسْعَ
 ٢١٩. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ عَنْ مُوسَى الْجَهَنِيِّ عَنْ زَيْدِ الْعَمِّي عَنْ أَبِي
 الصَّدِّيقِ النَّاجِي عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ عَنْ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ:
 «الْمَهْدِي يَغِيشُ فِي ذَلِكَ - يَعْنِي بَعْدَ مَا يَمْلِكُ - سَبْعَ سِنِينَ أَوْ ثَمَانٍ
 أَوْ تِسْعَ»
 (كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٧٦/ حديث ١١٢١).

الباب ١٧٧

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ أَنَّ مُلْكَ الْمَهْدِي سَبْعَ سِنِينَ
 ٢٢٠. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ عَنْ مَعْمَرٍ عَنْ أَبِي هَارُونَ عَنْ
 مُعَاوِيَةَ بْنِ قُرَّةَ عَنْ أَبِي الصَّدِّيقِ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ عَنِ النَّبِيِّ (ص) مِثْلَهُ
 (كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٧٦/ حديث ١١٢٢).

٢٢١. قَالَ مَعْمَرٌ: وَقَالَ قُتَادَةُ: بَلَغَنِي أَنَّ النَّبِيَّ (ص) قَالَ:
 «يَغِيشُ فِي ذَلِكَ سَبْعَ سِنِينَ» (كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٧٦/ حديث ١١٢٣).

باب صد و هفتاد و ششم

آنچه که نعیم ذکر کرده باینکه مدت حکومت

هفت یا هشت یا نه سال خواهد بود

۲۱۹. «ابوسعید خدری» از پیغمبر اکرم ﷺ روایت کرده که فرمود: مهدی (عج) بعد از ظهور، هفت یا هشت یا نه سال زنده می ماند و حکومت می کند.

باب صد و هفتاد و هفتم

آنچه که نعیم ذکر کرده باینکه مدت حکومت مهدی هفت سال

خواهد بود

۲۲۰. ابوسعید از پیامبر روایتی را مانند روایت قبل نقل می کند.

۲۲۱. «قتاده» می گوید:

به من خبر رسیده که پیامبر خدا ﷺ فرمود: حکومت مهدی ﷺ هفت سال خواهد بود.

الباب ١٧٨

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّهُ يَعْيشُ سَبْعًا أَوْ تِسْعًا

٢٢٢. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْمُعْتَمِرُ بْنُ سُلَيْمَانَ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ الْفَضْلِ الْمَرَغِيِّ عَنْ رَجُلٍ مِنْ أَهْلِ حِجْرٍ عَنْ أَبِي الصَّدِّيقِ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ عَنِ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ: «يَعْيشُ سَبْعًا أَوْ تِسْعًا» (كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٧٧/ حديث ١١٢٤).

٢٢٣. وَرَوَى عِدَّةُ أَحَادِيثَ مُخْتَلِفَةِ الْأَسْنَادِ: أَنَّ مُدَّةَ وَلَايَتِهِ سَبْعَ سِنِينَ (كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٥٩/ حديث ١٠٤١).

الباب ١٧٩

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ عَنْ

مُدَّةِ الْمَهْدِيِّ سَبْعَ أَوْ ثَمَانَ أَوْ تِسْعَ

٢٢٤. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ مَرْوَانَ الْعِجْلِيُّ عَنْ عِمَارَةَ بْنِ أَبِي حَفْصَةَ عَنْ زَيْدِ الْعَمِّيِّ عَنْ أَبِي الصَّدِّيقِ النَّاجِيِّ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص): «يَكُونُ الْمَهْدِيُّ فِي أُمَّتِي إِنْ قَصَرَ فَسَبْعَ، وَ إِنْ أَثَمَّ ثَمَانٍ أَوْ تِسْعَ» (كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٧٧/ حديث ١١٢٧).

٢٢٥. وَرَوَى حَدِيثًا أَنَّ الْمَهْدِيَّ يَمْلِكُ سَبْعَ سِنِينَ وَ شَهْرَيْنِ وَ أَيَّامًا

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٧٨/ حديث ١١٣٠).

باب صد و هفتاد و هشتم

آنچه که نعیم ذکر کرده به اینکه حضرت مهدی پس از ظهور، هفت یا نه سال زندگی می‌کند

۲۲۲. «ابوصدیق» از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: مهدی (عج) هفت یا نه سال زندگی می‌کند.

۲۲۳. یک عده روایاتی بدین مضمون وارد شده که: مدت حکومت حضرت مهدی (عج) هفت سال خواهد بود.

باب صد و هفتاد و نهم

آنچه که نعیم از مدت زندگی مهدی هفت یا هشت یا نه سال ذکر کرده است

۲۲۴. «ابوسعید خدری» از حضرت محمد بن عبدالله ﷺ روایت کرده که فرمود:

مهدی (عج) هفت یا هشت یا نه سال در میان امت من خواهد بود

۲۲۵. و بروایتی:

آن حضرت هفت سال و دو ماه و چند روز حکومت خواهد کرد.

٢٢٦. وَ فِي رَوَايَةٍ عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ عِيسَى - وَ كَانَ عَلَامَةً فِي الْفِتَنِ - قَالَ:

بَلَّغْنِي أَنَّ الْمَهْدِيَّ يَمْلِكُ أَرْبَعَ عَشْرَةَ سَنَةً

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٩٢-٣٩٣ / حديث (١١٨١).

الباب ١٨٠

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ تَعْرِيفِ ابْنِ

عَبَّاسٍ لِمُعَاوِيَةَ بِالْمَهْدِيَّ، وَ أَنَّهُ يَمْلِكُ أَرْبَعِينَ سَنَةً

٢٢٧. حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ مَوْلَى بَنِي أُمَيَّةَ عَنِ الْوَلِيدِ بْنِ هِشَامٍ الْمُعِيطِيِّ [عَنْ

أَبَانَ بْنِ الْوَلِيدِ الْمُعِيطِيِّ] سَمِعَ ابْنَ عَبَّاسٍ يُحَدِّثُ مُعَاوِيَةَ، يَقُولُ

يَلِي رَجُلٌ مِتًّا فِي آخِرِ الزَّمَانِ يَمْلِكُ أَرْبَعِينَ سَنَةً تَكُونُ الْمَلَا حِمُّ سَبْعِ

سِنِينَ بَقِيْنَ مِنْ خَلَاْفَتِهِ فَيَمُوتُ بِالْأَعْمَاقِ غَمًّا، ثُمَّ يَلِيهَا رَجُلٌ مِنْهُمْ ذُو

شَأْمَتَيْنِ (الشأمة = الخال)، فَعَلَى يَدَيْهِ يَكُونُ الْفَتْحُ، يَعْنِي فَتْحَ الرُّومِ بِالْأَعْمَاقِ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٤٠٤-٤٠٥ / حديث (١٢١٩)

الباب ١٨١

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ

الْمُنَادِي بِأَسْمِ مَنْ يُبَايِعُهُ النَّاسُ

٢٢٨. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، قَالَ الْوَلِيدُ: وَأَخْبَرَنِي جَرَّاحٌ عَنْ أَرْطَاةَ، قَالَ:

فَيَجْتَمِعُونَ وَ يُنْظَرُونَ لِمَنْ يُبَايِعُونَ، فَبَيْنَاهُمْ كَذَلِكَ إِذْ سَمِعُوا صَوْتًا مَا

قَالَهُ إِنْسٌ وَ لَا جَانٌّ بَايَعُوا فَلَانًا بِأَسْمِهِ، لَيْسَ مِنْ ذِي وَلَا ذُو، وَلَكِنَّهُ خَلِيفَةُ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٨٩ / حديث (١١٧١).

يَمَانِي

۲۲۶. سلیمان بنی عیسی می‌گوید: بمن چنین رسیده که مهدی (عج) چهارده سال حکومت خواهد کرد.

باب صد و هشتادم

آنچه که نعیم ذکر کرده که ابن عباس به معاویه می‌گفت: که مهدی آل

محمد چهل سال حکومت خواهد کرد

۲۲۷. «ابن عباس از معاویه نقل می‌کند که» می‌گفت:

در آخر الزمان مردی از ما مدت چهل سال خلافت می‌کند که در هفت سال آخر آن، فتنه و آشوبهایی بر پا می‌شود و آن مرد در شهر اعماق (شهری بین حلب و انطاکیه) از غم و اندوه خواهد مرد بعد از (مردن) او، مردی از خود آنهاست که دارای دو خال است متصدی خلافت می‌شود و روم و اعماق را فتح خواهد کرد.

باب صد و هشتاد و یکم

آنچه که نعیم ذکر کرده این است که منادی نام کسی را می‌برد که مردم

با او بیعت می‌کنند

۲۲۸. «ارطاة» می‌گوید:

مردم جمع می‌شوند و به مردمی که با او بیعت می‌کنند می‌نگرند. و در آنموقع که مشغول بیعتند صدایی می‌شنوند. که نه از انس است و نه از جن می‌گوید: با فلانی (مهدی) بیعت کنید که نه از این دسته است و نه از آن دسته و لکن او خلیفه یمانی است. (یعنی در حقانیت مانند آن مردانی است یا آنکه او حاکمی است که از یمین قیام می‌کند).

الباب ١٨٢

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ انْتِقَاصِ
الْإِسْلَامِ وَحُدُوثِ مَنْ يَجْمَعُ أَهْلَهُ

٢٢٩. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ وَ أَبُو أُسَامَةَ وَ يَحْيَى بْنُ الْيَمَانِ عَنْ الْأَعْمَشِ عَنْ إِبْرَاهِيمَ التَّيْمِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَلِيٍّ، قَالَ:

«يَنْقُصُ الدِّينَ حَتَّى لَا يَقُولُ أَحَدٌ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ؛ وَقَالَ بَعْضُهُمْ: لَا يُقَالُ: اللَّهُ اللَّهُ، ثُمَّ يَضْرِبُ يَعْسُوبُ الدِّينَ بِذَنْبِهِ، ثُمَّ يَبْعَثُ اللَّهُ قَوْمًا قَزَعَ كَقَزَعِ الْحَرِيفِ، إِنِّي لَا أَعْرِفُ إِسْمَ أَمِيرِهِمْ وَ مَنَاحَ رِكَابِهِمْ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٩٠-٣٩١/ حديث (١١٧٥).

الباب ١٨٣

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ أَنَّ مُلْكَ خَلِيفَةِ مِنْ بَنِي هَاشِمٍ أَرْبَعُونَ سَنَةً،
وَ يَفْتَحُ قُسْطَنْطِينِيَّةَ وَ رُومِيَّةَ

٢٣٠. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ مَوْلَى بَنِي أُمِّيَّةٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَنْفِيَّةِ، قَالَ: يَنْزِلُ خَلِيفَةُ مِنْ بَنِي هَاشِمٍ بَيْتَ الْمُقَدَّسِ يَمْلَأُ الْأَرْضَ عَدْلًا، يَبْنِي بَيْتَ الْمُقَدَّسِ بِنَاءً لَمْ يُبْنَ مِثْلُهُ، يَمْلِكُ أَرْبَعِينَ سَنَةً، تَكُونُ هُدَنَةُ الرُّومِ عَلَى يَدَيْهِ فِي سَبْعِ سِنِينَ بَقِيْنَ مِنْ خِلَافَتِهِ، ثُمَّ يَغْدِرُونَ بِهِ، ثُمَّ يَجْتَمِعُونَ لَهُ بِالْعَمَقِ، فَيَمُوتُ غَمًّا، ثُمَّ يَلِي بَعْدَهُ رَجُلٌ مِنْ بَنِي هَاشِمٍ، ثُمَّ تَكُونُ هَزِيمَتُهُمْ وَ فَتَحَ الْقُسْطَنْطِينِيَّةَ عَلَى يَدَيْهِ، ثُمَّ يَسِيرُ إِلَى رُومِيَّةَ فَيَفْتَحُهَا وَ يَسْتَخْرِجُ كُنُوزَهَا وَ مَائِدَةَ سُلَيْمَانَ بْنِ دَاوُدَ، ثُمَّ يَرْجِعُ إِلَى بَيْتِ الْمُقَدَّسِ فَيَنْزِلُهَا، وَ يَخْرُجُ الدَّجَالُ فِي زَمَانِهِ، وَ يَنْزِلُ عِيسَى بْنُ مَرْيَمَ فَيُصَلِّيَ خَلْفَهُ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٩٩/ حديث (١٢٠٠).

باب صد و هشتاد و دوم

آنچه که نعیم ذکر کرده این است که اسلام دچار کمبود یاران می‌شود و کسی ظاهر می‌شود که آنها را جمع می‌کند

۲۲۹. ابراهیم تمیمی از پدرش و او از علی بن ابیطالب (علیه السلام) روایت کرده که فرمود: کار فتنه بجائی می‌رسد که احدی نمی‌گوید: (لا اله الا الله) و بعضی گفته‌اند: نمی‌توان گفت: خدا، رئیس و بزرگ دین توسط افراد پست مضروب می‌شود، بعد از آن، خدا قومی را می‌فرستد که چون زباله و برگ درختی هستند که سیل آورده باشد و من اسم امیر و محل خواباندن شتران آنها را می‌شناسم.

باب صد و هشتاد و سوم

آنچه که نعیم ذکر کرده باینکه حکومت خلیفه‌ای از بنی هاشم چهل سال خواهد بود که او قسطنطنیه و روم را فتح خواهد کرد ۲۳۰. محمد بن حنفیه می‌گوید:

خلیفه‌ای از بنی هاشم وارد بیت المقدس می‌شود که زمین را پر از عدل و داد خواهد کرد، بیت المقدس را طوری بنا می‌کند که نظیر آن بنا نشده است و مدت چهل سال خلافت می‌کند و در آن هفت سال اخیر خلافتش اصلاح امور روم خواهد بود بعد از آن به او خیانت می‌کنند سپس بخاطر او مردم در شهر عَمَق جمع می‌شوند آنگاه او از غم و اندوه می‌میرد، سپس مردی از بنی هاشم لباس خلافت می‌پوشد و شکست آن قوم و فتح قسطنطنیه بدست او انجام خواهد گرفت، بعد از آن بسوی رومیه (شهری است در مدائن یا در روم) حرکت کرده و آن شهر را فتح می‌نماید و گنجهای آنها را با سفره غذا خوری حضرت سلیمان بن داود (علیه السلام) بیرون می‌آورد، پس بطرف بیت المقدس بازگشت می‌کند و دجال در زمان او خروج می‌کند عیسی بن مریم (علیه السلام) از آسمان نزول کرده پشت سر آن حضرت به نماز می‌ایستاد.

الباب ١٨٤

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ بَعْثِ الْمَهْدِيِّ - وَلَمْ يَسْمُهُ - الْجَيْشَ، فَيَمْلِكُ
الْهِنْدَ، وَيَأْتِي بِمُلُوكِهَا وَيَأْخُذُ كُنُوزَهَا فَيَجْعَلُهَا حُلِيَّةً
لِبَيْتِ الْمُقَدَّسِ، وَخُرُوجِ الدَّجَالِ

٧

٢٣١. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْحَكَمُ بْنُ نَافِعٍ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ:
يَبْعَثُ مَلِكٌ فِي بَيْتِ الْمُقَدَّسِ جَيْشاً إِلَى الْهِنْدِ فَيَفْتَحُهَا وَيَأْخُذُ كُنُوزَهَا،
فَيَجْعَلُهَا حُلِيَّةً لِبَيْتِ الْمُقَدَّسِ، وَيَقْدُمُونَ عَلَيْهِ بِمُلُوكِ الْهِنْدِ مُغْلَلِينَ، يُقِيمُ
ذَلِكَ الْجَيْشُ فِي الْهِنْدِ إِلَى خُرُوجِ الدَّجَالِ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٤٠٢ / حديث (١٢١٥).

الباب ١٨٥

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ بَعْثِ الْمَهْدِيِّ - وَلَمْ يَسْمُهُ - الْجَيْشَ، فَيَمْلِكُ
الْهِنْدَ وَمَا بَيْنَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ
٢٣٢. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْحَكَمُ بْنُ نَافِعٍ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ:
يَبْعَثُ مَلِكٌ فِي بَيْتِ الْمُقَدَّسِ جَيْشاً إِلَى الْهِنْدِ فَيَفْتَحُهَا فَيَطْأُ أَرْضَ الْهِنْدِ
وَيَأْخُذُ كُنُوزَهَا، فَيُصِيرُهُ ذَلِكَ الْمَلِكُ حُلِيَّةً لِبَيْتِ الْمُقَدَّسِ، وَيَقْدُمُ
عَلَيْهِ ذَلِكَ الْجَيْشُ [بملوك الهند] مُغْلَلِينَ، وَيُفْتَحُ لَهُ مَا بَيْنَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ،
وَيَكُونُ مَقَامُهُمْ فِي الْهِنْدِ إِلَى خُرُوجِ الدَّجَالِ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٤٠٩ / حديث (١٢٣٥).

باب صد و هشتاد و چهارم

آنچه که نعیم ذکر کرده که قبل از خروج مهدی پادشاهی لشکری را به سوی هند می‌فرستد و آنجا را فتح می‌کند و گنجها و جواهرات آنجا را بر می‌دارد و بیت المقدس را زینت می‌کند و آنگاه دجال ظهور می‌کند

۲۳۱. نعیم می‌گوید:

حکم بن نافع از کعب حدیث می‌کند که گفت: پادشاهی که در بیت المقدس ساکن است لشکری بسوی هند می‌فرستد و هند را فتح کرده گنج و جواهرات آنرا گرفته زینت بیت المقدس خواهد کرد و پادشاهان یمن را غل و زنجیر کرده نزد او می‌آورند و آن لشکر تا موقعیکه دجال خروج کند در هند می‌ماند.

باب صد و هشتاد و پنجم

آنچه که نعیم ذکر کرده که پیش از ظهور مهدی پادشاهی به هند لشکرکشی می‌کند و بر هند و خاور میانه مسلط می‌شود

۲۳۲. «کعب» می‌گوید:

پادشاهی که در بیت المقدس است لشکری به سوی هند می‌فرستد و هند را فتح کرده و زمین آنرا می‌کوبد و گنجهای هند را تصرف نموده و زینت بیت المقدس قرار می‌دهد و افرادی را که به غل و زنجیر بسته شده‌اند نزد او می‌آورند و بین مشرق و مغرب برایش فتح می‌کنند و جای آنها در هند است تا موقعی که دجال خروج کند.

الباب ١٨٦

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ فَتْحِ الْبِلَادِ
وَالْقُسْطَنْطِينِيَّةِ وَكَثْرَةِ غَنَائِمِهَا
نَذَكُرُ أَسْنَادَ الْحَدِيثِ وَالْمُرَادُ مِنْهُ؛ لَأَنَّهُ طَوِيلٌ.

٢٣٣. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، قَالَ: أَخْبَرَنَا [أَبُو] عِمْرَانُ صَاحِبُ لَنَا مِنْ أَهْلِ الْبَصْرَةِ، حَدَّثَنَا ابْنُ
هُبَيْرَةَ عَنْ عَبْدِ الْوَهَّابِ بْنِ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ ثَابِتٍ عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَارِثِ الْهَمْدَانِيِّ عَنْ
عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ عَنِ النَّبِيِّ (ص)، ثُمَّ ذَكَرَ الْحَدِيثَ، وَقَالَ مَا هَذَا لَفْظُهُ:

«وَلَا يَنْزِلُونَ عَلَى مَدِينَةٍ وَلَا حِصْنٍ فَوْقَ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ حَتَّى يُفْتَحَ لَهُمْ، وَ
يَنْزِلُونَ عَلَى الْخَلِيجِ، وَيُمِدُّ الْخَلِيجُ حَتَّى يُفِيضَ، فَيَصْبِحَ أَهْلُ الْقُسْطَنْطِينِيَّةِ
يَقُولُونَ: الصَّلِيبُ مَدُّ لَنَا بَحْرُنَا وَالْمَسِيحُ نَاصِرُنَا، فَيَصْبَحُونَ وَالْخَلِيجُ
يَابِسٌ، فَتَضْرِبُ فِيهِ الْأَخْبِيَّةُ، وَيَحْسِرُ الْبَحْرُ عَنِ الْقُسْطَنْطِينِيَّةِ، وَ يُحِيطُ
الْمُسْلِمُونَ بِمَدِينَةِ الْكُفْرِ لَيْلَةَ الْجُمُعَةِ بِالتَّحْمِيدِ وَالتَّكْبِيرِ وَالتَّهْلِيلِ إِلَى
الصَّبَاحِ لَيْسَ فِيهِمْ نَائِمٌ وَلَا جَالِسٌ، فَإِذَا طَلَعَ الْفَجْرُ كَبَّرَ الْمُسْلِمُونَ
تَكْبِيرَةً وَاحِدَةً، فَيَسْقُطُ مَا بَيْنَ الْبُرْجَيْنِ، فَتَقُولُ الرُّومُ: إِنَّمَا كُنَّا نُقَاتِلُ
الْعَرَبَ وَالْآنَ نُقَاتِلُ رَبَّنَا، وَقَدْ هَدَمَ لَهُمْ مَدِينَتَنَا وَخَرَّبَهَا لَهُمْ، فَيَمْكُثُونَ
بِأَيْدِيهِمْ، وَ يَكِيلُونَ الذَّهَبَ بِالْأَثَرِ سَهْ، وَ يُقَسِّمُونَ الذَّرَارِي حَتَّى يَبْلُغَ
سَهْمُ الرَّجُلِ مِنْهُمْ ثَلَاثُمِائَةِ عَذْرَاءٍ، وَ يَتَمَتُّعُوا بِمَا فِي أَيْدِيهِمْ مَا شَاءَ اللَّهُ، ثُمَّ
يَخْرُجُ الدَّجَالُ حَقًّا، وَ يَفْتَحُ اللَّهُ الْقُسْطَنْطِينِيَّةَ عَلَى أَيْدِي أَقْوَامٍ هُمْ أَوْلِيَاءُ
اللَّهِ، يَرْفَعُ اللَّهُ عَنْهُمْ الْمَوْتَ وَالْمَرَضَ وَالسُّقْمَ حَتَّى يَنْزِلَ عَلَيْهِمْ عِيسَى
بْنُ مَرْيَمَ فَيَقَاتِلُونَ مَعَهُ الدَّجَالَ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١/ ٤١٧-٤٢١/ حديث ١٢٥٢).

باب صد و هشتاد و ششم

آنچه که نعیم ذکر کرده از فتح شهرها و قسطنطنیه و غنائم زیاد او
 ۲۳۳. عبدالله بن مسعود از حضرت محمد بن عبدالله (ص) روایت کرده
 که فرمود:

... در مدینه فرود نمی آیند و هیچ مکان محفوظی نیست مگر اینکه قبل از
 سه روز برای آنها فتح می شود، داخل خلیج می شوند و آب خلیج بقدری
 بالا می آید که از خلیج سرازیر می شود. پس اهل قسطنطنیه می گویند: صلیب
 ما را از آب دریا نجات می دهد و مسیح یاور ما خواهد بود، چون شب را
 صبح کنند می بینند که خلیج خشک شده، بعد از آن در خلیج خیمه می زنند
 و آب دریای قسطنطنیه فرو رفته خشک می شود و مسلمین در شب جمعه تا
 صبح با حمد و تکبیر و تهلیل شهر کفر را محاصره می کنند و حتی یک نفر
 که خواب یا نشسته باشد در میان آنها نیست، موقعی که فجر طالع شود
 مسلمین در بین دو برج، فقط یک الله اکبر می گویند و رومیها می گویند:
 تاکنون با عرب جنگ کردیم ولی اکنون می خواهیم با خدا بجنگیم در
 صورتیکه خدا برای خاطر آنها شهر ما را خراب نموده و شهر ما را برای آنها
 معین کرده است. پس مسلمین در آنجا اقامت نموده و با سپر مشغول کیل
 کردن طلا می شوند و چون فرزندان (آنها را) تقسیم می کنند سهم هر یک از
 آنها سیصد دختر باکره خواهد شد، و از آن نعمتهایی که در اختیار آنها
 قرار گرفته تا وقتی که خدا بخواهد استفاده می کنند، بعد از آن دجال خروج
 می کند و خدا قسطنطنیه را بدست مردمی که اولیاء الله هستند فتح می کند و
 مرگ و مرض را از آنها بر می دارد تا اینکه عیسی بن مریم از آسمان بر آنها
 نازل شود و همواره با دجال جنگ کنند.

الباب ١٨٧

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ حَدِيثِ نُزُولِ عِيسَى بْنِ مَرْيَمَ وَصَلَاتِهِ
خَلْفَ خَلِيفَةِ الْمُسْلِمِينَ، وَحَدِيثِ الدَّجَالِ

٢٣٤. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا ضَمْرَةُ عَنْ يَحْيَى بْنِ أَبِي عَمْرٍو الشَّيْبَانِي عَنْ عَمْرِو بْنِ
عَبْدُ اللَّهِ الْخَضْرَمِيِّ عَنْ أَبِي أَمَامَةَ الْبَاهِلِيِّ، قَالَ: ذَكَرَ رَسُولُ اللَّهِ (ص)، الدَّجَالَ، فَقَالَتْ لَهُ أُمُّ
شَرِيكٍ: فَأَيْنَ الْمُسْلِمُونَ يَوْمَئِذٍ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «بَيْتِ الْمُقَدَّسِ
يَخْرُجُ حَتَّى يُحَاصِرَهُمْ وَ إِمَامُ الْمُسْلِمِينَ يَوْمَئِذٍ رَجُلٌ صَالِحٌ، فَيُقَالُ: صَلِّ
الصُّبْحَ، فَإِذَا كَبَّرَ وَ دَخَلَ فِيهَا نَزَلَ عِيسَى بْنُ مَرْيَمَ، فَإِذَا رَأَاهُ ذَلِكَ الرَّجُلُ
عَرَفَهُ، فَرَجَعَ يَمْشِي الْقَهْقَرَى، فَيَتَقَدَّمُ، فَيَضَعُ عِيسَى يَدَهُ بَيْنَ كَتِفَيْهِ ثُمَّ يَقُولُ:
صَلِّ فَإِنَّمَا أَقِيمْتُ لَكَ، فَيُصَلِّي عِيسَى وَرَأَاهُ، ثُمَّ يَقُولُ: افْتَحُوا الْبَابَ،
فَيَفْتَحُونَ الْبَابَ، وَمَعَ الدَّجَالِ يَوْمَئِذٍ سَبْعُونَ أَلْفَ يَهُودِيٍّ، كُلُّهُمْ ذُو سَاجِ
(الطيلسان الاخضر) وَ سَيْفٌ مُحَلَّى، فَإِذَا نَظَرَ إِلَى عِيسَى ذَابَ كَمَا يَذُوبُ
الرَّصَاصُ وَ كَمَا يَذُوبُ الْمِلْحُ فِي الْمَاءِ ثُمَّ يَخْرُجُ هَارِبًا، فَيَقُولُ عِيسَى: إِنَّ
لِي فِيكَ ضَرْبَةً لَنْ تَفُوتَنِي بِهَا، فَيُدْرِكُهُ فَيَقْتُلُهُ، فَلَا يَبْقَى شَيْءٌ مِمَّا خَلَقَ اللَّهُ
يَتَوَارَى بِهِ يَهُودِيٌّ إِلَّا أَنْطَقَهُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ، لَا حَجَرٌ وَلَا شَجَرٌ وَلَا دَابَّةٌ إِلَّا
قَالَ: يَا عَبْدَ اللَّهِ الْمُسْلِمُ هَذَا يَهُودِيٌّ فَاقْتُلْهُ، إِلَّا الْغَرْقَدُ (درخت بزرگ) فَإِنَّهَا
مِنْ شَجَرِهِمْ فَلَا تَنْطِقُ، وَ يَكُونُ عِيسَى فِي أُمَّتِي حَكَمًا عَدْلًا، وَ إِمَامًا
مُقْسِطًا، وَ يَدُقُّ الصَّلِيبَ (يكسر الصليب)، وَ يَقْتُلُ الْخِنْزِيرَ وَ يَضَعُ الْجُزْيَةَ وَ
يَتْرُكُ الصَّدَقَةَ، وَ لَا يَسْعَى عَلَى شَاةٍ (جمع شاة)، وَ تُرْفَعُ الشَّحَنَاءُ وَ
التَّبَاغُضُ، وَ تُنَزَعُ هُمَةٌ كُلُّ دَابَّةٍ حَتَّى يَدْخُلَ الْوَلِيدُ يَدَهُ فِي فَمِ الْحَنْشِ
(الانمى) فَلَا يَضُرُّهُ، وَ تَلْقَى الْوَلِيدَةُ الْأَسَدَ فَلَا يَضُرُّهَا، وَ يَكُونُ فِي الْإِبِلِ

باب صد و هشتاد و هفتم

آنچه که نعیم از آن سخن گفته عبارت است از حدیث نزول عیسی و

نماز خواندن او پشت سر خلیفه مسلمین و جریان دجال

۲۳۴. ابو امامه باهلی می‌گوید: رسول خدا ﷺ ذکر می‌کرد از دجال بمیان آورده و ام‌شریک به او گفته: یا رسول الله در چنین روزی مسلمین در کجایند؟ فرمود: در بیت المقدس (دجال) خروج می‌کند که آن‌ها را محاصره کند در آن روز مرد صالح و نیکوکاری امام مسلمین است به او می‌گویند: برای مانماز صبح را بجا بیاور موقعی که تکبیرة الاحرام را گفت و داخل نماز شد عیسی بن مریم نازل می‌شود وقتی که آن مرد عیسی را می‌بیند عیسی او را می‌شناسد، آن مرد جلو می‌آید پس عیسی ﷺ دست خود را بین دو کتف او نهاده به او می‌گوید: برای ما نماز بجا بیاور زیرا که اقامه برای تو گفته شده، پس عیسی ﷺ به او اقتداء کرده پشت سر او نماز می‌گذارد. آنگاه می‌گوید: درب را بگشائید. در آن روز با دجال هفتاد هزار یهودی خواهد بود که همه آن‌ها دارای اسلحه و شمشیرند، وقتی که دجال به عیسی ﷺ نظر می‌کند (از ترس یا خجالت) آب می‌شود آنچنانکه قلع و سرب در آتش آب می‌شوند یا آنچنانکه نمک در آب، حل می‌شود پس فرار می‌کند و عیسی می‌گوید: من باید بتو ضربتی بزنم که آن ضربت فوت شدنی نیست، او را گرفته و بقتل می‌رساند، غیر از غرقه که از درخت یهود است و گویا هیچ چیزی از مخلوقات خدا نیست که یکنفر یهودی آن را پناه گاه خود قرار دهد مگر اینکه خدا آن را گویا می‌کند تا بگوید: ای بنده مسلمان خدا، این کسی که مرا پناه گاه خود قرار داده یهودی است او را قتل برسان. (پس رسول خدا ﷺ فرمود:) عیسی ﷺ در میان امت من حاکم و امام عادل است، عیسی ﷺ چوبه دار را می‌کوبد و نابود می‌کند خوک را می‌کشد، جزیه را از بین می‌برد، صدقه را ترک می‌کند. (در آن زمان) گرگ مزاحم گوسفند نمی‌شود کینه و دشمنی بر طرف می‌گردد آزار و درندگی هر حیوانی طوری از بین می‌رود که اگر طفل نوزادی انگشت خود را داخل عسل بگذارد زنبور او را نیش نمی‌زند، شیر، بچه را ملاقات می‌کند ولی ضرری به او نمی‌رساند، شیر درنده در میان اشتران چون سگی است که آن‌ها را نگهبانی کند، گرگ در بین گوسفندان نظیر سگ گله خواهد بود و

كَأَنَّهُ كُلُّهَا، وَ الذِّئْبُ فِي الْغَنَمِ كَأَنَّهُ كُلُّهَا، وَ تَمْلَأُ الْأَرْضُ مِنَ الْإِسْلَامِ، وَ
يَسْلُبُ الْكُفَّارُ مُلْكَهُمْ، وَ لَا يَكُونُ مُلْكُ إِلَّا الْإِسْلَامُ، وَ تَكُونُ الْأَرْضُ
كَفَأْتُورِ الْفِضَّةِ (جام من فضة)، وَ تُنْبِتُ نَبَاتَهَا كَمَا كَانَتْ عَلَى عَهْدِ آدَمَ، يَجْتَمِعُ
النَّفَرُ عَلَى الْقِطْفِ (العنقود) فَيُشْبِعُهُمْ، وَ يَجْتَمِعُ النَّفَرُ عَلَى الرُّمَانَةِ، وَ يَكُونُ
الثَّوَرُ بِكَذَا وَ كَذَا مِنَ السَّالِ، وَ يَكُونُ الْفَرَسُ بِالْدَّرِيهِمَاتِ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٥٦٦-٥٦٧ / حديث ١٥٨٩).

الباب ١٨٨

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي صَلَاةِ عِيسَى خَلْفَ الْمَهْدِيِّ
وَلَمْ يَسْمُهُ، وَ أَنَّ عِيسَى يَقُولُ: إِنَّمَا بُعِثْتُ وَزِيْرًا وَلَمْ أُبْعَثْ أَمِيرًا
٢٣٥. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا بَقِيَّةُ بْنُ الْوَلِيدِ عَنْ صَفْوَانَ بْنِ عَمْرٍو عَنْ شُرَيْحِ بْنِ عُبَيْدٍ
عَنْ كَعْبٍ، قَالَ:

يَهْبِطُ الْمَسِيحُ عِيسَى بْنُ مَرْيَمَ عِنْدَ الْقِنْطَرَةِ الْبَيْضَاءِ عَلَى بَابِ دِمَشْقِ
الشَّرْقِيِّ إِلَى طَرَفِ الشَّجَرِ، تَحْمِلُهُ غَمَامَةٌ، وَاضِعُ يَدَيْهِ عَلَى مِنْكَبِ مَلِكَيْنِ،
عَلَيْهِ رِیْطَتَانِ (كل ثوب رقيق) مُؤْتَزِرٍ بِأَحَدَاهُمَا مُرْتَدٍّ بِالْأُخْرَى، إِذَا أَكَبَّ
رَأْسَهُ يَقْطُرُ مِنْهُ كَالْجَمَانِ، فَيَأْتِيهِ الْيَهُودُ فَيَقُولُونَ: نَحْنُ أَصْحَابُكَ، فَيَقُولُ:
كَذِبْتُمْ، ثُمَّ يَأْتِيهِ النَّصَارَى فَيَقُولُونَ: نَحْنُ أَصْحَابُكَ، فَيَقُولُ: كَذِبْتُمْ بَلْ
أَصْحَابِي: الْمُهَاجِرُونَ بَقِيَّةَ أَصْحَابِ الْمَلْحَمَةِ، فَيَأْتِي بِجَمْعِ الْمُسْلِمِينَ
حَيْثُ هُمْ، فَيَجِدُ خَلِيفَتَهُمْ يُصَلِّي بِهِمْ، فَيَتَأَخَّرُ لِلْمَسِيحِ حِينَ يَرَاهُ، فَيَقُولُ: يَا
مَسِيحَ اللَّهِ صَلِّ بِنَا، فَيَقُولُ: بَلْ أَنْتَ فَصَلِّ بِأَصْحَابِكَ، فَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنْكَ
فَإِنَّمَا بُعِثْتُ وَزِيْرًا وَلَمْ أُبْعَثْ أَمِيرًا، فَيُصَلِّي بِهِمْ خَلِيفَةُ الْمُهَاجِرِينَ رَكَعَتَيْنِ
مَرَّةً وَاحِدَةً وَ ابْنُ مَرْيَمَ فِيهِمْ وَ ذَكَرَ تَمَامَ الْحَدِيثِ.

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٥٦٧-٥٦٨ / حديث ١٥٩٠).

نیز اسلام را در روی زمین گسترده می‌سازد حکومت کفار گرفته خواهد شد، سلطنتی برای غیر از اسلام نیست، زمین چون سفره نقره می‌شود، زمین گیاهان خود را آن طور می‌رویاند که در زمان آدم ﷺ بوده، چند نفر که بدور یک گرده نان جمع شوند (و از آن بخورند) همه آن‌ها را سیر می‌کند، یک عدد انار را که چند نفر بخورند آن‌ها را سیر می‌کند، (قیمت) گاو چنین و چنان (ارزان) می‌شود (قیمت) اسب چند درهم خواهد شد.

باب صد و هشتاد و هشتم

آن‌چه نعیم پیرامون نماز خواندن حضرت عیسی پشت سر او بیان کرده و اینکه به او می‌گوید من وزیرم نه امیر

۲۳۵. نعیم حدیث می‌کند از ولید و او از صفوان و از کعب که گفت: عیسی بن مریم از طرف پل سفیدی که جنب دروازه دمشق است در حالی که قطعه ابری او را حمل می‌کند وارد می‌شود در حالی که دو دست خود را برکتف دو ملک نهاده و دو ریبه (روپوشی نازک) با آن حضرت است که یکی از آن‌ها را پوشیده و دیگری را نپوشیده و موقعی که سر خود را بزیر می‌اندازد شیئی شبیه به لؤلؤ از آن می‌چکد.

پس ملت یهود نزد آن حضرت آمده و می‌گویند: ما اصحاب تو هستیم، آن بزرگوار می‌گوید: دروغ می‌گویید، سپس نصارا خدمت او آمده و می‌گویند: ما یاران توایم، می‌فرماید: دروغ می‌گویید، بلکه اصحاب من مهاجرینی هستند که باقیمانده اصحاب جنگ و جهادند. بعد از آن در جمع مسلمین می‌آید و می‌بیند که آن‌ها با خلیفه خود نماز می‌خوانند، عیسی عقب می‌ماند که به او اقتدا کند می‌گوید: نه، شما با یاران خود نماز بخوان همانا خداوند از شما راضی و خوشنود است، من به عنوان وزیر مأمورم نه حاکم و رهبر. آنگاه خلیفه مهاجرین با یاران خود دو رکعت نماز می‌خواند در حالیکه عیسی ﷺ هم در میان آن‌ها است.

٢٣٦. وَقَالَ فِي حَدِيثٍ آخَرَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ حُذَيْفَةَ بْنِ الْيَمَانِ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: «فَيَهْبِطُ عَيْسَى فَيُرْحَبُ بِهِ النَّاسُ وَ يَفْرَحُونَ بِنُزُولِهِ لِتَصْدِيقِ حَدِيثِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، ثُمَّ يَقُولُ لِلْمُؤَذِّنِ: أَقِمِ الصَّلَاةَ، ثُمَّ يَقُولُ لَهُ النَّاسُ: صَلِّ بِنَا، فَيَقُولُ: انْطَلِقُوا إِلَى إِمَامِكُمْ فَلْيُصَلِّ بِكُمْ؛ فَإِنَّهُ نِعَمَ الْإِمَامِ، فَيُصَلِّي بِهِمْ إِمَامُهُمْ، فَيُصَلِّي مَعَهُمْ عَيْسَى» وَ ذَكَرَ تَمَامَهُ وَ حَدِيثَ الدَّجَالِ.
(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٥٦٨ / حديث ١٥٩١)

الباب ١٨٩

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ أَنَّ
الْمَهْدِيَّ مِنْ وَلَدِ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ
٢٣٧. قَالَ نَعِيمٌ: وَ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَرْوَانَ عَنْ سَعِيدِ بْنِ يَزِيدَ التَّنُوخِيِّ عَنِ الزُّهْرِيِّ،
قَالَ:
الْمَهْدِيَّ مِنْ وَلَدِ فَاطِمَةَ (كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٧٥ / حديث ١١١٤).

الباب ١٩٠

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ أَنَّ الْمَهْدِيَّ
مِنْ وَلَدِ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ ؑ
٢٣٨. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ: حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ الْيَمَانِ عَنْ سُفْيَانَ عَنْ أَبِي إِسْحَاقَ عَنْ عَاصِمٍ عَنْ
عَلِيٍّ، قَالَ:
«هُوَ رَجُلٌ مِّنِّي»
(كتاب الفتن لابن حماد ج ١ / ص ٣٦٩ / حديث ١٠٨٤).

۲۳۶. و در حدیث دیگر است که حذیفه بن یمان از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود:

عیسی علیه السلام از آسمان نازل می‌شود و مردم از آمدن او خوشوقت می‌شوند زیرا که عیسی علیه السلام حدیث رسول خدا را تصدیق می‌کند، آنگاه به مؤذن می‌گوید:

نماز را اقامه کن، مردم به عیسی می‌گویند جلو بایست تا ما بتو اقتدا کنیم. حضرت در جواب آن‌ها می‌گوید، شما بروید و با امام خود نماز بخوانید زیرا که او نیکو امامی است، مسلمین با امام خود نماز می‌گذارند و عیسی بن مریم به آن حضرت اقتداء می‌کند. حدیث را بتمامه و حدیث دجال ذکر کرده است.

باب صد و هشتاد و نهم

آنچه که نعیم ذکر کرده این است که مهدی از فرزند فاطمه است
۲۳۷. «زهري» می‌گوید:

مهدی (عج) از فرزندان فاطمه علیه السلام است.

باب صد و نودم

آنچه که نعیم ذکر کرده باینکه مهدی فرزند علی بن ابی طالب است
۲۳۸. عاصم از امیرالمؤمنین علیه السلام روایت کرده که فرمود:
مهدی (عج) مردی است از من.

الباب ١٩١

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي أَنَّ ابْنَ عَبَّاسٍ
 قَالَ لِمُعَاوِيَةَ: يَبْعَثُ اللَّهُ مِنَّا أَهْلَ الْبَيْتِ الْمَهْدِي
 ٢٣٩. حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ بْنُ مُسْلِمٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَنْ الْوَلِيدِ بْنِ هِشَامٍ الْمُعِطِيِّ عَنْ أَبَانَ
 بْنِ الْوَلِيدِ قَالَ:

سَمِعْتُ ابْنَ عَبَّاسٍ - وَهُوَ عِنْدَ مُعَاوِيَةَ - يَقُولُ: يَبْعَثُ اللَّهُ مِنَّا أَهْلَ
 الْبَيْتِ الْمَهْدِي
 (كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٧٠ / حديث ١٠٨٧).

الباب ١٩٢

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ أَنَّ الْمَهْدِيَّ وَائِمَّةَ
 الْهُدَى مِنْ أَهْلِ بَيْتِ النَّبَوَةِ، وَبِهِمْ يُخْتَمُ
 ٢٤٠. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ عَنْ عَلِيِّ بْنِ حُوشَبٍ سَمِعَ مَكْحُولًا يُحَدِّثُ عَنْ عَلِيِّ بْنِ
 أَبِي طَالِبٍ، قَالَ:

«قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، الْمَهْدِيُّ مِنَّا أَيْمَّةَ الْهُدَى أَمْ مِنْ غَيْرِنَا؟ قَالَ: بَلْ مِنَّا،
 بِنَا يُخْتَمُ الدِّينَ، كَمَا بِنَا فُتِحَ، وَبِنَا يُسْتَنْقِذُونَ مِنْ ضَلَالَةِ الْفِتْنَةِ كَمَا
 اسْتَنْقِذُوا مِنْ ضَلَالَةِ الشَّرْكِ، وَبِنَا يُؤَلِّفُ اللَّهُ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ فِي الدِّينِ بَعْدَ
 عَدَاوَةِ الْفِتْنَةِ، كَمَا أَلَّفَ اللَّهُ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ وَدِينِهِمْ بَعْدَ عَدَاوَةِ الشَّرْكِ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٧٠ / حديث ١٠٨٩).

باب صد و نود و یکم

آنچه که نعیم ذکر کرده باینکه ابن عباس به معاویه گفت: خداوند

مهدی را از میان ما اهل بیت برانگیخته می‌سازد

۲۳۹. ابان بن ولید می‌گوید:

از ابن عباس در آتموقعی که نزد معاویه بود شنیدم که می‌گفت: خدا

مهدی (عج) را از ما خانواده مبعوث خواهد کرد.

باب صد و نود و دوم

آنچه که نعیم ذکر کرده باینکه مهدی و ائمه هدی از اهل بیت

نبوت‌اند و به آنها دین ختم می‌شود

۲۴۰. مکحول از علی بن ابی طالب روایت کرده که فرمود:

به رسول خدا ﷺ گفتم آیا مهدی (عج) از ما ائمه هدی است یا از

غیر ما؟ فرمود:

از ما خواهد بود، دین بما ختم می‌شود همچنانکه به ما افتتاح شد، مردم

بوسیله ما از گمراهی و فتنه نجات خواهند یافت همانطور که بواسطه ما از

گمراهی شرک خلاص شدند که خداوند بعد از دشمنی‌ها در دین، با یکدیگر

مهربان کرد همان طور که خدا برای ما در بین قلوب و دین آن‌ها بعد از

دشمنی و شرک ایجاد الفت کرد.

الباب ١٩٣

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ عَنْ عَائِشَةَ

عَنِ النَّبِيِّ ﷺ أَنَّهُ مِنْ عِثْرَتِهِ

٢٤١. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ عَنْ شَيْخٍ عَنِ الزُّهْرِيِّ عَنْ عَائِشَةَ عَنِ النَّبِيِّ (ص)،

قَالَ:

«هُوَ رَجُلٌ مِنْ عِثْرَتِي يُقَاتِلُ عَلَى سُنَّتِي، كَمَا قَاتَلْتُ أَنَا عَلَى الْقُرْآنِ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٧١ / حديث ١٠٩٢).

الباب ١٩٤

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّهُ رَجُلٌ مِنْ عِثْرَتِهِ يُقَاتِلُ عَلَى سُنَّتِهِ

كَمَا قَاتَلَ ﷺ عَلَى الْوَحْيِ

٢٤٢. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ عَنْ سَعِيدٍ عَنْ قُتَادَةَ [عَنْ أَبِي الصَّدِيقِ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ

الْخُدْرِيِّ عَنِ النَّبِيِّ (ص)] قَالَ:

«هُوَ رَجُلٌ مِنْ أُمَّتِي يُقَاتِلُ عَلَى سُنَّتِي كَمَا قَاتَلْتُ أَنَا عَلَى الْوَحْيِ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٧١ / حديث ١٠٩٣).

الباب ١٩٥

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ أَيْضًا:

أَنَّهُ مِنْ عِثْرَةِ النَّبِيِّ ﷺ

٢٤٣. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ وَقَالَ أَبُو رَافِعٍ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ عَنِ النَّبِيِّ (ص)

قَالَ:

«هُوَ مِنْ عِثْرَتِي»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٧١ / حديث ١٠٩٤).

باب صد و نود و سوم

آنچه که نعیم از عایشه ذکر کرده که او از پیامبر نقل نموده که مهدی از عترت پیامبر است

۲۴۱. زهری از عائشه از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: مهدی مردی از عترت من است که بر اساس سنت می‌جنگد همانطور که من برای قرآن جنگیدم.

باب صد و نود و چهارم

آنچه که نعیم ذکر کرده که مهدی مردی از دودمان پیامبر است و بر اساس سنت پیامبر می‌جنگد همانطور که پیامبر بر اساس وحی می‌جنگید ۲۴۲. «قتاده» می‌گوید:

رسول خدا ﷺ فرمود: مهدی (عج) مردی است از عترت من که طبق سنت من، خواهد جنگید همانطور که من بر اساس وحی جنگیدم.

باب صد و نود و پنجم

آنچه که نعیم ذکر کرده که مهدی از عترت پیامبر (ص) است ۲۴۳. ابو سعید خدری از حضرت محمد بن عبدالله ﷺ روایت کرده که فرمود: مهدی (عج) از عترت من است.

الباب ١٩٦

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي أَنَّهُ يَخْرُجُ مِنْ قِبَلِ الْمَشْرِقِ لَوْ اسْتَقْبَلَتْهُ
الْجِبَالُ لَهَدَّهَا، وَأَنَّهُ مِنْ وَلَدِ الْحُسَيْنِ
٢٤٤. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ وَرِشْدَيْنُ عَنْ ابْنِ هُيَّعَةَ عَنْ أَبِي قَبِيلٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ
عَمْرٍو، قَالَ:

يَخْرُجُ رَجُلٌ مِنْ وَلَدِ الْحُسَيْنِ مِنْ قِبَلِ الْمَشْرِقِ لَوْ اسْتَقْبَلَتْهُ الْجِبَالُ
لَهَدَّهَا، وَاتَّخَذَ فِيهَا طُرُقًا (كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٧١-٣٧٢ / حديث ١٠٩٥).

الباب ١٩٧

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ: أَنَّ الْمَهْدِيَّ
هُوَ الَّذِي يُصَلِّي عِيسَى بْنُ مَرْيَمَ خَلْفَهُ
٢٤٥. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ عَنْ غَيْرٍ وَاحِدٍ عَنْ حَمَّادِ بْنِ سَلَمَةَ عَنْ عَلِيِّ بْنِ زَيْدٍ عَنْ رَجُلٍ عَنْ
عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو، قَالَ:

الْمَهْدِيُّ الَّذِي يَنْزِلُ عَلَيْهِ عِيسَى بْنُ مَرْيَمَ، وَ يُصَلِّي خَلْفَهُ عِيسَى
(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٧٣ / حديث ١١٠٣).

الباب ١٩٨

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ
عَلَيْهِ وَآلِهِ، أَنَّهُ قَالَ: «هُوَ رَجُلٌ مِنِّي»
٢٤٦. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا إِسْنُ وَهْبٌ عَنِ الْحَارِثِ بْنِ نُبَهَانَ عَنْ عَمْرِو بْنِ دِينَارٍ عَنْ أَبِي
نَضْرَةَ عَنِ النَّبِيِّ (ص) قَالَ:
(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٧٣ / حديث ١١٠٦) «هُوَ رَجُلٌ مِنِّي»

باب صد و نود و ششم

آنچه که نعیم ذکر کرده که مهدی از سمت مشرق ظهور می‌کند و اگر کوهها مانع او شوند آنها را خراب می‌کند و او از فرزندان حسین است ۲۴۴. «عبدالله بن عمر» می‌گوید:

مردی از فرزندان حسین از طرف مشرق خروج می‌کند که اگر کوهها او را استقبال کنند (که از او جلوگیری نمایند) آنها را خراب کرده و جاده‌ای برای خود می‌سازد.

باب صد و نود و هفتم

آنچه که نعیم ذکر کرده که مهدی همانی است که عیسی بن مریم در پشت سرش نماز می‌خواند ۲۴۵. «عبدالله بن عمر» گوید:

مهدی آنکسی است که عیسی بن مریم بر او نازل می‌شود و پشت سر او نماز می‌خواند.

باب صد و نود و هشتم

آنچه که نعیم از پیامبر آورده که فرمود: مهدی مردی است از من ۲۴۶. ابوسعید از رسول خدا روایت کرده که فرمود: مهدی مردی است از من.

الباب ١٩٩

فَيَمَّا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ،
أَنَّهُ قَالَ: «الْمُهْدِي مِنَّا أَهْلَ الْبَيْتِ».

٢٤٧. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْقَاسِمُ بْنُ مَالِكٍ السَّرَزِيُّ عَنْ يَاسِرِ بْنِ سَيَّارٍ، قَالَ: سَمِعْتُ
لِإِبْرَاهِيمَ بْنِ مُحَمَّدٍ بْنِ الْحُسَيْنِ، قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي، حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ، قَالَ: «قَالَ رَسُولُ
اللَّهِ (ص):

الْمُهْدِي مِنَّا أَهْلَ الْبَيْتِ» (كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٧٦/ حديث ١١١٨).

فصل

٢٤٨. وَذَكَرَ نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو، قَالَ:
مَلَّاحِمُ النَّاسِ خَمْسٌ، قَدْ مَضَتْ ثِنْتَانِ، وَثَلَاثٌ فِي هَذِهِ الْأُمَّةِ: مَلْحَمَةُ
الْتُّرُكِ، وَ مَلْحَمَةُ الرُّومِ، وَ مَلْحَمَةُ الدَّجَالِ، لَيْسَ بَعْدَ مَلْحَمَةِ الدَّجَالِ
مَلْحَمَةٌ (كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٥٤٨/ حديث ١٥٣٨).

٢٤٩. وَرَوَى فِي حَدِيثٍ آخَرَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو، قَالَ: الْمَلَّاحِمُ
ثَلَاثٌ: مَضَتْ ثِنْتَانِ وَبَقِيَتْ وَاحِدَةٌ وَهِيَ مَلْحَمَةُ الْتُّرُكِ بِالْجَزِيرَةِ.
(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٨٢-٦٨٣/ حديث ١٩٢٤).

باب صد و نود و نهم

آنچه که نعیم از پیامبر آورده که فرمود مهدی از ما اهل بیت است

۲۴۷. محمد بن حنفیه از پدر بزرگوارش علی (علیه السلام) و او از رسول خدا (صلی الله علیه و آله) روایت کرده که فرمود: مهدی (عج) از ما اهل بیت است.

فصل

۲۴۸. «عبدالله بن عمر» می گوید:
برای مردم پنج فتنه و شورش است که دو تای آنها گذشته و سه تای آنها در این امت خواهد بود:
۱ - فتنه و آشوب ترک
۲ - شورش و فتنه روم
۳ - فتنه و شورش دجال که بعد از آن، دیگر فتنه و شورشی نیست.

۲۴۹. در روایت دیگر از عبدالله بن عمر رسیده که گفت: فتنه و آشوب سه تا است که دو تای آنها واقع شده و یکی باقی مانده است که آن فتنه و شورش ترک است که در جزیره اتفاق می افتد.

فصل

٢٥٠. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ عَنْ [أَبِي سَلَمَةَ بْنِ] عَبْدِ الرَّحْمَنِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):
«لَيَهْبِطَنَّ الدَّجَالُ خُوزَ وَ كِرْزَمَانَ فِي ثَمَانِينَ أَلْفًا كَانَ وَ جُوهَهُمُ الْمَجَانُّ
الْمُطَرَّقَةُ، يَلْبَسُونَ الطِّيَالِسَةَ، وَ يَنْتَعِلُونَ الشَّعْرَ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٧٩ / حديث ١٩١٣).

فصل

٢٥١. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ عَنْ كَعْبٍ:
لِيُخْرِجَنَّ التُّرِكَ خَرْجَةً لَا يُنْهِنُهُمْ شَيْءٌ دُونَ الْقَطِيعَةِ، فِيهِمْ ذُبْحُ اللَّهِ
الْأَعْظَمِ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٨٠ / حديث ١٩١٥).

فصل

٢٥٢. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ عَنْ حُذَيْفَةَ، قَالَ لِأَهْلِ الْكُوفَةِ:
لِيُخْرِجَنَّكُمْ مِنْهَا قَوْمٌ صِغَارُ الْأَعْيُنِ، فُطِسُ الْأَنْوَفِ (قصة الأنف و
انفراشها)، كَانَ وَ جُوهَهُمُ الْمَجَانُّ الْمُطَرَّقَةُ، يَنْتَعِلُونَ الشَّعْرَ، يَرْبِطُونَ خِيُوهَهُمْ
بِنَخْلٍ «جَوْخَاء» (موضع بين صيدا و زباله فى ديار بنى عجل) وَ يَشْرِبُونَ مِنْ
«فُرْضٍ» (نومة النهر) الْفُرَاتِ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٨٠ / حديث ١٩١٦).

فصل

۲۵۰. عبد الرحمان از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: دجال با هشتاد هزار نفر در اطراف کرمان وارد می‌شوند که صورتهای آنها همچون سپرهای آهنین پهن خواهد بود، پوستین و کفشهای موئی می‌پوشند.

توضیح: دجال مرد ناپاک و خونریزی است که دعوی خدایی می‌کند او دارای چشمانی سرخ و خونی است و بسیار قوی هیکل و تنومند است او ساحری چیره‌دست است که با سحر خود مردم را فریب می‌دهد. طرفداران او جباران و منافقان و کافران‌اند. او با کارهای خود مردم را در بی‌خبری و مستی قرار می‌دهد و جهان را پر از فتنه و آشوب می‌نماید سرانجام بدست حضرت مهدی علیه السلام یا عیسی ابن مریم خود و یارانش کشته می‌شوند و نابود می‌گردند.

فصل

۲۵۱. کعب می‌گوید:

(رسول خدا فرمود:) گروه ترک خروج می‌کنند. یک نوع خروجی که غیر از فاصله و جدایی چیزی از آنها جلوگیری نمی‌کند. قربانی اعظم خدا در بین آنها خواهد بود.

فصل

۲۵۲. حذیفه می‌گوید:

(رسول خدا) به اهل کوفه فرمود: قومی شما را از کوفه بیرون می‌کنند که دارای این صفات‌اند: چشمهایشان کوچک و بینی‌هایشان پهن، صورتهای آنها نظیر سپرهای آهنین است، نعل موئی می‌پوشند و مرکبهای خود را بنخل خرما در منطقه جوخا می‌بندند، از سوراخها و مجاری فرات آب می‌آشامند

فصل

٢٥٣. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو، قَالَ: أَتَيْتَاهُ، فَقَالَ: يَمَنُّ؟ فَقُلْتُ: مِنْ أَهْلِ الْعِرَاقِ، فَقَالَ:

وَاللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَيْسَ وَقَتَكُمْ بَنُو قَنْطُورَاءَ مِنْ خُرَاسَانَ وَ سَجِسْتَانَ سَوْقًا عَنِيفًا حَتَّى يَنْزِلُوا بِالْأُبُلَّةِ، وَلَا يَدْعُوا بِهَا نَخْلَةً إِلَّا رَبَطُوا بِهَا فَرَسًا، ثُمَّ يَبْعَثُونَ إِلَى أَهْلِ الْبَصْرَةِ: أَمَّا أَنْ تَخْرُجُوا مِنْ بِلَادِنَا وَإِنَّمَا أَنْ نَنْزِلَ عَلَيْكُمْ، قَالَ: فَيَتَفَرَّقُونَ ثَلَاثَ فِرَقٍ: فِرْقَةٌ تَلْحَقُ بِالْكُوفَةِ، وَفِرْقَةٌ بِالْحِجَازِ، وَفِرْقَةٌ بِأَرْضِ الْعَرَبِ الْبَادِيَةِ، ثُمَّ يَدْخُلُونَ الْبَصْرَةَ، فَيُقِيمُونَ بِهَا سِنَةً، ثُمَّ يَبْعَثُونَ إِلَى الْكُوفَةِ: أَمَّا أَنْ تَرْحَلُوا عَنْ بِلَادِنَا وَإِنَّمَا أَنْ نَنْزِلَ عَلَيْكُمْ، فَيَتَفَرَّقُونَ ثَلَاثَ فِرَقٍ: فِرْقَةٌ تَلْحَقُ بِالشَّامِ، وَفِرْقَةٌ بِالْحِجَازِ، وَفِرْقَةٌ بِالْبَادِيَةِ أَرْضِ الْعَرَبِ، وَتَبْقَى الْعِرَاقُ لَا يَجِدُ أَحَدًا فِيهَا قَفِيرًا وَلَا دِرْهَمًا.

قَالَ: وَ ذَلِكَ إِذَا كَانَتْ إِمَارَةُ الصَّبِيَّانِ، فَوَاللَّهِ لَتَكُونَنَّ، رَدَدَهَا

ثَلَاثَ مَرَّاتٍ (كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٨٠-٦٨١/ حديث ١٩١٨).

فصل

٢٥٤. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ عَنِ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ: «لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى تُقَاتِلُوا التُّرُكَ، حُمُرُ الْوُجُوهِ، صِغَارُ الْأَغْنِ، فُطْسُ الْأَنْفِ، كَأَنَّ وُجُوْهُمْ الْمَجَانُّ الْمَطْرُقَةَ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٨١/ حديث ١٩١٩).

فصل

۲۵۳. عبدالله بن عمر می‌گوید:

خدمت (رسول خدا) آمدیم، فرمود: شما چه کسانی هستید؟ گفتم: از اهل عراق فرمود: قسم به آن خدائی که غیر از او خدائی نیست که بنو قنطورا (براساس نقل ابن اثیر در نه‌ایه قنطورا نام کنیز حضرت ابراهیم علیه السلام) بوده که برای او فرزندان از ترک و چین آورده است) شما را از خراسان و سیستان می‌رانند تا اینکه وارد «أبله» شوند (محلّی است در ساحل بصره) و نخلی در آنجا نیست جز اینکه اسبی به آن بسته‌اند. سپس نزد مردم بصره می‌فرستند که یا باید از شهرهای ما خارج شوید یا ما بر شما وارد خواهیم شد.

فرمود: بنو قنطوراء به سه فرقه تقسیم می‌شوند: یک فرقه از آن‌ها در کوفه و فرقه دیگر در حجاز و فرقه سوم در منطقه بدوی ماندگار می‌شوند و کار عراق بجائی می‌رسد که احدی پول و درهمی در آن نخواهد یافت، فرمود: این موضوع موقعی انجام می‌گیرد. که کودکان، حاکم و فرمان فرما شوند بخدا قسم که همینطور هم خواهد شد و تا سه دفعه این سخن خود را تکرار فرمود.

فصل

۲۵۴. ابوهریره از حضرت محمد بن عبدالله صلی الله علیه و آله روایت کرده که

فرمود:

قیامت قیام نمی‌کند تا اینکه شما با گروه ترکی که دارای این صفاتند بجنگید ۱ - صورتهای آن‌ها سرخ ۲ - چشمان آن‌ها کوچک ۳ - بینی‌های آنان عریض و پهن ۴ - صورتهای آنها نظیر سپرهای آهنین پهن و سخت خواهد بود.

فصل

٢٥٥. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ:
أَوَّلَ مَا يَزْوِي مِنْ أَفْطَارِ أَرْضِهَا «الْعَرَبُ» لِقَوْمِ حُمِرِ الْوُجُوهِ، كَأَنَّ
وُجُوهُهُمْ الْمَجَانُّ الْمُطْرَقَةُ (كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٨١/ حديث ١٩٢٠).
٢٥٦. قَالَ ابْنُ وَهَبٍ: وَ أَخْبَرَنِي يُونُسُ عَنْ ابْنِ شَهَابٍ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ مِثْلَهُ، وَ كَانَ
عُمَرُ يَقُولُ:

لِلْمُسْلِمِينَ عَدُوٌّ وَجُوهُهُمْ كَالدَّرَقِ، أَعْيُنُهُمْ كَالْوَزَغِ، فَاتْرُكُوهُمْ كَمَا
تَرَكُوكُمْ (كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٨٢/ حديث ١٩٢١).

فصل

٢٥٧. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ فِي حَدِيثٍ عَنْ تَبِيعٍ، قَالَ:
إِذَا دَخَلَتِ الرَّاياتُ الصَّفْرَ مَضَرٌ فَعَلِبُوا عَلَيْهَا وَ قَعَدُوا عَلَى مَنَبِرِهَا،
فَلْيُخَفِّرْ أَهْلُ الشَّامِ أَشْرَابًا فِي الْأَرْضِ فَإِنَّهُ الْبَلَاءُ.
(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٧١١/ حديث ١٩٩٥).

الباب ٢٠٠

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ أَخْبَارِ
النَّارِ الْحَادِثَةِ فِي أَوَاخِرِ الزَّمَانِ.
٢٥٨. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ عَنْ ابْنِ هُيَّعَةَ عَنْ حَجَّاجِ بْنِ شَدَّادٍ عَنْ أَبِي صَالِحِ
الْغِفَارِيِّ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ:
(تَخْرُجُ نَارٌ) حَتَّى تَضِيَ أَعْنَاقُ الْإِبِلِ لَيْلًا «بِحِسْمِي جُذَام» (ارض
ببادية الشام) مِنْ نَارِهِمْ (كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٤٤٠/ ١٢٦٦).

فصل

۲۵۵. «ابوهریره» می‌گوید:

اولین کسانی که از اطراف خاک عرب وارد مدینه می‌شوند مردمی هستند دارای صورتهای سرخ، صورت آنان چون سپرهای پهن و عریض خواهد بود.

۲۵۶. عمر به مسلمین می‌گفت:

دشمنانی هستند که صوریشان چون زره چرمی و چشمانشان همچون قورباغه است پس آنها را رها سازید همانطور که آنها شما را رها می‌کنند.

فصل

۲۵۷. «تبیع» می‌گوید:

زمانی که بیرقهای زرد وارد مصر شدند و بر مصر غلبه پیدا کرده بر منبر آن نشستند لازم است که اهل شام در زمین سردابهایی کنده (خود را پنهان کنند) زیرا که آن واقعه بلائی است.

باب دویستم

در آنچه که نعیم ذکر کرده از اخبار آتشی که در دوره آخر الزمان به وجود می‌آید

۲۵۸. «ابوهریره» می‌گوید:

در شبی آتش سوزانی خارج می‌شود که حتی در شب گردنهای اشتران را روشن ساخته و به منطقه قبیله خیام می‌رسد

أقول: فهذا الحديث قد تضمن: أنه تضيء أعناق الأبل ليلاً ولم يذكر «ببُصري» (قرية من قرى دمشق) فيمكن أن تكون النار التي تجددت بالحجاز هذه النار، فإنها كانت تضيء بها أعناق الأبل.

فصل

في حديث آخر عن النار التي تضيء بها أعناق الأبل «ببُصري».

٢٥٩. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا ابْنُ وَهْبٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ عَنْ نَافِعٍ عَنْ ابْنِ عُمَرَ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ:

يُوشِكُ نَارُ تَخْرُجُ بِالْيَمَنِ تَسُوقُ النَّاسَ إِلَى الشَّامِ، تَعْدُو إِذَا غَدَوْا، وَتُقِيلُ إِذَا قَالُوا، وَتَرَوْحُ إِذَا رَاحُوا، تَضِيءُ مِنْهَا أَعْنَاقُ الْإِبِلِ «بِبُصْرَى» فَإِذَا سَمِعْتُمْ ذَلِكَ فَأَخْرِجُوا إِلَى الشَّامِ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٢٨ / حديث ١٧٥٤).

فصل

في ظهور نار الحجاز التي تضيء بها أعناق الأبل «ببُصري» عن الزُّهري.

٢٦٠. ذَكَرَ نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ، قَالَ عَبْدُ الرَّزَّاقِ: قَالَ مَعْمَرٌ: قَالَ الزُّهْرِيُّ:

تَخْرُجُ نَارٌ مِنَ الْحِجَازِ تَضِيءُ أَعْنَاقَ الْإِبِلِ «بِبُصْرَى»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٣٢ / حديث ١٧٦٤).

مؤلف گوید: این حدیث متضمن این معنی است که نور به گونه‌ای است که گردنهای شتران در شب دیده می‌شوند ولی ذکر نشده که در بصری اتفاق می‌افتد پس امکان دارد که این آتش همان آتش حجاز باشد، زیرا که آن آتشی است که گردنهای شتران دیده می‌شوند.

فصل

۲۵۹. کعب می‌گوید:

بزودی آتشی در یمن شعله‌ور می‌شود که مردم را بسوی شام می‌راند این آتش در صبح و قبل از ظهر و هنگام عصر خواهد بود و آتش به گونه‌ای است که در قریه بصری در شام گردنهای شتران دیده می‌شوند یعنی وقتی مردم صبح می‌کنند آتش هم در صبح با آنها است وقتی خواب قیلوله دارند که قبل از ظهر است آتش هم با آنها است و وقتی در عصر استراحت می‌کنند آتش هم آرام می‌شود وقتی این جریان را شنیدید بطرف شام حرکت کنید.

فصل

۲۶۰. «زهري» می‌گوید:

آتشی از حجاز برخاسته می‌شود که گردن‌های شتران یا شاخ و برگ گیاهان در بصری روشن خواهد شد.

فصل

فِي النَّارِ مِنْ عَدَنَ.

٢٦١. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ عَنِ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ فِي آخِرِ حَدِيثِهِ:

«وَتَحْشُرُهُمْ نَارٌ مِنْ عَدَنَ مَعَ الْقِرَدَةِ وَ الْخَنَازِيرِ، تَبَيَّتْ مَعَهُمْ أَيْنَمَا بَاتُوا، وَ تُقِيلُ مَعَهُمْ أَيْنَمَا قَالُوا، وَ لَهَا مَا سَقَطَ مِنْهُمْ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٣٢ / حديث (١٧٦٤).

فصل

فِي النَّارِ مِنَ الْمَشْرِقِ.

٢٦٢. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ فِي حَدِيثِهِ عَنْ أَرْطَاةَ قَالَ:

تَكُونُ نَارٌ وَ دُخَانٌ فِي الْمَشْرِقِ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٣٣ / حديث (١٧٦٨).

فصل

فِي النَّارِ مِنْ عَدَنَ أَيْضًا.

٢٦٣. رَوَاهُ نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ عَنْ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ، قَالَ يَوْمًا بِمَكَّةَ:

يَا أَهْلَ الْيَمَنِ هَاجِرُوا قَبْلَ الظُّلُمَتَيْنِ، إِمَّا إِحْدَاهُمَا: فَالْحَبَشَةُ يَخْرُجُونَ حَتَّى يَبْلُغُوا مَقَامِي هَذَا، وَالْأُخْرَى: نَارٌ تَخْرُجُ مِنْ عَدَنَ تَسُوقُ النَّاسَ وَ الدَّوَابَّ وَ الْوَحْشَ وَ السِّبَاعَ وَ دِقَاقِ الدَّوَابِّ (أى صغيرها) وَ جَلَالَهَا (أى عظيمها)، إِذَا قَامَتِ قَامُوا، وَ إِذَا تَحَرَّكَتْ سَارُوا - قَالَ: وَ قَالَ كَعْبٌ: إِذَا عَثَرَ إِنْسَانٌ أَوْ دَابَّةٌ قَالَتْ لَهُ النَّارُ: تَعَسْتَ (أى هلكت) وَ انْتَكَسَتْ

فصل

آتشی از عدن

۲۶۱. نعیم از رسول خدا روایت کرده که فرمود:

آتشی از عدن (جزیره‌ای است در یمن) برخاسته می‌شود که میمون و خوکها با مردمند که هر جا شب کنند و هر وقت بخوابند با آنها خواهند بود و آنچه که ساقط شود برای آن آتش است.

فصل

آتشی از مشرق

۲۶۲. ارطاة می‌گوید: چهل شب در مشرق آتش و دود خواهد بود.

فصل

آتشی از عدن

۲۶۳. عمر بن خطاب روزی در مکه گفت:

ای اهل یمن شما باید قبل از رسیدن او هجرت کنید، اول آنکه اهل حبشه خارج می‌شوند تا به این مکان می‌رسند، دوم آتشی از عدن برمی‌خیزد که مدام مردم و جنبنندگان و وحوش و درندگان را نابود می‌کند موقعی که آن آتش بایستد آنها هم می‌ایستند و موقعی که انسانی یا حیوانی به رو در افتد آتش به او می‌گوید: زود به رو درآمدی و بزمین افتادی، آرزو داشتی که

(عود المرض بعد النقاح) لَوْ شِئْتَ هَاجَزْتَ قَبْلَ الْيَوْمِ - حَتَّى تَنْتَهِيَ إِلَى «بُصْرَى» فَتَقِيمُ أَرْبَعِينَ عَامًا لَا يَصْطَلِي بِهَا أَحَدٌ إِلَّا كُتِبَ جَهَنَّمِي؛ وَحَتَّى يَسْأَلَ الْكَافِرَ، فَيَقُولَ: هَذِهِ النَّارُ الَّتِي كُنَّا نُوْعِدُ، فَكَيْفَ أَنْتُمْ إِذَا رَأَيْتُمْ تِلْكَ الْآيَةَ الْعَظِيمَةَ، فَيَنْظُرُ النَّازِرُ مِنْكُمْ إِلَى مَشَارِقِ الْأَرْضِ، فَيَرَاهَا تُوهِجُ (تتقد) ثُمَّ يَنْظُرُ إِلَى مَغَارِبِهَا، فَيَرَاهَا بَزَرُوعِهَا خُضْرًا، يَتَنَاقَحُونَ وَيَلْقَحُونَ، أَفَتَرَاكُمْ تَارِكِي أَعْمَالِكُمُ الَّتِي تَعْمَلُونَ الْيَوْمَ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ إِلَى تِلْكَ الْآيَةِ الْعَظْمَى؟ وَرَبِّ الْكَعْبَةِ لِتَعْمَلَنَّ أَعْمَالَكُمْ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ إِلَيْهَا

(كنز العمال ج ١٤ / ص ١٠٠ / حديث ٣٨٠٤٩).

الباب ٢٠١

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ حَدِيثِ التُّرْكِ.

٢٦٤. قال: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ عَنْ سَعِيدِ بْنِ بَشِيرٍ عَنْ قُتَادَةَ عَنْ عَقَبَةَ بْنِ أَوْسٍ

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو، قَالَ:

يُوشِكُ بَنُو قَنْطُورَاءَ ابْنُ كَنْكَرٍ يَخْرُجُونَ فَيَسُوقُونَ أَهْلَ خَرَّاسَانَ سَوْقًا عَنِيفًا حَتَّى يَرْبِطُوا خِيُولَهُمْ بِنَخْلِ الْأُبْلَةِ، فَيَبْنَعُونَ إِلَى أَهْلِ الْبَصْرَةِ: إِمَّا أَنْ تَلْحَقُوا بِنَا وَإِمَّا أَنْ تَخْلُوهَا لَنَا، فَيَلْحَقَ بِهِمْ ثُلُثٌ، وَبِالْأَعْرَابِ ثُلُثٌ، وَثُلُثٌ بِالشَّامِ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٢٤ / حديث ١٧٤٣).

فِي حَدِيثٍ آخَرَ فِي الْبَرْدِ الشَّدِيدِ الَّذِي يَحْدِثُ عَلَيْهِمْ.

قبل از امروز، بسوی بصری هجرت کنی آن آتش چهل سال برقرار خواهد بود و کسی خود را به آن گرم نمی‌کند مگر اینکه جزء جهنمی‌ها بشمار می‌رود. حتی از کافر می‌پرسند: (این چه آتشی است؟) می‌گوید: این همان آتشی است که بما وعده می‌دادند.

(عمر گفت:) شما چه حالی دارید آن موقعی که این علامت بزرگ را ببینید، ناظری که از شما بطرف مشرق نظر کند می‌بیند که آن آتش روشن است بعد که بطرف مغرب نظر نماید خواهد دید که زراعت آن سبز است و به یکدیگر چسبیده و خارج می‌شوند.

آیا آن اعمال ناپسندی را که امروز انجام می‌دهید انجام خواهید داد در صورتیکه شما بآن علامت بزرگ نظر می‌کنید؟ بخدای کعبه سوگند که بآن علامت نظر می‌کنید و اعمال خود را انجام می‌دهید.

باب دویست و یکم

آنچه که نعیم از جریان ترکها ذکر کرده است

۲۶۴. نعیم حدیث می‌کند از ولید و او از بشیر از قتاده از عقبه بن اوس و

او از عبدالله بن عمر که گفت:

نزدیک است که بنی قنظوراء ابن کنکر (ملت ترک یا سودان) خروج کنند و اهل خراسان را بسرعت برانند تا اینکه مالهای سواری خود را در نهر ابله (نزدیک بصره) وارد می‌سازند و پیکی بسوی اهل بصره می‌فرستند و می‌گویند: یا باید شما هم بما ملحق شوید یا بصره را برای ما خالی کنید! پس بخشی به ایشان و بخشی به اعراب و بخشی دیگر به شام ملحق می‌شوند.

فصل

٢٦٥. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ فِي حَدِيثٍ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ:

تَنْزِلُ التُّرُكُ وَ تَشْرِبُ مِنَ الدِّجْلَةِ وَ الْفُرَاتِ، وَ يَسْعَوْنَ فِي الْجَزِيرَةِ، وَ أَهْلُ الْإِسْلَامِ مِنَ الْحَيَرَةِ لَا يَسْتَطِيعُونَ لَهُمْ شَيْئًا، فَيَبْعَثُ اللَّهُ عَلَيْهِمْ ثَلْجًا بَغِيرَ كَيْلٍ، فِيهِ صَرٌّ مِنْ رِيحٍ شَدِيدَةٍ وَ جَلِيدٌ، فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ فَإِذَا أَقَامُوا أَيَّامًا قَامَ أَمِيرُ أَهْلِ الْإِسْلَامِ فِي النَّاسِ فَيَقُولُ: يَا أَهْلَ الْإِسْلَامِ أَلَا قَوْمٌ يَهْبُونَ أَنْفُسَهُمْ لِلَّهِ، فَيَنْظُرُونَ مَا فَعَلَ الْقَوْمُ؟ فَيَسْتَدِبُّ عَشْرَةَ فَوَارِسٍ، فَيَجْهِزُونَ إِلَيْهِمْ، فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ، فَيَرْجِعُونَ فَيَقُولُونَ: إِنَّ اللَّهَ قَدْ أَهْلَكَهُمْ وَ كَفَّاكُمُ؛ هَلَكُوا مِنْ عِنْدِ آخِرِهِمْ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٧٦ / حديث ١٩٠١).

فصل

٢٦٦. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ فِي حَدِيثٍ آخَرَ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ:

لَيَرُدَنَّ التُّرُكُ الْجَزِيرَةَ حَتَّى تَسْقَى خَيْلُهُمْ مِنَ الْفُرَاتِ، فَيَبْعَثُ اللَّهُ عَلَيْهِمُ الطَّاعُونَ فَيَقْتُلُهُمْ، قَالَ: فَلَا يُقِلُّتُ مِنْهُمْ إِلَّا رَجُلٌ وَاحِدٌ.

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٧٦ / حديث ١٩٠٢).

فصل

٢٦٧. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ فِي حَدِيثٍ آخَرَ عَنِ الْحَكَمِ بْنِ عَتِيْبَةَ، قَالَ:

يُخْرِجُونَ فَلَا يُنْهِنُهُمْ دُونَ الْفُرَاتِ شَيْءٌ أَصَابَ مَلَاحِمَهُمْ، وَ فُرْسَانُ النَّاسِ يَوْمُئِذٍ قَيْسُ بْنُ عَيَّلَانَ، فَيَسْتَأْصِلُهُمْ، لَا تُرِكَ بَعْدَهَا

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٧٧ / حديث ١٩٠٤).

فصل

۲۶۵. «کعب» می‌گوید: گروه ترک با خشم وارد می‌شوند و از دجله و فرات آب می‌آشامند و در جزیره فعالیت چشمگیری دارند و مسلمانان توان پایداری در برابر آنها را ندارند.

پس خداوند برف زیادی همراه با باد شدید و سرد بر آنها مسلط می‌نماید و آنها خشک می‌شوند، چند روزی که ماندند حاکم اسلام به مسلمانان می‌گوید: ای اهل اسلام آیا گروهی هست که جان خود را در راه خدا فدا کند و ببیند که خدا با این گروه چه عملی انجام داد؟ بعد از آن ده سوار پیش قدم شده و به سوی قوم ترک می‌روند و می‌بینند که بازگشت نموده و می‌گویند خداوند همراه شما بود و تا آخرین نفر از آنها هلاک کرد.

فصل

۲۶۶. «کعب» می‌گوید:

بطور یقین قوم ترک وارد جزیره العرب می‌شوند و مرکبهای خود را از فرات آب می‌دهند و خدا بیماری طاعون را بر آنها مسلط نموده و کسی جز یک نفر از آنها نجات نمی‌یابد.

فصل

۲۶۷. «عتیبه» می‌گوید:

هیچ چیز نمی‌تواند مانع قوت ترک شود جز مردان جنگجوی آنها (اهل فرات) که فرمانده آنها قیس بن عیلان است دشمن را ریشه کن می‌کند و بعد از آن ترکی باقی نمی‌ماند.

فصل

٢٦٨. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ فِي حَدِيثٍ آخَرَ عَنْ مَكْحُولٍ عَنِ النَّبِيِّ (ص):
 «لِلَّتْرِكَ خَرَجَتَانِ: خَرَجَةٌ مِنْهَا خَرَابٌ آذِرِيَّجَانِ، وَ خَرَجَةٌ يَخْرُجُونَ فِي
 الْجَزِيرَةِ، يَحْتَقِبُونَ (يَحْتَمِلُونَ) ذَوَاتَ الْحِجَالِ، فَيَنْصُرُ اللَّهُ الْمُسْلِمِينَ، فِيهِمْ
 ذِبْحُ اللَّهِ الْأَعْظَمُ، لَا تُرْكُ بَعْدَهَا» (كنز العمال ج ١١ / ص ٢٧٥ / حديث ٣١٥٠٤).

فصل

٢٦٩. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ فِي حَدِيثٍ آخَرَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ، سَمِعَهُ يَقُولُ:
 يُوشِكُ بَنُو قَنْطُورَاءَ يَسُوقُونَ أَهْلَ خُرَّاسَانَ وَ أَهْلَ سَجِسْتَانَ سَوْقًا
 عَنِيفًا حَتَّى يَرْبِطُوا دَوَابَّهُمْ بِنَخْلِ الْأُبُلَّةِ، فَيَبْعَثُونَ إِلَى أَهْلِ الْبَصْرَةِ: أَنْ خَلُّوا
 لَنَا أَرْضَكُمْ أَوْ نَنْزِلُ بِكُمْ، فَيَفْتَرِقُونَ عَلَى ثَلَاثِ فِرَقٍ: فِرْقَةٌ تَلْحَقُ بِالْعَرَبِ،
 وَ فِرْقَةٌ بِالشَّامِ، وَ فِرْقَةٌ بِعَدُوهَا، وَ أَمَارَةٌ ذَلِكَ إِذَا طَبَقَتِ الْأَرْضُ
 إِمَارَةَ السُّفَهَاءِ (كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٧٧ / حديث ١٩٠٦).

فصل

٢٧٠. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ فِي حَدِيثٍ آخَرَ عَنِ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ:
 «أَرْضُ يُقَالُ لَهَا: الْبُصْرَةُ أَوْ الْبَصِيرَةُ، يَأْتِيهِمْ بَنُو قَنْطُورَاءَ حَتَّى يَنْزِلُوا
 بِنَهْرٍ - يُقَالُ لَهُ: دِجْلَةٌ - ذِي نَخْلٍ، فَيَفْتَرِقُ النَّاسُ ثَلَاثَ فِرَقٍ: فِرْقَةٌ تَلْحَقُ
 بِأَصْلِهَا، فَهَلَكُوا، وَ فِرْقَةٌ تَأْخُذُ عَلَى أَنْفُسِهَا، فَكَفَرُوا، وَ فِرْقَةٌ تَجْعَلُ
 ظُهُورَهَا، فَيَقَاتِلُونَهُمْ، فَيَفْتَحُ اللَّهُ عَلَى بَقِيَّتِهِمْ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٧٧-٦٧٨ / حديث ١٩٠٧).

فصل

۲۶۸. «مکحول» از رسول خدا روایت کرده که فرمود:

برای قوم ترک دو حمله است در حمله اول آذربایجان را ویران می‌سازند و در حمله دوم به جزیره العرب حمله می‌نمایند و آنجا را غارت می‌کنند آنگاه خداوند مسلمین را یاری می‌کند، قربانی بزرگ خدا در میان آن گروه است و ترکی بعد از آنها نخواهد ماند.

فصل

۲۶۹. «نعیم» می‌گوید:

از عبدالله بن عمر شنیدم که می‌گفت: به زودی بنو قنطوراء (قوم ترک یا ملت سوردان) اهل خراسان و سیستان را به سرعت برانند تا اینکه مرکبهای خود را بنخل ابله (شهری است نزدیکی بصره) می‌بندند و نزد اهل بصره می‌فرستند که شهر خود را برای ما خالی کنید یا اینکه ما بر شما وارد خواهیم شد. اهل بصره به سه گروه تقسیم می‌شوند: گروهی به عرب می‌پیوندند و گروهی به شام می‌روند و گروهی به دشمنان خود ملحق خواهند شد، علامت این حادثه هولناک حکومت جاهلان بر زمین است.

فصل

۲۷۰. نعیم از حضرت محمد بن عبدالله (ﷺ) روایت کرده که فرمود: بنو قنطورا در سرزمینی که آن را بصره یا بصیره می‌گویند فرود می‌آیند و وارد نهری می‌شوند که آن را دجله می‌گویند که دارای نخل است مردم (بصره) سه گروه خواهند شد: گروهی به اصل خود ملحق شده و هلاک می‌شوند و گروهی علیه خود کافر خواهند شد و گروهی خانواده خود را پشت سر خود قرار داده و با آنها (بنو قنطورا) می‌جنگند و خدا آنها را پیروز می‌گرداند.

فصل

٢٧١. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ فِي حَدِيثٍ آخَرَ عَنِ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ:
«فَيَفْتَرِقُونَ ثَلَاثَ فِرَقٍ: فِرْقَةٌ تَمُكُّثُ، وَ فِرْقَةٌ تَلْحَقُ بِآبَائِهَا مَنْابِتِ
الشَّيْحِ (نبت له رائحة طيبة) وَ الْقَيْصُومِ (نبت من رياحين البر)، وَ فِرْقَةٌ تَلْحَقُ
بِالشَّامِ، وَ هِيَ خَيْرُ الْفِرَقِ» (كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٧٨ / حديث ١٩٠٨).

فصل

٢٧٢. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ فِي حَدِيثٍ آخَرَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ كَعْبٍ الْقُرْظِيِّ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ،
قَالَ:

أَعْيَنُهُمْ كَالْوَزَعِ، وَ وُجُوهُهُمْ كَالْحَجَفِ (الترس من جلد بلاخشب)، لَهُمْ وَقْعَةٌ
بَيْنَ دِجْلَةٍ وَ الْفُرَاتِ، وَ وَقْعَةٌ بِمَرْجِ حِمَارِ (الارض الواسعه ذات نبات كثير)، وَ وَقْعَةٌ
بِدِجْلَةٍ حَتَّى يَكُونَ الْجَوَازُ أَوَّلَ النَّهَارِ بِمِائَةِ دِينَارٍ لِلْعُبُورِ إِلَى الشَّامِ ثُمَّ يَزِيدُ
آخِرُ النَّهَارِ (كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٧٨ حديث ١٩٠٩).

فصل

٢٧٣. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ عَنْ بُرَيْدَةَ عَنْ أَبِيهِ سَمِعَ النَّبِيَّ (ص)، يَقُولُ:
«يَسُوقُ أُمَّتِي قَوْمٌ عَرَاضِ الْوُجُوهِ، صِغَارُ الْأَعْيُنِ، كَأَنَّ وَجُوهُهُمْ الْحَجَفُ
حَتَّى يَلْحَقُوهُمْ بِحَزِيرَةِ الْعَرَبِ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، أَمَّا السَّاقَةُ الْأُولَى فَيَنْجُوا مَنْ
هَرَبَ، وَ الثَّانِيَةَ يَهْلِكُ بَعْضُ وَ يَنْجُو بَعْضُ؛ وَ تَضْطَلِمُ (الاصطلام الاستئصال)
الثَّالِثَةَ، وَ هُمْ التُّرُكُ، وَ الَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَيَرْبُطَنَّ خِيُولَهُمْ إِلَى سَوَارِي (جمع
السارية وهو الاسطوانه) مَسْجِدِ الْمُسْلِمِينَ، فَكَانَ بُرَيْدَةُ لَا يُفَارِقُهُ بَعِيرَانِ أَوْ
ثَلَاثَ [و] مَتَاعُ السَّفَرِ؛ لِلْهَرَبِ مِمَّا سَمِعَ مِنْ أَمْرِ التُّرُكِ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٧٨ / ٦٧٩ حديث ١٩١٠)

فصل

۲۷۱. «نعیم» از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: اهل بصره به سه گروه تقسیم می‌شوند: گروهی توقف می‌کنند و گروهی در محلی که گیاهان خوش بوئی دارد به پدران خود می‌پیوندند و گروهی به شام می‌روند که این بهترین گروه خواهند بود.

فصل

۲۷۲. «ابوهریره» می‌گوید: چشمان آن گروه مثل قورباغه است و صورتشان مانند زره چرمی بین دجله و فرات جنگ می‌کنند و جنگی در «مرج حمار» دارند و جنگی دیگر در دجله خواهند کرد بطوریکه برای عبور و رفتن به شام در اول روز صد دینار و در آخر روز بیشتر لازم است.

فصل

۲۷۳. «بریده» از پدرش از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: قومی ترک که صورتشان همچون زره چرمین و چشمانی کوچک دارند امت مرا سه مرتبه تا جزیره العرب می‌رانند، در مرتبه اول، نجات می‌یابند در مرتبه دوم بعضی هلاک شده و بعضی نجات خواهند یافت و در مرتبه سوم ریشه کن می‌شوند، سوگند بآن خدائیکه جان من در دست اوست آنها جسارت را بجایی می‌رسانند که مرکبهای سواری خود را بستون‌های مسجد مسلمین می‌بندند.

فصل

٢٧٤. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو، قَالَ:

يُوشِكُ بَنُو قَنْطُورَاءَ أَنْ يُخْرِجُوكُمْ مِنْ أَرْضِ الْعِرَاقِ، قُلْتُ: ثُمَّ نَعُودُ؟
قَالَ: أَنْتَ تَشْتَهِي ذَلِكَ؟ قُلْتُ: أَجَلُ، قَالَ: نَعِمَ تَكُونُ لَكُمْ سَلْوَةٌ مِنْ عَيْشٍ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٧٩ / حديث (١٩١١).

فصل

٢٧٥. وَ حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا رَشْدَيْنَ عَنْ ابْنِ هُبَيْعَةَ، حَدَّثَنِي كَعْبُ بْنُ عُلْقَمَةَ، حَدَّثَنِي

حِسَانَ بْنُ كُرَيْبٍ أَنَّهُ سَمِعَ ابْنَ ذِي الْكَلَّاعِ يَقُولُ:

كُنْتُ عِنْدَ مُعَاوِيَةَ، فَجَاءَهُ بَرِيدٌ مِنْ «أَرَمِينِيَّةٍ» مِنْ صَاحِبِهَا، فَقَرَأَ
الْكِتَابَ، فَغَضِبَ، ثُمَّ دَعَا كَاتِبَهُ فَقَالَ: أَكْتُبْ إِلَيْهِ جَوَابَ كِتَابِهِ، يَذْكُرُ: أَنَّ
الْتُّرُكَ أَغَارُوا عَلَى أَطْرَافِ أَرْضِكَ فَأَصَابُوا مِنْهَا، ثُمَّ بَعَثْتُ رِجَالًا فِي
طَلَبِهِمْ، فَاسْتَنْقَذُوا الَّذِي أَصَابُوا، ثَكَلَتْكَ أَمَّكَ فَلَا تَعُدْ لِمِثْلِهَا وَلَا تُحَرِّكَنَّهْمُ
بِشَيْءٍ، وَلَا تَسْتَنْقِذْ مِنْهُمْ شَيْئًا، فَإِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ (ص) يَقُولُ: «إِنَّهُمْ
سَيَلْحَقُونَ بِمَنَابِتِ الشَّيْخِ» (كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٨٢ / حديث (١٩٢٢).

فصل

٢٧٦. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ عَنْ مَكْحُولٍ عَنِ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ:

«لِلْتُّرُكِ خَرَجَتَانِ: إِحْدَاهُمَا يُخْرَبُونَ أَذْرَبِيَّجَانَ، وَ الثَّانِيَّةُ يَشْرَعُونَ مِنْهَا

عَلَى شَطِّ الْفُرَاتِ» (كنز العمال ج ١١ / ص ٢٧٦ / حديث (٣١٥١٠).

فصل

۲۷۴. «نعیم» از عبدالله بن عمر نقل کرده که گفت:
بزودی بنی قنطوراء (گروه ترک یا سودان) شما را از خاک عراق بیرون
می‌کنند، من گفتم:
بعد از آن برمی‌گردیم؟ گفت: تو این آرزو را داری؟ گفتم: آری گفت:
بلی برای شما زندگی خوبی خواهد بود.

فصل

۲۷۵. ابن ذی الکلاع می‌گوید:
من نزد معاویه بودم که پیکری از ارمینیه آمد و نامه‌ای آورد معاویه آن را
خوانده و خشمگین شد و کاتب خود را احضار کرد و گفت: جواب نامه او
را بنویس! قوم ترک باطراف خاک تو حمله کرده‌اند و تو مردی را که به نزد
آنها فرستاده‌ای گرفته‌اند مادر بعزایت بنشیند این عمل را تکرار مکن و آنها
را به چیزی تحریک منما و چیزی از آنها مگیر، زیرا من از رسول
خدا ﷺ شنیدم که می‌فرمود:
ملت ترک بزودی به محلی که گیاه خوش بو دارد یورش خواهند برد.

فصل

۲۷۶. «مکحول» از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود:
برای قوم ترک دو شورش است: اول برای تخریب آذربایجان دوم
بسرعت وارد شط فرات خواهند شد.

فصل

٢٧٧. وَذَكَرَ نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ:
يُشْرَعُ التُّرْكُ عَلَى نَهْرِ الْفُرَاتِ فَكَأَنِّي بِذَوَاتِ الْمُعْصِفِرَاتِ يَصْطَفْنَ
عَلَى نَهْرِ الْفُرَاتِ. (كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٨٣ / حديث ١٩٢٦).

فصل

٢٧٨. وَذَكَرَ نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ عَنِ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ:
«فَيُرْسِلَ اللَّهُ عَلَى جَشْتِهِمُ الْمَوْتَ - يَعْنِي دَوَابَّهُمْ - فَتَرْجُلُهُمْ، فَيَكُونُ
فِيهِمْ ذُبْحُ اللَّهِ الْأَعْظَمَ لَا تُرْكُ بَعْدَهَا»
(كنز العمال ج ١١ / ص ٢٧٧ / ذيل حديث ٣١٥١٠).

فصل

٢٧٩. وَذَكَرَ نَعِيمٌ عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ قَالَ: كَأَنِّي بِالتُّرْكِ عَلَى بَرَازِينَ مُخَذَّمَةٍ
الْآذَانِ (دواب مقطقة الآذان) حَتَّى يَرِبْطُوهَا بِشَطِّ الْفُرَاتِ
(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٨٣ / حديث ١٩٢٨).

فصل

٢٨٠. وَذَكَرَ نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ قَالَ: قَالَ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عَمْرٍو بْنُ الْعَاصِ:
أَوْشَكَ بَنُو قَنْطُورَاءَ أَنْ يَخْرُجُوا كُمْ مِنْ أَرْضِ الْعِرَاقِ، قَالَ: قُلْتُ: ثُمَّ
نَعُودُ؟ قَالَ: ذَلِكَ أَحَبُّ إِلَيْكَ، ثُمَّ تَعُودُونَ فَتَكُونُ لَكُمْ بِهَا سَلْوَةٌ مِنْ عَيْشٍ
(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٨٣ / حديث ١٩٢٩).

فصل

۲۷۷. کعب می‌گوید:

قوم ترک با سرعت وارد نهر فرات می‌شوند گویا من مرکبهای زرد رنگ آنها را می‌بینم که در کنار شط فرات صف بسته‌اند.

فصل

۲۷۸. نعیم از پیغمبر اکرم ﷺ روایت کرده که فرمود:

خدا مرضی بر مالهای سواری آنها می‌فرستد تا هلاک شوند، (و خود آنها بخاطر پیاده ماندن) خواهند مرد، و قربانی بزرگ خدا در میان آنهاست و پس از آن هم ترکی نخواهد بود.

فصل

۲۷۹. ابن مسعود می‌گوید:

گویا قوم ترک را می‌بینم که بر اسب‌های گوش بریده ترکی نشسته و اسبهای خود را کنار شط فرات می‌بندند.

فصل

۲۸۰. عبدالله عمرو بن عباس گوید:

نزدیک است که بنی قنطوراء (ملت ترک) از خاک عراق بر شما خروج کنند: گفتم بعدا ما باز می‌گردیم؟ گفت: بازگشت برای شما بهتر است، شما بر می‌گردید و زندگی خوبی خواهید کرد.

فصل

٢٨١. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ عَنِ الْحَسَنِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):
 «إِنْ مِنْ أَشْرَاطِ السَّاعَةِ أَنْ تُقَاتِلُوا أَقْوَاماً وَجُوهُهُمْ كَالْمَجَانِ الْمَطْرُقَةِ، وَ
 أَنْ تُقَاتِلُوا قَوْمًا نِعَاهُمْ مِنَ الشَّعْرِ، قَدْ رَأَيْنَا الْأُولَى، وَ هُمْ التُّرْكُ وَ رَأَيْنَا
 هَؤُلَاءِ، وَ هُمْ الْأَكْرَادُ، قَالَ الْحَسَنُ: فَإِذَا كُنْتَ فِي أَشْرَاطِ السَّاعَةِ فَكَأَنَّكَ
 قَدْ عَايَنْتَهُ»
 (كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٨٤ / حديث ١٩٣٠).

فصل

٢٨٢. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: قَالَ حُذَيْفَةُ:
 يُوشِكُ أَهْلُ الْعِرَاقِ أَنْ لَا يُجِبِيَ إِلَيْهِمْ دِرْهَمٌ وَلَا قَفِيزٌ (مكيال) يَمْتَنِعُهُمْ عَنْ
 ذَلِكَ الْعَجَمِ، وَ يُوشِكُ أَهْلُ الشَّامِ أَنْ لَا يُجِبِيَ إِلَيْهِمْ دِينَارٌ وَلَا مُدًى (مكيال)
 لاهل الشام يَمْتَنِعُهُمْ مِنْ ذَلِكَ الرُّومِ.
 (كتاب الفتن لابن حماد / ج ٢ / ص ٦٨٤ / حديث ١٩٣١)

فصل

٢٨٣. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ بِإِسْنَادٍ آخِرٍ - غَيْرُ مَا قَدَّمَناهُ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ عَنِ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ:
 «لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى تُقَاتِلُوا قَوْمًا كَأَنَّ وَجُوهَهُمُ الْمَجَانُّ الْمَطْرُقَةُ، وَ لَا
 تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى تُقَاتِلُوا قَوْمًا نِعَاهُمْ الشَّعْرُ.»
 (كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٨٤-٦٨٥ / حديث ١٩٣٣).

فصل

۲۸۱. حسن از حضرت محمد بن عبدالله صلی الله علیه و آله روایت کرده که فرمود: یکی از علائم قیامت آنست که با قومی که صورتهایشان چون سپرهای آهنین است جنگ می‌کنید و با گروهی که کفش آنها از مو است می‌جنگید طایفه اول را که ترک باشند و طایفه دوم را که کردها باشند مشاهده نمودیم.

فصل

۲۸۲. حذیفه می‌گوید:

عجم از رسیدن پول و غذای بمردم عراق جلوگیری می‌کنند. و رومیان از رسیدن پول و آذوقه بمردم شام جلوگیری می‌نمایند.

فصل

۲۸۳. نعیم با سندی دیگر غیر از آنچه که گذشت از ابوهریره از پیامبر خدا صلی الله علیه و آله روایت کرده که فرمود: قیامت فرا نمی‌رسد تا اینکه شما با قومیکه صورتهایشان چون سپر پهن است، و نیز با گروهی که کفششان از مو است بجنگید.

فصل

٢٨٤. وَرَوَى نَعِيمٌ بِإِسْنَادٍ آخَرَ عَنِ النَّبِيِّ (ص) قَالَ:
«لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى تُقَاتِلُوا قَوْمًا ذُلْفَ (تصير الانف) الْأَنْفُ، صِغَارَ
الْأَعْيُنُ، كَأَنَّ وُجُوهَهُمُ الْمَجَانُّ الْمَطْرَقَةُ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٨٥ / حديث (١٩٣٤).

فصل

٢٨٥. فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ، قَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ عَنْ يَحْيَى بْنِ بُكَيْرٍ عَنِ الْقَاسِمِ ابْنِ
مُحَمَّدٍ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْحَسَنِ، قَالَ:
فِي [سنة] سَبْعَ وَ سِتِّينَ الْغَلَاءِ، وَ ثَمَانٍ وَ سِتِّينَ الْمَوْتِ، وَ فِي تِسْعَ وَ
سِتِّينَ الْخِلَافِ، وَ فِي سَبْعِينَ وَ مِائَةً يَسْلُبُونَ ثُمَّ يَرْتَاحُ بَعْدَ السَّبْعِينَ بِرَجُلٍ
مِنْ أَهْلِي، حَتَّى يَضْعِفَ الْعَطَاءُ، وَ تَضْعِفُ الثَّرَّةُ فِي زَمَانِهِ، وَ يُوعِدُ النَّاسُ
فِي التِّجَارَةِ، فَقَالَ حُذَيْفَةُ، مَا بَالُ أَهْلِ ذَلِكَ الزَّمَانِ [يا رسول الله]؟ قَالَ:
«رَحْمَةُ رَبِّكُمْ وَ دَعْوَةُ نَبِيِّكُمْ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٩٣ / حديث (١٩٦٦).

فصل

۲۸۴. نعیم با سندی دیگر از پیامبر روایت کرده که فرمود: قیامت برپا نمی‌شود تا اینکه با قومی بجنگید که بینی آنها کوتاه و پهن و چشمانشان کوچک و چهره‌ی آنها همچون سپر آهنین پهن است.

فصل

۲۸۵. عبدالله بن حسن می‌گوید: در سنه (۶۷) گرانی خواهد شد، در سنه (۷۸) مرگ فراوان خواهد بود. در سنه (۶۹) اختلاف پیدا می‌شود، در سنه (۷۰) مردم غارت می‌شوند پس از آن توسط مردی از اهل بیت من شادی به وجود می‌آید و درآمد و بخشش کم می‌شود و تجارت مردم با وعده انجام می‌گیرد، حذیفه گفت: حال آن‌مردم چگونه خواهد بود؟ فرمود: رحمت خدا و دعوت پیامبر شما شامل حال آنها باد.

فصل

٢٨٦. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ، قَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ عَنْ غَالِبِ بْنِ عُبَيْدِ اللَّهِ عَنْ يَحْيَى ابْنِ أَبِي عَثْرٍ وَالسَّيِّئَانِي عَنْ جُبَيْرِ بْنِ نَفِيرٍ، قَالَ:

قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ أَخْبِرْنَا بِمَا يَكُونُ، فَقَالَ: «أَخْبِرُكُمْ أَنَّ بَعْدَ نَبِيِّكُمْ إِخْتِلَافًا بِسِنِينَ يَسِيرَةً، فَأَمَّا الثَّلَاثُ وَ الثَّلَاثُونَ وَ الْمِائَةُ فَالْحَلِيمُ لَا يَفْرَحُ بِوَلَدِهِ، وَ الْخُمْسِينَ وَ الْمِائَةَ تَظْهَرُ الزَّنَادِقَةُ، وَ السِّتِينَ وَ الْمِائَةَ إِدْخِرُوا طَعَامَ حَوْلَيْنِ، وَ السِّتِ الثَّمَانِينَ، وَ السَّابِعِينَ وَ الْمِائَةَ يُسَلَبُ الْمُلُوكُ مِلْكُهَا إِلَى الثَّمَانِينَ، إِلَى التَّسْعِينَ الْبَلَاءُ عَلَى أَهْلِ الْمَعَاصِي، وَ الْإِثْنَيْنِ وَ التَّسْعِينَ وَ مِائَةُ الْحَصْبِ بِالْحِجَارَةِ وَ حُسْفٌ وَ مَسْخٌ وَ ظُهُورُ الْفَوَاحِشِ، وَ الْمِائَتَيْنِ الْقَضَاءُ عَذَابٌ يَفْجَأُ النَّاسَ فِي أَسْوَاقِهِمْ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٩٤ / حديث ١٩٦٧).

فصل

۲۸۶. جبیر بن نفیر می‌گوید:

به رسول خدا ﷺ گفتند: ما را از آینده خبر ده، فرمود: شما را آگاه می‌کنم که بعد از پیامبر چند سالی بین شما اختلاف واقع می‌شود، در سال ۱۳۳. شخص بردبار بفرزند خود خوشحال نمی‌شود، در سنه (۱۵۰) کفار ظهور می‌کنند، در سنه (۱۶۰) آذوقه دو سال را ذخیره کنید، در سنه ۶۶ سپر نجات جستجو کنید در سال (۱۷۰) تا (۱۸۰) تاج و تخت از دست ملوک گرفته می‌شود، در سنه (۱۹۰) اهل معصیت دچار بلاء خواهند شد، در سال (۱۹۲) سنگباران، فرورفتن به زمین و مسخ و زنا شروع می‌شود. در سال (۲۰۰) میان مردم بازار سگته شایع خواهد شد.

فصل

٢٨٧. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ، قَالَ: حَدَّثَنِي يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ عَنْ فُلَانِ بْنِ حَجَّاجٍ عَنْ يَحْيَى بْنِ أَبِي عَمْرٍو عَنْ جُبَيْرِ بْنِ نَفِيرٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«إِخْتِلَافُ أَصْحَابِي بِعِدَى بِخَمْسٍ وَ عِشْرَيْنَ سَنَةً، يَقْتُلُ بَعْضُهُمْ بَعْضًا، الْخَمْسُ وَ الْعِشْرَيْنِ وَ الْمِائَةُ جَزَعٌ شَدِيدٌ، وَ تَقْتُلُ بَنُو أُمِّيَّةٍ خَلِيفَتَهَا، ثَلَاثَ وَ ثَلَاثِينَ وَ مِائَةً يُرَبِّي أَحَدُكُمْ جِرْوَ كَلْبٍ (ولد كلب) خَيْرٌ مِنْ وَلَدِ يُرَبِّيهِ، الْخَمْسِينَ وَ الْمِائَةَ ظُهُورُ الزَّنَادِقَةِ، السِّتِينَ وَ الْمِائَةَ جُوعٌ سَنَةً أَوْ سَنَتَيْنِ، فَمَنْ أَدْرَكَ ذَلِكَ فَلْيَدَّخِرْ مِنَ الطَّعَامِ، وَ يَنْقُضْ وَ شَهَابٌ مِنَ الْمَشْرِقِ إِلَى الْمَغْرِبِ، وَ هُدَّةٌ يَسْمَعُهَا كُلُّ أَحَدٍ، سَنَةٌ سِتٌّ وَ سِتِّينَ وَ مِائَةً: مَنْ كَانَ لَهُ دَيْنٌ مُتَفَرِّقٌ فَلْيَجْمَعْهُ، وَ مَنْ كَانَتْ لَهُ بِنْتُ فَلْيُزَوِّجْهَا، وَ مَنْ كَانَ عَزْبًا فَلْيَصْبِرْ عَلَى التَّزْوِيجِ، وَ مَنْ كَانَتْ لَهُ زَوْجَةٌ فَلْيَعْزِلْ عَنْهَا، السَّبْعِينَ وَ الْمِائَةَ يُسْلَبُ الْمُلُوكُ مُلْكُهَا، الثَّمَانِينَ: الْبَلَاءُ، الْتِسْعِينَ: الْفَنَاءُ، الْمِائَتَيْنِ: الْقَضَاءُ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٩٤ / حديث (١٩٦٨).

فصل

۲۸۷. جبیره بن نفیر از حضرت محمد بن عبدالله (صلی الله علیه و آله) روایت کرده که فرمود:

اصحاب من تا ۲۵ سال بعد از من اختلاف نموده و بعضی دیگر را می‌کشند،

در سال (۱۲۵) ناراحتی شدیدی خواهد بود و بنی امیه خلیفه‌ای را می‌کشند،

در سال (۱۳۳) اگر یکی از شما بچه سگ را تربیت کند بهتر است از اینکه (فلان) بچه را تربیت نماید،

در سال (۱۵۰) کفار ظهور می‌کنند،

در سال (۱۶۰) مردم دچار گرسنگی یک ساله یا دو ساله می‌شوند، کسی که آن موقع را درک کند لازم است که آذوقه ذخیره کند، شهابی (ستاره‌ای که جرقه می‌زند و خاموش می‌شود) از طرف مشرق بمغرب سقوط می‌کند و صدای شدیدی (بلند می‌شود) که همه کس آنرا می‌شنود،

سال (۱۶۶) کسی که از مردم طلبکار باشد باید طلب خود را به دست آورد کسی که دختری دارد باید شوهر دهد، کسی که بیزن باشد باید از ازدواج خودداری نماید کسیکه زن دارد باید از او کناره‌گیری کند،

در سنه (۱۷۰) تاج و تخت پادشاهان گرفته می‌شود،

در سال (۱۸۰) مردم دچار بلاء می‌شوند

در سال (۱۹۰) فتنه بپا خواهد شد،

در سال (۲۰۰) حوادث ناگوار رخ می‌دهد.

توضیح: شاید مراد از این سالها که قمری است زمان خاصی در نظر بوده که

می‌بایست حوادث ناگواری رخ می‌داده.

الباب ٢٠٢

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِمَّا جَرَتْ حَالُ بَنِي أُمَيَّةَ عَلَيْهِ.

٢٨٨. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَرْوَانَ عَنْ أَرْطَاةَ بْنِ الْمُثَنَّدِ، قَالَ: حَدَّثَنِي تَبِيعٌ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ:

مُلْكُ بَنِي أُمَيَّةَ مِائَةَ عَامٍ، لِبَنِي مَرْوَانَ مِنْ ذَلِكَ نَيْفٌ وَ سِتُّونَ عَامًا، عَلَيْهِمْ حَائِطٌ مِنْ حَدِيدٍ لَا يَرَامُ حَتَّى يَنْزِعُوهُ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يُرِيدُونَ سَدَّهُ فَلَا يَسْتَطِيعُونَهُ، كُلَّمَا سَدُّوه مِنْ نَاحِيَةٍ انْهَدَمَ مِنْ نَاحِيَةٍ أُخْرَى حَتَّى يُهْلِكَهُمْ اللَّهُ، يُفْتَحُونَ بِمِمْ وَ يُخْتَمُونَ بِمِمْ، فَيَنْقُضِي دَوْرَانِ رَحَاهُمْ، وَ يَسْقُطُ مُلْكُهُمْ، وَ لَا يَسْقُطُ مُلْكُهُمْ حَتَّى يَخْلَعَ خَلِيفَةً مِنْهُمْ [فَيَقْتُلُ] وَ يَقْتُلُ جَمَلَاهُ، وَ يَقْبَلُ جَمَارُ الْجَزِيرَةِ الْأَصْهَبِ - مَعَهُ الشَّيْطَانُ وَ شَرَارُ النَّاسِ - مِنَ الْجَوْفِ - وَ هُوَ مَرْوَانَ - فَيَكُونُ عَلَى يَدَيْهِ هَدْمُ الْأَكَايِلِ - يَعْنِي هَدْمُ الْمُدُنِ - وَ تَكُونُ عَلَى يَدَيْهِ الرَّجْفَةُ.

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٩٥ / حديث (١٩٧١).

الباب ٢٠٣

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي قَوْلِ النَّبِيِّ ﷺ:

«إِنَّ أُمَّتَهُ تَسْلُكُ مَسْلَكَ الْأُمَمِ فِي ضَلَالِهَا مِنْ فَارَسٍ وَ الرُّومِ».

٢٨٩. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ وَهْبٍ عَنْ إِبْنِ أَبِي ذُئْبٍ عَنْ سَعِيدِ الْمَقْبَرِيِّ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ عَنِ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ:

«سَتَأْخُذُ أُمَّتِي أَخْذَ الْأُمَمِ قَلْبَهَا شِبْرًا بِشِبْرٍ» فَقَالَ رَجُلٌ: كَمَا فَعَلَتْ فَارَسٌ وَ الرُّومُ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص): «وَهَلِ النَّاسُ إِلَّا أَوْلَئِكَ؟!»

(كنز العمال ج ١٤ / ص ٢٠٧ / حديث (٣٨٤١٥).

باب دویست و دوم

آنچه که نعیم از جریانی که بر بنی امیه گذشته است ذکر کرده است
۲۸۸. «کعب» می گوید:

خلافت بنی امیه صد سال خواهد بود که به ساخت شهرها می پردازند و مدت شصت سال و اندی حکومت می کنند و حکومت آنها چون دیواری آهنین است که کسی نمی تواند از دست آنها بگیرد تا اینکه خودشان آنرا ریشه کن نمایند و بعداً که می خواهند آنرا بازسازی کنند نمی توانند، هرچه آن (دیوار) آهنین خلافت را از ناحیه ای می سازند از ناحیه دیگری ویران خواهد شد. تا اینکه خدا آنها را نابود می کند، بنی امیه از آغاز با میم شروع شد و با میم هم پایان خواهد پذیرفت (زیرا حرف اول نام معاویه که اولین خلیفه بنی امیه بوده میم بوده آخرین آنها هم مروان است که میم دارد) پس دوران گردش سنگ آسیای آنها به پایان خواهد رسید و (ستاره) سلطنت آنها سقوط خواهد نمود، سلطنت آنها زمانی سقوط می کند که خلیفه ای از آنها خلع شود و آن دو شتر کشته شوند، و الاغ اصهب (الاغی که رنگش ترکیبی است از سفیدی و سرخی) که شیطان و بدترین مردم که با او همراه اند - یعنی مروان کشته خواهد شد، (همان مروانی که) ویرانی شهرها و انقلاب و آشوب بدست او خواهد بود.

توضیح: شاید مراد معصوم از بنی امیه و بنی العباس نسل باز مانده آنهاست یا حاکمانی که شیوه و اخلاق آنها را دارند.

باب دویست و سوم

آنچه که نعیم از گفتار پیامبر ذکر کرده که امتش مانند مردم فارس و روم رفتار خواهند شد

۲۸۹. ابوهریره از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: بزودی امت من نظیر امتهای گذشته رفتار خواهد شد. مردی گفت: یعنی آنطور که فارس و روم رفتار کردند؟ فرمود: آیا مردمی غیر از آنها هستند؟!

الباب ٢٠٦

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ أَنَّ عِيسَى إِذَا نَزَلَ
لَا يَشُمُّ رِيحَهُ كَافِرٌ إِلَّا مَاتَ، وَيُصَلِّي وَرَاءَ الْمَهْدِيِّ وَلَمْ يَسْمُهُ.
٢٩٠. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا الْحَكَمُ بْنُ نَافِعٍ عَنْ جَرَّاحِ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ:
يَنْزِلُ عِيسَى بْنُ مَرْيَمَ عِنْدَ الْمَنَارَةِ [التي] عِنْدَ بَابِ دِمَشْقِ الشَّرْقِيِّ
وَهُوَ شَابٌ أَحْمَرٌ مَعَهُ مَلَكَانِ قَدْ لَزِمَ مَنَاكِبَهُمَا، لَا يَجِدُ نَفْسَهُ وَلَا رِيحَهُ
كَافِرٌ إِلَّا مَاتَ،
وَذَلِكَ أَنَّ نَفْسَهُ يَبْلُغُ مَدَّ بَصَرِهِ فَيُذْرِكُ نَفْسَهُ الدَّجَالَ، فَيَذُوبُ ذَوْبَانِ
السَّمْعَ فَيَمُوتُ،
وَيَسِيرُ ابْنُ مَرْيَمَ إِلَى مَنْ فِي بَيْتِ الْمُقَدَّسِ مِنَ الْمُسْلِمِينَ فَيُخْبِرُهُمْ
بِقَتْلِهِ، وَيُصَلِّي وَرَاءَ أَمِيرِهِمْ صَلَاةً وَاحِدَةً،
ثُمَّ يُصَلِّي لَهُمْ ابْنُ مَرْيَمَ، وَهِيَ الْمُلْحَمَةُ، وَيُسَلِّمُ بَقِيَّةَ النَّصَارَى، وَيُثَقِّمُ
عِيسَى وَيُبَشِّرُهُمْ بِدَرَجَاتِهِمْ فِي الْجَنَّةِ.

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٥٧٢ / حديث (١٥٩٩).

باب دویست و چهارم

آنچه که نعیم ذکر کرده که وقتی عیسی آمد بوی او به هر کافری که
برسد خواهد مرد و او در پشت سر مهدی به نماز می‌ایستد
۲۹۰. کعب می‌گوید:

عیسی بن مریم در حالیکه بصورت جوان سرخ رنگی است درب دروازه
شرقی دمشق نزدیک مناره ظاهر می‌شود و دو ملک آن حضرت را با دو
بازوی خود حمل می‌کنند،
نفس و بوی آن حضرت را هیچ کافری درک نمی‌کند مگر اینکه خواهد
مرد، زیرا که نفس آن حضرت تا آنجا که چشم کار کند برد دارد،
موقعی که دجال نفس آنحضرت را درک نماید مثل شمع آب شده و
می‌میرد.

سپس عیسی بن مریم (علیه السلام) بسوی مسلمانانی که در بیت المقدس هستند
می‌رود و آنها را از قتل دجال آگاه می‌سازد و پشت سر امیر آنها به نماز
می‌ایستد،

سپس حضرت عیسی پشت سر امیر آنها تنها یک نماز می‌خواند سپس
خود برای آنها نماز می‌خواند در حالی که او کشنده آنهاست و بقیه نصاری
تسلیم می‌شوند و عیسی در آنجا می‌ماند ولی به کار خود ادامه می‌دهد و
آنها را بدرجات بهشتی بشارت خواهد داد.

الباب ٢٠٥

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِّنْ تَنْعَمٍ

هَذِهِ الْأُمَّةَ بَعْدَ نُزُولِ عِيسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ.

٢٩١. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا أَبُو عُمَرَ النَّيْرِيُّ عَنْ ابْنِ لُحَيْعَةَ عَنْ عَبْدِ الْوَهَّابِ بْنِ حُسَيْنٍ عَنْ

مُحَمَّدِ بْنِ ثَابِتٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ الْحَارِثِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ النَّبِيِّ (ص) قَالَ:

«إِذَا نَزَلَ عِيسَى بْنُ مَرْيَمَ وَ قَتَلَ الدَّجَالَ تَمَتَّعُوا حَتَّى تَحْيُوا لَيْلَةَ طُلُوعِ الشَّمْسِ مِنْ مَغْرِبِهَا وَ حَتَّى تَمَتَّعُوا بَعْدَ خُرُوجِ الدَّجَالِ أَرْبَعِينَ سَنَةً، لَا يَمُوتُ أَحَدٌ وَلَا يَمْرُضُ، وَ يَقُولُ الرَّجُلُ لِغَنَمِهِ وَلَدَوَّابِهِ: اذْهَبُوا فَارْعُوا فِي مَكَانٍ كَذَا وَ كَذَا، وَ تَعَالَوْا سَاعَةَ كَذَا وَ كَذَا، وَ تَمُرُّ الْمَاشِيَةُ بَيْنَ الزَّرْعَيْنِ لَا تَأْكُلُ مِنْهُ سُنْبُلَةً وَ لَا تَكْسُرُ بَظْلِفِهَا عُودًا، وَ الْحَيَّاتُ وَ الْعُقَارِبُ ظَاهِرَةٌ لَا تُؤْذِي أَحَدًا، وَ يَأْخُذُ الرَّجُلُ الصَّاعَ أَوْ الْمُدَّ مِنَ الْقَمْحِ أَوْ الشَّعِيرِ فَيَبْذَرُهُ عَلَى وَجْهِ الْأَرْضِ بَلَا حِرَاثٍ وَ لَا كِرَابٍ فَيَدْخُلُ الْمُدُّ الْوَاحِدُ سَبْعِمِائَةَ مَدٍّ».

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٥٧٩ / حديث ١٦١٩).

الباب ٢٠٦

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِّنْ حَدِيثِ الْحَبَشَةِ وَ هُدْمِ الْكَعْبَةِ.

٢٩٢. رَوَى نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ عَنْ عَلِيٍّ، قَالَ: «اسْتَكْثَرُوا مِنَ الطَّوَافِ بِهَذَا

الْبَيْتِ، فَكَأَنِّي بِرَجُلٍ أَصْلَعُ أَصْمَعُ (صغيرالاذن) حَمَشَ السَّاقَيْنِ (أى دفيقهما)،

مَعَهُ مِسْحَاةٌ يَهْدِمُهَا» (كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٦٨ / حديث ١٨٧٤).

باب دویست و پنجم

آنچه که نعیم از خوشی مردم بعد از آمدن عیسی ذکر کرده است
 ۲۹۱. حارث بن عبدالله از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود:
 عیسی بن مریم ﷺ از آسمان فرود می‌آید و دجال را می‌کشد مردم به
 شادمانی می‌پردازند و تا صبح بیدار می‌مانند و بعد از قیام دجال مدت چهل
 سال خوش‌اند، در آنزمان احدی نخواهد مرد و کسی مریض نخواهد شد،
 شخص بگوسفندان و حیوانات خود می‌گوید: بروید و فلان جا بچرید و در
 فلان ساعت بازگردید،
 حیواناتی که در مزرعه دیده می‌شوند از خوشه آن نمی‌خورند و با پای
 خود شاخه آن‌ها را نمی‌شکنند مار و عقربها ظاهر می‌شوند و هیچکس را
 آزار نمی‌دهند و کسی هم مزاحم آن‌ها نمی‌شود،
 حیوانات درنده درب خانه‌ها می‌آیند و غذا می‌طلبند و هیچکس را آزار
 نمی‌دهند.
 یک من یا یک چارک گندم یا جو را که شخص در زمین بپاشد بدون نیاز
 به ابزار زراعتی و زیرو رو کردن زمین یک چارک هفتصد چارک می‌دهد.

باب دویست و ششم

آنچه که نعیم از جریان حبشه و خراب کردن کعبه ذکر کرده است
 ۲۹۲. نعیم از علی بن ابیطالب ﷺ روایت کرده که فرمود:
 این خانه (کعبه) را زیاد طواف کنید، گویا من مردی را می‌بینم که ساق
 پاهایش باریک و جلو سرش بی‌مو و دارای گوشه کوچکی است با بیل و
 کلنگ به تخریب کعبه مشغول می‌شود.

فصل

٢٩٣. وَرَوَى نَعِيمٌ فِي حَدِيثٍ آخَرَ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ عَنِ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ:
«يُخَرَّبُ الْكَعْبَةُ ذُو السُّوَيْتَيْنِ مِنَ الْحَبَشَةِ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٦٨ / حديث ١٨٧٢).

فصل

٢٩٤. وَرَوَى نَعِيمٌ فِي حَدِيثٍ آخَرَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ يُحَدِّثُ أَبَا قُتَادَةَ عَنِ النَّبِيِّ (ص) قَالَ:

«تَأْتِي الْحَبَشَةُ فَيُخَرَّبُونَ الْبَيْتَ خَرَابًا لَا يُعْمَرُ بَعْدَهُ أَبَدًا، وَهُمْ الَّذِينَ يَسْتَخْرِجُونَ كَنْزَهُ»
(كنز العمال ج ١٤ / ص ٢٧٣ / حديث ٣٨٦٩٩).

فصل

٢٩٥. وَذَكَرَ نَعِيمٌ فِي حَدِيثٍ آخَرَ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ عَنِ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ:
«كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى أَضْلَعِ أَفْدَعِ أَفْحَجِ عَلَى ظَهْرِ الْكَعْبَةِ يَضْرِبُهَا
بِالْكِرْزَنَةِ (الفأس)»
(كنز العمال ج ١٢ / ص ٢٠٤ / حديث ٣٤٦٧٣).

فصل

٢٩٦. وَذَكَرَ نَعِيمٌ فِي حَدِيثٍ آخَرَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو، قَالَ: تَهْدَمُ
الْكَعْبَةُ مَرَّتَيْنِ، وَيُرْفَعُ الْحَجَرُ فِي الْمَرَّةِ الثَّالِثَةِ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٧١ / حديث ١٨٨٤).

فصل

۲۹۳. ابوهریره از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود:
مردی از حبشه که ساق پاهایش باریک است کعبه را خراب می‌کند.

فصل

۲۹۴. و نیز ابوهریره از حضرت محمد ﷺ روایت کرده که فرمود:
مردم حبشه می‌آیند و کعبه را ویران می‌کنند به گونه‌ای که بعد از آن
هیچوقت آباد نخواهد شد، آن‌ها همان مردمی هستند که گنج کعبه را
استخراج می‌کنند.

فصل

۲۹۵. ابوهریره از رسول اکرم ﷺ روایت کرده که فرمود:
گویا مرد فلجی را که موهای سرش ریخته است برپام کعبه می‌بینم که با
تیشه به جان کعبه افتاده است.

فصل

۲۹۶. عبدالله ابن عمرو می‌گوید:
کعبه دو بار ویران می‌شود و در مرحله سوم حجر (الاسود) بلند می‌شود.

فصل

٢٩٧. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ فِي حَدِيثٍ آخَرَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو، قَالَ: هُمُ الَّذِينَ يَسْتَخْرِجُونَ كُنُوزَ فِرْعَوْنَ بِمَدِينَةٍ يُقَالُ لَهَا: «مَنْفُ» (اسم مدينة فرعون بمصر) وَ يَخْرِجُ إِلَيْهِمُ الْمُسْلِمُونَ، فَيَقَاتِلُوهُمْ، وَ يَغْنَمُونَ تِلْكَ الْكُنُوزَ حَتَّى يُبَاعَ الْحَبَشِيُّ بِعَبَاءَةٍ (كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٧٤ / حديث ١٨٩٤).

فصل

٢٩٨. وَ ذَكَرَ فِي حَدِيثٍ آخَرَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو، قَالَ: كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى حَبَشِيٍّ أَقْرَعَ حَمَشٍ السَّاقِينَ جَالِسٍ عَلَى الْكَعْبَةِ بِمِسْحَاتِهِ وَ هُوَ يَهْدِمُ (كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٧٥ / حديث ١٩٠٠).

فصل

٢٩٩. وَ ذَكَرَ فِي حَدِيثٍ آخَرَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو، سَمِعَهُ يَقُولُ كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى الْكَعْبَةِ يَهْدِمُهَا رَجُلٌ مِنَ الْحَبَشَةِ أَصِيلَعُ أَفِيدَعُ.

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٦٨ / حديث ١٨٧٣).

قَالَ مُجَاهِدٌ: فَلَمَّا هَدَمَهَا ابْنُ الزُّبَيْرِ جِئْتُ لَأَنْظُرَ أَرَى مَا قَالَ فِيهِ، فَلَمْ أَرَ مِمَّا قَالَ شَيْئاً (كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٦٨ / ذيل حديث ١٨٧٣).

فصل

۲۹۷. و نیز عبدالله بن عمرو می‌گوید:

آن‌ها (شاید منظور اهل حبشه باشند) هستند که گنجهای فرعون را از شهریکه می‌جنگیدند و آن را «منف» می‌گویند (شهر فرعون در مصر) استخراج می‌کنند و مسلمین خروج کرده با آن‌ها می‌جنگند و آن گنجها را بغنیمت می‌برند تا اینکه مرد حبشی بعبائی فروخته می‌شود.

فصل

۲۹۸. عبدالله بن عمرو می‌گوید:

گویا مرد حبشی که ساق پاهایش باریک و موی جلو سرش ریخته است بر بام کعبه می‌بینم که با پیل و کلنگ، کعبه را خراب می‌کند.

فصل

۲۹۹. و در حدیث دیگری از عبدالله بن عمرو چنین رسیده که گفت:

به مکه که می‌نگرم گویا مرد حبشی را می‌بینم که موی سرش ریخته و ساق پاهایش باریک است مشغول خراب کردن کعبه است.

مجاهد گفت: پس وقتی ویران شدن کعبه را بدست فرزند زبیر دیدم آمدم تا ببینم چه می‌گوید و او هیچ چیزی را نگفت.

الباب ٢٠٧

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ

مِنْ حَدِيثِ الدَّابَّةِ الْمَذْكُورَةِ فِي الْقُرْآنِ الشَّرِيفِ.

٣٠٠. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا ابْنُ وَهْبٍ عَنْ طَلْحَةَ بْنِ عَمْرٍو عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ بَنٍ عُمَيْرِ

الَلَيْثِيِّ عَنْ أَبِي الطَّفِيلِ عَنْ أَبِي سَرِيحَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«لِلدَّابَّةِ ثَلَاثُ خَرَاجَاتٍ مِنَ الدَّهْرِ: تَخْرُجُ خَرْجَةً فِي أَقْصَى الْيَمَنِ، فَيَنْفُسُو ذِكْرَهَا (زَمَانًا طَوِيلًا) فِي أَهْلِ الْبَادِيَةِ، فَلَا يَدْخُلُ ذِكْرُهَا الْقَرْيَةَ - يَعْنِي مَكَّةَ - ثُمَّ تَمُكُّ زَمَانًا طَوِيلًا بَعْدَ ذَلِكَ، ثُمَّ تَخْرُجُ خَرْجَةً أُخْرَى قَرِيبًا مِنْ مَكَّةَ، فَيَنْفُسُو ذِكْرَهَا بِالْبَادِيَةِ، ثُمَّ تَمُكُّ زَمَانًا طَوِيلًا، ثُمَّ يَبِينَا النَّاسُ ذَاتَ يَوْمٍ فِي أَعْظَمِ الْمَسَاجِدِ عِنْدَ اللَّهِ حُرْمَةً وَخَيْرَهَا وَ أَكْرَمَهَا عَلَى اللَّهِ مَسْجِدًا، مَسْجِدَ الْحَرَامِ لَمْ يَرُعْهُمْ إِلَّا نَاحِيَةَ الْمَسْجِدِ تَرَبُّو [مَا] بَيْنَ الرُّكْنِ الْأَسْوَدِ إِلَى بَابِ بَنِي مَخْزُومٍ عَنْ يَمِينِ الْخَارِجِ إِلَى الْمَسْجِدِ فَانْفَضَّ النَّاسُ لَهَا شَتَّى وَمَعًا، وَ يَثْبُتُ لَهَا عَصَابَةٌ مِنَ الْمُسْلِمِينَ، وَ عَرَفُوا أَنَّهُمْ لَنْ يَعْجِزُوا اللَّهَ، خَرَجَتْ عَلَيْهِمْ تَنْفَضُّ عَنْ رَأْسِهَا التُّرَابُ وَ بَدَتْ لَهُمْ، فَجِلَّتْ وَجُوهَهُمْ حَتَّى تَرَكَتْهَا كَأَنَّهَا الْكَوَاكِبُ الدُّرِّيَّةُ، ثُمَّ وُلَّتْ فِي الْأَرْضِ، لَا يُدْرِكُهَا طَالِبٌ، وَ لَا يَعْجِزُهَا هَارِبٌ حَتَّى أَنَّ الرَّجُلَ لِيَتَعَوَّذَ مِنْهَا بِالصَّلَاةِ فَتَأْتِيهِ مِنْ خَلْفِهِ، فَتَقُولُ: أَيُّ فَلَانٍ الْآنَ تُصَلِّيَ؟!، فَيَقْبَلُ عَلَيْهَا بِوَجْهِهِ، فَتَسِمُهُ فِي وَجْهِهِ، ثُمَّ تَذْهَبُ، فَيَتَجَاوَرُ النَّاسُ فِي دِيَارِهِمْ، وَ يَصْطَحِبُونَ فِي أَسْفَارِهِمْ، وَ يَشْتَرِكُونَ فِي الْأَمْوَالِ، وَ يُعْرِفُ الْكَافِرُ مِنَ الْمُؤْمِنِ، حَتَّى أَنَّ الْكَافِرَ لَيَقُولَ لِلْمُؤْمِنِ: يَا مُؤْمِنُ اقْضِنِي حَقِّي، وَ يَقُولُ الْمُؤْمِنُ لِلْكَافِرِ: يَا كَافِرُ اقْضِنِي حَقِّي».

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٦١-٦٦٢/ حديث (١٨٥١).

باب دویست و هفتم

آنچه که نعیم از جریان دابه‌ای که در قرآن بیان شده
ذکری به میان آورده است

۳۰۰. ابوسریحه از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: برای دابه سه خروج است، اول از انتهای یمن خروج می‌کند و آن مدت طولانی نامش در میان مردم افشا می‌شود ولی نامش به مکه نمی‌رسد آنگاه مدتی طولانی خبری نمی‌شود سپس برای دومین بار در نزدیکی مکه خروج خواهد کرد و نامش در میان صحرائشینان فاش می‌شود و بعد از آن مدت زیادی خواهد ماند. و برای سومین دفعه در آن روزی که مردم در بزرگترین مسجدهای خداوند یعنی مسجد الحرام باشند - خروج می‌کند آنگاه مردم بخاطر آن پراکنده می‌شوند و گروهی از مسلمین ثابت خواهند بود تا وقتی که متوجه می‌شوند نمی‌توانند خدا را عاجز کنند و آن دابه بر آنها می‌شورد و خاک را از سر خود می‌تکاند و آنها را یاری می‌کند، و صورتهای آنان چون ستاره درخشان می‌درخشد، آنگاه آن دابه بر آنها مسلط خواهد شد، هیچ طالبی آن را درک نمی‌کند و هیچ گریزانی نمی‌تواند آن را ناتوان سازد حتی اینکه اگر شخصی از دست او فرار کند و بنماز پناه برد او را تعقیب کرده و می‌گوید: ای فلانی الان نماز می‌خوانی؟! همینکه آن شخص صورت خود را متوجه او می‌کند داغی در صورتش می‌گذارد و می‌رود، و مردم در خانه‌های خود مجاور می‌شوند و موقع مسافرت با رفیق، بسفر می‌روند و در اموال، مشترک خواهند شد و کافر از مؤمن تشخیص داده می‌شود حتی اینکه کافر بمؤمن می‌گوید: حق مرا بپرداز و مؤمن بکافر می‌گوید: حق مرا ادا کن.

توضیح: بر اساس نقل تفسیر صافی در ذیل آیه ۲۸ از سوره نمل مراد از دابه امام زمان (عج) می‌باشد و از حضرت علی (ع) نقل شده که حضرت فرمود: (مهدی) از صفا و مروءة ظهور می‌کند و انگشتر سلیمان و عصای موسی با او است.

الباب ٢٠٨

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي حَدِيثٍ آخَرَ
عَنِ الدَّابَّةِ عَنْ حُذَيْفَةَ.

٣٠١. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ بِإِسْنَادِهِ عَنْ حُذَيْفَةَ، قَالَ:

إِنَّ لِلدَّابَّةِ ثَلَاثَ خَرَاجَاتٍ: تَخْرُجُ فِي بَعْضِ الْبَوَادِي، ثُمَّ تَتَكَمَّنُ - يَعْنِي تَكْمَنُ - وَخَرَجَتُ فِي بَعْضِ الْقُرَى حَتَّى تُذَكِّرَ، فَيَهْرِيقُ الْأُمَرَاءُ فِيهَا الدِّمَاءَ، ثُمَّ تَتَكَمَّنُ، فَبَيْنَمَا النَّاسُ عِنْدَ أَشْرَفِ الْمَسَاجِدِ وَاعْظَمِهَا وَأَفْضَلِهَا حَتَّى ظَنَنَّا أَنَّهُ يُسَمَّى الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ وَمَا سَمَاهُ، إِذْ رَفَعَتْ لَهُمُ الْأَرْضَ، فَأَنْطَلَقَ النَّاسُ هَرَابًا، وَتَبَقَى عِصَابَةٌ مِنَ الْمُسْلِمِينَ، فَيَقُولُونَ: إِنَّهُ لَا يَنْجِيْنَا مِنْ أَمْرِ اللَّهِ شَيْءٌ، فَتَخْرُجُ عَلَيْهِمُ الدَّابَّةُ، فَتَجْلُو وَجُوهَهُمْ مِثْلَ الْكَوْكَبِ الدُّرَى،

ثُمَّ تَنْطَلِقُ فَلَا يُدْرِكُهَا طَالِبٌ وَلَا يَفُوتُهَا هَارِبٌ، وَتَأْتِي الرَّجُلَ وَهُوَ يُصَلِّي، فَتَقُولُ: وَاللَّهِ مَا كُنْتُ مِنْ أَهْلِ الصَّلَاةِ، فَيَلْتَفِتَ إِلَيْهَا، فَتَخْطِمُهُ، قَالَ: وَتَجْلُو وَجْهَ الْمُؤْمِنِ وَتَخْطِمُ الْكَافِرَ. قَالَ: فَقِيلَ لَهُ: مَا النَّاسُ يَوْمَئِذٍ يَا حُذَيْفَةُ؟ قَالَ: جِيرَانٌ فِي الرِّبَاعِ، شُرَكَاءُ فِي الْأَمْوَالِ، أَصْحَابُ فِي الْأَسْفَارِ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٦٦-٦٦٧/حديث (١٨٦٨).

باب دویست و هشتم

آنچه که نعیم در حدیث دیگر درباره دابه ذکر کرده است

۳۰۱. حذیفه بن یمان می‌گوید:

برای دابه سه خروج است:

اول: خروج در بعضی از بیابانها و پس از آن خواهد ماند

دوم: در بعضی از قریه‌ها حتی اینکه (نام آنرا) می‌گویند و پادشاهان در

آن قریه‌ها خون‌ها می‌ریزند، آنگاه متوقف خواهد شد.

سوم: آن موقعی که نزد بزرگترین مساجد (گمان کردیم که می‌خواهد نام

مسجد الحرام را ببرد ولی نام آن را نبرد) بقصد زمین حرکت خواهد نمود و

مردم فراری می‌شوند جز یک عده‌ای از مسلمین که می‌گویند: چیزی ما را از

امر خدا نجات نمی‌دهد،

آنگاه آن دابه خروج می‌نماید و صورت مسلمین چون ستاره درخشنده

خواهد شد بعداً آن دابه حرکت می‌کند و هیچ طالبی آنرا درک نمی‌کند و

هیچ فراری از دست آن فرار نتوان کرد.

آن دابه نزد مردی که نماز می‌خواند می‌آید و می‌گوید:

تو اهل نماز نیستی؛ آن مرد از دست او فرار می‌کند ولی او را می‌گیرد و

سرکوب می‌نماید حذیفه می‌گوید:

در آنموقع صورت مؤمن درخشنده و صورت کافر گرفته خواهد شد.

از حذیفه سؤال شد:

مردم در آن روز چگونه‌اند؟ گفت: حال خوشی دارند در اموال شریک

هم و در سفرها رفیق و همراهند.

الباب ٢٠٩

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِي عِدَّةِ أَحَادِيثٍ مِنْ وَصْفِ الدَّابَّةِ

٣٠٢. ذَكَرَ فِي حَدِيثٍ مِنْهَا عَنِ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ:

«تَخْرُجُ الدَّابَّةُ (المراد صاحب العصر) وَ مَعَهَا عَصَا مُوسَى وَ خَاتَمُ سُلَيْمَانَ، فَتَجْلُو وَجْهَ الْمُؤْمِنِ بِالْعَصَا، وَ تَخْطُمُ أَنْفَ الْكَافِرِ بِالْخَاتَمِ».

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٦٥ / حديث (١٨٦١).

٣٠٣. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ فِي حَدِيثٍ:

أَنَّ الدَّابَّةَ ذَاتِ رِيشٍ، لَهَا أَرْبَعُ قَوَائِمٍ، تَخْرُجُ فِي بَعْضِ أَوْدِيَةِ «تَهَامَةَ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٦٥ / حديث (١٨٦٦).

٣٠٤. وَ ذَكَرَ نَعِيمٌ فِي حَدِيثٍ آخَرَ عَنِ الشُّعْبِيِّ، قَالَ:

دَابَّةُ الْأَرْضِ زَبَاءٌ ذَاتُ وَبَرٍ يَنَالُ رَأْسَهَا السَّمَاءَ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٦٥ / حديث (١٨٦٣).

٣٠٥. وَ فِي حَدِيثٍ آخَرَ:

تَخْرُجُ الدَّابَّةُ مِنْ صَدْعٍ فِي الصَّفَا حُضَرَ الْفَرَسَ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ لَا يَخْرُجُ ثَلَاثُهَا

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٦٤ / حديث (١٨٥٩).

باب دویست و نهم

آنچه که نعیم در احادیثی پیرامون و صف دابه ذکر کرده است
 ۳۰۲. کعب از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود:
 دابه (مراد امام زمان عج است) در حالی خارج می‌شود که عصای موسی و
 انگشتر حضرت سلیمان با او خواهد بود.
 صورت مؤمن را با عصا درخشنده می‌سازد و بینی کافر را با انگشتر مهر
 می‌کند.

۳۰۳. کعب در حدیث دیگر می‌گوید: دابه دارای مو و پر و چهار پا
 می‌باشد و از دره‌های مکه می‌آید

۳۰۴. شعبی می‌گوید: دابه الارض حیوانی است که دارای پشم و مو
 می‌باشد و سر آن با آسمان می‌رسد

۳۰۵. و در حدیث دیگر است که دابه از شکافی که در صفاست بیرون
 می‌آید.

الباب ٢١٠

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ أَنَّ مَلِكَ الْأَشْرَارِ

مِائَةَ وَ عِشْرُونَ سِنَةً بَعْدَ الْأَخْيَارِ

٣٠٦. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا عِيْسَى بْنُ يُونُسَ عَنِ الْأَعْمَشِ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ ثَرْوَانَ عَنِ الْعُرْيَانِ بْنِ الْهَيْثَمِ، قَالَ:

سَمِعْتُ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عَمْرٍو، يَقُولُ: إِنَّ لِلْأَشْرَارِ بَعْدَ الْأَخْيَارِ عَشْرِينَ وَ مِائَةَ سِنَةٍ لَا يَدْرِي أَحَدٌ مِنَ النَّاسِ مَتَى أَوَّلُهَا

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٤٤ / حديث ١٨٠٢).

الباب ٢١١

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ فِيمَا يُمَكِّنُ أَنْ يَكُونَ

الْمُرَادُ بِهَذِهِ الْمِائَةِ وَ عِشْرِينَ سِنَةً.

٣٠٧. حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا وَكِيعٌ عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ أَبِي خَالِدٍ عَنْ خَيْثَمَةَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ ابْنِ عُمَرَ، قَالَ:

يَبْقَى النَّاسُ بَعْدَ طُلُوعِ الشَّمْسِ مِنْ مَغْرِبِهَا عَشْرِينَ وَ مِائَةَ سِنَةٍ.

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٥٦ / حديث ١٨٤٩).

باب دویست و دهم

آنچه که نعیم ذکر کرده باینکه حکومت اشرار ۲۱ سال
پس از خوبان است

۳۰۶. عبدالله بن عمر می‌گوید:

اشرار بعد از خوبان صد و بیست سال سلطنت می‌کنند و احدی اول آن را
نمی‌داند.

باب دویست و یازدهم

آنچه که نعیم ذکر کرده باینکه ممکن است مراد از ۱۲۰ سال
زمان خاصی باشد

۳۰۷. عبدالله بن عمر می‌گوید:

مردم بعد از آنکه آفتاب از طرف مغرب طلوع می‌کند صد و بیست سال
باقی می‌ماند.

الباب ٢١٢

فِيمَا ذَكَرَهُ نَعِيمٌ مِنْ حَدِيثٍ غَرِيبٍ فِي خُرُوجِ الدَّابَّةِ،
وَأَنَّهَا تَقْتُلُ إِبْلِيسَ، وَتَصْفُو الدُّنْيَا لِأَهْلِهَا بِالْعَدْلِ.

٣٠٨. قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمٌ، حَدَّثَنَا أَبُو عُمَرَ عَنْ ابْنِ مَيْعَةَ عَنْ عَبْدِ الْوَهَّابِ ابْنِ حُسَيْنٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ ثَابِتٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ الْحَارِثِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ: «خُرُوجُ الدَّابَّةِ بَعْدَ طُلُوعِ الشَّمْسِ، فَإِذَا خَرَجَتْ قَتَلَتِ الدَّابَّةُ إِبْلِيسَ وَهُوَ سَاجِدٌ، وَيَسْمَعُ الْمُؤْمِنُونَ فِي الْأَرْضِ بَعْدَ ذَلِكَ أَرْبَعِينَ سَنَةً لَا يَسْمَعُونَ شَيْئًا إِلَّا أَعْطَوْهُ وَجُدُّوهُ، فَلَا جُورَ وَلَا ظُلْمَ وَقَدْ أَسْلَمَ الْأَشْيَاءُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ طَوْعًا وَكَرْهًا، وَالْمُؤْمِنُونَ طَوْعًا، وَالْكَافَرُونَ كَرْهًا، وَالسَّبْعُ وَالطَّيْرُ كَرْهًا حَتَّى أَنْ السَّبْعَ لَا يُؤْذِي دَابَّةً وَلَا طَيْرًا، وَيَلِدُ الْمُؤْمِنُ فَلَا يَمُوتُ حَتَّى يَتِمَّ أَرْبَعِينَ سَنَةً بَعْدَ خُرُوجِ دَابَّةِ الْأَرْضِ، ثُمَّ يَعُودُ فِيهِمُ الْمَوْتُ، فَيَمُكُّونَ بِذَلِكَ مَا شَاءَ اللَّهُ، ثُمَّ يَسْرِعُ الْمَوْتُ فِي الْمُؤْمِنِينَ، فَلَا يَبْقَى مُؤْمِنٌ، فَيَقُولُ الْكَافِرُ: قَدْ كُنَّا مَرْعُوبِينَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ، فَلَمْ يَبْقَ مِنْهُمْ أَحَدٌ، وَلَيْسَ يَقْبَلُ مِنَّا تَوْبَةٌ فَمَا لَنَا لَا نَتَهَارَجُ، فَيَتَهَارَجُونَ فِي الطَّرِيقِ تَهَارِجَ الْبَهَائِمِ ثُمَّ يَقُومُ أَحَدُهُمْ بِأَمِّهِ وَأُخْتِهِ وَابْنَتِهِ، فَيَنْكِحُ فِي وَسْطِ الطَّرِيقِ يَقُومُ عَنْهَا وَاحِدٌ وَيَنْزِلُ عَلَيْهَا آخَرٌ لَا يَنْكِرُ وَلَا يُغَيِّرُ، فَأَفْضَلُهُمْ يَوْمَئِذٍ مَنْ يَقُولُ: لَوْ تَنَحَّيْتُ عَنْ الطَّرِيقِ كَانَ أَحْسَنَ، فَيَكُونُونَ بِذَلِكَ حَتَّى لَا يَبْقَى أَحَدٌ مِنْ أَوْلَادِ النِّكَاحِ، وَيَكُونُ جَمِيعُ أَهْلِ الْأَرْضِ أَوْلَادُ السَّفَاحِ، فَيَمُكُّونَ بِذَلِكَ مَا شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ يَعْقِمُ اللَّهُ أَرْحَامَ النِّسَاءِ ثَلَاثِينَ سَنَةً فَلَا تَلِدُ امْرَأَةٌ، وَلَا يَكُونُ فِي الْأَرْضِ طِفْلٌ، يَكُونُونَ كُلُّهُمْ أَوْلَادُ الزِّنَا، شَرَارُ النَّاسِ، وَعَلَيْهِمْ تَقُومُ السَّاعَةُ».

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٦٣-٦٦٤/حديث ١٨٥٧).

باب دویست و دوازدهم

آنچه که نعیم در حدیثی شگفت‌انگیز در خروج دابه آورده و اینکه

ابلیس او را می‌کشد و دنیا به عدل با مردم رفتار می‌کند

۳۰۸. عبدالله از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود:

خروج دابه بعد از طلوع آفتاب خواهد بود، موقعی که دابه خروج کند ابلیس را در حال سجده می‌کشد و مؤمنین تا مدت چهل سال در زمین (از نعمتهای خدا) برخوردارند، هر چه را آرزو می‌کنند آن را می‌یابند و ظلم و ستمی واقع نخواهد شد و همه موجودات تسلیم خدای جهانیان خواهند بود، مؤمنی با میل و رغبت و کفار با کراهت و ناراحتی تسلیم فرمان خدا می‌شوند، درندگان و طیور مطیع خواهند شد حتی درندگان، مزاحم پرندگان نمی‌شوند، مؤمن تولید مثل می‌کند و تا چهل سال بعد از خروج دابه نخواهد مرد، بعد از آن مرگ و میر در میان آنها پیدا خواهد شد. بنحوی که مؤمنی نخواهد بود و کفار می‌گویند: ما از مؤمنین خائف و ترسان بودیم و فعلاً کسی از آنها باقی نمانده است، ولی از ما کسی نمرده است زیرا که ما بیکدیگر حمله نکردیم ولی آنها یکدیگر را در بین راه همچون حیوانات درنده مورد حمله قرار می‌دادند.

سپس یکی از کفار با مادر و خواهر و دختر خود در بین راه با او همخوابگی می‌کند موقعی که او بلند شد دیگری با آن زن زنا می‌کند، این عمل، زشت و ناپسند بنظر نمی‌آید در چنین روزی خوبان آن هامي گویند: اگر این عمل زشت را در بین مسیر و راههای انجام نمی‌دادید بهتر بود.

بدیهی است که با این کارها فرزند حلال زاده‌ای باقی نمی‌ماند و بیشتر اولاد زنا می‌شوند، و آن مقداری که خدا بخواهد زندگی می‌کنند، بعد از آن خدا مدت سی سال رحم زنان را عقیم، و نازا خواهد کرد و زنی بچه نخواهد زائید و کودکی به وجود نخواهد آمد و کلیه مردم آن زمان، فرزندان زنا و بدترین مردم خواهند بود و قیامت برپا می‌شود.

يَقُولُ عَلِيُّ بْنُ مُوسَى بْنِ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ مُحَمَّدِ الطَّائِبِ: هَذَا آخِرُ مَا
عَلَّقْنَاهُ مِنْ كِتَابِ الْفَتَنِ لِنَعِيمِ بْنِ حَمَّادِ الْمَمْدُوحِ فِي الْأَصْدَارِ وَالْإِيرَادِ.
وَكَانَ آخِرُ الْفَرَاغِ مِنْهُ يَوْمَ الْاِثْنَيْنِ خَامِسُ عَشَرَ مِنَ الْمُحَرَّمِ سَنَةِ ثَلَاثٍ
وَسِتِّينَ وَ سِتْمِائَةَ فِي دَارِي بِالْحِلَّةِ،
وَ قَدْ حَضَرْتُ مِنْ بَغْدَادَ قَاصِدًا لِرِيزَارَةِ مَوْلَانَا الْحُسَيْنِ وَ مَوْلَانَا عَلِيٍّ
صَلَوَاتُ اللَّهِ جَلَّ جَلَالُهُ عَلَى أَرْوَاحِهِمَا الْمُعْظَمَةِ النَّبَوِيَّةِ،
وَ أَقَمْتُ بِالْحِلَّةِ أَيَّامًا لِمُهَيَّاتِ دِينِيهِ، فَمَنْ وَقَفَ عَلَى شَيْءٍ مِمَّا ذَكَرْنَاهُ وَرَأَاهُ
يُخَالِفُ الْحَقَّ الَّذِي كُنَّا رَوَيْنَاهُ أَوْ عَرَفْنَاهُ فَالْدَرْكَ عَلَى مَنْ رَوَاهُ وَ نَحْنُ
بَرِيئُونَ مِنَ الْمَلَامَةِ فِي الدُّنْيَا وَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ،
فَإِنَّا قَصَدْنَا كَشْفَ مَا أَشَارَ إِلَيْهِ، فَإِنَّ الْمُصَنِّفَ نَعِيمَ بْنَ حَمَّادٍ مَا هُوَ مِنْ
رِجَالِ شِيعَةِ أَهْلِ بَيْتِ النَّبِيِّ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَ آلِهِ.

آگاه باشید که طاووس یحانی می‌گوید:

این مقدار مطالبی بود که من از کتاب فتن ابن حماد استناد کرده و آن را نگاشتم روزی که از این مبحث فراغت یافتم، ۱۵ محرم سال ۶۶۳ در خانه خود در حله بود روزی از بغداد بقصد زیارت قبر حسین و حضرت علی خارج شدم و باید توجه داشت که اقامتم در حله برای کارهای مهمی بود که می‌باید انجام می‌دادم آن‌چه را که ذکر کردم از کتاب نعیم بن حماد بود که از شخصیت‌هایی شیعی است و اگر ابرادی گرفتید ملامتی در دنیا و قیامت بر من نیست زیرا قصد من کشف حقایق بوده است.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

والصلوة والسلام عَلَى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ وَآلِهِ الطَّاهَرِينَ.
يَقُولُ عَلَى بَنِي مُوسَى بْنِ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ مُحَمَّدٍ الطَّائِفِ الْعَلَوِيِّ الْفَاطِمِيِّ: أَلْحَمْدُ لِلَّهِ
جَلَّ جَلَالُهُ بِلِسَانِ حَالِي وَ لِسَانِ حَالِ كُلِّ حَالٍ، مُنْذُ شَمَلْتَنِي نِعْمُهُ جَلَّ جَلَالُهُ، وَمَعَ دَوَامِ
نِعْمَائِهِ فِيمَا لَا يَزَالُ عَلَى الدَّوَامِ وَالْإِتِّصَالِ وَالْمُضَاعَفَةِ إِلَى مَا لَا نِهَآيَةَ لَهُ مِنَ الْحَمْدِ عَلَى أَبْلَغِ
صِفَاتِهِ فِي الْكَمَالِ.

وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ، شَهَادَةً مُكْمِلَةً الْإِخْلَاصِ، وَتَحْمِيلَةً لِمَا وَهَبَ الْمُنْعَمُ بِهَا مِنْ خَلْقِ
الْإِخْتِصَاصِ.

وَأَشْهَدُ أَنَّ جَدِّي مُحَمَّدًا صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَآلِهِ أَشْرَفَ وَأَعْرَفَ مَنْ اتَّصَفَ بِأَسْرَارِهَا وَ
أَنْوَارِهَا وَهُدًى إِلَى عُلْوِ مَنَارِهَا.

وَأَشْهَدُ أَنَّ نُوَابِهِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ فِي حِفْظِ نَامُوسِهَا وَشِعَارِهَا، وَصِيَانَتِهَا عَمَّنْ يَهْجُمُ عَلَى
التَّحْيِيلِ فِي كَشْفِ شُمُوسِهَا وَأَفْكَارِهَا، يَجِبُ أَنْ يَكُونُوا سَائِرِينَ عَلَى مَرَآئِبِ الْقُوَّةِ، وَفِي مَوَاقِبِ
النُّبُوَّةِ، وَعَلَيْهِمْ خَلْعُ الْعِصْمَةِ وَالْجَلَالَةِ وَالسِّلَاحُ صَاحِبِ الرِّسَالَةِ لِتَقْوَى هِمْمُهُمْ عَلَى مَا قَوِيَ
عَلَيْهِ، وَيَسِيرُوا عَلَى مِنْهَاجِهِ دَافِعِينَ لِحُطَرِّ مَنْ يُرِيدُ مِنْهُمْ مِمَّا قَصَدُوا إِلَيْهِ لِيَتِمَّ تَصْدِيقُ مَا
نَطَقَ بِهِ الْقُرْآنُ الْمَصُونُ فِي قَوْلِهِ جَلَّ جَلَالُهُ:

«وَاللَّهُ مَتِّعُ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ» (سورة الصف / ٨).

وَبَعْدَ فَإِنِّي عَازِمٌ عَلَى أَنْ أُعَلِّقَ فِي هَذِهِ الْأُورَاقِ مَا وَجَدْتُهُ عَلَى سَبِيلِ الْإِتِّفَاقِ فِي كِتَابِ
الْفِتَنِ تَأْلِيفُ السَّلِيلِيِّ ابْنِ أَحْمَدَ بْنِ عَيْسَى بْنِ شَيْخِ الْحَسَانِيِّ مِنْ رُؤَاةِ الْجُمْهُورِ مِنْ نُسخَةِ
أَصْلِهَا فِي الْمَدْرَسَةِ الْمَعْرُوفَةِ بِالْتُرْكِيِّ بِالْجَانِبِ الْغَرْبِيِّ مِنَ الْبِلَادِ الْوَاسِطِيَّةِ، تَارِيخُ كِتَابَتِهَا
سَنَةُ سَبْعٍ وَ ثَلَاثِمِائَةٍ، وَدَرَكُ مَا تَضَمَّنَتْهُ عَلَى الرُّوَاةِ، وَأَنَا بَرِيءٌ مِنْ خَطَرِهِ؛ لِأَنِّي أَحْكَمِي مَا
أَجِدُهُ بِلَفْظِهِ وَمَعْنَاهُ إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى، وَهَذَا أَوَّلُ الْأَبْوَابِ:

به نام خداوند بخشنده مهربان

با درود و صلوة بر سرور پیامبران محمد و اهل بیت او آگاه باشید که سید بن طاووس علوی فاطمی می‌گوید: با زبان خود اقرار بخدای با عظمتی دارم که نعمتهای او پایدار و بادوام است و شهادت می‌دهم که خدایی جز او نیست شهادتی کامل بر اینکه او بخشنده‌ای است که بخشش فراگیر است و شهادت می‌دهم که جدم محمد (ص) آگاهترین انسانها به صفات و اسرار و انوار اوست و شهادت می‌دهم که جانشینانش که درود بر آنها باد برای حفظ و حراست از مکتب او واجب است که توانمند باشند آنها همگی دارای مدال افتخار عصمت و تقوا هستند آنها کسانی‌اند که در راه او گام برمی‌دارند و با هر کس که برای مکتب و قرآن او خطری داشته باشد مبارزه می‌کنند و قرآن به آنها بشارت داده که خداوند نور خود را تکمیل خواهد کرد هر چند که مشرکین خوش نداشته باشند.

سپس باید بگویم که بر این تصمیم و باورم که آنچه را که در کتاب فتن سلیلی که از رواة مهم است که نسخه اصلی آن در کتابخانه مدرسه‌ای که به مدرسه ترکی معروف بوده و در بخش غربی شهر واسطیه عراق (بین کوفه و بصره) قرار دارد که تاریخ نگارش آن به سال سیصد و هفت هجری می‌رسد به نگارش در آورم تلاش من بر این است که با حفظ اسناد روایت از خطراتی که مربوط به راویان حدیث است که ممکن است دستی به آن برده باشند حفظ کنم من می‌کوشم که عین متن حدیث را بدون دخل و تصرف نقل کنم و امید بر این دارم که با یاری خداوند این رسالت سنگین را به پایان برسانیم ان شاء الله اینک به بیان ابواب آن می‌پردازم.

الباب ١

فَيَمَّا نَذَرُهُ مِنْ مِقْدَارِ الزَّمَانِ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِ.

٣٠٩. قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَرِيرٍ الطَّبْرِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ حَمِيدٍ الرَّازِيُّ، قَالَ: أَخْبَرَنَا يَحْيَى بْنُ وَاصِحٍ، قَالَ: أَخْبَرَنَا يَحْيَى بْنُ يَعْقُوبَ عَنْ حَمَّادٍ عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ:

الدُّنْيَا جُمُعَةٌ مِنْ جَمْعِ الْآخِرَةِ سَبْعَةُ آلَافِ سَنَةٍ، فَقَدْ مَضَى سِتَّةُ آلَافِ سَنَةٍ وَ مِئَةُ سَنَةٍ، وَ لِيَأْتِيَنَّ عَلَيْهَا مِئُونَ مِنَ السِّنِينَ لَيْسَ عَلَيْهَا مَوْحِدٌ (كنز العمال ج ٦: ص ١٦١ / حديث ١٥٢٢٢).

٣١٠. وَرَوَى بِإِسْنَادِهِ عَنْ كَعْبِ الْأَحْبَارِ:

أَنَّ الدُّنْيَا سِتَّةُ آلَافِ سَنَةٍ (تأريخ الطبري ج ١: ص ١٠).

٣١١. وَرَوَى عَنْ وَهَبٍ: أَنَّهَا سِتَّةُ آلَافِ سَنَةٍ (تأريخ الطبري ج ١: ص ١٠).

٣١٢. وَرَوَى فِي حَدِيثٍ رَفَعَهُ إِلَى ابْنِ زَمَلٍ الْجُهَنِيِّ، قَالَ: قُلْتُ لِرَسُولِ اللَّهِ:

رَأَيْتُ إِنِّي لَزِمْتُ طَرِيقًا فَمَضَيْتُ فِيهِ، وَ ذَلِكَ الطَّرِيقُ يَنْتَهِي عَلَى مَرَجٍ حَتَّى آتِيَ أَقْصَى الْمَرَجِ، فَإِذَا أَنَا بِكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ عَلَى مِنْبَرٍ فِيهِ سَبْعُ دَرَجَاتٍ وَ أَنْتَ فِي أَعْلَاهَا دَرَجَةً، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «أَمَّا الْمَنْبَرُ الَّذِي رَأَيْتَ فِيهِ سَبْعُ دَرَجَاتٍ وَ أَنَا فِي أَعْلَاهَا دَرَجَةً، فَالدُّنْيَا سَبْعَةُ آلَافٍ وَ أَنَا فِي آخِرِهَا».

(كنز العمال ج ١٤: ص ١٩١ / حديث ٣٨٣٣٣).

باب اول

آنچه که از مقدار زمان از کتاب فتن سلیلی بیان می‌کنیم

۳۰۹. ابن عباس می‌گوید:

دنیا مجموعه‌ای است از مجموعه‌های آخرت که هفت هزار سال است، مدت شش هزار و صد سال آن گذشته است و صدها سال دیگر خواهد آمد که شخص خداشناسی در روی زمین پیدا نخواهد شد.

۳۱۰. و چنین حدیثی از کعب الاحبار هم نقل شده که می‌گوید:

دنیا شش هزار سال خواهد بود.

۳۱۱. و نیز وهب نقل می‌کند که دنیا شش هزار سال است.

۳۱۲. ابن رمل جهنی حدیث می‌کند و می‌گوید:

برسول خدا عرض کردم: من در عالم خواب دیدم از راهی می‌رفتم که آخر آن به چراگاهی منتهی می‌شد، وقتی که تا انتهای آن جاده آمدم شما را در منبری دیدم که هفت پله داشت و شما بر هفتمین پله آن منبر قرار داشتی رسول گرامی (ﷺ) در جوابش فرمود: تعبیر آن منبری که دیدی هفت پله داشت و من بر هفتمین پله آن نشسته بودم این است که دنیا هفت هزار سال است و من در آخر آن واقع شده‌ام.

الباب ٢

فِيمَا نَذَّرَهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِي فِي قَوْلِ النَّبِيِّ ﷺ:
«إِنَّ الْإِسْلَامَ بَدَأَ غَرِيبًا، وَ سَيَعُودُ كَمَا بُدِئَ فَطُوبَى لِلْغُرَبَاءِ».

٣١٣. رَوَاهُ بِإِسْنَادِهِ إِلَى عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبَّاسٍ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ:
«إِنَّ الْإِسْلَامَ بَدَأَ غَرِيبًا فَطُوبَى لِلْغُرَبَاءِ» قِيلَ: وَمَنِ الْغُرَبَاءُ؟ قَالَ:
«الَّذِينَ يُضْلِحُونَ إِذَا فَسَدَ النَّاسُ»

(مسند احمد بن حنبل، ج ٥، ص ٢٥، حديث ١٦٢٤٩)

الباب ٣

فِيمَا نَذَّرَهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِي
فِي أَنَّ الْعِلْمَ يَنْفَدُ، وَلَا نَعْنِي بَقَاءَ الْكِتَابِ.

٣١٤. قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو عَلِيٍّ الْحَسَنُ بْنُ الْحَبَّابِ الْمُقَرِّي، قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْأَعْلَى بْنُ
حَمَّادٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ سَلَمَةَ عَنْ الْحَجَّاجِ عَنْ الْوَلِيدِ بْنِ أَبِي مَالِكٍ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ عَبْدِ
الرَّحْمَنِ عَنْ أَبِي أَمَامَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ:

«خُذُوا الْعِلْمَ قَبْلَ أَنْ يَنْفَدَ» قَالُوا: وَكَيْفَ يَنْفَدُ وَفِينَا كِتَابُ اللَّهِ؟ فَغَضِبَ
لَا يَغْضِبُهُ اللَّهُ، ثُمَّ قَالَ: «تَكَلَّمْتُمْ أُمَمَاتِكُمْ، أَوْ لَمْ تَكُنْ التَّوْرَةُ وَ الْإِنْجِيلُ فِي
بَنِي إِسْرَائِيلَ، ثُمَّ لَمْ تُغْنِ عَنْهُمْ شَيْئًا؟ إِنَّ ذِهَابَ الْعِلْمِ ذِهَابَ حَمَلَتِهِ»
قَالَهَا ثَلَاثًا

(سنن الدارمي ج ١ ص ١٨٩ / حديث ٢٤٠).

باب دوم

آن‌چه که پیرامون سخن پیامبر از کتاب فتن سلیلی نقل می‌کنم که
حضرت فرمود: اسلام با غربت آغاز شد و بزودی به غربت
باز خواهد گشت و خوشا بحال غرباء

۳۱۳. ابن عباس از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود:
اسلام با غربت آغاز شد و بزودی به غربت باز خواهد گشت. خوشا بحال
غرباء، پرسیدند:
غرباء کیانند؟
فرمود:
اشخاصی که دنبال اصلاح مردم فاسداند.

باب سوم

بیانی از کتاب فتن سلیلی در اینکه علم به پایان می‌رسد
۳۱۴. «أبو امامه» از رسول الله ﷺ روایت کرده که فرمود:
علم را دریابید قبل از آنکه از دست برود، گفتند:
چگونه از دست می‌رود در صورتیکه قرآن در میان ما است؟
آن بزرگوار با غضب فرمود:
مادران بعزای شما بنشینند مگر تورات و انجیل در میان قوم بنی اسرائیل
نبود؟
از دست رفتن علم از بین رفتن علماء و حاملین آنست و این سخن را سه
مرتبّه تکرار فرمود.

الباب ٤

فَيَمَّا نَذُرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِي فِي مَدْحِ الْعَقْلِ.

٣١٥. ذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:

«لَمَّا خَلَقَ اللَّهُ الْعَقْلَ قَالَ لَهُ: قُمْ، فَقَامَ، ثُمَّ قَالَ لَهُ: ادْبِرْ، فَأَدْبَرَ، ثُمَّ قَالَ لَهُ: أَقْبِلْ، فَأَقْبَلَ، فَقَالَ لَهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: مَا خَلَقْتُ خَلْقًا هُوَ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْكَ وَلَا أَكْرَمُ عَلَيَّ مِنْكَ، فَبِكَ آخِذٌ وَبِكَ أُعْطِي وَبِكَ أَعْرِفُ، لَكَ الثَّوَابُ

وَعَلَيْكَ الْعِقَابُ» (المعجم الكبير - للطبراني - ج ٨: ص ٢٨٣ / حديث ٨٠٨٦).

الباب ٥

فَيَمَّا نَذُرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِي أَيْضًا

فِي أَنَّهُ يَأْتِي زَمَانٌ يَعْزُجُ فِيهِ بِعُقُولِ النَّاسِ.

٣١٦. وَذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ حُذَيْفَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:

«يَأْتِي عَلَى النَّاسِ زَمَانٌ يَعْزُجُ فِيهِ بِعُقُولِ النَّاسِ حَتَّى لَا تَرَى أَحَدًا

ذَا عَقْلٍ» (كتاب الفتن - لابن حماد - ج ١: ص ٦٢ / حديث ١٠٧).

باب چهارم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی پیرامون ستایش از عقل

۳۱۵. سلیلی نقل می‌کند که: رسول خدا ﷺ فرمود:

موقعی که خدا عقل را آفرید به آن فرمود: عقب برو عقب رفت: فرمود: جلو بیا. جلو آمد، خدای تعالی فرمود: مخلوقی از تو محبوبتر و گرامیتر نیافریدم بخاطر تو، بازخواست می‌کنم و بخاطر تو می‌بخشم و توسط تو شناخته می‌شوم ثواب به نفع تو و کیفر علیه تو خواهد بود.

باب پنجم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی پیرامون آنکه روزی می‌رسد که

عقلهای مردم از بین می‌رود

۳۱۶. سلیلی با اسناد خود از حدیقه نقل می‌کند که رسول خدا ﷺ

فرمود: زمانی می‌آید که عقل‌های مردم بگونه‌ای از بین می‌رود که هیچ عاقل و اندیشمندی دیده نخواهد شد.

الباب ٤

فِيمَا نَذَّرَهُ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ وَالْجَرِيدَتَيْنِ
مَعَ الْأَمْوَاتِ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلَى.

٣١٧. قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو أَلَيْثٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ عُمَرَ الْوَكَيْعِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ، قَالَ: حَدَّثَنَا الْأَعْمَشُ عَنْ مُجَاهِدٍ عَنْ طَاوُوسٍ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ: مَرَّ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ بِقَبْرَيْنِ، فَقَالَ:

«إِنَّهُمَا لَيُعَذَّبَانِ وَمَا يُعَذَّبَانِ فِي كَبِيرٍ، أَمَّا أَحَدُهُمَا فَكَانَ يَمْشِي بِالنِّيمَةِ، وَ أَمَّا الْآخَرُ فَكَانَ لَا يَسْتَبْرِئُ مِنْ بَوْلِهِ» وَأَخَذَ جَرِيدَةَ رَطْبَةٍ، فَشَقَّهَا بِنِصْفَيْنِ، ثُمَّ غَرَزَ فِي كُلِّ قَبْرٍ وَاحِدَةً، فَقِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ لِمَ صَنَعْتَ هَذَا؟ قَالَ: «لَعَلَّهُمَا أَنْ يُخَفَّفَ عَنْهُمَا مَا لَمْ تَيَسِّرَا».

(مسند أحمد بن حنبل، ج ١: ص ٢٧٣/ حديث (١٩٨١).

الباب ٥

فِيمَا نَذَّرَهُ مِنْ أَنَّ الصَّحَابَةَ أَنْكَرُوا قُلُوبَهُمْ
بَعْدَ دَفْنِ النَّبِيِّ ﷺ، مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلَى.

٣١٨. قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنُ سُلَيْمَانَ الْبَاغَنَدِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا الصَّلْتِ بْنُ مَسْعُودٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا جَعْفَرُ بْنُ سُلَيْمَانَ عَنْ ثَابِتٍ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، قَالَ: إِنَّا لَفِي دَفْنِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، فَمَا نَفَضْنَا أَيْدِيَنَا حَتَّى أَنْكَرْنَا قُلُوبَنَا.

باب ششم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی در آنچه که از عذاب قبر نسبت به
مردگان رسیده است

۳۱۷. ابن عباس می‌گوید: رسول خدا ﷺ از دو قبر گذشت و فرمود:
صاحبان این دو قبر در عذابند زیرا یکی از آنها سخن چین بوده و دیگری در
موقع ادرار کردن استبراء نمی‌کرد و به مکان خلوتی نمی‌رفته،
رسول خدا ﷺ شاخه‌تری از چوب نخل را به دو نصف کرده نصف
آن را در یکی از آن قبرها فرو برد و نیم دیگری را در قبر دیگری داخل
نمود پرسیدند یا رسول الله این عمل را برای چه انجام دادی؟
فرمود: شاید مادامی که این شاخه‌ها خشک نشده باشند، باعث تخفیف
عذاب آنها شود.

باب هفتم

بیانی از کتاب فتن سلیلی در آنچه که صحابه بعد از دفن
پیامبر منکر شدند

۳۱۸. «انس بن مالک» می‌گوید:
ما، در موقع دفن رسول خدا ﷺ حضور داشتیم، (گرد و غبار)
دستهای خود را نگرفته بودیم که همه قلبا منکر شدیم.

الباب ٨

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلَى فِيمَا ذَكَرَ أَنَّهُ جَاءَ فِي إِمَامَةِ
عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عليه السلام، وَ أَيَّامِهِ وَ آيَاتِهِ وَ
دَلَالِيهِ مِنْهَا فِي حَدِيثِ النَّاكِثِينَ وَ الْقَاسِطِينَ وَ الْمَشْرِقِينَ، وَ أَنَّهُ لَا يُسْأَلُ
عَنْ شَيْءٍ إِلَى الْقِيَامَةِ إِلَّا أَخْبَرَ بِهِ.

٣١٩. قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ عَقِيلٍ الْأَنْصَارِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا عِمْرَانُ بْنُ مُوسَى، قَالَ: حَدَّثَنَا
مُحَمَّدُ بْنُ إِدْرِيسَ، قَالَ: حَدَّثَنَا الطَّنَافِسيُّ، قَالَ: سَمِعْتُ ابْنَ حُمَيْدٍ الْمَلَانِيَّ، قَالَ: سَمِعْتُ عَبْدَ
الرَّحْمَنِ بْنَ حُمَيْدٍ، قَالَ: سَمِعْتُ عَمْرَوَ الْمَلَانِيَّ يَقُولُ: سَمِعْتُ زُرَّابْنَ حُبَيْشٍ، قَالَ: سَمِعْتُ عَلِيَّ
بْنَ أَبِي طَالِبٍ عليه السلام يَقُولُ:

أَنَا فَقَاتُ عَيْنَ الْفِتْنَةِ، وَلَوْلَايَ مَا قُوتِلَ أَهْلُ الْجَمَلِ وَلَا أَهْلُ صِفِّينَ وَلَا
أَهْلُ النَّهْرَوَانِ،

سُئِلُونِي قَبْلَ أَنْ تَفْقِدُونِي: إِمَّا مَيِّتًا وَ إِمَّا مَقْتُولًا بَلْ قَتَلًا، مَا يَحْبِسُ أَشْقَاهَا
أَنْ يَخْضِبَهَا بِدَمٍ مِنْ أَعْلَاهَا،

وَ الَّذِي فَلَقَ الْحَبَّةَ وَ بَرَأَ النَّسَمَةَ لَا تَسْأَلُونِي فِيمَا بَيْنِي وَ بَيْنَ قِيَامِ السَّاعَةِ
عَنْ فِتْنَةٍ تَضِلُّ مِائَةً أَوْ تَهْدِي مِائَةً إِلَّا أَنْبَأْتُكُمْ بِسَائِقِهَا وَ قَائِدِهَا وَ
نَاعِقِهَا». (كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٤٠ / حديث ٤٥).

باب هشتم

بیانی از کتاب فتن سلیلی پیرامون آنچه در امامت
علی (ع) رسیده است

۳۱۹. «زَربَن حبیش» می‌گوید:

از حضرت علی بن ابیطالب (ع) شنیدم که می‌فرمود:
من بودم که ریشه فتنه را کندم. اگر نبودم، اهل جمل و اهل صفین و اهل
نهروان مورد تعرض قرار نمی‌گرفتند (هرچه می‌خواهید) از من بپرسید قبل از
آنکه بمیرم یا کشته شوم،
شقی‌ترین امت، محبوس نمی‌شود تا اینکه (محاسن مرا) بخون سرم رنگین
نماید،

قسم بخدائی که دانه را می‌شکافد و جنبندگان را می‌آفریند راجع به
گروهی که صد (نفر) را گمراه یا هدایت کند از من نمی‌پرسید مگر اینکه شما
را از کننده و فرمانده و خواننده آن خبر می‌دهم.
عبدالله شریک از امیرالمؤمنین روایت کرده که فرمود: رسول خدا (ص) مرا
مأمور کرد که با ناکثین (طله و زبیر و...) و مارقین (خوارج نهروان) و
قاسطین (معاویه و تابعین او) جنگ کنم، اگر مرا مأمور می‌کرد که با گروه
چهارمی بجنگم این کار را می‌کردم.

الباب ٩

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِي:
أَنَّ الْأُمَّةَ سَتَعْدِرُ بَعْلَى بْنَ أَبِي طَالِبٍ.

٣٢٠. وَيَسْنَادُهُ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ شَرِيكِ عَنْ عَلِيٍّ قَالَ:

«أَمَرَنِي رَسُولُ اللَّهِ أَنْ أَقَاتِلَ النَّاكِثِينَ وَالْمَارِقِينَ وَالْقَاسِطِينَ: وَ لَوْ
أَمَرَنِي بِرَابِعَةٍ لَقَاتَلْتُهُمْ».

(كنز العمال ج ١١: ص ٢٩٢ / حديث ٣١٥٥٢ و ٣١٥٥٣).

٣٢١. قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَرِيرٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عُبَيْدٍ الْبُخَارِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا

رَبِيعُ بْنُ سَهْلٍ الْفَزَارِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ عُبَيْدٍ الطَّائِيُّ عَنْ عَلِيٍّ بْنِ رَبِيعَةَ الْهَالِكِيِّ، قَالَ:

سَمِعْتُ عَلِيًّا عَلَى مِنْبَرِ الْكُوفَةِ وَهُوَ يَقُولُ: «عَهْدَ إِلَى النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ أَنَّ
الْأُمَّةَ سَتَعْدِرُ بِي»

(كنز العمال، ج ١١، ص ٣٩٧، حديث ٣١٥٦١).

وَرَوَاهُ فِي تَرْجُمَةِ أَبِي مُوسَى الْأَشْعَرِيِّ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ أَنَّ الْأُمَّةَ سَتَعْدِرُ
بِعَلِيٍّ ﷺ بِرَوَايَةٍ كَامِلَةٍ.

الباب ١٠

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِي أَيْضاً
مِنْ تَحْذِيرِ عَائِشَةَ عَمَّا عَمِلَتْ بِالْبَصْرَةِ.

٣٢٢. يَسْنَادُهُ الْمُتَّصِلُ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ:

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَيْتَ شِعْرِي أَيْتَكُنَّ تُنْبِحُهَا كَلَابُ الْحَوَاطِبِ؟
يَقْتُلُ عَنْ يَمِينِهَا وَ عَنْ شِمَالِهَا فَيَأْمُ مِنَ النَّاسِ (جماعة من الناس)».

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٨٣-٨٤ حديث ١٨٨).

باب نهم

بیانی از کتاب فتن سلیلی در اینکه امت بزودی نسبت به علی (علیه السلام) بی وفائی خواهند کرد.

۳۲۰. سلیلی باسناد خود از عبدالله بن شریک و او از علی (علیه السلام) نقل کرده که حضرت فرمود: «رسول خدا به من فرمان داد تا با ناکثین و قاسطین و مارقین بجنگم و اگر به گروه چهارمی هم دستور می داد با آنها می جنگیدم».

۳۲۱. «علی بن ربیعہ مالکی» می گوید: از علی بن ابیطالب شنیدم که بر منبر کوفه می فرمود: رسول امی با من پیمان بست که بزودی امت من با من بی وفائی و خیانت می کنند. و در ترجمه ابوموسی اشعری از رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) چنین رسیده است که حضرت فرمود: بزودی امت با علی (علیه السلام) خیانت و بیوفایی خواهند کرد.

باب دهم

بیانی از کتاب فتن سلیلی از نهی پیامبر عایشه را از جریان لشکر کشی به بصره

۳۲۲. «ابن عباس» می گوید: پیغمبر خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) بزنان خود فرمود: کاش من می دانستم که کدام یک از شما خواهد بود که سگهای حوآب (نام مکانی است در طریق بصره) در کنار او پارس می کنند و افرادی از سمت راست و چپ او کشته می شوند.

الباب ١١

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِ
مِنْ أَنْ مَرَّوَانَ قَتَلَ طَلْحَةَ يَوْمَ الْجَمَلِ.

٣٢٣. ذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ قَيْسِ بْنِ أَبِي حَازِمٍ قَالَ:

رَمَى مَرَّوَانُ بْنُ الْحَكَمِ يَوْمَ الْجَمَلِ طَلْحَةَ بِسَهْمٍ فِي رَكْبَتِهِ، فَجَعَلَ الدَّمُ يَدْفَعُ الدَّمَ وَيَسِيلُ، فَإِذَا أَمْسَكُوهُ اسْتَمْسَكَ وَإِذَا تَرَكَوهُ سَالَ، فَقَالَ: دَعُوهُ، قَالَ: فَجَعَلُوا إِذَا أَمْسَكُوا فَمَ الْجَرْحِ انْتَفَخَتْ رَكْبَتُهُ، فَقَالَ: دَعُوهُ، فَإِنَّهُمْ أَرْسَلَهُ اللَّهُ، فَمَاتَ، فَدَفَنُوهُ عَلَى شَاطِئِ «الْكَلَاءِ» فَرَأَى بَعْضُ أَهْلِهِ أَنَّهُ قَالَ: أَلَا تُرِيحُونِي مِنْ هَذَا الْإِسْمِ، فَإِنِّي قَدْ غَرَقْتُ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، قَالَ: فَنَبَشُوهُ فَإِذَا قَبْرُهُ أَخْضَرُ كَأَنَّهُ السَّلْقُ، فَنَزَحُوا عَنْهُ الْإِسْمَ ثُمَّ اسْتَخْرَجُوهُ فَإِذَا مِمَّا يَلِي الْمَاءَ مِنْ لَحْيَتِهِ وَوَجْهِهِ قَدْ أَكَلَتْهُ الْأَرْضُ، فَاشْتَرَوْا لَهُ دَارًا مِنْ دُورِ أَبِي بَكْرَةَ، فَدَفَنُوهُ فِيهَا (الاستيعاب ج ٢: ص ٧٦٨-٧٦٩ باب طلحة).

الباب ١٢

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِ فِيمَا رَوَاهُ مِنْ اعْتِرَافِ الزُّبَيْرِ
بِنَهْيِ النَّبِيِّ ﷺ عَنْ حَرْبٍ عَلَى عَلَيْهِ السَّلَامُ.

٣٢٤. وَذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ أَبِي جَرُّوَالْمَازِنِيِّ، قَالَ:

سَمِعْتُ عَلِيًّا وَهُوَ يُنَاشِدُ الزُّبَيْرَ يَوْمَ الْجَمَلِ يَوْمَ تَوَاقَعَا وَهُوَ يَقُولُ:
«أُنشِدُكَ بِاللَّهِ يَا زُبَيْرُ أَمَا سَمِعْتَ رَسُولَ اللَّهِ يَقُولُ: أَنَّكَ تُقَاتِلُنِي وَأَنْتَ لِي ظَالِمٌ؟» قَالَ: بَلَى وَلَكِنِّي نَسِيتُ

(كنز العمال ج ١١: ص ٣٣٢ / حديث ٣١٦٥٩ و ٣١٦٦٠).

باب یازدهم

بیانی از کتاب فتن سلیلی در مرگ طلحه بدست مروان در جنگ جمل
۳۲۳. «قیس بن اُبی حازم» می‌گوید:

در جنگ جمل طلحه مورد هدف تیر مروان قرار گرفت و تیر به زانوی او برخورد کرد و خون جاری شد وقتی زانوی او را می‌بستند خون بند می‌آمد و وقتی که باز می‌کردند خون جاری می‌شد، و موقعی که دهان زخم را می‌بستند زانوی او باد می‌کرد،

مروان گفت: این زخم را واگذارید زیرا که این تیر را خدا انداخته است، پس از آنکه مروان مرد و او را در ساحل گذرگاه کشتیها دفن کردند یکی از اهل خانه‌اش او را در خواب دید که سه مرتبه گفت: مرا از این آب راحت کنید، همین که قبر او را نبش کردند دیدند قبرش مانند کنار جوی آب سبز شده چون آب آن قبر را کشیدند و جنازه او را خارج کردند دیدند قسمتی که از محاسن و صورتش با آب و زمین متصل بوده زمین آن را خورده و فاسد کرده است،

بعد از آن خانه‌ای از خانه‌های اُبی بکر را خریدند و او را در آن دفن کردند.

باب دوازدهم

بیانی از کتاب فتن سلیلی از اقرار زبیر از نهی پیامبر ﷺ
از جنگ با علی ﷺ

۳۲۴. «سلیلی» می‌گوید:

امیرالمؤمنین به زبیر فرمود: تو را بخدا قسم می‌دهم آیا از رسول خدا ﷺ شنیدی که می‌فرمود: تو با من می‌جنگی و در حق من ظلم خواهی کرد؟ گفت: آری ولی من فراموش کردم.

الباب ١٣

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِي
فِي أَنَّ مُعَاوِيَةَ قَالَ: إِنَّهُ مَا حَارَبَ إِلَّا لِلْوَلَايَةِ.

٣٢٥. وَ ذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ سَعِيدِ بْنِ سُوَيْدٍ قَالَ: جَاءَ مُعَاوِيَةُ فَخَطَبَ النَّاسَ، فَقَالَ:
يَا أَهْلَ الْكُوفَةِ أَلَا تَرَوْنِي إِنِّي مَا قَاتَلْتُكُمْ عَلَى أَنْ تَصُومُوا أَوْ عَلَى أَنْ
تُصَلُّوا، إِنَّمَا قَاتَلْتُكُمْ عَلَى أَنْ أَتَأَمَّرَ عَلَيْكُمْ وَقَدْ أَمَرَنِي اللَّهُ عَلَيْكُمْ عَلَى رَغَمِ
أَنْفِكُمْ (شرح نهج البلاغة - لابن أبي الحديد - ج ١٦: ص ٤٦).

الباب ١٤

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ شَهَادَةِ عَائِشَةَ عَلَى مُعَاوِيَةَ
أَنَّهُ الْفِتْنَةُ الْبَاغِيَّةُ، مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِي.

٣٢٦. وَ ذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ عُروَةَ عَنْ عَائِشَةَ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ، قَالَ لِعِمَّارٍ:
«تَقْتُلُكَ الْفِتْنَةُ الْبَاغِيَّةُ» (كنز العمال ج ١١: ص ٣٤٤ / حديث ٣١٦٩٨).

الباب ١٥

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِي عَنْ عَدَدٍ مَنْ خَرَجَ مَعَ مَوْلَانَا
عَلَى عَلَيْهِ السَّلَامُ مِنْ أَهْلِ بَذْرِ وَبَيْعَةِ الرِّضْوَانِ وَأُوَيْسِ الْقُرْنِيِّ
٣٢٧. وَ ذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ، قَالَ: كَانَ مَعَ عَلِيٍّ ﷺ ثَمَانِيَّةٌ
مِنَ الْأَنْصَارِ وَتِسْعِيَّةٌ مِنْ [أَهْلِ] بَيْعَةِ الرِّضْوَانِ.

باب سیزدهم

بیانی از کتاب فتن سلیلی در اینکه مبارزه معاویه
برای محو ولایت بود

۳۲۵. «سعید بن سوید» می‌گوید معاویه آمد و برای مردم خطبه‌ای خواند
و گفت:

ای اهل کوفه من برای روزه گرفتن یا نماز خواندن با شما نمی‌جنگم بلکه
می‌خواهم بر شما مسلط شوم و خدا مرا مأمور کرده که بر خلاف میل شما
اقدام کنم.

باب چهاردهم

بیانی از کتاب فتن سلیلی در شهادت عایشه در حضور معاویه
پیرامون گروه ستمکار

۳۲۶. «عائشه» روایت کرده که رسول الله ﷺ به عمار فرمود:
تو را گروه ستمکار می‌کشند.

باب پانزدهم

بیانی از کتاب فتن سلیلی از تعداد کسانی که با حضرت علی علیه السلام
همراه شدند

۳۲۷. «سعید بن جبیر» می‌گوید:
هشتصد نفر از انصار و نهصد نفر از اهل بیعت رضوان با علی علیه السلام بودند.

٣٢٨. وَرَوَى فِي حَدِيثٍ آخَرَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ أَبِي إِسْرَائِيلَ عَنِ الْحَكَمِ، قَالَ:
شَهِدَ مَعَ عَلِيٍّ ثَمَانُونَ بَدْرِيًّا، وَخَمْسُونَ وَمِائَتَانِ مِمَّنْ بَايَعَ تَحْتَ
الشَّجَرَةِ.

٣٢٩. وَذَكَرَ فِي حَدِيثٍ بِإِسْنَادِهِ أَنَّ أُوَيْسَ الْقُرْنِي كَانَ مَعَ مَوْلَانَا
عَلِيٍّ عليه السلام يَوْمَ صِفِّينَ
(كتاب وقعة صفين: ص ٣٢٤).

الباب ١٦

فِيمَا نَذَرَهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلَى عَنْ ضَلَالِ الْخَوَارِجِ.
٣٣٠. وَذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ، قَالَ:

بَيَّنَّنَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يُقَسِّمُ قِسْمًا، فَقَامَ ذُو الْخُوَيْصِرَةِ رَجُلٌ مِنْ بَنِي
تَمِيمٍ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ اعْدِلْ، فَقَالَ: «يَا وَيْحَكَ، فَمَنْ يَعْدِلُ عَلَيْكَ إِذَا لَمْ
أَعْدِلْ؟» فَقَالَ عُمَرُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ ائْذَنْ لِي فَأَضْرِبُ عُتْقَ الْمُنَافِقِ، قَالَ:
«لَا، فَإِنَّ لَهُ أَصْحَابًا يُحَقِّرُ أَحَدَكُمْ صَلَاتَهُ مَعَ صَلَاتِهِمْ وَصِيَامَهُ مَعَ
صِيَامِهِمْ، يَمْرُقُونَ مِنَ الدِّينِ مُرُوقَ السَّهْمِ مِنَ الرَّمْيَةِ، يَنْظُرُ إِلَى نَصْلِهِ فَلَا
يُوجِدُ فِيهِ شَيْءًا، وَ يَنْظُرُ إِلَى رِصَافِهِ فَلَا يُوْجِدُ فِيهِ شَيْءًا وَ يَنْظُرُ إِلَى نَضِيهِ
فَلَا يُوْجِدُ فِيهِ شَيْءًا، وَ يَنْظُرُ إِلَى قُدْذِهِ (ريش السهم) فَلَا يُوْجِدُ فِيهِ شَيْءًا سَبَقَ
الْفَرْثَ وَالْدَّمَ، يَخْرُجُونَ عَلَى حِينِ فِرْقَةٍ مِنَ النَّاسِ، آيَتُهُمْ رَجُلٌ أَدْعَجُ
(رجل أسود)، إِحْدَى يَدَيْهِ كَتَدَى الْمَرْأَةِ وَ الْبُضْعَةُ تُدْرَدِرُ» (تتحرك) قَالَ
أَبُو سَعِيدٍ: أَشْهَدُ أَنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ، يَقُولُ هَذَا، وَ أَشْهَدُ أَنِّي كُنْتُ
مَعَ عَلِيٍّ عليه السلام حِينَ قَاتَلَهُمْ، فَالْتَمَسَ فِي الْقَتْلِ، فَأَوْتِيَ بِهِ عَلَى النَّعْتِ الَّذِي نَعَتَ
رَسُولُ اللَّهِ ﷺ

(كنز العمال ج ١١: ص ٣٠٧ / حديث ٣١٥٨٩).

۳۲۸. در حدیث دیگر از حکم روایت کرده که گفت:
هشتاد نفر از اهل بدر و دویست و پنجاه نفر از اهل بیعت شجره با
علی (علیه السلام) بودند.

۳۲۹. و در روایت دیگر است که او پس قرنی در روز صفین با
علی (علیه السلام) بود.

باب شانزدهم

بیانی از کتاب فتن سلیلی پیرامون گروه خوارج

۳۳۰. «ابوسعید خدری» می‌گوید:

در آن بین که رسول خدا مشغول تقسیم (غنیمت) بود مردی از بنی تمیم بلند شد و گفت: یا رسول الله (صلی الله علیه و آله و سلم) در تقسیم کردن عدالت را مراعات کن آن بزرگوار در جوابش فرمود: اگر من بر تو عدالت را مراعات نکنم چه کسی خواهد کرد؟ عمر گفت یا رسول الله (صلی الله علیه و آله و سلم) اجازه بده تا گردن این منافق را بزنم، فرمود: نه زیرا او را اصحابی است که یکی از آنها نماز و روزه خود را با نماز و روزه آنها تحقیر می‌کند و نظیر صید تیر خورده از دین خارج می‌شوند. نظر به تیر می‌کند و چیزی نمی‌بیند، نگاه به آب دهان می‌کند غیر از سرگین و خون چیزی نمی‌بیند، در آن زمان فرقه‌ای از مردم خارج می‌شوند و علامت آنها این است که در بین آنها مرد دیوانه‌ای است که نصف یکی از دستهایش مانند پستان زن و نصف دیگر چون پای انسان است. ابوسعید گوید: من این گفتار را از رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) شنیدم و موقعی که علی (علیه السلام) با آنها می‌جنگید من با او بودم و آن شخصی (را که پیغمبر فرموده بود) آوردند آن شخص دارای همان صفاتی بود که رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) فرموده بود.

الباب ١٧

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِ فِي عَذْرِ
مَوْلَانَا الْحَسَنِ فِي صَلَاحِ مُعَاوِيَةَ، وَبِشَارَتِهِ بِالْمَهْدِيِّ.

٣٣١. وَذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ عَنِ الشَّعْبِيِّ عَنْ سُفْيَانَ بْنِ أَبِي لَيْلَى:

أَنَّهُ أَتَى الْحَسَنَ بْنَ عَلِيٍّ بِالْمَدِينَةِ حِينَ انْصَرَفَ مِنْ عِنْدِ مُعَاوِيَةَ،
فَوَجَدَهُ بِغَنَاءٍ دَارِدٍ، فَلَمَّا انْتَهَى إِلَيْهِ قَالَ: السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مُذِلَّ الْمُؤْمِنِينَ،
فَقَالَ: «إِنْزِلْ يَا سُفْيَانُ وَلَا تَعْجَلْ كَيْفَ قُلْتَ يَا سُفْيَانُ؟» قَالَ: قُلْتُ:
السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مُذِلَّ الْمُؤْمِنِينَ، قَالَ: «وَمَا ذَكَرَكَ لِهَذَا؟» فَذَكَرَتْ أَلَذَى
كَانَ مِنْ تَرْكِهِ لِلْقِتَالِ وَرُجُوعِهِ إِلَى الْمَدِينَةِ، قَالَ: «يَا سُفْيَانُ حَمَلَنِي عَلَيْهِ
أَنِّي سَمِعْتُ عَلِيًّا يَقُولُ: لَا تَذْهَبُ اللَّيَالِي وَلَا الْأَيَّامُ حَتَّى يَجْتَمَعَ [أَمْرٌ] هَذِهِ
الْأُمَّةُ عَلَى رَجُلٍ وَاسِعِ الشَّرْمِ ضَخْمِ الْبُلْعُومِ، يَأْكُلُ وَلَا يَشْبَعُ، لَا يَمُوتُ
حَتَّى لَا يَكُونَ لَهُ فِي الْأَرْضِ عَاذِرٌ (أَنْ) وَلَا فِي السَّمَاءِ نَاصِرٌ، وَإِنَّهُ لِمُعَاوِيَةُ،
وَإِنِّي قَدْ عَرَفْتُ أَنَّ اللَّهَ بَالِغُ أَمْرِهِ» فَتَوَدَّى بِالصَّلَاةِ، فَقَالَ: «هَلْ لَكَ يَا
سُفْيَانُ فِي الْمَسْجِدِ؟» قَالَ: قُلْتُ: نَعَمْ، قَالَ: فَخَرَجْنَا نَمْشِي حَتَّى مَرَرْنَا عَلَى
حَالِبٍ لَهُ، فَحَلَبَ نَاقَةً لَهُ، فَتَنَاوَلَ فَشَرِبَ قَائِمًا، وَسَقَانِي وَقَالَ: «مَا جَاءَ
بِكَ يَا سُفْيَانُ؟» قَالَ: قُلْتُ: حُبُّكُمْ وَالَّذِي بَعَثَ مُحَمَّدًا بِالْهُدَى وَدِينِ
الْحَقِّ، قَالَ: «فَأَبْشِرْ يَا سُفْيَانُ إِنِّي سَمِعْتُ عَلِيًّا يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:
يَرِدُ عَلَى الْخَوْضِ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي وَمَنْ أَحَبَّنِي مِنْ أُمَّتِي كَهَاتَيْنِ - وَسَوَى بَيْنِ
إِصْبَعَيْهِ - وَلَوْ شِئْتُ لَقُلْتُ: كَهَاتَيْنِ، مَا لِأَحَدِهِمَا فَضْلٌ عَلَى الْآخَرِ، أَبْشِرْ يَا
سُفْيَانُ، فَإِنَّ الدُّنْيَا تَسْعُ الْبِرَّ وَالْفَاجِرَ حَتَّى يَبْعَثَ اللَّهُ إِمَامًا الْحَقِّ مِنْ آلِ
مُحَمَّدٍ ﷺ»

(شرح نهج البلاغه ابن ابی الحديد ج ١٦: ص ٤٤-٤٥).

باب هفدهم

بیانی از کتاب فتن سلیلی در عذر امام حسن (علیه السلام) در صلح با معاویه
 ۳۳۱. سفیان بن ابی لیلا می‌گوید: وقتی که امام حسن (علیه السلام) از نزد معاویه (لع) مراجعت کرده بود من خدمت آن بزرگوار رفتم و او را در خانه‌اش یافتیم. بآن حضرت گفتم: سلام بر تو ای ذلیل کننده مؤمنین فرمود: ای سفیان پیاده شو و شتاب مکن، چگونه چنین سخنی را گفتم؟ گفتم به شما عرض کردم سلام بر تو ای ذلیل کننده مؤمنین (عرض کردم) برای اینکه جنگ را ترک کردی و به مدینه بازگشتی، فرمود: ای سفیان جریانی که مرا وادار به این کار کرد این بود، که از علی (علیه السلام) شنیدم که می‌فرمود: چند روزی بیش نمی‌گذرد که این امت بدور مردی جمع می‌شوند که سینه و حلقوم فراخی دارد، می‌خورد ولی سیر نمی‌شود آن مرد نمی‌میرد تا اینکه در زمین عذری و در آسمان یآوری نداشته باشد، آن شخص معاویه است و من می‌دانم که خدا امر خود را اجراء و عملی خواهد کرد، در این اثناء منادی برای نماز ندا کرد و آن حضرت بمن فرمود: ای سفیان با مسجد سر و کاری داری؟ گفتم: آری، راوی گوید: با آن حضرت روانه شدیم تا رسیدیم بشخصی که یکی از ناقه‌های آن حضرت را می‌دوشید، آن حضرت در حال ایستادن از آن شیر آشامید و بمن هم مرحمت کرد و فرمود: سفیان چه باعث شد که نزد ما آمدی؟ گفتم قسم بآن خدائیکه حضرت محمد (صلی الله علیه و آله و سلم) را بدین حق مبعوث کرده بخاطر محبتی است که بشما دارم فرمود: مژده باد تو را که من از علی (علیه السلام) شنیدم که فرمود: رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) فرمود: اهل بیت من و کسیکه از امتم مرا دوست داشته باشد نزد حوض (کوثر) نظیر این دو انگشت من، بر من وارد می‌شوند، آنگاه رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) دو انگشت خود را مساوی یکدیگر قرار داد و فرمود: بگو نظیر این دو انگشت من که هیچکدام بر یکدیگر برتری ندارند. ای سفیان مژده باد تو را که دنیا جای افراد نیکوکار و اشخاص بد عمل خواهد بود تا آنموقعیکه خدا امام بر حق را از آل محمد (علیه السلام) برانگیزد.

٣٣٢. وَ ذَكَرَ فِي حَدِيثٍ آخَرَ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ، قَالَ:
 «إِنِّي أَرَى النَّاسَ يَقُولُونَ: إِنَّ الْحَسَنَ بْنَ عَلِيٍّ بَايَعَ مُعَاوِيَةَ طَائِعاً غَيْرَ
 مُكْرَهٍ، وَ أَيْمُ اللَّهِ مَا فَعَلْتُ حَتَّى خَذَلَنِي أَهْلُ الْعِرَاقِ، وَ لَوْلَا ذَلِكَ مَا بَايَعْتُهُ وَ
 لَا نِعْمَةَ عَيْنٍ». (نهاية ابن اثير ج ٥: ص ٨٤).

الباب ١٨

فِيمَا نَذَرَهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلَى مَنْ تَغْرِيفِ مَوْلَانَا عَلِيٍّ عَلَيْهِ
 السَّلَامُ بِاجْتِمَاعِ النَّاسِ عَلَى مُعَاوِيَةَ، وَ أَنَّهُ يُقَاتِلُ لِيَبْلَى
 عُذْرًا عِنْدَ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ.

٣٣٣. وَ ذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ عِتَابِ بْنِ جَعْفَرٍ عَنْ عَبْدِ الرَّزَّاقِ بْنِ هَمَّامٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ مِينَا،
 قَالَ:

سَمِعْتُ عَلِيَّ بْنَ أَبِي طَالِبٍ (اصوات الناس)، فَقَالَ: «مَا هَذَا؟» قَالُوا: هَلَّاكَ مُعَاوِيَةُ،
 قَالَ: «كَلَّا وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَا يَمُوتُ حَتَّى يَجْتَمِعَ هَذَا الْأَمْرُ فِي يَدِهِ هَكَذَا،
 وَأَشَارَ ثَلَاثَةً وَ تِسْعِينَ، عَقَدَ عِتَابُ بْنُ أَبِي طَالِبٍ يَدَهُ، وَ قَالَ هَكَذَا.

قَالَ عَبْدُ الرَّزَّاقِ: فَتَبَيَّنَ لِعَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: «أَبْلَى عُذْرًا فِيمَا
 بَيْنِي وَ بَيْنَ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ» (مناقب ابن شهر آشوب ج ٢: ص ٢٥٩).

قُلْتُ أَنَا: فَإِنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ أَمَرَ بِقِتَالِ النَّاسِكِينَ وَ الْقَاسِطِينَ وَ
 الْمَارِقِينَ، وَ مُعَاوِيَةَ أَحَدُهُمْ، فَهَلْ كَانَ يَجُوزُ لَهُ أَنْ يَتْرَكَ قِتَالَهُمْ كَمَا أُنْزِلَ
 اللَّهُ جَلَّ جَلَالُهُ الْقُرْآنَ وَ أَمَرَ بِالْإِيمَانِ مَنْ يَعْلَمُ أَنَّهُ لَا يُؤْمِنُ؟

۳۳۲. در روایت دیگر است که امام حسن (علیه السلام) فرمود: من می‌بینم که مردم می‌گویند: حسن بن علی (علیه السلام) راضی بود که با معاویه بیعت نماید و اجباری نداشت، بخدا قسم من با معاویه بیعت نکردم تا آن موقعی که اهل عراق مرا تنها گذاشتند اگر غیر از این بود من یک لحظه هم با معاویه بیعت نمی‌کردم.

باب هجدهم

بیانی از کتاب فتن سلیلی پیرامون تجمع مردم در برابر معاویه

۳۳۳. «مینا» می‌گوید:

علی (علیه السلام) سر و صدایی شنید فرمود:

چه خبر است؟ گفتند: معاویه هلاک شده فرمود: قسم بآن خدائیکه جان من در دست قدرت اوست معاویه نخواهد مرد تا اینکه این امر (خلافت) بدست او بیفتد آنگاه بدست خود به علامتی اشاره کرد و فرمود: چنین خواهد بود.

عبدالرزاق گوید: بعلی (علیه السلام) گفتند: پس تو برای چه با معاویه می‌جنگی؟ فرمود: برای آن عذری که بین من و خداست. راوی می‌گوید: من گفتم: رسول خدا (صلی الله علیه و آله) علی (علیه السلام) را بقتال ناکشید و قاسطین و مارقین مأمور کرد و معاویه هم یکی از آنها بود، آیا برای علی (علیه السلام) جائز است که با آنها جنگ نکند همچنانکه خدا قرآن را نازل کرد و افرادی را که می‌داند ایمان نمی‌آورند مأمور به ایمان آوردن کرده است؟

الباب ١٩

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِي مِنْ أَمْرِ
رَسُولِ اللَّهِ ﷺ بِقَتْلِ مُعَاوِيَةَ إِذَا أَدْعَى الْإِمَارَةَ.

٣٣٤. وَ ذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ لَبِيدٍ، قَالَ: حَدَّثَنِي نَفَرٌ مِنْ قَوْمِي مِنْ بَنِي عَبْدِ
الْأَشْمَلِ شَهِدُوا بَدْرًا، قَالُوا:

كُنَّا عِنْدَ النَّبِيِّ ﷺ، وَ مَعَنَا مُعَاوِيَةُ، فَأَشَارَ بِإصْبَعِهِ إِلَى بَطْنِهِ وَ قَالَ:
«أَنَّ هَذَا سَيَطْلُبُ الْإِمَارَةَ يَوْمًا، فَإِذَا رَأَيْتُمُوهُ فَعَلْ ذَلِكَ فَابْتَرُوا بَطْنَهُ».

٣٣٥. وَ ذَكَرَ حَدِيثًا آخَرَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:
«إِذَا رَأَيْتُمُ مُعَاوِيَةَ عَلَى مِنْبَرٍ يَخْطُبُ فَاقْتُلُوهُ» (وقعة صفين: ص ٢١٦).

٣٣٦. وَ ذَكَرَ حَدِيثًا آخَرَ عَنْ مَوْلَانَا عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ أَنَّهُ قَالَ:
«مُعَاوِيَةُ فِرْعَوْنُ هَذِهِ الْأُمَّةِ وَ عَمَرُو بَنُ الْعَاصِ هَامَانُهَا».

الباب ٢٠

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِي فِي
ذَمِّ أَبِي مُوسَى الْأَشْعَرِيِّ وَ مَدْحِ أَهْلِ الْبَيْتِ.

٣٣٧. قَالَ: وَ جَدَّتْ فِي كِتَابِي: حَدَّثَنَا مُحَمَّدٌ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو الصَّلْتِ، قَالَ: حَدَّثَنَا خَالِدُ
بْنُ مَخْلَدٍ الْقَطَوَانِي، قَالَ: حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ بِلَالٍ عَنْ عَبْدِ الْحَمِيدِ بْنِ أَبِي الْحَنْسَاءِ عَنْ زِيَادِ بْنِ
يَزِيدِ بْنِ فَرْوَةَ عَنْ أَبِيهِ، قَالَ: سَمِعْتُ سُلَيْمَانَ الْفَارِسِي يَقُولُ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ:
«إِنَّ أُمَّتِي سَتَفْتَرِقُ عَلَى ثَلَاثِ فِرَقٍ: فِرْقَةٌ مِنْهَا عَلَى الْحَقِّ لَا يَنْقُصُ
الْبَاطِلُ مِنْهُ شَيْئًا، يُحِبُّونَ أَهْلَ بَيْتِي، مِثْلُهُمْ مِثْلُ صَاحِبِ الذَّهَبَةِ الْحُمْرَاءِ
أَوْ قَدْ عَلِمَهَا صَاحِبُهَا فَلَمْ تَزِدْ إِلَّا خَيْرًا، وَ فِرْقَةٌ مِنْهَا عَلَى الْبَاطِلِ لَا يَنْقُصُ

باب نوزدهم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی در فرمان پیامبر بقتل معاویه
بهنگام دعوی حکومت

۳۳۴. محمد بن لبید از بنی عبدالاشهل که در جنگ بدر حضور داشتند
رایتکرده که گفتند: ما نزد رسول خدا ﷺ بودیم و معاویه نیز با ما بود
رسول الله ﷺ با انگشت خود بشکم معاویه اشاره کرد و فرمود: روزی
بباید که این معاویه ادعای امارت و سلطنت کند و قتیکه دیدید این ادعا را
کرده شکم او را پاره کنید.

۳۳۵. و در حدیث دیگر از ابوسعید روایت کرده که گفت: پیغمبر
خدا ﷺ فرمود: موقعی که معاویه را در منبر من، دیدید او را بکشید.

۳۳۶. در روایت دیگر است که مولای ماعلی ﷺ فرمود: معاویه
فرعون این امت و عمر و عاص همامان آنست.

باب بیستم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی در مذمت ابوموسی اشعری و
ستایش از اهل بیت

۳۳۷. سلمان فارسی می‌گوید: از رسول خدا شنیدم که می‌فرمود: امت
من سه گروه خواهند شد: یک گروه برحقند، و باطل چیزی از آن گروه را
ناقص نخواهد کرد، آن گروه اهل بیت مرا دوست دارند و مثل آنها چون
طلای سرخی است که صاحب آن، آن را نگه بدارد و بجز خیر چیزی در آن
نخواهد بود.

گروهی دیگر بر باطلند، و حق چیزی از آن را ناقص نمی‌کند این فرقه

الْحَقُّ مِنْهُمْ شَيْئاً يُبْغِضُونِي وَ يُبْغِضُونَ أَهْلَ بَيْتِي، مَثْلُهُمْ مَثْلُ صَاحِبِ
خَبَثِ الْحَدِيثِ أَوْ قَدْ عَلَيْهِ فَلَمْ يَزِدْهُ إِلَّا شَرّاً وَ فِرْقَةً مِنْهُمْ مُدْهَدُهُونَ فِيمَا بَيْنَ
هُؤُلَاءِ وَ هَؤُلَاءِ عَلَى مِلَّةِ السَّامِرِيِّ لَا يَقُولُونَ لَا مِسَاسَ، وَلَكِنْ يَقُولُونَ:
لَا جِهَادَ، وَ إِمَامُهُمْ أَبُو مُوسَى الْأَشْعَرِيُّ.
أَقُولُ أَنَا: يَعْنِي - ﷺ - أبا موسى وَ الْجَمَاعَةَ الَّذِينَ تَخَلَّفُوا بِالْمَدِينَةِ عَنْ
بَيْعَةِ مَوْلَانَا عَلِيٍّ ﷺ، وَ لَمْ يَسِيرُوا مَعَهُ إِلَى جِهَادِ أَعْدَائِهِ.

الباب ٢١

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّبِيلِيِّ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ
آلِهِ: أَنَّ الْأُمَّةَ سَتَعْدِرُ بَعْلِيَّ ﷺ بَعْدَ وَفَاتِهِ، غَيْرَ مَا قَدْ مَنَادُ.
٣٣٨. وَ ذَكَرَ يَسْنَادُهُ عَنْ سَالِمِ الْحَنْظَلِيِّ، قَالَ: قَالَ عَلِيٌّ ﷺ وَ هُوَ فِي الرَّحْبَةِ جَالِسٌ:
«إِنْتَدِبُوا» فَانْتَدَبَ فِي مَائِهِ، قَالَ: ثُمَّ قَالَ: «وَرَبِّ السَّمَاءِ وَ الْأَرْضِ»
مَرَّتَيْنِ «لَقَدْ حَدَّثَنِي خَلِيلِي أَنَّ أُمَّتَهُ سَتَعْدِرُ بِي مِنْ بَعْدِهِ عَهْداً مَعَهُوداً وَ
قَضَاءً مَقْضِيّاً، وَ قَدْ خَابَ مَنْ افْتَرَى» (كنز العمال ج ١١: ص ٢٩٧ / حديث ٣١٥٦٢).
٣٣٩. وَ رَوَى يَسْنَادُهُ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ:

كُنْتُ أَنَا وَ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ فِي بَعْضِ حَيْطَانِ
الْمَدِينَةِ، فَمَرَرْنَا بِحَدِيقَةٍ، فَقَالَ عَلِيٌّ: «مَا أَحْسَنَ هَذِهِ الْحَدِيقَةِ يَا نَبِيَّ اللَّهِ!»
قَالَ: «حَدِيقَتِكَ فِي الْجَنَّةِ أَحْسَنُ مِنْهَا» ثُمَّ وَضَعَ النَّبِيُّ رَأْسَهُ عَلَى هَا هُنَا - وَ
أَشَارَ بِيَدِهِ إِلَى مِنْكَبِهِ - ثُمَّ بَكَى، فَقَالَ عَلِيٌّ: مَا يُبْكِيكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟
قَالَ: «ضَغَائِنُ فِي صُدُورِ قَوْمٍ لَا يَبْدُونَهَا لَكَ حَتَّى يُفَارِقُونِي أَوْ يَفْقِدُونِي»
(كنز العمال ج ١٢: ص ١٧٦ / حديث ٣٦٥٢٣).

بغض من و اهل بیت مرا دارند، مثل آنان چون آهن ناپاکی است که صاحبش آن را طعمه آتش قرار دهد زیرا که چیزی جز شر برای او نخواهد داشت. و یک فرقه این امت بر ملت سامری بوده گاهی به این طرف و گاهی بطرف دیگر مایل اند نمی‌گویند: چاره‌ای نیست بلکه می‌گویند: جهاد نیست و رهبر آنها ابوموسی اشعری خواهد بود.

«سید بن طاووس» می‌گوید: منظور آن حضرت: ابوموسی اشعری و جمعیتی است که با او در مدینه ماندند و با علی (ع) بجنگ دشمنان رفتند.

باب بیست و یکم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی پیرامون سخن پیامبر که امت بعد

وفاتش به علی (ع) خیانت می‌کنند

۳۳۸. «سالم» حنفی می‌گوید: علی (ع) در میان مردم صحبت می‌کرد سپس دو مرتبه فرمود: قسم بخدای آسمان زمین که دوست من رسول خدا (ﷺ) بمن خبر داد که بعد از آنحضرت این امت با من بیوفائی می‌کنند و این موضوع حتماً عملی خواهد شد و کسی که تهمت زند بیچاره خواهد شد.

۳۳۹. «انس بن مالک» گوید: من و رسول خدا (ﷺ) با علی (ع) در یکی از حیاطهای مدینه بودیم، موقعیکه عبور ما بباغی افتاد علی (ع) گفت: یا نبی الله (ﷺ) این باغ عجب منظره زیبایی دارد، پیامبر (ﷺ) در جوابش فرمود: باغی که تو در بهشت داری از این باغ بهتر است، بعد از آن بیاب دیگر می‌رفتم علی (ع) گفت: یا رسول الله (ﷺ) این باغ هم خیلی خوب است آن حضرت در جواب فرمود: یا علی باغی که تو در بهشت داری از این باغ نیکوتر است. سپس پیامبر (ﷺ) سر خود را بشانه من گذاشت و گریه کرد، علی (ع) گفت: یا رسول الله چرا گریه می‌کنی؟ فرمود: بخاطر آن کینه‌هایی که گروهی از تو در دل دارند و آن‌ها کینه‌های خود را آشکار نمی‌کنند تا وقتی که من از میان شما بروم.

الباب ٢٢

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ أَيْضاً لِلْسَّلِيلِ فِي تَعْرِيفِ مَوْلَانَا عَلِيٍّ
 ﷺ لِأَصْحَابِهِ لَمَّا تَجَرَّى الْحَالُ عَلَيْهِ مِنْ قَتْلِ طَلْحَةَ وَ الزُّبَيْرِ، وَ
 الْعُسْكَرِ الَّذِي يَنْصُرُونَهُ مِنَ الْكُوفَةِ.

٣٤٠. وَ ذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ أَبِي بَكْرٍ بْنِ عِيَّاشٍ عَنِ الْأَجْلَحِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الْكَنْدِيِّ عَنْ أَبِيهِ

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ:

أَقْبَلْنَا مِنَ الْمَدِينَةِ وَ نَحْنُ سَبْعِمِائَةَ رَاكِبٍ، فَإِنَّا لَنَسِيرُ ذَاتَ يَوْمٍ إِذْ قَالَ
 بَعْضُ الْقَوْمِ: إِنَّا أَكَلْنَا رَأْسَ، أَيْنَ نَسِيرُ؟ إِلَى قَوْمٍ كُلُّهُمْ يُقَاتِلُ عَنْ دَمِ عُثْمَانَ،
 فَانْتَشَرَ الْكَلَامُ فِيهِمْ.

قَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ: فَأَتَيْتُ عَلِيًّا وَ قُلْتُ: أَلَا تَرَى أَنَّ النَّاسَ قَدْ فَشَا فِيهِمْ
 هَذَا الْكَلَامُ؟ إِنَّمَا نَحْنُ أَكَلْنَا رَأْسَ، نَسِيرُ إِلَى مِائَةِ أَلْفٍ كُلُّهُمْ يُقَاتِلُ عَنْ دَمِ
 عُثْمَانَ، فَخَطَبَ النَّاسَ عِنْدَ ذَلِكَ، فَقَالَ فِي خُطْبَتِهِ:

«أَلَا تَرَوْنَ وَ الَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَيُقْتَلَنَّ طَلْحَةُ وَ الزُّبَيْرُ، وَلِيَهْزَمَنَّ أَهْلُ
 الْبَصْرَةَ، وَ لِيُخْرِجَنَّ إِلَيْكُمْ مِنْ أَهْلِ الْكُوفَةِ خَمْسَةَ آلَافٍ وَ سِتْمِائَةَ أَوْ
 خَمْسِائَةَ» وَ شَكَّ الْأَجْلَحُ. قَالَ: فَسِرْنَا فَوَاللَّهِ لِكَذَلِكَ نَسِيرُ إِذْ نَظَرْتُ إِلَى
 سَوَادٍ قَدْ أَقْبَلَ وَ إِلَى رَجُلٍ قَدْ شَخَصَ، فَقُلْتُ، لَوْ اسْتَقْبَلْتُ هَذَا الرَّجُلَ،
 فَاسْتَقْبَلْتُهُ فَسَأَلْتُهُ كَمْ أَنْتُمْ؟

قَالَ: خَمْسَةُ آلَافٍ وَ سِتْمِائَةَ رَجُلٍ،

قَالَ: وَ إِذَا رَجُلَانِ قَدْ بَرَزَا فَسَأَلْتُهُمَا فَأَخْبَرَانَا بِذَلِكَ.

باب بیست و دوم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی پیرامون گفتار

حضرت علی علیه السلام با یاران خود

۳۴۰. ابن عباس می‌گوید:

ما هفتصد سوار بودیم که از مدینه می‌آمدیم در یکی از روزها که می‌گذشتیم شخصی از آنها گفت:

این سفر بی نتیجه است زیرا که ما بسوی مردمی می‌رویم که خواهان خون شمايند و پیرامون این مسأله بين آنها گفتگوی زیادی صورت گرفت. ابن عباس می‌گوید:

من نزد علی علیه السلام آمدم و گفتم:

مگر نمی‌بینی که در میان این مردم راجع به این مسافرت اختلاف رخ داده زیرا می‌گویند: برای چه به جنگ صد هزار نفر که همه خون خواه عثمانند برویم.

علی علیه السلام بلند شد و خطبه‌ای خواند و فرمود:

قسم به آن خدائی که جان من در دست اوست که در این جنگ طلحه و زبیر کشته می‌شوند و اهل بصره شکست می‌خورند و از اهل کوفه پنج هزار و ششصد یا پانصد نفر با شما خروج می‌کنند.

ابن عباس می‌گوید:

ما حرکت کردیم بخدا قسم همانطور شد که علی علیه السلام فرموده بود زیرا که سیاهی لشکری پیدا شد و من از آنها استقبال نموده از مردی پرسیدم شما چند نفرید؟

گفت:

پنج هزار و پانصد نفر، از دو نفر دیگر پرسیدم آنها نیز همان جواب را گفتند.

الباب ٢٢

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِ فِيمَا أَخْبَرَ بِهِ مَوْلَانَا عَلِيٌّ عَلَيْهِ
السَّلَامُ مِنْ أَنَّ خَالِدَ بْنَ عَرْفَطَةَ لَا يَمُوتُ حَتَّى يَحْمِلَ رَايَةَ
ضَلَالَةٍ فَكَانَ كَذَلِكَ.

٣٤١. وَذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ يُونُسَ بْنِ النُّعْمَانِ عَنْ أُمِّ حَكِيمٍ بِنْتِ عَمْرِو بْنِ شَيْبَانَ الْجَدَلِيَّةِ، قَالَتْ:
سَمِعْتُ عَلِيًّا وَقَدْ جَاءَهُ رَجُلٌ فَقَالَ: يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ اسْتَغْفِرْ لِحَالِدِ بْنِ
عَرْفَطَةَ؛ فَإِنَّهُ قَدْ مَاتَ بِأَرْضِ تِيْمَاءَ (ارض مهلكه)، فَقَالَ: «كَذِبْتَ وَ اللَّهُ مَا
مَاتَ وَلَا يَمُوتُ حَتَّى يَدْخُلَ مِنْ هَذَا الْبَابِ، يَحْمِلُ رَايَةَ ضَلَالَةٍ» وَأَشَارَ إِلَى
نَاحِيَةِ بَابِ الْفِيلِ.

قَالَتْ أُمُّ حَكِيمٍ: فَرَأَيْتُ خَالِدَ بْنَ عَرْفَطَةَ يَحْمِلُ رَايَةَ مُعَاوِيَةَ حَتَّى دَخَلَ
بِهَا مِنَ الْبَابِ الَّذِي أَشَارَ إِلَيْهِ عَلَى حَتَّى رَكَزَهَا وَسَطَ الْمَسْجِدِ وَمُعَاوِيَةُ
نَازِلٌ بِالْقِبْلَةِ

(مناقب ابن شهر آشوب ج ٢: ص ٢٧٠).

الباب ٢٣

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِ أَيْضاً مِنْ تَعْرِيفِ اللَّهِ جَلَّ
جَلَالُهُ لِلنَّبِيِّ ﷺ بِمَا جَرَتْ حَالُ مَوْلَانَا الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ

٣٤٢. وَذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ، قَالَتْ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ فِي بَيْتِي، قَالَ:

«لَا يَدْخُلُ عَلَيَّ أَحَدٌ» فَدَخَلَ الْحُسَيْنُ، فَسَمِعْتُ نَشِيْجَ (صوت مع البكاء)
النَّبِيِّ ﷺ، يَبْكِي، فَدَخَلْتُ فَإِذَا حُسَيْنٌ فِي حِجْرِهِ يَمْسَحُ رَأْسَهُ وَيَبْكِي،
فَقُلْتُ: وَ اللَّهُ مَا عَلِمْتُ بِهِ حِينَ دَخَلَ، فَقَالَ: «إِنَّ جَبْرِئِيلَ كَانَ مَعَنَا فِي
الْبَيْتِ، فَقَالَ: أَتُحِبُّهُ؟ فَقُلْتُ: أَمَّا مِنْ حُبِّ الدُّنْيَا فَنَعَمْ، قَالَ: إِنَّ أُمَّتَكَ

باب بیست و سوم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی پیرامون گفتار حضرت علی (علیه السلام) درباره خالد بن عرفطه که قبل از مرگش پرچم گمراهی برافراشته خواهد کرد

۳۴۱. ام حکیم می گوید:

از علی (علیه السلام) شنیدم، در آنموقعی که مردی بآن حضرت می گفت: یا امیرالمؤمنین برای خالد بن عرفطه استغفار کن زیرا که در سرزمینی «تیم» از دنیا رفته است فرمود: دروغ می گویی بخدا قسم که او نمرده و نخواهد مرد تا اینکه از باب الفیل داخل شود و بیرق گمراهی را بدوش بگیرد، ام حکیم گوید: بعد از آن دیدم که خالد بن عرفطه بیرق معاویه را به دوش می کشید تا اینکه آنرا از همان دری که علی (علیه السلام) فرموده بود داخل کرد و آنرا در وسط مسجد متمرکز نمود معاویه هم از طرف قبله پیاده شد.

باب بیست و چهارم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی پیرامون خبر خداوند به پیامبر در آنچه که بر فرزندش حسین خواهد گذشت

۳۴۲. «ام سلمه» می گوید:

رسول خدا (صلی الله علیه و آله) در خانه من بود، فرمود: کسی داخل نشود. ناگاه صدای گریه آنحضرت را شنیدم چون داخل شدم دیدم که حسین (علیه السلام) را در کنار خود نشانده و دست بسرش می مالد و گریه می کند، گفتم: یا رسول الله بخدا قسم نفهمیدم که حسین (علیه السلام) چگونه داخل حجره شد؟ در جوابم فرمود: جبرئیل در اینجا بود بمن گفت: آیا حسین را دوست داری؟ گفتم: آری

سَتَقْتُلُهُ بِأَرْضٍ يُقَالُ لَهَا: كَرْبَلَاءُ» فَتَنَاولَ جَبْرِئِيلُ مِنْ تُرْبَتِهَا، فَأَرَاهُ
النَّبِيَّ ﷺ، فَلَمَّا أَحِيطَ بِالْحُسَيْنِ قَالَ: «مَا اسْمُ هَذِهِ الْأَرْضِ؟» قَالُوا:
كَرْبَلَاءُ، قَالَ: «صَدَقَ اللَّهُ، أَرْضُ كَرْبٍ وَبَلَاءٍ»

(المعجم الكبير للطبراني ج ٣: ص ١٠٨-١٠٩ / حديث (٢٨١٩).

الباب ٢٨

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلَى مِنْ تَعْرِيفِ مَوْلَانَا عَلِيٍّ عَلَيْهِ
السَّلَامُ لِأَصْحَابِهِ لَمَّا اجْتَازَ بِكَرْبَلَاءَ بِقَتْلِ الْحُسَيْنِ فِي مَوْضِعٍ
مِنْهَا فَكَانَ كَذَلِكَ.

٣٤٣. وَ ذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ الْمُتَّصِلِ عَنْ عَطَاءِ بْنِ السَّائِبِ عَنْ مَيْمُونٍ عَنْ شَيْبَانَ، قَالَ:
أَقْبَلْنَا مَعَ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ مِنْ صَفِّينَ حَتَّى نَزَلْنَا كَرْبَلَاءَ وَهُوَ عَلَى بَغْلَةٍ
لَهُ، فَنَزَلَ عَنِ الْبَغْلَةِ فَأَخَذَ كَفًّا مِنْ تَحْتِ حَافِرِ الْبَغْلَةِ فَشَمَّهَا ثُمَّ قَبَّلَهَا وَ
وَضَعَهَا عَلَى عَيْنَيْهِ وَبَكَى وَ قَالَ: «وَأَيُّ حَبِيبٍ يُقْتَلُ فِي هَذَا الْمَوْضِعِ،
كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى ثِقَلٍ مِنْ آلِ رَسُولِ اللَّهِ قَدْ أَنَاخُوا بِهَذَا الْوَادِي فَخَرَجْتُمْ
إِلَيْهِمْ فَقَتَلْتُمُوهُمْ، وَيْلٌ لَكُمْ مِنْهُمْ وَ وَيْلٌ لَهُمْ مِنْكُمْ، مَا أَعْلَمُ شُهَدَاءَ أَفْضَلَ
مِنْهُمْ إِلَّا شُهَدَاءَ خَلَقَهُمْ مَعَ مُحَمَّدٍ ﷺ بِبَدْرٍ» وَ قَالَ: «إِيْتُونِي بِرَجُلٍ حِمَارٍ
أَوْ فَكِّ حِمَارٍ» فَأَتَيْتُهُ بِرَجُلٍ حِمَارٍ مَيِّتٍ، فَأَوْتَدَهُ فِي مَوْضِعِ حَافِرِ الْبَغْلَةِ، فَلَمَّا
قُتِلَ الْحُسَيْنُ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ جِئْتُ فَاسْتَخَرْتُ رَجُلَ الْحِمَارِ مَنْ مَوْضِعِ
دَمِهِ ﷺ وَ إِنَّ أَصْحَابَهُ لَرَبِضَةٌ حَوْلَهُ

(شرح نهج البلاغه، ابن ابی الحدید، ج ٣، ص ١٦٩، ١٧١).

گفت: امت تو او را در زمینی که آنرا کربلا می‌گویند خواهند کشت پس جبرئیل از تربت کربلا آورد و به آن حضرت نشان داد موقعی که امام حسین (ع) را در کربلا محاصره کردند فرمود: اسم این زمین چیست؟ گفتند: کربلا فرمود: خدا راست می‌گوید، این زمین، زمین کرب و بلا است.

باب بیست و پنجم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی پیرامون کلام حضرت علی به یاران خود پیرامون شهادت حسین در کربلا

۳۴۳. شبیان می‌گوید:

با امیرالمؤمنین (ع) از صفین مراجعت می‌کردم تا اینکه بزمین کربلا رسیدیم حضرت از مرکب خود پیاده شد و کفی از خاک آن را برداشت و بوئید و بوسید و بر دو چشم خود نهاد و گریه کرد آنگاه فرمود: چه افراد دوست داشتی در اینجا کشته می‌شوند مثل اینکه من به عده‌ای از آل رسول که در این وادی خوابیده‌اند می‌نگرم دشمنان بر آنها خروج می‌کنند و آنها را می‌کشند وای بر شما. از آنها و وای به آنها از شما، من شهادتی برتر از آنها نمی‌دانم غیر از آنهایی که در بدر با محمد (ص) کشته شدند.

بعد از آن فرمود:

پا یا فکّ الاغی را برای من بیاورید من پای الاغ مرده‌ای را برای او آوردم، آن بزرگوار آن را در موضع سم استر فرو برد، وقتی که حسین (ع) کشته شد من آمدم و پای آن حمار را از جای خون آن حضرت خارج کردم و یاران او را (دیدم) که در اطراف آن کشته شده‌اند.

الباب ٢٦

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ الْمَذْكُورِ فِي تَعْرِيفِ مَوْلَانَا عَلِيٍّ
لِلْحُسَيْنِ عَلَيْهِمَا السَّلَامَ بِمَا جَرَتْ حَالُهُ عَلَيْهِ.

٣٤٤. وَذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ الْمُتَّصِلِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نَجِيٍّ الْكَنْدِيِّ عَنْ أَبِيهِ، قَالَ:

كُنَّا مَعَ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ، فَرَجَعْنَا مِنْ صِفِّينَ، فَلَمَّا حَازَى نَيْتَوَى نَادَى
عَلِيٌّ: «إَصْبِرْ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ بِشَطِّ الْفُرَاتِ» فَالْتَمَتَ إِلَيْهِ الْحُسَيْنُ، فَقَالَ: «وَمَا
ذَلِكَ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ؟» قَالَ عَلِيٌّ: «دَخَلْتُ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ وَعَيْنَاهُ
تَدْمَعَانِ، فَقُلْتُ: مَا بَالُ عَيْنَيْكَ تَدْمَعَانِ بِأَبِي وَ أُمِّي، فَقَالَ: قَامَ مِنْ عِنْدِي
جَبْرِئِيلُ قَبْلَ سَاعَةٍ فَحَدَّثَنِي أَنَّ الْحُسَيْنَ يُقْتَلُ بِشَطِّ الْفُرَاتِ،
ثُمَّ قَالَ: هَلْ لَكَ أَنْ أَشْمَكَ مِنْ تُرْبَتِهِ؟

قُلْتُ: نَعَمْ، فَدَدَّ يَدَهُ فَقَبِضَ قَبْضَةً مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ نَاوَلَنِيهَا، فَلَمْ أَمْلِكْ عَيْنَيَّ
أَنْ فَاضَتَا».

(شرح نهج البلاغة، ابن أبي الحديد، ج ٣، ص ١٦٩، ١٧١)

فَذَكَرَ أَبُو جَعْفَرٍ مُحَمَّدُ بْنُ جَرِيرٍ الطَّبْرِيُّ صَاحِبُ التَّارِيخِ، وَهُوَ مِنْ عُلَمَاءِ
الْجُمُهُورِ، وَقَدْ ذَكَرْتُ ثَنَاءَهُمْ عَلَيْهِ فِي كِتَابِ الْأَنْوَارِ الْبَاهِرَةِ، فَقَالَ فِي
كِتَابِ عُيُونِ أَخْبَارِ بَنِي هَاشِمٍ وَقَدْ صَنَّفَهُ لِلْوَزِيرِ عَلِيِّ بْنِ عِيْسَى بْنِ الْجَرَّاحِ
وَجَدْتُهُ وَرَوَيْتُهُ مِنْ نُسخَةٍ عَتِيقَةٍ ظَاهِرُ حَالِهَا أَنَّهَا كُتِبَتْ فِي حَيَاتِهِ، فَقَالَ مَا
هَذَا لَفْظُهُ:

خَبَرِي فِي ذِكْرِ الْمَهْدِيِّ وَالْإِمَامِ.

باب بیست و ششم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی از گفتار حضرت به فرزندش حسین
از آنچه بر او خواهد گذشت

۳۴۴. عبدالله بن نجی کندی از پدرش روایت کرده که گفت:

ما با علی ابن ابیطالب (ع) از صفین باز می‌گشتیم همینکه روبروی نینوا رسیدیم علی (ع) با صدای بلند فرمود: یا ابا عبدالله در شط فرات صبر کن، حسین (ع) با صدای بلند فرمود: برای چه یا امیر المؤمنین؟ فرمود: رفتم خدمت رسول خدا (ص) دیدم چشمان او پر از اشک است گفتم: پدر و مادرم فدای تو باد چرا گریه می‌کنی؟ فرمود: چند دقیقه قبل جبرئیل نزد من بود، بمن خبر داد که حسین (ع) را در کنار شط فرات کشته خواهد شد آیا مایلی که من از خاک او برای تو بیاورم تا بیوئی؟ گفتم: آری پس دست خود را دراز کرد و یکمشت خاک آورده و بمن داد چون آن خاک را دیدم چشمانم از اشک خشک نمی‌شوند.

آنگاه ابوجعفر محمد طبرسی صاحب تاریخ و یکی از علمای جمهور است و من در کتاب انوار الباهرة به ستایش و تعریف آنها پرداخته‌ام، پس در کتاب عیون اخبار بنی هاشم که آن را برای وزیر علی بن عیسی بن جراح نوشته، من آن را از نسخه قدیمی که در حیات خود نوشته، یافتم و روایت کردم، و این عین خبری است که پیرامون حضرت مهدی نگاشته است و چنین است.

الباب ٢٧

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كَوْنِ بَنِي أُمَيَّةَ كَانُوا أَعْدَاءَ بَنِي هَاشِمٍ وَ أَهْلِ بَيْتِ
النُّبُوَّةِ، وَ كَانُوا مَعَ ذَلِكَ عَارِفِينَ بِالْمَهْدِيِّ وَ مَذْكُوراً فِي أَيَّامِهِمْ وَ فِي
أَيَّامِ مُعَاوِيَةَ.

٣٤٥. قَالَ: وَ يَسْنَادُهُ أَنَّ مُعَاوِيَةَ أَقْبَلَ يَوْماً عَلَى بَنِي هَاشِمٍ، فَقَالَ:
إِنَّكُمْ تُرِيدُونَ أَنْ تَسْتَحِقُّوا الْخِلَافَةَ بِمَا اسْتَحَقَّقْتُمْ بِهِ النُّبُوَّةَ وَ لَمَّا تَجْتَمِعَا
لِأَحَدٍ، وَ لَعَمْرِي إِنَّ حُجَّتَكُمْ فِي الْخِلَافَةِ مُشْتَبِهَةٌ عَلَى النَّاسِ، إِنَّكُمْ تَقُولُونَ:
نَحْنُ أَهْلُ بَيْتِ اللَّهِ، فَمَا بَالُ مَحَلِّهَا وَ نُبُوَّتُهُ فِي غَيْرِنَا، وَ هَذِهِ شُبُهَةٌ لَهَا تَمَوِيَّةٌ، وَ
إِنَّمَا سُمِّيَتِ الشُّبُهَةُ شُبُهَةً؛ لِأَنَّهَا تُشَبِّهُ الْحَقَّ حَتَّى تُعْرِفَ؛ وَ إِنَّمَا الْخِلَافَةُ تَتَقَلَّبُ
فِي أَحْيَاءِ قُرَيْشٍ بِرِضَى الْعَامَّةِ وَ شُورَى الْخَاصَّةِ، فَلَمْ يَقُلِ النَّاسُ: لَيْتَ بَنِي
هَاشِمٍ وَ لُونَا، وَ لَوْ أَنَّ بَنِي هَاشِمٍ وَ لُونَا لَكَانَ خَيْراً لَنَا فِي دِينِنَا وَ دُنْيَانَا، فَلَا
هُمْ اجْتَمَعُوا عَلَيْكُمْ، وَ لَا هُمْ إِذَا اجْتَمَعُوا عَلَى غَيْرِكُمْ يَمْنَعُوكُمْ، وَ لَوْ
زَهَدْتُمْ فِيهَا أَمْسَ لَمْ تُقَاتِلُونَا عَلَيْهَا الْيَوْمَ،
وَ قَدْ زَعَمْتُمْ أَنَّ لَكُمْ مُلْكَاً هَاشِمِيّاً وَ مَهْدِيّاً قَائِماً وَ الْمَهْدِيُّ عِيسَى بْنُ
مَرْيَمَ، وَ هَذَا الْأَمْرُ فِي أَيْدِينَا حَتَّى نُسَلِّمَهُ إِلَيْهِ،
وَ لَعَمْرِي لَئِنْ مَلَكَتُمْ مَا رِيحَ عَادَ وَ لَا صَاعِقَةٌ تُمُودَ بِأَهْلِكَ لِلنَّاسِ مِنْكُمْ،
ثُمَّ سَكَتَ. فَقَامَ فِيهِمْ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عَبَّاسٍ، فَحَمَدَ اللَّهَ وَ أَثْنَى عَلَيْهِ،
ثُمَّ قَالَ: أَمَّا قَوْلُكَ: إِنَّا لَا نَسْتَحِقُّ الْخِلَافَةَ بِالنُّبُوَّةِ، فَإِذَا لَمْ نَسْتَحِقَّ الْخِلَافَةَ
بِالنُّبُوَّةِ فَبِمَ نَسْتَحِقُّ؟

باب بیست و هفتم

در آنچه که باید گفت از اینکه بنی امیه دشمنان اهل بیت علیهم‌السلام و بنی هاشم‌اند با این وجود به جریان کار حضرت مهدی آگاهی دارند و در زمان خود معاویه مورد بحث آنها بوده است

۳۴۵. محمد بن جریر طبری می‌گوید: روزی معاویه نزد بنی هاشم آمد و گفت، شما بنی هاشم می‌خواهید همانطور که استحقاق نبوت را داشتید لیاقت خلافت را نیز داشته باشید در صورتیکه نبوت با خلافت برای احدی جمع نشده‌اند، بجان خود سوگند که حجت و دلیل شما بر مردم مشتبّه شده است، زیرا شما می‌گوئید: ما اهل بیت خدائیم پس چرا نبوت در خانواده ماست و خلافت در خانواده دیگران و این سخن مسئله را بر مردم مشتبّه می‌کند و علت اینکه شبّه را شبّه می‌گویند اینست که نمی‌گذارد حق شناخته شود. خلافت برضای عموم و شورای مردمی، نصیب مردان زنده قریش خواهد شد، مردم نمی‌گویند: ای کاش بنی هاشم سرپرست ما بودند اگر بنی هاشم سرپرست ما بودند برای دین و دنیای ما خوب بود، مردم بدور غیر شما جمع نشده‌اند که شما را از خلافت ممنوع کنند اگر شما قبل از این بخلافت مایل نبودید امروز برای آن با ما جنگ نمی‌کردید شما گمان می‌کنید که دارای سلطنت هاشمی و مهدی قائم هستید در صورتیکه مهدی عیسی بن مریم است و امر خلافت در دست ما خواهد بود تا اینکه آن را به عیسی واگذاریم قسم بجان خودم اگر شما سلطنت می‌کردید خطر هلاکت برای مردم از عذاب قوم هود و ثمود بیشتر بود، آنگاه معاویه ساکت شد.

بعد از گفتگوی معاویه، عبدالله بن عباس از جای خود برخاست و حمد و ثنای خدای را بجای آورده گفت: اما اینکه گفتی: ما به وسیله نبوت مستحق خلافت نیستیم اگر بجهت نبوت استحقاق خلافت را نداشته باشیم پس بچه وسیله این استحقاق را خواهیم داشت؟

وَأَمَّا قَوْلُكَ: إِنَّ النُّبُوَّةَ وَالْخِلَافَةَ لَمْ تَجْتَمِعَا لِأَحَدٍ، فَأَيْنَ قَوْلَ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ: (فَقَدْ آتَيْنَا آلَ إِبْرَاهِيمَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَآتَيْنَاهُمْ مُلْكًا عَظِيمًا) (سورة النساء / ٥٤) فَالْكِتَابُ: النُّبُوَّةُ، وَالْحِكْمَةُ: السُّنَّةُ، وَالْمُلْكُ: الْخِلَافَةُ، نَحْنُ آلُ إِبْرَاهِيمَ، أَمْرُ اللَّهِ فِيْنَا وَفِيهِمْ وَاحِدٌ، وَالسُّنَّةُ فِيْنَا وَفِيهِمْ جَارِيَةٌ. وَأَمَّا قَوْلُكَ: وَإِنَّكَ لَتَعْلَمُ ذَلِكَ، وَلَكِنْ ثَنَى عَطْفُكَ وَصَعَّرَ خَذُّكَ، قَتَلْنَا أَخَاكَ وَجَدَّكَ وَعَمَّكَ وَخَالَكَ، فَلَا تَبْكِ عَلَى عِظَامِ حَائِلَةٍ وَأَرْوَاحِ زَائِلَةٍ فِي الْهَٰوِيَّةِ وَلَا تَغْضِبَنَّ لِدِمَائِهَا أَهْلَهَا الشَّرْكَ وَوَضَعَهَا الْإِسْلَامَ، فَا مَّا تَرَكُ النَّاسُ أَنْ يَجْتَمِعُوا عَلَيْنَا فَمَا حَرَّمُوا مِنَّا أَعْظَمُ مِمَّا حَرَّمْنَا مِنْهُمْ، وَكُلُّ أَمْرٍ إِذَا حَصَلَ حَاصِلُهُ ثَبَتَ حَقُّهُ وَزَالَ بَاطِلُهُ.

وَأَمَّا قَوْلُكَ: إِنَّا زَعَمْنَا أَنَّ لَنَا مُلْكًا مَهْدِيًّا، فَالزَّعْمُ فِي كِتَابِ اللَّهِ شَكٌّ، قَالَ اللَّهُ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى: (زَعَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ لَنَا يُبْعَثُوا قُلْ بَلَى وَرَبِّي لَتُبْعَثَنَّ) (سورة التغابن / ٧)

فَكُلُّ شَيْءٍ أَنَّا لَنَا مُلْكًا لَوْ لَمْ يَبْقَ مِنَ الدُّنْيَا إِلَّا يَوْمٌ وَاحِدٌ مَلَكَهُ اللَّهُ فِيهِ، وَأَنَّ لَنَا مَهْدِيًّا لَوْ لَمْ يَبْقَ إِلَّا يَوْمٌ وَاحِدٌ بَعَثَهُ لِأَمْرِهِ يَمْلَأُ الْأَرْضَ قِسْطًا وَعَدْلًا كَمَا مِلَّتْ جَوْرًا وَظُلْمًا، لَا يَمْلِكُونَ يَوْمًا إِلَّا مَلَكْنَا يَوْمَيْنِ، وَلَا شَهْرًا إِلَّا مَلَكْنَا حَوْلَيْنِ. وَأَمَّا قَوْلُكَ: إِنَّ الْمَهْدِيَّ عِيسَى بْنُ مَرْيَمَ، فَإِنَّمَا يَنْزِلُ عِيسَى عَلَى الدَّجَالِ، فَإِذَا رَأَاهُ ذَابَ كَمَا تَذُوبُ الشَّحْمَةُ وَالْإِمَامُ رَجُلٌ مِنَّا يُصَلِّي عِيسَى خَلْفَهُ لَوْ شِئْتَ سَمَيْتُهُ. وَأَمَّا رِيحُ عَادٍ وَصَاعِقَةُ ثَمُودٍ فَإِنَّهُمَا كَانَتَا عَذَابًا وَامْلِكْنَا رَحْمَةً. يَقُولُ عَلِيُّ بْنُ مُوسَى بْنِ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ مُحَمَّدٍ الطَّائُوسِ مُصَنِّفُ هَذَا الْكِتَابِ: وَلَمْ يَذْكُرْ أَنَّ مُعَاوِيَةَ أَقْدَمَ عَلَى رَدِّ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبَّاسٍ عَنْ هَذَا الْجَوَابِ.

اما اینکه گفتی: نبوت و خلافت برای احدی جمع نمی‌شود پس معنی این آیه چیست که خدا می‌فرماید: (فقد آتینا آل ابراهیم الكتاب والحکمه و آتیناهم ملکا عظیما) لفظ کتاب در این آیه بمعنای نبوت و لفظ حکمت بمعنای سنت و کلمه ملک بمعنای خلافت است و ما هم آل ابراهیم هستیم و امر خدا نسبت بما و آنها یکی است و سنت در بین ما جاری خواهد بود.

اما اینکه گفتی: حجت و دلیل ما مردم را به اشتباه می‌اندازد به خدا قسم دلیل‌های ما از آفتاب روشن‌تر و از ماه نورانی‌تر است و تو هم می‌دانی ولی تو از این جهت از ما روگردانی که برادر و جد و عمو و دایی تو را کشتیم، برای استخوان و ارواحی که در دوزخ وارد شدند گریه مکن و برای خونبهایی که شرک، ریختن آنها را حلال کرده و اسلام آنها را ناچیز کرده غضب مکن. و اما اینکه مردم ما را ترک کردند اگر مردم به دور ما جمع می‌شدند آنچه را که از ما حرام می‌کردند بیشتر از آن بود که ما از آنها حرام کنیم و هر امری که محصول آن حاصل شود حقش ثابت و باطلش از بین می‌رود. اما اینکه گفتی: ما گمان می‌کنیم سلطنت هاشمی و مهدی قائم داریم، در قرآن معنی گمان شک است چنانکه خدای تعالی می‌فرماید: (آنهایی که کافر شدند گمان می‌کنند که برانگیخته نمی‌شوند بگو: بلی به خدا قسم که شما حتما برانگیخته خواهید شد.) و همه مردم می‌دانند که ما مهدی قائمی داریم که اگر از دنیا بیشتر از یک روز باقی نمانده باشد خدا او را برمی‌انگیزد تا زمین را پر از عدل و داد کند همچنانکه پر از ظلم و جور شده باشد، و شما یک روز سلطنت نمی‌کنید مگر اینکه ما دو روز سلطنت خواهیم نمود، شما یک ماه، سلطنت نخواهید کرد مگر اینکه ما دو ماه سلطنت خواهیم نمود، شما یک سال سلطنت نمی‌کنید؟ الا اینکه ما دو سال سلطنت می‌نمائیم. اما اینکه گفتی: مهدی عیسی بن مریم است (اینطور نیست) بلکه عیسی از آسمان نزول می‌کند به جهت (از بین بردن) دجال، چون عیسی را ببیند آب می‌شود آن طوری که چربی آب می‌شود و امام مردی است از ما که عیسی به او اقتداء می‌کند اگر می‌خواهی نام او را بگویم می‌گویم: اما باد و صاعقه‌ای که بر قوم عاد و ثمود مسلط شد آنها عذاب الهی‌اند و سلطنت ما رحمت خواهد بود. آنگاه سید بن طاووس رحمه الله می‌گوید: معاویه به ابن عباس جوابی نگفت:

الباب ٢٨

فِيمَا نَذَرُهُ أَيْضاً مِنْ كِتَابِ مُحَمَّدِ بْنِ جَرِيرِ الطَّبَرِيِّ، الَّذِي سَمَّاهُ
عُيُونَ أَخْبَارِ بَنِي هَاشِمٍ، وَ مُنَازِرَةَ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبَّاسٍ لِمُعَاوِيَةَ فِي
أَثْبَاتِ أَمْرِ الْمَهْدِيِّ.

فَقَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ لِمُعَاوِيَةَ مَا هَذَا لَفْظُهُ:

٣٤٦. أَقُولُ: إِنَّهُ لَيْسَ حَتَّى مِنْ قُرَيْشٍ يَفْخَرُونَ بِالنَّبَوَةِ الَّتِي لَا
يُشَارِكُونَ فِيهَا وَلَا يَسَاوُونَ بِهَا وَلَا يُدَافِعُونَ عَنْهَا،
وَأَشْهَدُ أَنَّ اللَّهَ تَعَالَى لَمْ يَجْعَلْ مِنْ قُرَيْشٍ مُحَمَّدًا إِلَّا وَ قُرَيْشٍ خَيْرُ
الْبَرِيَّةِ، وَلَمْ يَجْعَلْهُ مِنْ بَنِي هَاشِمٍ إِلَّا وَ هَاشِمٌ خَيْرُ قُرَيْشٍ، وَلَمْ يَجْعَلْهُ مِنْ بَنِي
عَبْدِ الْمُطَّلِبِ إِلَّا وَ هُمْ خَيْرُ بَنِي هَاشِمٍ، وَلَسْنَا نَفْخَرُ عَلَيْكُمْ إِلَّا بِمَا تَفْخَرُونَ
بِهِ عَلَى الْعَرَبِ

وَهَذِهِ أُمَّةٌ مَرْحُومَةٌ، فَمِنْهَا نَبِيُّهَا وَ مَهْدِيُّهَا وَ مَهْدِيُّ آخِرُهَا مِنْ أَوَّلِهَا لِأَنَّ
بَنَاءَ فَتْحِ الْأَمْرِ وَ بِنَاءَ يُخْتَمُ، وَ لَكُمْ مُلْكٌ مُعَجَّلٌ وَ لَنَا مُلْكٌ مُؤَجَّلٌ، فَإِنْ يَكُنْ
مُلْكُكُمْ قَبْلَ مُلْكِنَا فَلَيْسَ بَعْدَ مُلْكِنَا مُلْكٌ، لِأَنَّا أَهْلُ الْعَاقِبَةِ، وَ الْعَاقِبَةُ
لِلْمُتَّقِينَ.

باب بیست و هشتم

آن‌چه که نقل می‌کنیم از کتاب طبری پیرامون مناظره عبدالله بن عباس با معاویه پیرامون حضرت مهدی (عج)

۳۴۶. محمد بن جریر طبری در کتاب (عیون اخبار بنی هاشم) می‌نویسد: ابن عباس به معاویه گفت:

هیچ کس از قریش نیست که راجع به امری افتخار کند مگر اینکه دیگری با او شریک خواهد بود، فقط بنی هاشم‌اند که به نبوت افتخار می‌کنند و احدی در نبوت با آنها شرکت ندارد و مساوی با آنها نیست و کسی نظیر بنی هاشم از نبوت دفاع نمی‌کند.

من شهادت می‌دهم که خدا حضرت محمد ﷺ را از قریش قرار نداد مگر اینکه قریش را بهترین مردم قرار داد. خدا حضرت محمد ﷺ را از بنی هاشم قرار نداد الا اینکه آنها از بهترین بنی هاشم‌اند و ما به شما فضیلتی نداریم الا آن فضیلتی که عرب و این ملت به آن افتخار می‌کنند. نبی و مهدی از این امت است و مهدی در آخر این امت خواهد بود زیرا که امر (اسلام) با ما آغاز شد و با ما هم پایان خواهد پذیرفت، اگر سلطنت شما قبل از سلطنت ما است بعد از سلطنت ما سلطنتی نخواهد بود زیرا سرانجام برای مردم با تقوی است.

الباب ٢٩

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِأَبِي صَالِحِ السَّلِيلِيِّ الَّذِي تَأْرِيخُ
كِتَابَتِهِ سَنَةٌ سَبْعٌ وَثَلَاثُمِائَةٌ - أَنْ كَعْبًا ذَكَرَ أَنَّ الْمَهْدِيَّ
مَذْكُورٌ فِي التَّوْرَةِ.

فَقَالَ السَّلِيلِيُّ مَا هَذَا لَفْظُهُ:

٣٤٧. أَخْبَرَنَا دُوَيْرِيَّةُ الدِّينَوْرِيُّ الْحَنَاطِي، قَالَ: أَخْبَرَنَا أَحْمَدُ الْمُعَاذِلِيُّ، قَالَ: أَخْبَرَنَا
ضَمْرَةٌ، قَالَ: أَخْبَرَنَا ابْنُ شَوْذَبٍ عَنْ أَبِي الْمُنْهَالِ عَنْ أَبِي زِيَادٍ عَنْ كَعْبٍ، قَالَ:
إِنِّي لِأَجِدُ الْمَهْدِيَّ مَكْتُوبًا فِي أَسْفَارِ التَّوْرَةِ مَا عَمِلَهُ ظُلْمٌ
وَلَا عَيْبٌ

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٥٧ / حديث ١٠٣٤).

أَقُولُ: وَقَدْ ذَكَرَ السَّلِيلِيُّ فِي كِتَابِهِ أَنَّ عُمَرَ بْنَ عَبْدِ الْعَزِيزِ كَانَ يَعْرِفُ
الْمَهْدِيَّ وَ أَنَّهُ سَأَلَ عَنْهُ بَعْضُ الدَّيْرَانِيِّينَ مِنَ النَّصَارَى،
فَصَارَ الْمَهْدِيُّ مَذْكُورًا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ أَوْ فِي مِلَّتِهِمَا بِرَجَالِ
الْجُمْهُورِ.

فصل

فِيمَا رَأَيْتُهُ مِنْ أُصُولِ الشَّيْعَةِ مِنْ مَدْحِ عُمَرَ بْنِ عَبْدِ الْعَزِيزِ.

٣٤٨. قَالَ: سَأَلَ رَجُلٌ أَبَا جَعْفَرٍ عليه السلام - وَأَنَا عِنْدَهُ - عَنْ عُمَرَ بْنِ عَبْدِ الْعَزِيزِ، فَقَالَ:
أَهُوَ مِنَ الشَّجَرَةِ الْمَلْعُونَةِ؟

فَقَالَ: «لَا تَقُلْ لِعُمَرَ بْنِ عَبْدِ الْعَزِيزِ إِلَّا خَيْرًا، مَا صَنَعَ إِلَيْنَا أَحَدٌ بَعْدَ
رَسُولِ اللَّهِ ﷺ وَسَلَّمَ مَا صَنَعَ إِلَيْنَا عُمَرُ بْنُ عَبْدِ الْعَزِيزِ».

باب بیست و نهم

بیانی از کتاب فتن سلیلی از اینکه کعب گفته است که نام حضرت

مهدی (عج) در تورات آمده است

سلیلی در این باره چنین می‌گوید:

۳۴۷. کعب می‌گوید:

من نام مهدی (عج) را در نوشته‌های تورات یافته‌ام و کارش هم آمیخته

با ظلم و فساد نیست.

سید بن طاووس می‌گوید: سلیلی در کتاب خود ذکر کرده که عمر بن

عبدالعزیز، مهدی (عج) را می‌شناخت و بعضی از صومعه نشینان نصارا راجع

به مهدی (عج) از عمر بن عبدالعزیز سؤال می‌کردند پس بنابراین (نام

آنحضرت) در تورات و انجیل مذکور و مرقوم است.

فصل

آنچه که از اصول شیعه از مدح عمر بن عبدالعزیز دیدم.

۳۴۸. گفت: من نزد امام باقر بودم که مردی از حضرت درباره عمر بن

عبدالعزیز پرسید که آیا او از شجره ملعونه است؟ (یعنی دودمان بنی امیه)

حضرت فرمود: خیر سخن خوب درباره عمر بن عبدالعزیز بگوئید زیرا بعد

از رسول خدا (ص) هیچکس مانند او رفتار مناسب با ما نداشت.

٣٤٩. وَمِنَ الْأَصْلِ الْمَذْكُورِ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ عليه السلام قَالَ:
«يَبْعَثُ عُمَرُ بْنُ عَبْدِ الْعَزِيزِ أُمَّةً وَاحِدَةً».

وَكُتِبَ فِي آخِرِ هَذَا الْأَصْلِ: تَمَّ كِتَابُ مُوسَى بْنِ الْقَاسِمِ الْبِجَلِيِّ.
وَرَأَيْتُ فِي كِتَابِ الْفَهْرِسْتِ لِلنَّجَاشِيِّ مَا هَذَا لَفْظُهُ: مُوسَى بْنُ الْقَاسِمِ
الْبِجَلِيُّ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ، يُلَقَّبُ الْمَجَلِّيُّ ثِقَةً ثِقَةً جَلِيلٌ وَاضِحُ الْحَدِيثِ حَسَنُ
الطَّرِيقِ لَهُ كُتُبٌ ثُمَّ سَمَّاها النَّجَاشِيُّ (رجال النجاشي: ص ٤٠٥ / حديث ١٠٧٣).
وَقَدْ ذَكَرْنَا هَذَا لِنُثَبِّتَ الْمَدْحَ لِعُمَرَ بْنِ عَبْدِ الْعَزِيزِ جَزَاهُ اللَّهُ جَلَّ جَلَالُهُ
عَنَّا خَيْرَ الْجَزَاءِ.

وَذَكَرَ ابْنُ الْأَثِيرِ فِي تَأْرِيخِهِ فِي تَرْجَمَةِ خَلَافَةِ عُمَرَ بْنِ عَبْدِ الْعَزِيزِ عِنْدَ
ذِكْرِ سِيرَتِهِ مَا هَذَا لَفْظُهُ:

٣٥٠. قَالَ مُحَمَّدُ بْنُ عَلِيٍّ الْبَاقِرِ:

«إِنَّ لِكُلِّ قَوْمٍ نَحِيبَةً، وَإِنَّ نَحِيبَةَ بَنِي أُمَيَّةَ عُمَرُ بْنُ عَبْدِ الْعَزِيزِ، وَإِنَّهُ
يَبْعَثُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أُمَّةً وَاحِدَةً» (الكامل في التاريخ ج ٥: ص ٦٢).

فصل

وَرَأَيْتُ فِي كِتَابِ حَمَادِ بْنِ عُمَانَ ذِي النَّابِ - وَهُوَ مِنْ أَصُولِ
أَصْحَابِنَا - فِي مَدْحِ عُمَرَ بْنِ عَبْدِ الْعَزِيزِ مَا هَذَا لَفْظُهُ:

٣٥١. وَعَنْهُ عَنْ زُرَّارَةَ، قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ عليه السلام يَقُولُ:

إِنَّ عُمَرَ بْنَ عَبْدِ الْعَزِيزِ قَسَمَ غَلَّةَ فَدَكَ بَيْنَنَا، وَأَعْطَى الْكَبِيرَ وَالصَّغِيرَ

۳۴۹. در آغاز اصل مذکور از امام باقر علیه السلام چنین رسیده که فرمود: «در قیامت عمر بن عبدالعزیز بصورت امت واحد برانگیخته خواهد شد». در پایان این اصل نوشته شده کتاب موسی بن قاسم بجلی پایان یافت. و در کتاب فهرست نجاشی چنین دیدم: موسی بن قاسم بجلی ابو عبدالله ملقب به ثقه مردی جلیل‌القدر دارای کتابهای فراوانی بود که بعدها به نجاشی معروف شد. ما این مطالب را بخاطر اثبات مدح عمر بن عبدالعزیز آوردیم که خداوند به او بهترین پاداشها را بدهد. ابن اثیر در تاریخ خود، پیرامون خلافت عمر بن عبدالعزیز چنین آورده است.

۳۵۰. امام باقر علیه السلام فرمود: برای هر قومی مرد نجیبی است و نجیب بنی‌امیه عمر بن عبدالعزیز بود که روز قیامت بصورت امت واحد مبعوث خواهد شد.

فصل

من در کتاب حماد بن عثمان ذی‌التاب که از بزرگان صحابه ما است در مدح عمر بن عبدالعزیز چنین دیدم این است کلام او:

۳۵۱. در کتاب حماد بن عثمان از زراره روایت کرده که گفت: از امام جعفر صادق علیه السلام شنیدم که می‌فرمود: عمر بن عبدالعزیز، غله و فوائد فدک

مِنَّا سَوَاءً، فَكَتَبَ إِلَيْهِ زَيْدُ بْنُ الْحُسَيْنِ أَنَّ أَبِي أُعْطِيَ كَمَا تُعْطَى أَصْغَرُ صَبِيٍّ فِينَا، فَكَتَبَ إِلَيْهِ عُمَرُ: يَا زَيْدُ بْنُ الْحُسَيْنِ لَقَدْ كُنْتَ مَا تَرَى إِنَّكَ تَعِيشُ حَتَّى تَرَى رَجُلًا مِنْ بَنِي أُمِّيَّةَ يَصْنَعُ بِكَ هَذَا.

٣٥٢. وَكَتَبَ عَامِلُ الْمَدِينَةِ إِلَى عُمَرَ:

إِنَّ فِي وَلَدٍ عَلِيٍّ مَنْ لَيْسَ مِنْ وَلَدِ فَاطِمَةَ، فَكَتَبَ إِلَيْهِ عُمَرُ: لَا تُعْطِهَا إِلَّا وَلَدَ عَلِيٍّ مِنْ فَاطِمَةَ (شرح نهج البلاغة - لابن أبي الحديد - ج ١٦: ص ٢٧٨).

٣٥٣. [قَالَ:] إِنَّ سَهْلَ بْنَ عَبْدِ الْعَزِيزِ أَخَا عُمَرَ قَالَ لَهُ: أَيُّ شَيْءٍ تَصْنَعُ؟ إِنَّ هَذَا طَعْنٌ عَلَى الْخُلَفَاءِ قَبْلَكَ، فَقَالَ لَهُ عُمَرُ: دَعْنِي فَإِنِّي كُنْتُ عَامِلًا عَلَى الْمَدِينَةِ، فَسَمِعْتُ ذَلِكَ وَ سَأَلْتُ عَنْهُ حَتَّى عَلِمْتُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ [صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ] قَالَ: «مَنْ آذَى فَاطِمَةَ فَقَدْ آذَانِي»

(شرح نهج البلاغة - لابن أبي الحديد - ج ١٦: ص ٢٧٨).

الباب ٢٠

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِيِّ أَنَّ الْمَهْدِيَّ

كَانَ مَذْكُورًا فِي أُمَّةٍ عِيسَى عَلَيْهِمَا السَّلَامُ

٣٥٤. وَذَكَرَ فِي تَرْجَمَةِ عُمَرَ بْنِ عَبْدِ الْعَزِيزِ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ الْحُسَيْنِ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ، قَالَ: حَدَّثَنَا خَالِدُ بْنُ خُرَاشٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو عَوَانَةَ، قَالَ حَدَّثَنَا أَبُو يَحْيَى إِمَامُ بَنِي جَلَنْدَرٍ بِالْمُوصِلِ، قَالَ:

أَرْسَلَ عَبْدُ الْعَزِيزِ بْنُ مَرْوَانَ إِلَى دَيْرَانِيٍّ، فَقَالَ: أَنْظِرْهُ هَلْ تَرَى فِي وَلَدِي خَلِيفَةً؟ فَقَالَ: نَعَمْ، هَذَا عُمَرُ بْنُ عَبْدِ الْعَزِيزِ، قَالَ: فَلَمَّا اسْتَخْلَفَ عُمَرُ أَرْسَلَ إِلَى الدَّيْرَانِيِّ، قَالَ: فَقَالَ: إِنَّا نَقُولُ: إِنَّ مِنَّا مَهْدِيًّا فَهَلْ تَرَانِي ذَلِكَ الْمَهْدِيَّ؟ فَقَالَ لَهُ: لَا، وَلَكِنَّكَ رَجُلٌ صَالِحٌ، فَقَالَ عُمَرُ: الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي جَعَلَنِي رَجُلًا صَالِحًا.

را بین کبیر و صغیر ما علی السویه تقسیم کرد و زید بن حسن برای عمر بن عبدالعزیز نوشت: پدرم همینطور که توبه کوچک‌ترین بچه‌های ما می‌بخشی او هم می‌داد در جوابش نوشت: ای زید بن حسن تو زنده خواهی بود تا ببینی مردی از بنی امیه کار خود را اینطور انجام می‌دهد.

۳۵۲. حاکم مدینه برای عمر بن عبدالعزیز نوشت: در بین فرزندان علی (علیه السلام) افرادی هستند که اولاد فاطمه نیستند عمر بن عبدالعزیز در جوابش نوشت: از درآمد فدک بغیر از فرزندان فاطمه (علیها السلام) عطاء مکن.

۳۵۳. راوی گوید: سهل بن عبدالعزیز بعمر گفت: این عمل تو باعث طعن بر خلفاء قبل از تو می‌شود، عمر در جوابش گفت: دست از سرم بردار، آن موقعی که در مدینه عامل بودم فهمیدم که رسول خدا (صلی الله علیه و آله) فرمود: کسیکه فاطمه را اذیت کند مرا اذیت کرده است.

باب سی ام

بیانی از کتاب فتن سلیلی در اینکه حضرت مهدی در امت عیسی ذکر شده است

۳۵۴. ابویحیی می‌گوید عبدالعزیز نزد دیرانی (یعنی راهب) فرستاد که نظر کن و ببین از فرزندان من خلیفه خواهند شد؟ گفت: آری این خلعت بر قامت عمر بن عبدالعزیز بریده شده، موقعی که عمر بن عبدالعزیز به خلافت رسید نزد دیرانی فرستاد که ما می‌گوئیم، مهدی از ما است نگاه کن ببین مهدی از ما است؟ دیرانی در جواب گفت: خیر ولی تو مردی صالح خواهی بود، عمر گفت: الحمد لله که خدا مرا مرد صالحی قرار داده است:

الباب ٣١

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِي أَيْضاً أَنَّ مَوْلَانَا عَلِيّاً عَلَيْهِ
السَّلَامُ عَرَفَ مَنْ حَضَرَهُ بِمَا جَرَى لِزَيْدِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ

السَّلَامُ. ٣٥٥. وَذَكَرَ السَّلِيلِي فِي كِتَابِ الْفِتَنِ بِإِسْنَادٍ أَشَارَ إِلَيْهِ:

أَنَّ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَقَفَ بِالْكُوفَةِ فِي الْمَوْضِعِ
الَّذِي صَلَبَ فِيهِ زَيْدُ بْنُ عَلِيٍّ، فَبَكَى حَتَّى اخْضَلَّتْ لِحْيَتُهُ، وَبَكَى النَّاسُ
لِبُكَائِهِ، فَقِيلَ لَهُ: يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ مِمَّ بُكَأَوْكَ؟ فَقَدْ أَبْكَيْتَ أَصْحَابَكَ،
فَقَالَ: «أَبْكَيْتُ إِنْ رَجُلًا مِنْ وَلَدِي يُصَلِّبُ فِي هَذَا الْمَوْضِعِ لَا أَرَى فِيهِ
حِسَّهُ مَنْ رَضِيَ أَنْ يَنْظُرَ إِلَى عَوْرَتِهِ».

(النهاية - لابن الأثير - ج ٢: ص ٤٣)

٣٥٦. قَالَ: فِي الْخَبَرِ:

إِنَّ هُشَامَ بْنَ عَبْدِ الْمَلِكِ صَلَبَهُ مَكْشُوفَ السَّوْأَةِ، فَنَزَلَ بَطْنُهُ فَعَطَّتْ
سَوَآتُهُ، رَحِمَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ.

الباب ٣٢

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِي مِنْ رِوَايَةِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍ وَ
لَمَّا يَكُونُ فِي الْأَسْلَامِ مِنْ أَنَّ الْقَاتِلَ وَالْمَقْتُولَ فِي النَّارِ حَتَّى يَظْهَرَ مَنْ
يَمْلَأُ الْأَرْضَ قِسْطاً وَعَدْلاً.

٣٥٧. قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَرِيرٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ حَمِيْدٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا الْحَكَمُ، قَالَ:

أَتَيْنَا خَلَادُ بْنَ أَسْلَمَ الصَّفَّارَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عِيسَى عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ
الْحَارِثِ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو، قَالَ: تَكُونُ فِشْنَةٌ يُقَالُ لَهَا:
«السَّيِّطَةُ» قَتَلَاهَا فِي النَّارِ، فَقُلْتُ: وَهُمَا مُسْلِمَانِ؟ قَالَ: وَهُمَا مُسْلِمَانِ،

باب سی و یکم

بیانی از کتاب فتن سلیلی به اینکه حضرت علی (علیه السلام) حوادثی که بر زید خواهد گذشت بیان نموده است

۳۵۵. سلیلی در کتاب خود می‌نویسد. روزی امیرالمؤمنین علی (علیه السلام) در کوفه در همان موضعی که زید بن علی را به دار زدند توقف کرده آنقدر گریه کرد که محاسین شریفش تر شد و مردم بجهت گریه آن حضرت گریه کردند، از آن بزرگوار پرسیدند: گریه شما برای چه بوده که یاران خود را بگریه انداختی؟ فرمود: یکی از فرزندان من در اینموضع بدار آویخته خواهد شد. و من در مکان او نگاه نمی‌کنم زیرا می‌ترسم که کسی راضی شود بعورت او نظر کند.

۳۵۶. راوی گوید: در خبر است که هشام بن عبدالملک زید را به دار زد در صورتیکه عورت او باز بود ولی شکم زید بطوری پائین آمد که عورت او را پوشاند.

باب سی و دوم

بیانی از کتاب فتن سلیلی باینکه عبدالله بن عمرو گفته است در اسلام قاتل و مقتول هر دو آتش‌اند تا اینکه حضرت مهدی (عج) ظهور کند و جهان را پر از عدل و داد نماید

۳۵۷. عبدالله بن عمرو می‌گوید:

فتنه‌ای بر پا می‌شود که آن فتنه را «سبیطه» می‌گویند و قربانیهای آن در آتش خواهند بود راوی گوید: گفتم: آن قربانیها مسلمانند؟ گفت: آری مسلمانند، دوباره پرسیدم آن‌ها مسلمانند؟ گفت: بلی آن‌ها مسلمانند، گفتم،

قُلْتُ: وَهُمَا مُسْلِمَانِ؟ قَالَ: وَهُمَا مُسْلِمَانِ، قُلْتُ: لِمَ؟ قَالَ: لِأَنَّهُمْ تَغَالَبُوا عَلَى أَمْرِ الدُّنْيَا وَلَمْ يَتَغَالَبُوا عَلَى أَمْرِ اللَّهِ، فَقُلْتُ: قَدْ كَانَ ذَلِكَ، قَالَ: مَتَى اللَّهُ أَبُوكَ؟ فَقُلْتُ: فِتْنَةُ عُثْمَانَ، قَالَ: كَلَّا وَالَّذِي بَعَثَ مُحَمَّدًا بِالْحَقِّ حَتَّى يَدْخُلَ عَلَى الْعَرَبِ كُلِّهِمْ حِجْرُهَا وَحَتَّى يَأْتِيَ الرَّجُلُ الْقَبْرَ فَيَقُولَ: يَا لَيْتَنِي كُنْتُ مَكَانَكَ، وَحَتَّى تَمْلَأَ الْأَرْضُ ظُلْمًا وَجَوْرًا، قُلْتُ: ثُمَّ مَهْ؟ قَالَ: ثُمَّ يَبْعَثُ اللَّهُ رَجُلًا يَمْلَأُهَا قِسْطًا وَعَدْلًا كَمَا مِلْتُ ظُلْمًا وَجَوْرًا، يَعِيشُ بِضْعَ سِنِينَ، فَقُلْتُ: وَمَا الْبِضْعُ؟ قَالَ: زَعَمَ أَهْلُ الْكِتَابِ أَنَّهُ تِسْعٌ أَوْ سَبْعٌ.

الباب ٢٢

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِي أَيْضًا
فِي ذِمِّ بَنِي أُمَيَّةَ وَ أَنَّهُمْ شَرُّ الْقَبَائِلِ

٣٥٨. وَ ذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«إِنَّ شَرَّ قَبَائِلِ الْعَرَبِ بَنُو أُمَيَّةَ وَ بَنُو حَنِيفَةَ»

(مجمع الزوائد ج ١٠: ص ٧١-٧٢).

٣٥٩. وَرَوَى عِدَّةُ أَحَادِيثٍ عَنْ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ وَ عَنْ مَوْلَانَا عَلِيٍّ وَ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ فِي قَوْلِهِ تَعَالَى (أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ بَدَّلُوا نِعْمَةَ اللَّهِ كُفْرًا وَ أَحَلُّوا قَوْمَهُمْ دَارَ الْبَوَارِ جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا) (ابراهيم: ٢٨ و ٢٩)
أَنَّهُمْ بَنُو الْمُغِيرَةِ وَ بَنُو أُمَيَّةَ، وَ أَنَّ بَنِي الْمُغِيرَةِ قُتِلُوا يَوْمَ بَدْرٍ، وَ أَنَّ بَنِي أُمَيَّةَ مَتَّعُوا إِلَى حِينٍ.
(المستدرک - للحاكم - ج ٢: ص ٣٥٢).

برای چه؟ گفت: برای اینکه آنها نه بخاطر خدا بلکه بخاطر دنیا بر یکدیگر چیره می‌شوند گفتم: این فتنه قبلاً هم چنین بوده، گفت: چه موقع؟ گفتم: در زمان عثمان گفت: ابداً سوگند به آن خدائیکه محمد ﷺ را بحق مبعوث کرده این موضوع عملی نمی‌شود تا آن موقعی که همه عرب در حجره‌های خود داخل شوند و شخص نزد قبر آمده بگوید: ایکاش من بجای تو بودم، و زمین پر از ظلم و جور شود، گفتم بعد از آن چه خواهد شد؟ گفت: بعد از آن خدا مردی را بر می‌انگیزد که زمین را پر از عدل و داد می‌کند همچنانکه پر از ظلم و جور شده باشد آن مرد بقدر «بضع» سنین عمر می‌کند، گفتم: بضع کدام است؟! گفت: بگمان اهل کتاب نه و یا هفت سال است.

باب سی و سوم

بیانی از کتاب فتن سلیلی در مذمت بنی امیه به اینکه

آنها بدترین گروه‌اند

۳۵۸. سلیلی در کتاب خود ذکر کرده که رسول خدا ﷺ فرمود: بدترین قبیله‌های عرب بنی امیه و بنی حنیفه‌اند.

۳۵۹. و از مولای ما علی ﷺ و ابن عباس و عمر بن خطاب روایاتی در تفسیر آیه:

(الم تر الى الذين بدلوا نعمة الله كفراً و احلوا قومهم دار البوار جهنم يصلونها)

(آیا نمی‌دانی که عده‌ای نعمت خدا را بکفر تبدیل کردند و عذاب جهنم را برای قوم خود

حلال نمودند. (ابراهیم آیه ۲۸ و ۲۹)

چنین وارد شده است که آن افراد بنی مغیره و بنی امیه بودند، بنی مغیره در جنگ بدر کشته شدند و بنی امیه تا مدت معلومی از متاع دنیا برخوردار خواهند بود.

الباب ٢٢

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِي فِي ذِمَّةِ لِدَوْلَةِ بَنِي أُمَيَّةَ وَ
دَوْلَةِ بَنِي الْعَبَّاسِ، وَكَشَفِيهَا بِآلِ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ
بِرِوَايَةِ الْأَوْزَاعِيِّ.

٣٦٠. قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو سَهْلٍ عُمَرُ بْنُ عَبْدِ الْوَهَّابِ، قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْمُؤْمِنِ أَبُو بَكْرٍ
الْمَرَّاغِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا الْحَجَّاجُ عَنْ أَبِي عُثْبَةَ عَنْ الْأَوْزَاعِيِّ عَنْ عُبَيْدَةَ بْنِ أَبِي لُبَابَةَ، قَالَ:
كَانَ ابْنُ الدَّيْلَمِيِّ مِنْ حُفَاطِ النَّاسِ، قَالَ: سَمِعْتُكَ بَنُو أُمَيَّةَ بِضِعَاءٍ وَ
ثَمَانِينَ سَنَةً، ثُمَّ يَسْلُبُهُمُ اللَّهُ مُلْكُهُمْ بِرَايَاتٍ تَقْبَلُ مِنَ الْمَشْرِقِ سُودٌ،
فَتَمُكُّتُ الرَّاياتُ السُّودُ حَتَّى تَعْمَ بِلَيْتِهَا كُلَّ مُؤْمِنٍ، ثُمَّ يَكْشِفُهَا اللَّهُ بِآلِ
مُحَمَّدٍ ﷺ، وَ ذَلِكَ حَيْثُ يَلْقَى اللَّهُ بِأَسْمِهِمْ بَيْنَهُمْ، وَ هِيَ إِمَارَةُ السُّفَهَاءِ وَ
الصَّبِيَّانِ الَّتِي حَدَّثَ النَّبِيُّ ﷺ أَنَّهُ «لَيْسَ لَهَا حُرْمَةٌ أَمْرٌ وَ لَا عَهْدٌ وَ لَا
مِيثَاقٌ، زَمَانِهِمْ زَمَانُ مُدَبِّرِ جَائِرٍ» (مسند أحمد ج ٤: ص ٢٦٥ / حديث ١٤٠٣٢).

الباب ٢٥

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِي أَيْضاً
فِي عَدَدِ الْأَثْنَى عَشَرَ إِمَاماً مِنْ قُرَيْشٍ

٣٦١. قَالَ: حَدَّثَنَا الْبَاغَنَدِيُّ مُحَمَّدُ بْنُ مُحَمَّدٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ السَّلَامِ بْنُ عَبْدِ الْحَمِيدِ
الْأُمَلِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا زُهَيْرُ بْنُ مُعَاوِيَةَ، قَالَ: حَدَّثَنَا سَمَّاكُ بْنُ حَرْبٍ عَنْ جَابِرِ بْنِ سَمُرَةَ، قَالَ:
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَآلِهِ:

«لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى يَلِيَ مِنْ أُمَّتِي اثْنَا عَشَرَ أَمِيرًا»

(مسند أحمد ج ٦: ص ٩٤ / حديث ٢٠٣٢٥).

يَعْنِي مِنْ قُرَيْشٍ

باب سی و چهارم

بیانی از کتاب فتن سلیلی در مذمت حکومت بنی امیه و بنی عباس و بلایای عصر آنها که سرانجام براساس روایت اوزاعی با ظهور یکی از فرزندان محمد (ص) بر طرف خواهد شد

۳۶۰. ابن دیلمی می‌گوید:

بنی امیه هشتاد و هفت یا هشتاد و نه سال سلطنت می‌کنند بعد از آن خدا سلطنت آن‌ها را بوسیله بیرقهای سیاه که از طرف مشرق می‌آیند نابود می‌کند،

آنگاه آن بیرقهای سیاه بر افراشته‌اند تا اینکه بلای آن‌ها به هر مؤمنی برسد سپس خدا آن بلاء را بوسیله شخصی از آل محمد (ﷺ) برطرف می‌کند و این مصیبت در وقتی است که افراد سفیه و بچه‌ها حکومت دارند، آن چنان حکومتی که رسول خدا (ﷺ) درباره آن فرمود: هیچگونه حرمت و عهد و میثاقی ندارند و زمان آن‌ها زمانه پر ستمی است.

باب سی و پنجم

بیانی از کتاب فتن سلیلی باینکه هر دوازده امام از قبیله قریش‌اند

۳۶۱. جابر بن سمره می‌گوید:

رسول خدا (ﷺ) فرمود:

قیامت بر پا نمی‌شود تا اینکه دوازده نفر از قریش حکومت کنند.

الباب ٣٦

فِي نَهْيِ مَوْلَانَا عَلِيٍّ ٧ أَوْلَادَهُ أَنْ يَخْرُجَ أَحَدٌ
 مِنْهُمْ قَبْلَ الْمَهْدِيِّ وَأَنْ مَنْ خَرَجَ مِنْهُمْ قَبْلَهُ فَإِنَّمَا هُوَ جَزُورٌ.

٣٦٢. قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو سَهْلٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ الْمُؤْمِنِ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَحْمَدُ ابْنُ
 مُحَمَّدٍ بْنُ غَالِبٍ، قَالَ: أَخْبَرَنَا هَدِيَّةُ بْنُ عَبْدِ الْوَهَّابِ عَنْ عَبْدِ الْحَمِيدِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ ابْنِ عَبْدِ
 الْعَزِيزِ، قَالَ: قَالَ لِي عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ وَخَطَبَ بِالْكُوفَةِ، فَقَالَ:

«يَا أَيُّهَا النَّاسُ الزَّمُوا الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِي، وَإِيَّاكُمْ وَالشَّدَاذَ مِنْ آلِ
 مُحَمَّدٍ، فَإِنَّهُ يَخْرُجُ شَذَاذُ آلِ مُحَمَّدٍ، فَلَا يَرَوْنَ مَا يُحِبُّونَ، لِعِصْيَانِهِمْ أَمْرِي، وَ
 نَبْذِهِمْ عَهْدِي،

وَتَخْرُجُ رَأْيَةٌ مِنْ وَلَدِ الْحُسَيْنِ تَظْهَرُ بِالْكُوفَةِ بِدَعَايَةِ الْأُمِّيَّةِ، وَيشْمَلُ
 النَّاسَ الْبَلَاءُ، وَيبْتَلِي اللَّهُ خَيْرَ الْخَلْقِ حَتَّى يُمَيِّزَ الْحَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ،
 وَيَتَبَرَّأَ النَّاسُ بَعْضُهُمْ مِنْ بَعْضٍ، وَيطُولُ ذَلِكَ حَتَّى يُفْرِجَ اللَّهُ عَنْهُمْ
 بَرَجُلٍ مِنْ آلِ مُحَمَّدٍ،

وَمَنْ خَرَجَ مِنْ وَلَدِي فَعَمِلَ بِغَيْرِ عَمَلِي وَسَارَ بِغَيْرِ سِيرَتِي فَأَنَا مِنْهُ
 بَرِيءٌ،

وَكُلُّ مَنْ خَرَجَ مِنْ وَلَدِي قَبْلَ الْمَهْدِيِّ فَإِنَّمَا هُوَ جَزُورٌ، وَإِيَّاكُمْ وَ
 الدَّجَالِينَ مِنْ وَلَدِ فَاطِمَةَ، فَإِنَّ مَنْ وَلَدَ فَاطِمَةَ دَجَالِينَ وَ يَخْرُجُ دَجَالٌ مِنْ
 دَجَلَةِ الْبَصْرَةِ وَ لَيْسَ مِنِّي وَ هُوَ مُقَدَّمَةُ الدَّجَالِينَ كُلِّهِمْ».

أَقُولُ: هَذَا حَدِيثٌ صَرِيحٌ بِنَهْيِ مَوْلَانَا عَلِيٍّ ٧ وَلَدَهُ أَنْ يَخْرُجَ أَحَدٌ مِنْهُمْ
 قَبْلَ الْمَهْدِيِّ ٧.

باب سی و ششم

در نهی حضرت علی به فرزندان خود باینکه هیچیک از آنها قبل از قیام حضرت مهدی (عج) قیام نکنند زیرا به هدف نخواهد رسید ۳۶۲. عبدالله بن عبدالعزیز می‌گوید:

علی بن ابیطالب (علیه السلام) در سخنان خود در کوفه فرمود: ایها الناس بعد از من آرام باشید و از گروه قلیلی از آل محمد (علیهم السلام) بر حذر باشید زیرا که تعداد اندکی از آل محمد (علیهم السلام) خروج می‌کنند ولی بعلت مخالفت با فرمان من و پشت پازدن به پیمان من بمقصود خود نخواهند رسید و روایتی را نقل کرده که بعضی از اولاد حسین به دعوت امیه ظهور می‌کنند و بلاء، مردم را فرا خواهد گرفت و خدا بهترین خلق را مبتلا خواهد کرد تا اینکه خوبان از بدان ممتاز شوند، مردم از یکدیگر بیرازی می‌جویند، این بلاء طولانی خواهد شد تا اینکه خدا بوسیله مردی از آل محمد (علیهم السلام) برای آنها فرجی مرحمت فرماید

کسی که از فرزندان من خروج کند و عمل و رفتارش غیر از عمل و رفتار من باشد من از او بیزار خواهم بود و هر کسی از فرزندان من قبل از ظهور مهدی (علیه السلام) خروج نماید کشته خواهد شد.

بر حذر باشید از دو دجال که از فرزندان فاطمه (علیها السلام) اند، زیرا که از اولاد فاطمه (علیها السلام) دو دجال بوجود می‌آید. و دجالی هم از دجله بصره خروج می‌کند که از من نیست و او مقدمه کلیه دجالهاست.

سید بن طاووس می‌گوید:

این حدیث صراحت دارد در اینکه مولای علی (علیه السلام) فرزندان خود را از قیام قبل از ظهور مهدی (علیه السلام) نهی کرده است.

الباب ٣٧

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلَى فِي أَنَّ أَوْلَادَ عَلِيٍّ ابْنِ أَبِي طَالِبٍ عليه السلام لَا تُصْبِحُ لَهُمْ خَلَافَةٌ وَلَا مُلْكٌ، وَنَهْيُهُ عليه السلام لَهُمْ عَنِ الْخُرُوجِ لِذَلِكَ.

٣٦٣. ذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْحَارِثِ بْنِ نَوْفَلٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ، أَنَّهُ قَالَ لَوْلَدِهِ:

«لَا تَطْلُبُوا هَذَا الْأَمْرَ، فَإِنَّهُ لَا يَطْلُبُهُ مِنْكُمْ أَحَدٌ إِلَّا قُتِلَ دُونَهُ».

قَالَ عِيسَى بْنُ عَبْدِ اللَّهِ: حَدَّثْتُ بِهَذَا الْحَدِيثِ الْمَهْدِيِّ بِالرَّيِّ أَيَّامَ إِبْرَاهِيمَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، فَكَتَبَ بِهِ إِلَى أَبِي جَعْفَرٍ.

٣٦٤. وَذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ إِلَى عُثْمَانَ بْنِ عَفَّانٍ أَنَّهُ قَالَ:

إِنَّ هَذَا الْأَمْرَ لَا يَلِيهِ أَحَدٌ مِنْ وَلَدِ عَلِيٍّ.

٣٦٥. وَذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ إِلَى عَلِيِّ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ: قَالَ: سَمِعْتُ دَاوُدَ بْنَ عَلِيٍّ يُحَدِّثُ عَنْ أَبِيهِ

عَلِيِّ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ:

«لَا يَمْلِكُ أَحَدٌ مِنْ وَلَدِ عَلِيٍّ»

(تأريخ بغداد ج ١١: ص ٢٥٣).

٣٦٦. وَذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ فِي حَدِيثٍ آخَرَ بِإِسْنَادٍ آخَرَ:

أَنَّ عُثْمَانَ بْنَ عَفَّانٍ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ لِعَلِيِّ بْنِ أَبِي

طَالِبٍ: «لَنْ يَلِيَهَا أَحَدٌ مِنْ وَلَدِكَ».

باب سی و هفتم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی باینکه حضرت علی (ع) به

به فرزندان خود فرمود حکومت نصیب آنها نخواهد شد

از این رو آنها را از قیام علیه خلفا نهی کرد

۳۶۳. عبدالله بن حارث می‌گوید:

علی بن ابیطالب (ع) به فرزندان خود فرمود: این امر را (یعنی امر خلافت

را) طلب نکنید، زیرا هیچیک از شما طلب اینکار را نمی‌کند مگر اینکه کشته

خواهد شد.

۳۶۴. و نیز از عثمان بن عفان روایت کرده که گفت: این امر خلافت را

اولاد علی (ع) صاحب نخواهد شد.

۳۶۵. علی بن عبدالله می‌گوید: رسول خدا (ص) فرمود: سلطنت

نصیب فرزندان علی (ع) نخواهد شد.

۳۶۶. عثمان بن عفان می‌گوید: از رسول خدا (ص) شنیدم که بعلی بن

ابطالب (ع) فرمود: امر خلافت نصیب احدی از فرزندان تو نخواهد شد.

٣٦٧. وَ ذَكَرَ فِي حَدِيثٍ آخَرَ يَسْنَادُهُ عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ، قَالَتْ:
 كُنْتُ بَيْنَ يَدَيِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، ذَاتَ يَوْمٍ، فَتَذَاكَرُوا الْخِلَافَةَ، فَقَالُوا:
 «وُلْدُ فَاطِمَةَ، فَقَالَ ﷺ: «لَنْ يَصِلُوا إِلَيْهَا أَبَدًا، وَلَكِنَّهَا تَكُونُ فِي وُلْدِ
 عَمِّي صَنُؤُ أَبِي» يَعْنِي الْعَبَّاسَ. (كنز العمال ج ١١: ص ٧٠٦ / حديث ٣٣٤٣٥).

٣٦٨. وَ ذَكَرَ فِي حَدِيثٍ آخَرَ يَسْنَادُهُ عَنْ سَهْلِ بْنِ حَبِيبٍ، قَالَ:
 كُنَّا عِنْدَ يَزِيدِ الرُّقَاشِيِّ، فَجَاءَهُ قَتْلُ زَيْدِ بْنِ عَلِيٍّ، فَبَكَى ثُمَّ قَالَ:
 حَدَّثَنِي أَنَسُ بْنُ مَالِكٍ أَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ ﷺ يَقُولُ: «لَا يَلِيهَا أَحَدٌ
 مِنْ وُلْدِ فَاطِمَةَ».

الباب ٢٨

فِيمَا نَذَرُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ
 الْعَبَّاسِ فِي ذَمِّ دَوْلَتِهِمْ، وَالْأَمْرِ بِالْدُّعَاءِ عَلَيْهَا.
 ٣٦٩. قَالَ: حَدَّثَنَا عُمَرُ، قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْمُؤْمِنِ، قَالَ: حَدَّثَنَا الْحُجَّاجُ عَنْ هَارُونَ
 عَنْ مَقَاتِلَ عَنْ عَطَاءٍ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ أَنَّهُ قَالَ:
 لَنَا أَهْلُ الْبَيْتِ رَايَاتُ سُودٍ لَا تَرْدُ حَتَّى تَخْرُجَ مِنْ خُرَاسَانَ كَاللَّيْلِ
 سَوَادًا فِي أَسْنَتِهَا النَّصْرُ، وَفِي أَوْسَاطِهَا اللَّعْنُ، وَفِي أَرْجَائِهَا الْكُفْرُ، مَنْ
 قَاتَلَهُمْ قَاتَلُوهُ، وَمَنْ فَرَّ مِنْهُمْ، أَدْرَكُوهُ، وَمَنْ تَحَصَّنَ مِنْهُمْ أَنْزَلُوهُ، وَمَنْ
 شَايَعَهُمْ أَفْتَنُوهُ، وَمَنْ خَالَفَهُمْ أَفْقَرُوهُ، الدَّاعِي عَلَيْهِمْ يَوْمَئِذٍ دَعْوَةُ كَمَنْ
 رَمَى بِسَهْمٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ.

۳۶۷. ام سلمه گوید:

من روزی خدمت رسول الله ﷺ بودم که درباره خلافت صحبتی بمیان آمد، گفتند: آیا خلافت نصیب اولاد فاطمه ﷺ خواهد شد؟ پیغمبر ﷺ فرمود: ابدأ. هرگز فرزندان فاطمه بخلافت نخواهند رسید؛ ولی نصیب اولاد عمویم عباس خواهد شد.

۳۶۸. سهیل بن حبیب می‌گوید: ما نزد برید رقاشی بودیم که خبر قتل زید بن علی ﷺ را به او دادند او پس از شنیدن این‌خبر گریه کرد و گفت: انس بن مالک برای من نقل کرد که از رسول خدا ﷺ شنیدم فرمود: خلافت نصیب احدی از فرزندان فاطمه ﷺ نخواهد شد.

باب سی و هشتم

بیانی از کتاب فتن سلیلی از اینکه عبدالله بن عباس از حکومت بنی

عباس مذمت کرده و دستور به نفرین به آنها داده است

۳۶۹. ابن عباس می‌گوید: برای ما اهل بیت بیرقهای سیاهی خواهد بود که رد نمی‌شوند تا اینکه از خراسان بیرقهای سیاهی چون شب تاریک خروج کنند در اول آن بیرقها پیروزی و در اواسط آنها لعنت و در آخر آنها کفر خواهد بود، کسیکه با آنها بجنگد او را می‌کشند و کسیکه از دست آنها فرار کند او را خواهند گرفت و کسیکه متحصن شود او را پیاده می‌کنند و کسیکه آنها را مشایعت کند او را دچار فتنه می‌کنند در آنروز کسیکه با آنها مخالفت نماید فقیرش خواهند نمود در آنروز کسی که بر آنها نفرین کند مثل آن است که تیری در راه خدا انداخته باشد.

الباب ٢٩

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلَى عَنْ دَوْلَةِ بَنِي الْعَبَّاسِ ،
وَدَوْلَةِ التُّرْكِ ، وَ حَدِيثِ الَّذِي يَمْلَأُ الْأَرْضَ عَدْلًا .

٣٧٠ . قَالَ : حَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ عَبْدِ الْوَهَّابِ ، قَالَ : حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ الْمُؤْمِنِ ،
قَالَ : حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنِ غَالِبٍ ، قَالَ : حَدَّثَنَا الْخَلِيلُ بْنُ سَالِمِ الْبَزَّازِ ، قَالَ : حَدَّثَنِي عَمِّي
الْعَلَاءُ بْنُ رُشَيْدٍ ، قَالَ : حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَاحِدِ بْنُ زَيْدٍ عَنِ الْحَسَنِ عَمَّنْ أَخْبَرَهُ أَنَّ عَلِيَّ بْنَ أَبِي
طَالِبٍ عليه السلام قَالَ لِابْنِ عَبَّاسٍ :

« يَا ابْنَ عَبَّاسٍ قَدْ سَمِعْتُ أَشْيَاءَ مُخْتَلِفَةً ، وَ لَكِنْ حَدَّثَ أَنْتَ رَضِيَ اللَّهُ
عَنْكَ » قَالَ : نَعَمْ ، قَالَ : أَوَّلُ فِتْنَةٍ بَعْدَ الْمَائَتَيْنِ إِمَارَةُ الصَّبِيَّانِ ، وَ تِجَارَاتُ
كَثِيرَةٍ وَ رِبْحٌ قَلِيلٌ ، ثُمَّ مَوْتُ الْعُلَمَاءِ وَ الصَّالِحِينَ ، ثُمَّ قَحْطٌ شَدِيدٌ ، ثُمَّ الْجَوْرُ
وَ قَتْلُ أَهْلِ بَيْتِي الظُّمَاءِ بِالزُّورَاءِ ، ثُمَّ الشَّقَاقُ نِفَاقُ الْمُلُوكِ وَ مَلِكُ
الْعَجَمِ ، فَإِذَا مَلَكَتْكُمْ التُّرْكُ فَعَلَيْكُمْ بِأَطْرَافِ الْبِلَادِ وَ سَوَاحِلِ الْبِحَارِ وَ
الْهَرَبِ الْهَرَبِ ، ثُمَّ تَكُونُ فِي سَنَةِ خَمْسِينَ وَ مَائَتَيْنِ وَ خَمْسِ ثَلَاثِ فِتْنٍ فِي
الْبِلَادِ : فِتْنَةٌ بِمِصْرَ ، الْوَيْلُ لِمِصْرَ ، وَ الثَّانِيَةُ بِالْكُوفَةِ ، وَ الثَّالِثَةُ بِالْبَصْرَةِ
فَوَيْلُ لِلْبَصْرَةِ ، وَ هَلَاكُ الْبَصْرَةِ مِنْ رَجُلٍ يَنْتَدِبُ لَهَا لَا أَصْلَ لَهُ وَ لَا فَرْعٌ ،
فَيَصِيرُ النَّاسُ فِرْقَتَيْنِ : فِرْقَةٌ مَعَهُ ، وَ فِرْقَةٌ عَلَيْهِ ، فَيَمْكُثُ فَيَدُومُ عَلَيْهِمْ
سِنِينَ ، ثُمَّ يَوَلَّى عَلَيْكُمْ خَلِيفَةٌ فَظٌّ غَلِيظٌ يُسَمَّى فِي السَّمَاءِ : الْقَتَالُ ، وَ فِي
الْأَرْضِ الْجَبَّارُ ، فَيَسْفِكُ الدَّمَاءَ ثُمَّ يُمَزِّجُ الدَّمَاءَ بِالْأَسْمَاءِ ، فَلَا يَقْدِرُ عَلَى
شُرْبِهِ ، وَيَهْجُمُ عَلَيْهِمُ الْأَعْرَابُ ، وَ عِنْدَ هُجُومِ الْأَعْرَابِ قُتِلَ الْخَلِيفَةُ ،
فَيَنْفُسُوا الْجَوْرُ وَ الْفُجُورُ بَيْنَ النَّاسِ ، وَ تَحْيِيكُمْ آيَاتُ مُتَابِعَاتٍ كَأَنَّهُنَّ نِظَامٌ

باب سی و نهم

بیانی از کتاب فتن سلیلی پیرامون حکومت بنی عباس و حکومت ترک و کسی که جهان را پر از عدل و داد خواهد کرد
۳۷۰. عبدالواحد بن زید از قول حسن روایت کرده که گفت:

علی بن ابی طالب (علیه السلام) به ابن عباس فرمود: ای ابن عباس اخبار متفاوتی شنیده‌ام آیا تو که خداوند از تو خوشنود باد حدیثی را گفته‌ای؟ گفتم بلی فرمود: فتنه نخست حکومت بچه‌ها، تجارتهای و استفاده کم، موت علماء و مردم نیکوکار، قحطی شدید، ظلم و ستم نفاق ملوک و ملک عجم خواهد بود،

موقعی که گروه ترک بر شما مسلط شدند بر شما لازم است که به اطراف شهرها و دریاها فرار کنید، فرار فرار، بعد از آن در سنه (۲۵۵) سه فتنه بوقوع خواهد پیوست، فتنه‌ای در مصر، وای بر مصر، فتنه دوم در کوفه، و فتنه سوم در بصره و هلاکت اهل بصره به دست مردی است که بی‌ریشه است و در بصره درگیریهای زیادی خواهد شد و مردم بصره به دو فرقه تقسیم می‌شوند،

فرقه‌ای بر او و فرقه‌های علیه او خواهند بود، آن مرد، چند سالی زندگی خواهد کرد، بعد از او خلیفه سنگ دلی بر شما مسلط می‌شود که در آسمانها به کشتار کننده و در زمین به ستمکار معروف است خون‌های ریخته را با آب مخلوط می‌کند که نمی‌تواند آن را بنوشد.

آنگاه اعراب به آنها هجوم خواهند آورد در آن گیر و دار خلیفه کشته می‌شود و جور و فسق و فجور بین مردم فاش خواهد شد و بیرقهای پشت

مُنْظُومَاتٍ انْقَطَعْنَ فَتَتَابَعْنَ، فَإِذَا قُتِلَ الْخَلِيفَةُ الَّذِي عَلَيْكُمْ فَتَوَقَّعُوا
خُرُوجَ آلِ أَبِي سُفْيَانَ، وَ أَمَارَتَهُ عِنْدَ هَلَاكِ مِصْرَ، وَ عِنْدَ هَلَاكِ مِصْرَ
يُخْسِفُ بِالْبَصْرَةِ خَسْفٌ بِكُلَّيْهَا وَ بَارِجَاتُهَا، وَ خَسْفَانِ آخِرَانِ بِسُوقِهَا وَ
مَسْجِدِ جَامِعِهَا، ثُمَّ بَعْدَ ذَلِكَ طُوفَانُ الْأَسْمَاءِ، فَمَنْ نَجَّى مِنَ السَّيْفِ لَمْ يَنْجِ
مِنَ الْأَسْمَاءِ إِلَّا مَنْ سَكَنَ ضَوَاحِيهَا وَ تَرَكَ بَاطِنَهَا، وَ بِمِصْرَ ثَلَاثَ خُسُوفٍ
وَسِتُّ زَلَزِلَ وَ قَذْفٌ مِنَ السَّمَاءِ، ثُمَّ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ الْكُوفَةُ، وَ يَكُونُ
السُّفْيَانِيُّ بِالشَّامِ، فَإِذَا صَارَ جَيْشُهُ بِالْكُوفَةِ بُويعَ لِحَايِرِ آلِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ السَّلَامُ)
تَحْتَ الْكَعْبَةِ، فَيَتَمَنَّى الْأَحْيَاءُ عِنْدَ ذَلِكَ أَنَّ أَمْوَاتَهُمْ فِي الْحَيَاةِ، يَمْلَأُهَا عَدْلًا
كَمَا مِلَّتْ جَوْرًا.

وَ قَدْ ذَكَرَ مُصَنِّفُ كِتَابِ الْفِتَنِ، السَّلِيلِيُّ: أَنَّ هَذِهِ الْفِتَنَ جَمِيعُهَا كَانَتْ فِي
خِلَافَةِ بَنِي الْعَبَّاسِ، وَ لَعَمْرِي قَدْ كَانَ مَا يُقَارِبُهَا، وَ قَدْ حَدَّثَ بَعْدَ وَفَاتِهِ
فِتْنٌ مَا يَقْتَضِي أَنْ يَكُونَ الْحَدِيثُ أَشَارَ إِلَيْهَا، وَ بَقِيَ مِنْهَا مَا لَمْ يَقَعْ إِلَى الْآنَ،
أَجْرَاهَا اللَّهُ جَلَّ جَلَالُهُ عَلَى السَّلَامَةِ وَ الْأَمَانِ.

الباب ٢٠

فِيمَا نَذَرَهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِيِّ
مَنْ نَهَى مَوْلَانَا عَلِيًّا (عَلَيْهِ السَّلَامُ) عَنْ سُكْنَى الْبَصْرَةِ.

٣٧١. قَالَ: حَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ عَبْدِ الْوَهَّابِ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدٌ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَحْمَدُ، قَالَ:
حَدَّثَنَا الْحَسَنُ بْنُ عَلِيٍّ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ عِمْرَانَ عَنْ سَالِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ،
قَالَ: لَا تَرْغَبُوا فِي سُكْنَى الْبَصْرَةِ، فَإِنَّهَا تَظْهَرُ بِهَا عَيْنٌ تَغْرِقُهَا وَ مَا حَوْلَهَا
حَتَّى لَا يُرَى مِنْهَا إِلَّا مَسْجِدُهَا كَأَنَّهُ جَوْجُ سَفِينَةٍ

(شرح نهج البلاغة - لابن أبي الحديد - ج ٤: ص ٥٣).

سر یکدیگر نظیر دانه‌های تسبیحی که نخ آن قطع شده باشد و دانه‌های آن پشت سرهم شروع به ریزش نمایند نزد شما می‌آیند.

پس موقعی که خلیفه شما کشته شد انتظار خروج آل ابوسفیان را داشته باشید، دلیل آن خروج هلاکت اهل مصر است که بهنگام هلاکت آنها بصره در زمین فرو می‌رود و دو زلزله دیگر در بازار و مسجد بصره اتفاق می‌افتد و بعد از آن دچار طوفان خواهند شد.

کسیکه از مرگ نجات پیدا کند از طوفان نجات نخواهد یافت مگر کسیکه در اطراف بصره زندگی کند و وسط آن را ترک نماید و در شهر مصر سه خسوف و شش زلزله بوقوع خواهد پیوست.

بعد از آن کوفه (دچار انقلاب می‌شود) و سفیانی در شام خواهد بود، موقعی که لشکر سفیانی بکوفه آمد با بهترین فرد از آل محمد (علیه السلام) بیعت خواهد شد که در کعبه خواهد بود، در آن موقع افراد زنده تمنا دارند که مرده‌های آنها زنده شوند و آنحضرت زمین را پر از عدل و داد خواهد کرد همانطور که پر از ظلم و جور شده باشد.

باب چهارم

بیانی از کتاب فتن سلیلی پیرامون نهی حضرت علی از سکونت در بصره ۳۷۱. محمد بن علی از پدرش از جدش (علیه السلام) روایت کرده که فرمود:

تمایلی به زندگی در بصره نکنید، زیرا که بصره و اطراف آن بنحوی غرق خواهد شد که مسجد آن چون سینه کشتی خواهد بود که در روی آب قرار گرفته است.

الباب ٤١

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِ أَيْضاً

فِيمَا جَرَى عَلَى الْبَصْرَةِ وَيَجْرِي.

وَنَحْنُ نَذْكُرُ مِنْهُ مَا بَقِيَ فِي الْحَدِيثِ مِنْ حَوَادِثِهَا.

٣٧٢. يَقُولُ فِيهِ: ثُمَّ قَالَ الْحَسَنُ:

وَقَعَ السَّيْفُ وَقَعَ السَّيْفُ، فَكَمْ مِنْ عَيْنٍ بَاكِئَةٍ وَكَمْ مِنْ حُرْمَةٍ مُسْتَحِلَّةٍ
وَكَمْ مِنْ غَمٍّ نَازِلٍ،

ثُمَّ قَالَ: هَلَكَ الضَّعِيفُ هَلَكَ الضَّعِيفُ،

ثُمَّ قَالَ: تَحْيِيُّكُمْ رِيحُ صَفَرَاءَ مِنْ قَبْلِ الْقِبْلَةِ، فَتَدُومُ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ وَلَيْلَتَيْنِ
حَتَّى يَصِيرَ اللَّيْلُ مِنْ شِدَّةِ الصُّفْرِ مِثْلَ النَّهَارِ الْمُضِيِّ، وَبَعْدَهُ يَكُونُ
غَرَقُ الْبَصْرَةِ،

ثُمَّ تَوَقَّعُوا آيَاتِ مَتَوَالِيَاتٍ مِنَ السَّمَاءِ مَنْظُومَاتٍ كَنْظَمِ الْخَرَزِ، فَأَوَّلَ
الْآيَاتِ: الصَّوَاعِقُ، ثُمَّ الرِّيحُ الصَّفَرَاءُ، ثُمَّ رِيحٌ دَائِمٌ وَصَوْتُ مِنَ السَّمَاءِ
يَمُوتُ فِيهِ خَلْقٌ، وَيَكُونُ بِوَاسِطِهِ هَلَاكٌ كَثِيرٌ،

وَتَكُونُ بِالْكَوْفَةِ عَجَائِبُ، وَبِالْأَهْوَازِ زَلَزِلٌ، فَتَكُونُ بُيُوتُهُمْ
قُبُورَهُمْ، ثُمَّ تَنْتَطِعُ السُّبُلُ، فَلَا يَخْرُجُ أَحَدٌ مِنْ مَدِينَةٍ إِلَى مَدِينَةٍ.

باب چهل و یکم

بیانی از کتاب فتن سلیلی در حوادثی که بر بصره خواهد گذشت
 سلیلی می‌گوید: ما دنباله حدیث را که بیان‌کننده حوادث است بیان
 می‌کنیم
 ۳۷۲. حسن می‌گوید:

شمشیر در کار است و چقدر چشمهای گریان که دیده خواهد شد، چقدر
 حرام که حلال خواهد شد و چقدر ناراحتی که وارد می‌شود سپس دوبار
 گفت: ضعیف هلاک خواهد شد سپس گفت:
 بادی زرد از جانب قبله می‌وزد و سه روز و دو شب طول می‌کشد تا
 آنکه شب از شدت زردی مثل روز روشن می‌شود.
 آنگاه بصره غرق خواهد شد، سپس نشانه‌های پشت سر هم حلقه وار
 ظاهر می‌شود اولین علامت فریاد است سپس زردی، بعد باد پیوسته.
 آنگاه صدایی از آسمان بلند می‌شود که مردم بخاطر آن صدا می‌میرند.
 و در کوفه حوادث عجیبی ظاهر می‌شود و در اهواز زلزله می‌آید و
 خانه‌های مردم قبرهای ایشان می‌شود و راهها نابود می‌شود.
 آنگاه هیچکس از شهری به شهر دیگر نمی‌تواند برود.

الباب ٤٢

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلَى فِيمَا ذَكَرُوهُ
عَنْ بَنِي قَنْطُورَاءَ ، وَمَا يَجْرِي عَلَى الْبَصْرَةِ مِنْهُمْ .

٣٧٣. قَالَ: حَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ عَبْدِ الْوَهَّابِ، قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْمُؤْمِنِ ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَحْمَدُ
بْنُ مُحَمَّدٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا الْعَبَّاسُ بْنُ عَبْدِ الْعَظِيمِ الْعَنْبَرِي، قَالَ: حَدَّثَنَا رَوْحُ بْنُ عِبَادَةَ، قَالَ:
حَدَّثَنَا عُيَيْنَةُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ جَوْشَنِ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَخِيهِ رَبِيعَةَ بْنِ جَوْشَنِ أَنَّهُ لَقِيَ عَبْدَ اللَّهِ
بْنَ عَمْرٍو فِي بَيْتِ الْمَقْدِسِ، فَقَالَ:

مِمَّنْ أَنْتُمْ؟ فَقُلْنَا: مِنْ أَهْلِ الْعِرَاقِ؛ فَقَالَ: مِنْ أَيِّهِمْ؟ قُلْنَا: مِنْ أَهْلِ
الْبَصْرَةِ، قَالَ: أَمَّا فَاسْتَعِدُّوا يَا أَهْلَ الْبَصْرَةِ،

قُلْنَا: مِمَّا نَسْتَعِدُّ؟ قَالَ: الْمُرَاوِدُ (ما يجعل فيه الزاد) وَ الْقَرَبِ، وَ خَيْرُ الْمَالِ
يَوْمَئِذٍ أَجْمَالُ مُصَالٍ (يترايل لبنها) يَحْمِلُ عَلَيْهَا الرَّجُلُ أَهْلَهُ، وَ يَمِيرُهُمْ عَلَيْهِ،
وَ فَرَسٌ وَقَاحٌ (صلب) شَدِيدٌ، فَوَ اللَّهُ لَيُوشَكَنَّ أَنْ يَغْبِطَ الرَّجُلُ بِخَفَةِ الْحَالِ
كَمَا يَغْبِطُ الْيَوْمَ بَكْرَةَ الْأَهْلِ وَ الْمَالِ،

فَقُلْنَا: مِمَّ ذَلِكَ؟ قَالَ: يُوشَكُ أَنْ يُنْزَلَ بِكُمْ بَنُو قَنْطُورَاءَ يَنْزِلُونَ
بِشَاطِئِ دِجْلَةٍ فَيَرْبِطُونَ بِكُلِّ نَخْلَةٍ فَرَسًا، فَيُخْرِجُونَكُمْ حَتَّى يَلْحَقُونَكُمْ
بِرُكْبَةٍ (بين مكة و العراق) وَ الثَّغْنِ (قرب البصرة)، قَالَ: فَقُلْنَا: مَا بَنُو قَنْطُورَاءَ؟
قَالَ: فَقَالَ: اللَّهُ أَعْلَمُ، أَمَّا الْأِسْمُ فَهَكَذَا نَجِدُهُ فِي الْكِتَابِ، وَ أَمَّا النَّعْتُ
فَنَعْتُ التُّرْكِ.

(كتاب الفتن لابن حماد ج ٢: ص ٦٨٠-٦٨١).

باب چهل و دوم:

بیانی از کتاب فتن سلیلی پیرامون بنی قنطور و آنچه که از طرف آنها
بر سر بصره خواهد آمد

۳۷۳. عبدالوهاب با سلسله سند از ربیعه بن جوشن نقل می‌کند که:
روزی با عبدالله بن عمر در بیت المقدس برخورد کرد و از او پرسید اهل
کجائی؟

گفت اهل عراقم گفت: از کدام شهر؟
گفت اهل بصره آنگاه گفت: ای مردم بصره آماده باشید بر شما باد به
مواد غذایی و آب و بهترین ثروت در این روز شترانی است که مردم،
خانواده خود را بر آنها سوار کنند و از آنجا دور شوند.
سوگند بخدا که مرد به سبکی وضع و حال دیگران غبطه می‌خورد
همینطور که امروز عده‌ای بخاطر ثروت به ثروتمندان غبطه می‌خورند.
گفت: از کجا این وضع به وجود می‌آید گفت نژاد ترک در ساحل دجله
پیاده می‌شوند و به هر درخت نخلی اسب خود را می‌بندند.
آنگاه در نزدیکی بصره با شما برخورد می‌کنند و شما را از خانه‌های
خود بیرون می‌کشند.

آنگاه پرسیدم بنی قنطورا کیانند؟
گفت خدا به این امر آگاهتر است آنچه که ما در کتاب یافته‌ایم آنها از
نژاد ترک‌اند.

الباب ٤٣

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِي مِنْ حَدِيثِ
 أَهْلِ الْبَصْرَةِ مَعَ بَنِي قَنْطُورَاءَ نَذَرُ إِسْنَادَهُ لِيَكُونَ دَرَكُهُ عَلَيْهِ.
 ٣٧٤. قَالَ: حَدَّثَنَا عُمَرُ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدٌ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَحْمَدُ، قَالَ: حَدَّثَنَا فَضِيلُ ابْنِ
 عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْأَزْدِيِّ وَ سَيَّارِ بْنِ زَيْدٍ عَنْ زَيْدِ بْنِ هَارُونَ، قَالَ: أَخْبَرَنَا الْعَوَّامُ
 بْنُ حَوْشَبٍ، قَالَ: حَدَّثَنِي سَعِيدُ بْنُ جَمْهَانَ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي بَكْرَةَ عَنْ أَبِيهِ، قَالَ:
 ذَكَرَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ، أَرْضًا يُقَالُ لَهَا: الْبَصْرَةُ إِلَى جَنْبِهَا نَهْرٌ يُقَالُ لَهُ:
 دِجْلَةٌ، وَ نَخْلٌ كَثِيرٌ فَيَنْزِلُ بِهِمْ بَنُو قَنْطُورَاءَ، فَيَفْتَرِقُ النَّاسُ: فِرْقَةٌ تَلْحَقُ
 بِأَصْلِهَا فَيَهْلِكُونَ، وَ فِرْقَةٌ تَأْخُذُ عَلَى أَنْفُسِهَا فَيَكْفُرُونَ، وَ فِرْقَةٌ يَجْعَلُونَ
 ذَرَارِيَهُمْ خَلْفَ ظُهُورِهِمْ يُقَاتِلُونَ، قَتَلَاهُمْ شُهَدَاءُ، يَفْتَحُ اللَّهُ عَلَى أَيْدِيهِمْ.
 (مسند أحمد ج ٦: ص ٢٠ / حديث ١٩٩٠٠).

الباب ٤٤

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِي أَيْضاً
 مِنْ التَّحْذِيرِ مِنَ الطَّمَاظِمِ.
 ٣٧٥. قَالَ بِإِسْنَادِهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ أَبِي الْحَسَنِ أَنَّهُ قَالَ:
 جَاءَتِ الطَّمَاظِمُ، جَاءَتِ الطَّمَاظِمُ، جَاءَتِ الطَّمَاظِمُ، يَضْرِبُونَ رِقَابَكُمْ،
 وَ يَأْكُلُونَ فَيْئَكُمْ، وَ يَسْتَوْطِنُونَ بِلَادَكُمْ، وَ يَهْتَكُونَ سُتُورَكُمْ، وَ
 يَسْتَعْبِدُونَ خِيَارَكُمْ، وَ يَذْلُونَ أَشْرَافَكُمْ، خَابَ الْعَبِيدُ، جَارَتِ الْعَبِيدُ،
 تَرَ قُلُوبُ فِي الْحَدِيدِ، مُشَوَّهَةٌ أَلْوَانُهُمْ، غَلِيظَةٌ رِقَابُهُمْ، سَيُوفُهُمْ مَذَكَّرَةٌ،
 وَ عَصِيَّتُهُمْ مُبَشِّرَةٌ، وَ أَسْيَاطُهُمْ مُثْمِرَةٌ، لَهُمْ أَشَدُّ عَلَى أُمَّتِي مِنْ فِرْعَوْنَ
 عَلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ.

باب چهل و سوم:

بیانی از کتاب فتن سلیلی از حوادثی که بر مردم بصره از طرف بنی قنطورا خواهد گذشت

۳۷۴. عمر گفت:

محمّد با سلسله حدیث از ابابکر نقل کرد که رسول خدا (ص) فرمود: سرزمینی است که آن را بصره می‌گویند و در کنار او نهری است بنام دجله که دارای نخل زیادی است.

در آنجا قوم ترک وارد می‌شوند و مردم به گروه متفاوتی تقسیم می‌شوند.

گروهی به اصل خود باز می‌گردند که کشته می‌شوند.

گروهی دیگر به کفر، رومی آورند.

گروه دیگر به همراه فرزندان می‌جنگند و کشته می‌شوند اینها شهداء پیروزمندند.

باب چهل و چهارم

بیانی از کتاب فتن سلیلی پیرامون حوادث و رویدادهائی که از طرف طماطم بر مردم خواهد گذشت

۳۷۵. حدیثی از حسن بن ابی الحسن نقل شده که فرمود:

طماطم خواهند آمد آنها کسانی‌اند که گردنهای شما را می‌زنند و مواد غذایی شما را می‌خورند و وطن شما را اشغال می‌کنند و حرمت شما را از بین می‌برند و بزرگان شما را به بردگی می‌کشانند و خانواده‌های شریف را ذلیل می‌کنند، مردم برده آنها را به تکیه بر سلاح خود با بالندگی راه می‌روند و گردن کلفتی می‌کنند، شمشیرهای ایشان تیز و عصاهای آنها تراشیده و آماده زدن و شلاقهای ایشان دارای گره است ستم آنها به امت من از ستم فرعون به قوم بنی اسرائیل سخت‌تر و شدیدتر است.

الباب ٢٥

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِسَلِيلِي فِي طُولِ دَوْلَةِ التُّرْكِ
كَدَوَامِهَا لِفِرْعَوْنَ، وَ أَنَّ زَوَالَهُمْ لِمَا يَقَعُ بَيْنَهُمْ، وَ أَنَّهُمْ يُوصِلُونَ أَمْرَهُمْ
إِلَى وُلْدِ النَّبِيِّ ﷺ.

٣٧٦. قَالَ: حَدَّثَنَا عَمْرُو، قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْمُؤْمِنِ، قَالَ: حَدَّثَنَا الْحَجَّاجُ عَنِ الْهَذِيلِ
عَنْ مَالِكِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ عُثْمَانَ بْنِ مَعْدَانَ عَنْ عِمْرَانَ بْنِ سَلِيمٍ قَالَ:

يُوشِكُ بَنُو حَفْصَةَ - يَعْنِي الْأَتْرَاكَ - أَنْ يَخْرُجُوا إِلَى الْعِرَاقِ فَيَقْتَهُرُونَ
كُلَّ أَبْيَضٍ وَ أَسْوَدَ، وَ تَدُومُ لَهُمُ الدُّنْيَا كَدَوَامِهَا لِفِرْعَوْنَ حَتَّى إِذَا اسْتَمَكُّوا
وَ امْتَنَعُوا وَ تَعَزَّزُوا وَ تَجَبَّرُوا مَنَعَ اللَّهُ عَنْهُمْ الْقَطْرَ،

فَانْتَقَمَ لِبَعْضِهِمْ مِنْ بَعْضٍ لِسُوءِ رَعِيَّتِهِمْ وَ قَتَلِهِمُ الْمُسْلِمِينَ،
لِبَاسِهِمْ لِبَاسُ أَهْلِ الْكُفْرِ حَتَّى تُلْقَى بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةُ وَ الْبَغْضَاءُ حَتَّى
تُبْتَرَهُمْ وَ تَشْرَدَهُمْ حَتَّى يَضَعَ الْمُلْكُ فِي وُلْدِ النَّبِيِّ ﷺ، وَ هُمْ أَوْلَى
النَّاسِ بِهِ، وَ أَحَقُّ أَنْ يَقُومُوا بِالْعَدْلِ مِنْ غَيْرِهِمْ.

فصل

وَ رَأَيْتُ فِي كِتَابِ الْمُبْتَدَأِ تَأْلِيفِ وَهَبِ بْنِ مُنَبِّهٍ عِنْدَ ذِكْرِ مُوسَى وَ
فِرْعَوْنَ مَا يَقْتَضِي أَنَّ دَوْلَةَ فِرْعَوْنَ نَحْوَ أَرْبَعِمِائَةِ سَنَةٍ، وَ أَنَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ
كَانُوا مِنْهَا مِائَةً وَ خَمْسِينَ سَنَةً فِي بَلَاءٍ مَعَ فِرْعَوْنَ قَبْلَ نُبُوءَةِ مُوسَى ﷺ.

باب چهل و پنجم

بیانی از کتاب فتن سلیلی در دوام حکومت ترکها همانند دوام حکومت فرعون و زوال آنها و تسلط یکی از فرزندان پیامبر بر آنها ۳۷۶. عمران بن سلیم می‌گوید:

بزودی بنی حفصه یعنی ترکها بر کشور عراق مسلط می‌شوند و هر سفید و سیاهی را محکوم می‌نمایند، و دنیا برای آنها ادامه خواهد داشت نظیر ادامه آن برای فرعون تا وقتی که توانایی این کار را داشته باشند به مردم زور می‌گویند و جلوگیری آنها کنند و به آنها تکبر می‌ورزند و ستم می‌نمایند. آنگاه خداوند باران را از آنها منع خواهد کرد و انتقام بعضی را از بعض دیگر بجهت عدم رعایت و کشتار آنها خواهد گرفت.

لباس مسلمین لباس کفار خواهد شد دشمنی و عداوت در بین مسلمانها ظاهر می‌شود تا اینکه آنها را به زانو درآورد و آنها را پراکنده سازد، آنگاه حکومت به یکی از فرزندان پیامبر ﷺ می‌رسد زیرا آنها به سلطنت از دیگران اولی‌تر و از اقامه عدل نسبت به دیگران سزاوارترند.

فصل

در کتاب مبتدأ تألیف وهب دیدم که داستان موسی و فرعون بدینگونه است که دولت فرعون ۴۰۰ سال دوام داشت و بنی اسرائیل حدود ۱۵۰ سال پیش از ظهور موسی در دست فرعون اسیر بودند.

فصل

وَرَأَيْتُ فِي مَجْمُوعِ قَالِبِهِ طَوِيلُ يُسَمَّى السَّفِينَةَ أَحْضَرَهُ عِنْدَنَا السَّيِّدُ
أَحْمَدُ ابْنُ مُهَنَّاتٍ فِي عُمُرٍ فِرْعَوْنَ مَا هَذَا لَفْظُهُ:
عَاشَ فِرْعَوْنُ ثَلَاثِمِائَةَ سَنَةٍ مِنْهَا مِائَتَانِ وَعَشْرُونَ سَنَةً لَا يَرَى فِيهَا
مَا يُقْدَى عَيْنُهُ، وَدَعَاهُ مُوسَى عليه السلام ثَمَانِينَ سَنَةً.

فصل

وَذَكَرَ يَاقُوتُ الْحِمَوِيُّ فِي الْمُجَلَّدِ الرَّابِعِ عَشَرَ مِنْ مُعْجَمِ الْبُلْدَانِ مَا هَذَا
لَفْظُهُ: فَلَمَّا هَلَكَ كَانَ بَعْدَهُ فِرْعَوْنُ مُوسَى عليه السلام، وَقِيلَ: كَانَ مِنَ الْعَرَبِ مِنْ
بَلِيٍّ، وَكَانَ أَبْرَشَ قَصِيرًا يَطَأُ فِي لِحْيَتِهِ، مُلْكُهَا خَمْسِمِائَةَ عَامٍ ثُمَّ غَرَّقَهُ اللَّهُ وَ
أَهْلَكَهُ، وَهُوَ الْوَلِيدُ بْنُ مَصْعَبٍ وَزَعَمَ قَوْمٌ أَنَّهُ كَانَ مِنْ قَبْطِ مِصْرَ وَلَمْ
يَكُنْ مِنَ الْعِمَالِقَةِ (معجم البلدان ج ٥: ص ١٤٠).

فصل

وَرَأَيْتُ فِي حَدِيثِ أَبِي بَكْرٍ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْقَاضِي بِإِسْنَادِهِ عَنْ أَبِي
إِسْحَاقٍ عَنِ الْأَسْوَدِ، قَالَ: قُلْتُ لِعَائِشَةَ: يَا أُمَّ الْمُؤْمِنِينَ أَلَا تَعْجَبِينَ مِنْ
رَجُلٍ مِنَ الطُّلُقَاءِ يُنَازِعُ رَجُلًا مِنْ أَهْلِ بَدْرٍ الْخِلَافَةَ؟
فَقَالَتْ: لَا تَعْجَبُ إِنَّ فِرْعَوْنَ قَدْ مَلَكَ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَرْبَعِمِائَةَ سَنَةً، وَ
الْمُلْكُ يُعْطِيهِ اللَّهُ الْبِرَّ وَالْفَاجِرِ.
وَأَحَادِيثُ الْقَاضِي عِنْدَنَا فِي آخِرِ مُجَلَّدٍ أَوَّلُهُ كِتَابُ الدِّيَاتِ لِظَرِيفِ ابْنِ
نَاصِحٍ.

فصل

دیدم که سید احمد بن مهنا درباره عمر فرعون چنین می‌گوید: فرعون ۳۰۰ سال عمر کرد و ۲۲۰ سال نمی‌دید که در چشمانش خار خلیده و موسی ۸۰ سال او را به هدایت و روشنی دعوت کرد.

فصل

یاقوت حموی در جلد چهاردهم معجم البلدان خود چنین می‌گوید: چون فرعون نابود شد موسی پس از او به زندگی خود ادامه داد چنین گفته شده که او عرب بود و کوتاه قد با ریشی صاف و مرتب حکومتش ۵۰ سال دوام داشت سپس خداوند او را غرق کرد و نابود ساخت. گروهی بر این باورند که او مصری بود و از عمالقه نبود.

فصل

در حدیثی از ابی بکر دیدم که نقل کرده که اسود به عایشه گفت: ای ام‌المؤمنین آیا در شگفت نیستی از مردی از آزاد شده‌ها که با مردی از اهل بدر بر سر خلافت کشمکش داشت؟ گفت شگفتی مکن که فرعون ۴۰۰ سال مالک زندگی قوم بنی اسرائیل بود و خداوند حکومت را هم به نیکوکار می‌دهد و هم به گنهکار.

الباب ٤٦

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ مَعْرِفَةِ وَقْتِ هَلَاكِ الْعَرَبِ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ أَيْضاً.

٣٧٧. بِإِسْنَادِهِ قَالَ:

وَاللَّهِ لَقَدْ عَلِمْتُ مَتَى يُهْلِكُ الْعَرَبُ، يُهْلِكُ الْعَرَبُ يُهْلِكُ الْعَرَبُ إِذَا
سَاسَ أُمُورَهُمْ مَنْ لَمْ يُدْرِكْ مُحَمَّدًا ﷺ، فَيَصُدَّهُ الْإِسْلَامَ.

الباب ٤٧

فِيمَا نَذَرُهُ مِنَ الْكِتَابِ
فِي أَنَّ هَلَاكَ الْأُمَّةِ إِذَا أَخَذُوا أَعْمَالاً

٣٧٨. بِإِسْنَادِهِ عَنْ أَبِي مَسْعُودٍ، قَالَ:

كُنَّا عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، فَقَالَ: «إِنَّ هَذَا الْأَمْرَ لَا يَزَالُ فِيكُمْ وَأَنْتُمْ وَ
لَا تُهْمُ مَا لَمْ تَحْدِثُوا أَعْمَالاً،

فَإِذَا أَخَذْتُمُوهَا بَعَثَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ أَقْوَاماً، أَوْ قَالَ: شَرُّ خَلْقِهِ، فَيَلْتَحِقُوكُمْ
كَمَا يَلْتَحِقُ الْقَضِيبُ».

(كنز العمال ج ١٤: ص ٨٠ / حديث ٣٧٩٩٠).

باب چهل و ششم

بیانی است از شناخت وقت هلاکت عرب از کتاب فتن

۳۷۷. سلیلی گوید:

می‌دانم که عرب به موقع هلاک خواهد شد: وقتی که اختیارشان به دست کسی بیفتد که زمان جاهلیت و اهل آنرا درک نکرده تا رفتاری همانند آنها داشته باشد و حضرت محمد ﷺ را هم درک نکرده که اسلام مانع او باشد.

باب چهل و هفتم

بیانی است از خداوند باینکه هلاکت امت در گرو رفتارهایی است که

انجام می‌دهند

۳۷۸. ابن مسعود می‌گوید:

ما نزد رسول خدا ﷺ بودیم که فرمود: این امر همیشه در بین شما خواهد بود و شما سرپرست آن هستید تا آنموقعی که اعمال (ناپسندی) را انجام نداده‌اید.

و موقعی که رفتار زشتی از شما سرزد خدا گروهی را از بدترین مخلوقات خود را بر شما مسلط می‌کند تا شما را نظیر شاخه درخت پوست بکنند.

الباب ٢٨

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ مُعْجَزٍ لِلنَّبِيِّ ﷺ،

لَمَّا يَجْرِي عَلَى جَامِعِ بَرَاثَا.

٣٧٩. قَالَ: حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ جَعْفَرٍ الصَّيْمَرِيُّ قَالَ: حَدَّثَنِي طَرْخَانُ ابْنُ مُحَمَّدٍ بْنُ إِسْحَاقَ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو خَلِيفَةَ الْفَضْلُ بْنُ حَبَابٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا الْقُعْنَبِيُّ عَنْ مَالِكِ بْنِ أَنَسٍ عَنْ نَافِعٍ عَنِ ابْنِ عُمَرَ، قَالَ:

هَدَمَ الْمُؤَنَفِقُونَ مَسْجِدًا بِالْمَدِينَةِ لَيْلًا، فَاسْتَعْظَمَ أَصْحَابُ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ ذَلِكَ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَا تُنْكِرُوا ذَلِكَ فَإِنَّ هَذَا الْمَسْجِدَ يَعْمَرُ، وَلَكِنْ إِذَا هَدَمَ مَسْجِدُ بَرَاثَا بَطَلَ الْحَجُّ»

قِيلَ لَهُ: وَ أَيْنَ مَسْجِدُ بَرَاثَا هَذَا؟ قَالَ: «فِي غَرْبِي الزَّوْرَاءِ مِنْ أَرْضِ الْعِرَاقِ صَلَّى فِيهِ سَبْعُونَ نَبِيًّا وَ وَصِيًّا، وَ آخِرُ مَنْ يُصَلِّي فِيهِ هَذَا» وَ أَشَارَ بِيَدِهِ إِلَى مَوْلَانَا عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ ؑ.

قَالَ السَّلِيلِيُّ مُصَنِّفُ الْكِتَابِ: فَرَأَيْتُ مَسْجِدَ بَرَاثَا وَ قَدْ هَدَمَهُ الْحَنْبَلِيُّونَ، وَ حَفَرُوا قُبُورًا فِيهِ، وَ أَخَذُوا أَقْوَامًا قَدْ حَفَرَهُمْ قُبُورٌ فَغَلَبُوا أَهْلَ الْمَيِّتِ وَ دَفَنُوهُمْ فِيهِ إِرَادَةَ تَعْطِيلِ الْمَسْجِدِ وَ تَصْيِيرِهِ مَقْبَرَةً وَ كَانَ فِيهِ نَخْلٌ فَتُقِطِعَ، وَ أُحْرِقَ جُذُوعُهُ وَ سُتُوفُهُ، وَ ذَلِكَ فِي سَنَةِ اثْنَتَيْ عَشْرَةَ وَ ثَلَاثِمِائَةَ، فَعُطِّلَ مِنْ سَنَتِهِ الْحَجُّ،

وَ قَدْ كَانَ خَرَجَ سُلَيْمَانُ بْنُ الْحَسَنِ - يَعْنِي الْقَرْمَطِيُّ - فِي أَوَّلِ هَذِهِ سَنَةِ، فَتُقِطِعَ عَلَى الْحَاجِّ وَ قَتْلِهِمْ وَ عَطَّلَ الْحَاجَّ، وَ وَقَعَ الثَّلْجُ بِبَغْدَادَ فَاحْتَرَقَ نَخْلُهُمْ مِنَ الْبَرْدِ فَهَلَكَ

(تاريخ الطبري ج ١١: ص ١٠٣ - ص ١٠٧).

باب چهل و هشتم

در آنچه که از معجزه پیامبر می‌گوئیم جریانی است که بر مسجد
برائای منافقان خواهد گذشت

۳۷۹. ابن عمر می‌گوید:

در شبی مسجدی را در مدینه خراب کردند و این عمل بر اصحاب
پیامبر ﷺ ناگوار آمد، رسول خدا ﷺ فرمود: ناراحت نباشید بزودی
این مسجد تعمیر خواهد شد

ولی موقعی که مسجد بر اثا خراب شد حج باطل می‌شود (یعنی ممنوع
می‌شود؟) گفتند:

مسجد بر اثا در کجاست است؟

فرمود: در قسمت غربی عراق واقع شده است، و در آن مسجد هفتاد نبی
و وصی نماز خوانده‌اند و آخرین آنها این شخص است و اشاره به علی بن
ابی‌طالب ﷺ فرمود:

سلیلی می‌گوید:

خودم دیدم که مسجد بر اثا را حنبلیلیها (یکی از فرقه‌های اهل سنت) خراب
کردند و قبرهای را شکافته و جنازه‌ها را بیرون آوردند و اهل و عیال آنها را
دستگیر کردند و آنها را در قبر نهادند و مسجد را تعطیل نموده و آنرا مقبره
قرار دادند و درخت خرمائی که در آن مسجد بود قطع کردند و شاخ و برگ
آن را سوزاندند،

این جنایت در سال (۳۱۲) اتفاق افتاد، در این سال بود که حج تعطیل
شد و سلیمان بن حسین یعنی قرمطی در اول این سال خروج کرد و راه
حجاج را قطع نموده و آنها را کشت و حج را تعطیل کرد و برفی در بغداد
آمد که درخت خرمای آنها از شدت سرما خشک شد و او هم هلاک
گردید.

فَأَخْبَرَنِي مَوْلَايَ نَاقِدُ أَنْ أَبَا عَمْرٍو قَاضِي بَغْدَادَ قَالَ لَهُ: احْتَرِقْ لِي
بِقَرْيَةٍ عَلَى ثَلَاثِ فَرَاسِخَ بِبَغْدَادَ يُقَالُ لَهَا: «صَرْصَرُ» مِائَةَ أَلْفِ نَخْلَةٍ.
قَالَ السَّلِيلِيُّ: فَأَيُّ شَأْنٍ أَحْسَنُ. أَيُّ أَمْرٍ أَوْضَحُ مِنْ هَذَا؟

الباب ٢٩

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِيِّ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ
آلِهِ: أَنْ أُمَّتَهُ تَسْلُكُ سَبِيلَ فَارَسَ وَ الرُّومِ.
وَ فِيهِ عِدَّةُ أَحَادِيثَ:

٣٨٠. قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ الصَّفْرِ أَبُو الْعَبَّاسِ السَّيَّارِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ إِسْحَاقَ
الْمُسَيَّبِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ نَافِعٍ عَنِ ابْنِ أَبِي ذَنْبٍ عَنْ سَعِيدِ الْمَقْبَرِيِّ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ
أَنْ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ:

«لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى تَأْخُذُ أُمَّتِي مَا خَذَ الْأُمَمَ وَ الْقُرُونِ الْمَاضِيَةِ قَبْلَهَا
شَبْرًا بِشَبْرٍ وَ ذِرَاعًا بِذِرَاعٍ» فَقَالَ رَجُلٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ كَمَا فَعَلْتَ فَارَسَ وَ
الرُّومَ؟ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «وَهَلِ النَّاسُ إِلَّا أَوْلَئِكَ؟!»

(كنز العمال ج ١٤: ص ٢٠٧ / حديث ٣٨٤١٥).

٣٨١. وَرَوَاهُ السَّلِيلِيُّ بِطَرِيقٍ آخَرَ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ:

«لَتَسْبَعَنَّ سُنَنٌ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ شَبْرًا بِشَبْرٍ وَ ذِرَاعًا بِذِرَاعٍ حَتَّى لَوْ دَخَلُوا
حُجْرَ ضَبٍّ لَا تَبْعَثُوهُمْ» قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ مِنَ الْيَهُودِ وَ
النَّصَارَى؟ قَالَ: «فَمَنْ إِلَّا الْيَهُودُ وَ النَّصَارَى»

(صحيح البخاري ج ٤ / ص ١٧٤ / حديث ٣٤٥٦).

وَ رَوَاهُ مِنْ أَرْبَعِ طُرُقٍ غَيْرَ مَا ذَكَرْنَاهُ بِأَسَانِيدٍ مُخْتَلِفَةٍ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ، وَ
مَعْنَاهَا مُتَّفَقٌ.

نافذ مولای من به من خبر داد که ابو عمر، قاضی بغداد گفت: در قریه صرصر که سه فرسخی بغداد است صد هزار درخت خرما خشک شد
 سلیلی گوید: چه شأنی از این نیکوتر و چه امری از این (پیش گویی)
 واضح تر است.

باب چهل و نهم

بیانی از کتاب فتن سلیلی باینکه پیامبر فرمود: امت او راه مردم فارس
 و روم را در پیش دارند

۳۸۰. ابوهریره گوید: رسول خدا ﷺ فرمود: قیامت برپا نخواهد شد تا
 اینکه امت من بدون کم و زیاد به سرنوشت ملتهای قبلی دچار شوند، مردی
 گفت: یا رسول الله یعنی آنطور که فارس و روم رفتار کردند؟ فرمود: مگر
 مردم غیر از اینها هستند؟

۳۸۱. سلیلی بروایت دیگر روایت کرده که پیامبر خدا ﷺ فرمود:
 شما بدون کم و زیاد از مردم قبل از خود اطاعت خواهید کرد حتی اگر آنها
 داخل سوراخ سوسمار شده باشند شما هم داخل آن خواهید شد.
 راوی گوید: گفتم: یا رسول ﷺ از یهود و نصارا هم هستند؟
 فرمود: غیر از یهود و نصارا کسی نیست.

و این روایت از چهار طرق دیگر غیر از آن که ما ذکر کردیم با سندهای
 متفاوت از پیامبر نقل کرده که همه آنها در معنا مانند هم اند.

الباب ٥٠

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِي
عَنْ كَعْبٍ فِي الْمَلَا حِمِ بِالْبَصْرَةِ.
وَهُوَ طَوِيلٌ نَقُصِرُ مِنْهُ عَلَى حَدِيثِ بَنِي قَنْطُورَاءَ.

٣٨٢. قَالَ: وَيَخْرِقُ أَكْبَرُهَا بِرَايَةٍ وَدَعْوَةٌ تُخَالِفُ الرَّايَاتِ وَالدَّعَوَاتِ،
فَيَسِيرُ قَوْمٌ عَرَاضُ الْوُجُوهِ صِغَارُ الْأَعْيُنِ يُقَالُ لَهُمْ: بَنُو قَنْطُورَاءَ بَنَ
كَتَرًا، فَيَجْلُونَ أَهْلَهَا إِلَى مَنَابِتِ الشَّيْخِ، ثُمَّ تَدَاعَى الْعَرَبُ بِآبَائِهَا، فَيَكُونُ
لَهُمْ غَيْرُ وَقْعَةٍ، ثُمَّ إِنَّ السَّبَاعَ لَتَخْتَرِقُ فِي الطَّرِيقِ مِنْ قِلَّةٍ مَنْ بَهَا مِنْ
النَّاسِ، ثُمَّ يَكُونُ حَسْفٌ وَقَذْفٌ وَزَلْزَلٌ بِبَغْدَادَ، وَهِيَ أَسْرَعُ الْأَرْضِينَ
خَرَابًا، ثُمَّ يَبْتَدِئُ الْخَرَابُ بِمِصْرَ، فَإِذَا رَأَيْتَ الْفِتْنَةَ بِالشَّامِ الْمَوْتَ، وَ
يَتَحَرَّكُ بَنُو الْأَصْفَرِ، فَيَصِيرُونَ إِلَى بِلَادِ الْعَرَبِ، فَتَكُونُ بَيْنَهُمْ وَقَائِعٌ.

الباب ٥١

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ مَلَا حِمِ الْبَصْرَةِ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِي
٣٨٣. بِإِسْنَادِهِ عَنْ حُذَيْفَةَ بْنِ الْيَمَانِ، قَالَ:

كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى نِسَاءِ قُرَيْشٍ مُرْدِفَاتٍ وَقَدْ شَدَّتْ ذُؤَابَتِيهَا بِنَخْلِ الْعِرَاقِ
مِمَّا يَلِي الْبَصْرَةَ، يُنَادِينَ بِالْوَيْلِ وَالْعَوِيلِ، وَيَقْعُ السَّبِيُّ فِي الْأَطْرَافِ،
فَالْوَيْلُ لِأَهْلِ ذَلِكَ الزَّمَانِ مَاذَا يَمُرُّ عَلَيْهِمْ مِنَ الْأَهْوَالِ وَالْأَفْزَاعِ وَ
الزَّلَازِلِ، وَالْوَيْلُ خَاصَّةً لِمَنْ كَانَ لَهُ مَالٌ ظَاهِرٌ، وَطُوبَى لِمَنْ رَاضٍ نَفْسُهُ
وَعِيَالُهُ وَلَمْ يَعْرِفْ أَنَّهُ صَاحِبُ ذَهَبٍ وَفِضَّةٍ.

باب پنجاهم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی پیرامون حوادثی که در بصره پیش خواهد آمد

۳۸۲. کعب می‌گوید: گروهی که صورتهای عریض و پهن و چشمهای کوچک دارند و آنها را بنوقنطورا بن کنکر می‌گویند مردم بصره را از منزلهای خود به نقطه خشک آواره خواهند نمود و از اعراب بجرم پدرانشان بازخواست خواهند کرد و برای عرب آسیبهایی زیادی خواهد بود، سپس درندگان در جاده‌ها رفت و آمد می‌کنند زیرا جز عده قلیلی کسی از جاده‌ها عبور نمی‌کند بعد از آن زلزله‌هایی در بغداد بوجود خواهد آمد و بغداد به زمین فرو خواهد رفت و از هر زمینی زودتر خراب خواهد شد، آنگاه خرابی مصر آغاز می‌شود وقتی در شام فتنه برپا شد مرگ و میر بدنبال خواهد داشت آنگاه بنی اصفی حرکت می‌کنند و در بلاد عرب گردش می‌نمایند و در میان ایشان حوادثی بوقوع خواهد پیوست.

باب پنجاه و یکم

بیانی از کتاب فتن سلیلی درباره فتنه‌های بزرگی که بر سر بصره خواهد آمد

۳۸۳. «حذیفه بن یمان» می‌گوید: گویا می‌بینم که زنان قریش را بصف کرده‌اند و موهای آنها را به درخت خرماي عراق که پهلوی بصره است بسته‌اند، آنها صدا را به واویلا بلند می‌کنند و در اطراف (بصره) اسارت شروع خواهد شد، وای بر اهل آنزمان که چقدر هول و ترس و زلزله دچار آنها خواهد شد مخصوصاً افرادی که مال و ثروتشان آشکار است، خوشا بحال کسیکه خود و اهل و عیالش را پنهان نماید و معلوم نشود که طلا و نقره و ثروت دارد.

الباب ٥٢

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ مَلَا حِمٍ عَظِيمَةٍ تَجْرِي عَلَى الْإِسْلَامِ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ
نَذَرُ إِسْنَادَهَا وَ مَا نَحْتَاجُ إِلَيْهِ مِنْهَا، وَ حَدِيثَ الْمَهْدِي.

٣٨٤. فَقَالَ: حَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ عَبْدِ الْوَهَّابِ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ الْمُؤْمِنِ، قَالَ:
حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ مُحَمَّدٍ، قَالَ: حَدَّثَنِي أَبُو عَمْرٍو عَنْ عَبْدِ اللَّهِ ابْنِ مَنْصُورٍ الْعَبْسِيِّ عَنْ عِبَادِ
الْعُمَرِيِّ عَنْ عَبْدِ الْكَرِيمِ الْجَزَرِيِّ عَنْ سَالِمِ بْنِ أَبِي الْجَعْدِ عَنْ حُذَيْفَةَ بْنِ الْيَمَانِ، قَالَ: قَالَ
رَسُولُ اللَّهِ ﷺ، ثُمَّ ذَكَرَ الْمَلَا حِمَ، وَقَالَ فِي آخِرِهَا:

«وَيْبَاعُ الْأَحْزَارِ لِلْجُهْدِ الَّذِي يُحِلُّ بِهِمْ، يَقْرَءُونَ بِالْعُبُودِيَّةِ الرَّجَالُ وَ
النِّسَاءُ، وَ يَسْتَخْدِمُ الْمُشْرِكُونَ الْمُسْلِمِينَ، وَ يَبِيعُونَهُمْ فِي الْأَمْصَارِ، لَا
يَتَحَاشَوْنَ لِذَلِكَ بَرًّا وَ لَا فَاجِرًا، يَا حُذَيْفَةُ لَا يَزَالُ ذَلِكَ الْبَلَاءُ عَلَى أَهْلِ ذَلِكَ
الزَّمَانِ حَتَّى إِذَا أَيْسَوْا وَ قَنَطُوا وَ أَسَاؤُا الظَّنَّ أَنْ لَا يُفَرِّجَ عَنْهُمْ إِذْ بَعَثَ اللَّهُ
رَجُلًا مِنْ أَطَائِبِ عِثْرَتِي وَ أَبْرَارِ ذُرِّيَّتِي عَدْلًا مُبَارَكًا زَكِيًّا لَا يُغَادِرُ مِثْقَالَ
ذَرَّةٍ، يُعِزُّ اللَّهُ بِهِ الدِّينَ وَ الْقُرْآنَ وَ الْإِسْلَامَ وَ أَهْلَهُ، وَ يُذِلُّ بِهِ الشِّرْكَ وَ
أَهْلَهُ، يَكُونُ مِنَ اللَّهِ عَلَى حَذَرٍ، لَا يَغْتَرُّ بِقَرَابَتِهِ، لَا يَضَعُ حَجَرًا عَلَى حَجَرٍ وَ
لَا يَقْرَعُ أَحَدًا فِي وَ لَا يَتَّبِعُهُ بِسَوْطٍ إِلَّا فِي حَدٍّ، يَمْحُو اللَّهُ بِهِ الْبَدْعَ كُلَّهُ، وَ يُمِيتُ
بِهِ الْفِتْنَ كُلَّهَا يَفْتَحُ اللَّهُ بِهِ كُلَّ بَابٍ حَقٍّ: وَ يَغْلِقُ بِهِ كُلَّ بَابٍ بَاطِلٍ، يَرُدُّ اللَّهُ
بِهِ سَبْيَ الْمُسْلِمِينَ حَيْثُ كَانُوا» قُلْتُ: فَسَمِّ لَنَا هَذَا الْعَبْدَ الَّذِي قَدْ اخْتَارَهُ
اللَّهُ لَأُمَّتِكَ وَ ذُرِّيَّتِكَ، فَقَالَ: «إِسْمُهُ كَاسِمِي، وَ اسْمُ أَبِيهِ كَاسِمِ أَبِي، لَوْ لَمْ يَبْقَ
مِنَ الدُّنْيَا إِلَّا يَوْمٌ وَاحِدٌ لَعَجَّلَ اللَّهُ مِقْدَارَ مَا يَكُونُ فِيهِ جَمِيعَ مَا ذَكَرْتُ».

باب پنجاه و دوم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی پیرامون فتنه‌های بزرگی که به اسلام

هجوم خواهد کرد و جریان ظهور مهدی

۳۸۴. حذیفه بن یمان از رسول گرامی ﷺ روایت کرده که فرمود:

افرادی که آزادند (یعنی زر خرید نیستند) فروخته خواهند شد، از بس که به مرد و زن‌ها رنج و مشقت می‌رسد بگلام و کنیزی خود اقرار می‌کنند و مشرکین، مسلمین را استخدام نموده و در شهرها می‌فروشند و خوب و بد از این بلاء رهایی نمی‌یابند.

ای حذیفه آن بلاء همیشه دچار اهل آنزمان خواهد بود تا اینکه آنها دچار بدگمانی شده و از نجات مأیوس و ناامید خواهند شد در آنموقع خداوند مردی را از پاکیزگان و بهترین فرزندان من برانگیزد که عادل و مبارک و زکی است و بکسی ذره‌ای خیانت نمی‌کند و خدا بوسیله او دین و قرآن و اسلام و اهل آن را عزیز خواهد کرد و بواسطه او است که خدا شرک و اهل آنرا ذلیل می‌نماید او از خدا می‌ترسد و به واسطه قربتی که بمن دارد مغرور نخواهد شد. حرمتی را بحرمتی ضایع نمی‌کند، در زمان حکمفرمائی خود کسی را با تازیانه نمی‌زند مگر اینکه حد جاری کند، خدا بوسیله آن بزرگوار کلیه بدعتها را محو و نابود می‌سازد فتنه را ریشه کن می‌کند، خدا بواسطه آن حضرت درب حق را باز و درب باطل را می‌بندد و اسرای مسلمین را هر جا که باشند بوسیله او بمکان خود باز می‌گرداند.

حذیفه گوید: عرض کردم: نام آن بنده‌ای را که خدا از ذریه تو برای امت تو برگزیده است برای ما بگو؟ فرمود: اسم او چون اسم من و اسم پدرش چون اسم پدر من است، اگر از دنیا بیشتر از یک روز باقی نباشد خدا آنروز را طولانی می‌کند تا ظهور تحقق یابد.

الباب ٥٣

فِيمَا نَذَّرُهُ بِإِسْنَادِهِ عَنْ سَلْمَانَ: أَنَّ النَّاسَ يَخْرُجُونَ مِنَ الدِّينِ
أَفْوَاجًا كَمَا دَخَلُوا فِيهِ أَفْوَاجًا، مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِيِّ.

٣٨٥. قَالَ، حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ الْعَبَّاسِ الْجَلِّيُّ بِالْكُوفَةِ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ عُثْمَانَ بْنِ
حَكِيمٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ شَرِيكِ، قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي، قَالَ: حَدَّثَنَا جَعْفَرُ الْجُعْفِيِّ عَنْ
يَزِيدِ بْنِ مُرَّةَ عَنْ سُوَيْدِ بْنِ غَفَلَةَ، قَالَ:

قَالَ سَلْمَانُ يَوْمَ الْقَادِسِيَّةِ - وَ أَبْصَرَ كَثْرَةَ النَّاسِ -: تَرَوْنَهُمْ يَدْخُلُونَ
فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا، وَ الَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لِيَخْرُجَنَّ مِنْهُ أَفْوَاجًا كَمَا دَخَلُوا فِيهِ
أَفْوَاجًا.

الباب ٥٤

فِيمَا نَذَّرُهُ مِنَ الْمَلَا حِمٍ عَنْ مَوْلَانَا عَلِيِّ عليه السلام، مِنْ كِتَابِ
الْفِتَنِ أَيْضًا نَقْتَصِرُ عَلَى مَا قَدْ تَخَلَّفَ مِنْهَا، وَ حَدِيثِ الْمَهْدِيِّ.

٣٨٦. قَالَ: حَدَّثَنَا عُمَرُ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدٌ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَحْمَدُ، قَالَ: حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ ابْنُ

الْقَاسِمِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ عليه السلام أَنَّهُ قَالَ:

«إِنَّ لَنَا بِالْبَصْرَةِ وَقَعَةً عَظِيمَةً، وَ قَدْ قَالَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى ابْنُ أَبِي
طَالِبٍ عليه السلام» وَ ذَكَرَ مَا جَرَى مِنْ حَدِيثِ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدٍ صَاحِبِ الزَّيْجِ وَ غَيْرِهِ،
ثُمَّ قَالَ: «وَ تَعُودُ دَارُ الْمُلْكِ إِلَى الزُّوْرَاءِ، وَ تَصِيرُ الْأُمُورُ شُورَى، مِنْ
غُلْبِ عَلَى شَيْءٍ فَعَلَهُ، فَعِنْدَ ذَلِكَ خُرُوجُ السُّفْيَانِي، فَيَرَكِبُ فِي الْأَرْضِ
تِسْعَةَ أَشْهُرٍ يَسُومُهُمْ سُوءُ الْعَذَابِ، فَوَيْلٌ لِمِصْرٍ وَ وََيْلٌ لِلزُّوْرَاءِ وَ وََيْلٌ

باب پنجاه و سوم

بیانی است از سلمان از کتاب فتن سلیلی در اینکه در عصر غیبت مردم گروه گروه از اسلام خارج می‌شوند همانطور که در آغاز دسته دسته وارد می‌شدند

۳۸۵. سوید بن غفله می‌گوید: سلمان در روز قادیسیه گفت: این مردم را می‌بینی که فوج فوج در دین خدا داخل می‌شوند. قسم به آن خدائی که جان من در دست قدرت اوست همینها فوج فوج از دین خدا خارج می‌شوند همانطور که در آغاز داخل شدند.

باب پنجاه و چهارم

بیانی از کتاب فتن سلیلی از رویدادها و فتنه‌هایی که بر علی می‌گذرد و نیز حدیث مهدی (عج)

۳۸۶. محمد بن عبدالرحمن از صادق آل محمد علیه السلام روایت کرده که فرمود:

برای ما، در شهر بصره مصیبت بزرگی خواهد بود زیرا که امیرالمؤمنین علی ابن ابیطالب علیه السلام فرمود:

محل و جایگاه سلطان در زوراء یعنی بغداد خواهد بود و کارها توسط شورا انجام خواهد شد و کسی که بر کار مسلط شد آن را اجرا خواهد کرد. در آن شرائط سفیانی خروج می‌کند و مدت نه ماه در زمین می‌گردد و مردم را به بدترین وضع کیفر می‌کند وای بر مردم مصر و بغداد و کوفه و واسط که (یکی از شهرهای عراق) است

لِلْكَوْفَةِ وَالْوَيْلُ لِوَاسِطَ، كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى وَاسِطَ وَمَا فِيهَا مُخْبَرٌ يُخْبِرُ، وَ
عِنْدَ ذَلِكَ خُرُوجُ السُّفْيَانِي، وَ يَقِلُّ الطَّعَامُ، وَ يَتَحَطُّ النَّاسُ، وَ يَقِلُّ
الْمَطَرُ، فَلَا أَرْضُ تَنْبُتُ، وَلَا سَمَاءٌ تَنْزِلُ، ثُمَّ يَخْرُجُ الْمُهْدِيُّ الْهَادِي
الْمُهْتَدِي الَّذِي يَأْخُذُ الرَّايَةَ مِنْ يَدِ عَيْسَى بْنِ مَرْيَمَ ثُمَّ خُرُوجُ الدَّجَالِ مِنْ
بَعْدِ ذَلِكَ يَخْرُجُ الدَّجَالُ مِنْ «مَيْسَانَ» نَوَاحِي الْبَصْرَةِ فَيَأْتِي «سَفْوَانَ»
(منطقه مائي في البصرة) وَيَأْتِي «سَنَامُ» (جبل مشرف بالبصرة) فَيُسْحِرُهُمَا وَيُسْحِرُ
النَّاسَ فَيُمَثِّلَانِ كَالثَّرِيدِ - وَمَا هُمَا بِثَرِيدٍ - مِنَ الْجُوعِ وَالْقَحْطِ، إِنَّ ذَلِكَ
لَشَدِيدٌ، ثُمَّ طُلُوعُ الشَّمْسِ مِنْ مَغْرِبِهَا إِلَى قِيَامِ السَّاعَةِ أَرْبَعِينَ عَامًا وَ اللَّهُ
أَعْلَمُ مَا وَرَاءَ ذَلِكَ».

الباب ٥٥

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفَتَنِ لِلْسُّلَيْلِيِّ أَيْضًا عِدَّةٌ أَحَادِيثٍ هِيَ
مُعْجَزَاتُ لِحَاتِمِ التُّبَوَاتِ عَلَيْهِ أَفْضَلُ السَّلَامِ، فِي تَعْرِيفِ أَهْلِ الْإِسْلَامِ:
أَنَّهُمْ يُقَاتِلُونَ قَوْمًا صِفَاتُهُمُ التُّرُكُ.

٣٨٧. قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو اللَّيْثِ الْفَرَايِضِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ عُمَرَ الْقَوَارِيرِيُّ، قَالَ:
حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ مُحَمَّدٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا جَرِيرُ بْنُ حَازِمٍ، قَالَ: سَمِعْتُ الْحَسَنَ يَقُولُ: حَدَّثَنَا
عَمْرُو بْنُ تَغْلِبٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:

«تُقَاتِلُونَ بَيْنَ يَدَيِ السَّاعَةِ قَوْمًا نَعَاهُمُ الشَّعْرُ، تُقَاتِلُونَ قَوْمًا صِغَارَ
الْأَعْيُنِ عِرَاضَ الْوُجُوهِ، كَأَنَّ وُجُوْهُهُمْ الْمَجَانُّ الْمَطْرُقَةُ»

(كنز العمال ج ١٤: ص ٢٠٦ / حديث ٣٨٤١٠).

گویا می‌بینم، حوادثی را که در این شهر واقع خواهد شد در آنوقت سفیانی خروج می‌کند و مواد غذایی کمیاب شده و مردم دچار قحطی خواهند شد و باران کم می‌شود نه زمینی خواهد بود که گیاه برویاند و نه آسمانی که بیارد.

بعد از آن مهدی (عج) خروج نموده و بیرق را از دست عیسی ابن مریم علیه السلام می‌گیرد.

آنگاه دجال از «میسیان» که در نواحی مصر است خروج می‌کند و نزد سفوان و سنام (نام آب و کوهی است در بصره) می‌آید و آنها را تصرف می‌کند سپس پس از آن، خورشید تا چهل سال از طرف مغرب طلوع می‌کند.

باب پنجاه و پنجم

بیانی از کتاب فتن سلیلی پیرامون معجزات پیامبر اسلام و بیان

آنحضرت در اینکه مسلمین با اقوام ترک می‌جنگند

۳۸۷. عمرو بن تغلب می‌گوید:

رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمود: شما در موقع قیام قیامت با گروهی که نعلینشان از مو باشد خواهید جنگید و با قومی جنگ می‌کنید که دارای چشمان کوچک و صورتهای عریض و پهنی چون سپرهای آهنین باشند.

٣٨٨. وَرَوَاهُ بِإِسْنَادٍ آخَرَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى تُقَاتِلُوا قَوْمًا نِعَالُهُمُ الشَّعْرُ، يَتَخَذُونَ الدَّرَقَ جُنَنًا؛ صِغَارَ الْأَعْيُنِ عِرَاضَ الْوُجُوهِ، كَأَنَّ وَجُوهُهُمْ الْمَجَانُّ الْمُطْرَقَةُ»

(صحيح البخارى ج ٤: ص ٢١٠).

٣٨٩. وَرَوَاهُ بِإِسْنَادٍ آخَرَ قَالَ: صَحِبْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ سِتِّ سَنَوَاتٍ أَعْقِلُ مَا كُنْتُ أَسْمَعُهُ، فَسَمِعْتُهُ يَقُولُ: «قَرِيبًا بَيْنَ يَدَيِ السَّاعَةِ تُقَاتِلُونَ قَوْمًا نِعَالُهُمُ الشَّعْرُ صِغَارَ الْأَعْيُنِ حُمْرُ الْوُجُوهِ كَأَنَّ وَجُوهُهُمْ الْمَجَانُّ الْمُطْرَقَةُ»

(الترمذى ج ١٤: ص ٤٩٧ / حديث (٢٢١٥).

أَقُولُ، فِي هَذِهِ الْأَحَادِيثِ مِنَ الْمُعْجَزَاتِ مَا تَجَدَّدَ بَيْنَ أَهْلِ الْإِسْلَامِ وَ بَيْنَ التُّرُكِ مِنَ الْحَادِثَاتِ، وَ فِيهَا صِفَتُهُمْ كَأَنَّهُ مُشَاهِدٌ لَهُمْ، عَلَيْهِ أَفْضَلُ الصَّلَوَاتِ، وَ فِيهَا أَنَّ ذَلِكَ يَكُونُ قَرِيبًا مِنَ السَّاعَةِ، فَلْيَغْتَنِمِ كُلُّ مَنْ صَدَّقَهُ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَ آلِهِ وَ سَلَّمَ، الطَّاعَةَ بِغَايَةِ الْأُسْتِطَاعَةِ.

الباب ٥٦

فِيمَا نَذَرَهُ مِنْ مُعْجَزَةِ النَّبِيِّ ﷺ

فِيمَا جَرَتْ حَالُ الْعَجَمِ وَ الْعَرَبِ عَلَيْهِ، وَ أَنَّ الْعَرَبَ تَمْلِكُهُمْ ثُمَّ يَمْلِكُهُمُ الْعَجَمُ كَمَا انْتَهَتْ حَالُهُمُ إِلَيْهِ، مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ أَيْضًا.

٣٩٠. قَالَ: فَحَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ عَبْدِ الْوَهَّابِ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ الْمُؤْمِنِ، قَالَ:

حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ مُحَمَّدٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا هُدْبَةُ بْنُ خَالِدٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ سَلَمَةَ، قَالَ: حَدَّثَنَا

يُونُسُ بْنُ عُبَيْدٍ عَنِ الْحَسَنِ عَنِ سَمُرَةَ بْنِ جُنْدَبٍ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ:

«يُوشِكُ أَنْ تَمْلَأَ أَيْدِيكُمْ مِنَ الْعَجَمِ، ثُمَّ يَجْعَلُهُمُ اللَّهُ أَسَدًا لَا يَفِرُّونَ،

فَيَقْتُلُونَ مُقَاتِلَتَكُمْ وَ يَأْكُلُونَ فَيْئَكُمْ»

(حلية الاولياء، ج ٣، ص ٢٤ و ٢٥)

۳۸۸. و بروایت دیگر پیامبر خدا ﷺ فرمود: قیامت برپا نمی‌شود تا اینکه شما با قومی جنگ کنید که نعلینشان از مو باشد و کلاه خود بر سر گذارند و دارای چشمان کوچک و صورت‌های عریض چون سپرهای آهنین باشند.

۳۸۹. و بسندهای دیگر روایت کرده که راوی گفت: من شش سال با رسول خدا ﷺ بودم و خوب فهمیدم که چه می‌فرمود یک روز شنیدم که می‌فرمود: بهمین زودی شما با گروهی می‌جنگید که نعلینشان از مو و دارای چشمانی کوچک و صورتی سرخ باشند در حالی که صورت‌هایشان مانند سپرهای آهنین است.

من می‌گویم در این احادیث معجزاتی وجود دارد که بین اسلام و ترک حوادثی رخ خواهد داد که همه آن حوادث، خود نموداری از نزدیکی قیامت است در این شرایط هر کسی باید به اندازه توان خود وظیفه خویش را انجام دهد.

باب پنجاه و ششم

بیانی است از معجزه پیامبر (ص) از کتاب فتن پیرامون حوادثی که بر عرب و عجم می‌گذرد و اینکه عرب مالک آنها می‌شود آنگاه عجم مالک آنها می‌گردد

۳۹۰. سمره بن جندب می‌گوید:

پیامبر اکرم ﷺ فرمود: بزودی جلو شما پر از عجم شود و خدا آنها را چون شیری پر جرئت کند که فرار نکنند و با شما بجنگند و اموال شما را به غنیمت ببرند و بخورند.

الباب ٥٧

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ مُعْجَزَةِ النَّبِيِّ ﷺ، فِيمَا ذَكَرَهُ مِنْ
غَلَبَةِ الْعَجَمِ عَلَى دَخْلِ الْعِرَاقِ، مِنْ كِتَابِ السَّلِيلِيِّ فِي الْفِتَنِ.
٣٩١. فَقَالَ: حَدَّثَنِي عُمَرُ بْنُ عَبْدِ الْوَهَّابِ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدٌ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَحْمَدُ، قَالَ:
حَدَّثَنِي عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عَبْدِ الْوَهَّابِ عَنْ عَبْدِ الْوَهَّابِ عَنِ الْجَرِيرِيِّ عَنْ أَبِي نَضْرَةَ عَنْ جَابِرِ بْنِ
عَبْدِ اللَّهِ عَنْ حُذَيْفَةَ، قَالَ:

يُوشِكُ أَهْلُ الْعِرَاقِ أَنْ لَا يُجْبِيَ إِلَيْهِمْ دِرْهَمٌ وَلَا قَفِيزٌ، يَمْتَنِعُهُمْ مِنْ ذَلِكَ
الْعَجَمُ، وَ يُوشِكُ أَهْلُ الشَّامِ أَنْ لَا يُجْبِيَ إِلَيْهِمْ دِرْهَمٌ وَلَا قَفِيزٌ، يَمْتَنِعُهُمْ مِنْ
ذَلِكَ الرُّومُ
(مسند احمد حنبل، ج ٤، ص ٢٥٩، حديث (١٣٩٩٧).

الباب ٥٨

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ خُطْبَةِ مَوْلَانَا عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ، الْمَعْرُوفَةِ بِاللُّؤْلُؤَةِ، ذَكَرَ
السَّلِيلِيُّ أَنَّهُ خَطَبَ بِهَا قَبْلَ خُرُوجِهِ مِنَ الْبَصْرَةِ بِخَمْسَةِ عَشَرَ يَوْمًا؛
يَذْكُرُ فِيهَا مُلُوكَ بَنِي الْعَبَّاسِ وَمَا بَعْدَهُمْ، نَقَّصِرُ مِنْهَا عَلَى مَا بَعْدَهُمْ، وَفِيهِ
ذِكْرُ الْمَهْدِيِّ.

٣٩٢. فَقَالَ فِيهَا بَعْدَ تَسْمِيَةِ مُلُوكِ بَنِي الْعَبَّاسِ:

«وَمَتَّ الْفِتْنَةُ الْغُبَرَاءَ وَالْقِلَادَةَ الْحَمَرَاءَ، وَفِي عُقْبَتِهَا قَائِمُ الْحَقِّ، ثُمَّ أَسْفَرَ
عَنْ وَجْهِ بَيْنَ أَجْنَحَةِ الْأَقَالِمِ كَالْقَمَرِ الْمُضِيِّ بَيْنَ الْكَوَاكِبِ الدُّرَارِي،
أَلَا وَإِنَّ لِحُرُوجِهِ عَلَامَاتٍ عَشْرَةَ، فَأُولَئِهَا تُلَوِّحُ الْكُوكِبُ الْمُذْنَبُ، وَ
يُقَارِبُ مِنَ الْمَحَادِي، وَ أَيْ قُرْبٍ، وَ يَتَّبِعُ بِهِ هَرَجٌ وَشَعْبٌ، فَتِلْكَ أَوَّلُ
عَلَامَاتِ الْمُغَيَّبِ، وَ مِنْ الْعَلَامَةِ إِلَى الْعَلَامَةِ عَجَبٌ، فَإِذَا انْقَضَتِ
الْعَلَامَاتُ الْعَشْرُ ظَهَرَ فِيهَا الْقَمَرُ الْأَزْهَرُ، وَ تَمَّتْ كَلِمَةُ الْإِخْلَاصِ عَلَى
التَّوْحِيدِ بِاللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ» هَذَا آخِرُ مَا ذَكَرَهُ مِنْهَا. (كفالاثر: ص ٢١٣-٢١٧)

باب پنجاه و هفتم

بیانی است از معجزه پیامبر (ص) از کتاب فتن سلیلی به اینکه عجم
بر عراق پیروز خواهد شد

۳۹۱. حذیفه می‌گوید:

بزودی که عجم از پول و غذا برای مردم عراق جلوگیری می‌کند و در آن
روز برای آن مردم ثروت و غذایی نباشد و نیز رومیان از ثروت و غذا برای
مردم شام جلوگیری کنند.

باب پنجاه و هشتم

بیانی است که خطبه مولا علی (عَلَيْهِ السَّلَامُ) که به لؤلؤ معروف است و سلیلی در
کتاب خود آورده به اینکه حضرت پانزده روز پیش از خارج شدنش از
بصره بیان فرموده و در آن به بیان حکام بنی عباس و بعد از آنها پرداخته که
ما بصورت کوتاه بیان می‌کنیم و در آن از امام مهدی نام برده شده است
۳۹۲. سلیلی می‌گوید:

پانزده روز قبل از اینکه امیرالمؤمنین علی (عَلَيْهِ السَّلَامُ) از بصره خارج شود
خطبه‌ای خواند و در آن خطبه پس از آنکه از خلفای بنی عباس نام برد،
فرمود: فتنه ظلمانی و گردن بند قرمز تمام شد و قائم حق در بین آن است،
بعد از آن هفت اقلیم چون ماه نورانی و چون ستاره درخشنده خواهند شد،
آگاه باشید که برای خروج مهدی (عج) ده علامت خواهد بود:
طلوع ستاره دنباله دار که از روبرو، نزدیک خواهد شد و بعد از آن فتنه و
آشوبهائی بر پا می‌شود و این اول آن علامتها بود، و از آن علامت تا
علامت دیگر عجائبی پیدا خواهد شد و ماه نورانی در بین این علائم ده گانه
خواهد بود.

الباب ٥٩

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ خُطْبَةٍ أُخْرَى لِمَوْلَانَا عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ،

ذَكَرَهَا السَّلِيلِيُّ عَقِيبَ هَذِهِ الْخُطْبَةِ.

نَقْصَرُ مِنْهَا عَلَى مَا بَقِيَ مِنَ الْمَلَا حِمٍ، خُطَبَ بِهَا عَلَى مَذْبَرِ الْكُوفَةِ.

٣٩٣. فَقَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ: بَعْدَ التَّحْمِيدِ الْعَظِيمِ وَ الشَّاءِ عَلَى الرَّسُولِ الْكَرِيمِ:

«سَلُونِي، سَلُونِي فِي الْعَشْرِ الْأَوَاخِرِ مِنْ شَهْرِ رَمَضَانَ قَبْلَ أَنْ تَفْقِدُونِي»
ثُمَّ ذَكَرَ الْحَوَادِثَ بَعْدَهُ، وَ قَتْلَ الْحُسَيْنِ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ، وَ قَتْلَ زَيْدِ ابْنِ
عَلِيٍّ رِضْوَانُ اللَّهِ عَلَيْهِ، وَ إِحْرَاقِهِ وَ تَذْرِيبِهِ فِي الرِّيَّاحِ، ثُمَّ بُكِيَ عَلَيْهِ وَ ذَكَرَ
زَوَالَ مُلْكِ بَنِي أُمَيَّةَ وَ مُلْكُ بَنِي الْعَبَّاسِ ثُمَّ ذَكَرَ مَا يَحْدِثُ بَعْدَهُمْ مِنَ الْفِتَنِ،
وَ قَالَ: «أَوَلَهَا السُّفْيَانِي وَ آخِرُهَا السُّفْيَانِي» فَقِيلَ لَهُ: وَ مَا السُّفْيَانِي وَ
السُّفْيَانِي؟ فَقَالَ: «السُّفْيَانِي صَاحِبُ هِجْرٍ، السُّفْيَانِي صَاحِبُ الشَّامِ».
وَ ذَكَرَ السَّلِيلِيُّ أَنَّ السُّفْيَانِي الْأَوَّلَ أَبُو طَاهِرٍ سُلَيْمَانَ بْنِ الْحَسَنِ
الْقَرْمَطِيِّ.

ثُمَّ ذَكَرَ مُلُوكَ بَنِي الْعَبَّاسِ، وَ ذَكَرَ أَنَّ الَّذِي يَخْبِرُ بِهِ عَنِ النَّبِيِّ صَلَوَاتُ
اللَّهِ عَلَيْهِ وَ آلِهِ، وَ ذَكَرَ شِيعَتَهُ وَ مُحِبِّيهِ وَ مَدْحَهُمْ، وَ قَالَ: «هُمْ عِنْدَ النَّاسِ
كُفَّارٌ وَ عِنْدَ اللَّهِ أَتْرَارٌ، وَ عِنْدَ النَّاسِ مَلَأَ عَيْنٌ وَ عِنْدَ اللَّهِ بَارُونَ، وَ عِنْدَ
النَّاسِ ظَالِمُونَ وَ عِنْدَ اللَّهِ عَادِلُونَ، فَارْزُقُوا بِالْإِيمَانِ وَ خَسِرَ الْمُنَافِقُونَ»
وَ هَذَا صُورَةٌ مَا جَرَى حَالُ شِيعَتِهِ عَلَيْهِ.

باب پنجاه و نهم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی پیرامون خطبه حضرت علی (ع) که بدنبال خطبه قبل ایراد فرموده است و این خطبه در منبر کوفه برای مردم بیان فرموده که ما بصورت کوتاهی آن را نقل می‌کنیم ۳۹۳. سلیلی نیز گوید:

امیرالمؤمنین (ع) بر منبر کوفه خطبه‌ای خواند و بعد از ستایش از خداوند و پیامبر (ص) فرمود: هر چه می‌خواهید از من پرسید زیرا که من در اواخر ماه رمضان از میان شما می‌روم، پس حوادث بعد از خود را ذکر کرد و شهادت حسین (ع) و زید بن علی رضوان الله علیه و سوزاندن جنازه او و بباد دادن خاکستر او بیان فرمود آنگاه گریه کرد، سپس زوال بنی امیه و بنی عباس را بمردم تذکر داد و حوادث بعد از آنها را خاطر نشان ساخت و فرمود: اول آن فتنه‌ها سفیانی و آخر آن سفیانی خواهد بود، از آن حضرت پرسیدند: سفیانی اول و دوم کدامند؟

فرمود: سفیانی اول: حاکم هجر است (شهری است نزدیک مدینه) و سفیانی دوم حاکم شام.

سلیلی گوید: سفیانی اول ابوطاهر سلیمان بن حسن قرمطی بود آنگاه آن حضرت ذکر پادشاهان بنی عباس را از قول رسول الله (ص) تجدید کرد، و مدحی از شیعیان و محبین خود، گوش زد نمود و فرمود: شیعیان من نزد مردم کافر و نزد خدا از خوبانند، پیش مردم دروغگو ولی نزد خدا راست گویانند در نزد مردم پلید اما نزد خدا پاکیزه‌اند، پیش مردم ملعون و پیش خدا از نیکانند پیش مردم، ظالم اما نزد خدا عادلند، شیعیان من بوسیله ایمان رستگارند اما منافقون زیان کارند، این جریان و شرح حال شیعه آن حضرت است.

الباب ٦٠

فِيمَا نَذَرَهُ مِنْ حَدِيثٍ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ،
وَفِتْنَةِ الزُّورَاءِ وَالْكُوفَةِ وَالْمَدِينَةِ، وَشُعَيْبِ بْنِ صَالِحٍ،
وَالْمَهْدِيِّ.

٣٩٤. وَذَكَرَ إِسْنَادَ هَذَا الْحَدِيثِ إِلَى مَعَاذِ بْنِ جَبَلٍ، ثُمَّ قَالَ:
بَيْنَمَا أَنَا وَأَبُو عُبَيْدَةَ ابْنُ الْجَرَّاحِ وَسَلْمَانُ جُلُوسٌ نَسْتَنْظِرُ
رَسُولَ اللَّهِ ﷺ، إِذْ خَرَجَ عَلَيْنَا فِي الْهَجِيرِ مَرْعُوبًا مُتَغَيِّرَ الْوَلَوْنِ، فَقَالَ:
«مَنْ ذَا؟»

أَبُو عُبَيْدَةَ، مَعَاذُ، سَلْمَانُ؟»
قُلْنَا: نَعَمْ يَا رَسُولَ اللَّهِ، فَذَكَرَ الْفِتْنَةَ، ثُمَّ قَالَ:
«تَدْخُلُ مَدِينَةَ الزُّورَاءِ، فَكَمْ مِنْ قَتِيلٍ وَ قَتِيلَةٍ وَ مَالٍ مُنْتَهَبٍ وَ فَرْجٍ
مُسْتَحْلٍ، رَحِمَ اللَّهُ مَنْ آوَى نِسَاءَ بَنِي هَاشِمٍ يَوْمَئِذٍ وَ هُنَّ حُرُمَتِي، ثُمَّ تَنْتَهِي
إِلَى وَكْرِ الشَّيْطَانِ بِذِي الْعَرْثَنِ، فَيُخْرِجُ إِلَيْهِمْ فَتَيَّانٍ مِنْ مَجَالِسِهِمْ، عَلَيْهِمْ
رَجُلٌ يُقَالُ لَهُ: صَالِحٌ، فَتَكُونُ الدَّابِرَةُ عَلَى أَهْلِ الْكُوفَةِ ثُمَّ تَنْتَهِي إِلَى
الْمَدِينَةِ فَتَقْتُلُ الرِّجَالَ وَ تَبْقَرُ بَطُونَ النِّسَاءِ مِنْ بَنِي هَاشِمٍ، فَإِذَا حَضَرَ
ذَلِكَ فَعَلَيْكُمْ بِالشَّوَاهِقِ أَوْ خَلْفِ الدَّرُوبِ، وَإِنَّمَا ذَلِكَ حَمَلُ امْرَأَةٍ ثُمَّ يَقْبَلُ
الرَّجُلُ التَّمِيمَى شُعَيْبُ بْنُ صَالِحٍ سَقَى اللَّهُ بِلَادَ شُعَيْبٍ - بِالرَّايَةِ السَّودَاءِ
الْمَهْدِيَةِ بَنَصْرِ اللَّهِ وَ كَلِمَتِهِ حَتَّى يُبَايِعَ الْمَهْدِيَّ بَيْنَ الرُّكْنِ وَ الْمَقَامِ».
قَالَ السَّلِيلِيُّ: وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ، وَ لَمْ يَنْقُلْهُ فِي كِتَابِ الْفِتْنَةِ.

باب شصتم

بیانی است از حدیث پیامبر و فتنه‌ای است در زوراء و کوفه و مدینه

پیرامون شعیب بن صالح و مهدی

۳۹۴. معاذ بن جبل گوید:

من و ابو عبیده جراح و سلمان نشسته بودیم و منتظر رسول خدا ﷺ بودیم ناگاه دیدیم که آن حضرت با رنگ پریده نزدیک ظهر بر ما وارد شد و فرمود:

کیست در اینجا آیا شما ابو عبید و معاذ و سلمان نیستید؟ گفتیم: چرا یا رسول الله آنگاه آنحضرت فتنه‌ها را ذکر کرد و فرمود: در شهر زوراء (یعنی بغداد) فتنه‌ای بر پا می‌شود و چقدر از زنان و مردان کشته خواهند شد و چه مالهاییکه به غارت می‌رود و ناموسهاییکه مورد تجاوز قرار می‌گیرند خدا رحمت کند آنکسی را که در آن روز زنان بنی هاشم را پناه دهد زیرا که آنها حرم منند. سپس فتنه به لانه شیطان منتهی خواهد شد که آن محل «عرسن» نام دارد سپس جوانانی از مجلسشان بر آنها خروج می‌کنند که نام یکی از آنها صالح است و اهل کوفه را محاصره می‌کنند، بعد از آن فتنه بمدینه منتهی خواهد شد و مردها را کشته و شکم زنان را پاره می‌کنند موقعیکه این بلاء بوجود آمد بر شما لازم است که به روم و کوههای بلند فرار کنید و آن جوان (که صالح نام دارد) فرزند زنی است، پس از آن، مرد تمیمی که شعیب بن صالح نام دارد که خداوند شهرهای شعیب را آباد کند با بیرق سیاه بنصرت دین خدا می‌آید تا اینکه بین رکن و مقام با مهدی (عج) بیعت می‌نماید.

الباب ٦١

فِيمَا نَذَّرَهُ عَنِ السَّلِيلِي مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ فِي تَحْقِيقِ حَدِيثِ
الْمَهْدِي فِي الْكُتُبِ السَّالِفَةِ، وَ عَنْ جَدِّهِ مُحَمَّدَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِمَا.
فَقَالَ السَّلِيلِي فِي كِتَابِ الْفِتَنِ:

٣٩٥. حَدَّثَنَا عُمَرُ، قَالَ: حَدَّثَنَا هَارُونُ السُّهْرِي، قَالَ: حَدَّثَنِي شَفَاعَةُ بْنُ مَهْشَلٍ،
قَالَ أَخْبَرَنَا سُؤَيْدُ بْنُ سَعِيدٍ عَنْ هَمَّامِ بْنِ إِسْمَاعِيلٍ عَنْ أَبِي قَبِيلٍ الْمَعَاوِي عَنْ شُعَيْبِ
الْحَنَانِيِّ

وَ كَانَ قَدْ قَرَأَ الْكُتُبَ، قَالَ، وَ اللَّهُ لَوْ شِئْتُ لَحَدَّثْتُكُمْ بِإِسْمِ الْمَهْدِي وَ
صِفَتِهِ وَ مِنْ أَيْنَ يَخْرُجُ، وَ لَكِنْ أَجِدُ فِي الْكِتَابِ: مَلْعُونٌ مَنْ أَخْبَرَ بِهِ قَبْلَ أَنْ
يَخْرُجَ.

وَ أَمَّا الْحَدِيثُ عَنْ جَدِّهِ مُحَمَّدَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِمَا، فَذَكَرَ أَيْضًا السَّلِيلِي
فِي كِتَابِ الْفِتَنِ:

٣٩٦. قَالَ: حَدَّثَنَا الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ، قَالَ: أَخْبَرَنَا هَدِيَّةٌ، حَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ عَبْدِ الْوَهَّابِ،
حَدَّثَنَا خَالِدٌ، حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ سَلَمَةَ عَنْ أَبِي هَارُونَ الْعَبْدِيِّ وَ مَطَرٌ عَنْ أَبِي الصَّدِيقِ عَنْ أَبِي
سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ أَنَّهُ ذَكَرَ الْمَهْدِي، فَقَالَ:

«تَمَلَّأَ الْأَرْضَ ظُلْمًا وَ جَوْرًا، ثُمَّ يَخْرُجُ رَجُلٌ مِنْ عِزَّتِي يَمْلِكُهَا سَبْعًا أَوْ
تِسْعًا فَيَمْلَأُهَا قِسْطًا وَ عَدْلًا» (مسند أحمد حنبل ج ٣: ص ٤١٠ / حديث ١٠٨٣٩).

باب شصت و یکم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی در تحقیق حدیث مهدی در کتابهای
گذشتگان و از جد او حضرت محمد (ص)

۳۹۵. «شعیب حنائی» که کتابهای زیادی را خوانده است می‌گوید:
سوگند بخدا که اگر بخواهی می‌توانم از نام و صفت مهدی برایت بگویم
و اینکه او از کجا خروج خواهد کرد ولی در کتاب چنین یافتیم که هر کس
که قبل از خروج حضرت این مطلب را بگوید ملعون است.

۳۹۶. ابوسعید خدری از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود:
زمین پر از ظلم و جور خواهد شد و بعد از آن مردی از عترت من خروج
می‌کند و هفت یا نه سال مالک زمین می‌شود و آنها را از عدل و داد خواهد
کرد.

الباب ٦٢

فِيمَا نَذَرَهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِ

فِي صِفَةِ الْمَهْدِيِّ بِرِوَايَةِ رِجَالِهِمْ.

٣٩٧. قَالَ: حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ الْحَسَنِ الْبَصْرِيُّ، قَالَ حَدَّثَنِي جَعْفَرُ بْنُ أَبِي عُمَانَ بْنِ مُسْلِمٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا أَبُو الْعَوَامِ الْعَطَّارُ عَنْ قُتَادَةَ عَنْ أَبِي نَضْرَةَ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:

«يَخْرُجُ رَجُلٌ مِنْ عِثْرَتِي أَجْلَى الْجَبْهَةِ أَقْنَى الْأَنْفِ، يَمْلَأُ الْأَرْضَ قِسْطًا وَ عَدْلًا كَمَا مِلَّتْ ظُلُمًا وَ جَوْرًا، يَعِيشُ سَبْعَ سِنِينَ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ١: ص ٣٥٩ / حديث (١٠٤١).

٣٩٨. قَالَ: وَ سَمِعْتُ عُفَانَ مَرَّةً أُخْرَى يَقُولُ:

يَعِيشُ هَكَذَا. وَ أَشَارَ بِخُمْسٍ مِنَ الْيُسْرَى وَ إِصْبَعَيْنِ مِنَ الْيُمْنَى

(مستدرک الحاكم ج ٤، ص ٥٥٧).

الباب ٦٣

فِيمَا ذَكَرَهُ السَّلِيلِيُّ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ

مِنْ دَلَائِلِ خُرُوجِهِ ﷺ.

٣٩٩. قَالَ: حَدَّثَنَا خَالِدُ بْنُ شُعَيْبٍ الْبَلْخِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ صَالِحٍ، قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مُيَرَّ عَنْ مُوسَى الْجَهَنِيِّ، قَالَ: حَدَّثَنِي عَمْرُو بْنُ قَيْسِ الْمَاصِرِ، قَالَ: حَدَّثَنِي مُجَاهِدٌ عَنْ رَجُلٍ مِنْ أَصْحَابِ النَّبِيِّ ﷺ، قَالَ: «لَا يَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ حَتَّى تُقْتَلَ النَّفْسُ الزَّكِيَّةُ، فَإِذَا قُتِلَتْ

باب شصت و دوم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی پیرامون صفت حضرت مهدی

۳۹۷. ابوسعید خدری از حضرت محمد بن عبدالله (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) روایت کرده که فرمود:

مردی از دودمان من که پیشانی روشن و بینی باریک و کشیده‌ای دارد خروج خواهد کرد و زمین را پر از عدل و داد خواهد نمود همانطور که پر از ظلم و ستم شده باشد و آنحضرت هفت سال عمر خواهد کرد.

۳۹۸. گفت: و شنیدم که عفان بار دیگر می‌گوید: چنین زندگی خواهد کرد آنگاه اشاره کرد به پنج انگشت از دست چپ و دو انگشت از دست راست.

باب شصت و سوم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی از دلایل خروج حضرت مهدی

۳۹۹. یکی از اصحاب رسول خدا (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) از آنحضرت روایت کرده که فرمود:

مهدی (عج) خروج نمی‌کند تا اینکه نفس زکیه کشته شود. موقعیکه نفس زکیه کشته شد اهل آسمان و زمین بر آنها غضب می‌کنند. بعد از آن،

النَّفْسُ الزَّكِيَّةُ غَضَبَ عَلَيْهِمْ أَهْلُ الْأَرْضِ، فَأَتَى النَّاسَ الْمَهْدَى وَ زَفَرَهَا إِلَيْهِ كَمَا تُزَفُّ الْعُرُوسُ إِلَى زَوْجِهَا لَيْلَةَ عَرْسِهَا، فَيَمْلَأُ الْأَرْضَ قِسْطًا وَ عَدْلًا،. تَمْطُرُ السَّمَاءُ مَطَرًا، وَ تَخْرُجُ الْأَرْضُ نَبَاتَهَا، وَ تَنْعِمُ أُمَّتِي فِي وَلَا يَتِيهِ نِعْمَةٌ لَمْ تَنْعَمْ بِمِثْلِهَا قَطُّ» (مصنف ابن أبي شيبة ج ٨: ص ٦٧٩، حديث ١٩٩)

الباب ٦٤

فِيمَا ذَكَرَهُ السَّلِيلَى فِي كِتَابِ الْفِتَنِ
مِنْ إِسْمِ الْمَهْدَى وَ عَدْلِهِ، بِرِجَالِهِمْ.
٤٠٠. قَالَ: حَدَّثَنَا الْهَيْثَمُ بْنُ خَلْفٍ الدَّوْرِي، قَالَ: حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ الْمُنْذَرِ، قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ فَضِيلٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا عُثْمَانُ [بن عبد الله] بن شَبْرَمَةَ عَنْ عَاصِمِ بْنِ أَبِي النَّجُودِ عَنْ زِرِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:

«يَخْرُجُ رَجُلٌ مِنْ عِترتي يُوَاطِي إِسْمُهُ إِسْمِي، وَ خُلِقَ خُلُقِي، يَمْلَأُهَا عَدْلًا وَ قِسْطًا كَمَا مِلْتُ ظُلْمًا وَ جَوْرًا» (كنز العمال ج ١٤: ص ٢٧٣ حديث ٣٨٧٠٢).

الباب ٦٥

فِيمَا نَذَرَهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلَى بِرِجَالِهِمْ: فِي أَنَّهُ لَوْ لَمْ يَبْقَ مِنْ الدُّنْيَا إِلَّا يَوْمٌ وَاحِدٌ يَتَضَمَّنُ مَلِكُ الَّذِي يَمْلَأُهَا عَدْلًا وَ قِسْطًا. فَقَالَ مَا هَذَا لِنُظْمِهِ:

٤٠١. حَدَّثَنَا الْقَاسِمُ بْنُ خَلْفٍ، قَالَ: أَخْبَرَنَا وَاصِلُ بْنُ عَبْدِ الْأَعْلَى، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ فَضِيلٍ عَنْ عُثْمَانَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:

«لَوْ لَمْ يَبْقَ مِنَ الدُّنْيَا إِلَّا يَوْمٌ وَاحِدٌ لَطَوَّلَ اللَّهُ ذَلِكَ الْيَوْمَ حَتَّى يَمْلِكَ رَجُلٌ يُوَاطِي إِسْمُهُ إِسْمِي، وَ خُلِقَ خُلُقِي، وَ إِسْمُ أَبِيهِ إِسْمُ أَبِي، يَمْلَأُهَا عَدْلًا وَ قِسْطًا كَمَا مِلْتُ ظُلْمًا وَ جَوْرًا» (كنز العمال ج ١٤، ص ٢٦٧، حديث ٣٨٦٧٦).

مردم آنطور نزد مهدی (عج) می‌آیند که عروس در شب عروسی پیش داماد می‌آید، آنگاه مهدی (عج) زمین را پر از عدل و داد می‌کند و آسمان باران می‌بارد و زمین گیاه می‌رویاند و امت من در جوار آن حضرت خوش خواهند بود بطوریکه تابحال چنین خوشی برایشان پیش نیامده است.

باب شصت و چهارم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی درباره نام حضرت مهدی (عج) و عدالت او نسبت بمردم خود

۴۰۰. عبدالله می‌گوید: رسول خدا ﷺ فرمود: مردی از عترت من خروج می‌کند که نامش نام من و اخلاقش اخلاق من است زمین را پر از عدل و داد خواهد کرد پس از آنکه پر از ظلم و ستم شده باشد.

باب شصت و پنجم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی از اینکه اگر دنیا تنها یک روز از عمرش باقی مانده باشد حاکمی خواهد آمد که جهان را پر از عدل و داد خواهد کرد

۴۰۱. عثمان بن عبدالله از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: اگر از دنیا بیشتر از یک روز باقی نمانده باشد خداوند آنروز را طولانی می‌کند تا آنکه مردی که نامش نام من و اخلاقش اخلاق من و نام پدرش همانم پدر من است ظاهر شود و مالک زمین گردد و زمین را پر از عدل و داد کند همانطور که پر از ظلم و ستم شده باشد.

الباب ٦٦

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِ
بِرَجَالِهِمْ عَنْ مُنَادِي السَّمَاءِ.

فَقَالَ مَا هَذَا لَفْظُهُ:

٤٠٢. حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَرِيرٍ، قَالَ: حَدَّثَنِي يُونُسُ بْنُ عَبْدِ الْأَعْلَى، قَالَ: أَخْبَرَنَا ابْنُ وَهَبٍ، قَالَ: أَخْبَرَنَا إِسْحَاقُ بْنُ يَحْيَى عَنِ الْمُغِيرَةِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ عَنْ أُمِّهِ وَكَانَتْ إِمْرَأَةً قَدِيمَةً، قَالَ: قُلْتُ لَهَا لَمَّا كَانَتْ فِتْنَةُ ابْنِ الزُّبَيْرِ: وَاللَّهِ إِنَّ هَذِهِ لَفِتْنَةٌ يَهْلِكُ فِيهَا النَّاسُ، قَالَتْ: كَلَّا يَا بَنِي وَلَكِنْ تَكُونُ بَعْدَهَا فِتْنَةٌ يَهْلِكُ فِيهَا النَّاسُ لَا يَسْتَقِيمُ أَمْرُهُمْ عَلَى أَحَدٍ حَتَّى يُنَادِيَ مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ: عَلَيْكُمْ بِفُلَانٍ بَنِي فُلَانٍ.

(كتاب الفتن لابن حماد، ج ١، ص ٣٣٨، حديث ٩٧٦).

الباب ٦٧

فِيمَا نَذَرُهُ مِنَ الْوَقْتِ الَّذِي يَخْرُجُ فِيهِ الْمَهْدَى، وَالْمَوْضِعُ الَّذِي
يَكُونُ مِنْهُ خُرُوجُهَا ﷺ، مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِ
فَقَالَ مَا هَذَا لَفْظُهُ:

٤٠٣. حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَرِيرٍ، قَالَ: حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عُمَانَ الْأَسَدِيُّ، قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مُوسَى، قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْسَةَ بْنُ سَعِيدٍ عَنْ سَمِيرٍ، قَالَ: يَظْهَرُ فِي رَمَضَانَ صَوْتُ، وَفِي شَوَّالٍ هَمْهَمَةٌ، أَوْ مُهَمَّةٌ، وَفِي ذِي الْقَعْدَةِ تَحَارُّبُ الْقَبَائِلِ، وَفِي ذِي الْحِجَّةِ يُسَلَّبُ الْحَاجُّ، وَفِي الْمُحَرَّمِ، وَلَوْ أَخْبَرْتُكُمْ بِمَا فِي الْمُحَرَّمِ، قُلْنَا لَهُ: وَمَا بِالْمُحَرَّمِ؟ قَالَ: يُنَادِي مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ، أَلَا إِنَّ فُلَانًا خَيْرَةٌ لَلَّهِ مِنْ خَلْقِهِ، أَلَا فَاسْمَعُوا لَهُ وَأَطِيعُوا.

(كتاب الفتن لابن حماد، ج ١، ص ٢٢٦، حديث ٦٣٠).

باب شصت و ششم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی پیرامون ندای آسمانی

۴۰۲. مغیره بن عبدالرحمان می‌گوید:

در موقع فتنه ابن زبیر بمادرم که زن سالخورده و قدیمی بود گفتم: بخدا قسم که مردم در این فتنه هلاک خواهند شد، گفتم: ابدا اینطور نیست که تو می‌گویی بلکه بعد از این فتنه‌ای برپا می‌شود که مردم در آن هلاک می‌شوند و کار آنها با هیچکس درست نمی‌شود تا اینکه منادی از آسمان فریاد زند: بر شما لازم است که نزد فلان بن فلان بروید.

باب شصت و هفتم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی پیرامون زمان خروج حضرت مهدی و

محلی که از آنجا خروج خواهد کرد

۴۰۳. سمیر گوید:

در ماه رمضان صدائی شنیده می‌شود، و در ماه شوال آشوب برپا خواهد شد، و در ماه ذیقعد قبیله‌ها باهم می‌جنگند و در ذی حجه حاجیه‌ها را غارت می‌کنند، و اگر بخواهید آنچه را که در محرم اتفاق خواهد افتاد بشما خبر دهم خواهیم گفت: در محرم چه اتفاقی می‌افتد؟ گفت: منادی از آسمان فریاد می‌زند آگاه باشید که فلانی برگزیده خلق خداست حرف او را گوش کنید و از او فرمان برید.

٤٠٤. وَ قَالَ: حَدَّثَ بَعْضُ أَصْحَابِنَا، قَالَ: أَخْبَرَنَا الْحُسَيْنُ بْنُ أَحْمَدَ السَّالِكِي، قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ الْوَهَّابِ بْنُ الضَّحَّاك، قَالَ: أَخْبَرَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ عِيَّاشٍ عَنْ صَفْوَانَ بْنِ عَمْرٍو عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ جُبَيْرٍ بْنِ نَفِيرٍ عَنْ كَثِيرٍ بْنِ مُرَّةٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:

«يَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ مِنْ قَرْيَةٍ يُقَالُ لَهَا: كَرْعَةٌ»

(الكامل لابن عدي، ج ٥، ص ٢٩٥).

الباب ٤٨

فِيمَا ذَكَرَهُ السَّلِيلِيُّ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ
مِمَّا جَاءَ فِي دَوْلَةِ الْمَهْدِيِّ، وَ ذَكَرَ مُدَّةَ عُمُرِهِ.
فَقَالَ مَا هَذَا لِنُظْمِهِ:

٤٠٥. حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَرِيرٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ حَمِيدٍ، قَالَ: أَخْبَرَنَا الْحَكَمُ قَالَ: أَخْبَرَنَا خَلَادُ بْنُ مُسْلِمٍ الصَّفَّارُ وَ عَمْرٍو بْنُ قَيْسٍ عَنْ زَيْدِ الْعُمَيْ عَنْ أَبِي الصَّدِّيقِ النَّاجِي عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ عَنْ النَّبِيِّ ﷺ: قَالَ:

«يَكُونُ الْمَهْدِيُّ فِي عُمُرِهِ إِنْ قَصَرَ عُمُرُهُ فَسَبْعَ وَ إِلَّا فَثَمَانَ وَ إِلَّا فَتِسْعَ، تَنْعِمُ أُمَّتِي فِي دُنْيَاهُ نِعْمًا لَمْ تُنْعَمْ مِثْلُهُ قَطُّ، الْبِرُّ مِنْهُمْ وَ الْفَاجِرُ تُرْسِلُ السَّمَاءُ عَلَيْهِمْ مِدْرَارًا، وَ لَا تَدْخِرُ الْأَرْضُ شَيْئًا مِنْ نَبَاتِهَا، وَ السَّمَالُ كُدُوسٌ يَأْتِيهِ الرَّجُلُ فَيَحْثُو لَهُ».

(سنن أبي داود ج ٤: ص ١٠٧، حديث ٤٢٨٦).

۴۰۴. عبدالله بن عمر می‌گوید:

رسول خدا فرمود: مهدی (عج) از قریه‌ای خروج می‌کند که آنرا کرعه می‌گویند. (کرعه = روستایی است در یمن)

باب شصت و هشتم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی پیرامون دولت و

حکومت مهدی (عج) و بیان مدت عمر آن حضرت

۴۰۵. ابوسعید خدری از حضرت محمد بن عبدالله روایت کرده که

فرمود:

عمر مهدی (عج) هفت یا هشت یا نه سال خواهد بود، امت من چه خوب و چه بد در زمان آنحضرت بگونه‌ای خوشند که هرگز چنین خوشی ندیده باشند از آسمان باران می‌بارد و زمین می‌رویاند و ثروت طوری میان مردم پخش گردیده که هر وقت به شخصی مالی بدهند آنرا نمی‌پذیرد و به دور می‌ریزد.

الباب ٤٩

فِيمَا ذَكَرَهُ السَّلِيلِيُّ فِي كِتَابِ الْفَتَنِ مِنْ أَنَّ الْمَهْدِيَّ
مِنْ أَهْلِ بَيْتِ النَّبُوَّةِ يَمْلَأُهَا قِسْطًا وَعَدْلًا،
قَالَ مَا هَذَا لَفْظُهُ:

٤٠٦. حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ الدَّانِي الْبِجَلِيُّ، حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ خَلْفِ الْعَطَّارِ، قَالَ: حَدَّثَنَا
عَمْرُو بْنُ عَبْدِ الْغَفَّارِ عَنْ شُعْبَةَ عَنْ عَاصِمٍ عَنْ زَرٍّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:
«لَا تَذْهَبُ الْأَيَّامُ وَالْأَيَّامُ حَتَّى يَمْلِكَ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي يَمْلَأُ الْأَرْضَ
قِسْطًا وَعَدْلًا كَمَا مِلْتُ ظُلْمًا وَجَوْرًا»

(المعجم الكبير للطبراني، ج ١٠، ص ١٣٤، حديث ١٠٢٢٠)

الباب ٥٠

فِيمَا ذَكَرَهُ أَبُو صَالِحِ السَّلِيلِيُّ فِي كِتَابِ الْفَتَنِ
مِنْ فُتُوحِ الْمَهْدِيِّ (عج).

٤٠٧. قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَرِيرٍ، قَالَ: أَخْبَرَنَا عِصَامُ بْنُ رَوَّادٍ بْنُ الْجَرَّاحِ الْعَسْقَلَانِيُّ،
قَالَ: أَخْبَرَنَا أَبِي، قَالَ: أَخْبَرَنَا سُفْيَانُ بْنُ سَعِيدٍ الثَّوْرِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا الْمَنْصُورُ بْنُ الْمُعْتَمِرِ عَنْ
رَبْعَى بْنِ حِرَاشٍ، قَالَ: سَمِعْتُ حُذَيْفَةَ بْنَ أَيْمَانَ يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:
«إِذَا كَانَ رَأْسُ الْخَمْسِينَ وَالثَّلَاثِمِائَةِ - وَذَكَرَ كَلِمَةً - نَادَى مُنَادٍ مِنَ
السَّمَاءِ، أَلَا يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّ اللَّهَ قَدْ قَطَعَ مِدَّةَ الْجَبَّارِينَ وَالْمُنَافِقِينَ وَ
أَتْبَاعِهِمْ، وَلَا كُمْ الْجَابِرِ خَيْرُ أُمَّةٍ مُحَمَّدٌ، الْحَقُّوهُ بِمَكَّةَ فَإِنَّهُ الْمَهْدِيُّ، وَاسْمُهُ
أَحْمَدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ».

قَالَ عِمْرَانُ بْنُ الْحَصِينِ: صِفْ لَنَا يَا رَسُولَ اللَّهِ هَذَا الرَّجُلُ وَمَا حَالُهُ

باب شصت و نهم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی از اینکه مهدی (عج) از اهل بیت پیامبر است که زمین را پر از عدل و داد خواهد کرد
 ۴۰۶. عبدالله از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود:
 شب و روزهایی نمی‌گذرد تا اینکه مردی از اهل بیت من زمین را پر از عدل خواهد کرد همانطور که پر از ظلم و ستم شده باشد.

باب هفتم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی پیرامون فتوحات حضرت مهدی (عج)
 ۴۰۷. «حذیفه بن یمان» از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود:
 وقتی که سنه سیصد و پنجاه ۳۵۰ تمام شد منادی از آسمان ندا می‌کند: ایها الناس خدایتعالی مدت سلطنت ستمکاران و منافقین و تابعین آنها را به پایان رسانده و بهترین امت محمد ﷺ را سرپرست امت قرار داده در اینصورت خود را در مکه به او ملحق کنید، زیرا که او مهدی است و نامش احمد بن عبدالله است،
 عمران بن حصین گفت: یا رسول الله ﷺ اوصاف و احوال آن مرد را

فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ: «إِنَّهُ رَجُلٌ مِنْ وَلَدِي، كَأَنَّهُ مِنْ رِجَالِ
بَنِي إِسْرَائِيلَ، يَخْرُجُ عِنْدَ جَهْدٍ مِنْ أُمَّتِي وَبَلَاءٍ، عَرَبِيٌّ أَلْوَنُ ابْنِ أَرْبَعِينَ
سَنَةً، كَانَ وَجْهُهُ كَوَكْبٍ دُرِّيٍّ يَمْلَأُ الْأَرْضَ عَدْلًا كَمَا مِلَّتْ ظُلُمًا وَجَوْرًا،
يَمْلِكُ عَشْرِينَ سَنَةً وَهُوَ صَاحِبُ مَدَائِنِ الْكُفْرِ كُلِّهَا: قُسْطَنْطِينِيَّةَ وَ رُومِيَّةَ،
يَخْرُجُ إِلَيْهِ الْأَبْدَالُ مِنَ الشَّامِ أَشْبَاهِهِمْ، كَأَنَّ قُلُوبَهُمْ زُبُرُ الْحَدِيدِ رُهْبَانٍ
بِالْلَّيْلِ، لُيُوثٌ بِالنَّهَارِ، وَ أَهْلُ الْيَمَنِ حَتَّى يَأْتُونَهُ فَيُبَايِعُونَهُ بَيْنَ الرُّكْنِ وَ
الْمَقَامِ، فَيَخْرُجُ مِنْ مَكَّةَ مُتَوَجِّهًا إِلَى الشَّامِ، يَفْرَحُ بِهِ أَهْلُ السَّمَاءِ وَ أَهْلُ
الْأَرْضِ وَ الطَّيْرِ فِي الْهَوَاءِ وَ الْحَيَاتَانِ فِي الْبَحْرِ».

(كنز العمال، ج ١٤، ص ٥٨٦، حديث ٣٩٦٦٠).

فصل

قَوْلُهُ فِي الْحَدِيثِ: «إِنَّ الْمُنَادِي يَكُونُ عَلَى رَأْسِ خَمْسِينَ وَ ثَلَاثَمِائَةٍ»
خِلَافَ مَا وَقَفْنَا عَلَيْهِ، وَ لَمْ نَجِدْ تَعْيِينَ سَنَةِ مُنَادِي السَّمَاءِ.
وَ كَذَلِكَ إِنَّ اسْمَهُ أَحْمَدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ؛ فَإِنَّهُ مُخَالِفٌ لِلْمُحَقِّقِ مِنَ الرُّوَايَاتِ،
وَ لَهُ مَدْخَلٌ فِي التَّأْوِيلَاتِ، وَ لَكِنَّا نَقْلُنَاهُ كَمَا وَجَدْنَاهُ؛ تَأْدِيَةً لِلْأَمَانَاتِ وَ
سِيَّاتِي الْحَدِيثِ خَالِيًا مِنْ تَعْيِينَ سَنَةِ لِلْبَدَاءِ.

الباب ٧١

فِيمَا نَذَرُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِلْسَّلِيلِي قُرَى أَنْطَاكِيَّةَ وَ الْمَهْدِي

٤٠٨. بِإِسْنَادِهِ عَنِ الشَّعْبِيِّ عَنْ تَمِيمِ الدَّارِيِّ، قَالَ:

قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنِّي مَرَرْتُ بِمَدِينَةٍ مِنْ مَدِينَةِ الْأَعَاجِمِ يُقَالُ لَهَا:
أَنْطَاكِيَّةَ، فَلَمْ أَرِ مَدِينَةً أَكْبَرُ مِنْهَا، مَا تَمَرُّبُهَا سَحَابَةٌ إِلَّا أَفْرَغَتْ عَلَيْهَا، قَالَ:

برای ما بیان کن فرمود: آن حضرت مردی از فرزندان من است که چون مردان بنی اسرائیل خواهد بود. در موقع گرفتاری امت من خروج می‌کند، عربی رنگ و چهل ساله است صورتش مثل ستاره می‌درخشد زمین را پر از عدل و داد خواهد کرد پس از آنکه پر از ظلم و ستم شده باشد، مدت بیست سال حکومت خواهد کرد در صورتیکه صاحب کلیه شهرهای کفر قسطنطنیه و رومیه خواهد بود، مردان صالح و نیکوکار و گروهی از شامیان، به او ملحق می‌شوند، دل‌های آنها مثل پاره‌های آهن است، در شب خائف و در روز چون شیرند. و اهل یمن می‌آیند و با آن حضرت در بین رکن و مقام بیعت می‌کنند آنگاه از مکه بقصد شام خارج می‌شود، و اهل آسمان و زمین مرغان هوا و ماهیان دریا بوسیله آنحضرت خوشحال خواهند شد.

فصل

سید بن طاووسی می‌گوید:
در حدیث گفته شده که در پایان سال ۳۵۰ منادی از آسمان فریاد زند، ما آنرا نیافتیم و اینکه گفته شده اسم او احمد بن عبدالله است بر خلاف روایات محقق و معتبره شیعه است، جا دارد که این جمله‌های مذکوره را تاویل نمود ولی چون نباید در روایات تصرف کرد ما عین روایات را آوردیم.

باب هفتاد و یکم

بیانی است از کتاب فتن سلیمی پیرامون انطاکیه و حضرت مهدی (عج)

۴۰۸. «تمیم داری» می‌گوید:

به رسول خدا ﷺ گفتم: من از یکی از شهرهای عجم گذشتم که آنرا انطاکیه می‌گفتند و من شهری از آن بزرگتر ندیده‌ام، هیچ ابری از آن شهر عبور نمی‌کرد مگر اینکه مدتی بالای آن می‌ماند.

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «إِنَّ فِي غَارٍ فِي جَبَلِهَا رِضْرَاضاً مِنْ أَلْوَاخِ مُوسَى وَكَسْرُ عَصَاهُ وَ رِضْرَاضاً مِنْ تَابُوتِ السَّكِينَةِ، فَلَيْسَ تَمْرُ بِهَا سَحَابَةٌ شَرْقِيَّةٌ وَلَا غَرْبِيَّةٌ وَلَا جَوْفِيَّةٌ وَلَا قِبْلِيَّةٌ إِلَّا أَحَبَّتْ أَنْ تَلْقَى مِنْ بَرَكَتِهَا، وَلَا تَمُضِيَ الْآيَاتُ وَاللَّيَالِي حَتَّى يَأْتِيَهَا رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي، اسْمُهُ عَلَى إِسْمِي، وَاسْمُ أَبِيهِ عَلَى إِسْمِ أَبِي، خُلِقَ خُلُقِي وَ خُلِقَ خُلُقِي، يَمْلَأُهَا عَدَلاً كَمَا مِلَّيْتُ جَوْرًا»
(تأريخ بغداد ج ٩: ص ٤٧١، حديث (٥١٠١))

الباب ٧٢

فِيمَا ذَكَرَهُ السَّلِيلِيُّ: أَنَّ الْخِزْيَ فِي الدُّنْيَا
لِأَعْدَاءِ اللَّهِ، وَقَتْلَ الْمَهْدِيِّ لَهُمْ.

٤٠٩. قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَرِيرٍ، قَالَ: أَخْبَرَنَا مُوسَى بْنُ هَارُونَ، قَالَ: أَخْبَرَنَا عَمْرُو، قَالَ: حَدَّثَنَا أَسْبَاطُ عَنْ السُّدِّيِّ فِي قَوْلِهِ تَعَالَى: (لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ) (بقره: ١١٤) أَمَّا خِزْيُهُمْ فِي الدُّنْيَا فَإِنَّهُ إِذَا قَامَ الْمَهْدِيُّ وَفُتِحَتْ قُسْطَنْطِينِيَّةٌ قَتَلَهُمْ، فَذَلِكَ الْخِزْيُ
(تفسير القرطبي ج ٢: ص ٧٩).

الباب ٧٣

فِيمَا ذَكَرَهُ السَّلِيلِيُّ مِنْ خَرَابِ الزُّورَاءِ.

٤١٠. بِإِسْنَادِهِ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ: تَهْبِجُ رِيحُ حَمْرَاءَ بِالزُّورَاءِ يُنْكِرُهَا النَّاسُ، فَيَفْزَعُونَ إِلَى عُلَمَائِهِمْ، فَيَجِدُونَهُمْ قَدْ مَسَحُوا قِرْدَةً وَ خَنَازِيرَ تَسْوَدُّ وَجُوهُهُمْ وَ تَزْرِقُ أَعْيُنُهُمْ.

پیغمبر خدا ﷺ فرمود: در غار ثور که در کوه آن شهر است ریزه‌هایی از الواح (یعنی کتابها) و عصای موسی ﷺ و ریزه‌ای از تابوت آن حضرت موجود است هیچ ابر شرقی و غربی و کوفی و قبله‌ای از آن نمی‌گذارد مگر اینکه دوست دارد از برکت آن برخوردار شود و چند شب و روزی نمی‌گذرد که مردی از اهل بیت من که نام او نام من و نام پدرش نام پدر من و خلقت او خلقت من و اخلاق او اخلاق من است به آن شهر می‌آید و زمین را پر از عدل و داد می‌کند پس از آنکه پر از ظلم شده باشد.

باب هفتاد و دوم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی باینکه ذلت و خواری در دنیا برای دشمنان خدا و کشنده مهدی است

۴۰۹. «سُدی» در تفسیر آیه (لهم فی الدنیا خزی) می‌گوید: اما رسوایی دشمنان دین در دنیا موقعی است که مهدی (عج) در قسطنطنیه قیام کند و آنها را بکشد این خود برای آنها رسوایی است.

باب هفتاد و سوم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی پیرامون ویرانی زوراء

۴۱۰. ابن عباس گوید: باد سرخی در زوراء (یعنی بغداد) خواهد وزید که تا آن موقع آنرا ندیده‌اند پس به علمای خود پناه می‌برند و می‌بینند که آنها همه از شکل انسانی بشکل میمون درآمده و صورتها و چشمانشان کبود است.

الباب ٧٢

فِيمَا ذَكَرَهُ السَّلِيلِيُّ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ

فِيمَا يَتَجَدَّدُ مِنَ الْمَلَا حِمٍ فِي شَهْرِ رَمَضَانَ.

٤١١. قَالَ: حَدَّثَنَا الْحَسَنُ بْنُ عَلِيٍّ، قَالَ: حَدَّثَنَا كَامِلُ بْنُ طَلْحَةَ، قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ لُحَيْعَةَ، قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَهَّابِ بْنُ حُسَيْنٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ ثَابِتِ الْبَنَانِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ الْحَارِثِ الْأُمْدَانِيِّ عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ، قَالَ: «إِذَا كَانَتْ صَيْحَةٌ فِي رَمَضَانَ فَإِنَّهَا تَكُونُ مَعْمَعَةً فِي شَوَالٍ، وَتُمَيِّزُ الْقَبَائِلَ فِي ذِي الْقَعْدَةِ، وَتُسْفِكُ الدِّمَاءَ فِي ذِي الْحِجَّةِ وَالْمُحَرَّمِ، وَمَا الْمُحَرَّمُ، هِيَ هَاتِ هِيَ هَاتِ يُقْتَلُ النَّاسُ فِيهِ قِتْلًا» قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَا الصَّيْحَةُ؟ قَالَ: «هَدَّةٌ تَكُونُ فِي النِّصْفِ مِنْ شَهْرِ رَمَضَانَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ ضَحَى، وَذَلِكَ إِذَا وَافَقَ شَهْرُ رَمَضَانَ لَيْلَةَ الْجُمُعَةِ، فَتَكُونُ هَدَّةٌ تُوقِظُ النَّائِمَ وَتَقْعُدُ الْقَائِمَ وَتَخْرُجُ الْعَوَاتِقُ مِنْ خُدُورِهِنَّ فِي لَيْلَةِ جُمُعَةٍ فِي سِنَةِ كَثِيرَةٍ الزَّلَازِلِ وَالْبَرَدِ، فَإِذَا وَافَقَ شَهْرُ رَمَضَانَ فِي تِلْكَ السَّنَةِ فِي لَيْلَةِ جُمُعَةٍ، فَإِذَا صَلَّيْتُمُ الْفَجْرَ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فِي النِّصْفِ مِنْ شَهْرِ رَمَضَانَ فَادْخُلُوا بُيُوتَكُمْ، وَأَغْلِقُوا أَبْوَابَكُمْ، وَسَدُّوا الْكُؤَى، وَدَثِّرُوا أَنْفُسَكُمْ، وَسَدُّوا آذَانَكُمْ، وَإِذَا أَحَسَسْتُمْ بِالصَّيْحَةِ فَخَرُّوا لِلَّهِ سُجْدًا، وَقُولُوا: سُبْحَانَ الْقُدُّوسِ سُبْحَانَ الْقُدُّوسِ رَبَّنَا؛ فَإِنَّهُ مَنْ فَعَلَ ذَلِكَ نَجَّى، وَمَنْ بَرَزَ لَهَا هَلَكَ»

(كتاب الفتن لابن حماد، ج ١، ص ٢٢٨ حديث (٦٣٨).

باب هفتاد و چهارم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی پیرامون رویدادهای ماه رمضان

۴۱۱. ابن مسعود از پیامبر خدا ﷺ روایت کرده که فرمود:

موقعی که صیحه و صدایی در ماه رمضان پیدا شد و در ماه شوال جنگ و جدالی درگرفت و قبیله‌ها در ماه ذی قعدة از بین می‌روند و در ماه ذی الحجه و محرم خونها ریخته می‌شود، هیپات هیپات چه محرمی که مردم در آن کشته خواهند شد؟!

پرسیدند یا رسول الله آن صیحه چه موقعی خواهد بود؟ فرمود: صدائی است در نیمه روز جمعه ماه رمضان وقت ظهر، این حادثه در وقتی اتفاق می‌افتد که شب اول ماه رمضان جمعه باشد، آن صدا صدایی است که شخص خواب را بیدار نموده و شخص ایستاده را بزانو در می‌آورد و دختران باکره را از پشت پرده و حجله‌خانه خارج می‌سازد و این واقعه در شب جمعه آن سالی که زلزله و سرما در آن زیاد باشد آنها را از مکان خود بیرون می‌آورد.

پس وقتی که شب اول ماه رمضان آن سال با شب جمعه مصادف شد و شما نماز صبح روز جمعه نیمه ماه رمضان را خواندید داخل خانه‌های خود شده درب خانه‌ها و پنجره‌های اطاق خود را ببندید و خود را پوشانده و درب گوشه‌های خود را بگیرید و موقعی که آن صدا را شنیدید خود را به زمین بیندازید و سجده کنان بگویید:

(سبحان القدوس سبحان القدوس ربنا)

زیرا کسی که این عمل را انجام دهد نجات خواهد یافت و کسی که انجام ندهد خواهد مرد.

الباب ٢٥

فِيمَا ذَكَرَهُ السَّلِيلِيُّ فِي الْهُدَّةِ فِي شَهْرِ رَمَضَانَ.

٤١٢. قَالَ: حَدَّثَنَا الْحَسَنُ، قَالَ: حَدَّثَنَا عُثْمَانُ بْنُ عُمَرَ الدَّبَّاحُ، قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ وَهَبٍ، قَالَ: أَخْبَرَنَا مُسْلِمَةُ بْنُ عَلِيٍّ عَنْ قُتَادَةَ عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْمُسَيَّبِ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ، قَالَ:

«تَكُونُ هُدَّةٌ فِي شَهْرِ رَمَضَانَ، تُوقِظُ النَّائِمَ وَتَفْزَعُ الْيَقْظَانَ، ثُمَّ تَظْهَرُ عَصَابَةٌ فِي شَوَّالٍ، ثُمَّ تَكُونُ مَعْمَعَةٌ فِي ذِي الْقَعْدَةِ، يُسَلِّبُ الْحَاجُّ، وَتُتَهَكُّ الْمُحَارِمُ فِي الْمُحَرَّمِ، ثُمَّ يَكُونُ صَوْتُ فِي صَفَرٍ، ثُمَّ تَتَنَازَعُ الْقَبَائِلُ فِي شَهْرِ رَبِيعٍ، وَالْعَجَبُ كُلُّ الْعَجَبِ بَيْنَ جَمَادَى وَ رَجَبٍ».

(كنز العمال ج ١٤: ص ٢٧٩. حديث (٣٨٧٢٤).

الباب ٢٦

فِيمَا رَوَاهُ السَّلِيلِيُّ عَنْ مَوْلَانَا عَلِيِّ بْنِ أَبِي الْمَهْدِيِّ.

٤١٣. قَالَ: حَدَّثَنَا عُمرُ بْنُ الْوَهَّابِ الْأَدَمِيُّ، قَالَ: أَخْبَرَنَا مُحَمَّدُ بْنُ هَارُونَ السُّهْرَوَرْدِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو عَلِيٍّ الْحَسَنُ بْنُ مُحَمَّدٍ الْأَنْصَارِيِّ مِنْ وَلَدِ عُمَيْرِ بْنِ الْحَكَمِ، قَالَ: أَخْبَرَنَا عَلِيُّ بْنُ شَهْرَامٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ إِبْرَاهِيمَ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ جَعْفَرٍ، عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ، قَالَ: «دَخَلَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ عَلَى عَلِيٍّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ ﷺ وَ عِنْدَهُ جُلَسَاؤُهُ، فَقَالَ: هَذَا سَيِّدُكُمْ سَمَاهُ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ سَيِّدًا، وَلِيُخْرِجَنَّ رَجُلٌ مِنْ صُلْبِهِ شَبَهِي، شَبَهَهُ فِي الْخَلْقِ وَ الْخُلُقِ، يَمْلَأُ الْأَرْضَ عَدْلًا وَ قِسْطًا كَمَا مِلْتُ ظُلْمًا وَ جَوْرًا، قِيلَ لَهُ: وَمَتَى ذَلِكَ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ؟ فَقَالَ: هِيَ هَاتِ إِذَا خَرَجْتُمْ عَنْ دِينِكُمْ كَمَا تَخْرُجُ الْمَرْأَةُ عَنْ وَرَكَيْهَا لِبَغْلِهَا»

(كنز العمال، ج ١٣، ص ٦٤٧، حديث (٣٧٦٣٦).

باب هفتاد و پنجم

بیانی از کتاب فتن سلیلی پیرامون صدای مهیبی که در ماه رمضان بلند خواهد شد

۴۱۲. ابوهریره از رسول خدا (عج) روایت کرده که فرمود: سر و صدایی در ماه رمضان بر پا می‌شود که شخص خواب را، بیدار می‌کند و شخص بیدار را می‌ترساند، بعد از آن گروهی در ماه شوال ظاهر می‌شوند، و در ماه ذی قعدة جنگ خواهد شد، و در ماه ذی الحجه حجاج را غارت می‌کنند و در ماه محرم هتک حرمت‌هایی می‌شود و در ماه صفر صدایی بلند می‌شود. و قبیله‌ها در ماه ربیع به جنگ می‌پردازند.

باب هفتاد و ششم

بیانی از کتاب فتن سلیلی پیرامون گفتار حضرت علی (علیه السلام) راجع به مهدی (عج)

۴۱۳. موسی بن جعفر از پدرش از جد بزرگوارش روایت کرده که فرمود: امام حسین (علیه السلام) آمد خدمت علی بن ابیطالب (علیه السلام) و عده‌ای خدمت آنحضرت بودند، او فرمود: این حسین سید و مولای شماست رسول خدا او را سید و آقا نامیده، و بزودی مردی از صلب او خارج می‌شود که اخلاق او شبیه من است، زمین را پر از عدل و داد خواهد کرد پس از آنکه پر از ظلم و ستم شده باشد.

پرسیدند: یا امیرالمؤمنین آنحضرت در چه موقعی خواهد بود؟ فرمود: هیئات آن موقعی که شما از دین خود خارج شوید آنطور که زن از ورک خود برای شوهرش خارج می‌شود (مراد از ورک قسمت ران بیلاست)

الباب ٧٧

فِيمَا ذَكَرَهُ أَبُو صَالِحٍ السَّلِيلِيُّ

فِي صِفَةِ أَصْحَابِ الْمَهْدِيِّ عليه السلام.

٤١٤. فَقَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ أَبِي الثَّلَجِ، قَالَ: أَخْبَرَنَا عَيْسَى بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ، قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ مُوسَى الْجَوِّي، قَالَ: أَخْبَرَنَا عَمْرُو بْنُ أَبِي الْمُقْدَامِ عَنْ عِمْرَانَ بْنِ ظَبْيَانَ عَنْ أَبِي تُحَيٍّ الْحَكِيمِ بْنِ سَعْدٍ، قَالَ: سَمِعْتُ عَلِيًّا عليه السلام يَقُولُ:

«أَصْحَابُ الْمَهْدِيِّ شَبَابٌ لَا كَهْلَ فِيهِمْ»

(كتاب الغيبة للطوسي، ص ٤٧٦، حديث (٥٠١).

الباب ٧٨

فِيمَا ذَكَرَهُ أَبُو صَالِحٍ السَّلِيلِيُّ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ

مِنْ فُتُوحِ الْمَهْدِيِّ أَيْضًا، وَ مُنَادِي السَّمَاءِ، وَ ذَبْحِ السُّفْيَانِي.

٤١٥. فَقَالَ: حَدَّثَنَا الْهَيْثَمُ بْنُ خَلْفٍ، قَالَ: أَخْبَرَنَا عَلِيُّ بْنُ الْمُنْذَرِ، قَالَ: حَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ مَنْصُورٍ، قَالَ: أَخْبَرَنَا قَيْسٌ عَنْ أَبِي الْحَصِينِ عَنْ أَبِي صَالِحٍ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:

«لَا تَذْهَبِ الدُّنْيَا حَتَّى يَخْرُجَ رَجُلٌ مِنِّي، وَ لَوْ لَمْ يَبْقَ مِنَ الدُّنْيَا إِلَّا يَوْمٌ وَاحِدٌ لَطَوَّلَ اللَّهُ تَعَالَى ذَلِكَ الْيَوْمَ حَتَّى يَفْتَحَ الْقُسْطَ ظَنِينِيَّةً وَ الدَّيْلِمَ

(سنن ابن ماجه ج ٢: ص ٩٢٨-٩٢٩ حديث (٢٧٧٩).

وَرَوَى حَدِيثًا آخَرَ بِظُهُورِهِ وَ مَبَايَعَتِهِ وَ فُتُوحِهِ.

باب هفتاد و هفتم

بیانی از کتاب فتن سلیلی پیرامون صفت یاران حضرت مهدی (عج)

۴۱۴. حکیم بن سعید می‌گوید:

از امیرالمؤمنین (علیه السلام) شنیدم که می‌فرمود:

اصحاب مهدی (عج) همه جوانند و در بین آنان پیر پیدا نمی‌شود.

باب هفتاد و هشتم

بیانی از کتاب فتن سلیلی پیرامون فرزندان حضرت مهدی (عج) و

منادی آسمان و ذبح سفیانی

۴۱۵. ابوهریره از رسول خدا (صلی الله علیه و آله) روایت کرده که فرمود:

دنیا تمام نمی‌شود تا اینکه مردی از اهل بیت من قیام کند گرچه از دنیا

بیش از یک روز باقی نمانده باشد خدا آنروز را طولانی خواهد کرد تا اینکه

آن حضرت قسطنطنیه و دیلم را فتح نماید.

٤١٦. وَ ذَكَرَ حَدِيثًا آخَرَ، فَقَالَ: حَدَّثَنَا الْحَسَنُ بْنُ عَلِيٍّ، قَالَ: أَخْبَرَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ دَاوُدَ، قَالَ: أَخْبَرَنَا دَاوُدُ الْعَسْقَلَانِي، قَالَ: أَخْبَرَنَا سُفْيَانُ بْنُ سَعِيدٍ عَنْ مَنْصُورِ بْنِ الْمُعْتَمَرِ عَنْ رَبِيعِ بْنِ حَرَّاشٍ، قَالَ: سَمِعْتُ حُذَيْفَةَ بْنَ الْيَمَانِ فِي حَدِيثٍ قَدْ تَقَدَّمَ. قَالَ: ثُمَّ ذَكَرَ السُّفْيَانِي وَ ذَكَرَ خُرُوجَهُ وَ قِصَصَهُ، إِلَى أَنْ يَبْلُغَ: فَيَضْرِبَ أَغْنَاقَ مَنْ فَرَّ إِلَى بَلَدِ الرُّومِ بِبَابِ دِمَشْقٍ، فَإِذَا كَانَ ذَلِكَ نَادَى مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ: أَلَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّ اللَّهَ قَدْ قَطَعَ عَنْكُمْ مَدَّةَ الْجَبَّارِينَ وَ الْمُنَافِقِينَ وَ أَشْيَاءَهُمْ، وَوَلَّاكُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ مُحَمَّدٌ، فَالْحَقُّوهُ بِمَكَّةَ فَإِنَّهُ الْمَهْدِيُّ، وَاسْمُهُ أَحْمَدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ. ثُمَّ ذَكَرَ أَنَّهُمْ يَجْتَمِعُونَ بِالسُّفْيَانِي إِلَى جَانِبِ بُحَيْرَةِ الطَّبَرِيَّةِ، فَمَا يَكُونُ إِلَّا كَأَكْلَةِ رَأْسٍ حَتَّى يَهْزِمُوا أَصْحَابَ السُّفْيَانِي، فَيَقْتُلُونَهُمْ، وَ يُذْبَحُ السُّفْيَانِي إِلَى جَانِبِ بُحَيْرَةِ الطَّبَرِيَّةِ، وَ ذَكَرَ نَحْوُ ثَلَاثِ قَوَائِمٍ فِي فَتْوَحِهِ ﷺ مَنْ أَرَادَهَا وَقَفَ عَلَيْهَا مِنْ كِتَابِ الْأَصْلِ، فَفِيهَا أَشْيَاءٌ عَجِيبَةٌ جَلِيلَةٌ تَقْتَضِي أَنَّ مَدَّةَ مُلِكِ الْمَهْدِيِّ طَوِيلَةٌ أَضْعَافَ مَا ذَكَرُوهُ.

الباب ٧٩

فِيمَا ذَكَرَهُ أَبُو صَالِحٍ السَّلِيلِيُّ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ
مِنْ عَدَدِ رِجَالِ الْمَهْدِيِّ ﷺ بِذِكْرِ بِلَادِهِمْ.

٤١٧. فَقَالَ: حَدَّثَنَا الْحَسَنُ بْنُ عَلِيٍّ الْمَالِكِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو النَّظَرِ عَنْ ابْنِ حَمِيدٍ الرَّافِعِيِّ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى الْبَصْرِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ عُثْمَانَ النَّخَعِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ طَارِقٍ عَنْ سَلَمَةَ بْنِ أَنَسٍ عَنْ الْأَصْبَغِ بْنِ نُبَاتَةَ، قَالَ: خَطَبَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيُّ ﷺ خُطْبَةً، فَذَكَرَ الْمَهْدِيَّ وَ خُرُوجَ مَنْ

۴۱۶. حدیث دیگری بر همین منوال نقل شده که حسن علی علیه السلام فرمود: سلیمان بن داود از عسقلانی و او از سفیان و او از منصور و او از ربیع بن حراش نقل کرده که گفت: شنیدم که حذیفه یمان همان حدیثی که گذشت نقل کرده است آنگاه گفت: سفیانی خروج خواهد کرد و هر کس که بخواهد به روم بگریزد گردنش را می‌زند و او را می‌کشد. در این وقت منادی از آسمان فریاد می‌زند ای مردم! بدانید که دوران ستم و تجاوز سپری گشته و منافقین نابود خواهند گردید بر شما باد که به مکه روی آورید که در آنجا مهدی امت قیام کرده است در این وقت سپاه سفیانی به کنار دریاچه طبریه می‌روند، همه آنها کشته می‌شوند و حتماً خود سفیانی نابود می‌شود در این وقت حکومت مهدی پابرجا می‌شود و مدت حکومتش طول می‌کشد.

باب هفتاد و نهم

بیانی از کتاب فتن سلیلی از تعداد لشکریان حضرت مهدی با
یادآوری شهرهای آنها

۴۱۷. «اصبغ بن نباته» می‌گوید:

امیرالمؤمنین علیه السلام خطبه‌ای خواند و نامی از خروج مهدی (عج) و یاران او برد.

يَخْرِجُ مَعَهُ وَ أَسْمَاءُهُمْ، فَقَالَ لَهُ أَبُو خَالِدٍ الْكَلْبِيُّ: صِفْهُ لَنَا يَا أَمِيرَ
 الْمُؤْمِنِينَ، فَقَالَ عَلِيٌّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: «أَلَا إِنَّهُ أَشَبَّهُ النَّاسَ خُلُقًا وَ خُلُقًا وَ حُسْنًا
 بِرَسُولِ اللَّهِ ﷺ وَ سَلَّمَ، أَلَا أَذَلُّكُمْ عَلَى رِجَالِهِ وَ عَدَدِهِمْ؟ قُلْنَا: بَلَى يَا
 أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ، قَالَ: «سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ، قَالَ: أَوْهُمْ
 مِنَ الْبَصْرَةِ، وَ آخِرُهُمْ مِنَ الْيَمَامَةِ» وَ جَعَلَ عَلَى عَلَيْهِ السَّلَامُ يُعَدِّدُ رِجَالَ الْمَهْدِيِّ،
 وَ النَّاسُ يَكْتُبُونَ، فَقَالَ: «رَجُلَانِ مِنَ الْبَصْرَةِ، وَ رَجُلٌ مِنَ الْأَهْوَازِ، وَ
 رَجُلٌ مِنْ عَسْكَرِ مُكْرَمٍ (بلد معروف من نواحي خوزستان)، وَ رَجُلٌ مِنْ مَدِينَةِ
 تُسْتَرٍ، وَ رَجُلٌ مِنْ دُورَقٍ (محل في خوزستان)، وَ رَجُلٌ مِنَ الْبَاسِيَانِ (قرية
 بخوزستان)، وَ اسْمُهُ عَلِيٌّ، وَ ثَلَاثَةٌ مِنْ بَشَمٍ (موضع بين الرى و طبرستان شديد البرد):
 أَحْمَدُ وَ عَبْدُ اللَّهِ وَ جَعْفَرٌ، وَ رَجُلَانِ مِنْ عُمَانَ: مُحَمَّدٌ وَ الْحَسَنُ، وَ رَجُلَانِ مِنْ
 سِيرَافٍ: شَدَادٌ وَ شَدِيدٌ، وَ ثَلَاثَةٌ مِنْ شِيرَازٍ: حَفْصٌ وَ يَعْقُوبٌ وَ عَلِيٌّ، وَ
 أَرْبَعَةٌ مِنْ أَصْفِهَانَ: مُوسَى وَ عَلِيٌّ وَ عَبْدُ اللَّهِ وَ غُلْفَانٌ، وَ رَجُلٌ مِنْ أَيْدَجٍ
 (أيذه) (بلدين الخوزستان و الاصبهان) وَ اسْمُهُ يَحْيَى، وَ رَجُلٌ مِنَ الْمَرْجِ الْعَرَجِ،
 وَ اسْمُهُ دَاوُدُ، وَ رَجُلٌ مِنَ الْكَرْخِ، وَ اسْمُهُ عَبْدُ اللَّهِ وَ رَجُلٌ مِنْ بَرْوَحِسَ، اسْمُهُ
 قَدِيمٌ، وَ رَجُلٌ مِنْ نَهَاوَنْدٍ، وَ اسْمُهُ عَبْدُ الرَّزَّاقِ، وَ رَجُلَانِ مِنَ الدِّينُورِ:
 عَبْدُ اللَّهِ وَ عَبْدُ الصَّمَدِ، وَ ثَلَاثَةٌ مِنْ هَمْدَانَ: جَعْفَرٌ وَ إِسْحَاقُ وَ مُوسَى، وَ
 عَشْرَةٌ مِنْ قُمْ أَسْمَاءُهُمْ عَلَى أَسْمَاءِ أَهْلِ بَيْتِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، وَ رَجُلٌ مِنْ
 خَرَّاسَانَ اسْمُهُ دُرَيْدٌ، وَ خَمْسَةٌ مِنَ الدِّنَنِ، أَسْمَاءُهُمْ عَلَى أَسْمَاءِ أَهْلِ الْكَهْفِ،
 وَ رَجُلٌ مِنْ آمَدٍ، وَ رَجُلٌ مِنْ آمَلٍ وَ رَجُلٌ مِنْ جُرْجَانَ، وَ رَجُلٌ مِنْ هَرَاةٍ، وَ
 رَجُلٌ مِنْ بَلْخٍ، وَ رَجُلٌ مِنْ قَرَّاحٍ، وَ رَجُلٌ مِنْ عَانَةِ (مكان بين رقه و هيت)، وَ

ابو خالد حلبی یا کابلی گفت: یا علی اوصاف او را برای ما بگو، فرمود: آنحضرت از نظر خلق و خلق و نیکویی شبیه‌ترین مردم به رسول خداست آیا می‌خواهید شما را از یاران او آگاه نمایم؟ گفتند: آری یا امیرالمؤمنین فرمود: از رسول خدا ﷺ شنیدم که فرمود:

اول آنها از بصره و آخر آنها از یمامه خواهد بود، آنگاه آن حضرت شروع کرد بشماره کردن اصحاب مهدی (عج) و مردم گریه می‌کردند، فرمود:

از بصره دو نفر، از اهواز یک نفر، از منا یک نفر،
از شوشتر یک نفر، از دورق یک نفر، از باستان یک نفر
نام او: علی و سه نفر دیگر: احمد، عبدالله و جعفر،

+

از عمان دو نفر: محمد و حسن، از سیراف دو نفر: شداد و شدید،
از شیراز سه نفر: حفص و یعقوب و علی، از اصفهان چهار نفر: موسی و
علی و عبدالله و غلفان، از ایذج یک نفر: به نام یحیی -
از مرج العرج یکنفر: بنام داود، از کرخ یک نفر: بنام عبدالله،
از بروجرد یک نفر: بنام قدیم، از نهاوند یکنفر: به نام عبدالرزاق،
از دینور دو نفر: به نامهای عبدالله و عبدالصمد،
از همدان سه نفر: به نامهای جعفر، اسحاق و موسی،
از قم ده نفر که نام آنها مطابق با نام اهل بیت رسول خدا ﷺ است،
از خراسان یکنفر: به نام درید و پنج نفر دیگر که نامشان بانام اصحاب
کهف تطبیق می‌کند،

از آمل یک نفر، از جرجان یک نفر، از هراة یک نفر،
از بلخ یک نفر، از قراح یک نفر، از عانه یک نفر،

رَجُلٌ مِنْ دَامُغَانَ، وَ رَجُلٌ مِنْ حَرَحَسْ، وَ ثَلَاثَةٌ مِنَ السِّعَارِ، وَ رَجُلٌ
 مِنْ سَاوَةِ، وَ رَجُلٌ مِنْ سَمَرْقَنْدَ، وَ أَرْبَعَةٌ وَ عِشْرُونَ مِنَ الطَّالِقَانِ، وَ هُمْ
 الَّذِينَ ذَكَرَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فِي خُرَاسَانَ كُنُوزَ لَا ذَهَبَ وَ لَا فِضَّةَ وَ
 لَكِنْ رِجَالٌ يَجْمَعُهُمُ اللَّهُ وَ رَسُولُهُ، وَ رَجُلَانِ مِنْ قَزْوِينَ، وَ رَجُلٌ مِنْ
 فَارَسَ، وَ رَجُلٌ مِنْ أَهْرَ، وَ رَجُلٌ مِنْ بُرْجَانَ (بلد فى نواحى الخزر) مِنْ جُمُوحَ،
 وَ رَجُلٌ مِنْ سَاجَ (مدينة مشهور بين الكابل والغزنيين)، وَ رَجُلٌ مِنْ صُرَيْجَ، وَ رَجُلٌ
 مِنْ أَرْدَبِيلَ، وَ رَجُلٌ مِنْ بَرْزِيلَ (مدينة بالاندلس)، وَ رَجُلٌ مِنْ تَدْمُرَ (مدينة بين
 البرية الشام والحلب)، وَ رَجُلٌ مِنْ أَرْمِينِيَّةَ، وَ ثَلَاثَةٌ مِنَ الْمَرَاغَةِ، وَ رَجُلٌ مِنْ
 خَوَى، وَ رَجُلٌ مِنْ سَلْمَاسَ، وَ رَجُلٌ مِنْ دَبِيلَ (مكان بين اليمامة واليمن)، وَ رَجُلٌ
 مِنْ أَنْدُلُسَ (بلدة من نواحى أرمينية)، وَ رَجُلٌ مِنْ نَشُورَ (قرية من قراء دينور)،
 وَ رَجُلٌ مِنْ بُرْكَرَى، وَ رَجُلٌ مِنْ أَرْجِيشَ (مدينة من نواحى أرمينية الكبرى)، وَ
 رَجُلٌ مِنْ مَنَازَجَرْدَ (بلد مشهور بين الخلاط والروم)، وَ رَجُلٌ مِنْ خَلَاطَ (قصبه من
 خلاط)، وَ رَجُلٌ مِنْ قَالِيقَلَا (مدينة من نواحى الخلاط)، وَ ثَلَاثَةٌ مِنْ وَاسِطَ وَ
 عَشْرَةٌ مِنَ الزَّوْرَاةِ وَ أَرْبَعَةٌ مِنَ الْكُوفَةِ، وَ رَجُلٌ مِنَ الْقَادِسِيَّةِ، وَ رَجُلٌ مِنْ
 سُورَا (مكان فى العراق من ارض بابل)، وَ رَجُلٌ مِنَ الصُّرَاةِ (مكان فى العراق)،
 وَ رَجُلٌ مِنَ النِّيلِ، وَ رَجُلٌ مِنْ صَيْدَاءَ، وَ رَجُلٌ مِنْ جُرْجَانَ، وَ رَجُلٌ مِنَ
 الْقُصُورِ، وَ رَجُلٌ مِنَ الْأَنْبَارِ، وَ رَجُلٌ مِنْ عُكْبَرَى، وَ رَجُلٌ مِنْ حَبَّارَ، وَ
 رَجُلٌ مِنْ تَبُوكَ، وَ رَجُلٌ مِنَ الْجَامِدَةِ (قرية بين الواسط والبصرة)، وَ ثَلَاثَةٌ مِنْ
 عُبَادَانَ، (آبادان) وَ سِتَّةٌ مِنْ حَدِيثَةِ الْمُوَصِّلَ (مكان صغيرة فى جانب شرق دجلة
)، وَ رَجُلٌ مِنَ الْمُوَصِّلَ، وَ رَجُلٌ مِنْ مَعْلَثَايَا (مكان صغيرة من جانب الموصل)،
 وَ رَجُلٌ مِنْ نَضِيبَيْنَ (نصيبين: مكان فى الاطراف الموصل)، وَ رَجُلٌ مِنْ أَرْدُنَ،

از دامغان یک نفر، از سرخس یک نفر، از سعار سه نفر،
از ساوه یک نفر، از سمرقند یک نفر، از طالقان ۲۴ نفر،
اینها همان کسانی هستند که رسول خدا ﷺ درباره آنها فرمود:
در خراسان گنجگاهی است که طلا و نقره نیستند ولی مردانی هستند که
خدا و رسول آنها را جمع می‌کند

از قزوین دو نفر،	از فارس یک نفر،	از ابهر یک نفر،
از برجان یک نفر،	از ساج یک نفر،	از صریح یک نفر،
از اردبیل یک نفر،	از تدمر یک نفر،	از ارمینیه یک نفر،
از مراغه یک نفر،	از خوی یک نفر،	از سلماس یک نفر،
از اندلس یک نفر،	از نشور یک نفر،	از برکری یک نفر،
ارجیش یک نفر،	از منارجرد یک نفر،	از خلایط یک نفر،
قالیقلایک نفر،	از واسط سه نفر،	از بغداد ده نفر،
از کوفه چهار نفر،	از قادیسیه یک نفر،	از سوره یک نفر،
از صراة یک نفر،	از نیل یک نفر،	از صیداء یک نفر،
از جرجان یک نفر،	از قصور یک نفر،	از انبار یک نفر،
از عکبری یک نفر،	از حار یک نفر،	از تبوک یک نفر،
از جامده یک نفر،	از آبادان سه نفر،	از حدیثه موصل ۶ نفر،
از موصل یک نفر،	از معلیا یک نفر،	از نصیبین یک نفر،
از اردن یک نفر،		

وَرَجُلٌ مِّنْ فَارِقِينَ؛ وَرَجُلٌ مِّنْ لَّامِدٍ، وَرَجُلٌ مِّنْ رَّأْسِ عَيْنٍ (مدينة
الكبيرة الحِرَّان و النصيبين)، وَرَجُلٌ مِّنْ الرَّقَّة (مدينة مشهورة الى الفرات)، وَرَجُلٌ
مِّنْ حَرَّان (مدينة عظيمة بين الموصل و الشام)، وَرَجُلٌ مِّنْ بَالِس (بلدة بين الحلب و
رقه)، وَرَجُلٌ مِّنْ مَّنْبِج، [و] ثَلَاثَةٌ مِّنْ طَرَسُوس (مدينة بين الانطاكية و الحلب و
بلاد الروم)، وَرَجُلٌ مِّنْ الْقَصْرِ، وَرَجُلٌ مِّنْ أُذْنَةٍ، وَرَجُلٌ مِّنْ خَمْرَى، وَرَجُلٌ
مِّنْ عَرَّار، وَرَجُلٌ مِّنْ قُورِصَ، وَرَجُلٌ مِّنْ أَنْطَاكِيَّة، وَ ثَلَاثَةٌ مِّنْ حَلَب، وَ
رَجُلَانِ مِّنْ حَمَصَ وَ أَرْبَعَةٌ مِّنْ دِمَشْقَ، وَرَجُلٌ مِّنْ سُورِيَّة، وَ رَجُلَانِ مِّنْ
قَسْوَان، وَرَجُلٌ مِّنْ قَيْمُون، وَرَجُلٌ مِّنْ اصوريه، وَرَجُلٌ مِّنْ كَرَّار،
وَرَجُلٌ مِّنْ أَذْرَح (اسم البلدة فى الاطراف الشام)، وَرَجُلٌ مِّنْ عَائِر (جبل فى
المدينة)، وَرَجُلٌ مِّنْ لَّاكَار، وَ رَجُلَانِ مِّنْ بَيْتِ الْمُقَدَّسَ، وَرَجُلٌ مِّنْ
الرَّمْلَةِ (مدينة فى فلسطين)، وَرَجُلٌ مِّنْ بَالِس، وَ رَجُلَانِ مِّنْ عَكَار، وَرَجُلٌ
مِّنْ صُور، وَرَجُلٌ مِّنْ بَسَ، وَرَجُلٌ مِّنْ دِمِيَّاط (مدينة القديمة بين تنيس و مصر)،
وَرَجُلٌ مِّنْ الْأَسْكَندَرِيَّة، وَ رَجُلٌ مِّنْ بَرْقَةِ (مكان بين الاسكندرية و الافريقية)،
وَرَجُلٌ مِّنْ طَنْجَةِ (بلدة على ساحل بحر المغرب)، وَرَجُلٌ مِّنْ أَفْرَنْجَةِ (مدينة
العظيمة فى شمال الاندلس)، وَرَجُلٌ مِّنْ الْقَيْرَوَان (مدينة عظيمة فى افريقية)، وَ خَمْسَةٌ
مِّنْ السُّوسِ الْأَقْصَى، وَ رَجُلَانِ مِّنْ قَبْرِسَ، وَ ثَلَاثَةٌ مِّنْ حَمِيمَ، وَ رَجُلٌ مِّنْ
قُوس (واد من اودية الحجاز)، وَرَجُلٌ مِّنْ عَدَنَ، وَرَجُلٌ مِّنْ عَلَاقِي (محل فى
جنوب ارض مصر)، وَ عَشْرَةٌ مِّنْ مَدِينَةِ الرَّسُولِ ﷺ، وَ أَرْبَعَةٌ مِّنْ مَكَّةَ، وَ
رَجُلٌ مِّنْ الطَّائِفَ، وَرَجُلٌ مِّنْ الدُّبُرِ (قرية من نواحي صنعاء فى اليمن)، وَرَجُلٌ
مِّنْ الشَّيْرَوَان، وَرَجُلٌ مِّنْ زَبِيد (مكان فى اليمن)، وَ عَشْرَةٌ مِّنْ صَرَا، وَرَجُلٌ
مِّنْ الْأَحْسَاءِ وَرَجُلٌ مِّنْ الْقَطِيفَ، وَرَجُلٌ مِّنْ هِجَرَ، وَرَجُلٌ مِّنْ الْيَمَامَةِ».

از فارقین، یک نفر،	از راس العین یک نفر،	از رقه یک نفر،
از حران یک نفر،	از بالس یک نفر،	از منبج یک نفر،
از طرطوس سه نفر،	از قصر یک نفر،	از اذنه یک نفر،
از خمیری یک نفر،	از عرار یک نفر،	از قورص یک نفر،
از انطاکیه یک نفر،	از حلب سه نفر،	از حمص دو نفر،
از دمشق چهار نفر،	از سوریه یک نفر،	از قسوان دو نفر،
از قیمون یک نفر،	از اصوریه یک نفر،	از کرار یک نفر،
از اذرح یک نفر،	از عائر یک نفر،	از لا کار یک نفر،
از بیت المقدس دو نفر،	از رمله یکنفر،	از بالس یک نفر،
از عکار دو نفر،	از صور یک نفر،	از بس یک نفر،
از دمیاط یک نفر،	از اسکندریه یک نفر،	از برقه یکنفر،
از طنجه یک نفر،	از افرنجه یک نفر،	از قیروان یک نفر،
از سوس اقصى پنج نفر،	از قبرس دو نفر،	از حمیم سه نفر،
از قوس یک نفر،	از عدن یک نفر،	از علاقی یک نفر،
از مدینه رسول خدا (ص) ده نفر،	از مکه چهار نفر،	
از طائف یک نفر،	از دبر یک نفر،	از شیروان یک نفر،
از زبید یک نفر،	از صرا ده نفر،	از احساء یک نفر،
از قطیف یک نفر،	از هجر یک نفر،	از یمامه یک نفر.

قَالَ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ: «أَخْصَاهُمْ لِي رَسُولُ اللَّهِ ﷺ، ثَلَاثُمِائَةٍ وَ ثَلَاثَةُ عَشَرَ رَجُلًا بَعْدَ أَصْحَابِ بَدْرٍ يَجْمَعُهُمُ اللَّهُ مِنْ مَشْرِقِهَا إِلَى مَغْرِبِهَا فِي أَقَلِّ مِمَّا يَتِمُّ الرَّجُلُ، عِشَاءَ عِنْدَ بَيْتِ اللَّهِ الْحَرَامِ، فَبَيْنَا أَهْلَ مَكَّةَ كَذَلِكَ فَيَقُولُونَ أَهْلَ مَكَّةَ: قَدْ كَبَسْنَا السُّفْيَانِي، فَيَشْرَفُونَ أَهْلَ مَكَّةَ، فَيَنْظُرُونَ إِلَى قَوْمٍ حَوْلَ بَيْتِ الْحَرَامِ، وَقَدْ انْجَلَى عَنْهُمْ الظُّلَامُ وَلَاحَ لَهُمُ الصُّبْحُ وَصَاحَ بَعْضُهُمْ بِبَعْضِ النَّجَاحِ، وَأَشْرَفَ النَّاسُ يَنْظُرُونَ وَقُرَأُواهُمْ يُفَكِّرُونَ».

قَالَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عليه السلام: «كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَيْهِمُ وَالزِّي وَاحِدًا، وَالْقَدَّ وَاحِدًا، وَالْحُسْنَ وَاحِدًا، وَالْجَمَالَ وَاحِدًا، وَاللِّبَاسَ وَاحِدًا، كَأَنَّمَا يَطْلُبُونَ شَيْئًا ضَاعَ مِنْهُمْ، فَهُمْ مُتَحِيرُونَ فِي أَمْرِهِمْ حَتَّى يَخْرُجَ إِلَيْهِمْ مِنْ تَحْتِ سِتَارَةِ الْكَعْبَةِ فِي آخِرِهَا رَجُلٌ أَشْبَهُ النَّاسَ بِرَسُولِ اللَّهِ ﷺ خُلُقًا وَحُسْنًا وَجَمَالًا، فَيَقُولُونَ: أَنْتَ الْمَهْدِيُّ؟ فَيُخْرِجُهُمْ وَيَقُولُ: أَنَا الْمَهْدِيُّ، فَيَقُولُ: بَايَعُوا عَلَى أَرْبَعِينَ خِصْلَةً وَاشْتَرَطُوا عَشَرَ خِصَالٍ».

قَالَ الْأَخْنَفُ: بِأَيُّنَا وَمَا تِلْكَ الْخِصَالُ؟ فَقَالَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ: «بَايَعُونَ عَلَى أَنْ لَا يَسْرِقُوا، وَلَا يَزْنُوا، وَلَا يَقْتُلُوا، وَلَا يَنْتَهَكُوا حَرِيمًا، وَلَا يَشْتُمُوا مُسْلِمًا، وَلَا يَهْجُمُوا مَنْزِلًا، وَلَا يَضْرِبُوا أَحَدًا إِلَّا بِالْحَقِّ، وَلَا يَزْكِبُوا الْخَيْلَ الْهَمَالِيَجَ، وَلَا يَتَمَنَّطُقُوا بِالذَّهَبِ، وَلَا يَلْبَسُوا الْخَزَّ، وَلَا يَلْبَسُوا الْحَرِيرَ، وَلَا يَلْبَسُوا النِّعَالَ الصَّرَّارَةَ، وَلَا يَخْرِبُوا مَسْجِدًا، وَلَا يَقْطَعُوا طَرِيقًا وَلَا يَظْلِمُوا يَتِيمًا، وَلَا يَخِيفُوا سَبِيلًا، وَلَا يَحْبِسُوا بَكْرًا، وَلَا يَأْكُلُوا مَالَ الْيَتِيمِ، وَلَا يَفْسُقُوا بَغْلَامًا، وَلَا يَشْرَبُوا الْخَمْرَ، وَلَا يَخْنُوا أَمَانَةً، وَلَا يَخْلِفُوا الْعَهْدَ، وَلَا يَسْفِكُوا دَمًا، وَلَا يَجْهَرُوا

علی (علیه السلام) فرمود: پیغمبر (صلی الله علیه و آله) آن‌ها را برای من شماره کرد (۳۱۳) نفر شدند مطابق عدد اصحاب بدر. خدا آن‌ها را از مشرق و مغرب زمین به یک چشم به هم زدن نزد خانه کعبه جمع می‌کند، چون اهل مکه آن‌ها را مشاهده می‌کنند می‌گویند: سفیانی ما را به دور خود جمع کرده آنگاه چون بر اهل مکه وارد می‌شوند گروهی را می‌بینند که به دور کعبه اجتماع کرده و تاریکی و ظلمت از میان آنان رخت بر بسته و صبح امید آن‌ها را طلوع کرده و بیکدیگر صدا زده و می‌گویند: ما نجات یافتیم مردمان شریف نگاه می‌کنند و امراء آن‌ها غرق در فکرند.

امیرالمؤمنین (علیه السلام) فرمود: مثل اینکه من می‌بینم که شکل و زی آن‌ها یکی، قد و قامت یکی. صورت و جمال یکی: لباس یکی، مثل اینکه چیزی را از دست داده باشند می‌طلبند و درباره آن متحیر و متفکرند مردی از پشت پرده کعبه نزد آن‌ها می‌آید به او گویند: تو مهدی (عج) هستی؟ می‌گوید: آری مهدی موعود منم، آنگاه آن حضرت به آن‌ها می‌فرماید: درباره چهل خصلت با من بیعت کنید و راجع به ده خصلت با من شرط نمائید.

احنف پرسید: یا علی آن خصلتها کدامند؟ علی (علیه السلام) فرمود: با آن حضرت بیعت می‌کنند که: ۱ - دزدی نکنند ۲ - زنا نکنند ۳ - کسی را (بناحق) نکشند ۴ - متک حرمت محترمی را نکنند

۵ - به مسلمانی فحش ندهند ۶ - به منزلی هجوم نکنند ۷ - کسی را به غیر حق نزنند ۸ - مالهای سواری لاغر و ضعیف را سوار نشوند ۹ - خود را با طلا زینت نکنند (یعنی طلا نپوشند) ۱۰ - خز نپوشند ۱۱ - ابریشم نپوشند ۱۲ - نعلین‌های صراره نپوشند ۱۳ - از مسجدی خروج نکنند ۱۴ - راه را بر کسی نبندند ۱۵ - در حق یتیمی ظلم نکنند ۱۶ - راهی را ناامن نکنند ۱۷ - مکر و حيله ننمایند ۱۸ - مال یتیم را نخورند ۱۹ - لواط ننمایند ۲۰ - شراب نخورند ۲۱ - امانت را خیانت نکنند ۲۲ - خلف وعده نکنند ۲۳ - خونی را (بناحق) نریزند.

عَلَى جَرِيحٍ، وَ يَلْبَسُونَ الْحَشَنَ مِنَ الثِّيَابِ، وَ يُوسِدُونَ التُّرَابَ عَلَى
 الْحُدُودِ، وَ يَأْكُلُونَ الشَّعِيرَ، وَ يَرْضُونَ بِالْقَلِيلِ، وَ يُجَاهِدُونَ فِي اللَّهِ حَقَّ
 جِهَادِهِ، وَ يَشْمُونَ الطَّيِّبَ، وَ يَكْرَهُونَ النَّجَاسَةَ، وَ يَشْرُطُ لَهُمْ عَلَى نَفْسِهِ
 أَنْ لَا يَتَّخِذَ حَاجِبًا، وَ يَمْشِي حَيْثُ يَمْشُونَ، وَ يَكُونُ مِنْ حَيْثُ يُرِيدُونَ، وَ
 يَرْضَى بِالْقَلِيلِ، وَ يَمْلَأُ الْأَرْضَ بِعَوْنِ اللَّهِ عَدْلًا كَمَا مِلَّتْ جَوْرًا، يُعْبُدُ اللَّهُ
 حَقَّ عِبَادَتِهِ، يَفْتَحُ لَهُ خُرَاسَانَ، وَ يُطِيعُهُ أَهْلُ الْيَمَنِ، وَ تَقْبَلُ الْجُيُوشُ أَمَامَهُ
 مِنَ الْيَمَنِ فُرْسَانَ هَمْدَانَ وَ خَوْلَانَ، وَ جَدَّهُ يَمُدُّهُ بِالْأَوْسِ وَ الْخَزَرَجِ، وَ يَشُدُّ
 عُضْدَهُ بِسُلَيْمَانَ، عَلَى مُقَدَّمَتِهِ عَقِيلٌ، وَ عَلَى سَاقَتِهِ الْحَارِثُ، وَ يَكْثُرُ اللَّهُ
 جَمْعَهُ بِهِمْ، وَ يَشُدُّ ظَهْرَهُ بِمَضَرَ، يَسِيرُونَ أَمَامَهُ الْفِتَنَ، وَ تَحَالِفُهُ بِجَبِيلَةَ
 وَ ثَقِيفَ وَ مَخْعَ وَ عِلَافَ (أَبُو الْقَبِيلَةِ)، وَ يَسِيرُ بِالْجُيُوشِ حَتَّى يَنْزِلَ وَادِي
 الْعِنَى، وَ يَلْحَقُهُ الْحَسَنِيُّ فِي اثْنَيْ عَشَرَ أَلْفًا، فَيَقُولُ لَهُ: أَنَا أَحَقُّ مِنْكَ بِهَذَا
 الْأَمْرِ، فَيَقُولُونَ لَهُ: هَاتِ عَلَامَةً، هَاتِ دَلَالََةً، فَيَوْمِي إِلَى الطَّيْرِ فَيَسْقُطُ
 عَلَى كَتِفِهِ، وَ يَغْرُسُ الْقَضِيبَ الَّذِي بِيَدِهِ فَيَخْضُرُ وَ يَعْشُوشُ، فَيُسَلِّمُ إِلَيْهِ
 الْحَسَنِيُّ الْجَيْشَ، وَ يَكُونُ الْحَسَنِيُّ عَلَى مُقَدَّمَتِهِ، وَ تَقْعُ الصَّيْحَةُ بِدَمِشَقٍ إِنَّ
 أَغْرَابَ الْحِجَازِ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ، فَيَقُولُ السَّفِيَانِيُّ لِأَصْحَابِهِ: مَا يَقُولُ هَؤُلَاءِ
 الْقَوْمُ؟ فَيَقَالَ لَهُ: هَؤُلَاءِ أَصْحَابُ تَرْكَ وَ إِبِلَ وَ نَحْنُ أَصْحَابُ خَيْلٍ وَ
 سِلَاحٍ، فَأَخْرَجَ بِنَا إِلَيْهِمْ».

قَالَ الْأَخْنَفُ: وَ مِنْ أَيِّ قَوْمِ السَّفِيَانِيِّ؟ قَالَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): «هُوَ
 مِنْ بَنِي أُمَيَّةَ وَ أَخْوَالِهِ كَلْبٌ وَ هُوَ عَنبَسَةُ بْنُ مُرَّةَ بْنِ كَلِيبَ بْنِ سَلَمَةَ بْنِ
 عَبْدِ اللَّهِ ابْنِ عَبْدِ الْمُقْتَدِرِ بْنِ عُثْمَانَ بْنِ مُعَاوِيَةَ بْنِ أَبِي سُفْيَانَ بْنِ حَرْبِ بْنِ
 أُمَيَّةَ بْنِ عَبْدِ شَمْسٍ، أَشَدُّ خَلْقٍ اللَّهُ شَرًّا، وَ أَلْعَنَ خَلْقَ اللَّهِ حَدًّا، وَ أَكْثَرَ خَلْقٍ

۲۴ - کسی که به آن‌ها پناه می‌برد؛ نکشند ۲۵ - شکست خورده را تعقیب نکنند ۲۶ - گندم و جو را احتکار نکنند ۲۷ - بکشتن شخص مجروح اقدام نمایند ۲۸ - لباس زبر و خشن بپوشند ۲۹ - متکای خود را خاک قرار دهند ۳۰ - نان جو بخورند ۳۱ - به چیز کم راضی باشند ۳۲ - برای خدا آنطور که باید و شاید جهاد نمایند ۳۳ - مشک و بوی خوش بپویند ۳۴ - از نجاست دوری کنند. و آن حضرت هم با آن‌ها شرط می‌کند که معاشر و ملازمی انتخاب نکنند، مکان و زمانی که آنها بروند او هم برود، بچیز کم قانع باشد زمین را پر از عدل و داد نماید پس از آنکه پر از ظلم و ستم شده باشد خدا را آن طور که باید و شاید عبادت کند، خراسان برای آن حضرت فتح خواهد شد. اهل یمن مطیع او خواهند شد، لشگرهائی از یمن به استقبال او می‌آیند شهسوار همدان و خولان او را بطرف اوس و خزرج می‌برد، بازوی او بوسیله سلیمان تقویت می‌شود، جلو او عقیل و کنار او حارث طایفه مضر پشتیبان او خواهد بود که جلو می‌روند قبیله بجیله و ثقیف و مجمع و غداف با او مخالفت می‌کنند با لشگرها حرکت می‌کند تا اینکه به وادی غنی می‌رسد حسنی با دوازده هزار نفر بآن حضرت ملحق می‌شود آن بزرگوار بحسنی می‌گوید: من از تو به این امور سزاوارترم، او در جواب گوید: دلیل و برهان تو چیست؟ پس آن حضرت به پرنده اشاره می‌کند بر کتف مبارکش فرود می‌آید، عصای خود را می‌کارد و سبز می‌شود، آنگاه حسنی لشگر را تسلیم آن حضرت نموده و خود در جلو لشگر قرار می‌گیرد، بعد از آن سر و صدایی در دمشق بر پا می‌شود که می‌گویند: اعراب حجاز برای شما جمع شده‌اند، سفیانی به اصحاب خود می‌گوید: این گروه چه می‌گویند؟ در جوابش گویند: این‌ها اصحابی هستند ناتوان و غیر فعال و ما اصحابی هستیم با حيله و اسلحه تو با ما بیا تا بر آنها خروج کنیم.

احنف پرسید یا امیرالمؤمنین سفیانی از چه گروهی است؟ حضرت فرمود: از بنی امیه است و دائی‌های او کلب می‌باشد، نام او عنبسه بن مرة بن کلیب بن سلمة بن عبدالله بن عبدالمقتدر بن عثمان بن معاویه بن ابی سفیان بن حرب بن امیه بن عبد شمس است که شریرترین و ملعون‌ترین و ظالم‌ترین خلق خدا است.

الله ظُلْمًا فَيَخْرُجُ بِخَيْلِهِ وَ قَوْمِهِ وَ رَحْلِهِ وَ جَيْشِهِ وَ مَعَهُ مَائَةٌ أَلْفَ وَ سَبْعُونَ أَلْفًا فَيَنْزِلُ بِحَيْرَةِ طَبْرِيَّةَ وَ يَسِيرُ إِلَيْهِ الْمَهْدِيُّ عَنْ يَمِينِهِ جَبْرِئِيلُ، وَ عَنْ شِمَالِهِ مِيكَائِيلُ، وَ عِزْرَائِيلُ أَمَامَهُ، فَيَسِيرُ بِهِمْ فِي اللَّيْلِ، وَ يَكْمُنُ بِالنَّهَارِ، وَ النَّاسُ يَتَّبِعُونَهُ مِنَ الْإِفَاقِ حَتَّى يُوَاقِعَ السُّفْيَانِي عَلَى بَحِيرَةِ الطَّبْرِيَّةِ، فَيَغْضَبُ اللهُ عَلَى السُّفْيَانِي وَ يَغْضَبُ خَلْقَ اللهِ لِعُضْبِ اللهِ تَعَالَى، فَتَرْتَشِقُهُمُ الطَّيْرُ بِأَجْنَحَتِهَا وَ الْجِبَالُ بِصُخُورِهَا وَ الْمَلَائِكَةُ بِأَصْوَاتِهَا، وَ لَا تَكُونُ سَاعَةٌ حَتَّى يَهْلِكَ اللهُ أَصْحَابَ السُّفْيَانِي كُلَّهُمْ وَ لَا يَبْقَى عَلَى الْأَرْضِ غَيْرُهُ وَ حُدَّهِ، فَيَأْخُذُهُ الْمَهْدِيُّ فَيَذْبَحُهُ تَحْتَ الشَّجَرَةِ الَّتِي أَغْصَانُهَا مُدِلَّةٌ عَلَى بَحِيرَةِ الطَّبْرِيَّةِ، وَ يَمْلِكُ مَدِينَةَ دِمَشْقَ، وَ يَخْرُجُ مُلْكُ الرُّومِ فِي مَائَةِ أَلْفِ صَلِيبٍ تَحْتَ كُلِّ صَلِيبٍ عَشْرَةُ آلَافٍ، فَيَنْفَتَحُ «طَرُسُوسًا» بِأَسْنِهِ الرِّمَاحَ وَ يَنْهَبُ مَا فِيهَا مِنَ الْأَمْوَالِ وَ النَّاسِ، وَ يَبْعَثُ اللهُ جَبْرِئِيلَ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِلَى «الْمُصِيصَةِ» وَ مَنَازِلَهَا وَ جَمِيعَ مَا فِيهَا فَيُعَلِّقُهَا بَيْنَ السَّمَاءِ وَ الْأَرْضِ، وَ يَأْتِي مُلْكُ الرُّومِ بِجَيْشِهِ حَتَّى يَنْزِلَ تَحْتَ «الْمُصِيصَةِ» فَيَقُولُ: أَيُّنَ الْمَدِينَةِ الَّتِي كَانَ يَتَخَوَّفُ الرُّومَ مِنْهَا وَ النَّصْرَانِيَّةُ؟ فَيَسْمَعُ فِيهَا صَعْقَ الدِّيُوكِ وَ نِبَاحَ الْكَلَابِ وَ صُهَيْلَ الْخَيْلِ فَوْقَ رُؤُوسِهِمْ» وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ. أَقُولُ أَنَا: وَ هَذَا لَفْظُ مَا ذَكَرَهُ السَّلِيلِيُّ نَقْلًا كَمَا وَجَدْنَاهُ.

سفیانی با لشگر و مرکب‌های سواری خود خروج می‌کند و تعداد صد و هفتاد هزار نفر با او خواهند بود و در بحیره طبریه فرود می‌آید آنگاه مهدی (عج) در حالی که جبرئیل علیه السلام در جلو او است بسوی سفیانی حرکت می‌کند و در شب راه می‌روند و روز پنهان می‌شوند و مردم هم از آن حضرت پیروی می‌کنند تا اینکه در بحیره طبریه با سفیانی برخورد می‌کند و خدا به سفیانی غضب می‌کند خلق خدا هم به جهت غضب خدا به او غضب می‌کنند پرنده‌ها آنها را با پر و بال خود سنگباران می‌کنند و کوه‌ها با سنگ‌های خود و ملائکه با صداهای خود آنها را مورد حمله قرار می‌دهند، ساعتی طول نمی‌کشد که خدا کلیه اصحاب سفیانی را هلاک می‌نماید و غیر از سفیانی کسی از آنها باقی نمی‌ماند، آنگاه مهدی (عج) او را گرفته در زیر درختی که شاخه‌های آن بطرف بحیره طبریه متمایل است سر می‌برد شهر دمشق را تصرف می‌نماید، بعد از آن پادشاه روم با صد هزار صلیب که در زیر هر صلیبی ده هزار نفر قرار دارد قیام می‌کند و «طرسوسا» را با نیزه فتح نموده و اموال مردم را غارت می‌نماید.

آنگاه خدای عالم جبرئیل را می‌فرستد تا شهر مصیصه (شهری است در شام) و منزلها و آنچه در آن است از جا کنده در بین آسمان و زمین معلق می‌نماید و پادشاه روم با لشگر خود حرکت کرده در جای شهر مصیصه نزول کرده و می‌گوید: چه شد آن شهری که روم و نصرانیت از آن می‌ترسیدند؟ در جواب صدای خروشها و سگها و حیوانات را از بالای سر خود می‌شنوند.

سید بن طاووس می‌گوید: این عین عبارتی بود که ما از کتاب سلیلی یافتیم و ذکر کردیم.

الباب ٨٠

فِيمَا ذَكَرَهُ السَّلِيلِيُّ مِنْ حَدِيثِ آخِرِ بَدْوَلَةِ الْمَهْدِيِّ وَبَذْلِهِ لِلْأَمْوَالِ
 ٤١٨. قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَرِيرٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ حَمِيدٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا هَارُونُ عَنْ عَمْرِو بْنِ
 أَبِي قَيْسٍ عَنْ عَاصِمٍ عَنْ زُرَّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَوْ لَمْ يَبْقَ مِنَ الدُّنْيَا إِلَّا لَيْلَةٌ لَطَوَّلَ اللَّهُ تِلْكَ اللَّيْلَةَ حَتَّى يَمْلِكَ هَذِهِ الْأُمَّةَ
 رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي يُوَاطِي إِسْمَهُ إِسْمَى أَبِيهِ وَاسْمُ أَبِي، يَمْلَأُهَا قِسْطًا وَ
 عَدْلًا، كَمَا مُلِئْتُ جَوْرًا وَظُلْمًا، يُقَسِّمُ الْمَالَ بِالسَّوِيَّةِ، وَيُعِيدُ اللَّهُ الْغَنَى فِي
 قُلُوبِ هَذِهِ الْأُمَّةِ، فَيَجِيءُ الرَّجُلُ فَيَسْأَلُهُ، فَيَقُولُ: انْطَلِقَا بِهِ إِلَى السَّادِنِ
 -يَعْنِي الْخَازِنَ- فَيَحْثُو لَهُ فِي حُبْرِهِ، قَالَ: يَقُولُ: حَسْبِي، مَا وَسَّعَ أُمَّةَ
 مُحَمَّدٍ، فَيَرُدُّهُ، فَيَقُولُ: لَا حَاجَةَ لِي فِيهِ، فَيُقَالُ لَهُ: أَنَا لَا نَرْجِعُ فِي شَيْءٍ
 أَمْضَيْنَاهُ، فَيَمُكُّتَ تِسْعًا أَوْ سَبْعًا ثُمَّ لَا خَيْرُ فِي عَيْشِ الْحَيَاةِ بَعْدَهُ»

(مسند أحمد حنبل ج ٣ / ص ٤٢٦ و ٤٢٧ حديث ١٠٩٣٣)

٤١٩. وَ ذَكَرَ فِي حَدِيثِ أُسْنَدِهِ إِلَى مَعَاذِ بْنِ جَبَلٍ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ:
 «الْمِلْحَمَةُ الْعُظْمَى فَتَحَ قُسْطَنْطِينِيَّةَ وَخُرُوجُ الدَّجَالِ فِي سَبْعَةِ أَشْهُرٍ»

(سنن الترمذی، ج ٤، ص ٥٠٩، حديث ٢٢٣٨)

باب هشتم

بیانی از کتاب فتن سلیلی پیرامون حکومت مهدی
و بخشش‌های آن حضرت

۴۱۸. عبدالله از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: اگر از دنیا بیشتر از یک شب باقی نمانده باشد خدا آن شب را طولانی می‌کند تا مردی از اهل بیت من که نام او نام من و نام پدرش نام پدر من است مالک این امت شود و زمین را پر از عدل و داد نماید پس از آنکه پر از ظلم و ستم شده باشد مال را بطور مساوی تقسیم کند و خدا بطوری بی نیازی را در دل این امت جای دهد که شخص می‌آید.

خدمت آن حضرت و می‌گوید: پولی بمن بده آن بزرگوار می‌فرماید: آن وسعتی که به امت محمد ﷺ داده شده مرا بس است و آنچه که به او عطا شده بر می‌گرداند و می‌گوید: من احتیاجی بآن ندارم: به او می‌گوید: ما چیزی که بخشیدیم پس نمی‌گیریم آن حضرت نه یاهفت سال زندگی می‌کند، بعد از آن بزرگوار، خیری در زندگی نخواهد بود.

۴۱۹. در روایت دیگر از معاذ بن جبل از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: فتنه و آشوب بزرگ و فتح قسطنطنیه و خروج دجال در مدت هفت ماه است.

الباب ٨١

فِيمَا نَذَّرَهُ مِنْ أَحَادِيثِ الدَّجَالِ وَمِنْ أَى مَوْضِعٍ يَخْرُجُ وَ
خُرُوجُهُ وَنُزُولُ عِيسَى بْنِ مَرْيَمَ وَصَلَاتُهُ خَلْفَ الْمَهْدِيِّ
أَقُولُ: إِنَّ الَّذِي رَوَاهُ السَّلِيلِيُّ فِي أَحَادِيثِ الدَّجَالِ مِنَ الْفِتَنِ فَإِنَّهَا إِنَّمَا
تُحَدَّثُ وَقَدْ ظَهَرَ الْمَهْدِيُّ عليه السلام وَ يَكُونُ عِيسَى عليه السلام، وَفِيهِمَا كِفَايَةٌ عَنْ ذِكْرِ
كُلِّ مَا يُقَالُ، وَلَكِنَّمَا نَذَّرَ مَا يَنْتَهَى أَمْرُ الدَّجَالِ إِلَيْهِ مَعَ الْمَهْدِيِّ وَ عِيسَى
بْنِ مَرْيَمَ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ.

فَنَقُولُ: ذَكَرَ أَبُو صَالِحٍ السَّلِيلِيُّ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ، حَدَّثَنَا، هَذَا أَسْنَادُهُ.
٤٢٠. أَخْبَرَنَا دِيرُويهِ الْخَنَاطُ الدُّيُونُورِيُّ، قَالَ: أَخْبَرَنَا أَحْمَدُ بْنُ وَرْدَانَ الْمَغَازِلِيُّ، قَالَ:
أَخْبَرَنَا ضَمْرَةُ بْنُ رَبِيعَةَ الْفَلَسْطِينِيِّ، قَالَ: أَخْبَرَنَا يَحْيَى بْنُ أَبِي عَمْرٍو الشَّيْبَانِيُّ عَنْ عَمْرٍو بْنِ
عَبْدِ اللَّهِ الْحَضْرَمِيِّ عَنْ أَبِي أَمَامَةَ الْبَاهِلِيِّ، قَالَ:

خَطَبَنَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ ذَاتَ يَوْمٍ خُطْبَةٍ، فَكَانَ آخِرَ خُطْبَتِهِ، وَ ذَكَرَ مَا
حَدَّثَهُمْ عَنِ الدَّجَالِ.

ثُمَّ قَالَ: «وَأَمَّا النَّاسُ يَوْمَئِذٍ رَجُلٌ صَالِحٌ، فَيُقَالُ لَهُ: صَلِّ الصُّبْحَ، فَإِذَا
كَبَّرَ وَ دَخَلَ فِي الصَّلَاةِ نَزَلَ عِيسَى بْنُ مَرْيَمَ، فَإِذَا رَأَاهُ ذَلِكَ الرَّجُلُ عَرَفَهُ،
فَارْجَعَ يَمْشِي الْقَهْقَرَى لِيَتَقَدَّمَ عِيسَى بْنُ مَرْيَمَ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ، فَيَضَعُ عِيسَى
يَدَهُ بَيْنَ كَتِفَيْهِ، فَيَقُولُ لَهُ: صَلِّ فَإِنَّمَا أُقِيمَتْ لَكَ الصَّلَاةُ، فَيُصَلِّي عِيسَى
وَرَأَاهُ، ثُمَّ يَقُولُ: فَيَفْتَحُونَ الْبَابَ وَمَعَ الدَّجَالِ يَوْمَئِذٍ سَبْعُونَ أَلْفَ
يَهُودِيٍّ ذُو سَاجٍ وَ سَيْفٍ مُحَلَّى، فَإِذَا نَظَرَ إِلَى عِيسَى ذَابَ كَمَا يَذُوبُ
الرَّصَاصُ فِي النَّارِ أَوْ الثَّلْجُ فِي الْإِسْمَاءِ، ثُمَّ يَخْرُجُ هَارِبًا، فَيَقُولُ عِيسَى: إِنَّ

باب هشتاد و یکم

بیانی است پیرامون احادیث دجال و محل خروج و نزول حضرت

عیسی و نماز خواندنش پشت سر حضرت مهدی (عج)

سید بن طاووس می‌گوید: آنچه که سلیلی در جریان دجال نقل کرده از فتنه‌هایی است که واقع خواهد شد، در حالی که حضرت مهدی ظهور کرده و عیسی بن مریم با او همراه است و ما در اینجا جریان دجال و آن حوادثی که بر او می‌گذرد بیان می‌کنیم پس می‌گوئیم آنچه را که سلیلی در این باره از کتاب فتن خود بیان کرده است.

۴۲۰. «ابو امامه باهلی» روایت کرده که رسول خدا ﷺ روزی خطبه‌ای خواند و در آخر آن خطبه نامی از دجال برد. و بعد از آن فرمود: در آن روز امام مردم شخص صالحی است، از او تقاضا می‌کند که نماز صبح را شروع نماید چون بنماز صبح مشغول می‌شود عیسی بن مریم ﷺ وارد می‌شود. همین که حضرت عیسی را می‌بیند او را می‌شناسد آنگاه او عقب می‌رود که عیسی ﷺ برای نماز جلو بایستد ولی عیسی دست خود را بین دو کتف او می‌گذارد و می‌گوید: تو نماز را بخوان زیرا که اقامه نماز برای تو گفته شده و عیسی ﷺ به او اقتداء می‌کند، پس می‌گوید: درب را باز کنند، در آن روز با دجال هفتاد هزار یهودی مسلح و با شمشیر خواهد بود، همین که دجال به عیسی نظر می‌کند آب می‌شود آنطور که پاره‌های آهن در آتش یا برف در آب ذوب می‌شود عیسی قیام می‌کند نزدیک درب

لِي فِيكَ ضَرْبَةٌ لَنْ تُفَوِّتَنِي بِهَا، فَيُذَرِّكُهُ عِنْدَ بَابِ الدِّلِّ الشَّرْقِيِّ فَيَقْتُلُهُ وَلَا يَبْقَى شَيْءٌ مِمَّا خَلَقَ اللَّهُ يَتَوَارَى بِهِ يَهُودِي إِلَّا أَنْطَقَ اللَّهُ ذَلِكَ الشَّيْءَ لَا شَجَرَ وَلَا حَجَرَ وَلَا دَابَّةً إِلَّا قَالَ:

يَا عَبْدَ اللَّهِ الْمُسْلِمِ هَذَا كَافِرٌ فَأَقْتُلْهُ، إِلَّا الْغُرْقَدَةَ فَإِنَّهَا مِنْ شَجَرِهِمْ وَلَا تَنْطِقُ،

وَيَكُونُ عَيْسَى فِي أُمَّتِي حَكَمًا عَدْلًا وَ إِمَامًا مُقْسِطًا، فَيَدُقُّ الصَّلِيبَ وَ يَقْتُلُ الْخِنْزِيرَ وَ يَضَعُ الْجُزْيَةَ وَ يَتْرُكُ الصَّدَقَةَ وَ لَا يَسْعَى عَلَى شَاةٍ، وَ لَا تَبْقَى بَقَرُهُ، وَ تَرْفَعُ الشَّحْنَاءُ وَ التَّبَاغُضُ، وَ تَنْزِعُ حُمَةً كُلُّ دَابَّةٍ حَتَّى يَدْخُلَ الْوَلِيدُ يَدَهُ فِي فَمِ الْحَنْشِ فَلَا يَضُرُّهُ، وَ تَلْقَى الْوَلِيدَةَ الْأَسَدَ فَلَا يَضُرُّهَا، وَ يَكُونُ فِي الْأَبْلِ كَأَنَّهُ كَلْبَهَا، وَ يَكُونُ الذِّئْبُ فِي الْغَنَمِ كَأَنَّهُ كَلْبَهَا، وَ تَمْلَأُ الْأَرْضُ مِنَ الْإِسْلَامِ، وَ يَسْلُبُ الْكُفَّارُ مُلْكَهُمْ، وَ لَا يَكُونُ الْمُلْكُ إِلَّا لِلَّهِ وَ لِلْإِسْلَامِ،

وَ تَكُونُ الْأَرْضُ كَفَأْتُورِ الْفِضَّةِ تَنْبُتُ نَبَاتُهَا كَمَا كَانَتْ عَلَى عَهْدِ آدَمَ، يَجْتَمِعُ النَّفَرُ عَلَى الْقِتَاءِ فَتَشْبِعُهُمْ، وَ يَجْتَمِعُ النَّفَرُ عَلَى الرُّمَانَةِ فَتَشْبِعُهُمْ، وَ يَكُونُ الْفَرَسُ بِدُرِّيَّهَاتٍ» (سنن ابن ماجه ج ٢، حديث ١٣٥٩ - ١٣٦٢ / ٤٠٧٧).
هَذَا آخِرُ الْحَدِيثِ، يَعْنِي أَنَّ النَّاسَ يَسْتَعْنُونَ عَنِ الْجِهَادِ، وَ يَرْغُبُونَ فِي صِفَاتِ الزُّهَادِ.

شرقی او را گرفته بیک ضربت می‌کشد و چیزی از مخلوقات خدا از قبیل درخت، سنگ و جنبنده‌ای نیست که یهودی بآن پناهنده شود مگر اینکه می‌گوید: ای بنده مسلمان خدا این کسی که به من پناهنده شده یهودی است او را بقتل برسان ولی درخت غرقده که درخت یهود است سخن نمی‌گوید: عیسی در میان امت من حاکم و امام عادل خواهد بود، صلیب را می‌کوبد، جزیه را از بین می‌برد، صدقه را متروک می‌نماید و بر گوسفندی و گاوی ظلم نمی‌کند، کینه و دشمنی را برطرف می‌نماید، آزار جنبندگان طوری از بین می‌رود که اگر طفل نوزاد دست خود را در دهان مار کند به او ضرری نمی‌رساند، شیر درنده بچه را می‌بیند و او را اذیت نمی‌کند، شیر در میان شتران چون سگ گله خواهد بود، گرگ در میان گله چون سگ گله می‌باشد،

زمین از مسلمین پر می‌شود و سلطنت کفار از بین می‌رود، ملک برای غیر از خدا و مسلمین نخواهد بود،

زمین چون یک پارچه نقره خواهد شد و گیاه خود را آن طور می‌رویاند که در زمان حضرت آدم (ع) بوده. چند نفر که از یک خیار بخورند همه آنها سیر می‌شوند، یک انار چند نفر را سیر می‌نماید،

قیمت اسب به مختصر درهمی خواهد رسید، یعنی مردم از جهاد مستغنی شده و در صفات زهاد رغبت پیدا می‌کنند.

الباب ٨٢

فِي أَنَّ الدَّجَالَ يَخْرُجُ مِنْ خُرَّاسَانَ
رَوَيْنَا مِنْ كِتَابِ تَذْيِيلِ مُحَمَّدِ بْنِ النَّجَّارِ شَيْخِ الْمُحَدِّثِينَ بِبَغْدَادٍ فِيمَا نَقَلْتُهُ فِي الْجُلْدِ الْأَوَّلِ مِنْ
كِتَابِ «التَّحْصِيلِ» فِي تَرْجُمَةِ مُحَمَّدِ بْنِ حَمْزَةَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ زَيْدِ بْنِ
عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ، أَبِي سُلَيْمَانَ الْعَلَوِيِّ مِنْ أَهْلِ قَرْوَيْنِ قَدِيمِ
بَغْدَادٍ حَاجًّا.

الدَّجَالُ مِنْ قَبْلِ الْمَشْرِقِ مِنْ مَدِينَةٍ يُقَالُ لَهَا: خُرَّاسَانَ، يَتَّبَعُهُ أَقْوَامٌ
كَأَنَّ وَجُوهَهُمُ الْمَجَانُّ الْمُطْرَقَةُ» (كتاب الفتن لابن حماد، ج ٢، ص ٥٣٣ حديث ١٥٠٨)
٤٢١. ثُمَّ ذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:

يَخْرُجُ الدَّجَالُ مِنْ قَبْلِ الْمَشْرِقِ مِنْ مَدِينَةٍ يُقَالُ لَهَا: خُرَّاسَانَ يَتَّبَعُهُ
أَقْوَامٌ كَأَنَّ وَجُوهَهُمُ الْمَجَالُ الْمُطْرَقَةُ أَقُولُ: وَقَدْ مَضَى فِي الْكَرَّاسِ
الْخَامِسِ مِنْ كِتَابِ نَعِيمِ بْنِ حَمَّادٍ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: «لَيَهْبِطَنَّ الدَّجَالُ خُوزَ
وَكَرْمَانَ فِي ثَمَانِينَ أَلْفًا كَانَ وَجُوهَهُمُ الْمَجَانُّ الْمُطْرَقَةُ يَلْبَسُونَ الطِّيَالِسَةَ
وَيَنْتَعِلُونَ الشَّعْرَ».

الباب ٨٣

فِيمَا ذَكَرَهُ أَبُو صَالِحٍ السَّلِيلِيُّ فِي أَنَّ الرَّجُلَ
الَّذِي يُصَلِّيَ عِيسَى بْنُ مَرْيَمَ خَلْفَهُ مِنْ وَلَدِ النَّبِيِّ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ.
٤٢٢. قَالَ: حَدَّثَنَا الْحَسَنُ بْنُ عَلِيٍّ، قَالَ: أَخْبَرَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ دَاوُدَ الْبُصْرِيُّ قَالَ أَخْبَرَنَا
دَاوُدُ الْعَسْقَلَانِيُّ، قَالَ: أَخْبَرَنَا سُفْيَانُ بْنُ سَعِيدٍ الثَّوْرِيُّ عَنْ مَثُورِ بْنِ الْمُعْتَمِرِ عَنْ رَبِيعِ بْنِ
جِرَاشٍ، قَالَ: سَمِعْتُ حُذَيْفَةَ بْنَ الْيَمَانِ، قَالَ:

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ، فَذَكَرَ حَدِيثَ الْفِتَنِ بِطَوِيلِهِ.
ثُمَّ قَالَ: «قَدْ أَفْلَحَتْ أُمَّةٌ أَنَا أَوَّلُهَا وَعِيسَى آخِرُهَا، فَيُصَلِّيَ خَلْفَ رَجُلٍ

باب هشتاد و دوم

بیانی است در اینکه دجال از خراسان خروج می‌کند

ابو سلیمان از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود:
دجال از طرف مشرق از شهری که آن را خراسان می‌گویند خروج
می‌کند و گروهی تابع او می‌شوند که صورت‌هایشان چون سپرهای آهنین
است.

۴۲۱. رسول خدا فرمود: دجال از سمت مشرق خراسان می‌آید و
گروهی که طرفدار و همراه اویند چهره‌های سرخ‌گونه و بر افروخته دارند.
من می‌گویم: از کتاب فتن ابن حماد گذشت که در آنجا از قول پیامبر
گفته شده بود که دجال بر خوزستان و کرمان مسلط می‌شود جمعیت آنها
حدود هشتاد هزار نفرند چهره‌ی آنها چکش خورده و همچون سپر است و
کفششان از موبافته شده است.

باب هشتاد و سوم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی در اینکه شخصی که حضرت

عیسی علیه السلام در پشت سر او به نماز می‌ایستد از فرزندان پیامبر است

۴۲۲. حسن بن علی علیه السلام فرمود:

سلیمان بن داوود بصری به ما خبر داد از سفیان ثوری از ربیع بن حراش
و او از حذیفه که گفت: رسول خدا چنین فرمود آنگاه اصل روایت را نقل
می‌کند. حذیفه بن یمان از حضرت رسول الله ﷺ روایت کرده که
فرمود:

مِنْ وَلَدِي فَإِذَا صَلَّيْتَ الْغَدَاةَ، قَامَ عَيْسَى حَتَّى يَجْلِسَ فِي الْمَقَامِ» وَ
ذَكَرَ مُتَابِعَتَهُ وَأَنَّ مَقَامَهُ فِي الدُّنْيَا أَرْبَعُونَ سَنَةً.

(سنن الداني: الجزء الخامس، باب ما روى في الوقعة التي تكون بالزوراء وما يتصل بها من
الوقائع والملاحم والآيات والطوام).

الباب ٨٤

فِيمَا ذَكَرَهُ السَّلِيلِيُّ مِنْ حَدِيثِ النَّارِ بِالْحِجَازِ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ.
٤٢٣. فَقَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ أَبِي دَاوُدَ السَّجِسْتَانِي، قَالَ: حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ صَالِحٍ، قَالَ: أَخْبَرَنَا
عَنْبَسَةَ، قَالَ: أَخْبَرَنَا يُونُسُ عَنْ ابْنِ شَهَابٍ، قَالَ: حَدَّثَنِي سَعِيدُ بْنُ الْمُسَيَّبِ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ
أَخْبَرَهُ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ قَالَ:

«إِنَّهَا لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى تَظْهَرَ نَارُ بَارِضِ الْحِجَازِ تَضِي لَهَا أَعْنَاقُ
الْإِبِلِ بِبُضْرَى».

(صحيح البخاري ج ٨ ص ١٢٨ حديث ٧١١٨).
يَقُولُ عَلِيُّ بْنُ مُوسَى بْنِ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ الطَّائِبِ: هَذَا
آخِرُ مَا رَأَيْنَا ذَكَرَهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِأَبِي صَالِحِ السَّلِيلِيِّ،
وَكَانَ آخِرُ تَعْلِيْقِهِ يَوْمَ الْخَمِيسِ الثَّالِثِ عَشَرَ مِنْ ذِي الْحِجَّةِ سَنَةِ إِثْنَتَيْنِ
وَسِتِّينَ وَسِتِّمِائَةَ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى سَيِّدِ الْبَرِيَّةِ مُحَمَّدِ النَّبِيِّ وَعِثْرَتِهِ الطَّاهِرَةِ
الْهَادِيَةِ الْمَهْدِيَةِ.

حقا که رستگاران آن امتی که من اول آنها باشم و عیسی آخر آنها باشد، پس عیسی پشت سر مردی از فرزندان من نماز می‌خواند، وقتی که نماز صبح را خواند عیسی بلند می‌شود و خود را تابع او معرفی می‌کند و زندگی او در دنیا چهل سال خواهد بود.

باب هشتاد و چهارم

بیانی است از کتاب فتن سلیلی از حدیث آتش حجاز

۴۲۳. ابوهریره از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: قیامت برپا نمی‌شود تا اینکه آتشی از زمین حجاز ظاهر شود و گردن‌های شترهای بصری به وسیله آن نورانی شود. سید بن طاووس می‌گوید:

این آخرین مطلبی است که در کتاب فتن سلیلی دیده‌ایم و آخرین تعلیقی است که روز پنجشنبه سیزدهم ذیحجه سال ۶۶۲ نگاشته شده است درود خداوند بر پیامبر و آل او باد.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ
مُحَمَّدِ النَّبِيِّ وَآلِهِ الطَّاهِرِينَ.

يَقُولُ عَلِيُّ بْنُ مُوسَى بْنِ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ مُحَمَّدِ الطَّائُوسِ الْعَلَوِي
الْفَاطِمِي: أَحْمَدُ اللَّهِ جَلَّ جَلَالُهُ الَّذِي ابْتَدَأَ جَلَّ جَلَالُهُ بِالْمِنِّ، وَ الْهُدَايَةَ إِلَى
الدَّرُوعِ الْوَاقِيَةِ وَالْجَنِّ، وَمَنْ عَلَيْنَا بِجَدِّنا مُحَمَّدٍ رَسُولُهُ صَلَوَاتُ اللَّهِ
عَلَيْهِ فِي أَحْيَاءِ مَا دَرَسَ مِنَ السُّنَنِ، وَ جَعَلَ مِنْ جُمْلَةِ مُعْجَزَاتِهِ وَ كِرَامَاتِهِ
تَعْرِيفَهُ ﷺ بِمَا حَدَّثَ بَعْدَهُ مِنَ الْفِتَنِ، وَ مَا يَخْتَصُّ بِهِ عِثْرَتُهُ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ
مِنَ الْعَدَاوَةِ وَالْحَسَدِ وَالْمِحْنِ، وَوَعَدَهُمْ عَلَى الصَّبْرِ وَ الرِّضَى عَلَى أَجْمَالِ
أَهْلِ الْأَحْقَادِ وَالْإِحْنِ، بِالْأَعْلَى وَ الْأَعْلَى مِنَ الثَّمَنِ، وَ السُّكْنَى مَعَهُ فِي
جَوَارِهِ فِي دَارِ قَرَارِهِ وَ مَسَارِهِ، ﴿عَلَيْهِ السَّلَامُ﴾ الْحَافِظِينَ لِأَسْرَارِهِ صَلَاةَ تَزِيدُ فِي
عُلُوِّ مَنَارِهِ، وَضِيَاءِ أَنْوَارِهِ.

أَمَّا بَعْدُ: فَإِنِّي ذَكَرْتُ فِي خُطْبِهِ هَذَا الْكِتَابِ «التَّشْرِيفَ بِالْمِنِّ فِي
التَّعْرِيفِ بِالْفِتَنِ» مَا حَضَرَنِي مِنَ السَّبَبِ الْبَاعِثِ عَلَى جَمْعِ جَوَاهِرِهِ وَ
أَظْهَارِ سَرَائِرِهِ، وَ حَيْثُ قَدْ تَكَمَّلَ مَا هَدَانَا اللَّهُ جَلَّ جَلَالُهُ إِلَيْهِ، وَ دَلَّنَا عَلَيْهِ
مِنْ كِتَابِ «الْفِتَنِ» لِنَعِيمِ بْنِ حَمَّادٍ، وَ كِتَابِ «الْفِتَنِ» لِأَبِي صَالِحِ السَّلِيلِيِّ كَمَا
قَدْ مَنَّا فَمَا نَحْنُ نَذْكُرُ مَا نَخْتَارُهُ بِاللَّهِ جَلَّ جَلَالُهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِأَبِي يَحْيَى
زَكَرِيَّا وَ تَارِيخِ كِتَابَتِهِ يَوْمَ الْارْبَعَاءِ، مَسْلُخِ رَبِيعِ الْاَوَّلِ سَنَتِهِ اَحَدِي
وَتَسْعِينَ وَ ثَلَاثُمِائَةٍ مِنْ وَقْفِ النِّظَامِيَّةِ وَ نَقْصِدَ نَقْلَ لَفْظِهِ وَ مَعْنَاهُ، فَنَقُولُ:

بنام خداوند بخشنده مهربان

درود بر سرور پیامبران محمد (ص) و آل او باد سید بن طاووس علوی فاطمی چنین می‌گوید:

خدای بزرگ را شکرگزارم که بر ما منت نهاد و توسط جدم پیامبر خدا حضرت محمد (ص) هدایتمان کرد که ما را در سایه سنتهای خود زنده ساخت و ما را با معجزات و اخبار غیبی خود از اینکه بعد از او فتنه‌هایی به وجود خواهد آمد آگاه ساخت و حوادث ناگواری به عترت و فرزندان او خواهد رسید و دستور داد به صبر و بردباری آنها تا زمانی که از این جهان رخت بربندند و در کنار حضرتش تا قیامت بمانند.

اما بعد من در خطبه این کتاب مطالبی را بیان نمودم که عامل و سبب گردآوری مطالبی گردید که خداوند مرا بر آن هدایت و راهنمایی کرد و مرا به کتاب فتن ابن حماد و سلیلی و ابن یحیی زکریا آشنا ساخت و مرا وادار نمود که مطالبی از آن برای شما بنگارم و شما را به اسراری آشنا سازم که قبلاً آگاهی نداشتید.

الباب ۱

فَیْمَا نَذَرَهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ تَأْلِيفَ أَبِي یَحْيٰی
زَكَرِيَّا بْنِ یَحْيٰی بْنِ الْحَارِثِ الْبَزَّازِ،

۴۲۴. بِإِسْنَادِهِ عَنْ أَبِي زَيْدٍ قَالَ:

صَلَّى بِنَا رَسُولُ اللَّهِ (ص) الْفَجْرَ وَ صَعَدَ الْمِنْبَرَ، فَخَطَبَنَا حَتَّى حَضَرَتِ
الظُّهْرُ، فَنَزَلَ فَصَلَّى، ثُمَّ صَعَدَ الْمِنْبَرَ، فَخَطَبَنَا حَتَّى حَضَرَتِ الْعَصْرُ، ثُمَّ نَزَلَ
فَصَلَّى، ثُمَّ صَعَدَ الْمِنْبَرَ، فَخَطَبَنَا حَتَّى غَرَبَتِ الشَّمْسُ، فَأَخْبَرَنَا بِمَا كَانَ وَ مَا
هُوَ كَاتِنٌ فَأَعْلَمْنَا أَحْفَظْنَا»
(كتاب الفتن لابن حماد ج ۱: ص ۲۷، حديث ۱)

الباب ۲

فِي أَنَّ خَيْرَ الْأَوْلَادِ الْبَنَاتِ بَعْدَ أَرْبَعٍ وَ خَمْسِينَ وَ مِائَةٍ،
وَ خَيْرَ النِّسَاءِ بَعْدَ تِسْعٍ وَ سِتِّينَ وَ مِائَةٍ الْعَوَاقِرِ.

۴۲۵. وَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ حُذَيْفَةَ عَنِ النَّبِيِّ (ص) قَالَ:

«خَيْرُ أَوْلَادِكُمْ بَعْدَ أَرْبَعٍ وَ خَمْسِينَ وَ مِائَةِ الْبَنَاتِ، وَ خَيْرُ نِسَائِكُمْ بَعْدَ
تِسْعٍ وَ سِتِّينَ وَ مِائَةِ الْعَوَاقِرِ، وَ سَنَةٌ ثَمَانٍ وَ سِتِّينَ وَ مِائَةٌ تُقَاضِي دَيْنَكَ، وَ
سَنَةٌ تِسْعٍ وَ سِتِّينَ وَ مِائَةٌ اقْضِ دَيْنَكَ، وَ سَنَةٌ تَسْعِينَ الْهَرَجَ» فَقَالَ بَعْضُ
الْقَوْمِ: يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا النِّجَاةُ وَ مَا الْخَلَاصُ؟
قَالَ: «الْهَرَبُ حَتَّى تَقُومَ السَّاعَةُ»

(كتاب الفتن لابن حماد ج ۲: ص ۷۱۱ - ۷۱۰، حديث ۱۹۹۲)

باب اول

بیانی است از کتاب فتن ابن یحیی زکریا بن یحیی بن حارث بزاز
۴۲۴. ابوزید می‌گوید:

روزی پیامبر خدا ﷺ نماز صبح را با ما خواند و بر منبر رفت و
برایمان خطبه‌ای خواند که تا ظهر طول کشید و برای نماز ظهر از منبر پائین
آمد و نماز ظهر را خواند و دوباره بالای منبر رفته خطبه‌ای ادا کرد که تا
عصر طولانی شد سپس از منبر بزیز آمد و نماز عصر را خواند و برای سومین
بار به منبر رفت و خطبه‌ای خواند و تا غروب طول کشید آنگاه ما را از آنچه
که در عالم واقع شده و واقع خواهد شد خبر داد و اعلام کرد که گفته‌های او
را بخاطر بسپاریم.

باب دوم

بیانی است در اینکه پس از ۱۵۴ سال بهترین فرزندان دخترانند و بعد
از ۱۶۹ سال بهترین زنان آنها می‌شوند. که بچه‌دار نمی‌شوند
۴۲۵. حذیفه از پیامبر ﷺ روایت کرده که فرمود:

در سال (۱۵۴) بهترین فرزندان شما دخترانند و بهترین زنان شما زنانی‌اند
که نازایند، و در سنه (۱۶۸) قرض خود را طلب کن، و در سنه (۱۶۹)
قرض خود را پرداز، و در سنه (۹۰) کشت و کشتار می‌شود، یکی از آن
گروه گفت: یا رسول الله ﷺ در آن موقع راه نجات چیست؟ فرمود: تا
قیام قیامت فتنه و آشوب خواهد بود.

الباب ٢

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكَرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ فِي ذِهَابِ عُقُولِ الرِّجَالِ.

٤٢٦. فَرَوَى بِإِسْنَادِهِ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (ص) قَالَ:

«إِنَّ بَيْنَ يَدَيِ السَّاعَةِ الْهَرْجُ» قَالُوا: وَمَا الْهَرْجُ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «الْقَتْلُ» قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ أَكْثَرُ مِمَّا يُقْتَلُ الْآنَ؟ قَالَ: «إِنَّهُ لَيْسَ بِقَتْلِكُمُ الْكُفَّارَ، وَلَكِنْ يَقْتُلُ الرَّجُلُ جَارَهُ وَيَقْتُلُ أَخَاهُ وَيَقْتُلُ ابْنَ عَمَّةٍ» قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَعَنَا عُقُولُنَا؟ قَالَ: «تُنَزَعُ عُقُولُ أَهْلِ ذَلِكَ الزَّمَانِ، وَيُخْلَفُ لَهُمْ مِنَ النَّاسِ قَوْمٌ يَحْسَبُ أَكْثَرُهُمْ أَنَّهُمْ عَلَى شَيْءٍ».

(كتاب الفتن لابن حماد، ج ١: ص ٤٧ - ٤٨، حديث ٦٨)

قَالَ أَبُو مُوسَى: وَآيِمُ اللَّهِ مَا أَرَى لِي وَلَكُمْ مِنْهَا مَخْرَجًا إِلَّا نَخْرُجُ مِنْهَا كَمَا نَخْلُهَا.

الباب ٣

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكَرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ: أَنَّ النَّاسَ
يَصِيرُونَ كَالْبَهَائِمِ وَتَكُونُ خُمْسُ فِتْنٍ

٤٢٧. قَالَ: حَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ الْحَنْظَلِيُّ، قَالَ: قُلْتُ لِأَبِي أُسَامَةَ: حَدَّثَكُمُ

الْأَعْمَشُ عَنِ مُنْذِرِ الثَّوْرِيِّ عَنْ عَاصِمِ بْنِ ضُمَرَةَ عَنْ عَلِيٍّ (ع) قَالَ:

«جَعَلَ اللَّهُ فِي هَذِهِ الْأُمَّةِ خُمْسَ فِتْنٍ: فِتْنَةٌ خَاصَّةٌ وَفِتْنَةٌ عَامَّةٌ ثُمَّ فِتْنَةٌ خَاصَّةٌ ثُمَّ فِتْنَةٌ عَامَّةٌ ثُمَّ تَحْجَى فِتْنَةٌ سَوْدَاءُ مُظْلِمَةٌ يَصِيرُ النَّاسُ فِيهَا كَالْبَهَائِمِ» فَأَقْرَبَ بِهِ أَبُو أُسَامَةَ وَقَالَ: نَعَمْ. (المستدرک للحاکم، ج ٤، ص ٤٣٧).

وَرَوَاهُ بِإِسْنَادٍ آخَرَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَنْفِيَّةِ عَنْ مَوْلَانَا عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ (ع)

(المستدرک - للحاکم - ج ٤: ص ٥٠٤ - ٥٠٥)

باب سوم

بیانی است از زکریا بن یحیی در کتاب فتن پیرامون

زایل شدن عقل مردان

۴۲۶. زکریا در کتاب فتن از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: قبل از قیامت فتنه بر پا خواهد شد، پرسیدند: چه فتنه‌ای؟ فرمود: کشته شدن، گفتند: یا رسول الله از زمان فعلی ما بیشتر کشته می‌شوند؟ فرمود: نه اینکه کفار، شما را بکشند بلکه همسایه همسایه و برادر برادر و پسر عمه او را می‌کشد، گفتند: یا رسول الله مگر عقل نداریم؟ فرمود: عقل مردم در آن زمان گرفته می‌شود و (بجای عاقلان) افرادی می‌نشینند که گمان می‌کنند مردمی با شخصیت‌اند.

ابوموسی گفت: قسم بخدا برای من و شما چاره‌ای جز این نیست که همانطور که در دین وارد شدیم از آن خارج گردیم.

باب چهارم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن در اینکه مردم مانند حیوانات

می‌شوند و پنج فتنه به وقوع می‌پیوندد

۴۲۷. عاصم بن ضمره از علی ﷺ روایت کرده که فرمود: خدا در این امت پنج فتنه قرار داده:

۱ - فتنه خصوصی ۲ - فتنه عمومی ۳ - سپس فتنه خصوصی ۴ - سپس فتنه عمومی ۵ - فتنه تاریک و سیاهی برپا می‌شود که مردم چون حیوانات خواهند شد.

آنگاه اسامه به آن اعتراف کرد و گفت آری همین روایت از طریق دیگری محمد بن حنفیه از حضرت علی ﷺ نقل کرده است.

الباب ٧

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكْرِيَّا عَنِ النَّبِيِّ ﷺ

مِنْ افْتِرَاقِ أُمَّتِهِ ثَلَاثًا وَ سَبْعِينَ فِرْقَةً، مِنْهَا فِرْقَةٌ وَاحِدَةٌ نَاجِيَةٌ

٤٣٠. قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى. قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يُوسُفَ، قَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، وَ

حَدَّثَنَا عَلَى بْنُ سَلَمَةَ اللَّبْقِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو دَاوُدَ الْحَصْرِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ الثَّوْرِيُّ عَنْ

عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ زِيَادٍ بْنِ أَنْعَمِ الْإِفْرِيقِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ يَزِيدَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو، قَالَ رَسُولُ

اللَّهِ (ص): «لَيَأْتِيَنَّ عَلَى أُمَّتِي مَا أَتَى عَلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ حَذْوِ النَّعْلِ بِالنَّعْلِ حَتَّى

لَوْ كَانَ مَنْ أَتَى أُمَّهُ عِلَانِيَةً لَكَانَ فِي أُمَّتِي مَنْ يَصْنَعُ ذَلِكَ، وَإِنَّ بَنِي

إِسْرَائِيلَ تَفَرَّقَتْ عَلَى ثِنْتَيْنِ وَ سَبْعِينَ فِرْقَةً، وَ أَنَّ أُمَّتِي سَتَفْتَرِقُ عَلَى ثَلَاثِ

وَ سَبْعِينَ فِرْقَةً كُلُّهُمْ فِي النَّارِ إِلَّا مِلَّةً وَاحِدَةً قِيلَ: مَنْ هُمْ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟

قَالَ: «مَا أَنَا عَلَيْهِ وَ أَصْحَابِي» (كنز العمال ج ١١، ص ١١٥ / حديث ٣٠٨٣٧)

٤٣١. وَ فِي حَدِيثٍ آخَرَ: «مَنْ كَانَ عَلَى مِثْلِ مَا أَنَا عَلَيْهِ

وَ أَصْحَابِي الْيَوْمَ».

الباب ٨

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكْرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مِنْ أَحَادِيثِ النَّارِ ذَكَرَ عِدَّةٌ

أَحَادِيثٍ فِي النَّيِّرَانِ الَّتِي تَكُونُ قَبْلَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ

٤٣٢. وَ ذَكَرَ حَدِيثًا آخَرَ بِإِسْنَادِهِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«يُوشِكُ أَنْ تَخْرُجَ نَارٌ مِنْ «حَبْسِ سَيْلٍ» (اسم موضع بحرة بنى سليم) تَضِيءُ

بِهَا أَعْنَاقَ الْإِبِلِ بُبْصَرِي، وَ تَسِيرُ سَيْرَ بَطْءِ الْإِبِلِ، تُقِيمُ بِاللَّيْلِ وَ تَسِيرُ

بِالنَّهَارِ حَتَّى يَقُولَ النَّاسُ: غَدَتِ النَّارُ فَأَعْدُوا، وَ رَاحَتِ النَّارُ فَرَوْحُوا،

مَنْ أَدْرَكَ كَتَمَهُ أَكَلَتْهُ (مسند أحمد بن حنبل ج ٥، ص ٤٦٩، حديث ١٥٢٣١)

باب پنجم

بیانی از زکریا در کتاب فتن درباره سخنان پیامبر پیرامون حوادثی که
بر امتش خواهد گذشت

۴۲۸. ثوبان غلام پیامبر اکرم (ﷺ) از آن حضرت روایت کرده که
فرمود: بزودی کلیه امتها به دور شما جمع می‌شوند آنطور که به دور غذا
جمع می‌شوند، یکی از شنوندگان پرسید:

آیا بخاطر کمی جمعیت ماست؟ فرمود: نه، جمعیت شما در آن وقت
زیاد است ولی همچون خاشاکی هستید که بر سر راه سیلاب گرد آمده‌اید،
خداوند ترس را از دل دشمنان شما برداشته و وهن و سستی در دل شما
قرار داده است.

راوی پرسید وهن و سستی چیست؟ فرمود: محبت دنیا و ترس از مرگ».
چنین حدیثی باز «انس بن مالک» از پیامبر نقل کرده است.

باب ششم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن پیرامون
نهی از پیروی از اصحاب رأی

۴۲۹. زکریا از عمر بن خطاب روایت کرده که گفت: ایها الناس از
اصحاب رأی، خود را دور نگه دارید زیرا آنها کسانی‌اند که به رأی خود
عمل می‌کنند و تابع سنت نیستند چون آنها دشمنان سنت‌اند این افراد غافل
و جاهلند از اینکه سنت را حفظ کنند و سنت هم از آنها بری و بیزار است تا
اینکه اگر راجع بسنت از آنها سؤال کنند: حیا می‌کنند که بگویند: نمی‌دانیم
پس از آنها برحذر باشید.

الباب ۷

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكْرِيَا عَنِ النَّبِيِّ ﷺ

مِنْ إِفْتِرَاقِ أُمَّتِهِ ثَلَاثًا وَ سَبْعِينَ فِرْقَةً، مِنْهَا فِرْقَةٌ وَاحِدَةٌ نَاجِيَةٌ

۴۳۰. قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يُوسُفَ، قَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، وَ

حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ سَلَمَةَ اللَّبْقِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو دَاوُدَ الْحَصْرِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ الثَّوْرِيُّ عَنْ

عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ زِيَادٍ بْنِ أَنْعَمٍ الْإِفْرِيقِيُّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ يَزِيدَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو، قَالَ رَسُولُ

اللَّهِ (ص): «لَيَأْتِيَنَّ عَلَى أُمَّتِي مَا أَتَى عَلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ حَذْوَ التَّغْلِ بِالتَّغْلِ حَتَّى

لَوْ كَانَ مَنْ أَتَى أُمَّهُ عِلَانِيَةً لَكَانَ فِي أُمَّتِي مَنْ يَصْنَعُ ذَلِكَ، وَإِنَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ

تَفَرَّقَتْ عَلَى ثَلَاثِينَ وَ سَبْعِينَ فِرْقَةً، وَ أَنَّ أُمَّتِي سَتَفْتَرِقَ عَلَى ثَلَاثٍ وَ سَبْعِينَ

فِرْقَةً كُلُّهُمْ فِي النَّارِ إِلَّا مِلَّةً وَاحِدَةً) قِيلَ: مِنْ هُمْ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟

قَالَ: «مَا أَنَا عَلَيْهِ وَ أَصْحَابِي» (كنز العمال ج ۱۱، ص ۱۱۵ / حديث ۳۰۸۳۷)

۴۳۱. وَ فِي حَدِيثٍ آخَرَ: «مَنْ كَانَ عَلَى مِثْلِ مَا أَنَا عَلَيْهِ

وَ أَصْحَابِي الْيَوْمَ».

الباب ۸

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكْرِيَا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مِنْ أَحَادِيثِ النَّارِ ذَكَرَ عِدَّةٌ

أَحَادِيثٍ فِي النَّيِّرَانِ الَّتِي تَكُونُ قَبْلَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ

۴۳۲. وَ ذَكَرَ حَدِيثًا آخَرَ بِإِسْنَادِهِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«يُوشِكُ أَنْ تَخْرُجَ نَارٌ مِنْ «حَبْسِ سَيْلٍ» (اسم موضع بحيرة بنى سليم) تَضِيءُ

بِهَا أَعْنَاقَ الْإِبِلِ بُبْصَرِي، وَ تَسِيرُ سَيْرَ بَطْءِ الْإِبِلِ، تُقِيمُ بِاللَّيْلِ وَ تَسِيرُ

بِالنَّهَارِ حَتَّى يَقُولَ النَّاسُ: غَدَتِ النَّارُ فَاعْدُوا، وَ رَاحَتِ النَّارُ فَرَوْحُوا،

مَنْ أَدْرَكَ كَثَّةً أَكَلَتْهُ

(مسند أحمد بن حنبل ج ۴، ص ۴۶۹، حديث ۱۵۲۳۱).

باب هفتم

بیانی است از زکریا درباره سخنان پیامبر به اینکه امتش ۷۳ فرقه

خواهند شد که تنها یک فرقه آن بر حق و پیروزند

۴۳۰. عبدالله بن عمر از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود:

آنچه برای بنی اسرائیل پیش آمد برای امت من هم پیش خواهد آمد حتی اینکه اگر کسی از آنها بطور علنی زنا کرده باشد از امت من هم این کار را انجام خواهد داد، بنی اسرائیل هفتاد و دو فرقه شدند، امت من نیز هفتاد و دو فرقه خواهند شد که غیر از یک فرقه کلیه آنها اهل دوزخ اند پرسیدند:

فرقه پیروزمند کدامند یا رسول الله؟!

فرمود: آن فرقه‌ای که تابع من و اصحاب منند

۴۳۱. در حدیث دیگری است که فرمود: هر کس بر راه من و اصحاب

من باشد از آتش جهنم بدور باشد.

باب هشتم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن پیرامون احادیث آتش که قبل از

قیامت ظاهر خواهد شد

۴۳۲. زکریا از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود:

بزودی آتشی ظاهر شود که گردن شتران در بصری (نام شهری در شام) دیده می‌شوند و نظیر شتر کندروی که شب می‌خوابد و روز راه می‌رود حرکت می‌کند بطوری که مردم می‌گویند: هر وقت آتش راه افتاد شما هم راه بیفتید و هر وقت آتش استراحت کرد شما هم استراحت کنید، هر کس بچنگال آن بیفتد او را می‌خورد و نابود می‌کند

۴۳۳. وَرَوَى حَدِيثًا عَنْ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ أَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ (ص) يَقُولُ:
«لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى يَسِيلَ وَادٍ مِنْ أَوْدِيَةِ الْحِجَازِ بِالنَّارِ تَضِيءُ لَهَا
أَعْنَاقُ الْإِبِلِ بِبُصْرَى». (الكامل لابن عدی، ج ۵، ص ۶۳)

۴۳۴. وَرَوَى حَدِيثًا آخَرَ عَنْ حُذَيْفَةَ، قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ (ص) يَقُولُ:
«لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى تَبْعَثُ نَارٌ مِنْ رُومَانَ (موضع في بلاد العرب) فَتَضِيءُ
مِنْهَا أَعْنَاقُ الْإِبِلِ بِبُصْرَى». (معجم الكبير للطبرانی، ج ۳، ص ۱۷۳، حديث ۳۰۳۲)

الباب ۹

فیما ذکره من الهدّة فی شهر رمضان

۴۳۵. بِإِسْنَادِهِ عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْمَسَيَّبِ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ عَنِ النَّبِيِّ (ص) قَالَ:
تَكُونُ هُدَّةٌ فِي شَهْرِ رَمَضَانَ، تُوقِظُ النَّائِمَ، وَتَفْزَعُ الْيَقْظَانَ، ثُمَّ تَظْهَرُ
عِصَابَةٌ فِي شَوَّالٍ، ثُمَّ تَكُونُ مَعْمَعَةٌ فِي ذِي الْقَعْدَةِ، ثُمَّ يُسَلَبُ الْحَاجُّ فِي ذِي
الْحِجَّةِ، ثُمَّ تُنْتَهَكُ الْمُحَارِمُ فِي الْمُحَرَّمِ، ثُمَّ يَكُونُ صَوْتُ فِي صَفَرٍ، ثُمَّ تَتَنَازَعُ
الْقَبَائِلُ فِي رَبِيعٍ، ثُمَّ الْعَجَبُ كُلُّ الْعَجَبِ بَيْنَ جَمَادِي وَرَجَبٍ، ثُمَّ نَاقَةُ مُقْتَبَةِ
خَيْرٍ مِنْ دَسْكَرَةٍ تَغْلُ مِائَةَ أَلْفٍ» (كنز العمال، ج ۱۴، ص ۳۷۹ حديث ۳۸۷۲۴)

۴۳۶. وَرَوَى بِإِسْنَادٍ آخَرَ إِلَى حَمَّادِ بْنِ سَلَمَةَ عَنْ أَبِي الْحَكَمِ، قَالَ:
تَكُونُ هُدَّةٌ فِي رَمَضَانَ، وَفِي شَوَّالٍ تَحَارِبُ الْقَبَائِلُ، وَفِي ذِي الْحِجَّةِ
يُسَلَبُ الْحَاجُّ، وَفِي الْمُحَرَّمِ وَمَا الْمُحَرَّمِ - حَتَّى قَالَهَا ثَلَاثَ مَرَّاتٍ - يُقْتَلُ كُلُّ
جَبَّارٍ عَنِيدٍ عِنْدَ مُجْتَمَعِ الْأَنْهَارِ، وَالْعَجَبُ كُلُّ الْعَجَبِ بَيْنَ جَمَادِي وَرَجَبٍ.

۴۳۳. و نیز از عمر بن خطاب روایت کرده که از رسول خدا ﷺ شنید که می‌فرمود: قیامت بر پا نمی‌شود تا اینکه آتش از یکی از وادی‌های حجاز حرکت کند و گردن شتر در بصری بوسیله آن نورانی شود.

۴۳۴. حذیفه از حضرت محمد بن عبدالله روایت کرده که فرمود: قیامت بر پا نمی‌شود تا اینکه آتشی از رومان روشن شود و بوسیله آن گردن شتران بصری نورانی شود.

باب نهم

بیانی است در اینکه صدای مهیبی در رمضان واقع خواهد شد

۴۳۵. ابوهریره از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: در ماه رمضان سر و صدایی بر پا می‌شود که خفتگان را بیدار می‌کند و بیداران را می‌ترساند و ناراحت می‌کند پس از آن در ماه شوال گروهی ظاهر می‌شوند و در ذی‌قعدة جنگ و جدالی بوجود می‌آید، در ذیحجه حجاج غارت می‌شوند در ماه محرم هتک حرمت‌هایی صورت خواهد گرفت در ماه صفر نیز سر و صدایی خواهد شد، در ماه ربیع قبیله‌ها به جنگ می‌پردازند. بعد از آن شتری که روده بار آن کنند بهتر است از شهری که صد هزار نفر در آن جای‌گزین شوند (کنایه از آن است که انسان خانواده خود را سوار بر شتری سازد و فرار کند).

۴۳۶. در روایت دیگر از ابوالحکم روایت کرده که گفت: در ماه رمضان فتنه و انقلابی برپا می‌شود. در شوال قبیله‌های بجنگ مشغول خواهند شد، در ذی‌الحجه حجاج را غارت می‌کنند، در محرم چه محرمی؟! این سخن را سه مرتبه تکرار فرمود: و گفت: کلیه افراد ستمکار کشته خواهند شد.

٤٣٧. وَرَوَى فِي حَدِيثٍ آخَرَ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):
«رَمَضَانُ قَلْبُ السَّنَةِ، فَإِذَا سَلِمَ رَمَضَانُ سَلِمَتِ السَّنَةُ كُلُّهَا».

٤٣٨. وَرَوَى بِإِسْنَادِهِ عَنْ كَثِيرِ بْنِ مُرَّةٍ الْحَضْرَمِيِّ، قَالَ:
آيَةُ الْحَدَثِ فِي رَمَضَانَ، قِيلَ: وَمَا آيَةُ الْحَدَثِ؟ قَالَ: عَمُودٌ مِنْ نَارٍ
تَطْلُعُ مِنْ قِبَلِ الْمَشْرِقِ فِي السَّمَاءِ، فَإِذَا رَأَيْتَهَا فَأَعِدِّ لَاهِلِكَ طَعَامَ سَنَةٍ.
(كتاب الفتن لابن حماد، ج ١ ص ٢٢٧ - حديث ٦٢٨)

الباب ١٠

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكْرِيَّا مِنْ انْتِفَاحِ الْأَهْلَةِ عِنْدَ اقْتِرَابِ السَّاعَةِ
٤٣٩. رَوَى بِإِسْنَادِهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):
«مِنْ أَشْرَاطِ السَّاعَةِ انْتِفَاحُ الْأَهْلَةِ»

(كنز العمال: ج ١٤: ص ٢٢٠، حدث ٣٨٤٦٩)

٤٤٠. وَفِي حَدِيثٍ آخَرَ، قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ (ص):
«إِنَّ مِنْ اقْتِرَابِ السَّاعَةِ أَنْ يُرَى الْهَلَالُ لَيْلَتِهِ، فَيُقَالُ: لِلَّيْلَتَيْنِ، وَأَنْ يُمِرَّ
الرَّجُلُ الْمَسْجِدَ فَلَا يُصَلِّي فِيهِ رَكْعَتَيْنِ»

(كنز العمال، ج ٩، ص ١٢٩، حديث ٢٥٣٣٥)

۴۳۷. و در روایت دیگر از انس بن مالک از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود:

رمضان قلب سال است؛ موقعیکه رمضان سالم و بی سر و صدا باشد همه سال در آرامش خواهد بود.

۴۳۸. کثیر بن مره حضر می‌گوید:

برای حادثه ماه رمضان علامتی خواهد بود گفتند: آن علامت کدامست؟ گفت: عمود آتشیکه از طرف مشرق در آسمان دیده می‌شود، موقعیکه آن عمود آتش را دیدید غذای یک سال را برای خانواده خود فراهم و ذخیره نمایید.

باب دهم

بیانی است از زکریا به بالا آمدن هلال وقت اقتراب ساعة

۴۳۹. عبدالله از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود:
از علائم قیامت بلند شدن ماههاست (یعنی ماه شب اول مثل ماه شب دوم است)

۴۴۰. در روایت دیگر است که آن حضرت فرمود:

از علائم قیامت این است که ماه یکشنبه نظیر ماه دوشنبه است و فرقی ندارند و شخص در مسجد عبور می‌کند ولی دو رکعت نماز در آن نمی‌خواند. (شاید مراد نماز تحیت باشد که مثل نماز صبح دو رکعت است).

الباب ١١

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكْرِيَّا مِنْ هَذِمِ الْكَعْبَةِ وَمَنْعِ الْحَجِّ
 ٤٤١. وَرَوَى بِإِسْنَادِهِ عَنْ سُؤَيْدٍ، قَالَ: سَمِعْتُ عَلِيًّا يَقُولُ: «حِجُّوا قَبْلَ
 أَنْ لَا تَحِجُّوا، فَكَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى حَبَشِي أَضْمَعَ أَقْرَعَ بِيَدِهِ مِعْوَلٌ يَهْدِمُهَا حَجْرًا
 حَجْرًا» قَالَ: فَقُلْتُ لَهُ: شَيْئًا بِرَأْيِكَ تَقُولُ، أَوْ شَيْئًا سَمِعْتَهُ مِنْ رَسُولِ
 اللَّهِ (ص)؟ قَالَ: لَا وَالَّذِي فَلَقَ الْحَبَّةَ وَبَرَأَ النَّسَمَةَ، وَلَكِنْ سَمِعْتُهُ مِنْ
 نَبِيِّكُمْ (ص)»
 (كنز العمال، ج ٥، ص ٩، حديث ١١٨١٩)

الباب ١٢

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكْرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ
 فِي فَتْحِ قُسْطَنْطِينِيَّةَ عَلَى يَدِ رَجُلٍ مِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ
 ٤٤٢. بِإِسْنَادِهِ عَنْ النَّبِيِّ (ص) قَالَ:
 «لَوْ لَمْ يَبْقَ مِنَ الدُّنْيَا إِلَّا يَوْمٌ لَطَوَّلَهُ اللَّهُ حَتَّى يَمْلِكَ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي
 يَمْلِكُ الْقُسْطَنْطِينِيَّةَ»
 (كنز العمال، ج ١٤، ص ٢٦٦، حديث ٣٨٦٧٤)

٤٤٣. وَرَوَاهُ بِإِسْنَادٍ آخَرَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):
 «لَا تَذْهَبِ الدُّنْيَا حَتَّى يَمْلِكَ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي، يُوَاطِئُهُ إِسْمُهُ إِسْمِي وَ
 إِسْمُ أَبِيهِ إِسْمُ أَبِي، يَفْتَحُ الْقُسْطَنْطِينِيَّةَ وَجَبَلُ الدَّيْلَمِ»
 (مستدرک حاکم، ج ٤، ص ٤٤٢).

باب یازدهم

بیانی از زکریا در کتاب فتن از ویران کردن کعبه و

جلوگیری از مراسم حج

۴۴۱. سوید از حضرت علی بن ابیطالب علیه السلام روایت کرده که فرمود:
حج بجا آورید قبل از آنکه موفق به انجام آن نشوید.
گویا یک حبشی را می‌بینم که گوشه‌های کوچک و سری بی مو دارد و با
کلنگ سنگ‌های کعبه را می‌کند.
سوید می‌گوید: به آنحضرت گفتم: این رأی خود شماست یا از رسول
الله شنیدی؟
فرمود: سوگند بآن خدائیکه دانه را می‌شکافد و جنبندگان را می‌آفریند
که من از خود نمی‌گویم بلکه از پیامبر شنیدم.

باب دوازدهم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن در بیان فتح قسطنطنیه بر دست

مردی از اهل بیت

۴۴۲. زکریا از رسول خدا صلی الله علیه و آله روایت کرده که فرمود:
اگر از دنیا بیشتر از یک روز باقی نماند خدا آن روز را طولانی می‌کند تا
مردی از اهل بیت من مالک قسطنطنیه شود.

۴۴۳. در روایت دیگر از آن حضرت روایت کرده که فرمود:
دنیا تمام نمی‌شود تا اینکه مردی از اهل بیت من که نامش نام من و نام
پدرش نام پدر من است قسطنطنیه و کوه دیلم را فتح می‌کند.

الباب ۱۳

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكَرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ
مِنْ أَتْبَاعِ أُمِّهِ النَّبِيِّ ﷺ لِبَنِي إِسْرَائِيلَ فِي الضَّلَالِ
۴۴۴ بِإِسْنَادِهِ عَنْ كَثِيرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ، قَالَ: كُنَّا قُعُوداً حَوْلَ رَسُولِ
اللَّهِ (ص) فِي مَسْجِدِهِ بِالْمَدِينَةِ، فَقَالَ:

«لَتَسْلُكَنَّ سُنَنَ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ حَذْوِ النَّعْلِ بِالنَّعْلِ، وَ لَتَأْخُذَنَّ بِمِثْلِ
أَخْذِهِمْ، أَنْ شَبْرًا فَشَبْرٌ، وَ إِنْ ذِرَاعًا فَذِرَاعٌ، وَ إِنْ بَاعًا (مصافقة بين الكفين اذا
بسطهما) فَبَاعَ حَتَّى لَوْ دَخَلُو جُحْرَ ضَبٍّ دَخَلْتُمْ فِيهِ

(مستدرک حاکم، ج ۱، ص ۱۲۹)

الباب ۱۴

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكَرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مِنَ الرَّايَاتِ السُّودِ وَ الَّذِي يَمْلَأُ
الْأَرْضَ عَدْلًا كَمَا مُلِئَتْ ظُلْمًا مِنْ أَهْلِ بَيْتِهِ عَلَيْهِ وَ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ
۴۴۵. بِإِسْنَادِهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ:

بَيْنَمَا نَحْنُ جُلُوسٌ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ (ص)، إِذْ مَرَّ فِتْيَةٌ مِنْ قُرَيْشٍ فَتَغَيَّرَ
لَوْنُهُ، فَقُلْنَا: يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنَّا لَا نَرَاكَ نَرَى فِي وَجْهِكَ شَيْئًا نَكْرَهُهُ، قَالَ:
«إِنَّا أَهْلُ بَيْتِ إِبْرَاهِيمَ لَنَا الْآخِرَةُ عَلَى الدُّنْيَا، وَ أَنَّ أَهْلَ بَيْتِي هَؤُلَاءِ
سَيُصِيبُهُمْ بَعْدِي بَلَاءٌ وَ تَطْرِيدٌ وَ تَشْرِيدٌ يَسْأَلُونَ الْحَقَّ فَلَا يُعْطُونَهُ، وَ
يَسْأَلُونَ فَلَا يُعْطُونَ، فَيَقَاتِلُونَ وَ يَصْبِرُونَ، فَيُعْطُونَ مَا سَأَلُوا، فَلَا يَقْبَلُونَهُ
حَتَّى يَدْفَعُوهُمَا إِلَى رَجُلٍ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي يَمْلَأُهَا قِسْطًا وَ عَدْلًا كَمَا مُلِئَتْ ظُلْمًا وَ
جَوْرًا، فَمَنْ أَدْرَكَهُمْ فَلْيَأْتِهِمْ وَ لَوْ حَبْوًا عَلَى الثَّلْجِ».

(کنز العمال، ج ۱۴، ص ۲۶۷ - ۲۶۸، حدیث ۳۸۶۷۷)

باب سیزدهم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن پیرامون پیروی امت پیامبر اسلام از

بنی اسرائیل و گمراهی ایشان

۴۴۴. کثر بن عبدالله از جد خود نقل می‌کند که گفت:

در مسجد مدینه در حضور رسول خدا ﷺ نشسته بودیم، آن بزرگوار فرمود: شما بدون کم و زیاد در مسلک امم سابقه خواهید رفت حتی اگر آنها در سوراخ سوسمار داخل شده باشند شما هم داخل خواهید شد.

باب چهاردهم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن پیرامون پرچمهای سیاه و آمدن

شخصی از اهل بیت پیامبر که جهان را پر از عدل و داد خواهد کرد

همانطور که پر از ظلم و ستم شده است

۴۴۵. عبدالله می‌گوید:

ما نزد رسول خدا ﷺ نشسته بودیم که چند نفر جوان از آنجا عبور کردند و رنگ آنحضرت تغییر کرد گفتم: یا رسول الله ما ناراحتیم از اینکه همیشه شما را نگران و گرفته می‌بینیم؟ فرمود: ما اهل بیتی هستیم که خدا آخرت را برای ما انتخاب کرده و اهل بیت من بعد از من دچار بلا و مصیبت خواهند شد تا اینکه قومی از طرف مشرق با بیرقهای سیاهی خروج کنند و حق را مطالبه نمایند و به آنها ندهند دوباره مطالبه می‌کنند و حق را نخواهند داد پس جنگ خواهند کرد تا اینکه حق را به آنها بدهند ولی آنها قبول نمی‌کنند بلکه حق را به مردی از اهل بیت من می‌دهند که زمین را پر از عدل و داد کند آن طور که پر از ظلم و ستم شده باشد،

کسی که آنها را درک کند لازم است که خود را به آنها برساند اگر چه با

سینه از روی برف بگذرد.

الباب ۱۵

فِيمَا ذَكَرَهُ ذَكْرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ

عَنِ النَّبِيِّ ﷺ مِنْ طُلُوعِ الْجَوْرِ بَعْدَهُ

۴۴۶. وَ ذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ مَعْتَلِ بْنِ يَسَارٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«لَا يَمُكُّثُ الْجَوْرُ بَعْدِي إِلَّا قَلِيلًا حَتَّى يَظْهَرَ، فَكُلَّمَا ظَهَرَ مِنَ الْجَوْرِ شَيْءٌ

ذَهَبَ مِنَ الْعَدْلِ مِثْلُهُ حَتَّى يَلِدَ الرَّجُلُ فِي الْجَوْرِ فَلَا يَعْرِفُ غَيْرَهُ» قِيلَ: يَا

رَسُولَ اللَّهِ فَمَنْ أَهْلُ الْعَدْلِ؟

قَالَ: «نَحْنُ أَهْلُ الْبَيْتِ» قِيلَ: فَمَنْ أَهْلُ الْجَوْرِ؟ قَالَ: «هُمْ إِخْوَتُنَا مِنْ بَنِي

أُمَيَّةَ الَّذِينَ بَسَطَتْ لَهُمُ الدُّنْيَا» (مسند احمد حنبل، ج ۵، ص ۶۶۲، حديث ۱۹۷۱۹۷)

۴۴۷. وَ رَوَى حَدِيثًا آخَرَ بِإِسْنَادٍ آخَرَ عَنْ مَعْتَلِ بْنِ يَسَارٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«يَطْلُعُ قَرْنُ الْجَوْرِ بَعْدِي قَرِيبًا، فَلَا يَطْلُعُ مِنْ قَرْنِ الْجَوْرِ شَيْءٌ إِلَّا مَاتَ

مِنَ الْعَدْلِ مِثْلُهُ،

ثُمَّ لَا يَطْلُعُ مِنْ قَرْنِ الْجَوْرِ شَيْءٌ إِلَّا مَاتَ مِنَ الْعَدْلِ مِثْلُهُ، ثُمَّ لَا يَطْلُعُ مِنْ

قَرْنِ الْجَوْرِ شَيْءٌ إِلَّا مَاتَ مِنَ الْعَدْلِ حَتَّى يُوَلِّدُوا لَا يَعْرِفُونَ إِلَّا الْجَوْرَ، وَلَا

يَعْمَلُونَ إِلَّا بِهِ،

ثُمَّ إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى يَعْطِفُ عَلَى خَلْقِهِ، فَيَأْمُرُ قَرْنَ الْعَدْلِ أَنْ يَطْلُعَ

رَأْسُهُ، فَلَا يَطْلُعُ مِنْ قَرْنِ الْعَدْلِ شَيْءٌ إِلَّا مَاتَ مِنَ الْجَوْرِ مِثْلُهُ، ثُمَّ لَا يَطْلُعُ

مِنْ قَرْنِ الْعَدْلِ شَيْءٌ إِلَّا مَاتَ مِنَ الْجَوْرِ مِثْلُهُ حَتَّى يُوَلِّدُ قَوْمٌ لَا يَعْرِفُونَ إِلَّا

الْعَدْلَ وَ لَا يَعْمَلُونَ إِلَّا بِهِ».

باب پانزدهم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن پیرامون کلام رسول خدا که فرمود:

پس از او ظلم و ستم بر مردم سایه خواهد افکند

۴۴۶. «معقل بن یسار» از حضرت محمد بن عبدالله (ص) روایت کرده

که فرمود:

پس از من مقدار کمی ظلم و ستم نخواهد بود. سپس ستم آشکار خواهد شد آنگاه بآن مقداریکه ستم ظاهر می‌شود عدل از بین می‌رود تا اینکه عنصر مرد، با ستم آمیخته می‌شود و غیر از ستم چیزی را نخواهد شناخت.

پرسیدند یا رسول الله پس اهل عدل چه کسانی خواهند بود؟

فرمود: ما اهل بیت، گفتند: پس اهل ستم کیانند؟

فرمود: بنی امیه که دنیا بکام آنها خواهد شد.

۴۴۷. و نیز «معقل بن یسار» از آنحضرت روایت کرده که فرمود: بعد از

من بزودی زمان ستم فرا خواهد رسید. و به همان مقداری که ستم ظاهر می‌شود عدل از بین می‌رود و وضع بگونه‌ای خواهد شد که مردمی که در آن زمان متولد می‌شوند غیر از ظلم و ستم چیزی را نشناخته و بغیر آن عمل نخواهند کرد.

پس از آن خدای مهربان بمردم لطف می‌کند و به عدل دستور می‌دهد که خود را ظاهر سازد و به همان مقدار که عدل خود را آشکار می‌سازد ستم از بین می‌رود سپس عدل زنده نمی‌شود مگر اینکه از ستم نظیر آن بمیرد. بطوریکه مردم آن زمان غیر از عدل چیزی را نشناخته و بغیر از آن عمل نخواهند کرد.

الباب ۱۶

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكْرِيَا مِنْ غَلْبَةِ الْأَعَاجِمِ عَلَى الْعَرَبِ

۴۴۸. وَ ذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ سَمُرَةَ بْنِ جُنْدَبٍ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (ص)، قَالَ:

«يُوشِكُ أَنْ يَمْلَأَ اللَّهُ أَيْدِيَكُمْ مِنَ الْأَعَاجِمِ ثُمَّ يَجْعَلَهُمْ أَسَدًا لَا يَفِرُّونَ،

فَيَقْتُلُونَ مَقَاتِلَتَكُمْ وَيَأْكُلُونَ فَيْئَكُمْ» (مسند أحمد، ج ۵، ص ۶۳۸، حديث ۱۹۶۵).

۴۴۹. وَ رَوَاهُ بِإِسْنَادٍ آخَرَ عَنْ حُذَيْفَةَ بْنِ الْيَمَانِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«يُوشِكُ اللَّهُ أَنْ يَمْلَأَ أَيْدِيَكُمْ مِنَ الْعَجَمِ وَ يَجْعَلَهُمْ أَسَدًا لَا يَفِرُّونَ

فَيَضْرِبُونَ رِقَابَكُمْ وَيَأْكُلُونَ فَيْئَكُمْ» (كنز العمال، ج ۱۱، ص ۱۸۸، حديث ۳۱۱۶۵).

الباب ۱۷

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكْرِيَا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ

مِنْ ذَمِّ بَنِي أُمَيَّةَ، وَ أَنَّهُمْ يُغَيِّرُونَ سُنَّةَ النَّبِيِّ ﷺ.

۴۵۰. رَوَى بِإِسْنَادِهِ عَنْ أَبِي ذَرٍّ، قَالَ سَمِعْتُ النَّبِيَّ (ص) يَقُولُ:

«أَنَّ أَوَّلَ مَنْ يُبَدِّلُ سُنَّتِي رَجُلٌ مِنْ بَنِي أُمَيَّةَ»

(كنز العمال، ج ۱۴، ص ۱۹۸، حديث ۳۸۳۶۸)

۴۵۱. وَ رَوَى حَدِيثًا آخَرَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، أَنَّ لِكُلِّ دِينٍ آفَةٌ، وَ آفَةُ هَذَا

الدِّينِ بَنُو أُمَيَّةَ.

وَ رَوَى فِي ذَمِّهِمْ أَحَادِيثَ جَمَاعَةٍ يُغْنِي عَنْهَا ثُبُوتَهَا مَا وَقَعَ مِنْهُمْ، وَ ذَمُّ

الْقُرْآنِ الشَّرِيفِ لَهُمْ فِي قَوْلِهِ تَعَالَى: «وَالشَّجَرَةُ الْمَلْعُونَةُ فِي

الْقُرْآنِ» (اسراء، ۶۰).

باب شانزدهم

بیانی است از زکریا در اینکه عجمها بر عربها پیروز خواهند شد

۴۴۸. «سمره بن جندب» نقل می‌کند که رسول خدا فرمود:

بزودی خداوند دست عجمها را بر شما چیره خواهد کرد. و آنها را همچون شیری قرار خواهد داد که فرار نمی‌کنند سپس به کشتار شما اقدام می‌کنند و ثروتهای شما را می‌خورند.

۴۴۹. «حذیفه یمان» از رسول خدا نقل می‌کند که حضرت فرمود:

بزودی خداوند قرارگاه را پر از عجم خواهد کرد و آنها را همچون شیر قرار خواهد داد که فرار نمی‌کنند، آنها گردنهای شما را می‌زنند و اموال و ثروتهای شما را می‌خورند.

باب هفدهم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن پیرامون مذمت بنی امیه در اینکه

سنت پیامبر اسلام را تغییر خواهند داد

۴۵۰. ابوذر از رسول خدا (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) روایت کرده که فرمود: اول کسی که

سنت مرا تغییر خواهد داد مردی است از بنی امیه.

۴۵۱. در روایت دیگر از عبدالله روایت کرده که: هر دینی آفتی دارد و

آفت این دین، بنی امیه‌اند غیر از روایاتی که در مذمت بنی امیه وارد شده قرآن هم از آن دودمان به زشتی و ناپاکی یاد می‌کند و آنها را نفرین و لعن می‌نماید.

الباب ۱۸

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكْرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ

مِنْ خُرُوجِ الْمَهْدِيِّ وَمَا بَشَّرَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ بِهِ

٤٥٢. قَالَ: حَدَّثَنَا عُبَيْدُ بْنُ أَصْبَاطٍ بْنُ مُحَمَّدٍ الْقُرَشِيُّ بِالْكُوفَةِ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبِي، قَالَ:

حَدَّثَنَا سُفْيَانُ الثَّوْرِيُّ عَنْ عَاصِمٍ عَنْ زَرِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ:

«لَا تَذْهَبِ الدُّنْيَا حَتَّى يَمْلِكَ الْعَرَبَ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي يُوَاطِئُ اسْمَهُ

إِسْمِي» (كنز العمال، ج ١٤، ص ٢٦٣، حديث ٣٨٦٥٥)

٤٥٣. وَرَوَاهُ مِنْ طَرِيقٍ آخَرَ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ:

أَنَّهُ قَالَ: «لَوْ لَمْ يَبْقَ مِنَ الدُّنْيَا إِلَّا يَوْمٌ لَطَوَّلَ اللَّهُ ذَلِكَ الْيَوْمَ حَتَّى يَبْعَثَ

فِيهِ رَجُلًا مِنِّي» أَوْ قَالَ: «مِنْ أَهْلِ بَيْتِي، يُوَاطِئُ اسْمَهُ إِسْمِي، وَاسْمُ أَبِيهِ

إِسْمُ أَبِي.» (كنز العمال، ج ١٤، ص ٢٦٧، حديث ٣٨٦٧٦)

٤٥٤. وَرَوَاهُ مِنْ طَرِيقٍ آخَرَ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:

«لَا تَذْهَبِ الدُّنْيَا حَتَّى يَمْلِكَ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي يُوَافِقُ اسْمَهُ إِسْمِي.»

(الكامل - لابن عدي، ج ٧، ص ١٦٨، حديث ٢٠٧٤)

الباب ۱۹

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكْرِيَّا مِنْ أَنَّ الْمَهْدِيَّ

وَ أئِمَّةَ الْهُدَى مِنْ أَهْلِ بَيْتِ النَّبِيِّ وَ بِهِمْ يُخْتَمُ

٤٥٥. قَالَ زَكْرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، قَالَ حَدَّثَنَا نَعِيمُ بْنُ حَمَّادٍ، قَالَ:

حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ عَنْ عَلِيِّ بْنِ حُوشَبٍ سَمِعَ مَكْحُولًا يُحَدِّثُ عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ: قَالَ:

قُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ مِمَّنَّا أئِمَّةُ الْهُدَى أَمْ مِنْ غَيْرِنَا؟ قَالَ: بَلْ مِنَّا، بِنَا يُخْتَمُ

باب هجدهم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن پیرامون بشارت پیامبر به آمدن

حضرت مهدی (عج)

۴۵۲. ابوذر از عبدالله از رسول خدا روایت کرده که فرمود:

دنیا تمام نخواهد شد تا اینکه مردی از اهل بیت من که نامش نام من است مالک زمین شود.

۴۵۳. در روایت دیگر است که آن حضرت فرمود:

اگر از دنیا بیشتر از یک روز باقی نمانده باشد خدا آن روز را طولانی می‌کند تا اینکه مردی از من یا از اهل بیت من که نام او نام من و نام پدرش نام پدر من است برانگیخته شود

۴۵۴. باز راوی روایت کرده که آن بزرگوار فرمود:

دنیا پایان نمی‌رسد تا اینکه مردی از اهل بیت من که هم نام من است حکومت نماید.

باب نوزدهم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن در اینکه حضرت مهدی (عج) و

ائمه هدی از اهل بیت پیامبرند

۴۵۵. «علی بن حُوشب» از علی بن ابیطالب (ع) روایت کرده که گفت:

به رسول خدا (ص) عرض کردم: ائمه هدی از ما یا غیر از ما خواهند بود؟

فرمود: بلکه از ما خواهند بود، دین بما ختم می‌شود همان طور که با ما شروع شد.

الدِّينَ كَمَا بِنَا فُتِحَ وَ بِنَا يَسْتَنْقِذُونَ مِنْ ضَلَالِهِ الْفِتَنِ كَمَا اسْتَنْقِذُوا مِنْ
ضَلَالِهِ الشِّرْكِ، وَ بِنَا يُؤَلِّفُ اللَّهُ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ فِي الدِّينِ بَعْدَ عَدَاوَةِ الْفِتْنَةِ كَمَا
أَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ وَ دِينِهِمْ بَعْدَ عَدَاوَةِ الشِّرْكِ»

(کنز العمال، ج ۱۴، ص ۵۹۸، حدیث ۳۹۶۸۲)

۴۵۶. وَ رَوَى زَكَرِيَّا حَدِيثًا آخَرَ، فَقَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ،
قَالَ: حَدَّثَنَا جَعْفَرُ بْنُ سُلَيْمَانَ، قَالَ: حَدَّثَنِي الْمُعَلَّى بْنُ زِيَادٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا الْعَلَاءُ بْنُ بَشِيرٍ عَنْ
أَبِي الصَّدِّيقِ النَّاجِي عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ﷺ):
«أُبَشِّرْكُمْ بِالْمَهْدِيِّ يُبْعَثُ فِي أُمَّتِي عَلَى اخْتِلَافٍ مِنَ النَّاسِ وَ زَلَّازِلَ»

(مسند احمد بن حنبل، ج ۳، ص ۴۵۱، حدیث ۱۱۰۹۲)

الباب ۲۰

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكَرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ
فِي أَنَّ الْمَهْدِيَّ مِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ عَلَيْهِمُ السَّلَام

۴۵۷. قَالَ: حَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ الْحَنْظَلِيِّ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو دَاوُدَ الْحَفَرِيُّ وَ أَبُو نَعِيمٍ
الْمَلَانِيُّ: أَنَّ يَاسِينَ الْعَجَلِيَّ حَدَّثَهُمْ، وَ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو نَعِيمٍ، قَالَ:
حَدَّثَنَا يَاسِينُ الْعَجَلِيُّ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ مُحَمَّدٍ بْنِ الْحَنْفِيَّةِ عَنْ أَبِيهِ عَلَى ابْنِ أَبِي طَالِبٍ، قَالَ:
«الْمَهْدِيُّ مِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ يُصْلِحُهُ اللَّهُ فِي لَيْلَةٍ».

(حلية الاولياء ج ۳ ص ۱۷۷)

مردم، بوسیله ما از گمراهی فتنه‌ها نجات می‌یابند همان طور که از گمراهی شرک نجات یافتند، بواسطه ما است که خدا الفت و مهربانی در دین را بعد از دشمنی بمردم عنایت فرمود

۴۵۶. ابوسعید خدری از پیامبر اسلام روایت کرده که فرمود: شما را بشارت می‌دهم که مهدی (عج) در موقع اختلاف و انقلاب امت من ظهور خواهد کرد.

باب بیستم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن در اینکه مهدی (عج)

از اهل بیت پیامبر است

۴۵۷. محمد بن حنفیه از پدر بزرگوارش حضرت علی (ع) روایت کرده که فرمود: مهدی عجل الله تعالی فرجه از ما اهل بیت است، خدا (کار) او را در یک شب اصلاح خواهد کرد.

٤٥٨. قَالَ زَكَرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ: وَحَدَّثَنَا عَبْدُ الْقُدُّوسِ الْعَطَّارُ، قَالَ: حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ عَاصِمٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا عِمْرَانُ الْقَطَّانُ، قَالَ: حَدَّثَنَا قُتَادَةُ عَنْ أَبِي نَضْرَةَ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«الْمُهْدِي مِمَّا أَهَلَ الْبَيْتَ» (كتاب الفتن لابن حماد، ج ١، ص ٣٧٦، حديث ١١١٨)

٤٥٩. وَ قَالَ زَكَرِيَّا أَيْضًا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى: قَالَ: حَدَّثَنَا نَعِيمُ ابْنُ حَمَّادٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا وَهَبُ عَنْ ابْنِ هُرَيْثٍ عَنْ الْحَارِثِ بْنِ يَزِيدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ زُرَيْرٍ الْغَافِقِيِّ سَمِعَ عَلِيًّا يَقُولُ: هُوَ رَجُلٌ مِنْ عِتْرَةِ النَّبِيِّ (ص)

٤٦٠. وَ ذَكَرَ زَكَرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ، قَالَ: حَدَّثَنِي أَبُو زَائِدَةَ زَكَرِيَّا بْنُ يَحْيَى عَنْ أَبِي زَائِدَةَ الْكُوفِيِّ، قَالَ: حَدَّثَنَا عَوْنُ بْنُ عِمَارَةَ عَنْ سُلَيْمَانَ التَّيْمِيِّ عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْمُسَيَّبِ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ: الْمُهْدِي مِنْ قُرَيْشٍ، قَالُوا: مِنْ أَيِّ قُرَيْشٍ؟

قَالَ: مِنْ بَنِي هَاشِمٍ مِنْ وَلَدِ فَاطِمَةَ

(كتاب الفتن لابن حماد، ص ٣٦٨، حديث ١٠٨٢)

الباب ٢١

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكَرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مِنْ صِفَةِ الْمُهْدِي

٤٦١. قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْقُدُّوسِ بْنُ مُحَمَّدٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ غَاصِمٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا عِمْرَانُ الْقَطَّانُ، قَالَ: حَدَّثَنَا قُتَادَةُ عَنْ أَبِي نَضْرَةَ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ﷺ): «الْمُهْدِي رَجُلٌ أَشَمُّ الْأَنْفِ أَفْنَى أَجْلَى»

(سنن أبي داود، ج ٤، ص ١٠٧، حديث ٢٤٨٥)

۴۵۸. ابوسعید خدری از رسول خدا ﷺ روایت کرده که حضرت
فرمود:
«مهدی از ما اهل بیت است».

۴۵۹. عبدالله بن زریر غافقی گوید: از علی بن ابیطالب ؑ شنیدم که
فرمود: مهدی از عترت پیامبر است.

۴۶۰. «سعید بن مسیب» گوید: ابن عباس گفت: مهدی ؑ از قریش
است گفتند: از کدام قریش؟
گفت از بنی هاشم از فرزندان فاطمه ؑ

باب بیست و یکم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن پیرامون صفت حضرت
مهدی (عج)

۴۶۱. ابوسعید خدری می‌گوید: رسول الله ﷺ فرمود:
مهدی (عج) مردی است که بینی کشیده و بلندی دارد، بسیار خوش
صورت است و موی دو طرف پیشانی او ریخته است.

الباب ۲۲

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكَرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ
مِمَّا يَكُونُ مَكْتُوباً فِي رَأْيَةِ الْمَهْدِي

۴۶۲. قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو هَاشِمٍ الرَّفَاعِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ
الرَّحْمَنِ عَنْ سُفْيَانَ عَنْ أَبِي إِسْحَاقٍ عَنْ نُوفٍ، قَالَ:
مَكْتُوبٌ فِي رَأْيَةِ الْمَهْدِي: الْبَيْعَةُ لِلَّهِ

(كتاب الفتن لابن حماد، ج ۱، ص ۳۵۶، حديث ۱۰۲۶)

الباب ۲۳

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكَرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ أَيْضاً: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ
آلِهِ، قَالَ: «بِنَا يُفْتَحُ وَبِنَا يُخْتَمُ، وَ أَنَّهُ يَكُونُ مِنْهُ مَنْ يَمْلَأُ الْأَرْضَ عَدَلاً»
وَ ذَكَرَ صِفَتَهُ

۴۶۳. حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ السَّرِيِّ، قَالَ: حَدَّثَنَا هِشَامُ بْنُ خَالِدٍ الْأَرْزَقِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ
عَنِ ابْنِ هَيْعَةَ، قَالَ: أَخْبَرَنِي إِسْرَائِيلُ بْنُ عِبَادٍ عَنْ مَيْمُونٍ عَنْ أَبِي الطُّفَيْلِ أَنَّ رَسُولَ
اللَّهِ (ﷺ) قَالَ:

«بِنَا فُتِحَ الْأَمْرَ وَبِنَا يُخْتَمُ، وَبِنَا اسْتَنْقَذَ اللَّهُ النَّاسَ فِي أَوَّلِ الزَّمَانِ، وَبِنَا
يَكُونُ الْعَدْلُ فِي آخِرِ الزَّمَانِ، وَبِنَا تَمْلَأُ الْأَرْضُ عَدَلاً كَمَا مِلَّتْ جُوراً،
تُرَدُّ الْمَظَالِمُ إِلَى أَهْلِهَا بِرَجُلٍ اسْمُهُ إِسْمَى وَ اسْمُ أَبِيهِ إِسْمُ أَبِي» وَ وَصَفَ
صِفَتَهُ، وَ ذَكَرَ ثِقَلًا فِي لِسَانِهِ وَ ضَرْبَ فَخِذِهِ الْيَسْرَى بِيَدِهِ الْيُمْنَى إِذَا أَبْطَأَ
عَلَيْهِ الْكَلَامُ.

باب بیست و دوم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن پیرامون چیزی که بر پرچم حضرت مهدی نوشته شده است

۴۶۲. نوف می‌گوید:

بر بیرق مهدی (عج) نوشته شده است بیعت فقط برای خدا است.

باب بیست و سوم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن باینکه پیامبر فرمود: اسلام با ما آغاز شد و با ما پایان می‌پذیرد و این که از ما است کسی که جهان را پر از عدل و داد خواهد کرد، آنگاه صفت او را برشمرد

۴۶۳. ابوطیفیل از حضرت محمد بن عبدالله ﷺ روایت کرده که

فرمود:

کار (دین) توسط ما آغاز شد و به ما هم پایان خواهد پذیرفت در آغاز مردم را نجات داد و بواسطه ما در آخر الزمان عدل اجراء خواهد شد، بوسیله ما است که زمین پر از عدل و داد می‌شود آن طور که پر از ظلم و ستم شده باشد، حق مردم بواسطه مردیکه همانا من است و نام پدرش همانا پدر من است بمردم بازگشت داده خواهد شد.

آنگاه آن حضرت اوصاف مهدی ﷺ را بیان فرمود و موقعی که زبان آن حضرت از شدت هیجان سنگینی می‌کرد دست راست خود را بزبانوی چپ می‌زد. و کلام خود را ادامه می‌داد.

الباب ٢٢

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكَرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ أَيْضاً

مِنْ صِفَةِ الْعَدْلِ فِي زَمَانِ الْمَهْدِي

٤٦٤. قَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ بْنُ وَكِيعٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ عَنْ مُوسَى الْجَهَنِيِّ عَنْ زَيْدِ

الْعَمِيِّ عَنْ أَبِي الصِّدِّيقِ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ عَنِ النَّبِيِّ (ص) قَالَ:

«يَكُونُ فِي أُمَّتِي الْمَهْدِيُّ يَمْلَأُهَا قِسْطاً وَ عَدْلًا كَمَا مِلَّتْ ظُلُمًا وَ جَوْرًا،

وَ تَمَطَّرُ السَّمَاءُ مَطَرًا كَعَهْدِ آدَمَ، وَ تُخْرَجُ الْأَرْضُ بِرَكَّتِهَا، وَ تَعِيشُ أُمَّتِي فِي

زَمَانِهِ عَيْشًا لَمْ تَعِشْهُ قَبْلَ ذَلِكَ فِي زَمَانٍ قَطُّ»

(كنز العمال، ج ١٤، ص ٢٧٤، حديث ٣٨٧٠٦)

٤٦٥. وَ ذَكَرَ زَكَرِيَّا أَيْضاً، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، قَالَ: حَدَّثَنَا الْمُعَلَّى بْنُ زِيَادٍ،

قَالَ: حَدَّثَنَا الْعَلَاءُ بْنُ بَشِيرٍ الْمَزْنِيُّ عَنْ أَبِي الصِّدِّيقِ النَّاجِيِّ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ، قَالَ:

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«أُبَشِّرُكُمْ بِالْمَهْدِيِّ يُبْعَثُ فِي أُمَّتِي عَلَيْهِ اخْتِلَافٌ مِنَ النَّاسِ وَ زَلَا زِلٌ،

فَيَمْلَأُ الْأَرْضَ قِسْطاً وَ عَدْلًا كَمَا مِلَّتْ ظُلُمًا وَ جَوْرًا، يَرْضَى بِهِ سَاكِنُ السَّمَاءِ،

يُقَسِّمُ الْمَالَ صَحَاحًا» قُلْنَا: وَ مَا الصَّحَاحُ؟ قَالَ: «بِالسَّوِيَّةِ بَيْنَ النَّاسِ،

فَيَمْلَأُ اللَّهُ قُلُوبَ أُمَّةٍ مُحَمَّدٍ غِنًى، وَ يَسَعُهُمْ عَدْلُهُ حَتَّى يَأْمُرَ مُنَادِيًا فَيُنَادِي

مَنْ لَهُ فِي مَالٍ حَاجَةٌ؟» قَالَ: «فَلَا يَقُومُ مِنَ النَّاسِ إِلَّا رَجُلٌ فَيَقُولُ: أَنَا،

فَيَقُولَ لَهُ: إِنَّتِ السَّادِنُ - يَعْنِي الْخَازِنُ - فَقُلْ لَهُ: إِنَّ الْمَهْدِيَّ يَأْمُرُكَ أَنْ

تُعْطِيَنِي مَالاً، فَيَقُولَ لَهُ: أَحْتُ يَعْنِي خُذْ - حَتَّى إِذَا جَعَلَهُ فِي حُجْرِهِ وَ أَبْرَزَهُ

(ندم) فَيَقُولَ: كُنْتُ أَجْشَعُ أُمَّةٍ مُحَمَّدٍ نَفْسًا أَوْ عَجَزَ عَنِّي مَا وَسِعَهُمْ» قَالَ:

باب بیست و چهارم

بیانی است از ذکرِیا در کتاب فتن از وجود عدالت در زمان حضرت مهدی (عج)

۴۶۴. ابوسعید خدری از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: مهدی (عج) در بین امت من خواهد بود و زمین را پر از عدل و داد خواهد کرد آن طور که پر از ظلم و ستم شده باشد و آسمان نظیر زمان حضرت آدم (ع) باران می‌بارد و زمین برکت خود را برای خلق بیرون می‌ریزد مردم در زمان آن حضرت طوری زندگی می‌کنند که قبل از آن، هرگز چنین زندگی نکرده باشند.

۴۶۵. و نیز ابوسعید خدری از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: شما را مژده می‌دهم بمهدی (عج) که در زمان انقلاب و اختلاف امت من ظهور می‌کند و زمین را پر از عدل و داد خواهد کرد آن طور که پر از ظلم و ستم شده باشد، ساکنین آسمان از او راضی هستند و مال را بطور صحاح تقسیم می‌کند گفتیم صحاح یعنی چه؟
فرمود: یعنی مال را میان مردم بطور مساوی تقسیم می‌کند و خداوند دل امت عجم را آن چنان بی‌نیاز و پر از عدل خواهد کرد که منادی فریاد می‌زند آیا کسی به مال احتیاجی دارد؟ کسی جز یک نفر اظهار حاجت نمی‌کند، حضرت به او می‌گوید: برو نزد خزانه‌دار و بگو: مهدی می‌گوید: مالی بمن عطا کن خازن گوید بگیر و دامن او را پر می‌کند آنگاه می‌گوید: تو شجاعترین امت محمدی، بعد از آن مال را بر می‌گرداند ولی خزانه‌دار قبول نمی‌کند

«فِيرُدَّةَ فَلَا يَقْبَلُ مِنْهُ، فَيُقَالُ لَهُ: إِنَّا لَا نَأْخُذُ شَيْئًا أَعْطَيْنَاهُ» قَالَ:
«فَيَكُونُ ذَلِكَ سَبْعَ سِنِينَ أَوْ ثَمَانِ سِنِينَ أَوْ تِسْعَ سِنِينَ ثُمَّ لَا خَيْرَ فِي الْعَيْشِ
بَعْدَهُ» أَوْ قَالَ: «لَا خَيْرَ فِي الْحَيَاةِ بَعْدَهُ».

(كنز العمال، ج ١٤، ص ٢٦١ - ٢٦٢، حديث (٣٨٦٥٣).

الباب ٢٥

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكْرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ فِي صِفَةِ عُمَرِ الْمَهْدِيِّ وَمَوْتِهِ
٤٦٦. قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْقُدُّوسِ بْنُ مُحَمَّدٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ عَاصِمٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا
عِمْرَانُ الْقُطَّانُ، قَالَ: حَدَّثَنَا قُتَادَةُ عَنْ أَبِي نَضْرَةَ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ﷺ):
«الْمَهْدِيُّ مِنَّا يَعِيشُ هَكَذَا» وَ بَسَطَ يَسَارُهُ وَ إَضْبَعَيْنِ مِنْ يَمِينِهِ:
الْمُشِيرَةِ وَ الْإِبْهَامِ، وَ عَقَدَ ثَلَاثَةً (المستدرک - للحاكم، ج ٤، ص ٥٥٧)
٤٦٧. وَ ذَكَرَ زَكْرِيَّا أَيْضًا، قَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ بْنُ وَكِيعٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ عَنْ
مُوسَى الْجُهَنِيِّ عَنْ زَيْدِ الْعَمِيِّ عَنْ أَبِي الصِّدِّيقِ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ عَنِ النَّبِيِّ (ﷺ)، قَالَ:
«يَكُونُ فِي أُمَّتِي الْمَهْدِيُّ إِنْ طَالَ عُمُرُهُ مَلِكَ عَشْرِ سِنِينَ، وَ إِنْ قَصُرَ
عُمُرُهُ مَلِكَ سَبْعِ سِنِينَ أَوْ ثَمَانِ سِنِينَ».

٤٦٨. وَ ذَكَرَ زَكْرِيَّا أَيْضًا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، قَالَ: حَدَّثَنَا جَعْفَرُ
بْنُ عَوْنٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُوسَى عَنْ زَيْدِ الْعَمِيِّ عَنْ أَبِي الصِّدِّيقِ النَّاجِي عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ
عَنِ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ:

«مِنْ أُمَّتِي الْمَهْدِيُّ، فَإِنْ قَصُرَ عُمُرُهُ أَوْ طَالَ عُمُرُهُ عَاشَ سَبْعَ سِنِينَ
أَوْ ثَمَانِ سِنِينَ أَوْ تِسْعَ سِنِينَ، يَمْلَأُ الْأَرْضَ قِسْطًا وَعَدْلًا، وَ تَنْبُتُ الْأَرْضُ
نَبَاتُهَا، وَ تَمْطُرُ السَّمَاءُ مَطَرَهَا، وَ تَنْعَمُ أُمَّتِي فِي وَلَايَتِهِ نِعْمَةً لَمْ يَنْعَمُوا
مِثْلَهَا»

(كتاب الفتن لابن حماد، ج ١، ص ٣٧٧، حديث (١١٢٧)

و می‌گوید: ما چیزی را که بخشیدیم دیگر پس نمی‌گیریم.
فرمود: مدت عمر آنحضرت هفت یا هشت یا نه سال خواهد بود و بعد از آن بزرگوار دیگر خیری در زندگی و حیات نیست.

باب بیست و پنجم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن پیرامون صفت حضرت مهدی (عج) و مرگ او

۴۶۶. ابوسعید خدری از رسول بزرگوار ﷺ روایت کرده که فرمود: مهدی (عج) در میان امت من خواهد بود اگر عمرش طولانی شود ده سال خلافت می‌کند و اگر کوتاه باشد هفت یا هشت سال حکومت خواهد نمود.

۴۶۷. و باز زکریا نقل کرده که ابوسعید خدری از پیامبر نقل کرده که فرمود: طول عمر مهدی در میان امتم ده سال و اگر کوتاه باشد هفت یا هشت سال خواهد بود.

۴۶۸. و نیز ابوسعید خدری از آن حضرت روایت کرده که فرمود: اگر عمر مهدی امت من کوتاه باشد هفت یا هشت یا نه سال است زمین را پر از عدل و داد خواهد کرد پس از آنکه پر از ظلم و ستم شده باشد و زمین گیاهان خود را می‌رویاند و آسمان باران می‌بارد امت من در آن زمان در سایه ولایت و حکومت او به نعمتی رسیده‌اند که تا کنون به چنین نعمتی دست نیافته‌اند.

٤٦٩. وَ ذَكَرَ زَكْرِيَا أَيْضًا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَكْرٍ الْبُرْسَانِيُّ عَنْ عِمْرَانَ بْنِ حُدَيْرٍ، قَالَ: حَدَّثَنِي السَّمِيطُ عَنْ كَعْبٍ عَنِ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ: «الْمَهْدِيُّ اسْمُهُ إِسْمَى، وَ يَخْرُجُ وَ هُوَ ابْنُ إِحْدَى وَ خَمْسِينَ أَوْ ثَلَاثِينَ وَ خَمْسِينَ، يَكُونُ عَلَى النَّاسِ سَبْعَ سِنِينَ».

(كتاب الفتن لابن حماد، ج ١ / ص ٣٦٥ و حديث ١٠٦٦).

الباب ٢٦

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكْرِيَّا عَنْ صِفَةِ عَطَاءِ الْمَهْدِيِّ

٤٧٠. قَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ بْنُ وَكِيعٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا جَرِيرُ بْنُ عَبْدِ الْحَمِيدِ عَنِ الْأَعْمَشِ عَنْ عَطِيَّةٍ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ، قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ (ﷺ): «يَخْرُجُ عِنْدَ انْقِطَاعِ مِنَ الزَّمَانِ وَ ظُهُورِ مِنَ الْفِتَنِ رَجُلٌ يُقَالُ لَهُ، أَلْسَفَاحٌ، وَ يَكُونُ عَطَاؤُهُ الْمَالِ حَثِيًّا».

(كتاب الفتن لابن حماد، ج ١، ص ٣٦٢ حديث ١٠٥٦)

أَقُولُ: قَوْلُهُ: «أَلْسَفَاحٌ» خِلَافُ أَحَادِيثٍ كَثِيرَةٍ رَوَاهَا هُوَ وَ غَيْرُهُ، وَ عَسَى يَكُونُ ذِكْرُ السَّفَاحِ نَفْسُهُ وَ مَا عَرَفْنَا أَنَّ السَّفَاحَ مِنْ بَنِي الْعَبَّاسِ كَانَ يَعْطَى الْمَالِ حَثِيًّا.

٤٧١. وَ ذَكَرَ زَكْرِيَّا، قَالَ: حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ خَالِدٍ الشَّيْبَانِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنِي عَبْدُ اللَّهِ بْنُ الْحُسَيْنِ، قَالَ: حَدَّثَنَا الْهَيْثَمُ عَنْ شَرِيكَ عَنْ لَيْثٍ عَنْ طَاوُوسٍ، قَالَ: الْمَهْدِيُّ سَمِيحٌ بِالْمَالِ شَدِيدٌ عَلَى الْعَمَالِ رَحِيمٌ بِالْمَسَاكِينِ.

(كتاب الفتن لابن حماد، ج ١، ص ٣٥٦، حديث ١٠٣١٨)

۴۶۹. کعب می‌گوید: رسول خدا ﷺ فرمود: نام مهدی ﷺ نام من است و سن آن بزرگوار در موقع خروج (۵۱) ساله می‌نمایاند و هفت سال در بین مردم خواهد بود.

باب بیست و ششم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن پیرامون صفت بخششهای حضرت مهدی (عج)

۴۷۰. ابوسعید خدری از حضرت محمد بن عبدالله ﷺ روایت کرده که فرمود:

به هنگام ظهور مهدی ﷺ فتنه‌هایی واقع می‌شود و مردی که او را سفاح می‌گویند مال فراوانی را می‌دهد.
سید بن طاووس می‌گوید:

لفظ سفاح در این حدیث بر خلاف آن روایاتی است که زکریا و غیر او روایت کرده‌اند، شاید لفظ سفاح را خود زکریا ذکر کرده باشد زیرا ما سفاحی که از بنی عباس باشد و مالی را بخشیده باشد سراغ نداریم

۴۷۱. لیث از طاووس روایت کرده که گفت:

مهدی ﷺ مال را می‌بخشد و در کار کارگزاران خود، سخت‌گیری می‌کند (که مال را تلف نکنند) و با مستمندان مهربان خواهد بود.

الباب ٢٧

فِي طُلُوعِ آيَةِ مَعَ الشَّمْسِ قَبْلَ ظُهُورِ الْمَهْدِيِّ

٤٧٢. وَ ذَكَرَ زَكَرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ، قَالَ: حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ أَحْمَدَ الْخُزَاعِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو وَهَبٍ عَنْ ابْنِ الْمُبَارَكِ عَنْ مُعَمَّرٍ عَنْ ابْنِ طَاوُوسٍ عَنْ عَلِيٍّ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ: لَا يَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ حَتَّى تَطْلُعَ مَعَ الشَّمْسِ آيَةٌ.

(كتاب الفتن لابن حماد، ج ١، ص ٣٣٢، حديث ٩٥١)

الباب ٢٨

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكَرِيَّا: أَنَّ الْمَهْدِيَّ هُوَ

الَّذِي يَنْزِلُ عَلَيْهِ عِيسَى بْنُ مَرْيَمَ

٤٧٣. قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْقُدُّوسِ بْنُ مُحَمَّدٍ الْبَصْرِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ عَاصِمٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا حَمَادُ بْنُ سَلَمَةَ عَنْ عَلِيٍّ بْنِ زَيْدٍ أَنَّ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عَمْرٍو ذَكَرَ الْمَهْدِيَّ، فَقَالَ أَعْرَابِي: هُوَ مُعَاوِيَةُ بْنُ أَبِي سُفْيَانَ، فَقَالَ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عَمْرٍو: لَا وَلَا كَرَامَةَ بَلْ هُوَ الَّذِي يَنْزِلُ عَلَيْهِ عِيسَى بْنُ مَرْيَمَ.

(كتاب الفتن لابن حماد، ج ١، ص ٣٧٣، حديث ١١٠٣)

الباب ٢٩

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكَرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ: أَنَّ مَنْ مَاتَ

وَلَيْسَ فِي عُنُقِهِ يَبْعَةٌ لِلْإِمَامِ مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً

رَوَى فِي هَذَا الْمَعْنَى سَبْعَةُ أَحَادِيثَ بِأَسَانِيدٍ مُتَّصِلَةٍ، نَذَكُرُ مِنْهَا بِإِسْنَادِهِ حَدِيثَيْنِ: أَحَدُهُمَا عَنْ مَوْلَانَا عَلِيِّ عَلَيْهِ السَّلَامُ، وَ الْآخَرُ عَنْ مُعَاوِيَةَ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

أَمَّا الْحَدِيثُ الَّذِي رَوَاهُ عَنْ مَوْلَانَا عَلِيِّ عَلَيْهِ السَّلَامُ، فَإِنَّهُ قَالَ:

باب بیست و هفتم

بیانی است پیرامون ظهور علامتی از خورشید قبل از ظهور حضرت مهدی (عج)

۴۷۲. ابن عباس می‌گوید: مهدی (علیه السلام) خروج نمی‌کند تا اینکه آفتاب با علامتی طلوع کند.

باب بیست و هشتم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن در اینکه مهدی همان کسی است که عیسی بن مریم بر او نازل می‌شود

۴۷۳. علی بن زید گوید: عبدالله بن عمر نامی از مهدی (علیه السلام) برد اعرابی (که در آن جا بود) گفت: مهدی معاویه بن ابی سفیان است، ابن عمر گفت: اینطور نیست که تو می‌گویی بلکه مهدی (عج) آن است که عیسی پشت سر او نماز می‌خواند.

باب بیست و نهم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن که هر کس که بمیرد و در گردن او بیعت با امام نباشد به مرگ جاهلیت مرده است

در این باره هفت حدیث به سندهای متصل بیان شده است که ما به بیان دو نمونه آن اکتفا می‌کنیم، حدیثی است از مولا علی (علیه السلام) و حدیثی است از معاویه از قول پیامبر اما حدیثی که از طرف مولا نقل شده چنین است.

٤٧٤. حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ الْوَحِيدِ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْأَزْهَرِ عَنْ يَزِيدَ عَنِ الْعَوَّامِ عَنْ أَبِي صَادِقٍ، قَالَ: قَالَ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: «مَنْ مَاتَ وَلَا إِمَامَ لَهُ مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً». وَأَمَّا الْحَدِيثُ الَّذِي رَوَاهُ عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ أَبِي سُفْيَانَ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ، فَإِنَّهُ قَالَ:

٤٧٥. حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى الذُّهَلِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ سُلَيْمَانَ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ عَيَّاشٍ عَنْ عَاصِمٍ عَنْ أَبِي صَالِحٍ عَنْ مُعَاوِيَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ مَاتَ بِغَيْرِ إِمَامٍ مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً»

(مسند احمد بن حنبل، ج ٥، ص ٦١ حديث ١٦٤٣٤)

وَرَوَاهُ كَمَا ذَكَرْنَا الْإِشَارَةَ إِلَيْهِ عَنْ مُعَاوِيَةَ (المعجم الكبير - للطبراني - ج ١٩، ص ٣٨٨، حديث ٩١٠) أَيْضًا بِطَرِيقٍ آخَرَ. وَعَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ وَ عَنْ بَنِي عُمَرَ (كنز العمال، ج ٦، ص ٦٥، ١٤٨٦٣) وَ عَنْ مُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ، وَ عَنْ أَبِي ذَرٍّ.

الباب ٣٠

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكْرِيَّا مِنْ أَمْرِ النَّبِيِّ ﷺ
بِقِتَالِ النَّاكِثِينَ وَالْقَاسِطِينَ وَالْمَارِقِينَ
وَقَدْ ذَكَرَ فِيهِ أَحَادِيثُ جَمَاعَةٍ نَذَرُ مِنْهَا حَدِيثًا وَاحِدًا بِإِسْنَادِهِ
٤٧٦. قَالَ: حَدَّثَنَا عِبَادُ بْنُ يَعْقُوبَ الرَّوَاجِي بِالْكُوفَةِ، قَالَ: حَدَّثَنَا الرَّبِيعُ بْنُ سَهْلٍ الْفَزَارِيُّ عَنْ سَعِيدِ بْنِ عُبَيْدِ الطَّائِي عَنْ عَلِيِّ بْنِ رَبِيعَةَ الْوَالِي عَنْ عَلِيٍّ، قَالَ: «عَهْدَ إِلَى النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ ﷺ إِنِّي مُقَاتِلُ بَعْدَهُ ثَلَاثَةَ أَلْفَ قَاسِطِينَ وَ النَّاكِثِينَ وَالْمَارِقِينَ» (مستدرک حاکم، ج ٣، ص ١٣٩ - ١٤٠).

٤٧٤. حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ الْوَحِيدِ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْأَزْهَرِ عَنْ يَزِيدَ عَنِ الْعَوَّامِ عَنْ أَبِي صَادِقٍ، قَالَ: قَالَ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: «مَنْ مَاتَ وَلَا إِمَامَ لَهُ مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً».

وَأَمَّا الْحَدِيثُ الَّذِي رَوَاهُ عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ أَبِي سُفْيَانَ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ، فَإِنَّهُ قَالَ:

٤٧٥. حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى الذُّهَلِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ سُلَيْمَانَ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ عَيَّاشٍ عَنْ عَاصِمٍ عَنْ أَبِي صَالِحٍ عَنْ مُعَاوِيَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ مَاتَ بِغَيْرِ إِمَامٍ مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً»

(مسند احمد بن حنبل، ج ٥، ص ٦١ حديث ١٦٤٣٤)

وَرَوَاهُ كَمَا ذَكَرْنَا الْإِشَارَةَ إِلَيْهِ عَنْ مُعَاوِيَةَ (المعجم الكبير - للطبراني - ج ١٩، ص ٣٨٨، حديث ٩١٠) أَيْضًا بِطَرِيقٍ آخَرَ.

وَعَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ وَ عَنْ بَنِي عُمَرَ (كنز العمال، ج ٦، ص ٦٥، ١٤٨٦٣) وَ عَنْ مُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ، وَ عَنْ أَبِي ذَرٍّ.

الباب ٢٠

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكَرِيَّا مِنْ أَمْرِ النَّبِيِّ ﷺ

بِقِتَالِ النَّاكِثِينَ وَالْقَاسِطِينَ وَالْمَارِقِينَ

وَقَدْ ذَكَرَ فِيهِ أَحَادِيثُ جَمَاعَةٍ نَذَكُرُ مِنْهَا حَدِيثًا وَاحِدًا بِإِسْنَادِهِ

٤٧٦. قَالَ: حَدَّثَنَا عَبَادُ بْنُ يَعْقُوبَ الرَّوَاحِيُّ بِالْكُوفَةِ، قَالَ: حَدَّثَنَا الرَّبِيعُ بْنُ سَهْلٍ الْفَزَارِيُّ عَنْ سَعِيدِ بْنِ عَبِيدِ الطَّائِي عَنْ عَلِيِّ بْنِ رَبِيعَةَ الْوَالِي عَنْ عَلِيٍّ، قَالَ:

«عَهْدَ إِلَى النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ ﷺ إِنِّي مُقَاتِلُ بَعْدَهُ ثَلَاثَةَ: الْقَاسِطِينَ وَ النَّاكِثِينَ وَ الْمَارِقِينَ»

(مستدرک حاکم، ج ٣، ص ١٣٩ - ١٤٠).

۴۷۴. علی (علیه السلام) فرمود:

«هر کس که بمیرد و امام و مقتدایی نداشته باشد بمرگ جاهلیت مرده است.»

و اما حدیثی که معاویه از پیامبر نقل کرده است چنین است.

۴۷۵. معاویه گفت: رسول خدا فرمود:

«هر کس بدون امام و رهبر بمیرد بمرگ جاهلیت مرده است.»

همانطور که اشاره رفت از معاویه باز بطریقی دیگر نقل شده است و ابن عباس از قول پیامبر (صلی الله علیه و آله) چنین نقل کرده است و نیز معاذ بن جبل از ابی ذر نقل نموده است.

باب سی‌ام

بیانی است از زکریا در کتاب فتن در اینکه پیامبر فرمان داد که باید با

ناکثین و قاسطین و مارقین بجنگید

۴۷۶. علی ربیعہ می‌گوید: علی بن ابیطالب (علیه السلام) فرمود:

پیغمبر خدا (صلی الله علیه و آله) با من عهد کرد که (بعد از آنحضرت) با سه طایفه بجنگم:

۱- ناکثین (پیمان شکنان طلحه و زبیر و اطرافیان آنها).

۲- قاسطین (ستم پیشگان معاویه و عمرو عاص و هواداران آنها).

۳- مارقین (از دین به در رفته‌ها مثل خوارج و غیره).

الباب ٢١

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكْرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مِنْ أَمْرِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ بِقَتْلِ مُعَاوِيَةَ إِذَا صَعَدَ مَنْبَرَهُ الشَّرِيفَ ٤٧٧. قَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ بْنُ وَكِيعٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشْرٍ عَنْ مُجَالِدٍ عَنْ أَبِي الْوَدَّاعِ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ عَنِ النَّبِيِّ (ص)، قَالَ:

«إِذَا رَأَيْتُمْ مُعَاوِيَةَ يَخْطُبُ عَلَى مَنْبَرِي فَأَقْرَعُوا رَأْسَهُ بِالسَّيْفِ»

(الكامل - لابن عدي - ج ٥، ص ٣٠٠).

وَ ذَكَرَ أَيْضًا حَدِيثًا آخَرَ مِنْ أَمْرِ النَّبِيِّ ﷺ بِقَتْلِ مُعَاوِيَةَ إِذَا صَعَدَ مَنْبَرَهُ:

٤٧٨. قَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ بْنُ وَكِيعٍ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي عَنِ الْحَكَمِ بْنِ ظَهْرٍ عَنْ عَاصِمٍ عَنْ زُرَّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«إِذَا رَأَيْتُمْ مُعَاوِيَةَ عَلَى مَنْبَرِي فَأَقْتُلُوهُ» (الكامل لابن عدي ج ٢، ص ٢٠٩) وَ ذَكَرَ حَدِيثًا ثَالِثًا فِي أَمْرِ النَّبِيِّ ﷺ الْأُمَّةُ بِقَتْلِ مُعَاوِيَةَ إِذَا صَعَدَ مَنْبَرَهُ

٤٧٩. فَقَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سُفْيَانَ الثَّوْرِيِّ عَنْ يُونُسَ أَوْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ مُسْلِمٍ عَنِ الْحَسَنِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص): «إِذَا رَأَيْتُمْ مُعَاوِيَةَ عَلَى مَنْبَرِي فَأَقْتُلُوهُ».

(الكامل، لابن عدي، ج ٥، ص ٩٨ و ١٠٣)

باب سی و یکم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن باینکه پیامبر (ص) فرمان قتل معاویه را صادر کرد وقتی که مردم او را بالای منبر پیامبر ببینند
 ۴۷۷. ابوسعید خدری از رسول اکرم ﷺ روایت کرده که فرمود:
 وقتی که دیدید معاویه در بالای منبر خطبه می‌خواند سر او را با شمشیر جدا سازید.

۴۷۸. عبدالله از رسول خدا ﷺ نقل می‌کند که حضرت فرمود: هرگاه معاویه را بالای منبر من دیدید او را بکشید.
 باز از رسول خدا ﷺ روایت کرده که فرمود:
 وقتی که معاویه را بر منبر من دیدید او را بکشید.
 باز حدیث دیگری از پیامبر نقل شده که به امت خود دستور داده که هر وقت معاویه را بالای منبر او دیدند بکشند.

۴۷۹. امام حسن از آنحضرت روایت کرده که فرمود:
 موقعی که معاویه را بر منبر من دیدید او را بقتل برسانید.

الباب ۲۲

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكْرِيَّا مِنْ أَمْرِ النَّبِيِّ لِعَلِّيَّ عَلَيْهِمَا السَّلَام

يُقَاتَلِ مَنْ قَاتَلَهُ مِنْ أَهْلِ الْإِسْلَامِ

رَوَى فِي ذَلِكَ أَحَادِيثُ كَثِيرَةٌ نَذَرُ بَعْضَهَا

۴۸۰. قَالَ: حَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ، قَالَ: حَدَّثَنَا جَرِيرٌ عَنِ الْأَعْمَشِ، قَالَ وَ حَدَّثَنَا

سُفْيَانُ بْنُ وَكِيعٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا جَرِيرٌ عَنِ الْأَعْمَشِ وَ أَبِي عَنْ فَطْرٍ عَنْ إِسْمَاعِيلَ ابْنِ رَجَاءٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ، قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ (ص):

«إِنَّ مِنْكُمْ مَنْ يُقَاتِلُ عَلَى تَأْوِيلِ الْقُرْآنِ كَمَا قَاتَلْتَ عَلَى تَزْوِيلَةٍ» قَالَ:

فَقَالُوا: مَنْ هُوَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «خَاصِفُ النَّعْلِ» وَ كَانَ قَدْ أَعْطَاهَا

عَلِيًّا يُصْلِحُهَا (كنز العمال، ج ۱۱، ص ۶۱۳، حديث ۳۲۹۶۷)

قَالَ إِسْمَاعِيلُ عَنْ أَبِيهِ: قَالَ رَجُلٌ لِعَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ: أُنْشِدْكَ بِاللَّهِ أَكَانَ

فِي النَّعْلِ حَدِيثٌ؟ قَالَ: «اللَّهُمَّ إِنَّكَ تَعْلَمُ أَنَّهُ كَانَ مِمَّا يَسُرُّ إِلَى نَبِيِّكَ».

وَ ذَكَرَ حَدِيثَ السَّبْعِ حَدَائِقٍ، وَ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ لِعَلِيِّ ﷺ: «لَكَ فِي

الْجَنَّةِ خَيْرٌ مِنْهَا» وَ بَكَى ﷺ، فَقَالَ: «مِمَّ بَكَوْكَ؟» قَالَ: لِضَغَائِنٍ فِي صُدُورِ

قَوْمٍ لَا يَبْدُونَهَا لَكَ إِلَّا مِنْ بَعْدِي».

(كنز العمال، ج ۱۳، ص ۱۷۶، حديث ۳۶۵۲۳).

وَ ذَكَرَ مِنْهَا حَدِيثَ نَهَى النَّبِيُّ ﷺ لِعَائِشَةَ عَنْ قِتَالِ مَوْلَانَا عَلِيٍّ ﷺ، وَ أَنَّهَا

تَنْبَحُهَا كِلَابُ الْحَوَآبِ (كنز العمال، ج ۱۱، ص ۳۳۴، حديث ۳۱۶۶۸)

وَ ذَكَرَ حَدِيثَ قِتَالِ طَلْحَةَ وَ الزُّبَيْرِ وَ اعْتِرَافِ الزُّبَيْرِ بِخَطِيئِهِ وَ رَجُوعِهِ

(مروج الذهب مسعودي، ج ۲، ص ۳۷۱)

باب سی و دوم

بیانی است از زکریا پیرامون فرمان پیامبر (ص) به علی (ع) در جنگ با مسلمانانی که با آنها جنگ دارند در این باره احادیث زیادی نقل شده که ما به بعضی از آنها اشاره می‌کنیم.

۴۸۰. ابوسعید خدری از رسول اکرم (ﷺ) روایت کرده که فرمود: بعضی از شما برای تأویل قرآن می‌جنگید آن طور که برای نزول آن جنگید پرسیدند: او کیست یا رسول الله (ﷺ) فرمود: آنکسی که نعل را بدوزد و نعلین را به علی (ع) داد که آن را بدوزد و اصلاح کند.

اسماعیل از پدرش روایت کرده که گفت: مردی به علی بن ابی طالب گفت: تو را بخدا سوگند می‌دهم آیا برای نعل حدیثی است؟ فرمود: خدایا تو می‌دانی که رسول تو پیوسته مرا خوشحال می‌ساخت سپس حدیث هفت باغ را نقل کرد و اینکه رسول خدا (ﷺ) به علی (ع) فرمود: ای علی برای تو در بهشت از آن هفت باغ بهتر است پیامبر گریه کرد سپس حضرت علی پرسید یا رسول الله برای چه گریه می‌کنی؟ فرمود: بخاطر کینه‌هایی که در دل قومی نهفته است که جز بعد از من آشکار نخواهند کرد.

سپس رسول خدا عایشه را از جنگ با علی نهی کرد و فرمود بترس از وقتی که سگان حؤب تو را پارس کنند. آنگاه حدیث جنگ طلحه و زبیر بیان فرمود به اینکه زبیر بخطای خود اعتراف خواهد کرد و از راه خود باز خواهد گشت.

و ذَكَرَ عِدَّةَ أَحَادِيثٍ فِي ذِمِّ الْخَوَارِجِ، وَ مَدَحَ مَنْ قَتَلَهُمْ، وَ كَرَامَاتِ
مَوْلَانَا عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ، وَ أَنَّ الْخَوَارِجَ كِلَابُ أَهْلِ النَّارِ

(كنز العمال، ج ١١: ص ١٩٦، حديث ٣١٢٠٣)

و ذَكَرَ الْإِحْتِجَاجَ عَلَى الْخَوَارِجِ، وَ هُوَ شَيْءٌ قَدْ أَجْمَعَ الْمُسْلِمُونَ عَلَيْهِ،
فَلَا حَاجَةَ الْآنَ إِلَى ذِكْرِ أَحَادِيثِهِ وَ الْمُبَالِغَةِ فِيهَا اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ، وَ قَدْ صَنَّفْنَا
كِتَابًا سَمَّيْنَاهُ كِتَابُ «الْيَقِينِ فِي إِخْتِصَاصِ مَوْلَانَا عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ بِأَمْرَةِ الْمُؤْمِنِينَ»
ضَمَّنَاهُ عَنْ رِجَالِهِمْ أَوْ شُيُوخِهِمْ مِائَةً وَ سَبْعَةَ وَ تِسْعِينَ حَدِيثًا وَ نُكْمِلُ بَعْدَ
ذَلِكَ مِائَتِي حَدِيثٍ وَ سِتَّةَ عَشَرَ حَدِيثًا وَ فِي تَسْمِيَّتِهِ يَعُوبُ الْمُؤْمِنِينَ
خَمْسَةَ وَ عَشْرِينَ حَدِيثًا وَ انْكَشَفَ مَا كَانَ مَسْثُورًا مِنْ ثُبُوتِ إِمَامَةِ
مَوْلَانَا عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ بَعْدَ سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ عَلَى الْمُسْلِمِينَ، وَ فِيهِ بَلَاغٌ إِلَى حِينٍ وَ
الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

الباب ٢٢

فَإِذَا ذَكَرَهُ زَكَرِيَّا مِنْ أَحَادِيثِ بَنِي قَنْطُورَاءَ، وَ حَدِيثُ الْبَصْرَةِ
٤٨١. ذَكَرَ بِإِسْنَادِهِ فِي كِتَابِ الْفِتَنِ قَالَ: ذَكَرَ رَسُولُ اللَّهِ (ص) أَرْضًا
يُقَالُ لَهَا: الْبَصْرَةُ أَوْ الْبُصَيْرَةُ إِلَى جَنْبِهَا نَهْرٌ يُقَالُ لَهُ: دِجْلَةٌ ذُو نَخْلٍ كَثِيرٍ،
فَيَنْزِلُ بِهِ بَنُو قَنْطُورَاءَ فَيَفْتَرِقُ النَّاسُ ثَلَاثَ فِرَقٍ: فِرْقَةٌ تَلْحَقُ بِأَصْلِهَا وَ
هَلَكُوا، وَ فِرْقَةٌ تَأْخُذُ عَلَى نَفْسِهَا وَ كَفَرُوا وَ فِرْقَةٌ يَجْعَلُونَ ذَرَارِيَهُمْ خَلْفَ
ظُهُورِهِمْ فَيَقَاتِلُونَ، قَتَلَاهُمْ شُهَدَاءُ يَفْتَحُ اللَّهُ عَلَى أَنْفُسِهِمْ

(كنز العمال، ج ١٤، ص ٢١٨، حديث ٣٨٤٦١)

و ذَكَرَ حَدِيثًا آخَرَ نَذَرَهُ بِإِسْنَادِهِ؛ لِأَنَّهُ مُعْجِزَةٌ لِلنَّبِيِّ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ
وَ آلِهِ.

و احادیث زیادی درباره مذمت خوارج و مدح کسی که آن‌ها را بکشد و کرامت‌های علی (علیه السلام) و اینکه خوارج سگ‌های اهل جهنمند ذکر کرده است.

آنگاه به استدلال علیه خوارج پرداخته که هم مسلمین به آن معتقدند سید بن طاووس می‌گوید: ما کتابی که نامش: کتاب الیقین فی اختصاص مولانا امیرالمؤمنین نوشته‌ایم و از شیوخ و بزرگان اهل تسنن تعداد (۱۹۷) حدیث نگاشته‌ایم و بعد از آن تعداد (۲۱۶) حدیث راجع باینکه آنحضرت را امیرالمؤمنین گفته‌اند آورده و تعداد (۱۸) حدیث درباره اینکه آن بزرگوار را امام متقین می‌گویند ذکر کرده‌ایم و تعداد (۲۵) حدیث راجع باینکه آنحضرت را یعسوب دین گفته‌اند نگاشته‌ایم.

باب سی و سوم

بیانی از زکریا پیرامون جریان بنی قنطوره و حدیث بصره

۴۸۱. زکریا در کتاب فتن از پیامبر خدا (صلی الله علیه و آله) روایت کرده که فرمود: زمینی است که آن را بصره یا بصیره می‌گویند و در کنار آن نهری است که آن را دجله گویند که دارای نخل زیادی است، بنوقنطوره در آن شهر وارد می‌شوند و هلاک خواهند شد در این وقت سه فرقه و گروه به وجود می‌آید. ۱- فرقه‌ای که به اصل خود بازگشت می‌کنند و نابود می‌شوند. ۲- فرقه‌ای که بعظمت خود مغرور شده و کافر می‌شوند ۳- فرقه‌ای که فرزندان خود در پشت سر خود قرار می‌دهند و می‌جنگند تا کشته شوند. کشته‌های آنان از شهداء خواهند بود و خدا فتح و پیروزی را بهره‌ی آنها خواهد ساخت.

٤٨٢. قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، قَالَ: حَدَّثَنَا الْخَزَاعِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا
 حَمَّادُ عَنْ عَلِيٍّ بْنِ زَيْدٍ عَنْ وَرْدَانَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ: كُنَّا فِي آخِرِ غَزْوَةِ سَلَمَةَ
 بْنِ زِيَادٍ وَفِينَا رَجُلٌ مِنَ الْأَنْصَارِ مِنْ أَصْحَابِ رَسُولِ اللَّهِ (ﷺ)، قَالَ:
 يَوْشَكَ أَنْ يَطْوِيَ مَلِكُ الْعَرَبِ، قَالَهَا ثَلَاثًا، فَقِيلَ: وَمَنْ يَطْوِيهِ؟ قَالَ: بَنُو
 قَنْطُورَاءٍ، قَوْمُ عَرَاضِ الْوُجُوهِ، فُطِسَ الْأَنْوُفُ، صَغَارُ الْأَعْيُنُ، كَانَ
 وَجُوهُهُمُ الْمَجَانُّ الْمُطْرَقَةُ حَتَّى يَنْزِلُوا قَرْيَةً قَرِيبَهُ مِنْ أَرْضِ الْعَرَبِ بَلْ
 هِيَ مِنْ أَرْضِ الْعَرَبِ يُقَالُ لَهَا: جَبَانَةُ الْلُوزِ، فَيُقَاتِلُهُمُ الْعَرَبُ قِتَالًا
 شَدِيدًا، فَيَقُولُ التُّرْكُ: ادْفَعُوا إِلَيْنَا إِخْوَانَنَا مِنَ الْعَجَمِ وَلَا نُقَاتِلْكُمْ، فَتَقُولُ
 الْعَرَبُ لِلْمَوَالِي: اَلْحِقُوا بِإِخْوَانِكُمْ، فَيَقُولُ الْمَوَالِي: وَيَحْكُمُ إِلَى الْكُفْرِ بَعْدَ
 الْإِسْلَامِ؟ قَالَ: فَيَأْتِيَهُمُ الْمَوَالِي، فَتُقَاتِلُهُمْ قِتَالًا شَدِيدًا فَيَهْزِمُهُمُ اللَّهُ حَتَّى
 لَا يَبْقَى مِنْهُمْ مُخْبِرٌ، وَيَجِيءُ الْمَوَالِي بِالْغَنَائِمِ، فَتَقُولُ الْعَرَبُ لِلْمَوَالِي:
 اخْذُونَا (اعطاني) مِمَّا غَنِمْتُمْ، فَيَقُولُونَ: وَاللَّهِ لَا نَحْذِيكُمْ وَقَدْ خَذَلْتُمُونَا.

الباب ٢٦

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكَرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مِنْ تَعْرِيفِ جَبْرِئِيلَ
 لِلنَّبِيِّ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ بِقَتْلِ الْحُسَيْنِ (ع)، وَتَرْبِيَةِ
 رُؤْيَى أَحَادِيثُ مُتَّفَقَةٍ، وَيَحِيلُ بِإِسْنَادِهِ عَلَى كِتَابِ الْفِتَنِ الْعَتِيقِ فَإِنَّهَا
 فِيهِ، إِلَّا مَا يَكُونُ حَدِيثًا مُسْتَطَرَفًا.

٤٨٣. فَقَالَ: بِإِسْنَادِهِ عَنْ صَالِحِ بْنِ أَرْبُدٍ النَّخَعِيِّ، قَالَ: قَالَتْ أُمُّ سَلَمَةَ:
 دَخَلَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ عَلَى النَّبِيِّ (ﷺ) وَأَنَا جَالِسَةٌ عَلَى الْبَابِ فَتَطَلَّعْتُ
 فَرَأَيْتُ فِي كَفِّ النَّبِيِّ (ﷺ) شَيْئًا وَهُوَ نَائِمٌ عَلَى بَطْنِهِ، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ

۴۸۲. مردی از انصار رسول الله ﷺ می‌گوید: طولی نمی‌کشد که ملک عرب در هم پیچیده شود، سه مرتبه اینسخن را گفت: پرسیدند: چه کسی ملک عرب را درهم می‌پیچد؟ فرمود: بنوقنطورا، مردمی که صورتی عریض با بینی بزرگ و پهن و چشمانی کوچک دارند. آن قومی که دارای صورتهای عریض و بینی‌های پهن و چشمان کوچک‌اند آنان مانند سپرهای آهنین هستند. آنان پیشروی می‌کنند تا بقریه‌ای که نامش «جبانة اللون» است می‌رسند، از مرکبهای خود پیاده می‌شوند و اعراب با آنها جنگ سختی می‌کنند. آنگاه طایفه ترک می‌گویند: برادران عجمی ما را به ما برگردانید تا با شما بجنگیم، اعراب به آنها می‌گویند: به برادران خود ملحق شوید، آنها می‌گویند: وای بر شما بعد از اسلام وارد کفر شویم؟؟ راوی گوید: آنگاه ایشان با گروه بنوقنطورا شدت می‌جنگند و آنها را بقدرت الهی شکست می‌دهند بطوری که هیچیک از آنها باقی نمی‌ماند بندگان غنیمتها را تصرف می‌کنند و عرب می‌گوید: از این غنیمتها بما بدهید در جواب می‌گویند: بخدا قسم بشما چیزی نخواهیم داد زیرا شما ما را یاری نکردید. و خوار گذاشتید.

باب سی و چهارم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن پیرامون تعریف جبرئیل برای پیامبر درباره شهادت حسین (علیه السلام) و تربت او

۴۸۳. ام سلمه می‌گوید: من درب اطاق نشسته بودم که امام حسین (علیه السلام) بر رسول خدا ﷺ وارد شد نگاه کردم دیدم که پیغمبر ﷺ چیزی را در کف دست گرفته و می‌بوسد و امام حسین (علیه السلام) هم در دامن آن حضرت بخواب رفته بود گفتم:

فَتَطَلَعْتُ فَرَأَيْتُ فِي كَفِّكَ شَيْئًا تُقَلِّبُهُ وَ الصَّبِي نَائِمٌ عَلَى بَطْنِكَ وَ دُمُوعِكَ تَسِيلُ، فَقَالَ: «إِنَّ جَبْرِئِيلَ أَتَانِي بِالتُّرْبَةِ الَّتِي يُقْتَلُ عَلَيْهَا وَ أَخْبَرَنِي أَنَّ أُمَّتِي يَقْتُلُونَهُ».

(کنز العمال، ج ۱۳، ص ۶۵۷، حدیث ۳۷۶۶۸)

۴۸۴. وَ رَوَى زَكَرِيَّا أَيْضًا بِإِسْنَادِهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نُجَيْ عَنْ أَبِيهِ أَنَّهُ سَافَرَ مَعَ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ، وَ كَانَ صَاحِبُ مَطْهَرَتِهِ، فَلَمَّا حَازَى نَيْتَوَى وَ هُوَ مُنْطَلِقٌ إِلَى صِفِّينَ، فَنَادَى عَلِيٌّ: «صَبْرًا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ صَبْرًا بِشَطِّ الْفَرَاتِ» قُلْتُ: وَ مَنْ ذَا أَبُو عَبْدِ اللَّهِ؟ قَالَ: «دَخَلْتُ عَلَى النَّبِيِّ (ص) ذَاتَ يَوْمٍ وَ عَيْنَاهُ تَفِيضَانِ، فَقُلْتُ: يَا نَبِيَّ اللَّهِ أَغْضَبَكَ أَحَدٌ مَاشَانُ عَيْنَيْكَ تَفِيضَانِ؟ قَالَ: بَلْ قَامَ مِنْ عِنْدِي جَبْرِئِيلُ قَبْلُ، فَحَدَّثَنِي أَنَّ الْحُسَيْنَ يُقْتَلُ بِشَطِّ الْفَرَاتِ، قَالَ: فَقَالَ: هَلْ لَكَ أَنْ أَشْمَكَ مِنْ تُرْبَتِهِ؟ قُلْتُ: نَعَمْ، فَمَدَّ يَدَهُ فَتَبَضَّ قَبْضَةً مِنْ تُرَابٍ فَأَعْطَانِيهَا، فَلَمْ أَمْلِكْ عَيْنِي أَنْ فَاضَتْ»

(مسند احمد بن حنبل، ج ۱ / ص ۱۳۷، حدیث ۴۹)

وَ نَذَكَرَ حَدِيثَ كَعْبٍ بِإِسْنَادِهِ؛ لِأَنَّهُ غَرِيبٌ.

۴۸۵. وَ ذَكَرَ زَكَرِيَّا، قَالَ: حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ، قَالَ: حَدَّثَنَا لِفْضَلُ بْنُ دَكِينٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْجَبَّارِ بْنُ الْعَبَّاسِ عَنْ عَمَّارِ الدَّهْنِيِّ، قَالَ مَرَّ عَلِيٌّ عَلَى كَعْبٍ، فَقَالَ: إِنَّ مِنْ وَلَدِ هَذَا رَجُلًا يُقْتَلُ فِي عِصَابَةٍ لَا يَجُفُّ عَرَقَ خِيُولِهِمْ حَتَّى يَرِدُوا عَلَى مُحَمَّدٍ (ص)، فَمَرَّ حَسَنٌ فَقَالُوا: هُوَ هَذَا، قَالَ: لَا، فَمَرَّ حُسَيْنٌ، فَقَالُوا: هُوَ هَذَا، فَقَالَ: نَعَمْ.

(مسند احمد بن حنبل، ج ۱، ص ۱۳۷، حدیث ۴۹)

یا رسول الله من نگاه کردم دیدم که شما چیزی را در کف گرفته‌اید و می‌بوسید و حسین (علیه السلام) در دامت بخواب رفته و شما گریه می‌کنی؟ فرمود: جبرئیل از خاکی که حسینم را روی آن می‌کشند برای من آورد و مرا خبر داد که اتمم او را خواهند کشت.

۴۸۴. عبدالله بن نجی از پدرش روایت کرده که گفت: با علی بن ابی طالب مسافرت کردم و من آفتابه دار آنحضرت بودم و آنحضرت بسوی صفین می‌رفت وقتی که روبروی نینوا رسیدیم آن حضرت فرمود: یا ابا عبدالله در شط فرات صبر کن، پرسیدم: ابا عبدالله کیست؟ فرمود: یک روز خدمت پیامبر خدا رفتم دیدم که چشمان آنحضرت گریان است گفتم: یا رسول الله برای چه گریه می‌کنی آیا کسی بتو غضب کرده، چرا چشمهای تو گریانند؟! فرمود: ساعتی قبل جبرئیل نزد من بود بمن خبر داد: حسینم را در کنار شط فرات می‌کشند، آنگاه بمن گفت: مایلی که تربت او را برای تو بیاورم تا بیوئی گفتم: آری پس دست خود را دراز کرد و یک مشت خاک برای من آورد بعد از آن دیگر چشمم از اشک خشک نشد.

۴۸۵. عمار دهنی می‌گوید: علی بن ابیطالب (علیه السلام) از نزد کعب عبور کرد و فرمود: یکی از فرزندان این کعب در آن گروهی است که با رنج و درد کشته می‌شود در حالیکه عرق اسبهایشان خشک نمی‌شود تا بر حضرت محمد (صلی الله علیه و آله) وارد شوند و در آن موقع امام حسن (علیه السلام) از آنجا عبور کرد پس گفتند آیا این مرد است؟ فرمود: نه، بعد از آن امام حسین (علیه السلام) از آن جا عبور کرد گفتند: آیا این مرد است. فرمود: آری.

٤٨٦. وَ ذَكَرَ زَكَرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ أَيْضًا، قَالَ: حَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ مُوسَى، قَالَ: حَدَّثَنَا الْمَقْدَمِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا جَعْفَرٌ، قَالَ: حَدَّثَنِي خَالَتِي أُمُّ سَالِمِ بِنْتِ مُسْلِمٍ، قَالَتْ: لَمَّا قُتِلَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ مَطَرْنَا كَالْدَمِ عَلَى الْبُيُوتِ وَالْجُدُرِ، فَبَلَّغْنَا أَنَّهُ كَانَ بِالشَّامِ وَالْكُوفَةِ وَخَرَّاسَانَ.

(مختصر تاريخ دمشق، ج ٧، ص ١٥٠)

٤٨٧. وَ ذَكَرَ زَكَرِيَّا حَدِيثَيْنِ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ أَنَّهُ قَالَ: رَأَيْتُ النَّبِيَّ (ص) فِي الْمَنَامِ وَمَعَهُ قَارُورَةٌ فِيهَا دَمٌ، قُلْتُ: مَا هَذَا الدَّمُ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «دَمُ الْحُسَيْنِ وَأَصْحَابِهِ قَدْ اتَّعَبَنِي مِنْذُ الْيَوْمِ وَأَنَا التَّقِطُ».

قَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ: فَحَفَظْتُ وَعَدَدْتُ فَإِذَا هُوَ الْيَوْمَ الَّذِي قُتِلَ الْحُسَيْنُ

(مختصر تاريخ دمشق / ج ٧ / ص ١٥٢)

٤٨٨. وَ ذَكَرَ حَدِيثًا آخَرَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ هُرْثَمَةَ بْنِ سَلَمَى، قَالَ: خَرَجْتُ مَعَ عَلَى مُخْرِجِهِ إِلَى صَفَيْنَ، فَمَرُّوا بِكَرْبَلَا، فَصَلَّى بِنَا الْعَصْرَ إِلَى شَجَرَةٍ، فَلَمَّا انْصَرَفَ رَفَعَ تُرَابًا إِلَى أَنْفِهِ فَشَمَّهُ، ثُمَّ قَالَ: «وَيُحَكِّ مِنْ تُرْبِهِ لِيَقْتُلَنَّ عَلَيْكَ أَقْوَامٌ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ بِغَيْرِ حِسَابٍ» فَلَمَّا انْصَرَفَ انْصَرَفْتُ مَعَهُ، وَكَانَتْ امْرَأَتِي شَيْعَةً لِعَلَى، فَقُلْتُ لَهَا: يَا هَذِهِ أَلَا تَعْجَبِينَ مِنْ صَدِيقِكَ أَبِي الْحَسَنِ، مَرَّ بِكَرْبَلَا فَصَلَّى بِنَا الْعَصْرَ فَلَمَّا انْصَرَفَ رَفَعَ تُرَابًا إِلَى أَنْفِهِ فَشَمَّهُ، ثُمَّ قَالَ: «وَيُحَكِّ مِنْ تُرْبَةٍ لِيَقْتُلَنَّ عَلَيْكَ أَقْوَامٌ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ بِغَيْرِ حِسَابٍ» فَقَالَتْ: وَاللَّهِ مَا قَالَ إِلَّا مَا قَدْ قِيلَ لَهُ، ثُمَّ قُضِيَ إِنِّي خَرَجْتُ مَعَ عُبَيْدِ اللَّهِ عَلَى الْخَيْلِ وَنَسِيتُ الْحَدِيثَ حَتَّى مَرَرْتُ بِالشَّجَرَةِ الَّتِي صَلَّى إِلَيْهَا عَلِيٌّ،

۴۸۶. جعفر می‌گوید: خاله‌ام ام سالم دختر مسلم برای من گفت: وقتیکه امام حسین (علیه السلام) کشته شد آسمان بر خانه و دیوارهای ما خون بارید، بعد از آن بما خبر رسید که این حادثه در شام و کوفه و خراسان هم رخ داده است.

۴۸۷. زکریا دو حدیث از ابن عباس نقل کرده که هر دو مثل هم‌اند. ابن عباس می‌گوید:

رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) را در خواب دیدم که شیشه‌ای پر از خون بدست دارد، پرسیدم یا رسول الله این چه خونی است؟! فرمود: این خون حسین و اصحاب او است که از آن روزی که کشته شده مرا عزادار کرده است. ابن عباس گفت: من کلام پیامبر را بخاطر سپردم و دانستم همان روزی بوده که حسین کشته شده است.

۴۸۸. «هرثمه بن سلمی» می‌گوید:

با علی (علیه السلام) بسوی صفین خارج شدیم تا اینکه بکربلاء عبور کردیم و نماز عصر را نزدیک درختی با آنحضرت خواندیم، وقتیکه برگشت خاکی برداشت و بوئید و فرمود: وای بر تو ای خاک، زیرا گروهی بر روی تو کشته می‌شوند که بدون حساب داخل بهشت خواهند شد. وقتی که علی (علیه السلام) برگشت منم با او برگشتم، و به زخم که از شیعیان علی بود گفتم: تعجب نمی‌کنی از مولای خود علی که عبورش بکربلا افتاد و با ما نماز عصر را خواند و موقعی که برگشت خاکی را مقابل بینی خود آورده آن را بوئید و فرمود: وای بر تو ای خاک زیرا گروهی روی تو کشته می‌شوند که بدون حساب داخل بهشت می‌شوند؟! زخم در جواب گفت: بخدا قسم که علی بی جهت چیزی را نمی‌گوید بلکه (خدا و رسول باو گفته‌اند). راوی گوید: چند صبحی که گذشت من با عبیدالله و مالهای سواری او (بسوی کربلا) خارج شدیم و حدیث علی (علیه السلام) را فراموش کرده بودم تا اینکه عبور من بهمان درخت افتاد و من بیاد آن موضوع افتادم و اسب خود را راندم تا نزد

فَكَانِي أَنْظُرَ إِلَيْهِ فَضَرَبْتُ خَاصِرَةَ فَرَسِي حَتَّى صِرْتُ إِلَى الْحُسَيْنِ
فَقَصَصْتُ عَلَيْهِ الْقِصَّةَ، فَقَالَ: «يَا هَرِثْمَةَ عَلَيْنَا أَمْ مَعَنَا؟» قُلْتُ: لَا عَلَيْكَ وَ
لَا مَعَكَ، قَالَ: «وَلَمْ؟» قُلْتُ: إِنِّي تَرَكْتُ خَلْفِي ذُرِيَّةَ ضُعَفَاءٍ أَخَافُ مِنْ ابْنِ
زِيَادٍ عَلَيْهِمْ، فَقَالَ: «أَمَّا فَالْحَقُّ بِهِمْ فَإِنَّهُ لَا يَسْمَعُ وَاعْيَتُنَا رَجُلٌ لَا يَجِيبُنَا
إِلَّا أَكَبَّهُ اللَّهُ فِي النَّارِ» (شرح نهج البلاغه ابن ابی الحدید - ج ٣ / ص ١٦٩، ١٧٠)

٤٨٩. وَ ذَكَرَ زَكَرِيَا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ حَدِيثًا فَقَالَ: حَدَّثَنَا الْحُسَيْنُ بْنُ
عَمْرِو الْعَنْقَرِي، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو عَسَانَ عَنْ عَبْدِ السَّلَامِ بْنِ حَرْبٍ عَنْ عَبْدِ
الْمَلِكِ بْنِ كَرْدُوسٍ حَاجِبِ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ زِيَادٍ، قَالَ: دَخَلْتُ الْقُصْرَ مَعَ
عُبَيْدِ اللَّهِ ابْنِ زِيَادٍ، فَأَضْطَرَمَّ الْقُصْرُ نَارًا، فَجَعَلَ عُبَيْدُ اللَّهِ يَتَّقِي بِكُمِهِ عَنْ
وَجْهِهِ، ثُمَّ قَالَ: لَا تَخْبِرُ بِهِذَا أَحَدًا (مجمع الزوائد / ج ٩ / ص ١٩٦)

٤٩٠. وَ ذَكَرَ حَدِيثًا آخَرَ، قَالَ: حَدَّثَنَا الْعَنْقَرِي، قَالَ: حَدَّثَنَا شَهَابُ ابْنِ
عَبَادٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ عَنْ الْأَعْمَشِ عَنْ عُمَارَةَ بْنِ عُمَيْرٍ، قَالَ:
رَأَيْتُ رُؤْسَ عُبَيْدِ اللَّهِ وَأَصْحَابِهِ قَدْ نَصَبْتُ فِي الرَّحْبَةِ، فَجَاءَتْ حَيَّةٌ تُحْلِلُ
الرُّؤُوسَ حَتَّى دَخَلَتْ فِي مَنْخَرِي عُبَيْدُ اللَّهِ ثُمَّ خَرَجْتُ ثُمَّ جَاءَتْ، فَقَالُوا: قَدْ
جَاءَتْ قَدْ جَاءَتْ، فَدَخَلَتْ فَلَمْ تَخْرُجْ

(سنن الترمذی، ج ٥، ص ٦٦٠، حدیث ٣٧٨٠)

حسین (علیه السلام) آمد و قصه را به عرض آن حضرت رساندم، فرمود: هر ثمه تو به نفع مائی یا به ضرر ما؟ گفتم بر هیچکدام، فرمود: چرا؟ گفتم من دارای بچه‌های کوچکی هستم و می‌ترسم که ابن زیاد آنها را از بین ببرد، فرمود: برگرد به آنها ملحق شو زیرا کسی که صدای غریبی مرا بشنود و مرا یاری نکند خداوند او را بصورت در آتش دوزخ خواهد انداخت.

۴۸۹. عبدالملک بن کردوس دربان عبیدالله بن زیاد می‌گوید: با عبیدالله داخل قصر شدیم که ناگاه آتشی در قصر شعله ور شد و عبیدالله بوسیله آستین خود آن آتش را از صورت دور می‌کرد و بمن می‌گفت: این موضوع را جائی نگوئی.

۴۹۰. عماره بن عمیر می‌گوید: سر عبیدالله و یاران او را دیدم که در رجه بالای نیزه زده بودند و ماری آمد در بین سرها گردش کرد تا آمد نزد سر عبیدالله و داخل سوراخ بینی او شد، آنگاه بیرون آمد و در مرتبه دوم - در حالیکه مردم می‌گفتند - آمد آمد - داخل بینی او شد و بیرون نیامد.

٤٩١. وَ ذَكَرَ زَكَرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ حَدِيثًا آخَرَ، فَقَالَ: حَدَّثَنَا أَحْمَدُ ابْنُ سَعِيدٍ الدَّارِمِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا مَهْدِيُّ بْنُ مَيْمُونٍ، قَالَ: حَدَّثَنِي مَرْوَانُ مَوْلَى هِنْدٍ، قَالَ: حَدَّثَنِي بَوَّابُ بْنُ زِيَادٍ قَالَ: لَقَدْ نَظَرْتُ إِلَى حَيْطَانِ دَارِ الْأَمَارَةِ يَوْمَ جِي بَرَأْسِ الْحُسَيْنِ وَكَانَهَا تَسِيلُ دَمًا

وَذَكَرَ حَدِيثًا فِي أَحْجَارِ بَيْتِ الْمُقَدَّسِ بَعْدَ قَتْلِ الْحُسَيْنِ صَلَوَاتَ اللَّهِ عَلَيْهِ، قَالَ:

٤٩٢. حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ سَعِيدٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ، قَالَ: حَدَّثَنَا حَمَّادُ عَنْ مَعْمَرٍ، قَالَ: إِنَّ أَوَّلَ مَا عَرَفَ الزُّهْرِيُّ أَنَّهُ كَانَ عِنْدَ عَبْدِ الْمَلِكِ بْنِ مَرْوَانَ، فَسَأَلَ جَلَسَاءَهُ مَنْ مِنْكُمْ مَنْ يَعْلَمُ مَا صَنَعَتْ أَحْجَارُ بَيْتِ الْمُقَدَّسِ يَوْمَ قَتْلِ الْحُسَيْنِ؟ فَلَمْ يَكُنْ عِنْدَ أَحَدٍ مِنْهُ عِلْمٌ، فَقَالَ الزُّهْرِيُّ: بَلَّغْنِي أَنَّهُ لَمْ يُقْلَبْ يَوْمَئِذٍ مِنْهَا حَجَرٌ إِلَّا وَجَدُوا تَحْتَهُ دَمًا عَبِيْطًا (مختصر تاريخ دمشق ج ٧، ص ١٥٠).

٤٩٣. وَ ذَكَرَ زَكَرِيَّا حَدِيثًا آخَرَ فِي ذَلِكَ، فَقَالَ: حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ سَلَمَةَ قَالَ: حَدَّثَنَا اسْبَاطُ عَنْ أَبِي بَكْرِ الْهَذَلِيِّ عَنِ الزُّهْرِيِّ، قَالَ: لَمَّا قُتِلَ الْحُسَيْنُ ابْنُ عَلِيٍّ لَمْ تُقْلَبْ بِبَيْتِ الْمُقَدَّسِ حِصَاةٌ إِلَّا وَجَدَ تَحْتَهَا دَمٌ عَبِيْطٌ (دم المذبوح) (مختصر تاريخ دمشق، ج ٧، ص ١٥٠)

٤٩٤. وَ ذَكَرَ زَكَرِيَّا، قَالَ: حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ السَّعْدِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو عَاصِمٍ عَنْ ابْنِ جُرَيْجٍ عَنْ ابْنِ شَهَابٍ، قَالَ: مَا قُلِبَ حَجَرٌ بِالشَّامِ يَوْمَ قَتْلِ الْحُسَيْنِ إِلَّا عَنْ دَمٍ

(مجمع الزوائد: ج ٩، ص ١٩٦)

۴۹۱. دربان ابن زیاد می‌گوید:

روزی که سر حسین (علیه السلام) را در حیاط‌های دارالاماره آوردند من نگاه می‌کردم و می‌دیدم مثل اینکه از سر آن حضرت خون جاری است. وی این حدیث را بعد از شهادت امام حسین (علیه السلام) در کنار سنگ‌های بیت المقدس می‌گفت.

۴۹۲. حماد از معمر نقل کرده که می‌گفت:

روزی عبدالملک مروان از اهل مجلس خود پرسید کدام یک از شماها می‌دانید که در روز قتل حسین (علیه السلام) سنگ‌های بیت المقدس چه عملی کردند؟ هیچکس را درباره این موضوع اطلاعی نداشت ولی زهری در جواب گفت: به من خبر رسیده که در آن روز هیچ سنگی را بلند نمی‌کردند مگر اینکه خون تازه در زیر آن می‌یافتند.

۴۹۳. ابوبکر هذلی از زهری نقل کرده که گفت:

وقتی که حسین بن علی (علیه السلام) کشته شد هیچ سنگ ریزه‌ای را در بیت المقدس بلند نمی‌کردند مگر اینکه خون تازه در زیر آن یافت می‌شد.

۴۹۴. ابن شهاب گوید:

روز قتل امام حسین (علیه السلام) هیچ سنگی را حرکت نمی‌دادند مگر اینکه زیر آن خون بود.

٤٩٥. وَ ذَكَرَ زَكَرِيَّا أَيضًا، قَالَ: حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْقَاسِمِ، قَالَ: حَدَّثَنَا هِشَامُ بْنُ سَعْدٍ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْمُسَيْبِ: أَنَّ عَبْدَ الْمَلِكِ بْنَ مَرْوَانَ كَتَبَ إِلَيْهِ: هَلْ تَعْلَمُ آيَةً كَانَتْ يَوْمَ قَتْلِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ؟ قَالَ سَعِيدٌ: نَعَمْ، مَا قَلَبْتُ حِصَاةً فِي بَيْتِ الْمُقَدَّسِ يَوْمَ قَتْلِ الْحُسَيْنِ إِلَّا وَجَدْتُ تَحْتَهَا دَمٌ عَبِيْطٌ (دم المذبوح)

(مختصر تاريخ دمشق، ج ٧، ص ١٥٠)

٤٩٦. وَ رَوَى زَكَرِيَّا فِي «بَابِ جَوَامِعِ فِي الْفِتَنِ» قَالَ: حَدَّثَنَا يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ الدَّوْرَقِي، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو ثُمَيْلَةَ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ وَاقِدٍ، وَ حَدَّثَنَا الدَّوْرِي، قَالَ: حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ وَاقِدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ ابْنِ بُرَيْدَةَ عَنْ أَبِيهِ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (ص) كَانَ يَخْطُبُ إِذَا أَقْبَلَ الْحَسَنَ وَ رَفَعَهُمَا، ثُمَّ قَالَ: «صَدَقَ اللَّهُ إِنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَ أَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ» نَظَرْتُ إِلَى هَذَيْنِ الصَّبِيَّيْنِ يَمْشِيَانِ وَ يَعْثِرَانِ فَلَمْ أَصْبِرْ حَتَّى قَطَعْتُ حَمْدِي وَ رَفَعْتُهُمَا».

(مختصر تاريخ دمشق: ج ٧، ص ١٢٢)

الباب ٣٥

فِيمَا نَذَرَهُ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ لِزَكَرِيَّا عَنِ النَّبِيِّ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَ آلِهِ: أَنَّ النَّاسَ دَخَلُوا فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا وَ سَيَخْرُجُونَ مِنْهُ أَفْوَاجًا قَالَ مَا هَذَا لَفْظُهُ

٤٩٧. قَالَ: حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ سَلَمَةَ اللَّبْقِي، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو أُسَامَةَ قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو إِسْحَاقِ الْفَرَارِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا الْأَوْزَاعِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو عَمَّارٍ، قَالَ: حَدَّثَنِي جَارٌ كَانَ لِجَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ:

قَدَّمْتُ مِنْ سَفَرٍ فَجَاءَنِي جَابِرٌ، فَسَلَّمَ عَلَيَّ، فَجَعَلْتُ أُحَدِّثُهُ عَنْ إِفْتِرَاقِ

۴۹۵. «سعید بن مسیب» گوید:

عبدالملک مروان نامه‌ای بمن نوشت: آیا در روز قتل امام حسین (علیه السلام) علامتی در کار بود؟ سعید بن مسیب در جوابش نوشت: آری در بیت المقدس هیچ سنگی را حرکت نمی‌دادند مگر اینکه خون تازه در زیر آن یافت می‌شد.

۴۹۶. عبدالله بن بریده از پدرش روایت کرده که روزی رسول الله (صلی الله علیه و آله و سلم) خطبه می‌خواند که ناگاه امام حسن و امام حسین (علیهما السلام) در حالیکه هر کدام پیراهن قرمزی پوشیده بودند می‌آمدند و بزمین می‌خوردند. راوی گوید: پیغمبر خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) از منبر بزر آمد و آن دو بزرگوار را بغل کرد و فرمود: خدا راست فرموده که: «جز این نیست که ثروت و فرزندان شما فتنه‌اند»

من به ایندو کودک نظر کردم که می‌آمدند و بزمین می‌خوردند نتوانستم صبر کنم تا اینکه حدم را قطع کردم و ایشان را بلند کردم.

باب سی و پنجم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن پیرامون سخن پیامبر که فرمود:

مردمی که گروه گروه در دین الهی وارد می‌شدند بزودی دسته دسته

خارج می‌شوند

۴۹۷. ابوعمار می‌گوید: همسایه جابر بن عبدالله برای من نقل کرد که من از سفر آمده بودم و جابر بدیدن من آمده سلام کرد و سپس از بی وفایی مردم برایش گفتم او شروع به گریه کرد و گفت:

النَّاسِ وَ مَا أَحَدَثُوا، فَجَعَلَ جَابِرٌ يَبْكِي، ثُمَّ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ (ص)، يَقُولُ: «إِنَّ النَّاسَ دَخَلُوا فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا، وَ سَيَخْرُجُونَ مِنْهُ أَفْوَاجًا» (كنز العمال ج ١١: ص ١٢٤، حديث ٣٠٨٧٤)

الباب ٣٦

فِيمَا نَذَرَهُ مِنْ كِتَابِ زَكْرِيَّا فِي الْفِتَنِ فِي أَنَّ أَهْلَ مَكَّةَ يَخْرُجُونَ مِنْهَا فَلَا يَعُودُونَ إِلَيْهَا أَبَدًا ٤٩٨. قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ عَفَّانٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ لَهْيَعَةَ عَنْ أَبِي الزُّبَيْرِ عَنْ جَابِرٍ أَنَّ عُمَرَ بْنَ الْخَطَّابِ أَخْبَرَهُ أَنَّهُ سَمِعَ رَسُولَ اللَّهِ (ص)، يَقُولُ: «سَيَخْرُجُ أَهْلُ مَكَّةَ مِنْهَا ثُمَّ لَا يُعْبَرُ بَعْدَهُمْ إِلَّا قَلِيلٌ حَتَّى تُعْمَرَ وَ تُمْتَلَى ثُمَّ يَخْرُجُونَ مِنْهَا وَ لَا يَعُودُونَ فِيهَا أَبَدًا».

(كنز العمال: ج ١٤، ص ٢١٨، حديث ٣٨٤٥٩)

وَ رَوَاهُ بِطَرِيقٍ آخَرَ فِي تَرْجُمَةِ أَخْبَارِ جَوَامِعِ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

الباب ٣٧

فِيمَا نَذَرَهُ عَنْ زَكْرِيَّا مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ أَنَّ مَوْلَانَا عَلِيًّا عَلَيْهِ السَّلَامُ لَمَّا أَخْبَرَ أَصْحَابَهُ بِحَالِهِ وَ غَلَبَةِ بَنِي أُمَيَّةَ رَحَلَ جَمَاعَةً مِنْهُمْ إِلَى مُعَاوِيَةَ ٤٩٩. قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو صَالِحٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا حَرْمَلَةُ بْنُ عِمْرَانَ عَنْ سَعِيدِ بْنِ أَبِي سَالِمٍ الْجَيْشَانِي، قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا سَالِمٍ يَقُولُ: كُنَّا مَعَ عَلِيِّ ابْنِ أَبِي طَالِبٍ بِالْكُوفَةِ، فَقَالَ يَوْمًا مِنَ الْأَيَّامِ وَ نَحْنُ عِنْدَهُ: «إِنِّي سَبَطْتُ مِنَ الْأَسْبَاطِ أَقَاتِلُ عَلَى حَقِّ لِيُقُومَ وَ لَنْ يَقُومَ وَ الْأَمْرُ لَهُمْ، فَإِذَا

از رسول خدا ﷺ شنیدم که فرمود: همانطور که مردم در آغاز گروه گروه مسلمان می‌شدند به همان صورت هم از دین خارج خواهند شد.

باب سی و ششم

بیانی است از کتاب فتن زکریا که اهل مکه از شهر خارج شده و هیچگاه باز نخواهند گشت

۴۹۸. عمر بن خطاب از حضرت محمد بن عبدالله ﷺ روایت کرده که فرمود: بزودی اهل مکه از مکه خارج می‌شوند و پس از آن تغییر چندانی واقع نخواهد شد تا اینکه دوباره به مکه پناهنده شوند آنگاه از مکه خارج می‌شوند و هیچگاه بر نمی‌گردند.

باب سی و هفتم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن خود پیرامون سخنان حضرت علی (ع) به یاران خود که فرمود: زمانی نخواهد گذشت که بنی امیه بر شما چیره خواهند شد و گروهی بسوی اندیشه معاویه خواهند رفت
۴۹۹. ابوسالم می‌گوید:

ما در کوفه در خدمت امیرالمؤمنین علی بن ابی طالب ﷺ بودیم، یکی از روزها که در خدمتش بودیم فرمود:
کدام سبط از اسباط است که برای حق می‌جنگد تا حق را اقامه کند ولی حق اقامه نخواهد شد و امر خلافت برای آنها (بنی امیه) خواهد بود و

كَثُرُوا فَتَنَافَسُوا فَتَقَاتَلُوا قَتِيلَهُمْ بَعَثَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ أَقْوَامًا مِنْ أَهْلِ
 الْمَشْرِقِ، فَتَقَاتَلَهُمْ بَدَدًا وَ أَحْصَاهُمْ عَدَدًا، وَ اللَّهُ لَا يَمْلِكُونَ سَنَةً إِلَّا مَلَكَنَا
 سَنَتَيْنِ، وَ لَا يَمْلِكُونَ سَنَتَيْنِ إِلَّا مَلَكَنَا أَرْبَعًا، وَ مَا مِنْ ثَلَاثِمِائَةٍ تَخْرُجُ إِلَى يَوْمِ
 الْقِيَامَةِ، إِلَّا لَوْ شِئْتُ لَسَمَّيْتُ لَكُمْ سَائِقَهَا وَ نَاعِقَهَا». قَالَ: فَقُلْتُ لِبَعْضِ
 أَصْحَابِي: فَمَا الْمَقَامُ وَقَدْ أَخْبَرَ أَنَّ الْأَمْرَ لَهُمْ، قَالُوا: لَا شَيْءَ قَالَ: فَاسْتَأْذَنَّا
 إِلَى مِصْرَ، فَأَذِنَ لِمَنْ شَاءَ، وَ أُعْطِيَ كُلَّ رَجُلٍ مِثْلَ أَلْفِ دِرْهَمٍ، وَ أَقَامَ مَعَهُ
 طَائِفَةً مِثْلًا.

(كتاب الفتن لابن حماد، ج ١، ص ١٢٧، حديث ٣٠٤)

الباب ٢٨

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكْرِيَّا فِي تَرْجُمَةِ أَخْبَارِ جَوَامِعَ عَنْ مَوْلَانَا

عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ، فِي الْإِشَارَةِ إِلَى الْمَهْدِيِّ عَلَيْهِ السَّلَامُ

٥٠٠. قَالَ: حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ الذُّهْلِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ

عَنِ الْأَعْمَشِ عَنْ إِبْرَاهِيمَ التَّيْمِيِّ عَنِ الْحَارِثِ بْنِ سُوَيْدٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي
 طَالِبٍ، قَالَ: «يَنْقُصُ الْإِسْلَامُ حَتَّى لَا يُقَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، فَإِذَا فَعَلَ

ذَلِكَ ضَرَبَ يَعْصُوبُ الدِّينِ بِذَنْبِهِ، فَإِذَا فَعَلَ ذَلِكَ بَعَثَ اللَّهُ قَوْمًا
 يَجْتَمِعُونَ كَمَا تَجْتَمِعُ قَرْعُ الْخَرِيفِ، وَ اللَّهُ إِنِّي لَأَعْرِفُ إِسْمَ أَمِيرِهِمْ

(كنز العمال، ج ١٤، ص ٥٥٧، حديث ٣٩٥٩١).

وَ مَنَاحِ رِكَابِهِمْ»

موقعی که (بنی امیه) زیاد شدند و بدنیا میل پیدا کردند و قربانی خود را کشتند خدا قومی را از مشرق می‌فرستد تا هر یک از آنها را بکشد بخدا سوگند که آنها یک سال سلطنت نمی‌کنند مگر اینکه ما دو سال سلطنت می‌کنیم و آنها دو سال سلطنت نمی‌کنند مگر اینکه ما چهار سال سلطنت خواهیم کرد، راوی گوید: ببعضی از یاران خود گفتم: جای ماندن ما نیست زیرا علی (علیه السلام) می‌گوید: امر خلافت برای بنی امیه خواهد بود، یاران من گفتند: پس دیگر چیزی در کار نیست آنگاه از آن حضرت اجازه گرفتیم برای مصر، آن بزرگوار بھر کسیکه خواست اجازه داد و به هر کدام از آنها دو هزار درهم داد و عده‌ای هم با آن حضرت ماندند.

باب سی و هشتم

بیانی است از زکریا پیرامون روایاتی که از علی (علیه السلام) رسیده که در

آنها به ظهور حضرت مهدی (عج) اشاره شده است

۵۰۰. حارث بن سوید از علی بن ابیطالب (علیه السلام) روایت کرده که فرمود: اسلام بطوری ضعیف و ناتوان می‌شود که شهادت به یگانگی خدا نتوان داد موقعی که کار به اینجا رسید حاکم دینی با تابعین خود حرکت می‌کند و بهنگام حرکت خداوند قومی را بر می‌انگیزد که بدور او اجتماع کنند آنطور که بدور قرع الخریف اجتماع می‌کنند بخدا قسم که من اسم امیر و محل خواباندن شتران آنها را می‌دانم.

الباب ۳۹

مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ فِيمَا رَوَاهُ مِنْ خُلُوفِ الْمَدِينَةِ

مِنْ أَهْلِهَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ

۵۰۱. قَالَ: حَدَّثَنَا أَيُّوبُ عَنِ الْحُسَيْنِ، قَالَ: حَدَّثَنَا الْحُسَيْنُ وَمُوسَى عَنْ ابْنِ هُثَيْلٍ عَنْ أَبِي الزُّبَيْرِ عَنْ جَابِرٍ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (ص) قَالَ:

«لَيْسَ رَاكِبٌ فِي جَنْبِ وَادِي الْمَدِينَةِ فَلْيَقُولَنَّ: لَقَدْ كَانَ فِي هَذِهِ مَرَّةً حَاضِرٌ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ كَثِيرٌ»

(مسند أحمد بن حنبل / ج ۴ / ص ۳۰۰ حديث ۱۴۲۶۸)

۵۰۲. وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«لَيْتَرُكَنَ أَهْلُهَا مَرَطَبَةً» قَالُوا: فَنُ يَأْكُلُهَا؟ قَالَ: «عَافِيَةَ الطَّيْرِ وَ

السَّبَاعِ».

(مسند أحمد بن حنبل، ج ۴ / ص ۳۰۰، حديث ۱۴۲۶۹)

۵۰۳. وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):

«لَيَأْتِيَنَّ عَلَى الْمَدِينَةِ زَمَانٌ يَنْطَلِقُ النَّاسُ مِنْهَا إِلَى الْآفَاقِ يَلْتَمِسُونَ

الرَّخَاءَ فَيَجِدُونَ الرَّخَاءَ ثُمَّ يَأْتُونَ فَيَحْمِلُونَ أَهْلِيهِمْ إِلَى الرَّخَاءِ، وَ

الْمَدِينَةُ خَيْرٌ لَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ، وَإِنَّمَا الْمَدِينَةُ كَالْكَبِيرِ (هو الزق الذي ينفخ

به النار) لَا يَقْرِبُهَا إِنْ شَاءَ اللَّهُ الطَّاعُونَ وَالدَّجَالُ، وَالْمَلَائِكَةُ يَحْرِسُونَهَا

عَلَى نِقَابِهَا وَأَبْوَابِهَا».

قَالَ جَابِرٌ: وَسَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ (ص)، يَقُولُ: «لَا يَحِلُّ لِأَحَدٍ أَنْ يَحْمِلَ فِيهَا

سِلَاحًا لِقِتَالٍ».

(مسند أحمد بن حنبل ج ۴، ص ۳۰۱، حديث ۱۴۲۷۰)

باب سی و نهم

حدیثی است از پیامبر که زکریا در کتاب فتن خود، آورده به اینکه در زمان ظهور حضرت مهدی (عج) شهر مدینه از سکنه خالی خواهد شد ۵۰۱. جابر از پیامبر خدا ﷺ روایت کرده که فرمود: بزودی سواری به کنار مدینه می‌آید و می‌گوید: زندگی در این شهر تلخ خواهد بود و گروه زیادی از مؤمنین هم حضور دارند.

۵۰۲. رسول خدا ﷺ فرمود: اهل مدینه شهر را ترک خواهند کرد گفتند: پس چه کسی مواد غذایی مدینه را می‌خورد؟ فرمود: پرندگان و چرندگانی که در طلب روزیند.

۵۰۳. و نیز رسول خدا فرمود: زمانی بیاید که مردم بخاطر گشایش زندگی شهر را ترک نمایند و باطراف روند و زندگی آنها هم توسعه خواهد یافت و اهل و عیال خود را هم می‌برند، ولی اگر بتوانند شهر را ترک نکنند برای آنها بهتر است. زیرا مدینه نظیر کوره (آهن‌گران) است (که جز آهن خالص چیزی در آن نخواهد ماند) طاعون و وبا و دجال در مدینه نمی‌آیند فرشتگان مدینه را حفظ می‌کنند. جابر می‌گوید: از آنحضرت شنیدم که می‌فرمود: برای هیچکس روا نیست که به مدینه اسلحه بیاورد و بجنگد.

الباب ۶۰

فِيمَا رَوَاهُ زَكَرِيَّا فِي خَرَابِ مِصْرَ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ
 ۵۰۴. عَنْ ابْنِ عَمْرِو أَنَّهُ قَالَ:

وَاللَّهُ إِنِّي لَا أَعْلَمُ السَّبَبَ الَّذِي تَخْرُجُونَ بِهِ مِنْ مِصْرَ، فَقُلْتُ لَهُ: مَا
 يُخْرِجُنَا مِنْهَا؟ أَعَدُّوْ؟ فَقَالَ: لَا، وَلَكِنْ يُخْرِجُكُمْ نَيْلُكُمْ هَذَا يَغُورُ فَلَا تَبْقَى
 مِنْهُ قَطْرَةٌ حَتَّى يَكُونَ فِيهِ الْكُثْبَانُ (تَل) مِنَ الرَّمْلِ.

الباب ۶۱

فِيمَا رَوَاهُ مِنْ خُرُوجِ أَهْلِ الْكُوفَةِ
 مِنْهَا حَتَّى لَا يَمْلِكُونَ صَاعًا وَلَا مِدًّا

۵۰۵. قَالَ: حَدَّثَنَا أَحْمَدُ، قَالَ: حَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ مَنْصُورٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا
 عَقْبَةُ عَنْ عَطَاءِ بْنِ السَّائِبِ عَنْ أَبِيهِ، قَالَ: دَخَلْتُ عَلَى عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ فِي
 حَائِطِهِ، فَقَالَ: مِمَّنْ أَنْتَ؟ فَقُلْتُ: مِنْ أَهْلِ الْكُوفَةِ، أَوْ مِنْ أَهْلِ الْعِرَاقِ، قَالَ:
 فَحَلَفَ وَاللَّهِ لَا يَسْتَتِنِي لِيُخْرِجَنِي مِنْهَا حَتَّى لَا يَمْلِكُونَ مِنْهَا صَاعًا وَلَا مِدًّا.

الباب ۶۲

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكَرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ فِي تَرْجُمَةِ أَخْبَارِ جَوَامِعِ
 فِي الْمَهْدِيِّ، وَ أَنَّهُ يُمْكِنُ أَنْ يَأْتِيَ مِنَ الْمَشْرِقِ أَوْ مِنَ الْمَغْرِبِ
 ۵۰۶. قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو نَعِيمٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ بْنُ جَمِيعٍ،
 قَالَ: قَالَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَنَفِيَّةِ:

يَا أَبَا الطُّفَيْلِ أَلَزِمْ هَذَا الْمَسْجِدَ، وَ كُنْ حَمَامَةً مِنْ حَمَامِهِ حَتَّى يَأْتِيكَ
 أَمْرُنَا، فَإِنَّ أَمْرَنَا إِذَا جَاءَ لَيْسَ بِهِ خِفَاءٌ كَمَا لَيْسَ بِالشَّمْسِ إِذَا طَلَعَتْ خِفَاءً،

باب چهارم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن خود، از خرابی مصر در زمان ظهور

حضرت مهدی (عج)

۵۰۴. ابن عمر می‌گوید:

ببخدا سوگند من می‌دانم که چرا شما از مصر خارج می‌شوید راوی گوید: من گفتم: دشمن ما را خارج می‌کند؟ گفت: نه بلکه شما را رود نیل به خاطر خشکی خارج می‌کند، زیرا که آب نیل بطوری خشک می‌شود که قطره آبی در آن باقی نمی‌ماند ولی در عوض آب در تپه‌های شنی باقی خواهد ماند.

باب چهل و یکم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن خود، پیرامون خروج مردم کوفه

که در آن زمان هیچکس مالک ظرف غذائی نخواهد بود

۵۰۵. عطاء بن سائب از پدرش روایت می‌کند که گفت: عبدالله بن عمر کنار دیواری قرار داشت من بنزد او رفتم و از من پرسید: اهل کجائی؟ گفتم: اهل کوفه راوی می‌گوید: ابن عمر قسم خورد و گفت: بدون استثناء اهل کوفه از شهر بیرون رانده می‌شوند در حالی که از مواد غذایی چیزی ندارند.

باب چهل و دوم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن خود، پیرامون روایاتی که حضرت

مهدی (عج) ممکن است از سمت مشرق یا از مغرب ظهور نماید

۵۰۶. ولید می‌گوید: محمد بن حنفیه بمن گفت: ای اباطفیل در این مسجد همانند یکی از کبوترهای آن بمان تا اینکه امام زمان بیاید و او پنهان

وَمَا يُدْرِيكَ إِنْ قَالَ النَّاسُ، إِنَّهُ يَأْتِي مِنَ الْمَشْرِقِ فَيَأْتِيَ اللَّهُ بِهِ مِنَ الْمَغْرِبِ، وَمَا يُدْرِيكَ إِنْ قَالَ النَّاسُ: إِنَّهُ يَأْتِي مِنَ الْمَغْرِبِ فَيَأْتِيَ اللَّهُ بِهِ مِنَ الْمَشْرِقِ، وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّه سَيُهْدَى إِلَيْنَا كَمَا تَهْدَى الْعُرُوسُ.

الباب ٦٢

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكْرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ فِي تَرْجُمَةِ
أَخْبَارِ جَوَامِعَ عَنْ ثُبُوتِ أَمْرِ الْمَهْدِيِّ

٥٠٧. قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ عَنْ ابْنِ عَيْنَةَ عَنْ عَمْرِو بْنِ دِينَارٍ عَنْ أَبِي مَعْبُدٍ مَوْلَى ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ:

وَأَفَقْتُ مِنْ ابْنِ عَبَّاسٍ يَوْمًا طَابَتْ فِيهِ نَفْسُهُ، قَالَ: قُلْتُ: يَا أَبَا عَبَّاسٍ حَدَّثَنِي عَنِ الْمَهْدِيِّ قَالَ: أَنِّي لَا رَجُو أَنْ لَا تَنْقُضِيَ اللَّيَالِي وَالْأَيَّامَ حَتَّى يَبْعَثَ اللَّهُ مِنَّا أَهْلَ الْبَيْتِ غُلَامًا شَابًا، أَوْ قَالَ: فَتَى شَابًا لَمْ يَلْبَسِ الْفِتْنَ وَلَمْ تَلْبَسْهُ، فَيُقِيمَ أَمْرَ اللَّهِ قَالَ: قُلْتُ: يَا أَبَا عَبَّاسٍ أَعْجَزَ عَنْهَا كُهُولُكُمْ وَتَرْجُوهَا لِشَبَابِكُمْ؟ قَالَ: إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ.

(كنز العمال، ج ١٤، ص ٥٨٥ و ٥٨٦، حديث ٣٩٦٥٨).

الباب ٦٣

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكْرِيَّا بِإِسْنَادِهِ عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْمُسَيَّبِ:
إِنَّ الْمَهْدِيَّ مِنْ وَلَدِ فَاطِمَةَ عَلَيْهِمَا السَّلَامَ.

٥٠٨. قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُعَمَّرٌ عَنْ

قُتَادَةَ، قَالَ: قُلْتُ لِابْنِ الْمُسَيَّبِ:

الْمَهْدِيُّ حَقٌّ؟ قَالَ: حَقٌّ، قُلْتُ: مِنْ قُرَيْشٍ هُوَ؟ قَالَ: نَعَمْ، قُلْتُ: مِنْ أَيِّ قُرَيْشٍ؟ قَالَ: مِنْ بَنِي هَاشِمٍ، قُلْتُ: مِنْ أَيِّ بَنِي هَاشِمٍ؟ قَالَ: مِنْ

نیست همانطور که خورشید پنهان نمی‌باشد اگر مردم بگویند از مشرق طلوع می‌کند خداوند او را از مغرب می‌فرستد و اگر بگویند از مغرب طلوع می‌کند خداوند او را از مشرق می‌فرستد شاید به سوی ما هدایت شود همانطور که عروس هدایت می‌شود.

باب چهل و سوم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن خود، پیرامون اخباری که امر حضرت مهدی (عج) اثبات می‌کند
۵۰۷. ابو معبد غلام ابن عباس می‌گوید:

روزی بر ابن عباس وارد شدم و گفتم: یابن عباس از مهدی برای من چیزی بگو، گفت: من امیدوارم که زمانی نگذرد که خدا جوانی را از ما خانواده برانگیزد آن جوان فتنه و فساد را از بین می‌برد و خود از فتنه‌ها محفوظ می‌ماند اوست که فرمان خدا را اجرا خواهد کرد، گفتم: یابن عباس پیران شما از اجرای این کار ناتوان شدند و آن را به جوانان خود واگذار کردند؟ گفت: خدا هر کاری را که بخواهد می‌کند.

باب چهل و چهارم

بیانی است از زکریا که از سعید بن مسیب نقل می‌کند به اینکه حضرت مهدی (عج) از فرزندان فاطمه است

۵۰۸. قتاده می‌گوید: به فرزند مسیب گفتم: کار مهدی حق است؟ گفت: بلی حق است گفتم: او از قریش است؟ گفت: آری، گفتم: از کدام قریش؟ گفت: از بنی هاشم گفتم: از کدام بنی هاشم؟ گفت:

عَبْدُ الْمُطَلِّبِ، قُلْتُ: مِنْ أَى عَبْدِ الْمُطَلِّبِ؟ قَالَ: مِنْ وَلَدِ فَاطِمَةَ

(كتاب الفتن - لابن حماد - ج ١: ص ٣٦٨ / حديث ١٠٨٢).

الباب ٢٥

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكَرِيَّا فِي تَرْجُمَةِ أَخْبَارِ جَوَامِعِ مِنْ كِتَابِ الْفِتَنِ.
٥٠٩. قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، قَالَ: حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ هَارُونَ، قَالَ: حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ
التَّيْمِيُّ عَنْ سَيَّارٍ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ:

لَوْ لَمْ يَبْقَ مِنَ الدُّنْيَا إِلَّا لَيْلَةٌ، أَوْ قَالَ: يَوْمٌ، لَخَرَجَ الْمَهْدِيُّ.

الباب ٢٦

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكَرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ فِي تَرْجُمَةِ أَخْبَارِ
جَوَامِعِ مِنْ تَعْيِينِ النَّبِيِّ ﷺ اثْنَى عَشَرَ خَلِيفَةً.
٥١٠. قَالَ: حَدَّثَنَا نَصْرُ بْنُ عَلِيٍّ الْجَهْظِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا
عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عَوْنٍ عَنْ الشَّعْبِيِّ عَنْ جَابِرِ بْنِ سَمُرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص):
«لَا يَزَالُ هَذَا الدِّينُ عَزِيزًا مَنِيعًا إِلَى اثْنَى عَشَرَ خَلِيفَةً يَنْصُرُونَ عَلَى
مَنْ نَاوَاهُمْ» ثُمَّ تَكَلَّمَ بِكَلِمَةٍ خَفِيَّةٍ صَمْنِيهَا النَّاسُ سَأَلْتُ أَبِي عَنْهَا، قَالَ:
فَقَالَ: «كُلُّهُمْ مِنْ قُرَيْشٍ» (كنز العمال، ج ١٢، ص ٣٢، حديث ٣٣٨٥٠)

الباب ٢٧

فِيمَا ذَكَرَهُ أَيْضًا مِنْ تَعْيِينِ اثْنَى عَشَرَ خَلِيفَةً
٥١١. قَالَ: حَدَّثَنَا مُسْلِمُ بْنُ الْحَجَّاجِ، قَالَ: حَدَّثَنَا هَدَّابُ بْنُ خَالِدٍ الْأَزْدِيُّ، قَالَ:
حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ سَلَمَةَ عَنْ سَمَّاكِ بْنِ حَرْبٍ، قَالَ: سَمِعْتُ جَابِرَ سَمُرَةَ يَقُولُ: سَمِعْتُ رَسُولَ
اللَّهِ (ص) يَقُولُ:
«لَا يَزَالُ الْإِسْلَامُ عَزِيزًا إِلَى اثْنَى عَشَرَ خَلِيفَةً» ثُمَّ قَالَ كَلِمَةً لَمْ أَفْهَمْهَا،
فَقُلْتُ لَأَبِي: مَا قَالَ؟ قَالَ: «كُلُّهُمْ مِنْ قُرَيْشٍ».

(مسند احمد بن حنبل، ج ٦، ص ٩٥، حديث ٢٠٣٢٧)

از عبدالمطلب گفتم: از کدام عبدالمطلب؟ گفت: از فرزندان فاطمه علیها السلام

باب چهل و پنجم

بیانی است از زکریا پیرامون اخبار جوامع از کتاب فتن

۵۰۹. ابن عباس می‌گوید:

اگر از دنیا بیشتر از یک شب یا یک روز باقی نمانده باشد مهدی علیه السلام عروج خواهد کرد.

باب چهل و ششم

بیانی است از زکریا در کتاب فتن، در ترجمه اخبار جوامع که پیامبر

دوازده خلیفه را بعد از خود معین فرمود

۵۱۰. جابر بن سمره از رسول الله صلی الله علیه و آله روایت کرده که فرمود:

این دین همیشه عزیز و باارزش خواهد بود تا آنکه دوازده خلیفه به یاری کسی برخیزند که پشتیبان آنهاست. آنگاه پیامبر صلی الله علیه و آله کلمه‌ای را گفت که مردم آن را نشنیدند، من از پدرم پرسیدم که چه می‌گفت؟ گفت: می‌فرمود: آن دوازده نفر از قریش خواهند بود.

باب چهل و هفتم

و نیز زکریا ذکر کرده است که پیامبر بعد از خود دوازده خلیفه را

تعیین فرمود

۵۱۱. جابر بن سمره می‌گوید:

از رسول خدا صلی الله علیه و آله شنیدم که می‌فرمود:

اسلام همه وقت عزیز است تا دوازدهمین خلیفه (ظهور کند) آنگاه کلمه‌ای گفت که من نفهمیدم از پدرم پرسیدم که چه گفت؟ گفت: می‌فرماید: همه آنها از قریشند.

الباب ٤٨

فِيمَا ذَكَرَهُ أَيْضًا زَكَرِيَّا فِي تَرْجُمِهِ أَخْبَارِ
جَوَامِعَ فِي اثْنِي عَشَرَ أَمِيرًا

٥١٢. قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ الْمَهْدِيِّ عَنِ سُفْيَانَ عَنِ
عَبْدِ الْمَلِكِ - يَعْنِي ابْنَ عُمَيْرٍ - عَنْ جَابِرِ بْنِ سَمُرَةَ، قَالَ: جِئْتُ أَنَا وَ أَبِي إِلَى النَّبِيِّ (ص)،
فَقَالَ:

«لَا يَزَالُ هَذَا الْأَمْرُ صَالِحًا حَتَّى يَكُونَ اثْنَا عَشَرَ أَمِيرًا» ثُمَّ قَالَ كَلِمَةً لَمْ
أَفْهَمْهَا، فَقُلْتُ لَأَبِي: مَا قَالَ؟ قَالَ: كُلُّهُمْ مِنْ قُرَيْشٍ»

(مسند احمد بن حنبل، ج ٦، ص ١٠٦، حديث ٢٠٤١٦)

الباب ٤٩

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكَرِيَّا عَنِ الْمَهْدِيِّ وَ خُرُوجِهِ

٥١٣. قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ الطَّنَافِيسِيِّ، قَالَ: حَدَّثَنَا
مُوسَى الْجَهَنِّي عَنْ عَمْرِو بْنِ قَيْسِ الْمَاصِرِ، قَالَ: قُلْتُ لِمُجَاهِدٍ: عِنْدَكَ فِي شَأْنِ الْمَهْدِيِّ شَيْءٌ؟
فَإِنَّ هَؤُلَاءِ الشَّيْعَةَ لَا تُصَدِّقُهُمْ، قَالَ: نَعَمْ عِنْدِي فِيهِ شَيْءٌ مُثَبَّتٌ، حَدَّثَنِي رَجُلٌ مِنْ أَصْحَابِ
النَّبِيِّ (ص): أَنَّ الْمَهْدِيَّ لَا يَخْرُجُ حَتَّى تُقْتَلَ النَّفْسُ الزَّكِيَّةُ، فَإِذَا قُتِلَتِ النَّفْسُ
الزَّكِيَّةُ غَضَبَ عَلَيْهِمْ مَنْ فِي السَّمَاءِ وَ مَنْ فِي الْأَرْضِ، فَيَأْتِي النَّاسَ
الْمَهْدِيُّ فَيُزَقُّونَهُ كَمَا تُزَفُّ الْعُرُوسُ لَيْلَةَ عَرَسِهَا، فَهُوَ يَمْلَأُ الْأَرْضَ قِسْطًا
وَ عَدْلًا وَ تَخْرُجُ الْأَرْضُ نَبَاتِهَا، وَ تَمْطُرُ السَّمَاءُ مَطَرَهَا.

(مصنف ابن أبي شيبة، ج ٨، ص ٦٧٩، حديث ١٩٩)

باب چهل و هشتم

و نیز زکریا ذکر کرده است که پیامبر (ص) به دوازده نفر فرمانروا پس از خود اشاره کرده است

۵۱۲. و نیز جابر بن سمره می‌گوید: من و پدرم خدمت رسول خدا ﷺ رفتیم و آن بزرگوار فرمود: سرنوشت اسلام همیشه نیکو خواهد بود تا دوازده خلیفه بیایند آنگاه آهسته کلمه‌ای را گفت که من آن را نشنیدم از پدرم پرسیدم چه گفت؟ گفت: فرمود: همه آنها از قریشند.

باب چهل و نهم

و نیز زکریا درباره مهدی و خروج آن بیانی دارد

۵۱۳. مردی از یاران پیامبر ﷺ حضرت روایت می‌کند که فرمود: مهدی خروج نمی‌کند مگر زمانی که نفس زکیه کشته شود، زمانی که نفس زکیه کشته شد موجوداتی آسمانی و زمینی بر مردم خشم می‌برند تا وقتی به همراه مردم خروج می‌کند و مردم درست مانند شب عروسی خوشحال و شاد، اطراف حضرت را می‌گیرند، پس او دنیا را پر از عدل می‌سازد و زمین رویدنیهای خود را می‌رویاند و آسمان می‌بارد، و جهان سبز خرم می‌شود.

الباب ٥٠

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكْرِيَّا اَيْضًا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ
فِي اَخْبَارِ جَوَامِعِ مِنْ ذِكْرِ الْمَهْدِي

٥١٤. قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، قَالَ: حَدَّثَنَا يَغْلِي بْنُ عُبَيْدٍ قَالَ:
حَدَّثَنَا الْاَجْلَحُ عَنْ عَمَّارِ بْنِ أَبِي مُعَاوِيَةَ عَنْ سَالِمِ بْنِ أَبِي الْجَعْدِ، قَالَ:
جَلَسْتُ اِلَى عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ وَ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ صَفْوَانَ وَ هُمَا جَالِسَانِ فِي الْحَجَرِ،
فَقَالَ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عُمَرَ: مِمَّنِ الرَّجُلُ؟ قَالَ: قُلْتُ: مِنْ اَهْلِ الْعِرَاقِ، قَالَ: فَكُنْ
مِنْ اَهْلِ الْكُوفَةِ، قَالَ: قُلْتُ: فَاِنِّي مِنْهُمْ قَالَ: هُمْ اَسْعَدُ النَّاسِ بِالْمَهْدِيِّ،
فَقَالَ: عَبْدُ اللَّهِ بْنُ صَفْوَانَ: وَ اللَّهُ مَا جَهَلَهُمْ

(مصنفا ابن ابى شبيبہ، ج ٧، ص ٥٥٤، حديث ١٤).

الباب ٥١

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكْرِيَّا فِي تَرْجُمِهِ بَابِ الْجَوَاسِيسِ

٥١٥. فَقَالَ: حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، قَالَا، حَدَّثَنَا عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ مُوسَى بْنِ
عُبَيْدَةَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ كَعْبِ الْفَرُظِيِّ عَنْ حُذَيْفَةَ بْنِ الْيَمَانِ: أَنَّ النَّبِيَّ (ص)، قَالَ:
«مَنْ يَطْلُعُ الْقَوْمَ اَدْخَلَهُ اللَّهُ الْجَنَّةَ» قَالَ: فَمَا قَامَ مِنَّا رَجُلٌ، ثُمَّ عَادَ، فَقَالَ
مِثْلُهَا، فَمَا قَامَ مِنَّا رَجُلٌ، ثُمَّ عَادَ الثَّالِثَةَ فَقَالَ مِثْلُ مَا قَالَ، ثُمَّ قَالَ: «اِلَّا رَجُلٌ
يَجْعَلُهُ اللَّهُ رَفِيقِي فِي الْجَنَّةِ يَطْلُعُ الْقَوْمَ فَاِنِّي لَا اَمْرُهُ اَنْ يُقَاتِلُ» فَمَا قَامَ مِنَّا
رَجُلٌ، اجْتَمَعَ عَلَيْنَا الْخَوْفُ وَ الْجُوعُ وَ الْبَرْدُ وَ الْعُرَى، فَقَالَ لِي: «قُمْ يَا
حُذَيْفَةُ وَ لَا تُحَدِّثَنَّ شَيْئًا حَتَّى تَأْتِيَنِي» قَالَ: فَقُمْتُ فَجَلَسْتُ بَيْنَ ظَهْرَانِيهِمْ
وَ هُمْ حَوْلَ نَارٍ لَهُمْ، فَقَالَ أَبُو سُفْيَانَ: لِيَنْظُرَ رَجُلٌ مَنْ جَلِيسِهِ، فَاخَذْتُ
بِيَدِي الَّذِي عَنْ يَمِينِي وَ عَنْ يَسَارِي، فَقُلْتُ: مَنْ اَنْتُمْ؟ فَقَالَا: فُلَانٌ وَ فُلَانٌ،

باب پنجاهم

آنچه که زکریا در کتاب فتن خود، به بیان اخبار جوامع پرداخته که از

حضرت مهدی (عج) نام برده‌اند

۵۱۴. سالم می‌گوید:

نزد عبدالله بن عمر رفتم: گفتم: اهل کجائی گفتم: اهل عراق گفتم: بگو
اهل کوفه، گفتم: آری گفتم: اهل کوفه نسبت بمهدی ع با سعادت‌ترین
مردم هستند.

باب پنجاه و یکم

آنچه که زکریا در ترجمه باب جواسیس بیان شده است

۵۱۵. «حذیفه بن یمان» از حضرت محمد بن عبدالله ص روایت

کرده که فرمود: کسی که از این قوم (قوم ابوسفیان) خبری بیاورد داخل
بهشت خواهد شد ولی هیچکس این کار را انجام نداد تا اینکه آنحضرت سه
بار این حرف را تکرار کرد آنگاه فرمود: آگاه باشید کسیکه از اینقوم خبری
بیاورد در بهشت رفیق من است و کسی از جای خود بلند نشد آن بزرگوار به
من فرمود: ای حذیفه برخیز و برو و با احدی سخن مگو تا نزد من بیائی من
بلند شدم و رفتم پشت سر آنها نشستم و آنها بدور آتش جمع شده بودند.

ابوسفیان گفت: هر کسی باید بنگرد و ببیند که چه کسی کنار او نشسته
است؟ من خودم را جمع کردم و به آنها گفتم: شما چه کسی هستید گفتند:
فلان و فلان، بعد از آن، خدا بادی را فرستاد تا کلیه خیمه‌ها و نیزه‌های آنها

قَالَ: وَبَعَثَ اللَّهُ عَلَيْهِمُ الرِّيحَ فَلَمْ تَدْعُ لَهُمْ خِبَاءً وَلَا رُمْحًا إِلَّا وَضَعْتُهُ فِي الْأَرْضِ، ثُمَّ رَمَتْ وَجُوهَهُمْ بِالْحِصَى وَالنَّارَ الَّتِي كَانُوا عَلَيْهَا، ثُمَّ قَامَ أَبُو سُنَيَانَ فَرَكِبَ جَمَلَهُ فَجَعَلَ يَزُجِرُهُ وَهُوَ يَحْسِبُ أَنَّهُ مُطْلَقٌ وَهُوَ مَعْقُولٌ، قَالَ حُذَيْفَةُ: فَمَا أَسَاءَ أَنْ أَضَعُهُ حَيْثُ شِئْتُ إِلَّا وَضَعْتُهُ، فَذَكَرْتُ عَهْدَ رَسُولِ اللَّهِ (ص)، فَكَفَنْتُ عَنْهُ حَتَّى صَاحَ فِيهِمْ: إِلَّا تَرْحَلُ الْإِثْقَالَ وَتَعْتَبُ الْخَيْلَ، قَالَ: فَجِئْتُ رَسُولَ اللَّهِ (ص)، فَأَخْبَرْتُهُ فَلَمْ يَصْبِحْ بِهَا دِيَارًا.

(مسند أحمد بن حنبل، ج ٦، ص ٥٤٣، حديث ٢٢٨٢٣)

الباب ٥٢

فِيمَا ذَكَرَهُ زَكْرِيَّا فِي كِتَابِ الْفِتَنِ مِنْ
دُعَاءِ يَسْلِمُ مَنْ دَعَا بِهِ مِنَ الْإِخْطَارِ

٥١٦. رَوَى بِإِسْنَادِهِ عَنْ إِبْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ:

مَنْ نَزَلَ بِهِ غَمٌّ أَوْ هَمٌّ أَوْ كَرْبٌ، أَوْ خَافَ مِنْ سُلْطَانٍ ظُلْمًا فَدَعَا بِهِذِهِ الدَّعَوَاتِ اسْتَجِيبَ لَهُ، قَالَ: تَقُولُ: «أَسْأَلُكَ بِلَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ رَبُّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ وَأَسْأَلُكَ بِلَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ، وَأَسْأَلُكَ بِلَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ رَبُّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَمَا فِيهِنَّ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ» ثُمَّ تَسْأَلُ حَاجَتَكَ

(سنن الترمذی، ج ٥، ص ٤٩٥، حديث ٣٤٣٥)

يَقُولُ عَلِيُّ بْنُ مُوسَى بْنُ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ الطَّائُوسِ الْعَلَوِي الْفَاطِمِي: وَهَذَا آخَرُ مَا عَلَّقْنَاهُ مِنَ الثَّلَاثِ الْمَجْلَدَاتِ فِي الْفِتَنِ وَمَا يَتَجَدَّدُ مِنَ الْمِحْنِ وَالْإِحْنِ، فَكُلُّ مَا صَدَّقَ فِيهَا الْخُبْرُ الْخَبَرُ وَالْعِيَانُ الْآثَرُ، فَهُوَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ جَلَّ جَلَالُهُ الْبَاهِرَةِ وَمُعْجَزَاتِ رَسُولِهِ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَآلِهِ

را به زمین زد و شن و ریگ و آتشی که بدور آن جمع شده بودند بصورت آنها ریخت. ابوسفیان بلند شد و سوار شتر خود شد و آن را میراند بخيال اینکه دست و پای شتر باز است غافل از اینکه دست و پای آن بسته است. (شاید این جریان اشاره به جنگ احزاب باشد که مشرکین با عوامل طبیعی پراکنده شدند).

حذیفه می‌گوید: در آن موقع من هر کاری می‌توانستم انجام دادم ولی بیاد عهد و پیمان رسول خدا ﷺ افتادم که به من وعده‌ی بهشت داده بود آمدم و از اموال آنها چیزی برنداشتم، ابوسفیان در بین آنها فریاد می‌زد، که چرا بارها و اسبان خود را حرکت نمی‌دهید، پس آمدم خدمت رسول خدا و جریان را بعرض رساندم و کسی از آنها باقی نماند.

باب پنجاه و دوم

بیانی است از زکریا پیرامون دعا

۵۱۶. از ابن عباس روایت شده که:

اگر کسی غم‌زده شود یا از ظلم پادشاهی بترسد این دعاء را بخواند مستجاب خواهد شد.

آنگاه حاجت خود را طلب کن که مستجاب خواهد شد.

سید بن طاووس علوی فاطمی می‌گوید:

این آخرین بخش سه گانه‌ای است که از کتاب فتن زکریا نقل می‌کنم و آنچه که از خیر و آثار بر آن مترتب است از آیات الهی و معجزات پیامبر ﷺ

مُظَاهِرَةٌ، وَ تَعْظِيمًا لِعِزَّتِهِ الطَّاهِرَةِ، وَ زِيَادَةً فِي دَلَائِلِ سَعَادَةِ الدَّارِ
الْآخِرَةِ وَ مَا ظَهَرَ أَنَّ الْخَبَرَ خِلَافُ مَا تَضَمَّنَهُ مَعْنَاهُ فَيَكُونُ الدَّرَكُ عَلَى مَنْ
ابْتَدَأَ النُّقْطَ فِيهِ رَوَاهُ، إِنْ كَانَ تَعَمَّدَ، فَعَلَيْهِ دَرَكُ الْإِعْتِمَادِ، وَ خَشْيَةُ خَطَرِ يَوْمِ
الْحِسَابِ، وَ غَضَبِ الْمُطَّلَعِ عَلَى أَسْرَارِ الْعِبَادِ، وَ إِنْ كَانَ عَنْ غَيْرِ عَمْدٍ مِنْهُ،
فَعَسَى اللَّهُ جَلَّ جَلَالُهُ أَنْ يَغْفِرَ عَنْهُ مَنْ وَقَفَ عَلَى شَيْءٍ مِمَّا ذَكَرْنَاهُ فَلْيَعْلَمْ
أَنَّنَا قَصَدْنَا كَشْفَ مَا رَأَيْنَاهُ، وَ لَا دَرَكَ عَلَيْنَا فِيهِمَا عِلْمُنَاهُ، وَ صَلَّى اللَّهُ عَلَى
جَدِّنَا مُحَمَّدٍ رَسُولِهِ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَ آلِهِ صَلَواتُ تَبْلُغُ مِنْ حَقِّهِ وَ رِضَاهُ وَ
رِضَى مَنْ اصْطَفَاهُ، وَ صَلَّى اللَّهُ عَلَى آلِهِ الطَّاهِرِينَ، وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
الْعَالَمِينَ.

«أَسْأَلُكَ بِلَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ رَبُّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ وَ
أَسْأَلُكَ بِلَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ، وَ أَسْأَلُكَ بِلَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ رَبُّ
السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَ مَا فِيهِنَّ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ».

و عظمت عترت اوست که سبب سعادت آخرت است.
اگر روایت از روی عمد خلاف آنچه که بیان کننده واقعیت است نشان
دهد پس برای صاحب او کیفر و عذاب آخرت است،
و اگر از روی عمد نباشد امید این می‌رود که خداوند ببخشد زیرا هدف
آن است که حقایق کشف شود و اسرار از پرده برافتد.
باید درود فرستاد بر محمد و آل او که خداوند آنها را برای هدایت خلق
برگزید و بر این نعمت خدا را شکرگزار بود.

عالمی شہرت یافتہ

از سہ ماہی
از سہ ماہی
از سہ ماہی

روح الامیں

از سہ ماہی
از سہ ماہی

از سہ ماہی

از سہ ماہی

از سہ ماہی

از سہ ماہی

از سہ ماہی

سب سے

کتاب کی پیش رو دارید مجموعہ احادیث و روایاتی است کہ
توسط محدث بزرگ مرحوم سید بن طاووس علیہ الرحمہ گرداوی
شدہ و نام الملاحم و الفتن نام گذاری کردہ است این کتاب توسط محقق
و محترم گرانقدر جناب آقای سید محمدی دادور معروف
است انہی ترجمہ توضیح دادہ شدہ است، خوانندہ گان محترم اگر بخواہند
بہ مقام علمی و اجتماعی گردوزند آشنائی بیشتری پدید کنند بشرح حال
ایشان کہ در اول همین کتاب آیدہ است مراجعہ فرمایند.
گردہ فرستگے جهان آرا

شابک : ۹۶۴-۶۴۴۰-۷۸۸-۹

ISBN: 964-6440-78-9

ناشر: انتشارات جهان آرا

تہران، نامرغرو کوچہ حاج نایب، تلفن: ۲۱۰۷۳۱۳۱